ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ ப்ராஷ்யம்

[ஸ்ருதப்ரகாசிகா ஸஹிதம்]

தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு.

[இரண்டாவது வால்யூம்]

ஜந்மாத்யதிகரணம்,

சாஸ்த்ரயோநித்வாதிகரணம்,

ஸமந்வயாதிகரணம்

அடங்கியது.

இவ்வ

திருச்சினாப்பள்ளி

அட்வகேட் ஸ்ரீமத் உ.வே. மீமாம்ஸா ரத்னம்

A. V. கோபாலாச்சாரியார் M.A., B.L., ஸ்வாமிகளால்

மொழிபெயர்க்கப்பெற்று

மேடி ஸ்வாமிகளால் உபகரிக்கப்பட்ட அதிகரண ஸங்க்ரஹமும்,

அரும்பத விளக்கமும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

ஸ்ரீரங்கம்

ஸ்ரீ பாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புச் சங்கத்து பிரஸிடெண்டு

திருப்புறம்பயம், ப்ரபந்ந வித்வான் ஸ்ரீமாந்

T. D. இராமஸ்வாமி நாயடு அவர்களால்

ஸ்ரீரங்கம்

ஸ்ரீ விலாஸம் அச்சியந்திரசாலையில்,

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1937

Copy Right.

ரூ. 3—8—0.

ஸ்ரீ:

அறிவிப்பு.

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புக் கமிட்டி ப்ரசுரங்கள்:—

	ரூ.	அ.	பை.
ஸ்ரீ பாஷ்யம் தமிழ்மொழி பெயர்ப்பு (ச்ருதப்ரகாசிகா ஸஹிதம்)–			
முதல் வால்யூம் ...	7	8	0
இரண்டாவது ,, ...	3	8	0
குறிப்பு:— ஷை இரண்டு வால்யூம்களும் ஏக காலத்தில் வாங்குபவர்களுக்கு ரூ. 9—0—0க்குக் கொடுக்கப்படும்.			
திருவாய்மொழி ஈட்டின் ப்ரமாணத்திரட்டு (ப்ரமாணங்களுக்கு ஆகரமும் பதவுரையும்)– ரப் காபி ...	1	8	0
ஷை கிளேஸ் காபி ...	2	0	0
ஸ்ரீவசனபூஷண ப்ரமாணத்திரட்டும் அரும்பத விளக்கமும் இரண்டாவது பதிப்பு ...	1	0	0
திருமந்த்ரார்த்த ப்ரமாணத் திரட்டும் அரும்பத விளக்கமும் இரண்டாவது பதிப்பு ...	அச்சில்		
தத்வத்ரய ப்ரமாணத்திரட்டு ...	0	8	0
அர்த்த பஞ்சக வியாக்யானம் ...	0	8	0
ஆழ்வாராசார்யாள் அபிதான விளக்கம் ...	0	4	0
ஸ்ரீ ஆராவமுதன் பெருமை ...	0	2	0
கோயில் திருவத்யயநோத்சவச் சிறப்பு ...	0	0	9

☞ ஷை க்ரந்தங்கள் கிடைக்குமிடங்கள் :—

(i) R. A. பங்காருஸ்வாமி நாயடு,
தெற்கு ராயகோபுரம் எக்ஸ்டென்ஷன், ஸ்ரீரங்கம்.

(ii) S. ராமஸ்வாமி நாயடு,
52, பிள்ளையார்கோவில் தெரு, திருவல்லிக்கேணி P. O. (மதராஸ்)

(iii) T. D. ராமஸ்வாமி நாயடு,
திருப்புறம்பயம் P. O. (கும்பகோணம்).

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

விஜ்ஞாபனம்.

ஒரு காலத்தில் "குப்பை உயர்ந்தது, கோபுரம் தாழ்ந்தது" என்ற முறையில், நம் வைதிக மதம் குன்றி பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங்கள் தலை தூக்கி உலகம் நாஸ்திகத்தைத் தழுவி சீர் குலைந்து இருளடைந்து தாழ்வுற்றது. இத்தை அறிந்தல்லவோ, "தாழ்வொன்றில்லா மறை தாழ்ந்து" இத்யாதியில் நம் பெரியாரும் அங்கலையைப் பணித்தனர். அவ்வமயம் திருவவதரித்தருளிய எம்பெருமானார் மதாந்தரங்களைக் களைந்து, வைதிக மதம் செழித்தோங்குதற்குக் கருவியாகத் தம் பேரறிவாலும், பேராற்றலாலும் ப்ரஹ்ம ஸூத்திரங்களுக்கு அவ்வருகில்லாத ஓர் அரிய பெரிய பாஷ்யத்தை வெளியிட்டருளினர். இம்மேதை உலகிலுள்ள பாஷ்யங்கள் பலவற்றிலும் தலைசிறந்து உலவி வைதிக மதச்சிறப்பிற்குப் பேருதவி புரிந்து வருகின்றது. இந்தப் பாஷ்யமோ! வடமொழியிலிருப்பதால் தத்வங்களைப் பலரும் எளிதில் ஆராய்ந்தறிந்து உய்வதற்கில்லாமல் பெருங்குறையாய் உள்ளது.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன், திருவரங்கம் பெரிய கோயிலின் கண் இருந்த காரப்பங்காடு நியாய வேதாந்த வித்வான் ஸ்ரீமத். உ. வே. **தேசிவரதாசாரிய ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீ** பாஷ்யத்தின் பெருமைக்கும், அதில் தமக்குள்ள ஜ்ஞானத்திற்கும் தகுதியாக உடையவர் சன்னிதியில், ஸ்ரீ பாஷ்ய காலக்ஷேபத்தை நடாத்தியருளினார்கள். அப்போது அக்கோஷ்டியில் அன்வயித்துச் சீரிய பொருள்களைச் செவி யேற்ற பாகவதர்களுள் பலர், பின்புள்ளோரும் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தின் இனிய சுவையைச் சுவைத்து உஜ்ஜீவிப்பதற்குத் தக்க உபாயம் அப் பாஷ்யத்தைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தலே என அறுதியிட்டனர்

பெரிய பெருமாள், தாம் அத்யயன உற்சவம் கண்டருளும் இராப்பத்தில் ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ மஹான்கள் பலரைத்திரட்டி "ஸ்ரீ பாஷ்யம் தமிழ் மொழி பெயர்ப்புச் சங்கம்" என்னும் மகுடம் பூண்ட ஒரு சங்கத்தை நிறுவி, அவர்கள் ஆர்வத்தைத் தலைக்கட்டி வைத்தனர்.

இச் சங்கத்தார், பொருளையும், காலத்தின் அருமையையும், சிரமத்தின் மிகுதியையும் நினைத்தாது, திருச்சி செயின்ட் ஜோஸப்ஸ் காலேஜ் ஸம்ஸ்கிருத தலைமைப் பண்டிதர் மஹாமஹோபாத்யாய ஸ்ரீமத்.உ.வே. **T V. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமிகளைக்** கொண்டு, ப்ரஹ்ம ஸூத்திரங்களுக்கு முதலாயும் சிறந்ததாயுமுள்ள ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணத்தைச் சுருதப்ரகாசிகையுள்பட ஸ்ரீ **பாஷ்யத்தைச்** செந்தமிழில் நேர்மை பட மொழி பெயர்ப்பித்து வெளி

யிட்ட இச்செயலை அறியாத ஸ்ரீவைஷ்ணவர் ஒருவருமிலர். இந்த அரிய செயல் காரியகர மாகுமாறு, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் கந்தாடை ஸ்ரீமத்.உ.வே. ஸ்ரீ நிவாஸாசாரிய ஸ்வாமிகள் மிக்க கருணையுடன் திருச்சி நம் பிள்ளை சபையில், ஷே அச்சிட்ட மொழிபெயர்ப்பைத் தழுவி இனிமை பட யாவருக்கும் புலனுகுமாறு ஒரு முறை காலக்ஷேபம் ஸாதித்து, சாத்து முறையையும் விபவமாய் நடாத்தியருளினர்கள். இவ்வனுபவம், மிகுதியுள்ள ஸூத்திரங்கள் யாவையும் இங்ஙனே தமிழ்படுத்த அவர்கள் மனத்தைத் தூண் டிற்று.

இவர்கள் ஆர்வத்தை அறிந்த திருச்சி அட்வகேட், மீமாம்ஸா ரத்னம் ஸ்ரீமத். உ. வே. **A.V. கோபாலாசாரியார்** M.A.,B.L, **ஸ்வாமி** களோ! தமக்குக் காரியாந்தரங்கள் பல இருப்பினும் அவைகளைப் புறக் கணித்து, ஸ்ரீ பாஷ்யத்தின், மேல் மூன்று அதிகரணங்களை எளிய நடையில் சுருகப்ரகாசிகையுடன் தமிழ்படுத்தி, பின்னும் தாம் நுணுகி ஆராய்ந்த அர்த்தங்கள் பலவற்றையும் தொகுத்து அநுபந்தத்தில் விளக்கியும், அதிகரணங்களுக்குச் சுருக்கமாகப் பொருளுரைத்தும் நம் ஸித்தாந்தத் திற்கு உதவி புரிந்தனர். இந்த ஸ்வாமிகள், அநந்திய ப்ரயோசனமாய்ச் செய்த இவ்வுதவிக்குக் கைம்மாறு அவர்களுக்குப் பல்லாண்டு இசைப்பதைத் தவிர செய்யும் காரியம் வேறு ஒன்று மிலது.

இவர்களுக்கு உதவியாய் நின்று, சாதித்த அர்த்தங்கள் ஒன்றையும் விடாமல் பிழையறப் பட்டோலை கொண்ட, ஸ்ரீரங்கம் உயர்தரக் கல்லூரி ப்ரபந்த உபாத்தியாயர் ஸ்ரீமத்.உ.வே. **N.K. இராகவாசாரிய ஸ்வாமி** களுக்கு நன்றி செலுத்த இச்சங்கத்தார் என்றும் கடமைப்பட்டுள்ளனர். இவர்களால் உபகரிக்கப்பட்ட மொழிபெயர்ப்பை அச்சேற்றும் பொறுப்பை வகித்தும், அத்தால் நேரும் தன்பங்கள் பலவற்றையும் பொறுத்தும் புத்தக வடிவமாகக் கொண்டுவந்த ஸ்ரீரங்கம் ஆனரரி மாஜிஸ்டிரேட் ஸ்ரீமான் **R.A. பங்காருஸ்வாமி நாயடு** அவர்களின் ஒப்பற்ற உதவிக்குப் பெரிய பெரு மாளே அருள் புரிவாராக. இந்நூலை அச்சேற்றிய ஸ்ரீரங்கம் "ஸ்ரீ விலாஸ அச்சாபீஸ்" தலைவர் ஸ்ரீமத்.உ.வே. **S.M. ஸுந்தரராஜ அய்யங்கார் ஸ்வாமிகள்** தகைமையும் பெரிதும் பாராட்டத் தக்கதே.

அறிவிற் சிறந்த பெரியோர் செய்தற்குரிய இந்தச் செயலை, அறிவு மிம் மற்றும் பலவற்றிலும் பயனற்ற அடியேன் கொண்ட இச் சாகஸ சுருத் யத்தை நலம் பெறச்செய்த அரங்க மாளிகையில் அனந்தன் மேல் அறிதுயில் அமர்ந்த அண்ணலை நாளும் இறைஞ்சும்,

தாழ்மையுள்ள,

T. D. இராமஸ்வாமி இராமாநுஜ தாசன்,
[திருப்புறம்பயம் — திருக்குடந்தை]
"ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புச் சங்கம்"
அக்கிராசனர்.

ஸ்ரீரங்கம்,
18-6-1937.

விசுத்தி பத்ரிகை.

பக்கம்.	வரி.	அசுத்தம்.	சுத்தம்.
10	33	வேனும்	வேணும்
26	28	வேறு	வேறன்று
43	18	நிர்வசனங்கள்	நிர்வசனங்கள்.
47	16	யத்	யத:
48	8	தோஷன்களில்	தோஷங்களின்
,,	28	வாராது	வரும்
64	29	சுத்தோதாத்த	அந்தோதாத்த
73	14ம் வரி முழுவதும்		இந்த வரியை ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் சேர்த்துக்கொள்க.
79	16	லஷணமாக	லக்ஷணமாக
82	23	நிருபிக்கிற	நிரூபிக்கிற
,,	24	சாத்ர	சாஸ்த்ர
83	6	கொள்ளளாம்	கொள்ளலாம்
,,	9	மாணங்களில்	மானங்களுள்
85	27	ஸாஸ்த்ரம்	சாஸ்த்ரம்
,,	32	க்ராஹ	க்ராஹக
89	29	விளக்கம்	விளக்கும்
,,	30	வ்யுத்பத்தி	உத்பத்தி
90	32	தவிர	தவிர-ஒன்றும்
91	19	ப்ரம்ம	ப்ரம்மம்
93	27	சாஸ்த்ரவிஷய	சாஸ்த்ரவாக்ய
94	24	வ்ருத்தி	வ்யக்தி
,,	29	வ்ருத்தி	வ்யக்தி
95	7	த்ரஷ்டம்	த்ருஷ்டம்
96	21	சில	சிர
97	32	த்ருஷ்டம்	அத்ருஷ்டம்
105	22	நிமிச்சோ	மூச்சோ
105	24	ஸாத்ய	ஸாத்யம்
,,	32	ஒரு சேதனன்	(விட்டுவிட)
124	11	மூகலியதை	மூதலியதை
146	25	சர்வேஸ்வரன்	ஸர்வேச்வரன்

விசுத்தி பத்ரிகை (தொடர்ச்சி).

பக்கம்.	வரி.	அசுத்தம்.	சுத்தம்.
178	33	அர்த்ததத்தை	‡ அனர்த்தத்தை
191	13	உபகாரத்தை	உபஹாரத்தை
202	14	ஏப்பட்ட	ஏற்பட்ட
204	3	மந்தாக்நிர்நாம்	மந்தாக்நிர்நாம்ப்
,,	6	களஞ்சபக்ஷி	† களஞ்சபக்ஷி
205	8	அக்ஷரகங்ளின்	அக்ஷரங்களின்
207	21	பாக்கியமும்	வாக்கியமும்
208	24	ஸந்தோஷம்	ஸந்தோஷ
212	2	நிஷ்வ ஷ்வ	நிஷ் ஷ்வ
217	16	அதிகாரத்துக்கு	அதிகாரிச்சு
222	16	பாரூவபமா	பாவரூபமா
223	15	விருப்பத்	விருப்பத்தி
269	13	ஆகுமோ	ஆகும்
272	24	ஹேயத்வ	ஹேத்வ
273	8	த்யாநய	த்யாநஸ்ய
,,	,,	த்யேயஸ்த்யா	த்யேயத்யா
279	27	விப்ரதிஷேதம்	விப்ரதிஷேதம் என்பது
293	18	வ்யத்தி	வ்யக்தி
300	7	கூணாஷிவ	கூணாயிவ
302	26	காலங்களையும்	காமங்களையும்
338	14	தக்ஷணமே	தத்க்ஷணமே
350	15	க்ரஹதம்	க்ரஹணம்
353	6	தாமி	தர்மி
355	18	ஸொந்தம்	ஸ்வந்தமென்கிற ஆகாரம்
,,	27	யாதலல்	யாதலால்
357	17	கண்டோக்தமாகத்	கண்டோக்தமாகக்
366	2	உள்ளவேயுள்ளவே	உள்ளவே

குறிப்பு:—

‡ இந்த வார்த்தை சில பிரதிகளில் சரியாக அச்சடிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

கீழே காட்டியதை 204ம் பக்கத்தில் அரும்பதமாகச் சேர்த்துக்கொள்க:—

† விஷம் பூசின அம்பினால் கொல்லப்பட்ட ஜந்துவின் மாமிசத்தை

——

॥ ஸ்ரீ: ॥

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம: ॥

ஸ்ரீபாஷ்யகாரரருளிச்செய்த

ஸ்ரீ பாஷ்யம்

முதல் அத்யாயம்.

முதல் பாதம்—இரண்டாவது அதிகரணம்.

—*—

ஜந்மாத்யதிகரணம்.

ஸ்ரீஹாஷ்ருஷீ ॥

கிம் வா நஹஸ வ்ருஹ—யஸ ஜிஜ்ஞாஸ்ய—வ்ருத உதாஹோ—

கிம் புநஸ்தத்ப்ரஹ்ம—யத் ஜிஜ்ஞாஸ்யமுச்யத இத்யத்ராஹ—

ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு.

—(*)—

விரும்பி விசாரித்து அறிய வேண்டுமென்று கூறப்படும் அந்தப் பொருள் யாதாகும்? என்கிற ஸங்கை வர அந்த விஷயத்தில் கூறுகிறார்—

ஸ்ரீ ஸுதர்சனபட்டரருளிச்செய்த

ஸ்ரீச்ருதப்ரகாசிகையின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு.

அதிகரணங்களுக்கு ஏழு விதமான சங்கதிகள் உண்டு. சாஸ்த்ரம்,* காண்டம்,

---

அநுபந்தம்—

*சாஸ்த்ரம் என்பது இருபது அத்யாயங்களடங்கிய வேதார்த்த விசார ரூபமான மீமாம்சா சாஸ்த்ரம். இங்கே தைத்திரீய ச்ருதியின் பொருளை விசாரித்து நிர்ணயம் செய்வதால் இது மீமாம்சா சாஸ்த்ரத்தில் சேரும். காண்டம் என்பது

ஸ்ரீ ॥ ஜ்ஞாஜ்ஞாப்⁴யாம் ॥ ஜந்மாத்³யஸ்ய யத:

ஸூ. ஜந்மாத்³யஸ்ய யத:

உற்பத்தி முதலியது இதற்கு எதிலிருந்தோ

த்விகம், அத்யாயம், பாதம், பேடிகை, அதிகரணம் என்கிற ஏழு ஸம்பந்தங்களைக் கொண்டு ஏழுவிதமாகும். இந்த ஏழு ஸங்கதிகளில் மற்ற ஆறு ஸங்கதிகளும் ஸ்பஷ்டமாயிருப்பதால் அதிகரணஸங்கதியை மட்டும் கூறுகிறார் கிம் புந: என்று. சாஸ்த்ர ஸங்கதியோவெனில் வேதார்த்தத்தை விசாரிக்கும் தன்மையால் மிகத்தெளிவானது வேதாந்தத்தின் அர்த்தத்தை விசாரிக்கும் தன்மையால் காண்டஸங்கதியும், காரணத்தைப் பற்றியதால் த்விக ஸங்கதியும், காரணத்தைப் பற்றிய உபநிஷத் வாக்யத்தை ந்யாயங்களைக் கொண்டு அர்த்தத்தை விசாரிப்பதால் அத்யாய ஸங்கதியும், லக்ஷணத்தின் அஸம்பவய். என்கிற சங்கையைத் தவிர்ப்பதில் நோக்கு உடையதால் பாத ஸங்கதியும், சாஸ்த்ராரம்பத்தை ஸமர்த்திப்பதில் நோக்குடையதால் பேடிகா ஸங்கதியும் அப்படியே மிகத் தெளிவானது. ஆகையால் "கிம் புந:" என்று தொடங்கும் பாஷ்யத்தால் (அதிகரணஸங்கதியென்கிற) *அவாந்தர ஸங்கதி கூறப்படுகிறது. 'ஜிஜ்ஞாஸ்யம்' என்கிற பாஷ்யபதத்திற்கு விசாரிக்கத் தக்கது என்று

உபநிஷத்துக்களாகிய ப்ரும்ம காண்டம். ப்ரும்ம பாகமான உபநிஷத்துக்களின் அர்த்தத்தை விசாரிப்பதால் இந்த அதிகரணம் ப்ரும்ம காண்டத்தில் ஸங்கதமாகும் 'த்விகம்' என்பது ப்ரும்ம ஸூத்ரகளில் முன்பாதியாகிய முதலிரண்டு அத்யாயங்கள். நான்கு அத்யாயங்களடங்கிய ப்ரும்ம ஸூத்ரம் இரண்டு இரட்டைகளாகும். முதலிரண்டு அத்யாயங்கள் லித்தமான ப்ரும்மத்தின் ஸ்வரூபம் முதலியவைகளைப்பற்றி விசாரிப்பவை. பின்னிரண்டு அத்யாயகளும் ஸாதன ஸாத்யங்களைப் பற்றியவை. இவ்வதிகரணம் ப்ரும்மத்தின் லக்ஷணத்தை விசாரிப்பதால் முன்னிரட்டையில் சேரப் பொருந்தும். இந்த முதலத்யாயம் ஸமந்வயாத்யாயமென்று பெயர்படும். காரணத்தைச் சொல்லும் ச்ருதிகளும் காரணத்தோடு இன்றியமையாது சேரும் குணங்களைச் சொல்லும ச்ருதிகளும் ப்ரும்மத்தை தாத்பர்யத்துடன் கூறுகின்றன என்பது ஸமந்வயாத்யாயத்தின் முக்ய நோக்கு. இங்கே தைத்திரீயச்ருதியிலுள்ள காரணவாக்யத்தை ப்ரும்மத்தினிடத்தில் ஸமந்வயம் செய்வதால் முதலத்யாயத்தில் இந்த அதிகரணம் ஸங்கதமாகும். 'பாதம்' என்பது இந்த சாஸ்த்ரத்தின் நான்கு அத்யாயகளின் ஒவ்வொரு அத்யாயத்திலுமுள்ள நான்கு பாதங்களையும் சொல்லும்.

* ஒவ்வொரு பாதத்திற்கும் ஒவ்வொரு முக்யமான நோக்குண்டு. இச்சப் பாதத்தை அயோக வ்யவச்சேத பாதம் என்பர். ப்ரஹ்மத்திற்கு கூறப்படும் ஸர்வ காரணத்வம் முதலான லக்ஷணம் ப்ரஹ்மத்திற்குப் பொருந்தவே பொருந்தாது என்கிற ஆக்ஷேபத்தை நீக்குவது அயோக வ்யவச்சேதமாகும். அயோகம் என்றால் பொருந்தாமை. காரணத்வம் என்பது ப்ரமத்திற்கு ஸம்பவிக்காது என்கிற ஆக்ஷேபம் காரணத்வாயோக ஆக்ஷேபம். அந்த ஆக்ஷேபத்தை நீக்கி காரணத்வத்தை

ஜந்மாதீதி ॥ ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிப்ரளயே । தத்ஸாமாந்யஜ்ஞானோ

ஜந்மாதீதி ॥ ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிப்ரளயம். தத்ஸாமாந்யஜ்ஞானோ

ஜந்மாதி என்றால் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ப்ரளயம் ஆகிய மூன்று அடங்கிய ஸமுதாயம் என்று பொருள். இந்த ஜந்மாதி என்கிற பதத்தில் உள்ள ஸமாஸம் பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸமாகும். ஸமாஸத்திலுள்ள தனித்தனிப்ப

பொருள். மற்ற எல்லா புருஷார்த்தங்களையும், அவற்றின் ஸாதனங்களையும் விட்டு விட்டுப்ராப்யமாகவும், உபாயமாகவும் எது அறியத்தக்கது என்று முன் கூறப்பட்டதோ அது என்று அர்த்தம். ப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவும் அல்லவா ப்ரும்மம உபநிஷத்துக்களின் முதலெடுப்பில் தோன்றிய பொருளாகக் கொள்ளப் பட்டது. ஜிஜ்ஞாஸ்யம் என்கிற இந்த பாஷ்யபதத்திலுள் ப்ரணவம், வேதம், ப்ரக்ருதி, முதலிய தாழ்ந்த பொருள்கள் ப்ரும்ம சப்தத்திலுள் உபசாரத்தால் சொல்லப்படுவதெல்லாம் விலக்கப்படும் என்று சிலர்* வ்யாக்யானம் செய்தது ஸரியல்ல. மற்ற பொருள்களையெல்லாம் தவிர்க்கும்படியான லக்ஷணம் மேலேயல்லவா சொல்லப்பட்டு அதனுல் அந்த விலக்குதல் ஸித்திக்கப் போகிறது. ப்ரும்ம சப்தத்தால் கூறப்படும் பொருள் ஸ்வரூபத்தாலும், குணங்களாலும் தனக்கு மேற்பட்ட உயர்வற்ற பெருமையையுடையது. 'ப்ருஹதி' 'ப்ரும்மயதி' (விருத்தியடைகிறது; பிறரை வ்ருத்தி செய்கிறது; பெரிதாக்குகிறது; என்கிற ச்ருதியாலும், (பெருமையாலும், பெருகச்செய்வதாலும் ப்ரும்மம என்று உணர்க்கப்படுகிறது) என்கிற ஸ்ம்ருதியாலும், ஏற்பட்ட பதார்த்தநிர்வசனத்தால் இவ்விதமே ப்ரும்மசப்தத்திற்குப்பொருள். அந்த விஷயத்தில் "ப்ராம்மணனே எல்லா தேவதைகளுமாவான்." "இந்த்ரனே உனக்கு மேற்பட்டவரில்லை." "அக்நி எல்லா தேவதைகளுமாவார்." 'ருத்ரன் ஒருவரே." "ஸோமர் வீசுகிறார்; எல்லா புத்திகளுக்கும அவர் உத்பாதகர், ஸ்வர்கத்திற்கும் உத்பாதகர்; பூமிக்கும் உத்பாதகர்; அக்நிக்கும் உத்பாதகர்; ஸூர்ய

நிலைநிறுத்துவதில் தாத்பர்யம் இருப்பதால் இந்தப் பாதத்தில் இது ஸங்கதம். படிகை என்பது ஒவ்வொரு பாதத்திற்குள் ஏற்படும் விபாகம். சில அதிகரணங்கள் சேர்ந்து அந்தந்தப் பாதத்தின் கருத்திற்கு இசைந்த ஒவ்வொரு விஷயங்களை விளக்கும். இந்தப் பாதத்தில் மூதல் நான்கு அதிகரணங்களும் இந்த வேதாந்த மீமாம்ஸாசாஸ்த்ரத்தின் ஆரம்பத்தை ஸமர்த்திப்பதால் உபோத்காதம் என்கிற பேடிகையாகும். இந்த அதிகரணமும் இந்த சாஸ்த்ரத்தின் ஆரம்பத்தை ஸமர்த்திப்பதால் இந்த பேடிகையில் இது ஸங்கதமாகும். அதிகரண ஸங்கதி எனபது முன்னதிகரணத்திற்கும் பின்னதிகரணத்திற்கும் தடர்ச்சி என்கிற பொருத்தம்.

* சிலரென்பது ச்ருதப்ரகாசிகைக்கு முன்பு மேகநாதஸூரிகளால் ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்கு செய்யப் பட்ட வ்யாக்யானத்தைக் குறிக்கிறது. 'ஜிஜ்ஞாஸ்யம்' என்கிற பாஷ்யபதம் முன் ஸூத்ரத்திற்கும் இந்த ஸூத்ரத்திற்கும் ஸங்கதியை ஸூசிக்கிறதே யொழிய ப்ரஹ்மசப்தத்தின் பொருளாகிய ப்ரணவம் முதலியதை விலக்குவதில் நோக்குடையதல்ல, என்று ச்ருதப்ரகாசிகையின் தாத்பர்யம்.

வஹ்ன்வீஹி: । கவ்ய - கவிகர்மவிவியவிதிதரவநவ்ய நியததெஶ

பஹ்ன்வ்ரீஹி: ! அஸ்ய – அசிந்த்யவிவிதவிசித்ரரசநஸ்ய நியததேஶ

தங்களின் பொருள்களைக் காட்டிலும் வேறேதோர் பொருளே முக்கியமாகக் குறிப்பது பஹ்ன்வ்ரீஹி ஸமாஸமாகும். பஹ்ன்வ்ரீஹியிலும் இது தத் குணஸம்விக்ஞானபஹு என்று சொல்லப்படும் பஹ்ன்வ்ரீஹியர்கும்.

அஸ்ய - நிர்தேஶபதற்கேபறிதான அநேகவித விசித்ர அமைப்பையுடை யதும், எந்தெந்த தேசத்தில் எந்தெந்தக்காலத்தில் ப்ரம்மா முதலாக புழு

ஞ்சும் உத்பாதகர்; இந்த்ரனுக்கும் உத்பாதகர்; விஷ்ணுவுக்கும் உத்பாதகர்.' 'அப்புக்கள (ஜலங்களே) இவையெல்லாம்." இவை முதலிய ச்ருதி வாக்யங்களால் ப்ராம்மணர், அக்நி, இந்த்ரன் முதலியவர்களுக்கு ஒப்பார் மிக்காரிலாமை காணப்ப டுவதால் மேற்பட்ட பொருளின் உண்மைகலக்கமாயிருக்கிறது. ஆகையால் 'அவை ருஞ் தாபத்ரயங்களால் வருந்துமவரால் விரும்பியறியவேண்டிய அந்த ப்ரும்மம் என்ன லக்ஷணமுடையது' என்பது பாஷ்யத்தின் ப்ரச்நத்திற்குப் பொருள். கூறிய எல்லாவற்றிற்கும் ஒப்பார் மிக்காரிலாமை காணப்பட்டாலும் அது பரஸ்ப ரவிரோதத்தால் தடையுப் படுவதாலும், ஸாமான்ய ஸ்தோத்ரம் முதலிய வேறு ரீராக்யகளுடைய வாக்யங்களில் சொல்லப் படுவதாலும், ஆதரிக்கத் தக்கதல்ல. உண்மையை விளக்குவதையே முக்கிய நோக்காகவுடைய ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்களைச் சொல்லும் சந்தர்ப்பங்களில் எது உயர்வற உயர்வையுடையதாகக் கூறப்படுகிறதோ அதுவே விசாரிக்கத் தக்கது என்கிற அபிப்பிராயத்தால் "யதோ வா இமாநி" என்று தொடங்கிய ச்ருதி வாக்யம் ப்ரவர்த்தித்தது என்கிற இவ்வர்த்தத்தைத் திரு வுள்ளத்திற்கொண்டு ஸூத்ரகாரரால் இந்த ஜந்மாதிஸூத்ரம் செய்தருளப்பட்டது என்கிற அபிப்பிராயத்தைக் கொண்டு "விசாரிக்கப்பட வேண்டியதாகச் சொன்ன † அந்த ப்ரும்மம் எதுவாகும்" என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரரால் ஸாதிக்கப்பட்டதே யொழிய எது ப்ரும்மம் என்று கேள்வி அமைக்கப்படவில்லை. ஜந்மாத்யஸ்ய யத: என்று ஸூத்ரத்தை வரைகிறார். ஸூத்ரத்தின் முதல் பதமாகிய 'ஜந்மாதி' என் பதற்கு ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ப்ரளயங்கள் சேர்ந்த ஸமுதாயம் என்று வ்யாக்யானம் செய்

† ப்ரம்மம் என்பதற்கு நிரதிசயமான பெருமையையுடைய வஸ்து என்று சப்தார்த்தம். தனக்கு மேற்பட்டதில்லை யென்று பல பொருள்கள் அங்கங்கே ச்ரு திகளில் மேன்பார்வைக்குக் காணப் படுகின்றன. அதனால் அநேக வஸ்துக்கள் ப்ரும்மமாகுமென்று கூறப்பட்டது போல் காணுகிறது. ப்ரும்மத்தை விசாரிக்க வேண்டுமென்று முதல் ஸூத்ரத்தில் ப்ரதிஜ்ஞைசெய்து சாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கிறீர: பல ப்ரும்மங்கள் ச்ருதிகளில் காணப்படுகின்றனவே; அவற்றுள் நீர் விசாரிக்கவே ண்டியசாகச் சொல்லும் அந்த ப்ரும்மம் எது? என்ற கேள்விக்கு உத்தரமாக ஸூத் காரர் இந்த ஸூத்ரத்தை அருளிச் செய்தீர் என்கிற பாஷ்ய வாக்யத்தில் எது ப்ரம்மம் என்று கேள்க்காமல், எது அந்த ப்ரம்மம் என்று கேள்வி கேள்ப்பதால் பொருள் இப்படி ஏற்படுகிறது.

காலபலபோகப்ரஹ்மாதிஸ்தம்பபர்யந்தக்ஷேத்ரஜ்ஞமிஸ்ரஸ்ய ஜகத:

பர்யந்தம தங்கள் தங்களுக்கு நியமிக்கப்பட்ட பலன்களே அநுபவிப்பவர் அடங்கியதுமான உலகத்தினுடைய

கிறார். ஸூத்ரத்திலுள்ள மற்ற இரண்டு பதங்களும் ஸூத்ர வாக்யத்தின் பொருளைச் சேர்த்துக் கூறும்பொழுது வ்யாக்யானம் செய்யப்படும். முதல் பதத்தின் பொருளை விளக்குவதற்கு அது என்ன ஸமாஸம் என்றும் அந்த ஸமாஸத்தின் பொருள் இன்னதென்றும் தீர்மானிக்க வேண்டியிருப்பதால் அதைத் தீர்மானிப்பதற்கு வேறு வாக்யங்களைக் கொண்டு தெளிவாக்கவேண்டும். அந்த ஸமாஸத்தைத் தெளிவு செய்ய வேண்டி அபேக்ஷிதமான வேறு தனி வாக்யத்தை ஸூத்ரவாக்யத்தின் மொத்தப் பொருளைக் கூறும் பாஷ்யவாக்யத்திற்குள் அடக்குவது அசக்யமானபடியால் அந்த ஸமாஸத்தை தனி வாக்யத்தால் இங்கே வ்யாக்யானம் செய்கிறார்.

"ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ப்ரளயம்" என்கிற பாஷ்ய பதத்தில் ஸ்ருஷ்டி என்பது உற்பத்தியைச் சொல்லும். "ஸ்ருஷ்டிஸ்திதய்ந்தகாலங்களில் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதய்ந்தங்களைச் செய்யுமது." என்பது முதலான வசனங்களில் இவ்வர்த்தத்தில் "ஸ்ருஷ்டி*" சப்தத்தின் ப்ரயோகத்தைக் காண்கிறோம். செய்யப்படும் பொருள் செய்விக்கும் பொருள் இவற்றின் செய்கைகளைச் சொல்லும் பதங்களை வேற்றுமையின்றிக் கலந்து ப்ரயோகிப்பது ப்ரும்மத்திற்கு செய்விப்பது என்கிற நிமித்தகாரணத்தன்மையும், செய்யப்படுவது என்கிற உபாதான காரணத் தன்மையும் உள்ளது என்பதை விளக்குவதற்காக. "ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ப்ரளயம்" என்கிற பாஷ்யபதம் ஸமுதாயம் என்கிற அர்த்தத்தையுடைய த்வந்த்வ ஸமாஸமாகும். ஒரே கார்யத்தைச் செய்வதில் ஒன்றுக் கொன்று ஸஹாயம் செய்து கொண்டு, செய்கை எல்லாவற்றிற்கும் ஸமமாயிருந்து பல பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று ஒரு த்வந்த்வ ஸமாஸத்தில் சேர்ந்திருப்பதை இதரேதர யோகம் (ஒன்றோடொன்று ஸம்பந்தம்) என்

* ஸ்ருஷ்டி எனும் பதம் படைத்தல் என்கிற செய்கையைச் சொல்லும். இதைச் செய்விக்கிறவனுடைய வ்யாபாரம் என்பர். அதாவது ப்ரயோஜகவ்யாபாரம். வ்யாபாரம் என்பது செய்கை. ஜன்மம் - உற்பத்தி முதலிய பதங்களையும் ஸ்ருஷ்டி முதலிய பதங்களையும் ஒரே பொருளைச் சொல்வது போல் இங்கே ப்ரயோகம் செய்யப்படுவதற்கு என்ன தாத்பர்யமென்றால் ப்ரும்மம் ப்ரயோஜகமாகவும் ஸ்ருஷ்டிப்பதாகவும், ப்ரயோஜ்யமாகவும், ஸ்ருஷ்டிக்கப் படுவதாகவும் உள்ளது என்பதை விளக்குவதேயாகும். ஸூத்ரத்திலுள்ள ஜன்மசப்தத்திற்கு ஸ்ருஷ்டி என்று பாஷ்யத்தில் பொருள் கூறப்பட்டதால் இவ்விரண்டு வ்யாபாரங்களும் நிமித்தகாரணமும், உபாதானகாரணமுமான ப்ரஹ்மத்திற்கு உள்ளது என்பதைக்காட்டுகிறது. அந்தப்பதார்த்தங்களே ஸ்ருஷ்டிக்கும் ப்ரஹ்மம் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் ஒவ்வொரு பதார்த்தங்களுக்குள்ளும் அந்தர்யாமியாகவும், நியந்தாவாகவும், கல்யாணமும் அமைத்துச் சொல்லும்.

யதஃ - யஷ்மாதவெழுஷ்ராளிவிலஹேயப்ரத்யநீகஷ்வரூபவாத்ருஷ்ஷ

யத: - யஸ்மாத் ஸர்வேஷ்வராந்நிகிலஹேயப்ரத்யநீகஸ்வரூபாத் ஸத்யஸங்

யதஃ - எந்த ஸர்வேஸ்வரனும், எல்லாத் தீங்குகளுக்கும் விரோதியான ஸ்வரூபத்தையுடையவனும், ஸங்கல்பித்ததை ஸத்யமாகச் செய்யும்

பர். அதற்கு உதாஹரணம்— தர்சபூர்ணமாஸங்கள் ஒரு த்வந்த்வமாய்ச் சேர்ந்து ஸ்வர்க்கம் என்னும் பலத்தைக் குறித்து இரண்டும் ஸமமாய் ஒன்றோடொன்று கலந்து உண்டுபண்ணுவது போலாகும் இந்த பாஷ்ய பதத்தில் மூன்றும் சேர்ந்து கடிய ஸமூஹத்தையே குறிப்பதில் திருவுள்ளம் இப்படி ஸமுதாயத்தைச் சொல்லுவதில் நோக்கு இருப்பதால் இதை ஸமாஹாரம் என்பர். இது ஸமாஹாரத்வந்த்வமாவதால் பாஷ்ய பதத்தில் அம்நிணையும் ஏற்படுகிறது. அதனால் இங்கே பாஷ்யபதத்தில் "ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிப்ரளயம்" என்று ஸமாஹாரார்த்தத்தில் த்வந்த்வம் ஏற்பட்டது. வாகயத்தின் பொருளை எடுத்துரைக்கும் மேல் பாஷ்யத்தில் "ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிப்ரளயங்கள்" என்றபன்மையுடன் இதரேதரயோகத்வந்த்வ ஸமாஸப்ரயோகம் செய்யப்பட்டது. இரண்டுக்கும் ப்ரயோஜனம் ஒன்றேயாகையால் இரண்டு விதப்ரயோகங்களும் செய்யப்பட்டன. "ஜன்மாதி என்று" என்கிற பாஷ்யகண்டத்தில் 'என்று' என்று கூறுவதால் அங்கே ஒருமையில் தாத்பர்யம் என்று விளங்குகிறது. பாஷ்யத்தில் ஸூத்ரபதங்களின் அர்த்தத்தைக் கூறுமிடத்தில் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிப்ரளயம் என்று ஒருமைச் சொல்லால் ஸூத்ரபத†த்திலுள்ள ஒருமை அநுஸரிக்கப்பட்டது. ஸூத்ரத்தில் ஒருமைச் சொல்லாக அமைத்தது ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிப்ரளயம் ஆகிய மூன்றும் சேர்ந்தே லக்ஷணமாகும்; ஒவ்வொன்றுமட்டும் லக்ஷணமாகாது என்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக. ஸமுதாயந்தான் லக்ஷணம் என்றது ஸ்ருதியினுடைய ஸ்வாரஸ்யத்தால் நிஸ்சயிக்கப் படுகிறது. "எதிலிருந்து இந்தப் ப்ராணிகளெல்லாம் பிறக்கின்றனவோ, எதனால் பிறந்தனவெல்லாம் ஜீவிக்கின்றனவோ, லயமடையுங்கால் எதனிடத்தில் எல்லாம் லயிக்கின்றனவோ" என்று தடங்கிய தைத்திரீயஸ்ருதியில் ஒவ்வொரு வாக்யத்திலும் அது பிரம்மம் என்று கூறப்படவில்லை. (மூன்று வாக்யங்களுக்கும் முடிவிலே ஒரு தடவை அது பிரம்மம் என்று கூறப்பட்டது.) மூன்றொழில்களும் சேர்ந்து ஒரே லக்ஷணமாகக் கொள்ளாமல் மூன்று லக்ஷணங்கள் கூறப்பட்டன என்று ஒப்புக்கொள்வதானால், ஒன்று தவிர மற்ற லக்ஷணங்கள் வீணாகப்போம். இங்கே ஒரு ஆக்ஷேபம் வரக்கூடும் மூன்றும் சேர்ந்த ஸமுதாயம் ஸரியான லக்ஷணமாகாது. ஸமுதாயத்தில் சேர்ந்த மூன்றில் ஒவ்வொன்றினாலும் விலக்கவேண்டிய பொருள்கள் கிடைக்கமாட்டா. உலகத்தின் உற்பத்தியில் நிமித்த காரணமாயும், உபாதானகாரணமாயும் இருக்கக்கூடிய வஸ்து ப்ரம்மம் தவிர வேறு எது இருக்கக் கூடும்? ஸ்ருஷ்டிகாரணமென்று கூறியபிறகும் கூட ஸ்திதிகாரணமென்றும், ப்ரளயகாரணமென்றும், லக்ஷணத்தில் சேர்த்துச்

† ஸூத்ரபதம்—"ஜன்மாதி".

ஶாஸ்ஜ்ஞாநாநந்தாத்யநந்தகல்யாணகுணாஸ்ஸவத்ஜ்ஞாஸ்ஸவத்ஶக்தேஃ

கல்பாத்ஜ்ஞாந்தாத்யநந்தகல்யாணகுணத் ஸர்வஜ்ஞாத் ஸர்வஶக்தேஃ

திறமுடையவனும், ஞானம், ஆனந்தம் முதலிய அநந்தமான மங்களகுணங்

சொல்லியே தான் இதர வஸ்துக்களைத் தவிர்க்க வேண்டுமோ? முத்தொழில்களில் முதற் தொழிலே மட்டும் லக்ஷணமாகக் கூறினால் போதாதோ? இப்படிக் கேள்வி வந்தால் அது ஸரி. லக்ஷணத்தினால் மற்றைய வஸ்துக்களைத் தவிர்க்கவேண்டுமென்கிற ப்ரயோஜனத்தை நாம் ஆசைப்படவில்லை. ஶ்ருதியை அநுஸரிப்பதில் ஆசையுடைய ஸூத்ரகாரரால் இப்படிக் கூறப்பட்டது. ஶ்ருதியோவென்றால் "அதை விரும்பி விசாரணை செய்" என்று விதிக்கவிரும்பிய உபாஸனத்திற்கு உபயோகமாக உபாதானவுபயர்வு என்னும் மஹிமைக்கு விரோதமாக ரக்ஷணகாரணம், லயகாரணம், வேறொரு பொருளாகுமோ? அந்தப் பெருமையும் இதற்கு இல்லையே என்கிற ஶங்கையைப் போக்குவதற்காக ஸூத்ரகாரர் லக்ஷணத்தை லக்ஷணமாகக் கூறியது. ஸங்கேதப்பட்டதை விலக்குவதனாலே கூட லக்ஷணம் ப்ரயோஜனமுடையதாகும். லக்ஷணத்தில் குறிக்கவேண்டிய ஆகாரத்திற்கு விரோதமான சங்கையை விலக்காவிட்டால் லக்ஷணத்தால் குறிக்கவேண்டிய ஆகாரத்தின் நிஶ்சயம் ஏற்படமாட்டாது. ஜன்மாதி முதலிய முத்தொழில்களில் ஒவ்வொரு தொழிலுக்கு மட்டிலும் காரணமாயிருப்பது லக்ஷணத்தால் காட்டப்படவேண்டிய ஆகாரத்திற்கு விரோதமான குறைவு ஶங்கையைப் போக்கடிக்கத் திறமையுடையதல்ல. ஏனென்றால், உற்பத்தி காரணம் என்று சொன்னபின்பும் ரக்ஷை முதலியவற்றிற்குக் காரணத்வத்தையும் கூறுவிட்டால் அதற்கு வேண்டிய ஞானஶக்திகள் இல்லாமையாலும், ஸ்திதி, ப்ரளயம் இவ்விரண்டிற்கும் காரணம் வேறொன்று இருக்கக் கூடியதாலும், உற்பத்திக்கு மாத்திரம் காரணமான வஸ்துவிற்கு தன்னிலும் நிக்காரிலாத பெருமை இல்லாமற்போம். மோக்ஷமென்பது லயத்தில் அடங்கியதாலும், மோக்ஷம் கொடுப்பதற்காக உபாஸிக்கப்படவேண்டிய வஸ்துவே தான் ப்ராப்யமானபடியாலும், மோக்ஷமளிப்பதற்கும் ப்ராப்யமாயிருப்பதற்கும் அதுகுணமான குணங்கள் குறைந்து போவதால் அவைகளினால் ஏற்படும் உயர்வும் ஸித்திக்காது. ஆகையால் உற்பத்திகாரணம் என்பது மட்டும் ஸமஸ்த பொருள்களையும் விலக்குவதற்கு ஸமர்த்தமானாலும், உற்பத்தி முதலிய முத்தொழிற் கூட்டத்திற்கும் காரணம் என்பதே எல்லையில்லாத உயர்வுக்கு அநுகூலமாயிருப்பதால், ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிப்ரளயங்களாகிய தொழிற் கூட்டத்திற்குக் காரணமாயிருக்கை என்பது லக்ஷணமென்று ஸூசிப்பிக்கப் பட்டது. இங்கே ஆக்ஷேபம்— ஸமுதாயமே லக்ஷணமென்று இங்கே தாத்பர்யம் சொல்ல வொண்ணாது. ஏனெனில், "ஜன்மாதி" என்கிற பதத்தில் உள்ள பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸத்திற்கு ஸமாஸத்திலுள்ள பதங்களையன்றி வேறு பொருளை முக்யமாகக் காட்டுவது ஸ்வபாவமானபடியால் ஜன்மம் என்பது அந்த ஸமாஸபதத்தினால் குறிக்கப் படும் முச்சப் பொருளில் சேராமல் போய்விடும். இப்படி ஶங்கை வர பாஷ்யகாரர் தந்தையை என்று திடஞ்செய்கிறார். பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸம் இருவகைப் படும். தத்குணஸம்விஜ்ஞானபஹுவ்ரீஹி என்றும், அதத்குணஸம்விஜ்ஞானபஹுவ்ரீஹி என்றும் இரண்டு வகை. அவற்றுள் முதலாவதற்கு உதாஹரணம் "ஸர்வ முதலிய சப்தங்கள் ஸர்வ

வாத்ஸல்யாதி³குணைகாஸ்ரயதயா வாங்மநஸாநாஸாத³நீயாபரிச்சே²த்³யமஹிமா

பரமகாருணிகாத் பரஸ்மாத் பும்ஸ: ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிப்ரளயா: ப்ரவ

கல்யாணகுணங்களையுடையவனும், ஸர்வக்ஞனும், ஸர்வஸக்தியும், எல்லையில்லாத கருணை யுடையவனுமாகிய பரமபுருஷனிடமிருந்து ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ப்ரளயங்கள்

நாமசப்தங்கள்", "தொங்கும் காதுகளையுடையவனை அழைத்துவா" முதலியவை. இரண்டாவதற்கு உதாஹரணம்— விசித்திரமான பசுக்களையுடையவனை† அழைத்துவா" என்பது போன்றது. 'தத்' எனகிற பதத்திற்கு குறிக்கப்படும் முக்யப்பொருள் என்றும் 'குணம்' என்கிற பதத்திற்கு முக்யமல்லாத விசேஷணமென்றும் இங்கே பொருள். '-ஸ' என்பதற்கு சேர்ந்து ஒன்றுகளென்று பொருள். விசேஷணத்தையும், முக்யப் பொருளையும் ஒரே கார்யத்தில் சேர்த்து அன்வயிப்பதால், ஒன்றுக இந்த ஸமாஸம் அர்த்தம் காட்டுகிறது என்று பொருள். இப்படிச் சொன்னாலும் ஸமாஸமாகிய மொத்தப் பதத்திலுள்ள உட்பதங்களைக் காட்டிலும் வேறான பதார்த்தத்தையே முக்யமாகக் கூறவேண்டுமென்கிற பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸத்தின் நியமத்திற்கு விரோதப் வரமாட்டாது. எனெனில், ஸமாஸத்திலுள்ள பதங்களால் சொல்லப்படும் பொருள்களடங்கிய கூட்டம் என்பதும், அந்தக் கூட்டத்தில் சேர்ந்தது என்பதும், வேறு பதார்த்தம் என்கிற கருத்துடன் சொல்வது நன்கு பொருந்தத் தடையில்லை. ஸமாஸத்திற்குள்ளிருக்கிற பதத்தினால் சொல்லப் படும் பொருளை எல்லாம் கூடிய ஸமுதாயத்தில் சேர்ந்திருப்பதென்கிற ஆகாரத்தினால் வேறு பதார்த்தமாகும் என்பதுயுக்தமே. ஒரொரு தனிப்பதம் மட்டும் அந்த ஆகாரத்துடன் அதை போதிக்கமாட்டாது† 'அஸ்ய' என்று வ்யாக்யானம் செய்ய வேண்

* அழைத்துவரும் வ்யாபாரத்தில் காதை விட்டுவிட்டு புருஷனை மாத்திரம் அழைத்துவருவதில்லை. லம்பகர்ணம் என்கிற ஸமாஸபதம் அழைத்துவரவேண்டிய பொருளைக்கூறுகிறது. கர்ணம் என்கிற பதத்திற்குப்பொருளான காதும் அதற்குள் சேருகிறது. அப்படியே இங்கே ஜகத்தும் ஸமாஸத்திற்குப் பொருளான கூட்டத்தில் சேருகிறது.

‡ இங்கே பசுக்களையும் சேர்த்து அழைத்துவருவதில்லை.

† ஒரு கூட்டத்தில சேர்ந்திருப்பதனால் ஸ்வயம் தனக்குள்ள மஹிமைக்கு மேல் அதிகமாயித்த மஹிமை இருக்கலாம். அதைக்கொண்டு தனித்தனியே உள்ள வஸ்துக்களை விட கூட்டத்திலுள்ள அந்த வஸ்துக்களை வேறென்று சொல்லுவது. பஞ்சவடி ஆச்ரமத்தில் இளையபெருமாளைப் பார்த்துப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் 'பரதனுமும், சத்ருக்நனுமும், உன்னுமும் நான் என்றுகொல் கூடுவதோ'' என்று பகவான் ஸ்மரித்தார். அவர்களாண்மையில் தனிமையிலுள்ள லக்ஷ்மணனைக் காட்டிலும், அவர்களுடன் கலந்தகுழாத்திலுள்ள லக்ஷ்மணன் விலக்ஷணன் என்று சாக்பர்யம் கூறுவது போல.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

தஜ்ஜை தஸ ஷ்ருஹ்தி ஸூத்ராயுஃ॥ ஷ்ருஷ்வை வாரூணீஃ

ர்தந்தே! தத்ப்ரஹ்மேதி ஸூத்ரார்த்த:!! ப்ருகுர்வை வாருணி:

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ப்ரவர்த்திக்கின்றனவோ அது ப்ரம்மம் என்று ஸூத்ரத்தின் பொருள்.

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

டிய ஸூத்ரபதத்தை எடுக்கிறார். அசிந்த்ய என்று ஆரம்பித்து அதை வ்யாக்யானம் செய்தருளுகிறார்.

"அஸ்ய" என்கிற பதத்திற்கு "ஜகத்திற்கு" என்று இவ்வளவு மட்டும் பொருள் சொல்லவேண்டியிருக்க, ஏன் வ்யாக்யானம் விரிவுற வேண்டுமென்றால்; ஸூத்ரகாரர் சொல்ல விரும்பிய அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதற்காக. அவர் சொல்ல விரும்பும் அர்த்தம் என்பது ஸ்ருதியின் தாற்பரியத்தைக்கொண்டு தெரிந்துகொள்வது. ஸ்ருதியின் தாற்பரியம் எப்படித் தெரிகிறதென்றால்; கூறுவோம்:—"எதிலிருந்து இந்த பூதங்கள் பிறக்கின்றன". என்கிறவிடத்தில் "பூதம்" என்கிற ஸப்தத்தினாலேயே கார்யவர்க்கம் என்று பொருள்பட்டிருந்தும், "இந்த" என்கிற பதம் உபயோகப்பதால் அது கார்யவர்க்கத்தை கைக்குப் புலப்படுத்தும் ப்ரமாணமாகிய ப்ரத்யக்ஷத்தால் ஏற்படும் ஆகாரவிஶேஷங்களைக் காட்டுவதில் தாத்பர்யமுள்ளது. அதில் ஜகத்தின் தோற்றத்தை* மட்டும் சொல்வதாகக் கொள்வது ப்ரஹ்மத்தை விரும்பி யறிய முயல்வதென்னும் ஜிக்ஞாஸைக்கு உபயோகப்பட்டதல்ல! "இந்த" என்பதால் ஆஸ்சர்யப்படத்தக்க விசித்ரமான தன்மை காணப்படுவதைச் சொல்வது, இப்படிக்கொத்த விசித்ர கார்யங்களை உண்டுபண்ணுவதற்கு ஒருகுணமான குணத்தின் ஏற்றத்தையுடையது ப்ரஹ்மம் என்று தெரிவிப்பதற்காக. ஸ்ருதிவாக்யத்திலிருக்கும் "இதம்" ஸப்தத்தையே கொண்டு "அஸ்ய" என்று ஸூத்ரத்தில் கார்யமான ஜகத்தைக் குறிப்பிடும் ஸூத்ரகாரருக்கும் இப்படிக் காட்டுவதில் தான் தாற்பர்யம்.

"ஜகத்தினுடைய" என்பதைக் காட்ட "இவைகள்" என்று ஸ்ருதியில் பன்மையை ப்ரயோகித்திருந்தும், ஸூத்ரத்தில் ஒருமையைப் ப்ரயோகித்திருப்பது உலகம் யாவையும் ஒரு சிறுகார்யம் போல் ஒரே கர்த்தாவையுடையது என்று

அநுபதம்—

* 'ஜகத்து தோற்றமேயொழிய உண்மையல்ல. ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஜகத்து வெறும் கல்பனையாகத் தோன்றுகிறது' என்கிற அத்வைத பக்ஷத்தை இங்கே விலக்குகிறார்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வருணம் பிதரமுபஸஸார । அதீஹி பகவோ ப்ரஹ்மேத்யாரப்ய

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

வருணருடைய புத்ரரான ஹ்ருகு என்பவர் தகப்பனாரான வருணருடைய சமீபம் சென்றார். பகவானே! "ப்ரஹ்மத்தை யறியச் செய்ய

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

காட்டுவதற்காகவும், "பூதம்" என்கிற ஸ்ருதிபதம் தேவர் முதலிய நான்குவிதப் பிராணிகளே டட்டும் குறிப்பதல்லாமல், உண்டாவது என்கிற செய்கையையுடைய ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் எல்லா வஸ்துக்களின் ஸமுதாயமான உலகத்தைச்சொல்லுவதில் நோக்குடையது என்பதைக் காட்டுவதற்காகவும்; இதனாலேதான் பாஷ்யத்தில் 'ஜகத்' என்று மொத்தமாகக் கூறப்பட்டது. அதில் கார்யவர்க்கம் சித்தாயும், அசித்தாயும் இருப்பதால் அந்தந்த ப்ரமாணத்தால் ஏற்படும் சித் அசித் இவைகளின் விசித்ரத்தன்மையை "அசிந்த்ய" என்று தொடங்கி இரண்டு பதங்களால் கூறுகிறார். இதுகே ஒரு ஆக்ஷேபம். பூர்வமீமாம்ஸையில் கிரஹாதி காணத்தில் "கிரஹம் §யென்னும் பாத்திரத்தைத் துடைக்கிறான்" என்கிற வாக்யத்தில் உத்தேசிக்கப்படும் "கிரஹம்" என்கிற பதத்தில் உள்ள விசேஷணமாகிய ஒருமை, எண்ணிக்கையில் நோக்கில்லாததால் 'அங்கு ஒருமையில் தாற்பர்யமில்லை'. அசாவது ஒரு பாத்திரம் என்று அர்த்தமல்ல என்று கூறப்பட்டது. அந்த ந்யாயத்தால் ப்ரஸித்தமாய்த் தெரிந்ததைச் சொல்வதைப்போல இருப்பதால் அனுவாதமான "இந்த" என்கிற ஸப்தத்திற்கு இங்கே உத்தேசிக்கப்படும் ஜகத்துக்கு விசேஷணமாவதில் தாற்பர்யமில்லாமையால் இப்படி வ்யாக்யானம் செய்யக்

அநுபதம்—

§ கிரஹாதிகரணமென்பது பூர்வமீமாம்ஸையின் மூன்றாவது அத்யாயத்தில் முதல் பாதத்தில் உள்ளது. ஜ்யோதிஷ்டோமயாகத்தில் தசா பவித்ரத்தால் கிரஹமென்னும் யாகபாத்ரத்தைத் துடைக்கவேண்டுமென்று விதிக்கப்படுகிறது. அங்கே பாத்ரஸப்தத்தில் ஒருமை காண்பதால் ஒரு பாத்ரத்தைமட்டும் தான் துடைக்கவேண்டும். பசுவைக்கொண்டு யாகம் செய்யவும் என்கிற விதியில் ஸ்ருதியில் உபயோகித்த ஒருமையை அனுஸரித்து ஒரே பசுவைக்கொள்வதுபோல ஒரு பாத்ரத்தைத்தான் துடைக்கவேண்டும் என்று பூர்வபக்ஷம். துடைக்கவேண்டும் என்கிற விதிக்கு உத்தேஸ்யமான பாத்ரத்தைச்சொல்லும் கிரஹ என்கிற ஸப்தத்தில் விசேஷணமாயுள்ள ஒருமை என்கிற எண்ணிக்கையையும் சேர்த்து அர்த்தம் கொள்ளவேணும் என்று ஆக்ஷேபம். அங்கே பாத்ரம் என்பதை ஸாமான்யமாய்க் கொள்ளவேணுமே யொழிய எண்ணிக்கையில் விவக்ஷையில்லை. அந்த யாகத்தில்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

யதொ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே । யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி । யத்

யதோவா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே ! யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி ! யத்

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

வேண்டும்" என்று ஆரம்பித்து "எதிலிருந்து இந்த பூதங்கள் பிறக்கின்றனவோ; எதனாலே பிறந்தனவெல்லாம் ஜீவிக்கின்றனவோ; ப்ரளயம் அடை

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கூடாது. இப்படி ஆக்ஷேபிப்பது கூடாது. க்ரஹாதிகரணத்தில் உத்தேசிக்கப்படும் வஸ்துவில் விசேஷணங்களிலெல்லாம் தாத்பர்யம் நிஷேதிக்கப்படவில்லை. ஆனால் ஒரு அனுவாதமான சொல்லுக்கு மூலமான அதன் ப்ராப்தி யேற்படும் வாக்யத்தில் கூறப்பட்ட பொருளுக்கு விரோதமான விசேஷணங்களிலல்லவா தாத்பர்யமில்லை யென்று கூறப்பட்டது. அங்கே விதிக்கப்படும் மூலவாக்யத்தில் வ்யக்தமாய்க்கூறப் பட்டுள்ள க்ரஹபாத்ரங்களின் பன்மைக்கு (அதாவது பத்துப்பாத்ரங்கள் என்ப தற்கு) ஒருமை விருத்தமாகும். இப்படிக்கொள்ளாவிடில் 'எட்டுவருஷமுள்ள ப்ராம் மணனை உபனயனம் செய்துவைக்கவேண்டும்." என்கிறவிடத்திலும் எட்டுவயது முதலிய விசேஷணத்திலும் தாத்பர்யமில்லையென்று சொல்லும்படி வரும். இந்த தைத்திரீய ச்ருதியிலோ வென்றால், மூன் மூலவாக்யங்களிலுள்ள ஜகத்தின் விசித்ர

அநுபதம்—

பத்துப்பாத்ரங்களிருப்பதாக முன்பே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பாத்ரங்கள் பலவாயிருப்பதாலும், அந்தப் பன்மையை அனுஸரித்து ஒருமையையுள்ளி, பாத்ரம் என்கிற தன்மையையுடைய பத்துப்பாத்ரங்களையும் அர்த்தமாகக்கொண்டு எல்லாவற்றையும் துடைக்கவேண்டும் என்று ஸித்தாந்தம். அதுபோல் இங்கே இந்த பூதங்கள் என்கிற பதங்களிலும் ப்ரத்யக்ஷத்தாலும், பன்மையாலும் ஏற்படுகிற ஆஸ்சர்யமான அமைப்புடைய ஜகத்தின் ஆகாரங்களை விவக்ஷிக்கக்கூடாது என்று ஆக்ஷேபம். ஜகத்காரணத்வத்தைச்சொல்லும் முன் ச்ருதிவாக்யங்களில் ஜகத்தின் விசித்ரமான அமைப்பைப்பற்றிக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்த பூதங்கள் என்று ப்ரத்யக்ஷமாகக் காட்டி அதை அனுவாதம் செய்வதால் நமக்கு ப்ரத்யக்ஷத்தால் காண்கிற அமைப்பின் ஆஸ்சர்யத்தையும் காட்ட நோக்கு இருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஆகையால் எப்படி முன் வாக்யத்தில் க்ரஹங்கள் பத்து என்று கூறியதை அனுஸரித்து அதை அனுவதித்து, துடைத்தல் என்னும் ஸம்ஸ்காரத்தை விதிக்கும் பத்துப்பாத்ரங்களும் விஷயமென்று கொள்ளுகிறோமோ அதுபோல் இங்கேயும் இந்த பூதங்கள் என்கிற விடத்திலும் மூன் ப்ரமாணங்களை அனுஸரித்து ஆஸ்சர்யமான ஜகத்தின் ஆகாரங்களையும் அர்த்தம் கொள்ளவேணும்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

யதோ வா இமானி பூதானி ஜாயந்தே । யேன ஜாதானி ஜீவந்தி ।
யத்ப்ரயந்த்யபிஸம்விஸந்தி । தத்விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ । தத்ப்ரஹ்மேதி ஸ்ருயதே ।

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கிறவைகள் எதனுள் ப்ரவேஸித்து அடங்குகின்றனவோ அதை விரும்பி நீ அறியவேண்டும். அது ப்ரஹ்மம'' என்று ஸ்ருதியில் கேழ்க்கிறோம்.

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

மான தன்மையே ஸ்பஷ்டமாக பேற்படுகிறது. அல்லது * வேறுவிதமாயும் சொல்லலாம். எவ்விடத்தில் ப்ரயோகம் பண்ணப்படுகிற ஸப்தத்திற்கு அர்த்தத்தைச் சொன்னல் அன்வயம் ஒட்டாமல் வீணாக நேருமோ அவ்விடத்தில் அங்கே உத்தேசிக்கப்பட்ட பொருளின் விசேஷணத்தில் தாற்பர்யம் ஆங்காங்கு அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் இப்படி வ்யாக்யானம் செய்வது யுக்தமாகும். அசேதன பாகத்தில் விசித்ரத்தன்மையைக் காட்டுகிறார் அசிந்த்ய என்று ஆரம்பித்ததனால். ஜீவர்கள் செய்யக்கூடியதாக நினைக்க அஸாத்யமாயிருப்பது அசிந்த்யமான தன்மை. ஆகாயம், வாயு, முதலிய பேதங்களால் பல்வகையான தன்மை. அதில் ஒன்றொன்றும் அனேகப் பிரிவுகளாவதால் விசித்ரமான தன்மை. இப்படிக் கொத்த அமைப்பையுடையது என்று பொருள். இந்த பதத்தில் ரசனை யென்பது ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லும். இதற்கு மேல் சேதனங்களுடைய விசித்ரத்தன்மையைக் கூறுகிறார் நியத வென்று தொடங்கி. இன்ன தேசத்தில் இன்ன காலத்தில் இன்ன பலம் இன்னாரால் அனுபவிக்கபட வேண்டுமென்கிற நியதி ப்ரஹ்மா தொடங்கி எறும்பு ஈறாக எல்லோருக்கும் ஸமானமாக நடக்கும். ப்ரஹ்மாவுக்கும் தன்னுடைய கணக்கினால அளவிடப்பட்ட நூறுவருஷத்திற்கு மேல் ஜீவிக்கவும், வேறு அண்டத்

அநுபதம்—

*இங்கே வேறு ப்ரகாரமாக ஸமாதானம் கூறுவதற்கு ஆரம்பிக்கிறார். ஏனெனில், கிரஹவாக்யத்தில் ஸம்மார்ஜன விதிக்கு உத்தேஸ்யமான கிரஹம் என்கிற பதத்தில் ப்ரயோகிக்கப்பட்ட ஒருமை என்கிற விஸேஷணத்தைத் தள்ளினோம். இங்கே ஜந்மம் என்பதற்கு உத்தேஸ்யமான இந்த பூதங்கள் என்பதில் ப்ரத்யக்ஷம் மூலியதால் புத்திக்குக் கொண்டுவரப்படும் ஆஸ்சர்யாகாரம் முதலிய விஸேஷணத்தைத் தள்ளாமல் எடுத்துக்கொள்ளுகிறோம். இதற்கு அந்த அதிகரணம் நேர்த்ருஷ்டாந்தமாகவில்லை. முன் ஏற்பட்டிருப்பதை எடுத்துக்கொள்வது என்பது மட்டும் இரண்டாம் பாதத்திற்கும் பொது. பூர்வமீமாம்ஸையில் ஆறாவது அத்யாயத்தின் நான்காவது பாதத்தின் ஒன்பதாவது அதிகரணத்தில் "எவனுடைய இரண்டு அக்னிகளும் அணைந்துபோகுங்கால் ஆதித்யன் உதயமாகிறாரோ, அல்லது அஸ்தமடைகிறாரோ, திரும்பவும் அக்னியை ஆதானம் செய்வது தான் அவனுக்கு ப்ராயஸ்சித்தம்".

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

தத்ர ஸம்ஶய: । கிமஸ்மாத் வாக்யாத் ப்ரஹ்மலக்ஷணம் ப்ரதிபத்தும்

தத்ர ஸம்ஶய: । கிமஸ்மாத் வாக்யாத் ப்ரஹ்மலக்ஷணத: ப்ரதிபத்தும்

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

அந்த விஷயத்தில் ஸம்ஶயம். இந்த வாக்யத்திலிருந்து ப்ரஹ்மத்தை

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தில் பிரவேஶிக்கவும், தனக்குள்ள அண்டாதிபத்யத்திற்கு அதிகமான பலத்தை யனுபவிக்கவும் இயலாது. இப்படி சித்துக்களிலும் அசித்துக்களிலும் வைசித்ரியத் தைக் காட்டுவதனால், ஜீவ ஸாமான்யத்திற்கும் ஸ்ருஷ்டிக்கக் கூடாமை ஸூசிப்பிக் கப்பட்டது. ஸூத்ரத்திலுள்ள மூன்றுவது பதத்தை எடுக்கிறார்—யத: என்று. மூன் பதத்திற்கு ஶ்ருதியின் தாத்பர்யத்தை யனுஸரித்து வ்யாக்யானம் செய்யப் பட்டது. இவ்விடத்தில் அப்படிப்பட்ட பதம் ஶ்ருதியில் கேழ்க்கப்படாமலிருந் தும் எப்படி அனேக விஶேஷணங்களைவைத்து வ்யாக்யானம் செய்கிறார் என்று கேழ்க்கக்கூடும். அதற்கு பதில் கூறுவோம். "யத:" (எதிலிருந்து) "யேந" (எதனாலே) "யத்" (எதை) என்று மூன்பே ப்ரஸித்தமாகத் தெரிந்தவிஷயம் போல் குறிப்பிடுவது மூன்பே இந்த விஷயத்தைச்சொல்லும் ஶ்ருதிவாக்யத்தை யபேக்ஷிக்கிறதல்லவா? அப்படி யபேக்ஷிப்பதில் மூன் வாக்யங்களில் ஜகத்காரண மாய் இருப்பதற்கும், விரும்பி விசாரிக்கப்படவேண்டியதற்கும், அனுகூலமான எந்த

அநும்பதம்—

என்ற வாக்யத்தைப்பற்றி விசாரிக்கப்படுகிறது. கார்ஹபத்யம், ஆஹவநீயம் என் கிற இரண்டு அக்நிகளும் சேர்ந்து அணைந்தால்தான் புனராதாநம் என்கிற ப்ராயஶ் சித்தமா அல்லது ஒன்றொன்று அணைந்தாலே இந்த ப்ராயஶ்சித்தமா? ப்ராயஶ் சித்தத்திற்கு நிமித்தமான நெருப்பு அணைவதை அறுவதிக்கும் ஶ்ருதி பதங் களான "இரண்டு அக்நிகள்" என்பதில் இரட்டை எண்ணிக்கை அக்நிக்கு விஶேஷணமாகத் தெரிவதில் இரண்டு என்னும் எண்ணிக்கையில் தாத்பர்யம் கொண்டால் இரண்டு அக்நிகளும் சேர்ந்து அணைந்தால் தான் ப்ராயஶ்சித்தவிதி உண்டு, இல்லாவிடில் இல்லை என்கிற ஸித்தாந்தம் ஸித்திக்கும். விதிக்கப்படும் ப்ராயஶ்சித்தமான அக்நி ஆதாநத்தின் ஸ்வபாவ மென்னவென்றால், இரண்டக்நி களையும் சேர்த்துத்தான் ஆதாநம் செய்யவேண்டும். ஒன்றைமட்டும் ஆதாநம் செய்வதில்லை. விதிக்கப்படும் ஆதாநக்ரியை இரண்டையும் சேர்த்து உள்ள தாதலால் அதை யனுஸரித்து இங்கே இரண்டக்நிகள் என்கிற விஶேஷணத்தை விடாமல் கொள்ளவேணும். அதை விட்டால் விதிக்கப்படும் ஆதாநத்தின் ஸ்வபா வத்திற்கு விரோதமாக ஒரு அக்நி என்பது ஒட்டாமற்போம். இது நேர் த்ருஷ் டாந்தமாகும்.

ஸ்ரீ பாஷ்யம் :—

ஸக்ஷாத், நவேதி॥ கிம் வ்யாக்யானம் । நஸக்ஷாதி । நசாவஜ்ஞாநாயோ

ஸக்யதே, நவேதி!! கிம்ப்ராப்தம்! நஸக்யமிதி! நதாவஜ்ஜ்ஞம்மாதயோ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

லக்ஷணை மூலமாக அறியக்கூடுமா, அல்லது கூடாதா. இங்கே என்ன பூர்வ பக்ஷம்? கூடாது என்று. உத்பத்தி முதலியவைகள் விசேஷணமாக

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தர்மங்களே உடையதாக எந்த வஸ்து கூறப்பட்டதோ; அப்படிப்பட்ட தர்மங்களோடு கூடிய அதே வஸ்துதான் இந்த ஸ்ருதியில் "எது" என்கிற பதத்தினால் தாற்பர்யமாகிறது என்று ஸூத்ரகாரருடைய அபிப்ராயமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அந்தந்த தர்மங்களோடு கூடிய அந்தக் குறிப்பிட்ட வஸ்துவில் ஸூத்ரத்திலுள்ள "யத:" (எதிலிருந்து) என்கிற பஞ்சமிக்கு தாற்பர்யமென்று கூறப்பட்டது. "யத:" என்கிற பதத்தில் 'தஸி' என்கிற விகுதி எல்லா வேற்றுமைகளுக்கும் பொருந்துமாதலால் வேறொரு வேற்றுமையாக ஸங்கிக்கவும் இடமுண்டாகும். உலகத்திற்கு உற்பத்தி முதலியவை எதில் உண்டாகின்றனவோ என்று தேசத்தையும் காலத்தையும்போல் இடவேற்றுமையாக ஆதாரமான இடமாயிருப்பதே ப்ரஹ்மத்திற்கு லக்ஷணமென்று நினைக்க இடமுண்டாகும். இம்மாதிரியே "யத:" என்பதில் 'தஸில்' என்கிற விகுதியைக் கொண்டாலும், ஒருமை, இருமை, பன்மை முதலிய எல்லாவற்றிற்கும் அதுவே பொருந்துமாகையால் ஜகத்காரணத்தைச் சொல்லும் ஸ்ருதிவாக்யங்களில் "ஸத்" "ப்ரஹ்ம" முதலிய பல பெயர்களால் காரணப்பொருளைக் குறிப்பதால் காரணம் பலவோ வென்கிற ஸங்கையுண்டாகும். இவ்விரண்டு ஸங்கைகளையும் நீக்குவதற்காகவே "எதனிடமிருந்து" என்று கூறப்பட்டது. உபாயமாகவும், உபேயமாகவும் அறியப்படவேண்டியதற்கும், காரணத்தன்மைக்கும், உபயோகமான அந்தந்த மூன்று ஸ்ருதிவாக்யங்களில் ஏற்பட்டு, இந்த ஸ்ருதியும் தாற்பர்யம் கொள்ளும் தர்மங்களே விளக்குகிறார் ஸ்ரீவ என்று ஆரம்பித்து. தரிமூர்த்திகளும் அபஸங்கள். ப்ரஹ்மம் என்பது அந்த அம்ஸங்களையுடைய அம்ஸி (பாகங்களையுடைய முழுவஸ்து) என்பது யாதவப்ரகாசருடைய பக்ஷம். ப்ரக்ருதி ஜீவர்கள் காரணம் என்பது சிலர் மதம். இப்படி அதிகமாயும் குறைவாயும் தத்வத்தைச் சொல்லுவதை நீக்குவதற்காக "ஈஸ்வரர்களுக்கெல்லாம் மேற்பட்ட உத்தமனான அந்த மஹேஸ்வரனே" "அவர் காரணம்" "காரணங்களான இந்த்ரியங்களுக்கு அதிபதியாயிருப்பவர்" இது முதலான ஸ்ருதிகளையனுஸரித்து "ஸர்வேஸ்வரனிடமிருந்து" என்று கூறப்பட்டது. காரணத்தைச்சொல்லும் வாக்யத்திற்கு உபயோகியான (காரணத்தை காரணமாயிருக்கும் தன்மையால் வரக்கூடிய தோஷங்களில்லையென்று ஸூத்ரமாக விளக்கும்) ஸாதக *வாக்யங்

அநுபதம்—

* ப்ரஹ்மம் உபாதான காரணமாவதால் அதற்கு விகாரம் என்கிற அஸூத்தி

Acc. No. 329
dt. 7.11.77

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

விசேஷணகேந ஹ்ரூ ஹ்ரூ மகூயதே । கேநகவிசேஷணவ்ரவ்ருதகேந

விசேஷணத்வேந ப்ரஹ்ம லகூயந்தி! அநேகவிஷேண வ்யாவ்ருத்தத்வேந

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டக்கூடியவையல்ல. பல விசேஷக்களால் மற்றப் பொருள்கள் விலக்கப்படுவதால் ப்ரஹ்மம் அனேகம் என்று வரத்தெரியும்.

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

களில் ஸித்திப்பதும், விரும்பியறிவதற்கு உபயோகமுமான ஜீவன்களையும் அசித்தையும் தவிர்ப்பதமான ஆகாரத்தைக் காட்டுகிறார் நிகிலஹேயப்ரத்யநீக ஸ்வரூபத்திலிருந்து என்று. "நிகில" என்கிற ஸப்தத்தினால் அசித்துக்குள்ள தீங்குகளான † ஆறு விகாரங்களையும், சித்துக்குள்ள க்லேசம், கர்மம், விபாகம், ஆசயம், என்னும் தீங்குகளையும் சொல்லுகிறது. கேட்டிற்கு யோக்யமாயிருந்து அதில்லாமலிருப்பதைத் தவிர்ப்பதற்கு "ப்ரத்யநீக" (விரோதி) என்கிற ஸப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டது. ப்ரத்யநீகனுயிருந்தால் ஜகத்திற்கு உபாதான காரணமென்பது பொருந்தாதே யென்ற ஆக்ஷேபத்தை நீக்குவதற்காக ஸ்வரூப முடையவன் என்று கூறினர். ஒரு வாரம் (இடை) இல்லாமல் ஸாக்ஷாத்தாக ஹேயத்தினுடைய ஸம்பந்தத்தைத் தவிர்க்கப்பட்டதே யொழிய பரம்பரையாக (இன்னொரு பொருள் மூலமாக) ஹேயத்தின் ஸம்பந்தத்தைத் தவிர்க்கவேண்டியதில்லை. ஹேய ப்ரத்யநீகனென்றால் ஹேயத்தின் ஒட்டுதலுக்கு விரோதியாயிருப்பதாலும், தனக்கு ப்ரதிகூலமானதை உண்டுபண்ணுவது கூடாதாகையாலும், தனக்கு விசேஷணங்களான சித், அசித்துக்கள் என்கிற அம்ஸத்திலும் ஹேயம் இருக்கக்கூடாதே என்று ஆக்ஷேபம் வரக்கூறுகிறார் ஸத்ய ஸங்கல்பனிடமிருந்து என்று. தன் ஸங்கல்பத்திற்குத் தக்கபடி ஹேயத்தின் ஸம்பந்தத்தையும் ஆஸ்ரிதர்களிடத்தில் அதன் நிவ்ருத்தியையும் செய்ய ஸாமர்த்தியமுடையவன். மேலும் தியதெனப்படுவனவெல்லாம் ஈஸ்வரனே யபேக்ஷித்து தியனவாகா. ஏனென்றால், அவன் ஸங்கல்பத்தினாலே நிவர்த்திக்கக் கூடுமாகையால் அவனுக்கு லீலா ரஸத்தைக்கொடுக்கும் என்று தாத்பர்யம். ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம் என்பது ஹேய ப்ரத்யநீகத்வம் என்கிற குணத்தை ஸாதிப்பதமன்றி காரணத்வத்திற்கும் அறிய ஆசைப்பட வேண்டியதற்கும் உப

அநுபதம்—

வரத்தெரியும். காரணமான ப்ரஹ்மத்திற்கு விகாரம் முதலிய அஸுத்தி இல்லை யென்று ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை ஸுத்தமாக விளக்கும் வாக்யம் ஸோதக வாக்யம்.

† ஊர்மிஷட்கம் அதாவது ஆறு அலைகள் என்று சொல்லப்படும் தாக மிஸ்ரத்வம் முதலிய ஆறு தோஷங்கள். அல்லது யாஸ்கர் கூறியுள்ள பிறப்பு முதலிய ஆறு விகாரங்கள்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஏவமணோரபி நகஸ்ய வஸ்தோ: । விஶேஷணகம் ஹி வ்யாவர்தகம் ।

ப்ரஹ்மணோऽபி நகஸ்ய வஸ்தோ: । விஶேஷணத்வம் ஹி வ்யாவர்த்தகத்வம்!!

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

விஶேஷணமாவது என்றால் அது மற்றப் பொருள்களை நீக்கி மற்றப் பொருள்களிலிருந்து நீங்கிய விஶேஷ்ய வஸ்துவைக் காட்டவேண்டும்.

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யோகமுள்ளதாகும். "ஹேய ப்ரத்யனீகனிடமிருந்து" "ஸத்ய ஸங்கல்பனிடத்திலிருந்து" என்கிற இரண்டு பதங்களினால் "அபஹதபாப்மா" (பாபமற்றவன்) முதலிய ச்ருதிவாக்யங்களை நினைவூட்டுகிறார். ஆசையுடன் அறியவேண்டியதற்கு உபயோகமான ஸ்வரூபத்தின் கல்யாண ஸ்வபாவத்தைக் கூறுகிறார் ஜ்ஞாந என்று ஆரம்பித்து. ஆனந்தத் தன்மையென்பது தனக்கு அனுகூலமாயிருக்கை. "ஆதலியன" என்கிற ஸப்தத்தால் ஸத்யத்தன்மை என்பதையும், அநந்தமாயிருக்கை என்பதையும் கொள்ளவேணும். ஹேய ப்ரத்யனீகமென்பது முன்பே சொல்லப்பட்டது. "ஞானம்" "ஆநந்தம்" என்கிற ஸப்தங்கள் ஞானத்தன்மை, ஆநந்தத் தன்மையென்று தன்மையை முக்யமாகக் குறிக்கும் சொல்.† 'இருமையும், ஒருமையும் சொல்லுமிடத்தில் த்விவசனமும், ஏகவசனமும் ப்ரயோகிக்க' என்கிற பாணினி ஸூத்ரத்தில் 'த்வி' என்பதினால் இருமைத் தன்மையையும் 'ஏக' என்பதினால் ஒருமைத் தன்மையையும் சூசிப்பது போலவே இங்கும். ஞானத் தன்மையும், ஆநந்தத் தன்மையும், ஸத்யத் தன்மையும், ஒரு இடத்தில் மட்டும் உள்ளதல்ல, ஸ்வரூபம் முழுவதும் உள்ளது என்று அனந்த ஸப்தத்தின் பொருள். முதலியன என்கிற ஸப்தத்தினால் அநந்தத் தன்மையும் க்ரஹிக்கப்பட்டாலும் எங்கும் வ்யாபிக்கும் தன்மைக்கு எல்லையில்லாத காலம் என்பதைச் சேர்த்துக்கொள்ளலாமாதலாலும், எல்லாப் பொருள்களோடும் ஒன்றுகச் சொல்லக்கூடிய தன்மைக்கு நித்யத்வத்தையும், ஸர்வ வ்யாபித்வத்தையும் சேர்த்துக்கொள்ளலாமாதலாலும், விரோதம் வராது. கல்யாணத்தன்மை என்பது தன்னை யணுபவிக்கும் பிறருக்கும் அனுகூலமாயிருக்கை. ஞானத்தன்மை முதலிய கல்யாண குணங்கள் எவருக்கு உண்டோ; அவரிடமிருந்து என்று பொருள். எப்படி ஒளிக்கு ஆஸ்ரயமான தீபத்தில் ஒளியைத் தவிர ஆஸ்ரய பாகத்திலேயே நான்கு அங்குல அளவு ரூப முடைமை, சுடராயிருக்கை முதலிய குணங்கள் உள்ளனவோ; அப்படியே ப்ரும்மத்திற்கும் ஞானத்தன்மையும், ஆனந்தத் தன்மையும், எக்காலத்தும் ஏகரூபமாயிருக்கும் தன்மையும் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்பட்ட குணங்கள். ஸ்வரூபமும்

அநுபதம்—

† இதை பாவப்ரதான நிர்தேஸம் என்று சொல்லுவர்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

நந॰ தெவத தஸ்ஸாமோ யுவா லொஹிதாக்ஷஸ்ஸவிஸோண உதரு

நங் தேவதத்தஸ்ஸ்யாமோ யுவா லோஹிதாக்ஷஸ்ஸமபரிமாண இத்யத்ர

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தேவதத்தன் கருமையாயும் சிறுவனுயும், சிவந்த கண்களையுடையவனுயும், சிரான உருவத்தையுடையவனுயும் இருப்பவன் என்கிறவிடத்தில் அனேக

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தர்மமும் இரண்டும் ஞானமாயிருந்தாலும் இரண்டும் தனித்ரவ்யமானதால் விரோதமில்லை. ஸ்வரூபம் தர்மம் ஆகிய இரண்டிற்கும் ஞானத்தன்மை யென்பதும் ஆனந்தத்தன்மை பென்பதும் பொதுவான ஆகாரம். எப்படி மனுஷ்யனுகவேயிருக்கும் அரசனுக்கு மனுஷ்யர்கள் பரிகரங்கள் என்று சொன்னபொழுது வ்யக்தி பேதத்தால் விரோதம் வாராமலிருக்கிறதோ, மனுஷ்யத் தன்மை என்பது இருவருக்கும் பொதுவான ஆகாரமாகிறதோ; அதுபோன்றதாகும். ஞானம் என்கிற தர்ம மூடைமையைக் கூறுகிறார் ஸர்வஜ்ஞனிடமிருந்து என்று. ஸர்வக்ஞனுயிருக்கும் தன்மை நிமித்த காரணமாவதற்கு உபயோகப்பட்டது. ஸர்வ ஸக்தனுயிருக்கை உபாதான காரணமாவதற்கு உபயோகப்பட்டது. இதனுல் சித்துக்களையும் அசித்துக்களையும் சரீரமாகவுடையதென்று அபிப்ராயமாகிறது. அப்படிக்கில்லாவிட்டால் உபாதான காரணமாவது ஸம்பவிக்காது. மேலும் ஸர்வக்ஞத்வம் என்பது உபாஸகர்களால் அபேக்ஷிக்கப்படுவதான அவர்கள் ப்ரதிபந்தங்களையும், அவற்றைப் போக்கும் வழியையும், அறிவதற்கு உபயோகமாகும். எல்லையிலாத கருணையுடைமை விரும்பி அறியப்படுவதற்கும் காரணத் தன்மைக்கும் உபயோகமானது. ப்ரளய காலத்தில் இல்லாததுபோல இருக்கும்படியான சேதனர்களின் ஸமுதாயத்தைக் கடாக்ஷித்து தயையினுலல்லவா ஸ்ருஷ்டி தொடங்குகிறது. ஆஸ்ரிதர்கள் விஷயத்தில் ஸௌலப்யமும் தயையினுலே தான். "தாய், தந்தை, உடன் பிறந்தவன், வஸிக்குமிடம், ஸரணம், தோழன், கதி, இவைகளெல்லாம் நாராயணன்" என்றல்லவோ ஸ்ருதி.* இப்படிப்பட்ட ஈஸ்வரன் உபாயமாகட்டும்; உபேயம் வேறே வென்று ஸங்கைவரக் கூறுகிறார் பாஸ்மாத் (எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்ட) என்று. இவ்விடத்திலும், "தாய், தந்தை" என்று சொல்லும் ஸ்ருதி அனுஸந்திக்கத் தக்கது. இன்ன தேவதை என்று நிர்ணயித்துக் கொள்வதற்காக புருஷனிடமிருந்து என்று கூறினர். "வேதமந்த்ரத்தில் சொல்லியிருப்பதால் சாகம் §

அநுபந்தம்—

* ஸ்ருதாலோபநிஷத்து.

§ இதை ஸாமான்ய விஸேஷ ந்யாயம் என்பர். அக்நீஷோமயீயத்தில் ஒரு பசுவை ஆலம்பனம் செய்ய வேண்டுமென்று பொதுவாக பசுவென்று சொல்லப்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

விஶேஷணவஶாத்வேகஸ்யைவ தேவஸ்ய ப்ரதீயதே। ஏவம

விஶேஷணபஶாத்வேகஸ்யைவ தேவதஸ்ய ப்ரதீயதே! ஏவம

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

விஶேஷணங்கள் இருந்தும் ஒரே தேவதத்தன் க்ரஹிக்கப்படுகிறானே அப்

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

என்கிற ஆடாகும்" என்கிற ஜைமினி ஸூத்ரத்தின் ந்யாயத்தைக்கொண்டு காரணத்தைச் சொல்லும் ஸ்ருதிகளில் "ஸத்" "ப்ரம்மம்" "ஆத்மா" முதலிய பொதுச்சொற்கள் "புருஷன்" "நாராயணன்" முதலிய குறிப்புச் சொற்களில் தாத்பர்யத்தை நிலைப்பதால் எல்லா ஸ்ருதிகளுக்கும் நாராயணனே முடிவாகத் தங்குமிடமாவான் என்பது "எதனிடமிருந்து இவையெல்லாம் பிறக்கின்றனவோ" என்கிற ஸ்ருதிக்குத் தாத்பர்யமென்பது ஸூத்ரகாரர் அபிப்ராயமென்று பாஷ்யகாரர் திருவுள்ளம். 'புருஷனிடமிருந்து' என்பதனால் காரணமான வஸ்து மூன்று பங்கு விஸ்தாரமுள்ள நித்ய விபூதியை உடையதென்று ஸூசிக்கப்படுகிறது புருஷஸூக்தத்தில் "இவருடைய அப்ராக்ருத லோகம் அம்ருதமாயுள்ளது மூன்று பாகம்" என்று சொல்லியிருப்பதால். ஸூக்தார்த்தம் என்று கூறியிருப்பதற்கு ஸூத்ரத்தின் அக்ஷரங்களின் அர்த்தம், மோக்ஷ தாத்பர்யார்த்தம், ஆகிய இரண்டும் என்று அர்த்தம். இதன் பேரில் ஶங்கை—ஈஶ்வரனுக்கு லக்ஷணம் சொல்ல வேண்டுமென்று விரும்பினால் அவன் ஒருவனுக்கே அமையக்கூடிய ஸர்வக்ஞத்வம் முதலிய குணங்களைச் சொல்லும் ஸத்யம், ஞானம் முதலிய ஸ்ருதி வாக்யங்களை ஆதரிக்காமல் உற்பத்தி முதலியவைகளுக்குக் காரணமாகுதல் என்பதை ஏன் ஸூத்ரமாக அமைத்தார்? இதற்கு பதில் கூறுவோம். குணங்களைக்கொண்டு ஸ்வரூபத்திற்கு லக்ஷணம் சொன்னால் ஸ்வரூபத்திற்கு வெளிப்பட்ட விபூதிகளை உபாலிக்கப்பட வேண்டிய வஸ்துவிற்குள் † சேர்க்கப்படாததாகத் தோன்றும். ஸ்ருஷ்டி

அரும்பதம்—

பட்டிருக்கிறது. இன்ன பசு விஶேஷமென்று அங்கே தெரியாவிட்டாலும் அது ஸம்பந்தமான மந்த்ரத்தில் சாகம் அதாவது வெள்ளாடு என்கிற பசு விஶேஷத்தைச் சொல்லி அதன் வபையைக் குறிக்கிறபடியால் விதி வாக்யத்தில் சொல்லிய பசு ஶப்தத்தை சாகம் என்கிற குறிப்பிட்ட பசுவை மட்டும் சொல்வதாக ஸங்கோசப்படுத்தி அர்த்தம் செய்வோம்.

†முக்தி காலத்தில் அடைந்து அனுபவிக்கவேண்டிய ப்ரஹ்மம் உபய விபூதிகளோடும் அநந்த கல்யாண குணங்களோடும் விஶிஷ்டமான ப்ரஹ்மம். ப்ராப்யமான அப்படிக் கொத்த ப்ரஹ்மந்தான் ஜிக்ஞாஸ்யம். ஜிக்ஞாஸ்யமான ப்ரஹ்மத்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

தூவெ யூகூவெ வ ஸ்வ ஹூ ஸவ தி। நெவம। தத்ர ஸ்ரூணாஞ்தரேணை

.த்ராப்யேகமேவ் ப்ரஹ்ம பவதி! நைவம்! தத்ர ப்ரமாணாந்தரேண

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ்.மொழிபெயர்ப்பு—

படியே இங்கும் ஒரே ப்ரஹ்மம் க்ரஹிக்கப்படலாமே என்று சொன்னால்; அது கூடாது. அந்தவிடத்தில் வேறு ப்ரமாணத்தால் விசேஷ்யன் ஒரு

சீருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

முதலிய தொழில்களுக்கு விஷயமான விபூதிகளைக்கொண்டு ஸ்வரூபத்தைக் காட்ட லக்ஷணம் சொன்னால்; அந்த விபூதிகளை நியமிப்பது தாங்குவது முதலியவற்றிற்கு அவஸ்யமாக குணங்கள் அபேக்ஷிதமாகையால் அந்த குணங்கள் உபாஸிக்கப்பட வேண்டிய வஸ்துவிற்குள் சேராமல் வெளிப்பட்டுப் போகும் என்று ஐயுற இடமில்லை. ஆகையால் விரும்பி யறியவேண்டிய வஸ்துவிற்குள் குணங்களைப்போல விபூதியும் சேரவேண்டுமென்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக "ஜன்மம் முதலியது" என்கிற லக்ஷணம் ஸூத்ரத்தால் அமைக்கப்பட்டது. விபூதியையும் உபாஸிக்கப்பட வேண்டிய பொருளுக்குள் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பது "மூன்று ‡ விதமான உபாஸனம்" என்கிற இந்த முதல் பாதத்தின் கடைசி ஸூத்ரத்தினாலும், தத்க்ரது *ந்யாயத்தாலும் ஸித்திக்கும். இப்படிச் சொன்னாலும் மூன்று பங்காகிய நித்ய விபூதியானது ஜன்மம் முதலியதற்கு விஷயமாகாததால் முழு விபூதியும் உபாஸ்யத்தில் சேருவது என்பது ஸித்திக்கமாட்டாதே என்று ஆக்ஷேபித்தால், அது கூடாது. நித்ய விபூதியானது உற்பத்தி முதலியதற்கு விஷயமாகாவிட்டா

அநுபதம்—

திற்கே இங்கே லக்ஷணம் கூறுகிறார். ஆகையால் உபயவிபூதிகளையும் எல்லா குணங்களும் சேர்ந்திருப்பதாக லக்ஷணம் கூறுவது அழகு. காரணத்வத்தையும் மோக்ஷமென்கிற பலத்திற்கு ஆதாரத்வத்தையும் இந்த லக்ஷணம் சொல்லுகிறபடியால் இரண்டு விபூதிகளோடும் காரணத்வத்திற்கு வேண்டிய குணங்களோடும் கூடிய ப்ரஹ்மத்தை லக்ஷணத்தால் காட்டியதாகும். குணங்களைச் சொல்லும் ஸத்யஜ்ஞாநாதி லக்ஷணத்தைச்சொன்னால் விபூதிகள் க்ரஹிக்கப்படமாட்டா. இந்த லக்ஷணத்தில் விபூதிகள் குணங்கள் எல்லாம் க்ரஹிக்கப்படும்.

‡இந்த ஸூத்ரம் இந்தப் பாதத்தின் கடைசி ஸூத்ரம். பரமாத்மாவின் உபாஸனம் மூன்று விதமாகும். ஸ்வரூபத்தைமட்டும் உபாஸிப்பது ஒரு ப்ரகாரம். சேதன ஸரீரகமாய் ப்ரமத்தை உபாஸிப்பது இரண்டாம் விதம். போக்யங்களையும், போகோபகரணங்களையும் ஸரீரமாக உடைய ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பது மூன்றும் விதம்.

*க்ரது என்பது எண்ணத்தையும் த்யானத்தையும் சொல்லும். எப்படி

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

கார்ய கீதைரேகஸ்மிந்நேவ விஶேஷணாநாமுபஸம்ஹாரः। கார்ய

க்யப்ரதீதேரேகஸ்மிந்நேவ விஶேஷணாமுபஸம்ஹாரः! அந்யதா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

வனேயென்று தெரிவதால் ஒருவனிடத்திலேயே பல விஶேஷணங்களையும் கூட்டி அன்வயம் செய்கிறோம். இல்லாவிடில் அங்கும் விஶேஷணத்தின்

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

லும் முடிவில் எதை அடைகின்றனவோ என்கிற ப்ரளயத்தைச்சொல்லும் கடைசி வாக்யத்திலிருக்கிற "எதை" என்கிற ஶப்தத்தால் சொல்லப்படும் முக்தர்களால் அடையத்தக்க ப்ரம்மமென்பதில் சேர்ந்து விடுமாகையால் இதை விவரிப்போம்— ப்ரளயத்தையடையும்படியான் என்கிற சொல் முடிவான லயம் என்ற மோக்ஷமுள் பட எல்லாப்ரளயங்களையும், சொல்லுமாதலால் எது என்கிற ஶப்தத்தினால் முக்தர் களால் அடையப்படும நித்ய விபூதியோடு கூடிய ப்ரம்மமும் குறிக்கப்பட்டதாகும். அடையப்படும் தசையில் எவ்வித ஆகாரங்களோடு கூடியதாக மற்ற ப்ரமாணங்க ளால் ஏற்படுகின்றதோ அந்த ஆகாரங்களோடு கூடிய ப்ரம்மம் இங்கே முன்பே ப்ர ஸித்தமென்று அனுவாதம் செய்யப்படுகிறது. மற்ற ப்ரமாணங்களும் இரண்டு விபூதிகளோடும் கூடிய பரிபூரண ப்ரம்மத்தையடையப்படுவதாகக் கூறுகின்றன அடையப்படவேண்டிய ஆகாரத்திற்கு உபாஸிக்கப்படவேண்டும் தன்மை தத்க்ரது ந்யாயத்தால் ஸித்திக்கிறது. ஆகையால் இவ்விதமாக லக்ஷணத்திற்குள் அடங்கிய லயம் என்கிற அம்ஶத்தினால் காட்டப்படும் நித்ய விபூதியும் அறிய வேண்டியதற் குள் சேருவது அவஶ்யமென்று ஸூத்ரத்தினால் ஏற்படுகிறது. இங்கே ஒரு ஶங்கை— "யத:" என்கிற ஸூத்ரபதத்திலுள்ள ஐந்தாம் வேற்றுமைக்கு உபாதானகாரணம் என்பதைக்காட்டுவதில் நோக்காததால் ப்ரம்மம் உபாதானம் என்று சொன்ன தாக ஏற்பட்டு நிமித்த காரணம் வேறொன்று என்று தோன்றுவதால் உபாதானம் மட்டும் பகவான் நாராயணன்; மஹேஶ்வரன் நிமித்த காரணன் என்று சொல்லு கிற வ்யோமாதீதர் என்பவருடைய பக்ஷத்திற்கு இடமுண்டாகும். இப்படிச் சங் கிப்பது கூடாது. 'யத:' என்கிற பதத்தில் ஐந்தாம் வேற்றுமை ஹேது என்பதை மட்டும் பொதுவாகக்காட்டும். ஹேது வென்கிற பொது அர்த்தம்தான் இங்கேயுள்ள

அநுபதம்—

ப்ரஹ்மத்தை எண்ணி த்யானிக்கிறவனே, அப்படி அந்த ப்ரஹ்மத்தை யடைகிறான் என்பது தத்க்ரது ந்யாயம். இது உபநிஷத்துக்களில் மூன்று இடங்களில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. உபய விபூதிவிஶிஷ்டப்ரஹ்மம் ப்ராப்யமாதலால் அதை அடை வதற்கு அப்படியே அதை உபாஸிப்பது ஸ்வரஸமாகையால் அதை நன்கு காட்டும் இந்த காரணத்வலக்ஷணங்களே அமைப்பது அழகாகும்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

தத்ராவி வ்யாவர்த்தகத்வேநாநேககுணயோகிஹாரூபி ஈத்ர கூடஸ்தவத

தத்ராபி வ்யாவர்த்தகத்வேநாநேகத்வமபரிஹார்யம்! அத்ர த்வநேநைவ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

விலக்குகிற ஸ்வபாவத்தால் பன்மை வந்தே தீரும். இங்கேயோ இந்த விரோ

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தென்பது உற்பத்தி, ஸ்திதி, லயம், மூன்றுக்கும் பொதுவாயிருப்பதால் தெளிவாகி றது. ஜன்மமடையும் வஸ்துவின் உபாதானகாரணத்திற்கு பாணினிஸூத்ரத்தில் "அபா தானம்" என்று பெயரிடுவது போல் ஸ்திதி என்கிற ரக்ஷணத்தைச் செய்வதற்கும், லயத்திற்கு ஆதாரமாவதற்கும் ஆதாரமென்கிற பெயர் விதிக்கப்படவில்லை. ஆகை யால் இதில் இந்த ஐந்தாம் வேற்றுமை ஹேது என்கிற பொதுவான அர்த்தத்தைக் கொண்டே ஏற்பட்டதாகும். ஆகையால் நிமித்த காரணம் உபாதானகாரணம் என் கிற இரண்டுக்கும் ஹேதுவாயிருக்கும் தன்மை பொதுவாயிருக்கிறபடியால் "யத:" என்கிற ஸப்தத்தினால் இரண்டுவித காரணங்களையும் சேர்த்துக் கொண்டதாகும். "எதிலிருந்து இவை யெல்லாம்" என்று தொடங்கிய வாக்யத்தில் யத: என்கிற பதம் இரண்டு காரணங்களையும் உட்கொள்வதால் ஸூத்திரத்திலுள்ள அந்தப்பதத்திற் கும், அப்படியே இரண்டையும் உட்கொள்வதாக அர்த்தம் செய்வது யுக்தம். இங் கே ஒரு ஸங்கை.—

"எதிலிருந்து இவையெல்லாம்" என்கிற ஸ்ருதிவாக்யத்தில் "எதிலிருந்து" "எத னால்" "எதை" என்று மூன்று தடவை 'யத்' என்னும் பதத்தை ஆவர்த்தி செய்வ தால், "யத:" என்கிற பதம் ஜன்மம் ஸ்திதி லயம் என்கிற மூன்றுக்கும் பொது வாகக் கொள்ளவொண்ணாது. அங்கே "யத:" என்கிற ஐந்தாம் வேற்றுமை உபா தான காரணத்தை மட்டும் சொல்லும். ஏனெனில்; பிறக்கின்றன என்பதோடு மட்டும் அந்த ஸப்தம் அன்வயிக்கிறது. ஐந்தாம் வேற்றுமையின் அர்த்தமோவென் றால் பிறப்பதற்கு உபாதான காரணம் என்கிற டாணினி ஸூத்ரத்தினால் உபாதானம் என்றே ஏற்படுகிறது. ஸூத்ரபதத்திலுள்ள ஐந்தாம் வேற்றுமைக்கு பொதுவாக ஹேது என்கிற அர்த்தம் முதலில் ஏற்பட்டாலும், ஸ்ருதிவாக்யத்திலிருக்கிற "யத:" என்கிற பதத்திலுள்ள ஐந்தாம் வேற்றுமைக்குப் பொருளாக ஏற்படுகிற உபாதானம் என்கிற குறிப்பிட்ட ஹேதுவிலேயே ஒதுக்கி அர்த்தம் சொல்ல வேண்டும். ஏனெ னில்; ஸூத்ரத்திற்கும், ஸ்ருதிக்கும், ஒரேவிதமாகப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். ஆகையால் ஸ்ருதிஸூத்ரம் இரண்டிலும் ஐந்தாம் வேற்றுமைக்கு உபாதான கார ணத்தை மட்டும் சொல்லுவதில் நோக்கானபடியால் ப்ரம்மம் உபாதானமே; நிமித்த மல்ல, என்று ஏற்படும். இப்படிச் சொல்லவொண்ணாது. ஸ்ருதியில் "யத:" என் கிற பதம் உற்பத்தி ஸ்திதி லயம் மூன்றுக்கும் பொதுவாயில்லாவிடினும், "எதிலிரு ந்து" என்னும் பதம் முன் சொல்லியிருப்பதை அனுவாதம் செய்வதாயிருப்பதால் அனுவாதம் என்கிற திரும்பச் சொல்லுதல் இது விஷயங்களை முன் சொல்லியிருக்

ஸ்ரீ பாஷ்யம் :—

விஶேஷணேந லிலக்ஷயிஷிதத்வாத் ப்ரமாணாந்தரவேத்யத்வ

விஶேஷணேந லிலக்ஷயிஷிதத்வாத் ப்ரஹ்மணஃ ப்ரமாணாந்தரவேத்யத்வ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஷணத்தைக் கொண்டே ப்ரஹ்மத்தை லக்ஷணமூலமாகக் காட்டுவதால் வேறு ப்ரமாணத்தால் ப்ரஹ்மம் ஒன்றே யென்று தெரியாததால் நீக்குதல்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கும் வாக்யங்களை யபேக்ஷித்துப் பிறப்பதால், முன் வாக்யங்களில் சொல்லியிருப்பதற்கு விரோதமாக பின்வாக்யம் கூறமாட்டாததாலல்,முன்வாக்யங்களில்*"ஒன்றுதான். இரண்டாவது இல்லாதது." "அது பலவாகுவேன்" என்று ஸங்கல்பித்தது. "அது தேஜஸ்ஸை ஸ்ருஷ்டித்தது" என்று உபாதான காரணமான ப்ரம்மத்தைக் காட்டிலும் வேறு நிமித்தமில்லை என்று மறுதலித்து "நானே ஜகத் ரூபமாகப் பலவாகக்கடவேன்" என்று ஸங்கல்பத்தைச் சொல்லி ஸங்கல்பித்தபடி அவரால் செய்யப்படும் ஸ்ருஷ்டியைக்காட்டுவதனால் அந்த முதற்சொல்லையனுஸரித்து வரும் பின் சொல்லான இந்த லக்ஷணவாக்யத்தில் "யத:" என்கிற பதம் இருவிதக்காரணத்தையும் சொல்லும். ஸ்ருதியை யனுஸரித்து ப்ரவர்த்திப்பதாலும் ஜன்மம், ஸ்திதி, லயம் என்கிற மூன்றுக்கும் பொதுவாயிருக்கிறமையாலும், ஸூத்ரத்திலுள்ள "யத:" என்கிற பதம் இரண்டு விதக்காரணங்களையும் சொல்லுவதே என்று ஏற்படுவதால், நிமித்த காரணம் வேறு உண்டென்கிற வாதம் வேதத்திற்கு விருத்தமாகையால் அனுதரிக்கத்தக்கதேயாகும். இப்படிச் சொன்னால் பின்வரப் போகிற உபாதான காரணத்வத்தை ஸமர்த்திக்கும் "ப்ரக்ருதி" அதிகரணத்தினால் சொன்ன

அரும்பதம்—

*சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லும் ஸத்வித்யா வாக்யம் அந்த வாக்யமும் இந்த லக்ஷண வாக்யத்திற்கு முன்பே ஓதியறிந்த வாக்யம். ஸ்ருஷ்டிக்கு உபயோகமாக அங்கே கூறப்பட்டுள்ள குணங்களும் இங்கே "எதிலிருந்து," "எதனால்" "எதில்" என்கிற பதங்களால் முன்பே தெரிந்ததை ப்ரஸித்தமென்று அனுவாதம் செய்வதாகக்கொள்ளவேணும்.

†இந்த அத்யாயத்தின் நான்காவது பாதத்தின் முடிவில் கடைசி அதிகரணத்திற்கு முன் அதிகரணம் ப்ரக்ருத்யதிகரணம். ப்ரக்ருதி என்பதற்கு உபாதானகாரணம் என்று பெயர். ப்ரஹ்மம் உபாதானகாரணமும் ஆகும் என்று பல ஸ்ருதிகளைக் கொண்டு அங்கே நிரூபிக்கப்படுகிறது. இந்த ஸூத்ரத்தில் "யத:" என்கிற பதத்திற்கு உபாதானகாரணத்வத்தையும் சேர்த்து அர்த்தம் சொன்னால் இங்கேயே அதை நிர்மாணித்து விட்டதாகாதோ, மறுபடியும் அங்கே நிர்மாணிக்கவேண்டுமோ, இரண்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

உபயமதஸ்திதி வ்யாவர்தகஹெது ஸ்வரூபஹானிரூபஜநநீயம் ஸ்வரூ

மநவகதமிதி வ்யாவர்த்தகபேதேந ப்ரஹ்மபஹுத்வமவர்ஜநீயம் ! ப்ரஹ்ம

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

செய்யும் விசேஷணங்களின் பன்மையால் ப்ரஹ்மங்களின் பன்மையையும்

சந்தப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தையே திரும்பச் சொல்வதென்கிற புனருக்தி தோஷம்வருமே யென்றால் வாராது. அந்த அதிகரணத்திலோவென்றால் நிமித்த காரணமும், உபாதானகாரணமும் ஒன்றே யென்று ச்ருதிகள் ப்ரதிபாதிப்பதாக ஸமர்த்தனம் செய்யப்படுகிறது. இங்கோவென்றால் நிமித்த காரணமும், உபாதான காரணமும், ஒன்றேயென்று நிர்மானித்தது போல் வைத்துக்கொண்டு அந்த இரண்டுவிதக் காரணத்வமும், லக்ஷணமானதைக்கொண்டு ஸங்கிக்கும் தோஷம் பரிஹரிக்கப்படுகிறது. இப்படிக்கு இரண்டு அதிகரணங்களுக்கும் பேதமிருப்பதால் புனருக்தி தோஷமில்லை. மறுபடியும் ஸங்கை—ஈச்வரனே ப்ரம்மமாதலால் ஸத்யம், ஞானம் முதலியவைகளே லக்ஷணமாகச் சொல்லவேணும். உத்பத்தி முதலியவைகளைச் சொல்லலாகாது. ஏனெனில், ஈச்வரனுக்கு எல்லாவிதமான காரணத்வமும் பொருந்தாது. வேதாந்தங்களிலோவென்றால், நிமித்த காரணமும், உபாதானமும் ஒன்றேயென்று எண்ணப்படுகிறது. ஆகையால் ஈச்வரனைக்காட்டிலும் அதிகமான ப்ரம்மத்தை ஒப்புகொள்ளுகிற பேதாபேதம் சொல்லும் யாதவ ப்ரகாசருக்கு § அனுகூலம் செய்வதாகும் இப்படி உற்பத்தி முதலியவைகளே லக்ஷணமாகச் சொல்லுவது. 'இப்படிக்கு ஸங்கிக்க ந்யாயமில்லை. சிதசித்துக்களே விசேஷணமாகக் கொண்டிருப்பதாலும், ஸத்யஸங்கல்பனு

அநுபவதம்—

கிக்கும் புனருக்தி இல்லையோ? என்று ஸங்கை. இங்கே ஹேதுக்களைக்கொண்டு விசாரித்து ஸமர்த்தனம் செய்யவில்லை. மேலே அந்த அதிகரணத்தில் தான் பூர்ணமாக விசாரித்து ஸாதிக்கப்படப்போகிறது. பின்னால் ஸாதிக்கப் போவதை ஸித்தம் போல் வைத்துக்கொண்டு இங்கே கூறப்படுகிறது. இரண்டு அதிகரணங்களிலும் ஸமர்த்தனம் செய்தால் தான் புனருக்தி ஸங்கைக்கு இடமாகும்.

§ அவர் மதத்தில் 'ஸத்' என்பதே ப்ரஹ்மம் அதில் மூன்று வேறு வேறு அம்ஸங்கள் உண்டு. ஈச்வரன், சித்து, அசித்து என்ற மூன்றில் ஒவ்வொன்றும் ப்ரஹ்மத்தின் தனித்தனி பாகங்கள். சித்தும் அசித்தும் அந்த மதத்தில் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தின் பாகங்களாதலால் அவைகள் உபாதான காரணமாகும்போது ப்ரஹ்மத்திற்கும் உபாதான காரணத்வம் ஸுலபமாக ஸித்திக்கும். ஆகையால் ப்ரஹ்மத்திற்கு உபாதான காரணத்வம் நீங்கள் சொன்னால், ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்திற்குப் பரிணாமம் சொல்லும் அந்தப் பக்ஷத்திற்கு அனுகூலமாகும் என்று ஆக்ஷேபம்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஸஜ்ஜாதமொ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தள்ளவொண்ணாது. இங்கே ப்ரஹ்ம ஸப்தம் ஒன்றேயிருப்பதால் இங்கும் ஒரே பொருள் என்று க்ரஹிக்கப் படுகிறதேயென்று கேட்டால் நேரில்

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யிருப்பதாலும், ஈஸ்வரனே "நான் அனேகமாகக்கடவேன்" என்று ஸங்கல்பிக்க ஸமர்த்தனாயிருப்பதாலும் அவருக்கே எல்லாவிதமான காரணத்வமும் பொருந்தும். கேவலஸத்தாகமட்டும் இருந்தாலும், சைதன்யமாகமட்டும் இருந்தாலும் ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம் பொருந்தாதாகையாலும், ஈஸ்வரன் ப்ரம்மத்தினுடைய ஓர் அம்ஸமாகயாதவ ப்ரகாஸர் சொல்லுகிறபடியால் ப்ரமமத்தின் அந்த ஓரம்ஸம் அதன் மற்ற அம்ஸங்களான சித்துக்களோடும் ஜடங்களோடும், ஒரே வேற்றுமையான (ஸமாநாதிகரண ஸப்தங்களால்) ச்ருதிகளில் சொல்லுவது பொருந்தாமல் போகுமாகையாலும், அத்வைதிகள் சொல்லுகிறபடி ப்ரம்மத்தினிடத்தில் கல்பிக்கப்படுவதாகச் சொல்லும் ஈஸ்வரன் என்கிற பொருள் அதனிடத்தில் கல்பிக்கப்படும் மற்ற சித்துக்களோடும், ஜடங்களோடும், ஸமாநாதிகரணமாக ச்ருதிகளில் சொல்வது பொருந்தாமற்போமாகையாலும் * பேத அபேதக்ரஹியிலும் ம்ருஷாவாதம் எனகிற அத்வைத பக்ஷத்திலும் "நான் பல ஆகுவேன்" என்கிற ஸங்கல்பத்தை முன்னிட்டுக் காரணமாவது ஸம்பவிக்காது. இந்தக் காரணத்தினால், இந்த லக்ஷணம் பிறர்களுக்கே ஒவ்வாது.

அநுபதம்—

* ப்ரஹ்மம் கேவலம் ஸத்து. அதாவது ஸந்மாத்ரம் என்று யாதவ ப்ரகாஸர் சொல்லுகிறபடியால் அந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு யாதொரு தர்மமுமில்லையாதலால் ஸ்ருஷ்டிப்பதாக ஸங்கல்பிக்கமுடியாது. ப்ரஹ்மம் கேவலம் சைதன்யம் என்கிற அத்வைதி பக்ஷத்திலும் அந்த நிர்விஸேஷ சைதன்யத்திற்கு தர்மமில்லாததால் ஸ்ருஷ்டிஸங்கல்பம் செய்யமுடியாது. யாதவ ப்ரகாஸர் பக்ஷத்தில் ஈஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டி ஸங்கல்பம் செய்தால் ஈஸ்வரனும், சித்தும், அசித்தும் வெவ்வேறு தனித்தனி அம்ஸங்களாதலால் ஈஸ்வரன் தன்னிலும் வேறான சித்தமசித்துமாகி "பலவாகக்கடவேன்" என்று ஸங்கல்பிக்கமுடியாது. அத்வைத பக்ஷத்தில் ஈஸ்வரனும் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் கல்பிதம். சித்தமசித்தும் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் கல்பிதம். ஒரு பொருளில் கல்பிதமான ஒன்று அதே பொருளில் கல்பிதமான வேறு பொருள்களாவேன் என்று எப்படி ஸங்கல்பிக்கும்? ஒரு பொருளின் அம்சமான கால் அதேபொருளின் வேறொரு அம்சமான மூக்காவேன் என்று எவ்விதம் சொல்லக்கூடும்.

ஸ்ரீ பாஷ்யம் :—

வ்ருத்தேஃ ஜ்ஞாஹ்னோஃ வரஷஹ்ய வம்ஹோ ஃம்யஃ வ்ருணஸ்ய வ்யக்தேஃ ஜ்ஞாஸோ: புருஷஸ்ய கண்டோ முண்டஃ பூர்ணஸ்ருங்

ஸ்ரீ பாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

மாட்டைப் பார்க்காமல் மாட்டின் லக்ஷணத்தை யறிய விரும்புகிற மனுஷ்யனுக்கு "குறைக்கொம்பானது, கொம்பில்லாதது, முழுக்கொம்புடையது

ஸ்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

மேலும் அறியவிரும்பப்படுவதற்கு லக்ஷணம் கூறவேண்டும். அறியவிரும்புவது உபாஸனை செய்பவேண்டிய வஸ்து. ஈஸ்வரன்தான் உபாஸ்யனும் ப்ராப்யனுமாவான். உபாஸனமோவென்றால் சித் அசித்துக்களோடி கூடிய விஸிஷ்டப்ரும்மத்தைப்பற்றியது. ஏனென்றால், உபாஸனம் மூன்றுவிதமென்று பின்னால் சொல்லப்போகிறது. § அடையப்படுவதும் விஸிஷ்டமேதான். ஏனென்றால் எப்படி உபாஸனம் செய்யப்படுகின்றதோ அதைப்போன்றது ப்ராப்தியும் † "அதைவிரும்பியறிந்து உபாஸனம்செய்" என்று ஸ்ருதி சொல்லுவதால் உத்பத்தி முதலியது என்பது உபாஸிக்கப்படும் வஸ்துவிற்கு லக்ஷணமாகும். ஸத்தியம் ஞானம் முதலியது விஸேஷ்யமான ப்ரும்மத்திற்கு மட்டும் லக்ஷணம். விஸிஷ்டத்திற்கு லக்ஷணமல்ல. ஆகையால் விஸிஷ்டமே உபாஸ்ய * மானதால் அறியப்படவேண்டிய ப்ரும்மத்தின்

அநுபதம்—

§ இந்தப் பாகத்தின் கடைசி அதிகரணத்தின் கடைசி ஸூத்ரத்தில்.

† இது தத்க்ரதுந்யாயம். எப்படி உபாஸகமோ அப்படி ப்ராப்தி.

* இங்கே ஆக்ஷேபம்—ப்ராப்யத்தில் உள்ள விபூதிகுணங்கள் முதலிய எல்லாவற்றையும் சேர்த்து உபாஸிப்பது என்பது ஒருவருக்கும் ஸாத்யமல்ல. உபாஸனத்தில் நாம் எந்த விஸேஷணங்களைச் சேர்த்து உபாஸிக்கிறோமோ, அந்த குணங்கள் ப்ராப்தியில் கட்டாயம் வரும் என்பது தான் தத்க்ரதுந்யாயத்தின் முக்யமான நோக்கு. கெட்டதர்மங்களை சேர்த்து உபாஸித்தால் ப்ராப்தியிலும் அதுவரும் என்பதை அந்த ந்யாயம்காட்டும். தஹராவித்யை முதலிய வித்யைகளில் சில சில குறிப்பிட்ட குணங்களோடி ப்ரஹ்மோபாஸனம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சில சில குணங்களோடிமட்டும் உபாஸித்தாலும் ஸகல குணங்களோடும் விபூதிகளோடும் ப்ராப்தியில் ப்ரஹ்மம் அனுபவிக்கப்படும். உபாஸனம் மூன்று விதம் என்பதில்; ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தைமட்டும் உபாஸிப்பது ஒருவிதம். அப்படி உபாஸிப்பதற்கும் ஸர்வ விஸிஷ்ட பரிபூர்ண ப்ரஹ்மமே ப்ராப்யம். எல்லா உபாஸகர்களுக்கும் பலம் ஒன்றே. இப்படிக்கிருக்க விஸிஷ்டப்ரஹ்மத்தை மட்டும்தான் உபாஸிக்கவேண்டும் என்று இங்கேஸாஸ்திரம் சொல்வது எப்படி உசிதமாகும்? இந்த ஆக்ஷேபத்தை எதிர்த்துக்காட்டி விஸி

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

மொ மௌளரிதா ஸ்ரீகே மொவஹெகெ்ரவி வம்ஸகுஹிவ்யாவதா ஸுகஹே

கோ கௌரித்யுக்தே கோபதைக்யேபி கண்டத்வாதிவ்யாவர்த்தகபே

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

மாடு என்று சொன்ன பொழுது மாடு என்கிற பதம் ஒன்றே யிருந்தாலும், மற்றப் பொருள்களை நீக்கும் விசேஷணங்களின் பேதத்தால் மாடுகள் பல

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

லக்ஷணம் உத்பத்தி முதலியது என்பதுதான். "யத:" என்கிற ச்ருதி பதம் அனுவாதமாயிருப்பதாலும், விரும்பி அறிந்துகொள் என்று அறியப்படவேண்டியதைச் சொல்லுவதாலும், விரும்பியறிவதற்கு உபயோகமான 'ஸத்யம் ஜ்ஞானமநந்தம்' என்கிற ஸோதகவாக்யத்தினர்த்தமும் "எது" என்கிற ஸப்தத்திற்குள் அடங்கியது. அதனாலேயேதான் "எவனிடமிருந்தோ" என்று தொடங்கிய விசேஷணங்கள் பாஷ்யத்தில் கூறப்பட்டன. பிறகு உற்பத்தி முதலியவை லக்ஷணமென்று

அரும்பதம்—

ஷ்டப்ரஹ்மந்தான் உபாஸ்யம் என்கிற ச்ருதப்ரகாசிகையில் உபாஸ்யமென்பதற்கு ஜிக்ஞாஸ்யமான பரஹ்மஸப்தத்தின் அர்த்தம் என்று பொருளாகையால் விரோதமில்லையென்று பாவப்ரகாசிகையில் கூறப்பட்டது. ப்ரஹ்மஸப்தத்தின் பொருள் விசிஷ்டம் என்று கொள்ளவேணும். விசிஷ்டமானப்ரஹ்மந்தான் உபாதாநகாரணமாகும். இன்னொருவிதமாயும் இங்கே ச்ருதப்ரகாசிகையின் தாத்பர்யத்தைக் கொள்ளலாம். தத்க்ரதுக்யாயத்தை நன்றாய் விவரித்திருப்பது சாந்தோக்யத்தில் ஸாண்டில்யவித்யையில், அந்த விடத்தில் "சேதனாசேதனமான ஸமஸ்தஜகத்தும் ப்ரஹ்மந்தானே. எனெனில்:—அதிலிருந்துதானே எல்லாம் பிறக்கிறது. அதிலேயே லயிக்கிறது. அதனாலேயே ஜீவிக்கிறது." இப்படிக்கு ஸர்வஜகத்துக்கும் ஸர்வவிதகாரணமுமான ப்ரஹ்மம் என்று ராகத்வேஷங்களையொழித்து ஸாந்தராய உபாஸனம் செய்யவேண்டும் என்று முதலிலேயே உபாஸனத்தை விதித்து உடனே தத்க்ரதுக்யாயத்தை விவரித்திருக்கிறது அதனால் விசிஷ்டம் ப்ராப்யமாயிருப்பதை அனுஸரித்து உபாஸனத்திலும் ஸர்வ ஜகத்துக்கும் காரணமாயும் அதனால் ஸர்வ ஜகத்தோடும் வேறு என்று சொல்லக்கூடியதுமான விசிஷ்டப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பது அழகு என்று ச்ருதியின் தாத்பர்யம் விளங்குகிறது. அப்படி உபாஸிப்பதில் எல்லாம் ப்ரஹ்மம் என்கிற அனுஸந்தானம் இடைவிடாமல் இருப்பதால் ஒரு வஸ்துவிலும் ராகத்வேஷங்கள் இல்லாமல் ஸாந்தியும் ஸமாதானமும் அனுபவத்திற்கு வந்துகொண்டேயிருக்கும் என்னும் ஸ்வாரஸ்யமும் உண்டு. விசிஷ்டமனனியில் கேவலப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கக்கூடுமானாலும், அதற்கு இதே பலமிருந்தா

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

தெந மொவுகிவஹாகவுதீதேஃ வுஹவுகயொவி வஹவு

தேந கோவ்யக்திபஹாத்வப்ரதீதேஃ ப்ரஹ்மவ்யக்தயோபி பஹ்வ்யஃ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

வென்று தெரிகிறபடியால் ப்ரஹ்மங்களும் பலவாயிருக்கலாம் என்று கூறு

சந்தப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஏற்பட்டாலும், அந்த லக்ஷணத்தில் உற்பத்தியும் அடங்கியது என்பதற்கும் மூன்றும் சேர்ந்து கூட்டாக லக்ஷணமாகும் எனபதற்கும் உமக்கு என்னப்ரமாணம்? என்று கேட்டால்; ஸூத்ரகாரரால் இந்த அதிகரணத்தில் விசாரிக்கப்படும் விஷயவாக்யமாக அபிப்ராயப்பட்ட ஸ்ருதிவாக்கியத்தைக்காட்டுகிறார். "ப்ருது" என்று தொடங்கி. இங்கே ஸாஸ்த்ரம் பரம்பரையாக விஷயமாகும் "எதிலிருந்து இவைகள்" என்று தொடங்கின வாக்யத்தைமட்டும் உதாஹரிக்கவேண்டியிருந்தும், அந்த வாதமென்கிற தாத்பர்யத்தின் அடையாளத்தைத் ‡ தெரிவிக்கவும், இந்த ஸ்ருதி

அநுபதம்—

லும் ஸாந்தி முதலிய குணங்களோடு காரணத்வத்தோடு கூடிய விபூதி விசிஷ்ட ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பது இங்கேயே ப்ராப்ய தசையில்போல நிரதிசயமான ஆனந்தத்தைக் கொடுக்குமாதலால் இப்படி விசிஷ்டமாக உபாஸிப்பதே நமக்கு உபதேயதமம் என்று ஸ்தாபிப்பதில் வ்யாஸர்யருக்கு நோக்குப்போலும். ப்ராப்தியில் எப்படி ஸர்வ விசிஷ்டமாக ப்ரம்மத்தை அனுபவிப்போமோ அதைப்போல இங்கேயும் விபூதி விசிஷ்டமாய் உபாஸநதசையில் அனுபவிப்பது விசிஷ்டோபாஸகனேத்தவிர ஸ்வரூபோபாஸகனுக்குக்கிடைக்காது. இந்த ஏற்றத்தைப்பற்றியும் காரணத்வ விசிஷ்டோபாஸனத்தைச் சொல்லி வாய்மூடுமுன் உடனே தத்க்ரதுந்யாயத்தை விளக்கியிருக்கும் ஸ்ருதிஸ்வாரஸ்யத்தைப்பற்றியும் இங்கே விசிஷ்டமே உபாஸ்யமென்று ஸாதித்தது போலும்.

‡ ஒரு ஸ்ருதிப்ரகரணத்தில் அதன் தாத்பர்யத்தையறிய ஆறு அடையாளங்கள் உண்டு. உபக்ரமோபஸம்ஹாரம், அப்யாஸம், அபூர்வத்வம், அர்த்தவாதம், உபபத்தி என்று ஆறுவிதமான தாத்பர்ய லிங்கங்கள். லிங்கமென்றால் அடையாளம். ஸ்ருதியின் தாத்பர்யத்தையறிய உள்ள அடையாளங்களில் அர்த்தவாதமென்பது ஒன்று. இந்த வித்யையை யார் எப்படி ப்ரஸம்செய்து உபதேசிக்க ப்ரார்த்தித்தார் என்கிற பாகம் அர்த்தவாதமாகும். எனக்குப்ரஹ்மத்தைத் தெரியச்செப்ப வேணும் என்று ப்ருகு தன் தகப்பனாரை ஆரம்பத்திலேயே கேட்ப்பதாலும், அதற்கு பதிலாக இங்கே ப்ரஹ்மலக்ஷணவாக்யத்தை குருவும் தகப்பனாருமான வருணர் உபதேசிப்பதாலும் மூன் அறியாத ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை தன்னுய் அறியும்படி விளக்குவதே இங்கே ஸ்ருதிக்குதாத்பர்யம் என்று அர்த்தவாதபாகத்தால் ஸ்தாபிக்கப்படுகிறது

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஹ்ரு॒: । கத வனவ மிலக்ஷயிஷிதே வஸ்துநெ॒ஷாம் விஶேஷணாநாம்

ஸ்யு: ! அத ஏவ லிலக்ஷயிஷிதே வஸ்துங்யேஷாம் விஶேஷணாநாம்

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

வோம். இந்தக் காரணங்களாலேயே லக்ஷணத்தால் காட்ட விரும்பிய பொருளில் இந்த விஶேஷணங்கள் கூடிச்சேர்ந்து ஒன்றுக ஒரே லக்ஷண

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ப்ரகரணம் ப்ரஹ்மத்தை முக்கியமாகக்கொண்டு ஆரம்பிப்பதால் ப்ரஹ்மத்தைத்தவிர வேறெதிலும் இதற்கு தாத்பரியமில்லையென்பதைத் தெரிவிக்கவும், "ப்ருகு" என்று முதன் முதலிலிருந்தே தொடங்கி ஶ்ருதியை உதாஹரித்தார். அக்னி, இந்த்ரன் முதலிய பல வஸ்துக்கள் எல்லாவற்றிலும் மேற்பட்டதாக மேன்பார்வைக்குத் தோன்றுவதாலும், அந்தப் பொருள்களெல்லாம் ஒவ்வொன்றும் எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்டிருப்பது கூடாதாகையாலும், உண்மை இன்னதென்று நிச்சயிப்பது கஷ்டமாயிருப்பதாலும், எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்ட பெருமைக்கு ஆஶ்ரயமான வஸ்து விஶேஷத்தை யறிய விருப்பத்தாலல்லவா பெரியோரே ! ப்ரஹ்மத்தை எனக்குத் தெளியச்செய்யவேண்டும் என்று கேழ்க்கப்பட்டது அப்படிக்கேழ்விவர குறிப்பிட்ட ஒரு வஸ்துவிற்கு "எதிலிருந்து இந்தப் பூதங்களெல்லாம்" என்று லக்ஷணம் கூறப்படுகிறது. "எதிலிருந்து" "எதனால்" "எதை" என்று 'யத்' ஶப்த ப்ரயோகத்தால் காரணத்தன்மை அனுவாதம் செய்யப்படுகிறது. 'அது ப்ரஹ்மம்' என்று காரணமான வஸ்து ப்ரஹ்மம் எனப்படும் என்று நமக்குப் புதிதாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. அதனால் காரணத்வம் ப்ரஹ்மத்திற்கு லக்ஷணமென்று ஏற்படுகிறது. "அதை விரும்பியறி" என்கிறவிடத்தில் விசாரமோ அல்லது உபாஸனமோ விதிக்கப்படவேண்டும். விசாரம் செய்கிறதென்கிற ஞானம் நாமாகவே ஆகைப்படக் கூடியதானதால் †ஶாஸ்த்ரத்தால் புதிதாக சுட்டவேயிடத்தேவையில்லை. உபாஸன ரூபமான ஞானமோவென்றால் இந்த ஶ்ருதிப்ரகரணத்திலேயே "ப்ரஹ்மவித்தான

அநுபந்தம்—

† நமக்காக ஸ்வயம் ஆசையுண்டாகும் விஷயத்தில் அதைச்செய்யவேணுமென்று ஶாஸ்த்ரத்தில் விதிக்க வேண்டியதில்லை. ஸ்வயம் ப்ரவ்ருத்தனுக்கு ஶாஸ்த்ரவிதி தேவையில்லை கரும்பைத் தின்னு என்று விதிக்க அக்கரையில்லை. உபநிஷத்துக்களை அத்யயனம் செய்திருப்பவனுக்கு அதன் அர்த்தத்தை நன்றாய் விசாரித்துத் தெரிந்துகொள்ள தானாகவே ப்ரவ்ருத்தி உண்டாகும். ஆகைபால் ப்ரஹ்ம விசாரத்தை விதிக்க வேண்டியதில்லை. ஆகையால் அதை ஜிஜ்ஞாஸைசெய் என்கிற விதியில் ஜிஜ்ஞாஸை என்பதற்கு விசாரிப்பது என்று பொருள் கொள்ளக்கூடாது.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வஸம்ஹ—ரிய ஸகூஷணகூவேவ்ரு—ஸவஸந்நி । நாவ்ரு—வஸகூஷணகெஸ்ந ஸகூஷ

ஸம்பூய லகூஷண்த்வமப்யந—பபந்நம் ! நாப்யுபலகூஷணத்வேந லகூஷ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

மாவதும் கூடாது. உப லக்ஷணம் என்கிற முறையாலும் இவைகள் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கமாட்டா. ஏனென்றால், இங்கே வேறு ஆகாரத்

சாந்தோக்யசந்த்ரிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

வன் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமானதையடைகிறான்" § என்கிற வேறு வாக்கியத்திலும் ஸித்தித்து விட்டபடியாலும், இங்கே ஆரம்பத்தில் ப்ரஹ்மத்தை அறிவிக்கவேண்டும் ஸ்வாமி! என்கிற கேள்வி தத்வத்தை விளக்குவதில் தாத்பரிய முள்ளதாய் உபாஸ்யத்தைப் பற்றியதல்லாமையாலும், இங்கே உபாஸனரூபமான ஜ்ஞானம் விதிக்கப்படவில்லை. ஆகையால் நீ அறியவேண்டுமென்று சொல்லுவது உபதேசிக்கும் பொருளில் கவனம் வேண்டுமென்பதைத் தெரிவிப்பதற்காகவும், ஸந்தேஹத்தைப் போக்குவதற்காகவும். எது மனத்தையுடையதோ அது பூமியென்று அறி, என்று சொல்லுவதுபோல. ஆகையால் காரணத்வம் என்பது ப்ரஹ்மத்திற்கு லக்ஷணமாகும் என்பதை அபூர்வமாகவே தெரிவிப்பதே இந்த வாக்யத்தின் நோக்கு. எங்ஙனேயென்றால்; எங்கே கொக்கு உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறதோ அது தேவதத்தனுடைய கழனி, என்று சொன்னால் கொக்கின் ஸம்பந்தம் தேவதத்தனுடைய கழனியைக் காட்டும் லக்ஷணம் என்று சொன்னதாவதுபோல் அப்படியே இங்கும். தேவதத்தனுக்கு சொந்தமான கழனி என்பது அறியப்படவேண்டியதாக புத்தியில் இருப்பது. கொக்கின் ஸம்பந்தம் என்பது கண்ணாலே பார்க்கப்பட்டது அது தேவதத்தனுடைய கழனிக்கு அடையாளம். (லக்ஷணம்) என்பது முன்பு தெரியாதது. அதுதான் அந்த வாக்கியத்தினால் புதிதாய்த் தெளியச்செய்யும் விஷ

அநுபந்தம்—

§ ஆனால் ஜிஜ்ஞாஸை செய் என்பதற்கு உபாஸனம் செய் என்று அர்த்தம் கொள்ளலாமோவெனில் :— அதுவும் ஸரியல்ல. இந்த உபநிஷத்தின் ஆரம்பத்திலேயே "ப்ரஹ்மவித்தானவன் எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்டதையடைகிறான்" என்கிற வாக்கியத்திற்த எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்ட உக்க்ருஷ்ட ப்ரயோஜனத்தையடைய விரும்புகிறவன் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கவேண்டும் என்று பொருள் கொள்ளுகிறபடியால் மூலத்திலேயே உபாஸனம் விதிக்கப்பட்டுவிட்டது. அதை மறுபடியும் இங்கே விதிக்க அவஸ்யமில்லை. ஆகையால் கவனத்தி-ன் இந்த விஷயத்தையறிய வேண்டுமென்று கவனத்தை எச்சரிப்பதாக "அதை அறி" என்பதற்கு அர்த்தம்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

யஜ்ஞி । ஸுகாரணாஜ்ஞாவ்ய கிவதே: । உபலக்ஷணாநாயகேநாகா

யந்தி ! ஆகாராந்தராப்ரதிபத்தே: ! உபலக்ஷணாமே கேநாகா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

திற்கு க்ரஹணம் இல்லை. ஒரு ஆகாரத்தால் மூன்பே க்ரஹிக்கப்பட்ட

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யமாகும். இப்படித்தனக்கு மேற்பட்டதில்லாதபெருமை பல பொருள்களுக்கு இருப்பதாக மேலுக்குத் தோன்றுகிறது. காரணத்வமென்பது மூன் ஸ்ருதிவாக்யங்களிலிருந்து அறியப்பட்டிருக்கிறது. அந்தக் காரணத்வம் எல்லாவற்றிலும் பெரியதான வஸ்துவிற்கு லக்ஷணம் என்பது மூன் அறியப்படாதசால் அதுவே இங்கே புதிதாகப் போதிக்கப்படவேண்டும். லக்ஷணமென்பது ஒரு பொருளுக்கு அதே ஜாதியான பொருள்களை விலக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளதால் ப்ரஹ்மம் தவிர மற்றப் பொருள்களுக்கு எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்ட பெருமையுண்டோ என்கிற ஸங்கையைப் போக்கடிக்கும் பலன் ஸித்திக்கிறது. அதனால் நாராயணன் முதலிய விஶேஷபதங்களால் குறிக்கப்படும் ஒரு விஶேஷதத்வத்திற்கே எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்ட பெருமை ஸித்திக்கிறது. இதனாலேதான எல்லாவற்றிற்தும் மேற்பட்ட புருஷனிடமிருந்து என்று பாஷ்யத்தில் கூறப்பட்டது. மூன் ஸ்ருதிவாக்யங்களாலேயே காரணமான விஶேஷவஸ்துவிற்கு எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்ட பெருமை தெரிவதால் இந்த லக்ஷணவாக்யம் எதற்கு? என்று கேட்டால்; அப்படிச்சில்லை. அக்நி முதலானவைகளுக்கும் கர்மகாண்டத்திலுள்ள ஸ்ருதி வாக்யங்களால் எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்ட உத்கர்ஷம் தெரிவிக்கப்படுவதால் அவைகளுக்கு அப்படிக்கொத்த பெருமையுண்டோவென்கிற ஸந்தேஹத்தைப் போக்குவதற்காகக் காரணவாக்யங்கள் அக்நி முதலியவற்றின் பெருமையைச்சொல்லும் வாக்யங்களைப்போல் ஸ்தோத்ரம் செய்வது முதலிய வேறு நோக்கு இல்லாமல் உண்மையை விளக்குவதிலேயே நோக்குடையவை என்பதைக்காட்டுவதே இந்த ஸ்ருதி வாக்யத்தின் நோக்கு. ஆனால் ஸ்ருதியே லக்ஷணத்தைச் சொல்லிவிட்டால் ஸூத்ரம் எதற்கு என்று ஸங்கைவர, ஸூத்ரத்தின் தாத்பர்யத்தைத் தெளிவாக அருளிச்செய்ய திருவுள்ளம் பற்றி ஸம்ஶயத்தை விரித்துக் காட்டுவதற்காக ஸ்ருதியிலிருக்கிற ஹேதுவைக்கொண்டே ஸம்ஶயம் ஏற்படும் முறையை விளக்குகிறார் "அவ்விடத்தில்" என்று. அவ்விடத்தில் என்பதற்கு அப்படிக்கொத்த ஸந்தர்ப்பத்தில் என்று பொருள். அதாவது பூர்வ பக்ஷத்திற்கு அனுகூலம் அநேக விஶேஷணங்கள் இருப்பது. ஸித்தாந்தத்திற்கு அனுகூலம் ஒருமையான ப்ரஹ்மஶப்தம் ஒன்றே யிருப்பது. ஸ்ருதிவாக்யத்தில் இப்படி இரு கக்ஷிகளுக்கும் அனுகூலமானபாகம் சேர்ந்திருப்பதால் ஸம்ஶயத்திற்குக் காரணமிருப்பதால் "அவ்விடத்தில்" என்று கூறினர்.

ஸ்ரீ பாஷ்யம்:—

ரெண வ்ரதிவந்நஸ்ய கேநசிதாகாராந்தரேண ப்ரதிபந்ஸ்ய கேநசிதாகாராந்தரேண ப்ரதிபத்திஹேதுத்வம்

ஸ்ரீ பாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஒரு வஸ்துவை மற்றொரு ஆகாரத்தோடு கூடியதாகக் காட்டும் ஸ்வபாவம் உபலக்ஷணங்களுக்கு உண்டென்று கண்டிருக்கிறோம். எதில் இந்தக்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஸந்தேகத்தின் ஆகாரத்தைக் காட்டுகிறார் 'இந்த வாக்யத்திலிருந்து கூடுமோ' வென்று. ப்ரஹ்மத்தை விசாரிக்கும் ஸாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதா? அல்லது ஆரம்பிக்கத்தகாததா? என்று முதல் விசாரம். அதைத் தீர்மானம் செய்வதற்காக வேதாந்தங்கள் ப்ரஹ்மவிஷயத்தில் ப்ரமாணமாகுமா? ஆகமாட்டாவா? என்பது இரண்டாவது விசாரம். இவ்விரண்டு விசாரங்களும் முதல் நான்கு ஸூத்ரங்களுக்கும் பொதுவானவை. "ஸித்தமான ப்ரஹ்மத்தை ஸாஸ்த்ரம் போதிக்கமாட்டாது. என்று ஸங்கைப்பட்டு ப்ரஹ்மவிஷயத்தில் ஸாஸ்த்ரத்திற்கு கூறப்பட்ட அந்த ப்ராமாண்யம் கட்டாயம் கூடும்." † என்று ஸமன்வயாதிகரணத்தில் ஆரம்பத்தில் அந்த அதிகரணமும், ப்ரஹ்மமீமாம்ஸா ஸாஸ்த்ரத்தை ஆரம்பிப்பதற்குக் காரணமான ப்ராமாண்யத்தை ஸ்தாபிப்பதில் நோக்குடையது என்று ஸ்ரீ பாஷ்யகாரராலேயே அருளிச்செய்யப்படப் போகிறபடியால் இப்படிக்கொள்ளவேண்டும். இந்த ஸாஸ்த்ரத்தை ஆரம்பிக்கக் கூடாது என்று தடைசெய்யும் நான்கு ஆக்ஷேபங்களோ அதாவது (i) ஸாத்தத்திற்கு ஸித்தமான ப்ரஹ்மமென்கிற பொருளோத்தனியே போதிப்பதற்கு ஸாமார்த்தியமின்மை (ii) லக்ஷணம் சொல்லி ப்ரஹ்மத்தை இன்ன வஸ்துவென்று குறிப்பிடக் கூடாமை (iii) அனுமானம் முதலிய வேறு ப்ரமாணத்தால் ப்ரஹ்மத்தின் ஸித்தி (iv) ப்ரயோஜனமில்லாமை ஆகிய இவைகள் முறையே முதல் நான்கு ஸூத்ரங்களாலும் நிராகரிக்கப்பட்டன. § ஆகையால் அந்த

அநுபதம்—

† இது ஸமன்வயாதிகரணத்தின் ஆரம்பத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்ய பங்க்தி.

§ இது வ்யாஸார்யரின் ஆசார்யரான வரதகுருவின் ஸ்லோகம். ஸித்த வஸ்துக்களைச்சொல்லும் பதங்களுக்கு அந்தப் பொருள்களைத் தனிமையில் சொல்ல ஸக்தியில்லை என்பது முதல் ஆக்ஷேபம். ஸித்த வஸ்துவான ப்ரஹ்மத்தை ஸ்வதந்த்ரமாகச்சாட்டும் பதத்திற்கே ஸக்தியில்லாவிட்டால் பதங்களும் வாக்யங்களும் அமைந்த வேதாந்தங்களைக்கொண்டு ப்ரஹ்மத்தை விசாரித்து அறிகிறதென்கிற இந்த ஸாஸ்த்ரத்தை எப்படி ஆரம்பிக்கக் கூடும்? ஆகையால் இந்த ஸாஸ்த்ரத்தை ஆரம்பிப்பதே ஸாத்யமல்ல என்கிற ஆக்ஷேபம் முதலாவது அதிகரணத்தில் பரிஹரிக்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஹிஶ்ஶ்ஷ்ழ் யத்ரயம் ஸாரஸஸ்ஸதேவதத்தகேதார இத்யாதிஷு ! நநு

ஹித்ருஷ்டம் ! யத்ராயம் ஸாரஸஸ்ஸதேவதத்தகேதார இத்யாதிஷு ! நநு ச

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கொக்கு இருக்கிறதோ அது தேவதத்தனுடைய வயல் என்கிற வாக்யங்களில் இப்படிக் காண்கிறோம். "ஸத்யம் ஜ்ஞான மநந்தம் ப்ரஹ்ம" என்கிற

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

இரண்டு விசாரங்களும் இவ்விடத்தில் சொல்லாமல் தானாகவே ஸித்திக்கிறது என்று திருவுள்ளப்பற்றி இந்த அதிகரணத்திற்கு மட்டும் தனித்துள்ள ஸங்கேஹத்தின் ப்ரகாரத்தைக்காட்டினர். எதிலிருந்து இவையெல்லாம் என்று ஆரம்பித்த ஸ்ருதி வாக்ய ப்ரஹ்மத்தை லக்ஷண முறைபால் போதிக்க இயலுமா? மாட்டாதா? என்று ஸம்ஶயம். அதைத் தீர்மானம் செய்வதற்காக வேறு ஒரு விசாரம் செய்யப்படுகிறது. ஸ்ருஷ்டி முதலியவைகள் விஶேஷண முறையிலாவது உப லக்ஷண முறையிலாவது ப்ரஹ்மத்திற்கு லக்ஷணமாவது ஸம்பவிக்குமா? மாட்டாதா? என்று. அதைத் தீர்மானம் செய்வதற்கு விஶேஷணம் என்று சொல்லுகிற பக்ஷத்தில் ஓவ்

அநுபதம்—

கப்பட்டது. ஒரு வஸ்துவை அறிய வேண்டுமானால் அதற்கு ஒரு லக்ஷணத்தைக் கொண்டுதான அறியவேண்டும், ப்ரஹ்மத்திற்கு லக்ஷணமே ஒட்டாது. வேதாந்தங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் ப்ரஹ்ம லக்ஷணங்கள் ஒட்டக்கூடியதல்ல. வேதாந்தத்தில் சொல்லிய லக்ஷணங்கள் ஒட்டாததாலும் ப்ரஹ்மத்திற்கு லக்ஷணம் ஏற்படாததாலும் அதை அறிவதற்கு என்று ஆரம்பிக்கும் இந்த ஶாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதல்ல என்பது இரண்டாவது ஆக்ஷேபம், அதை இங்கே பரிஹரிக்கிறார். ப்ரமேயமான ப்ரஹ்மத்தின் தன்மையைச் கொண்டு இந்த இரண்டு ஆக்ஷேபங்களையும் பரிஹரித்து வேதாந்தார்த்த விசாரமான இந்த ஶாஸ்த்ரத்தை ஆரம்பிக்கக் கூடும் என்று ஸ்தாபனம் செய்யும் இந்த இரண்டு அதிகரணங்களும் சேர்ந்து ஒரு அவாந்தர பேடிகை. முதல் நான்கு ஸூத்ரங்களும் சேர்ந்து உபோத்காதம் என்ற ஒரு பேடிகை மூன்று நான்கு ஸூத்ரங்கள் ப்ரமாணமான வேதாந்தங்களில் ப்ராமாண்யத் தன்மையைப் பொருத்திவரும் இரண்டு ஆக்ஷேபங்களைப் பரிஹரித்து இந்த ஶாஸ்த்ரத்தை ஆரம்பிக்கலாம் என்று ஸமர்த்திப்பதால் அவை இரண்டும் சேர்ந்து ஒரு அவாந்தர பேடிகை. நான்கு அதிகரணங்களிலும் இந்த ஶாஸ்த்ரத்தை ஆரம்பிப்பதற்குள்ள ஆக்ஷேபங்களைப் பரிஹரித்து ஶாஸ்த்ராரம்பத்தை ஸமர்த்திப்பது பொதுவான விஷயமானதால் நான்கும் சேர்ந்து ஶாஸ்த்ராரம்ப ஸமர்த்தனம் என்கிற ஒரு பொதுப்ரயோஜன மூடைய உபோத்காத பேடிகை என்கிற ஒரே பேடிகையாகும்.

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

ஸதா³ ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் ஸ்வஸ்மை வ்யதிரிக்தாகாரஸ்ய ஜகஜ்ஜந்மாதீ³நாம்

ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்மேதி ப்ரதிபந்நாகாரஸ்ய ஜகஜ்ஜந்மாதீ³நாம்

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஸ்ருதி வாக்கியத்தால் ஏற்பட்ட ஆகாரங்களோடு கூடிய ப்ரஹ்மத்திற்கு

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஒரு விசேஷணத்திற்கும் விசேஷ்யமும் மாறி வெவ்வேறு பொருளாகுமா? ஆகாதா? என்று அதைத் தீர்மானம் செய்ய விசேஷணம். விசேஷணமாவது தான் ஆஸ்ரயித்திருக்கும் வஸ்துவில் தன்னைத்தவிர மற்ற எல்லா தர்மங்களையும் விலக்குவதனலா?, அல்லது தனக்கு விரோதமான தர்மங்களை மட்டும் விலக்குவதனலா? என்று. உபலக்ஷணம் என்கிற பக்ஷத்தில் மூன்றுவது ஆகாரம் இங்கேயேற்படுமா அல்லது ஏற்படமாட்டாதாவென்று. எல்லா தர்மங்களையும் விலக்கிவிடுவது தான் விசேஷணத்தின் ஸ்வபாவமென்றும், மூன்றுவது ஆகாரத்தின் க்ரஹணம் இங்கே ஏற்படுகிறதில்லையென்றும் பூர்வபக்ஷம். விருத்தமான தர்மங்களை மட்டும் விலக்குவது விசேஷணத்தின் ஸ்வபாவமென்றும், மூன்றுவது ஆகாரம் இங்கேயேற்படுகிறதென்றும் ஸித்தாந்தம். எல்லா தர்மங்களையும விசேஷணமானது வஸ்துவில் இல்லையென்று செய்து விடுவதால் ஒவ்வொரு விசேஷணத்திற்கும் விசேஷ்யமான வஸ்துவும் மாறவேண்டியதுமாதலால், உற்பக்தி முதலியது விசேஷணமாகக் கூடாமையாலும், மூன்று ஆகாரங்களில் ஒரு ஆகாரம் ஏற்படாதபடியால் அவைகள் உபலக்ஷணமாகக் கூடாமையாலும், இப்படி இரண்டுவழிகளிலும் லக்ஷணமாவது ஒட்டாமையால் இந்த ஸ்ருதிவாக்யம் ப்ரஹ்மத்தை லக்ஷணமூலமாக போதிப்பதற்கு சக்தியுடையதல்லவென்று ப்ரஹ்மத்திற்கு லக்ஷணமே ஏற்படுவது § ஸ்ரமமாதலால் ப்ரஹ்ம விஷயத்தில் ஸாஸ்த்ரத்திற்கு ப்ராமாண்யம் இல்லாமையால் அதன் விசாரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதல்ல என்று பூர்வ பக்ஷிக்கு ப்ரயோஜனம் ஏற்படுகிறது. தனக்கு விருத்தமான தர்மங்களை விலக்குவதே விசேஷணத்திற்கு ஸ்வபாவமானதாலும், விசேஷணங்கள் பலவாதலால் விசேஷ்யங்களும் பலவாவதற்கு இடமில்லாததாலும், ஜன்மம் முதலியவை விசேஷணமாவது ஒட்டுமாகையாலும், வேறு ஆகாரம் ஏற்படுகிறபடியால் உபலக்ஷணபக்ஷமும் ஒட்டுமாகையாலும், இரண்டு விதத்திலும் இவைகள் லக்ஷணமாவது ஸம்பவிப்பதாலும் இந்த வாக்யம் ப்ரஹ்மத்தை லக்ஷணமுகமாகக் காட்டுவத

அரும்பதம்—

§ வேதாந்தங்களிலுள்ள ப்ரஹ்ம லக்ஷணங்களை எடுத்து பூர்வபக்ஷி விசாரித்து அந்த லக்ஷணங்கள் ஒட்டாது என்று நிரூபிப்பதால் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஒரு லக்ஷணமும் ஒட்டாதென்றும் அதை ஒரு லக்ஷணத்தாலும் காட்ட முடியாதென்றும், அவன் நோக்கு.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

அக்ஷணாதி ஸவதி। ந உதரேசர வ்ருதிவஸாகாரோவக்ஷகேந

லக்ஷணாதி பவந்தி ! ந இதரேதர ப்ரதிபந்நாகாராபேக்ஷத்வே

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஜகத் ஸ்ருஷ்டி முதலியவைகள் உபலக்ஷணம் ஆகலாமே என்று சொன்னால் அது கூடாது. இரண்டு லக்ஷண வாக்யங்களில் ஒன்றுக்கு மற்றொன்றின்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ற்கு ஸக்தியுடையது என்று லக்ஷணம் அழகாக அமைவதால் ப்ரஹ்ம விஷயத்தில் ஸாஸ்த்ரத்திற்கு ப்ராமாண்யம் கூடுவதால் அசன் விசாரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கது என்று ஸித்தாந்தத்தில் ப்ரயோஜனம் ஏற்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட ஸந்தர்ப்பத்தில் பூர்வ பக்ஷத்தை விவரிக்கப் போகிறதாக ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறார்—'கூடாது' என்று. ஜந்மம் முதலியவைகள் ப்ரஹ்மத்திற்கு லக்ஷணமாவது விசேஷணமாகவா அல்லது உபலக்ஷணமாகவா என்று இரண்டு விதமாக வகுத்து முதல் கல்பத்தை தூஷிக்கிறார்—'ந தாவத்' என்று. விசேஷணமாக ஏன் காட்டிக் கொடுக்கமாட்டாது என்று ஸங்கை வரக் கூறுகிறார்—'அனேக' என்று. ப்ரஹ்மம் அனேகமாக வேண்டியவரும் என்பதும் ஒரு விசேஷணம் மற்ற எல்லா தர்மங்களையும் விலக்கி விடுமென்பதும் எப்படிக் கூடும் என்று ஸங்கை வரக் கூறுகிறார் "விசேஷணத்வமோ" என்று. இதனாலே விசேஷிக்கப்படுகிறது (குறித்துக் காட்டப் படுகிறது) என்கிற நிர்வசனத்தையனுஸரித்து, எது வேறுபடுத்துமோ அது விசேஷணமென்றும், எது வேறுபடுத்தப்படுமோ அது விசேஷ்யமென்றும், ப்ரஸித்தமானதாலும், (ஒடிந்த கொம்புடையது; கொம்பில்லாதது; பூர்ணமான கொம்புடையது; மாடு) (கருப்பானது; வெண்மையானது; மஞ்சளானது) (ஆடு; யானை; எருமை) இவை முதலிய வ்யவகாரங்களில் அப்படியே வெவ்வேறுக இருப்பதாலும்; என்று தாத்பர்யம். ஸித்தாந்தியின் சாயையை யனுஸரித்து ப்ரச்நம் செய்கிறார் நநு = நல்லது என்று. பரிஹரிக்கிறார் "அப்படிக்கல்ல" வென்று. உபஸம்ஹாரம் என்கிற பாஷ்யபதத்திற்கு முடிவடைகிற என்று பொருள். (அப்படிக்கில்லாவிடின்) என்கிற பாஷ்யபதத்திற்கு வேறு ப்ரமாணத்தால் விசேஷ்யம் ஒன்றேயென்று புலப்படாவிட்டால் என்று பொருள். (அங்கே கூட) என்பதற்கு தேவதத்தன் முதலிய விஷயத்தில் என்று பொருள். இத்தப் பக்ஷத்தில் அப்படிக்கில்லையென்று வேற்றுமையைக்காட்டுகிறார் "இங்கோவென்றால்" என்று. வேறு ப்ரமாணத்தால் வஸ்து ஒன்றேயென்று தெரியவில்லையென்று சொல்லுகிறவருக்கு தாத்பர்யம் என்னவென்றால் "ஒன்றே; இரண்டாவது இல்லாதது". முதலிய ச்ருதிகளாலே கூட 'ஒன்று' என்கிற நிச்சயம் ஏற்படாது. அங்கேயும் ஒன்று முதலிய விசேஷணங்களுடைய பேதத்தினால் வஸ்துக்கள் பலவாக நேரிடும். ஆகையாலும், ஒன்று முதலிய பதங்களுக்கு ஒரு மெல் என்கிற விடத்தில் போல நிர்வாஹம் செய்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

உபயோரலக்ஷணவாக்யயோரந்யோந்யாஸ்ரயணாத் ! அதோ நலக்ஷ

உபயோர்லக்ஷணவாக்யயோரந்யோந்யாஸ்ரயணத் ! அதோ நலக்ஷ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

அபேக்ஷையும் மற்றொன்றுக்கு இதன் அபேக்ஷையும் பூர்வம் தெரிந்த ஆகாரத்தைக் காட்டுவதற்காக வேண்டியிருப்பதால் அன்யோன்யாஸ்ரய மென்

சீருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யக்கூடுமாகையாலும். * நல்லது, வேறு ப்ரமாணத்தால் மட்டும் ஒன்றென்று ஏற்படுவதல்ல. ஸப்தப்ரமாணத்தாலும் ஒன்றென்று ஏற்படுகிறதே. ஸ்ருதி ப்ரமாணம் இருக்கும் பொழுது பலப்ரஹ்மங்கள் ஏற்படமாட்டாது. இங்கே ஒருமையான தர்மியைச் சொல்லும் ப்ரஹ்மம் என்கிற பதம் ஒன்றேயிருப்பது விஸேஷ்யம் ஒன்றேயென்று காட்டுமேயென்று ஸங்கிக்கிறார் "ப்ரஹ்ம ஸப்த" என்று. "அது ப்ரஹ்மம்" 'அது ப்ரஹ்மம்' என்கிற திரும்பவும் திரும்பவும் சொல்லாவது, 'அவைகள் ப்ரஹ்மங்கள்' என்ற பன்மையாகவாவது இல்லை, என்று தாத்பரியம். பரிஹரிக்கிறார் "அல்ல" என்று. அது எப்படி யென்று கேள்க்கக்கூடுகிறார் 'அறியாத" என்று. ஒருமையான தர்மியைச் சொல்லும் பதம் ஒன்றுயிருப்பது பல விஸேஷணங்கள் இருப்பதைக்கொண்டு விஸேஷ்யமும் பலவாகும் என்பதை பாதிக்கமாட்டாது. "ஒடிக்தகொம்புடைய; கொம்பில்லாதது; முழுக்கொம்புடைய மாடு;" என்கிற வாக்யத்தில் பல மாடுகள் என்று ஏற்படுவதால். 'ஒருமையான தர்மியைச் சொல்லும் பதம் ஒன்றே யிருப்பது ஸாதாரணமாக தர்மி ஒன்றே யென்பதைக்காட்டும் ஸ்வபாவமுடையது. கொம்பில்லாதது முதலிய வாக்யத்தில் ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணத்தால் பல மாடுகள் என்று யேற்படுகிறது,' என்று சொன்னால்; அது கூடாது. மாடுகள்

அநுபதம்—

* முன்பே ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லும் புரோவாதமான "ஏகமேவாத்விதீயம்" என்கிற ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தைக்காட்டும் வாக்யத்தில் ப்ரஹ்மம் ஒன்று என்று ஏற்படுவதால் அதற்கு விரோதமாய் இங்கே விஸேஷ்ய பேதம் என்கிற ப்ரஹ்மங்களின் பன்மையை எப்படி ஸங்கிக்கலாம்? என்ற பூர்வ பக்ஷி பேரில் ஆக்ஷேபம். அதற்கு அவர் சொல்லும் ஸமாதானம் இரண்டு. ஒரு மெல் குவியலைப்பார்த்து 'இதெல்லாம் ஒரே மெல்' என்று சொல்லுமிடத்து ஒரே என்பதற்கு ஒருமையில் தாத்பர்யமில்லாமல் ஒரே மாதிரியான பல மெல்கள் என்று பொருளாவது போல இங்கேயும் 'ஏகம்' என்பதற்குப் பொருள் கொள்ளலாம். ஏகம் அத்விதீயம் என்கிற வேறு வேறு விஸேஷணங்கள் இருப்பதால், அங்கேயும் விஸேஷண பேதத்தால் விஸேஷ்ய பேதம் வரக்கூடும். ஆகையால் அந்த மூன் வாக்யத்தைக்கொண்டு காரணம் ஒன்றே யென்று ஏற்பட்டதாகச் சொல்ல முடியாது என்று பூர்வபக்ஷி ஸமாதானம்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ணதோ ஸ்வ வ்ருதிவதஸ்ய ஸ்வரூப ஹேதி ॥

ணதோ ப்ரஹ்ம ப்ரதிபத்தும் ஸக்ய இதி !!

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கிற தோஷம் வரும். ஆகையால் ப்ரஹ்மத்தை லக்ஷண மூலமாக க்ரஹிக்க இயலாது.

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கண்முன் இல்லாமலிருக்கையிலும், கொம்பில்லாதது முதலிய வாக்யத்தைச் சொன்னவுடனே பல மாடுகள் என்கிற அறிவு உண்டாகிறது. ‡ ஆகையால் விசேஷணங்கள் பலவானால் விசேஷிக்கப்படும் பொருள்களும் பலவாகும் என்கிற அபிப்ராயத்தினாலே "மாடு என்னும் வ்யக்தியை அறியாதவனுக்கு" என்று. மாடு என்னும் பொருளையறியாதவனுக்கு என்னும் பதத்திற்கு நேரில் கண்ணால் மாடு என்னும் பொருளைப்பார்க்காதவனுக்கு என்று அர்த்தம். ஒடிந்த கொம்புடையது; கொம்பில்லாதது; முழுக்கொம்புடையது முதலிய வாக்யத்தைக்கூறுவது வழக்கமல்லவே என்கிற ஸங்கையைப் போக்குவதற்காக "அறியவிரும்புகிறவனுக்கு" என்று கூறப்பட்டது. மாடு என்கிற பொது ஜ்ஞான மிருந்தாலும் மாடு ஒன்றையும் கண்ணால் பார்க்கவில்லையாதலால் அது எப்படி யிருக்குமென்று கேள்க்கக்கூடுமாதலால் "கொம்புகுறைவானது; கொம்பேயில்லாதது; பூர்ணமான கொம்புடையது மாடு" என்று போதிக்கக்கூடும். ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ப்ரளயம் இம்மூன்றும் தனித்தனியே லக்ஷணமாகுமா அல்லது எல்லாம் சேர்ந்து தான் லக்ஷணமாகுமா என்று இரண்டு விதமாகப்பிரித்துத் தனித்தனியே லக்ஷணமென்கிறபக்ஷத்தில் தூஷணம் கூறப்பட்டது.

அரும்பதம்—

‡ மாட்டை முன் எப்பொழுதும் பார்த்திராதவனுக்கு மாடு இன்னது என்று தெரிந்து கொள்வதற்காக அதன் லக்ஷணத்தை கொம்புடையது, கொம்பில்லாதது, என்று சொல்லும் பொழுது இது ஒரு மாட்டுக்கு லக்ஷணமா அல்லது பல மாடுகளுக்காவென்னும் விஷயத்தில் ஒரே மாட்டுக்கல்ல, பல மாடுகளுக்குத்தான் என்று கேள்க்கிறவனுக்கு மாட்டைப்பார்க்காமலேயே தெளிவாய்த்தெரியும். கொம்புள்ளது, கொம்பில்லாதது என்பது ஒரே வஸ்துவிற்குச் சேர்ந்திருக்கமுடியாது. எனென்றால், அந்த இரண்டு தர்மங்களும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமானவை. ஆகையால் கொம்பில்லாதது, கொம்புள்ளது என்னும் விசேஷணங்கள் வெவ்வேறு மாடுகளுக்குறிக்கும் என்பது தானாகவே உடனே தெரிகிறது. மாடுகளைப்பார்த்த பிறகுதான் பன்மை தெரியும் என்பதில்லை. இங்கே பன்மைக்குக்காரணம் விசேஷணங்கள் விருத்தமாயிருப்பதே.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வாவம ஸாவெzலியீயதெ—ஜமதுஹ்ஹ்வஷிஷ்ஹிதிவு ஊயொஊவ

ஏவம் ப்ரர்ப்தேzபிதீயதே—ஜகத் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ப்ரளயைரப

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

இப்படிப் பூர்வபக்ஷம் வாக்கூறுகிறார்—ஜகத் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ப்ரள

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு—

மூன்றும் சேர்ந்து லக்ஷணம் என்கிற பதத்திலுள்ள தோஷத்தைக் கூறுகிறார் "அத ஏலேதான்" என்று. 'அதஏலேதான்' என்பதற்கு விசேஷணங்கள் பலவாயிருப்பது ஸ்வாபாவிகமாக விசேஷ்யம் பல வென்று செய்விக்கும் தன்மையுடையதால் என்று பொருள். உபலக்ஷணம் என்கிற லக்ஷியை தூஷிக்கிறார் "நாபி" என்று. ஏனென்று கேட்டால் கூறுகிறார் "ஆகாராந்தரம்" என்று. வ்யாபகமே இல்லாவிட்டால் வ்யாப்யம் இருக்கமாட்டாது † என்று பொருள். வ்யாபகத்தன்மையையே காட்டுகிறார் "உபலக்ஷணங்களுக்கு" என்று. "உபலக்ஷணத்தால் காட்டவேண்டியவஸ்துவை அறிவிப்பதற்கு (உபலக்ஷணம் = அடையாளம்), புதிதாய்க்காட்டப்படவேண்டிய ஆகாரம், முன்பே தெரிந்த ஆகாரம்" என்கிற மூன்று ஆகாரங்கள் இன்றியமையாதவை. உபலக்ஷணமென்று ப்ரஸித்தமாக எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படும் இடங்களில் இம்மூன்று ஆகாரங்களும் உண்டு. எப்படி யென்றால், கொக்கு உட்கார்ந்திருப்பது உபலக்ஷணம் (அடையாளம்). அந்த இடம் தேவதத்தனுக்கு சொந்தம் என்கிற ஸம்பந்தமுடையது என்பது புதிதாகத் தெரிவிக்கப்படும் உபலக்ஷ்யமான ஆகாரம். கழனியாயிருக்கும் தன்மை யென்பது முன்பே தெரிந்த ஆகாரம். ‡ ஆகையால்

அநுபதம்—

† இந்த மூன்று ஆகாரங்களும் உள்ள விடத்தில் தான் உபலக்ஷணம் என்பது கூடும் என்று சொல்லும் பொழுது நெருப்பில்லாமல் புகையிராது என்கிற இடத்தில் வ்யாபகமான நெருப்பு இல்லாவிட்டால் வ்யாப்யமான புகையும் இராது என்று எப்படிக்கொள்ளுகிறோமோ அப்படியே வ்யாபகமான இந்த மூன்று ஆகாரங்களின் சேர்க்கை இல்லாததால் உபலக்ஷணம் கூடாது என்று தாத்பர்யம். வ்யாபகமான தர்மம் இல்லையானால் வ்யாப்யமும் இராது என்பது ந்யாயம். வ்யாபகமென்பது அதிக இடங்களில் இருப்பது. வ்யாப்யம் என்பது குறைந்த இடங்களில் இருப்பது.

‡ கோவிந்தனுடைய கழனி எது? என்று கேள்வி. இக்கே காணும் வயல்களில் எது கோவிந்தன் வயல் என்று கேள்வியின் தாத்பர்யம். கொக்கு உட்கார்ந்திருப்பது கோவிந்தன் வயல் என்று முன்பே பார்க்கப்பட்ட வயல் பொதுவாக வயலென்று பார்க்கப்பட்டு அறிவுக்கு வந்திருந்தாலும், அது கோவிந்தனுக்கு சொந்தம் என்பது புதிதாக, கொக்கு என்கிற உபலக்ஷணத்தினால் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

லக்ஷணஹேதுத்வ முஹ வ்ருத்யதத்வம் ஸக்யதே। ந வொவலக்ஷ

லக்ஷணபூதைர்ப்ரஹ்ம ப்ரதிபத்தும் ஸக்யதே! ந சோபலக்ஷ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யங்களே உபலக்ஷணமாகக் கொண்டு ப்ரஹ்மத்தையறிந்து கொள்ளக் கூடும், காட்டும் உபலக்ஷணம், காட்டப்படும் உபலக்ஷ்யமான ஆகாரம் இவ்விரண்டும்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

இவ்விடத்தில் மூன்றுவது ஆகாரம் இங்கே யேற்படாததால் உபலக்ஷணம் என்கிற சுருதி ஒவ்வாது. "மரத்தின் கிளையின் உச்சியில் சந்திரன் இருக்கிறான்" என்கிற விடத்தில் மூன்று ஆகாரங்கள். எப்படி யென்றால் கூறுவோம். குறிப்பிட்டகாலம், குறிப்பிட்டதேசம் இவற்றின் ஸம்பந்தம், காட்டப்படவேண்டிய ஆகாரம். மரத்தின் கிளையின் தனி உபலக்ஷணமென்கிற அடையாளம். கிளைக்கும் சந்திரனுக்கும் ஒரே ஒழுங்கில் நேரேயிருப்பது ஸம்பந்தம். † அந்த ஸம்பந்தம் வாக்யத்தினால் ஏற்படும். ஸூர்யன் முதலியவற்றை விலக்கி சந்திரன் என்கிற ஸப்தத்திற்கு ஏற்படும் பொருளாகிய சந்திரனுடைய பிம்பம் மூன்றுவது ஆகாரம். கழனி யென்கிற

அநுபதம்—

† சந்திரன் எங்கே என்று கேள்வியாலால் கேட்கிறவன் சந்த்ரபிம்பத்தை மூன்றே தெரிந்தவன். சந்த்ரன் மறைந்திருப்பதால் சந்திரன் இருக்கும் இடத்தைக்கேட்கிறான். இதோ அந்த மரத்திற்கு பின்னால் சந்திரன் மறைந்திருக்கிறான் என்று பதில் சொன்னால் மரத்திற்கு நேராய் உள்ள சம்பந்தம் சந்திரன் இருக்கும் இடமான உபலக்ஷ்ய ஆகாரம். வானத்தில் காணப்படும் ஜ்யோதிஸ்ஸுகளின் மத்தியில் எது சந்திரன் என்று கேள்க்கும் பொழுது சந்திரன் இன்னார் என்று கேள்க்கிறவனுக்குத்தெரியாது. ஆனால் மற்ற க்ரஹம் நக்ஷத்திரம் முதலிய ஜ்யோதிஸ்ஸுகளோடு சந்திரன் என்கிற ஜ்யோதிஸ்ஸையும் அவன் கண்ணாலே பார்த்திருக்கிறான். அதையும் பார்த்துக்கொண்டே கேள்க்கிறான். ஆனால் சந்திரன் என்று உலகத்தில் சொல்லுவது அதுதான் என்று தெரியாது. இந்த மரத்தின் உச்சிக்கிளைக்கு அருகே நேராயிருக்கும் ஜ்யோதிஸ்ஸு சந்திரன் என்று பதில் கூறுவதில் கிளையின் உச்சிக்கு நேராயிருப்பது என்கிற ஸம்பந்தம் உபலக்ஷ்யம் என்கிற சந்திரனைக் காட்டும் உபலக்ஷணம்: அதாவது அடையாளம் அங்கே சந்திரன் என்கிற ஸப்தத்திற்கு பொருளானது இது தான் என்பது உபலக்ஷ்யம் என்கிற புதிதாகத் தெரிந்து கொள்ளுகிற ஆகாரம். இப்படியே அங்கங்கே அறிய விரும்பிக் கேள்க்கிறவனுக்குத் தெரிந்தது என்ன? தெரியாததை அறிய விரும்புகிறது என்ன? என்பதை கவனித்து மூன்று ஆகாரங்களையும் கொள்ள வேண்டும்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ணோவலக்ஷ்யாகாரவ்யதிரிக்தாகாராஜ்ஞாப்ரதிபத்தேர்ப்ரஹ்மா

ணேபலக்ஷ்யாகாரவ்யதிரிக்தாகாராந்தராப்ரதிபத்தேர்ப்ரஹ்மா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தவிர வேறு மூன் தெரிந்த ஆகாரம் ஏற்படாததால் ப்ரஹ்மத்தை க்ரஹிக்க வொண்ணாது, என்று சொல்லுவது ஸரியல்ல. காட்டப்பட வேண்டிய உப

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஆகாரம் ப்ரத்யக்ஷத்தால் ஏற்படுகிறது. சந்திரன் என்னும் ஆகாரமோவென்றால், மூன் பார்த்திருப்பதனால் புத்தியில் இருப்பது. சந்திரன் எங்கே என்று அறிய விரும்பிக்கேட்கையில் இப்படிக்கு. "எவன் சந்திரன்" என்று அறிய விருப்பத்துடன் கேட்கும் போது சந்திர ஸப்தத்திற்குப் பொருளாவது என்பது உபலக்ஷ்யம் (அறிவிக்கப்படவேண்டிய வஸ்து) ஆகும். ஸ்வரஸமாகவாவது வாக்யத்தால் ஏற்பட்ட அறிய ஆசைமூலமாகவாவது ஏற்பட்ட ப்ரத்யக்ஷத்தால் அறியப்பட்ட 'கோணலில்லாமல் நேராயிருப்பது' என்பது முன்பே யறிந்த ஆகாரம். * இதனாலே யாதொரு தர்மமும் இல்லாத நிர்விஸேஷ வஸ்து ப்ரஹ்மம் என்கிற அதவைத வாதத்தில் உபலக்ஷணம் என்று சொல்வதுகூட ஒவ்வாதென்று கூறியதாகிறது. † மூன்றுவது ஆகாரம் தெரிகிறதே யென்று ஆக்ஷேபிக்கிறார் ¶ "நநு" என்று ஸத்யத்தன்மை முதலியவை விஸேஷணமாக லக்ஷணமாகுமா? அல்லது உபலக்ஷணமாக லக்ஷணமாகுமா? என்று. முதல் பக்ஷத்தில் ‡ தூஷணம் கூறப்பட்டது. இரண்டாவது பக்ஷத்திலும் மூன்றுவது ஆகாரத்தின் ஞானம் அபேக்ஷிக்கப்படுமே.

அநுபதம்—

* கிளைக்கு நேராய் இருப்பதை தானுகக்கண்ணால் பார்த்துத் தெரிந்துகொண்டாலும், அல்லது சொல்லுகிறவனுடைய வாக்யத்தால் தெரிந்து கொண்டாலும் அது முன்பே அறிந்த ஆகாரமாகும்.

† மூன்று ஆகாரங்கள் நியமமாய் இருக்கவேண்டியிருக்க அடியோடு நிராகாரமாயிருப்பதை எப்படி உபலக்ஷணத்தால் காட்டக் கூடும் என்று அத்வைதிகள் பேரில் ஆக்ஷேபம்.

¶ 'ஸத்யமும் ஞானமும் அனந்தமுமானது ப்ரஹ்மம்' என்கிற ஸ்ருதிவாக்யத்திலிருந்து மூன்பே ப்ரஹ்மத்தின் சில ஆகாரம் தெரிந்திருக்கிறது என்று ஸித்தாந்தி ஸமாதானம் சொல்லுவதாக ஸங்கித்து அந்த ஸங்கைக்கு இங்கே பூர்வபக்ஷி பதில் சொல்லுகிறார். ஆனால் ஸித்தாந்தி ஸத்ய ஞான வாக்யத்தைக்கொண்டு முன்பு ப்ரஹ்மத்தின் ஆகாரம் தெரியவந்ததென்று சொல்லவில்லை.

‡ லக்ஷணமென்கிற பக்ஷம்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வ்ருத்திவ்ருத்திஃ । உபலக்ஷ்யம் ஹி ஸ்வரூபாதிரிக்தவ்ருத்தி, ஸ்வரூபம்,

ப்ரதிபத்திஃ ! உபலக்ஷ்யம் ஹி அஸ்வதிரிக்தப்ரதிபத்த், ப்ரம்ஹணம்,

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

லக்ஷ்யமான ஆகாரம் எல்லே யில்லாததும் மேற்பட்டதில்லாததுமான பெரு மையும் பெருமைப்படுத்தலும். ப்ருஹதி என்கிற தாதுவானது இந்த அர்த்தங்

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

வேறொரு ஸ்ருதிவாக்யத்தால் அது ஏற்படுகிறது என்னில், அஸ்வஸ்தை § யென் கிற தோஷம் வருகிறது. இந்த வாக்யத்தாலேயே அது ஏற்படுகிறது என்னில், தான் தன்னையே ஆஸ்ரயித்தல் என்கிற தோஷம் வரும். † ஆகையால் "எதினிடத்தி லிருந்து இவையெல்லாம்" என்று தொடங்கிய வாக்யத்தினால் மூன்று வது ஆகாரத்தின் ஞானம் கிடைக்கிற தென்று சொல்லவேண்டும். அதனால் ஒன் றையொன்று ஆஸ்ரயிக்க நேரிடுகிற தென்கிற (அந்யோந்யாஸ்ரய தோஷம்) ¶ வரும் என்று தாத்பர்யம். "ஆகையால்" என்பதற்கு "விலக்ஷண" மென்பதும் "உபலக்ஷண" மென்பதும் ஒட்டாதாகையால் என்று பொருள்.

ஸித்தாந்தத்தை அவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படிப் பூர்வபக்ஷம் வரை ஸமாதானம்

அநுபதம்—

§ எந்த ஸ்ருதி வாக்யத்தை முன்பே தெரிந்தது என்கிற ஆகாரத்தைத் தெரி விப்பதற்கு உபயோகமாகச் சொன்னாலும், அந்த வாக்யமும் உபலக்ஷணமாக ப்ரஹ்ம மத்தைக்காட்டுவதற்கு அதற்கு முன்பே ப்ரஹ்மத்தின் ஆகாரம் தெரிவதற்கு வேறு ஸ்ருதியைச் சொல்லவேணும். அந்த வாக்யம் லக்ஷணமாவதற்கு அதற்கு முன்பு ஒரு ஸ்ருதிவாக்யத்தைச் சொல்லவேணும். இப்படி எல்லேயில்லாமல் அதற்கு முன் வாக்யம் எது என்ற கேள்வி போய்க்கொண்டேயிருக்கும். ஓரிடத்தில் முடிவடை ந்து நிலைக்காது. இது அஸ்வஸ்தை என்கிற தோஷம்.

† இந்த வாக்யம் என்பது 'ஸத்யம் ஞான' மென்கிற வாக்யம். இந்த வாக் யத்தை லக்ஷணமாகச் சொல்லுகையில் முன்பு ப்ரஹ்மம் எங்கே தெரிந்தது என்கிற கேள்விக்கு இந்த வாக்யத்திலிருந்தே முன்பு தெரிந்தது என்று சொன்னால், ஆத் மாஸ்ரயம் என்கிற தோஷம். தனக்குத்தானே தானே. தன்னுடைய லக்ஷணத்தன்மை யை ஸாதிக்க தானேஸாதகமாகும் என்கிற தோஷம்.

¶ ஸத்யம் ஞானம் என்கிற வாக்யம் லக்ஷணமாவதற்கு முன் தெரிந்த ஆகா ரத்திற்கு எதிலிருந்து என்கிற வாக்யத்தின் அபேக்ஷை யென்னில், அதற்கு இதன் அபேக்ஷை இதற்கு அதன் அபேக்ஷை என்கிற அந்யோந்ய ஆஸ்ரய தோஷம் வரும்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வ, வ்யூஹதெயஸ்ஹதொஷுயுக்ஷாஸு । தஉவலக்ஷணஹெதுரஸ
ச, ப்ருஹதேர்தாலோஸ்ததர்ததத்வாத் ! ததுபலக்ஷணபூதாஸ்ச

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கலை யுடையதால் இவ்வர்த்தம் கிடைக்கிறது. அதைக்காட்டும் உபலக்ஷ

சிந்தப்ரகாசிகை தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு—

கூறப்பட்டது) என்று. இப்படி ஸூத்ரகாரரால் எண்ணப்பட்ட பூர்வபக்ஷம் வந்த விடத்தில் அவரால் எண்ணப்பட்ட அதன் பரிஹாரம் கூறப்படுகிறது என்று பொருள். காட்டப்பட வேண்டிய பொருளுக்கு வெளிப்பட்டதாயும் காட்டப்பட வேண்டிய பொருளையறிவதற்கு உபாயமாயும் இருப்பது உபலக்ஷணமெனப்படும். காட்டப்படவேண்டிய பொருளுக்குள் அடங்கினதாயும் அதையறிவதற்கு உபாயமாயுமிருப்பது விசேஷணமெனப்படும். ஒன்றுக்கே காட்டப்படும் தன்மையும் காட்டும் தன்மையும் கூடுவதில்விரோதமில்லை. § குடம் முதலிய வஸ்துக்களுக்கு கண் முதலிய புலன்களோடு சேர்க்கை மூலமாக ப்ரத்யக்ஷஞானம் உண்டுபண்ணக் காரணமாவதோடுகூட அந்த ப்ரத்யக்ஷ ஞானத்திற்கு விஷயமுமாவதைக் காண்கிறோம். இப்படியே ஸப்தத்தைக் கேட்ட மாத்திரத்தால் புத்தியில் உண்டாகும்படியான விசேஷணமும் கலந்த விசிஷ்டப் பொருளின் அறிவில் விசேஷணம் காரணமாகும். இரண்டு விதமாகவும் * இந்த ஸ்ருதி வாக்யம் லக்ஷணமாகக் கூடும் என்பதைச்

அநுபதம்—

§ இங்கே ஜகத்விசிஷ்டமான ப்ரஹ்மத்திற்கு லக்ஷணம் கூறப்படுகிறது. அதில் ஜகத் என்கிற விசேஷணம் ப்ரஹ்மத்தின் கார்யம் என்னும் முறையால் லக்ஷ்யமாகிற ஜகத் விசிஷ்ட ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டுகிறது. தானே தனக்குக் காரணமாகிய ப்ரஹ்மத்தைத் தன்னோடு சேர்ந்ததாகக் காட்டுகிறது. தானே தன்னையும் காட்டிக்கொள்ளலாமோ என்பதற்கு ஸமாதானம் கூறுகிறார். ஒரு குடத்தின் ப்ரத்யக்ஷ ஞானத்தால் குடம் தெரியும். அந்த ஞானத்தில் விளக்கப்படுவது குடம். அந்த ஞானம் உண்டாவதற்கு குடத்திற்கும் கண்ணிற்கும் சேர்க்கை வேணும். அந்த சேர்க்கையில் குடமும் காரணமாகச் சேருகிறது. ஆகையால் குடம் என்னும் ஞானத்தில் குடமே காரணமும் விளக்கப்படும் பொருளும் ஆகிறது.

* மூன்று விதமான காரணத்வத்தைச் சொல்லும் இந்த லக்ஷணம் விசேஷணமும் உபலக்ஷணமும் ஆக இரண்டுவகையில் அநுபபத்தியுண்டு. உபலக்ஷணம் காட்டப்படும் வஸ்துவிற்கு வெளிப்பட்டிருக்கும் விசேஷணம் காட்டப் படும் வஸ்துவிற்குள் ஒட்டியே யிருக்கும் ஒரே லக்ஷணம் காட்டப்படும் வஸ்துவிற்கு வெளிப்பட்டதாயும் உட்பட்டதாயும் எப்படி இருக்கக் கூடும் என்று ஆக்ஷேபிக்க

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஜகஜ்ஜந்மஸ்திதிலயாः । யதோ யேந யதிதி வ்யுத்பத்தௌ

ஜகஜ்ஜந்மஸ்திதிலயாः । யதோ யேந யதிதி ப்ரஸித்தவந்நிர்தேஶேந

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ணங்கள் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்கள் 'எதிலிருந்து' 'எதனால்' 'எதை' என்று முன்பே ப்ரஸித்தம் போல் குறிப்பதால் முன்பு எப்படி ஸ்ருதிகளால்

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

சொல்லப் போகிறவராக, "ஒரே ஸ்வரூபமாயும், பல ஸ்வரூபமாயும் உள்ளவருக்கு ஸ்தூலமாயும், ஸூக்ஷ்மமாயும் ஸ்வரூபமுடையவருக்கு, நமஸ்காரம்" † என்னுமிடத்திற்போல பின் சொல்லப்பட்ட உபலக்ஷணம் என்கிற பக்ஷமானது புத்தியில் கடைசியாய் இறங்கியிருப்பதால் அதை முதலில் விவரிப்பதாக ப்ரதிக்ஞை செய்கி

அநுபதம்—

லாம். இதற்கு ஸமாதானம் இரண்டினாலும் காட்டப் படுவது ஒரே வஸ்துவல்ல. ஸாக்ஷாத்தான ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தைக் காட்டுகையில் இந்த லக்ஷணம் உபலக்ஷணந்தான் ஆகும். விஶேஷணமாகாது. ஏனெனில்,—ஸ்வரூபம் மட்டும் உபாதாந காரணமாகாது. விஶிஷ்டம் காட்டப் படும் பொருளாகும்போது அதற்குள் காரணத்வமும் அடங்கியதாலும் அது காரணமும் ஆவதாலும், இந்த லக்ஷணம் விஶேஷணமாகும். விஶிஷ்ட ப்ரஹ்மத்தை யுத்தேசித்து இந்த லக்ஷணம் விஶேஷணமும் கேவல ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை யுத்தேசித்து உபலக்ஷணமுமாகும். ப்ரஹ்மமீமாம்ஸனத்தின் ப்ரகாரங்களே விளக்கும் முப்பத்திரண்டு வித்யைகளில் சிலவற்றில் காரணத்வத்தைச் சேர்த்து உபாஸிப்பதில்லை. காரணத்வத்தைச் சேர்த்து உபாஸிக்காத வித்யைகளில் காரணத்வத்தின் மூலமாக ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டும் இந்த லக்ஷணம் உபலக்ஷணமாகும். ஏனெனில், உபாஸ்யமான ப்ரஹ்மத்தின் ஆகாரத்தில் அங்கே காரணத்வம் சேரவில்லை. அதற்கு வெளிப்பட்டிருக்கிறது. காரணத்வத்தையும் சேர்த்து உபாஸிக்கும் வித்யைகளில் உபாஸ்யமான ஆகாரத்தில் காரணத்வமும் சேர்ந்து விட்டதால் இந்த லக்ஷணம் விஶேஷணமாகும்.

† இது பராஶரர் ஸ்லோகம். இங்கே 'ஒரே ஸ்வரூபமாயும்' என்று முதலில் முதலாவதாகக் கூறியது பின்பு 'ஸூக்ஷ்மமாயும்' என்று இரண்டாவதாகவும், முதலில் 'பல ஸ்வரூபமாயும்' என்று இரண்டாவதாகக் கூறியது பின்பு 'ஸ்தூலமாயும்' என்று முதலில் கூறப்படுகிறது. கடைசியில் சொன்னது கடைசியாயிருந்தாலும் அது புத்திக்கு வந்து நெருங்கியிருப்பதால் அதை முதலிலே எடுப்பதாண்டு. அது போல இங்கேயும் பூர்வ பக்ஷத்தில் கொண்ட க்ரமத்தை மாற்றி 'உபலக்ஷண' என்ற சக்ஷியை முதலில் ஸமர்த்தனம் செய்கிறார்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

யஶ்ச வ்ருஷ்டிஜந்மாதிகாரணத்வஶ்ருதே, வ்ருஷ்டிஶ்ச ! ஸத்வ ஸோ

யதா ப்ரஸித்திஜந்மாதிகாரணமஸ்ருத்யதே, ப்ரஸித்திஶ்ச ! ஸதேவ ஸோ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ப்ரஸித்தமோ, அப்படிக்கொத்த காரணப்பொருள் இங்கே அனுவதிக்கப்படுகி

சாந்தோக்யோபநிஷத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

மூர் ஜகத் என்று இது என்ன? உபலக்ஷணமென்கிற கக்ஷியில் ஒட்டாமையை முன்பே சொன்னோமேயென்று கேள்க்க கூறுகிறார்—இல்லை என்று. ஆகாராந்தரம் என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு ஆகார விஸேஷம் என்று பொருள். அந்த ஆகாரமானது உபலக்ஷண ஆகாரம் (அடையாளமான ஆகாரம்). காட்டப்படவேண்டிய ஆகாரம் என்ற இரண்டு ஆகாரங்களுக்கும் வேறான ஆகாரமானபடியால் திரும்பச் சொல்லுதல் என்கிற புனருக்தி இல்லை. வேறாக மூன்றாவது ஆகாரத்தைக் காட்டுவதற்காக இரண்டு ஆகாரங்களையும் சொல்ல வேண்டுமென்று நினைத்து முதலில் காட்டப்படவேண்டிய உபலக்ஷண ஆகாரத்தைக் கூறுகிறார்—"உபலக்ஷ்யமோவெள்ளை" என்று. அதர்வசிரஸ் என்னும் ஸ்ருதியில் "பெரிதாகிறார். பெரிதாக்குகிறார். ஆகையால் ப்ரஹ்மமென்று கூறப்படுகிறார்." ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலும், "பெருமையாலும், பெரிதாக்குவதாலும் ப்ரஹ்மமென்று கூறப்படுகிறது." இவை முதலான ப்ரஹ்ம ஸப்தத்தின் பொருளை யுரைக்கும் நிர்வசனங்கள் ப்ரஸித்தியைக் காட்டுகிறது "ஹி" என்கிற ஸப்தம். மூன்று ஆகாரங்களையும் தனித்தனியாகக் காட்டுவதற்காக "ச" என்கிற ஸப்தங்கள் அங்கங்கே வைக்கப் பட்டிருக்கிறதென்று அறிய வேண்டும். எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்ட பெருமையும், பெரிதாக்கும் தன்மையும் எப்படி க்ரஹிக்கப் படும் என்று கேட்டால், அதற்கு பதில் கூறுகிறார்—"ப்ருஹதி யென்கிற தாதுவினுடைய" என்று. "'மநிர்' என்கிற விகுதியை மூடிவிலுடையதும், பாஷையில் இந்த அர்த்தத்தில் அதிகமாக ப்ரயோகத்திலுள் ஏற்படும் பொருளின் ப்ரஸித்தியைக் * கொண்டும் ப்ருஹதி என்கிற தாதுவிற்கு †

அநுபதம்—

* "வேதத்தில் மிகுந்த ப்ரயோகமிருப்பதாலும், ஸாங்கியினிடம் குணங்கள் நிறைந்திருப்பதாலும், ஒய்! மஹா முனியே, அவனிடத்திலேயே ப்ரஹ்ம ஸப்தம் முக்யமான வருத்தியையுடையதாகும்" என்னும் புராண வசனம் இங்கே திருவுள்ளத்தில் உள்ளது.

† இந்த தாதுவின் அர்த்தத்தைக் கொண்டு ப்ரஹ்மம் என்கிற பொருள் அதிகாதிஸயமான மஹிமை யுடைய வஸ்து வென்று ஸுலபமாய்த் தெரியும் என்று ஸ்ரீ ஸங்கராசார்யரும் முதல் ஸூத்ரத்தின் பாஷ்யத்தில் காட்டியிருக்கிறார்.

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

ஜ்ஞாத்ரு ஸ்வரூபஸ்ய ஜ்ஞாந தர்ம பூத ஜ்ஞாந ஸ்வரூப ஸ்ய ஜ்ஞா

ம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயந்ததைக்ஷத பஹ்ஸ்யாம் ப்ரஜா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

றது. மூன் ப்ரஸித்தியோ வென்றால் "பிள்ளாய்! இது மூன்பு ஸத்தாகவே யிருந்தது. இரண்டாவது நிமித்தமானபொருள் இல்லாமல் ஒன்றுகவே

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

அவ்விதமாக அர்த்தம் ஏற்படுவதால்" என்று பொருள். அல்லது மற்றொரு விதமாயும் சொல்லலாம். ப்ரஹ்ம ஸப்தத்தினால் பெருமையும், பெரிதாக்குதலும், என்று எப்படி அர்த்தம் ஏற்படும்? என்று கேட்டால் அசற்த ஸமாதானம் கூறுகிறார்—"ப்ருஹதீ=ப்ருஹதியினுடைய" என்று. பெருமை என்பது ஸ்வரூபத்தாலும் குணங்களாலும் என்று கூறுவதில் சோக்குடையபடியால் பெரிதாக்குகிறது என்கிற பெருமையும் தாதுவின் அர்த்தத்தில் அடங்கினதாகும், என்று அபிப்பிராயம். ¶ உபலக்ஷண (அடையாள) மான ஆகாரத்தைக் கூறுகிறார்—"அதின் உபலக்ஷண" என்று. நல்லது. கொக்குக்கு கழனியோடு ஸம்பந்தம் இருப்பது போல் ஜன்மம் முதலியவைகளுக்கு ப்ராஹ்மத்தோடு கூட ஸம்பந்தம் சொல்ல வேணுமே. மேலும் ப்ரஹ்மம் உபாதான காரணமானால் தையாயிக மசத்திற்போல அதைத் தவிர வேறு நிமித்த காரணத்தால் நியமிக்கப்படவேண்டியதாக சோருமானசால் ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம் முதலிய குணங்களை யுடைத்தாயிருப்பதையே லக்ஷணமாக வுடைய பெரிதாக்குவது என்கிற குணம் ஸித்திக்காமல் போகுமே. இப்படி இரண்டு ஸங்கைகள் வர அவைகளைப்பரிஹரித்துக் கொண்டு மூன்றுவது ஆகாரத்தை புத்திக்குக் கொண்டு வரக் கூடிய வாக்யத்தை அவதரிப்பிக்கிறார் "எதிலிருந்து எதனால்?" * என்று தொடங்கி. "எங்கே யெப்படி மூன் ப்ரஸித்தியுள்ளது"

அநுபதம்—

¶ ப்ரஹ்மணம் என்பது அல்பக்ஞரான சேதநரை ஸர்வக்ஞராக்கி ப்ரஹ்மத்தைப்போல் பெருமையுடையதாகச் செய்யும் மஹா குணம். ப்ரஹ்மணம் என்கிற குணத்தாலும் ப்ரஹ்மம் என்கிற பெயர் ஸித்திக்கும் என்று சொல்லுவதனால் தாதுவின் அர்த்தத்தில் அதுவும் சேரவேண்டாமோவென்று கேட்டால் அதுவும் சேரும் என்று சாதிக்கிறார். ஆம்ரிதரைத் தன்னைப்போல் பெரிதாக்கும் பெருமையில் லாவிடின் தாதுவின் அர்த்தமான எல்லையில்லாப் பெருமை எப்படி ஸித்திக்கும்.

* எதிலிருந்து ஜகத்து உண்டாகிறதோ என்கிற வாக்கியத்தில் ஜகத்து ஒரு பொருளிலிருந்து உண்டாகிறதென்று மூன்பே ஸ்ருதியால் காட்டியிருக்கிறது என்கிற ஸ்ருதி ப்ரவித்தி ஏற்படுகிறது. எதிலிருந்து என்று மூன்பே ப்ரஸித்தம்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

யெயெதி தத்தேஜோஸ்ருஜதேத்யுகவெஸ்யுவ ஸஹஸவாஸ்யஸ்ய நிமி
த்தோபாதாநரூபகாரணத்வேந ததபி ஸதேவேதமக்ர ஏகமேவா
ஸீதித்யுபாதாநதாம் ப்ரதிபாத்யாத்விதீயமித்யதிஷ்டாத்ரந்தரம் ப்ரதி
ஷித்ய தத்தெக்ஷத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயெயெதி தத்தேஜோஸ்ருஜ

யேயேதி தத்தேஜோஸ்ருஜதே த்யேகஸ்யைவ ஸச்சப்தவாச்யஸ்ய நிமி
த்தோபாதாநரூபகாரணத்வேந ததபி ஸதேவேதமக்ர ஏகமேவா
ஸீதித்யுபாதாநதாம் ப்ரதிபாத்யாத்விதீயமித்யதிஷ்டாத்ரந்தரம் ப்ரதி
ஷித்ய தத்தெக்ஷத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயெயெதி தத்தேஜோஸ்ருஜ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யிருந்தது. நான் பலவாக ஆகக்கடவேன் என்று அது ஸங்கல்பித்தது. அது தேஜஸ்ஸை ஸ்ருஷ்டித்தது.” என்று ஸத் என்கிற ஸப்தத்தால் கூறப் படும் ஒரே வஸ்துவிற்கு நிமித்த காரணத்தன்மையும், உபாதான காரணத்தன் மையும் உண்டென்று ஏற்படுவதால் ‘இது முன்பு ஸத்காகவே ஒன்றாகவேயி ருந்தது,’ என்று உபாதானகாரணத்தன்மையை விளக்கிவிட்டு அத்விதீயம்

சுதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

என்று கேழ்க்கக் கூறுகிறார்—“ப்ரஸித்தியோ வேன்றல்” என்று. அது தான் எப்படியென்று அபேக்ஷை உண்டாக அந்த ஸ்ருதி வாக்யத்திலுள்ள பதங்களின் அர்வயத்தைக் கூறுவதன் மூலமாக அதை விளக்குகிறார்—“அதுவும்” என்று. “அது” என்பது நிமித்தமாயும் உபாதானமாயும் இருக்கும் காரணத்தன்மை. உபாதான காரணத்தன்மையும் வேறு அதிஷ்டாதா இல்லை யென்பதையும் விளக்கு கிறார்—“அது ஸங்கல்பித்தது பல ஆகுவேன்” என்று. “அது ஸ்ருஷ்டித்தது” என்று. ராம கிருஷ்ணாதி விபவாவதாரங்களாய்ப் பல ஆவதை ‡ இங்கே தான்

அநுபதம்—

போல் சொல்லுவதனால் காரணப் பொருளைச் சொல்லும் முன் வாக்கியங்களில் ஏற்பட்ட காரணத்தின் ஆகாரங்கள் மூன்றே தெரிந்த ஆகாரங்களாகும். ஆகை யால் உபலக்ஷண பக்ஷத்தில் மூன் தெரிந்த ஆகாரம் ஏற்படவில்லையே என்று பூர்வ பக்ஷி சொல்லில தோஷம் ஒட்டாது.

‡ பிறப்பிலியாயினும் ஜன்மம் பல செய்து மாறி மாறி பல பிறப்பும் பிறப்பது உண்டாகையால் அதனால் பகு பவனமோ என்று ஸங்கை வரலாம். அந்தப் பிறவி

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

தெதைகஸ்யைவ ப்ரதிபாதநாத் । தஸ்மாத்³ யந்மூலா ஜகஜ்ஜந்மஸ்தி²தி³
யா: தத் ப்³ரஹ்மேதி, ஜந்மஸ்தி²தி³யா: ஸ்வநிமித்தோபாதாநபூ⁴தம்

தேத்யேகஸ்யைவ ப்ரதிபாதநாத் ! தஸ்மாத் யந்மூலா ஜகஜ்ஜந்மஸ்திதில
யா: தத் ப்ரஹ்மேதி, ஜந்மஸ்திதிலயா: ஸ்வநிமித்தோபாதாநபூதம்

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

என்று வேறொரு அதிஷ்டாதாவான நிமித்தகாரணம் இல்லையென்று மறுத்து விட்டு "அது பலவாகுவேன்" "அது தேஜஸ்ஸை ஸ்ருஷ்டித்தது" என்று ஒரே வஸ்துவையே ப்ரதிபாதிப்பதால் இரண்டுவித காரணத்தன்மையும் ஏற்படுகிறது. ஆகையால் "எதிலிருந்து ஜகத்தின் ஜந்மஸ்திதிலயங்கள் ஏற்படுகின்றனவோ அது ப்ரஹ்மம்" என்று சொல்வதால், ஜந்மஸ்திதிலயங்கள்

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பாயம் கொள்ளவில்லை யென்பதைக் காட்டுவதற்காக ஜகத் ரூபமாகப் பலவாகுதல் என்று. 'அது தேஜஸ்ஸை ஸ்ருஷ்டித்தது" என்கிற வாக்கியத்தால் விளக்கப்பட்டது. இங்கே யேற்பட்ட ஸம்பந்தத்தைக் கூறுகிறார் "ஆகையாலே" யென்று. எப்படிக் கழனிச்சும் அதில் உட்சார்ந்திருக்கிற சொக்கு என்கிற உபலக்ஷணத்திற்கும் இருப்பிடம் என்கிற அதிகரணத்வத்தால் ஸம்பந்தம் ஏற்படுகிறதோ; எப்படிச் சந்திரனிருக்கு மிடத்திற்கும் மரத்தின் கிளைக்கும் நேர்மையென்கிற ஸம்பந்தம் உள்ளதோ; அப்படியே ப்ரஹ்மத்திற்கும் அதற்கு உபலக்ஷணமான ஜன்மாதிகளுக்கும் கார்ய காரண முறையில் ஸம்பந்தம் என்று கூறியதாகிறது. எனெனில், ப்ரஸித்தி எப்படி யுள்ளதோ அந்தப்படிக்கே இந்த வாக்யம் பிற் சொல்லாகப் † பிறந்

அநுபதம்—

களில் ஜீவனென்கிற வ்யவதானம் இல்லாமல் தான் மட்டும் தன் அப்ராக்ருதவிக்ரஹத்தோடு பலவாகப் பிறக்கிறான். இங்கே எனது ஸரீரமான இந்த ஜீவனோடு கூட அனுப்ரவேஸித்து நாம ரூபங்களை வ்யாகரணம் செய்து பலவாகுவேன் என்கிற ஸங்கல்பம்.

† பிற் சொல் என்பதும் முன் சொல் என்பதும் ஸ்ருதியின் பாடத்தில் உள்ள முன் பின் க்ரமத்தைப் பற்றியதல்ல. அர்த்தத்தின் ஸ்வபாவத்தைக் கொண்டு முன் பின் தெரிந்து கொள்ள வேணும். இந்த ஜகத்து ஸத்தாகவே யிருந்தது. அது (ஸத்து)"பஹு-வாகுவேன் என்று ஸங்கல்பித்தது. அது தேஜஸ்ஸை ஸ்ருஷ்டித்தது" என்று சொல்லும் ஸத்வித்யாவாக்யத்திற்கு வேறு முன் வாக்யத்தின் அபேக்ஷையில்லை. எதிலிருந்து என்கிற இந்த தைத்திரீய வாக்யத்திற்கு காரணத்வம் முந்தி

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வஸ்து ப்ரஹ்மேதி லக்ஷயந்தி ! ஜகந்நிமித்தோபாதாநதாக்ஷிப்தஸர்வஜ்ஞத்வ
ஸத்யஸங்கல்பத்வவிசித்ரஶக்தித்வாத்யாகாரப்ருஹத்த்வேந ப்ரதிபந்நம் ப்ர

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தங்களுக்கு நிமித்தமாயும் உபாதானமாயும் உள்ள வஸ்துவை ப்ரஹ்மம் என்று காட்டுகின்றன. ஜகத்திற்கு நிமித்தமாகவும் உபாதானமாகவும் ஆவதற்கு ஆவஸ்யமாகவேண்டியது ஸர்வக்ஞத்வம், ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம், விசித்ர ஶக்தித்வம், முதலிய மிகப் பெரிய ஆகாரங்களோடு முன்பே ப்ரஹ்மம்

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கிருக்கிறது. வேறு நிமித்தமுண்டோவென்கிற ஶங்கை தானாகவே பரிஹரிக்கப் படுகிறது. இந்தப்படி மூன்றுவது ஆகாரத்தை புத்திக்குக் கொண்டு வரும் உப லக்ஷண ஸம்பந்தமென்கிற நிமித்தோபாதாந காரணத்தன்மை கூறப்பட்டது. அதன் மேல் அதனால் புத்திக்கு வருகிற மூன்றுவது ஆகாரத்தைக் கூறுகிறார்— "ஜகத்" என்று. "எதிலிருந்து" என்கிற யத் ஶப்தத்தாலே நினைப்பு மூட்டப் படும் காரண வாக்கியங்களில் ஸர்வக்ஞத்வம் முதலிய குணங்கள் ஸித்திக்கிறபடி யால், அதனால் ஜகத்திற்கு நிமித்தோபாதாந காரணமாகும் தன்மை எப்படிகிறது என்று கூறப்பட்டது. குணங்கள் எல்லையற்றனவாகையால் அந்த குணங்களோடு கூடிய வஸ்துவிற்கு ப்ரஹ்ம ஶப்தத்தின் பொருளாகத் தகுதியுண்டென்று காட்டுவ தற்காக "ஆகாரத்தின் பெருமையால்" என்று கூறினார். "எவன் ஸர்வக்ஞன்" முதலிய வாக்யங்களால் தெரிகிற ஸர்வக்ஞத்வம் முதலிய குணங்களை நாம் உபலக்ஷ ணமாகச் சொல்லாமையால், அந்யோக்ய ஆஶ்ரய மென்கிற தோஷத்திற்கு இட மில்லை. ¶ விஶேஷணங்கள் பலவானாலும் அதனால் விஶேஷ்ய பேதம் வராமல் டாது என்று கூறப்போகிறபடியால் யாதொரு விரோதமுமில்லை. உபலக்ஷணம்

அநுபதம்—

சொல்லப்பட்டிருக்கும் வாக்யங்களின் அபேக்ஷை உண்டு. ஆதலால் இது பின் வாக்யம் (அநுவாதம்). அது முன் வாக்யம் (புரோவாதம்).

¶ "யஸ்ஸர்வக்ஞஸ்ஸர்வவித்" என்கிற முண்டக ஶ்ருதி வாக்யத்திலும் அதனிடத்திலிருந்து நாம ரூப மயமான ஜகத்து உண்டாகிறதென்று சொல்லியிருக் கிறது. எவனொருவன் ஸர்வக்ஞனே என்று ஆரம்பிப்பதால் அதற்கு முன் வாக்கியத் தின் அபேக்ஷை யுண்டு. அந்த ஶ்ருதியை நாம் இங்கே இந்த லக்ஷண வாக்கியத்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஹேதி ச ஜந்மாதீநாம் தயா வ்யதிவஸஹ்ய லக்ஷணகேந நாகாரா

ஹ்மேதி ச ஜந்மாதீநாம் ததா ப்ரதிபந்நஸ்ய லக்ஷணத்வேந நாகாரா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தெரிவிக்கப்பட்டிருப்பதால் அப்படித் தெரிவிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜந்மாதிகள் லக்ஷணமென்று கூறப்படுவதால் முன் தெரிவிக்கப்பட்ட ஆகாரம்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

என்கிற பக்ஷத்திற்கு பூர்வ பக்ஷி கூறிய தோஷங்களில் பரிஹாரம் சொல்லுவதை முடிக்கிறார்—"இந்தக் காரணங்களாலே" எனத்து. "இதி" என்பதற்கு ஆகையினாலே யென்று பொருள். "உபலக்ஷ்யமோவென்றால்" என்று தொடங்கிய பாஷ்ய வாக்கியங்களுக்கு பின் வருமாறும் யோஜனை செய்யலாம். உயர்வற உயர்ந்தது என்று சொல்லுவதில் தாத்பர்யம். உபலக்ஷிக்கப்படும் ஆகாரம் வேறு. தனக்கு மேற்பட்டதில்லாத பெருமையும், பெரிதாக்கும் தன்மையும், எல்லையில்லாத பெருமை யென்பது ஸ்வரூபத்தாலும், குணத்தாலும், விபூதியாலும் எல்லையில்லாத பெருமையுடைமை. இப்படிப்பட்ட ப்ருஹத்வமும் ப்ரஹ்மணத்வமும் உபலக்ஷ்யமான ஆகாரம் என்று கூறியதாகிறது. அதனால் காட்டப்படும் உபலக்ஷ்ய ஆகாரத்தில் ஒரு ஏக தேசமான ப்ருஹத்வ ப்ரஹ்மணத்வங்கள் மட்டும் முதலில் தெரிந்த ஆகாரமாகும், என்று பொருள் கிடைக்கிறது. ஏனெனில் உலகத்தில் அப்படியே தான் காண்கிறோம். கழனி தேவதத்தனுக்கு சொந்தமானது என்கிற ஆகாரம் காட்டப்படவேண்டிய உபலக்ஷ்ய ஆகாரம். தேவதத்தனுக்கு ஸம்பந்தப்பட்டதென்பது மட்டும் காட்டப்படவேண்டிய ஆகாரமல்ல. ஏனெனில்; கடம் படம் முதலியதகளும் அப்படியாகும். ‡ தேவதத்தனுக்கு சொந்தமான கழனி யென்னும், ஆகாரத்திற்குள் அடங்கிய ஏக தேசமான கழனியின் தன்மை யென்பது மட்டும் முன்பே தெரிந்த ஆகாரம். ஆகையால் காட்டப்படவேண்டியதில் ஏக தேசமான ப்ருஹத்வ ப்ரஹ்மணத்வம் என்கிற ஆகாரத்தாலே மட்டும் முதலில் க்ரஹணம் ஏற்படுகிறது. சன்னில் மேற்பட்ட

அரும்பதம்—

நிற்கு முன் வாக்யம் என்று சொன்னால் ஒன்றையொன்று அபேக்ஷித்திருப்பது என்ற தோஷம் வாராது. அதை நாம் முன் வாக்கியமாகக் கொள்ளவில்லை.

‡ காட்டப்படவேண்டிய ஆகாரம் தேவதத்தனுக்குச் சொந்தமானது இந்த வயல் என்பது. தேவதத்தனுக்குச் சொந்தம் என்பதுமட்டுமல்ல. அப்படிச் சொன்னால் அவனுக்கு வேறு பொருள்களும் சொந்தமாகையால் அவைகளும் இதற்குள் சேர்ந்துவிடத் தெரியும்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஸஹ வ்ருத்திவத்தீஸ்வராநுவவத்தீஃ। ஜகஜ்ஜாதீநாம் விஸேஷணதயா

ந்ததா ப்ரதிபத்திரூபாநுபபத்தி: ! ஜகஜ்ஜங்மாதீநாம் விஸேஷணதயா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஏற்படவில்லையென்று பூர்வபக்ஷி கூறிய அனுபபத்திக்கு இடமில்லை. ஜகஜ் ஜங்மாதிகள் விஸேஷணங்கள் என்கிற முறையிலும் லக்ஷணமாவதில்

க்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தில்லாத, எல்லையில்லாத ப்ருஹத்வமும், ப்ரஹ்மணத்வமும் காட்டப்படவேண்டிய ஆகாரம் என்கிற அபிப்பிராயத்தாலே தான் 'அவதிகாதிரூய ப்ருஹத் ப்ரஹ்மணம்' என்று கூறப்பட்டது. ப்ருஹத்வ ப்ரஹ்மணத்வத்தில் ஒரு எல்லையில்லாத ப்ரகாரமாய் உபலக்ஷ்யமாகிறபடியால் கேவல ப்ருஹத்வ ப்ரஹ்மணத்வம் மட்டும் முதலில் க்ரஹிக்கப்பட்ட ஆகாரம் என்பது தானே கிடைக்கிறது என்று "ஹி" என்கிற ஸப்தத்தால் ஸூசிக்கப் பட்டது. எப்படி அதன் க்ரஹணம் என்று கேட்டால் பதில் கூறுகிறார்—"ப்ருஹதி என்கிற தாதுவினுடைய" என்று. ப்ருஹத்வம் என்பது மட்டும் முதலில் க்ரஹித்த ஆகாரம் என்று தொக்கி நிற்பதாக நாம் சேர்த்துக் கொள்ளும் வாக்கியத்தோடு "அந்தப் பொருளுடையதாயிருப்பதிலிருந்து" என்கிற ஐந்தாம் வேற்றுமைக்கு அன்வயம் கூட்டிக் கொள்ள வேண்டும். அல்லது இந்த ஐந்தாம் வேற்றுமையை "நச" என்று முன் வாக்கியத்தோடு ஒட்டிக்கொள்ள வேண்டும். உபலக்ஷணம் என்கிற ஆகாரத்தைக் கூறுகிறார்—"அதன் உபலக்ஷணமே" என்று. மூன்றாவது ஆகாரம் வேறென்றையும் கூற அபிப்பிராயப்பட்டு அதைச் சொல்லும் வாக்கியத்தை அவதரிப்பித்து உபலக்ஷணத்திற்கும், உபலக்ஷ்யத்திற்கும் ஸம்பந்தம் கூறி நிமித்தம் வேறுண்டோ வென்கிற ஸங்கையையும் போக்குகிறார் "எதிலிருந்து" "எதனாலே" என்று தொடங்கி. இதற்கு முன் போலவே பொருள் சொல்லவேண்டியது. வேறு மூன்றும் ஆகாரத்தைக் கூறுகிறார்—"ஜகத்" என்று. இந்த யோசனையில் "ச" என்கிற ஸப்தம் மூன்றாவது ஆகாரத்தையும் கூட்டிக் கொள்ளுவதில் நோக்குள்ளது. எப்படிக் கழனித் தன்மை யென்பது, கொக்குக்கு உட்காருமிடமாகவும், தேவதத்தனைச் சேர்ந்தது என்பதோடும் பொருந்துமோ அப்படியே ஸர்வக்ஞத்வம் முதலிய குணங்களும், எல்லையில்லாததும் மேற்பட்டதில்லாததுமான ப்ருஹத்வ ப்ரஹ்மணத்வங்களும், ஜங்மாதி காரணத்வத்திற்கும் உபயோகிக்கலாகும். பிறகு விஸேஷண முறையில் லக்ஷணமாவதை உபபாதிக்கிறார்—"ஜகத் ஜந்மம் முதலியதுகளுடைய" என்று. என் தோஷமாகாது? பரீக்ஷிக்கும் ப்ரமாணம் இல்லாதவரையில் அடைமொழியின் வேற்றுமை விஸேஷ்யப் பொருளின் வேற்றுமையை விளைவிக்கும் என்று நாம் தோஷம் கூறினோமேயென்று ஆக்ஷேபிக்க ஸமாதானம் கூறுகிறார்—"லக்ஷணங்களான" என்று. லக்ஷணங்களான என்பதற்கு மற்றப் பொருள்களை விலக்குமவை யென்று பொருள். அல்லது "லக்ஷணங்களான விஸேஷணங்களுக்கு ஒரே ஜாதிப் பொருள்களையும் வேறு ஜாதிப்

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

லக்ஷணவேவி ந கஸ்சித்தோஷ: । லக்ஷணஸ்தாந்யபி விரோதிவ்யாவ்ருத்தம் வஸ்து லக்ஷயந்தி । அஜ்ஞாதஸ்வரூபே வஸ்துந்யே

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யாதொரு தோஷமும் இல்லை. லக்ஷணமாயிருக்கும் விசேஷணங்கள் தமக்கு விரோதிகளான ஆகாரங்களிலிருந்து நீங்கியதாக வஸ்துவைக் காட்டும். முன் அறியாத ஸ்வரூபத்தையுடைய ஒரு வஸ்துவை லக்ஷணத்தால் காட்ட விரும்

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பொருள்களையும், விலக்கும் ஸ்வபாவமிருத்தலும் என்று பொருள். பாஷ்யத்திலிருக்கிற "ஸ்வவிரோதிவ்யாவ்ருத்தம்" என்கிற பதத்திற்கு 'கட்டாயம் வெவ்வேறான வஸ்துக்களிலேயே ஆஸ்ரயிக்கும் விசேஷணமுடைய வஸ்துக்களிலிருந்து விலக்கி வேறுக' என்று பொருளேயொழிய, 'ஒன்றுக்கொன்று விரோதமில்லாத விசேஷணங்களையுடைய வஸ்துவிலிருந்து வேறுக' என்று பொருளல்ல. இந்த வாக்கியம் பக்ஷத்தைப்பற்றியது. § "பல" என்பதற்கு விரோதமாக ப்ரமாணம் இல்லாத பொழுது விசேஷணம் என்பதே விரோதத்திற்கும் பொருள் வேற்றுமைக்கும் காரணம் என ஆக்ஷேபம் வரச் கூறுகிறார்—"தெரியாத" என்று இது பக்ஷமான † வாக்கியத்தைப்பற்றியது. "தேவதத்தன் கருப்பு நிறமாயும், யுவாவாயும், சிவந்த கண்ணுள்ளவனும் உள்ளவன்" இது முதலான வாக்கியங்கள் இங்கே உதாஹரணமாக க்ரஹிக்கப்படுகின்றன. கண்ணுக்குத் தெரியாத விஷயத்திலும் விசேஷிக்கப்படும் பொருளின் ஒருமையினால் விசேஷ்யம் ஒன்றே என்று ஏற்படுகிறது. இங்கே விசேஷ்யம் ஒன்றே யென்று எது ஸ்தாபிக்கிறது என்று ஸங்கையுண்டாக தன் பக்ஷத்தில் விசேஷம் ஒன்றே என்பதை விளக்குகிறார் "விசேஷ

அநுபதம்—

§ பக்ஷம் என்பது அனேக விசேஷணங்களையுடைய எந்த வாக்யத்தைப் பற்றி ஸந்தேஹம் வந்து அதில் விசேஷணங்களின் பன்மையால் விசேஷ்யம் பல வாகாது என்று ஸாதிக்க விரும்பப் படுகிற ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி காரணத்வங்களாகிய மூன்று விசேஷணங்களடங்கிய இந்த லக்ஷணவாக்யம்.

† பக்ஷம் என்பது விசேஷணங்களின் பன்மையால் விசேஷணம் பல வாகாமல் ஒன்றேயாயிருக்கும் என்று நிச்சயமுள்ளதாயும் எதிரியால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுவதுமான பல விசேஷணங்களையுடைய வாக்யம்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

கஸ்மிந் விலக்ஷயிஷ்தேபி பரஸ்பராவிரோத்யநேகவிஶேஷணலக்ஷ
ணத்வம் ந பேதம்பாதயதி ! விஶேஷணாநாமேகாஶ்ரயதயா ப்ரதீதே
ரேகஸ்மிந்நேவோபலம்ஹாராத் ! கண்டத்வாதயஸ்து விரோதாதேவ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பும் பொழுது ஒன்றுக்கொன்று விரோதமில்லாத பல விஶேஷணங்களை லக்ஷ
ணமாகச் சொல்லுவதால் வஸ்துக்கள் பலவென்பது வராது. விஶேஷணங்
கள் ஒரே வஸ்துவை ஆஶ்ரயித்திருப்பதாய் வாக்யத்தால் க்ரஹிக்கப்படுவ
தால் அந்த ஒரே வஸ்துவில் அவைகளைக் கூட்டிக்கொள்ளவேணும். குறைக்

சந்தப்ராகாசிகை தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு—

ணங்களுடைய" என்று. ஶப்தஸ்வாரஸ்யத்தால் விஶேஷணங்கள் ஒரே ஆஶ்ர
யத்தோடு ஒட்டுவதாகத் தெளிவாய்ப் புலப்படுகிறது. ஒன்றுக்கொன்று விரோத
மில்லாத பல விஶேஷணங்கள் ஒரே வஸ்துவில் சேர்ந்திருப்பதற்கு யுக்தமாயிருப்
பதால் என்று பொருள். விஶேஷணங்கள் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமில்லாமலிரு
பது ஒரே விஶேஷ்யம் என்பதை ஸ்தாபிக்கும் என்று கூறியதாகிறது. அல்லது ஸ்வ
ரூபம் தெரியாதவென்கிற பாஷ்ய வாக்யமும் பக்ஷ விஷயமாகக் சொள்ளலாம். முன்
வாக்யங்களில் விரோதமான விஶேஷணத்தின் ஆஶ்ரயமான வஸ்துவிலிருந்து
விஶேஷணங்கள் தங்கள் ஆஶ்ரயமான வஸ்துவை வேறுபடுத்தும் என்று கூறப்பட்
டது. ப்ரத்யக்ஷம் இல்லாத விடத்தில் வெவ்வேறு விஶேஷணங்கள் இருப்பதே
வஸ்துவின் வேற்றுமையை விளக்கும் என்று ஆக்ஷேபம் வரக் கூறுகிறார் "தோ
பாத" என்று. அங்கேயும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமில்லாத பல விஶேஷணங்கள்
இருப்பது விஶேஷ்யத்தை வேறு படுத்தாது என்று பொருள் ஏன் என்று கேள்க்கக்
கூறுகிறார்—" விஶேஷணங்களுடைய" என்று. 'தேவதத்தன் கரு நிறமாயும்
யௌவனமுடையவனும், சிவந்த கண்களையுடையவனும் இருப்பவன்' முதலான
வாக்யங்களில் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமில்லாத பல விஶேஷணங்கள் ஒரே வஸ்து
வில் இருக்கக் காண்கிறபடியாலும், இப்போது ஸம்ஶயம் வந்து விவாதப்படும் ஶ்ருதி
வாக்யத்திலும் ப்ரஹ்ம மென்கிற ஒரு வஸ்துவினிடத்திலேயே அந்த விஶேஷணங்
கள் ஏற்படுவது யுக்தமாயிருப்பதால் என்று பொருள். விரோதமில்லாத விஶேஷ
ணங்கள் விஶேஷ்யத்தின் வேற்றுமையை விளக்கமாட்டாது என்று கூறப்பட்
டது. "குறைக்கொம்பு, கொம்பில்லாதது, முழுக்கொம்புடையது மாடு" என்கிற
விஶேஷ்ய பேதமுடைய விபக்ஷமான வாக்யங்களில் விஶேஷ்யத்தின் வேற்றுமை
ஏற்படுவதற்குக் காரணத்தைக் கூறுகிறார்—" குறைக்கொம்பு முதலியவை"

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

மொவுகிரோவாஹபஞ்சி । கூது தூ கூமஹெஹெந ஜந்மாதீநாம் ந விரோ

கோவ்யக்திமாபாதயந்தி ! அத்ர து காலபேதேந ஜந்மாதீநாம் ந விரோ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கொம்புடையது முதலிய விஶேஷணங்களோ வென்றால், விரோதமாயிருப்ப தாலேயே மாடுகள் பலவென்று பன்மையைக் கொண்டுவருகின்றன. இங்கோ,

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

என்று. அப்படிக்கொத்த வாக்யங்களுக்கும் விசாரிக்கப்படும் ஸ்ருதி வாக்யத்திற் கும் வைஷம்யத்தைக் கூறுகிறார்—"இங்கேயோவேன்றால்" என்று. காலபேதத் தாலே என்பதற்கு இது அபிப்பிராயம். விஶேஷ்யமான ப்ரஹ்மம் பல என்று பூர்வ பக்ஷி ஆக்ஷேபிக்கிறபடி வைத்துக்கொண்டாலும் ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ப்ரள யம் மூன்றும் ஒரே காலத்தில் சேர்ந்திருப்பது அஸாத்யமாதலால் வெவ்வேறு காலத் திலேயே இருக்கின்றன வென்று விரோத பரிஹாரம் செய்து கொள்ளவேண்டும். † விஶேஷ்யம் ஒன்றாலும் அப்படியே விரோத பரிஹாரம் ஏற்படுகிறது. இங்கே இந்த அர்த்தத்தை மனதில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். விஶேஷணங்கள் பலவா யிருப்பது தானாகவே விஶேஷ்யங்கள் பல வென்பதையும் கொண்டு வரும். குறைக் கொம்பு, கொம்பில்லாதது முதலிய வாக்யங்களில் நாம் அப்படியே காண்கிறோம். தேவதத்தன் 'கருநிறமாயும் யௌவனமாயும்' முதலிய வாக்யங்களில் ப்ரத்யக்ஷத்தால் பஹுத்வம் பாதிக்கப்படுவதால் ஒன்றென்றே க்ரஹிக்கிறோம். ஆகையால், ப்ரத் யக்ஷத்திற்கு எட்டாத ப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்தில் விஶேஷணம் பலவாயிருப்பதினால் வரும் விஶேஷ்ய பஹுத்வத்தை விலக்க முடியாது என்று பூர்வபக்ஷியின் ஆக்ஷே பத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்வோம். விஶேஷ்யத்தைச் சொல்லும் பதம் ஒன்றாயி ருந்து அது ஒருமையாகவுமிருப்பது, * தானாகவே விஶேஷ்யம் ஒன்றே என்பதைக்

அரும்பதம்—

† ப்ரஹ்மா ஸ்ருஷ்டிக்கிறார் என்றும், விஷ்ணு ரக்ஷிக்கிறார் என்றும், ருத்ரன் அழிக்கிறார் என்றும், பூர்வபக்ஷி மூன்று ப்ரஹ்மங்கள் இருக்கட்டுமேயென்று ஆக்ஷே பிக்கிற விடத்திலும், அம்மூவர்களும் அந்த மூன்று வ்யாபாரங்களே ஒரே காலத்தில் செய்யவில்லையே, செய்வதும் ஸாத்யமில்லையே. வெவ்வேறு காலங்களில் செய்வதா கத்தானே ஒப்புக்கொண்டு தீரவேண்டும். பூர்வபக்ஷியும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டிய காலபேதத்தைக்கொண்டே விஶேஷணங்களுக்குச் சொல்லும் விரோதம் பரிஹரிக் கப்பட்டுவிடும். வயலை உழுது விதையைத் தெளித்து வெகு கஷ்டப்பட்டுத் தண் ணீர் பாய்ச்சி குழந்தையைப்போல் வளர்க்கும் நெற்பயிரை முற்றிப் போகுங் காலத் தில் ஸ்ருஷ்டித்து வளர்த்தவனே அறுத்து அழிக்கக் காண்கிறோம்.

* இங்கே அனுமான வாக்யம் கூறப்படுகிறது. இது டகூடம்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் —

யஃ। யதோ வா இமானி பூதானி ஜாயந்த இத்யாதி காரணவாக்யேந

தஃ! யதோ வா இமானி பூதானி ஜாயந்த இத்யாதி காரண வாக்யேந

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

காலபேதத்தால் ஜக்மாதிகளுக்கு ஒன்றுக்கொன்று விரோதமில்லை. "எதிலிருந்து இந்த பூதங்கள் பிறக்கின்றனவோ" என்று தொடங்கிய காரண

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

காட்டும். † தேவதத்தன் நீல நிறமுடையவனும் யௌவனமாயும் என்கிற வாக்யங்களில் போல § குறைக் கொம்பு, கொம்பில்லாதது முதலிய வாக்யங்களில் ப்ரத்யக்ஷத்தால் பலவென்று ஏற்பட்டு ஒருமை பாதிக்கப்படுவதால் பல என்று கொள்ளுமோ? ஆகையால் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விஷயமல்லாத ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஒருமையான விசேஷ்ய பதம் ஒன்றுமிருப்பதால் ஒருமை கட்டாயம் ஸித்திக்கும். இப்படிச் சொல்லவொண்ணாது. * விசேஷணங்கள் பலவாயிருப்பதையிட்டு விசேஷ்யமும் பலவாக வேணுமென்கிறதை ஒருமையான விசேஷ்ய பதம் ஒன்றுமிருப்பது பாதிக்கமாட்டாது, ப்ரத்யக்ஷம் ஒன்று தான் அதை பாதிக்கும். மாடு என்னும் வ்யக்தியைக் கண் முன் காணுத ஒருவனுக்கு "குறைக் கொம்புடையது" "கொம்பில்லாதது" இது முதலிய வாக்யத்தைக் கேட்ட பொழுது ஒருமையான விசேஷ்யபதம் ஒன்றுமிருந்தாலும், பல மாடுகள் என்று ஏற்படுகிறதல்லவா? இப்படிக்கல்லவா பூர்வபக்ஷியின் வாதம். அதற்கு பதில் கூறுகிறார்—"தெரியாத" என்று ஆரம்பித்து. ஒருமையான விசேஷ்ய பதம் ஒன்றுமிருப்பது விசேஷ்யம் பல என்பதைக் கட்டாயம் பாதிக்கும். தேவதத்தன் கண் முன் நில்லாத பொழுதும் தேவதத்தன் ச்யாமன், யுவா, முதலிய வாக்யங்கள் கேட்ட பொழுது விசேஷணங்கள் பலவாயிலும் வஸ்து ஒன்றேயென்று தெரிவதால் இப்படிக் காணப்படுவது, காணப்படாதது என்கிற விபாகமில்லாமல் பல என்கிற க்ரஹணமும், ஒன்றேயென்கிற க்ரஹணமும் உண்டாகின்றன. ஆனால் இந்தவிடத்தில் ஒன்றே பலவோ என்பதை எது நிச்சயம் செய்து வைக்குமென்று கேட்டால் நிச்சயமாய் வெவ்வேறு பொருள்களிலேயே காணப்படும் விசேஷணங்களின் பன்மை விசேஷ்யத்தின் ஒருமைக்கு விரோதியாகும். வெவ்வேறு பொருள்களிலேயே சுட்டாயமாய் ஆச்ரயித்திருப்பது என்பதில்லாமல் ஒரே பொருளில் இருக்கக்கூடிய விசேஷணங்கள் விசேஷ்யத்தின் ஒருமைக்கு விரோதியாகாது. பிறகு ஸத்யம் ஞானம் முதலியவை லக்ஷணமாவது

அரும்பதம்—

† இது ஸாத்யம்

§ இது த்ருஷ்டாந்தம்.

* பூர்வபக்ஷி மறுபடியும் ஆக்ஷேபிக்கிறான்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

யதோவாஇமானி பூதானி ஜாயந்தே யேன ஜாதானி ஜீவந்தி யத்ப்ரயந்த்யபிஸம்விசந்தி தத்விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ தத்ப்ரஹ்மேதி

ப்ரதிபந்நஸ்ய ஜகஜ்ஜந்மாதிகாரணஸ்ய ப்ரஹ்மணஸ்ஸகலேதரவ்யாவ்ருத்தம்

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

வாக்யத்தால் பொருள்படுகிற ஜகஜ்ஜந்மாதிகளுக்குக் காரணமான ப்ரஹ்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கூடுமென்றும் பூர்வபக்ஷி கூறிய அந்யோக்ய ஸ்ரய தோஷத்தின் பரிஹாரத்தையும் கூறுகிறார்—"யதோ வா" என்று. இந்த லக்ஷண வாக்யத்தால் ஜகத் காரணத்தன்மையையே லக்ஷணமாகச் சொல்லப்படுவதால் இதைக் காரண வாக்யமென்று சொல்லுவது. ஆதி பதத்தால் காரணத்தன்மையை உணர்த்தும் "ஸதேவ" என்கிற ஸத்வித்யா வாக்யம் முதலியவைகள் க்ரஹிக்கப்படுகின்றன. இங்கே ஒரு ஆக்ஷேபம். லக்ஷணமாகிய ஜந்மாதி காரணத்தன்மையாலேயே ப்ரஹ்மத்திற்கு ஒரே ஜாதிப் பொருள்களிலிருந்தும் வேறு ஜாதிப் பொருள்களிலிருந்தும் வேற்றுமை ஸித்தித்து விடுகிறது. அப்படிக்கில்லாவிட்டால் அது லக்ஷணமேயாகாமல் போம். ஆகையால் ஸத்யம் ஞானம் முதலிய வாக்கியத்தால் மற்ற எல்லா பொருள்களிலிருந்தும் ப்ரஹ்மம் வேற்றுமையாகக் காட்டப்படும் என்பது எப்படிக் கூடும். இதற்கு ஸமாதானம் கூறுவோம் மற்றப் பொருள்களை விலக்கி வேறாகக் காட்டுவது இரண்டு விதமாகக் கூடும். வேறு பொருள்களில் ஒருக்காலும் அமையக் கூடாத தர்மங்கள் இதில் கூடியிருத்தலும் அந்தந்த வேறு பொருள்களுக்கு தனிமையான தர்மங்கள் இதில் ஒட்டாமல் இருப்பதும் ஆகிய இரண்டு விதங்கள். அதில் இதற்கு மட்டும் ஏற்பட்டான தனி தர்மங்கள் கூடியிருத்தலால் மற்ற பொருள்களிலிருந்து வேற்றுமை ஸித்திக்கிறது. ஆனால் மற்றப் பொருள்களின் ஜாதியைக் காட்டிலும் வேற்றுமை ஸித்திக்காது. அந்தந்த பொருள்களின் ஜாதிகளுக்குள்ளான தர்மங்களும் இதில் ஒருக்கால் இருக்குமோவென்று ஸங்கை நீங்காததால் அந்தப் பொருள்களின் ஜாதியாக இருக்கலாமோவென்ற நினைப்புத் தொலையாமல் நிற்கிறது. அந்த தர்மங்கள் இதில் ஒட்டாது என்று சொல்லிவிட்டாலோ அந்தந்தப் பொருளின் ஜாதியிலிருந்தும் வேற்றுமை யேற்பட்டுவிடும். எப்படியெனில்; ஒரு மண் பானை தன்னுடைய ஆகார விசேஷத்தால் வேறு எல்லாப் பொருள்களிலிருந்தும் வேறாக ஏற்பட்டபோதிலும் மண் பொருள் என்பதை ஸ்தாபிக்கும் மணமென்னும் குணம் இருப்பதால் மண் ஜாதியைச் சேர்ந்தது எனபது போகிறதில்லை. ஜலம் முதலியவற்றில் அந்தமணம் என்னும் குணம் இல்லாததால் அவைகளுக்கு மண் ஜாதி இல்லாமல் போகிறது. இப்படியே ஜகத் காரணத்வம் என்கிற விலக்ஷணமான தர்மம் கூடியிருந்தாலும் ப்ரஹ்மம் அசித்துக்களின் ஜாதியாயிருக்கலாமோ? ஜீவர்களின் ஜாதியாயிருக்கலாமோ? என்கிற ஸங்கை நிற்கிறபடியால் அவ்விரண்டு ஜாதியையும் சேர்ந்த சகலவிலக்குதல் ஸத்யஜ்ஞானாதி வாக்கியத்தால் ஏற்படுவதால் அந்த வாக்யம் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை மற்ற எல்லாப் பொருள்களிலும் வேறாக அறிவிக்கும்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஸ்வரூபமபிதீயதே—ஸத்யம் ஜ்ஞானமநந்தம் ப்ரஹ்மேதி ! தத்ர ஸத்ய
பதம் நிரூபாதிக ஸத்தாயோகி ப்ரஹ்மாஹ ! தேந விகாராஸ்பதமசே
தநம் தத்ஸம்ஸ்ருஷ்டஸ்சேதநஸ்ச வ்யாவ்ருத்தः ! நாமாந்தரபஜநார்ஹாவ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

மத்தினுடைய மற்ற எல்லாப் பொருள்களிலும் வேறுபட்ட ஸ்வரூபம் "ஸத்யம் ஞ்ஞானமநந்தம் ப்ரஹ்மம்" என்று உபபாதிக்கப்படுகிறது. அந்த ஸ்ருதியில் ஸத்யமென்கிற பதம் நிரூபாதிகமான ஸத்தையையுடைய ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லிற்று. அதனால் விகாரங்களுக்கு ஆஸ்ரயமான அசேதனமும் அதோடு

சீநதப்ராகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஸாமர்த்தியம் உண்டென்று கூறியது யுக்தமே. எப்படி மற்றப் பொருள்களிலிருந்து வேறுக ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது என்ற கேட்டதற்கு பதில் கூறுகிறார்—"தத்ர" என்று. ஏதோ ஒரு திரிபால் மாறி மாறி அத்தந்த அவஸ்தையோடு இருப்பை ஸோபாதிகஸத்தை யென்று சொல்லுகிறது. ஆகையால் நிரூபாதிகஸத்தை யென்பதற்கு திரிபேயில்லாமை அதாவது நிர்விகாரத்வம் என்பது பொருள். ஸத்யம் என்கிற பதத்தினால் விலக்கப்படுவது என்ன வென்று கூறுகிறார்—"தேந" என்று எப்படியென்று கேள்க்கக்கூறுகிறார்—"நாமாந்தர" என்று. வேறு ஒரு அடைமொழியில்லாமல் கேவலம் ஸத்யம் என்கிற பதம் அதன் பொருளைக் குறைக்கும் அடைமொழி ஒன்றுமில்லாததால் ஸ்வரூபத்தாலேயும், குணங்களாலேயும் ஒரே படியாயிருப்பதைக் காட்டுவதால் அசித்தையும், அத்தோடு கலந்த ஸம்ஸாரி ஜீவரையும் விலக்குகிறது. ஞானம் என்பதற்குப் பொருள் கூறுகிறார்—"ஞான பதம்" என்று. "இப்பொழுது" "இந்த விஷயத்தில்" இப்பொழுது என்றும், இந்த விஷயத்தில் என்றும் இது போன்ற வேறு விசேஷணங்களில்லாத ஞானமென்னும் பதம் அந்த ஞானத்திற்கு ஒரு விதமான மயர்வும் இல்லை யென்பதையும் அதன் நித்யத்வத்தையும் காட்டுகிறது. * நித்யமாக மயர்வில்லாமல் இருக்கும் ஞானத்தன்மையையே

அநுபதம்—

* ஞானம் என்பது அறிவைச் சொல்லும். அறிவு என்று மட்டும் பொதுவில் சொல்லிவிட்டு அதைக் குறைப்பதற்கு யாதொரு ஸங்கோசத்தையும் சொல்லாததால் எல்லையில்லாமல் அறிவுடையது என்று பொருள் கொள்ளுகிறோம்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஸாதாரணயொமெந தயொநிரூபவாயிகஸ்தாயொரஹிதகுணாச் ।
ஸ்தாந்தரயோகேந தயோர்நிருபாதிகஸத்தாயோகரஹித்வாத் !

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கலந்துள்ள சேதனனும் விலக்கப்படும். வேறு வேறு பெயர்களையடைவ
தற்கு யோக்யமான வேறு வேறு அவஸ்தைகளை அடைவதால் அவைக

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஆகாரமாக எது உடையதோ அது நித்யாஸங்குசித ஞாநைகாகாரம் என்று சொல்லப்
படும். அதனால் ப்ரஹ்மத்திற்கு எக்காலத்திலும் எந்த பாகத்திலும் ஜடத்தன்மை
மறுக்கப்படுகிறது. நித்யாஸங்குசிதமான ஞானத்தன்மை ஸாக்ஷாத்தாகவும் அதா
வது ஸ்வரூபத்தையே முன்னிட்டும், தர்மமான ஞான மூலமாகவும் பரமாத்மாவுக்கு
ஆகாரமாகிறது. ஓ, அரசனே! (ஜனக மஹா ராஜாவே) ஆத்மாவென்கிறது தானே
ஜ்யோதிஸ்ஸு ¶ என்று கூறினர். "விபஶ்சித்தான ப்ரஹ்மத்தோடு" ‡ "விக்
ஞாதாவானவனை எதைக்கொண்டு அறியலாம்" † இவை முதலான ஶ்ருதி வாக்யங்
களால் ஸ்வரூபமும் தர்மமும் இரண்டும் ஞானமென்று ஏற்படுகிறது ஞான ஸப்தத்
தில் யாதொரு ஸங்கோசமுமில்லாததால் ஸாக்ஷாத்தாக ஸ்வரூபத்தாலும் தர்மத்தா
லும் ஞானாகாரத் தன்மை லித்திக்கிறது இங்கே ஆக்ஷேபம்; ஞான ஸப்தத்திற்கு
ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம் § என்ன,? அந்த ஸப்தம் எந்தப் பொருளைக்கொண்டு ப்ரவ்

அநுபதம்—

¶ இது ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்தில் ஜனகரைப் பார்த்து யாக்ஞ வல்க்யர்
வார்த்தை.

‡ இது கைத்திரீயோபநிஷத்தில் "ப்ரஹ்மத்தையறிந்தவன் ஸர்வக்ஞனான ப்ர
ஹ்மத்தோடு ப்ரஹ்மத்தின் ஸகல கல்யாண குணங்களையும் அநுபவிக்கிறான்" என்
கிற தைத்திரீய வாக்யம்.

† இது ப்ருஹதாரண்யகத்தில் மைத்ரேயியைப் பார்த்து யாக்ஞவல்க்யர்
வார்த்தை.

§ ஒரு ஸப்தம் எந்தப் பொருளை போதிப்பதற்கு ஏற்பட்டிருக்கிறதோ அந்தப்
பொருள் அந்த ஸப்தத்தின் ப்ரவ்ருத்திக்குக் காரணமாகும். அந்தப் பொருளை
அந்த ஸப்தத்தின் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம் என்பர். குடம் என்கிற ஸப்தத்திற்கு குட
மாயிருக்கும் தன்மை ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம். ஸுகம் என்பதற்கு வெண்மை.
ஞானம் என்கிற ஸப்தம்ஆத்மாவின் ஞானஸ்வரூபத்தையும் ஆத்மாவின் ஞானமென்
னும் தர்மத்தையும் எப்படி போதிக்கக்கூடும்? எது இந்த ஸப்தத்தின் ப்ரவ்ருத்தி

ஸ்ரீ பாஷ்யம் :—

ஜ்ஞாநவபுஷ நித்யாவஸ்தாநவிதஜ்ஞாநைகாகாரமாஹ ! தேந கூடா

ஜ்ஞாநபதம் நித்யாஸங்குசிதஜ்ஞாநைகாகாரமாஹ ! தேந கதா

ஸ்ரீ பாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஞக்கு நிருபாதிகஸ்வரூபத்தை கிடையாது. ஞானம் என்கிற பதம் எக்காலத்தி லும் யாதொரு குறைவுமில்லாத ஞானம் ஒன்றையே ஆகாரமாக உடைத்தா

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ருத்திக்கிறது ? வேறு வஸ்துக்களை விஷயீகரிக்கும் ஜ்ஞானமென்கிற த்ரவ்யமாயி ருக்கை ஞான ஸப்தத்தின் பொருள் என்றால் தர்மிபர்யந்தம் போய் விஸ்ரமிக்காத தால் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஞான தர்மம் மட்டும் கூறினதாகும். ஸ்வரூபம், ஞானம், என்பது ஏற்படமாட்டாது. ஸ்வயம் ப்ரகாஸமான ஞானத்தன்மை, ஞான ஸப்தத் தின் பொருள், என்றால் ; ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் ஞானமென்று கூறினதாகும். அதற்கு ஞானமென்கிற தர்மம் உண்டென்று ஏற்படமாட்டாது. அதனால் " தத்குணஸாரத் வாத் " † என்கிற ஸூத்ரத்திற்கும் விரோதம ஏற்படும். மாது முதலிய ஸப்தங்கள் பரமாத்மா வரையில் சொல்லுமிடத்தில் மாட்டின் ஜாதியாகிய மாட்டின் உருவம் அதன் உடம்பின் ஸக்திவேஸம், மாதுஎன்கிறஜீவன் இவைகளுக்கு த்வாரம் த்வாரி என் கிற ஸம்பந்தம் இருப்பதுபோல ஞானம் என்கிற ஸ்வரூபம் தர்மம் ஆகிய இவ்விரண் டிற்கும் த்வாரத்வாரி * பாவமில்லாமையால் இரண்டிற்கும் பொதுவான ப்ரவ்ருத்தி

அரும்பதம்—

நிமித்தம்? மற்றப் பொருள்களை ப்ரகாசப்படுத்தும் தன்மை ஞான ஸப்தத் தின் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமானால் தர்மமாகிய ஜ்ஞானத்தை மட்டும் தானே சொல் லும் ஸ்வரூபத்திற்கு வேறு விஷயங்களை ப்ரகாசப்படுத்த யோக்யதையில் லையே? வேறு பொருள்களை ப்ரகாசப்படுத்துவதை ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமாகச் சொல்லாமல் ஸ்வயம் ப்ரகாசத்தன்மையை ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமாகச்சொன்னால், ஜ்ஞான ஸ்வரூபத்தை மட்டும் போதிக்குமேயொழிய ஜ்ஞானம் என்கிற தர்மத்தை போதிக்காது. இரண்டிற்கும் பொதுவான ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம் உண்டோ !

† இந்த ஸூத்ரம் இரண்டாவது அத்யாயத்தின் மூன்றும் பாதத்தில் ஜ்ஞாதி காரணத்தில் உள்ளது. இந்த ஸூத்ரத்தில் ஆத்மாவுக்கு ஞானம் என்கிற தர்மம் ஸாரமான குணம் என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ஞானம் குணமாகும். ஸ்வரூபம் மட்டும் ஞானம் என்று சொன்னால் இந்த ஸூத்ரத்தின் விரோதம் வரும்.

* மாது என்கிற ஸப்தம் வேதாந்திகளுக்கு முடிவில் எல்லாப்பொருள்களுக்கும் உயிரும் ஆதாரமுமான பரமாத்மா பர்யந்தம் போதிக்க முக்தி உண்டு. எல்லா ஸப்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

விதம்கு விதஜ்ஞாநவேந மோக்ஷா வ்யாவ்ருத்தாஃ। கூநஞவஷம் தெஸ

சித்ஸங்குசிதஜ்ஞாநத்வேந முக்தா வ்யாவ்ருத்தாஃ! அநந்தபதம் தேஸ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யிருப்பதைச் சொல்லுகிறது. அசனல் முன் சில காலங்களில் குறைந்திருந்த ஞானத்தையுடைய முக்தர்கள் விலக்கப்படுவார்கள். அநந்தமென்கிற பதம்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

நிமித்தம் ஒட்டாது. தர்மமாகிய ஞானம் ஸ்வரூபமாகிய ஞானத்தில் உள்ள ஞானத்வ மென்கிற ஆகாரத்தில் பிரியாத ஸம்பந்தமாக ஒட்டாது. அப்படி ஒட்டினாலல்லவா

அநந்பதம்—

தங்களும் தத்வமறிந்தவர்களுக்கு அந்தந்த விசேஷணங்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு கடைசி விசேஷ்யமான ப்ரஹ்மம் வரையிலும் சொல்லும். மாடு எனகிற சப்தம் முதலில் அதன் ஜாதியாகிய அதன் உருவத்தைச்சொல்லி அதை முன்னிட்டுக் கொண்டு அதாவது அதை த்வாரமாகக்கொண்டு அந்த உருவத்தையுடைய, அதாவது அந்த மாட்டுஜாதியையுடைய அந்த மாட்டின் சரீரத்தை (உடம்பை அல்லது பிண்டத்தை) ச்சொல்லி, அதைமுன்னிட்டுக்கொண்டு அந்த மாட்டின் உயிராகிய ஜீவாத்மாவைச் சொல்லி, அதை முன்னிட்டுக்கொண்டு அதற்கும் உயிரான பரமாத்மாவைச் சொல்லும். உடம்பைச் சொல்லுவதற்கு மாட்டின் உருவம் த்வாரமாகவும் ஜீவாத்மாவைச் சொல்லுவதற்கு மாட்டின் உடம்பு த்வாரமாகவும் பரமாத்மாவைச் சொல்லுவதற்கு மாட்டின் ஜீவன் த்வாரமாகவும் ஏற்கும். பூர்வமீமாம்ஸையில் ஆக்ருத்யதிகரணத்தில் மாட்டு ஜாதியினுடைய எல்லா மாடுகளுக்கும் பொதுவான ஆகாரத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு மாடு என்கிற சரீரத்தை மாடு என்கிற சப்தம் சொல்லும் என்கிற ந்யாயத்தைக் காட்டியிருக்கிறது. அந்த ந்யாயத்தைக்கொண்டு சரீரத்தைச் சொல்லும் சப்தங்கள் சரீரத்வாரமாக முன்னிட்டுக்கொண்டு அதன் உயிரையும் சொல்லும் என்கிறோம். இப்படி ஒரு சப்தம் ஒன்றுக்கொன்று விசேஷணமாயும் விசேஷ்யமாயும் பல பொருள்களை ஒரு சப்தம் சொல்லுமிடத்தில் ஒன்றின் வழியாக (த்வாரமாக) த்தனக்குப் பிரியாத ஆச்ரயமான வேறொரு பொருளை (த்வாரியை) ச்சொல்லுவதால் வெவ்வேறான பல பொருள்களை ஒரே காலத்தில் ஒரே ப்ரயத்னத்தால் ஒரு சப்தத்தால் எற்படுகிறதெனகிற தோஷம் வருகிறதில்லை. ஒன்றுச்கொன்று இணைபிரியாத ஆச்ரய ஆச்ரயி ஸம்பந்தம் இல்லாத வெவ்வேறான பொருள்களை ஒரே காலத்தில் ஒரு சப்தம் காட்டமாட்டாது ஞானம் என்கிற ஸ்வரூபத்திற்கு உள்ள ஞானத்தன்மைக்கும், ஞானம் என்கிற தர்மத்திற்கு உள்ள ஞானத்தன்மைக்கும் ஆச்ரய ஆச்ரயி பாவம் இல்லை. ஸ்வரூபத்திற்கும் ஞானமென்கிற தர்மத்திற்கும் மட்டும்தான் ஆச்ரய ஆச்ரயி பாவம் உண்டு.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

காலவஸ்துபரிச்சேதரஹிதம் ஸ்வரூபமாஹ ! ஸகுணத்வாத் ஸ்வரூ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தேசத்தாலும், காலத்தாலும், வஸ்துவினாலும், எல்லையில்லாத ஸ்வரூபத்தைக் கூறுகிறது. ஸ்வரூபம் ஸகுணமானபடியால் ஸ்வரூபத்தாலும் குணங்களா

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

த்வாரத்வாரி பாவம் அமையும். தர்மமாகிய ஞானத்திலும், ஞானஸ்வரூபத்திலும் ஒரேவிதமாகக்கூடியிருக்கும் ஞானத்தன்மைதான் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம் என்றால்; மாடு என்கிற ஸப்தத்திற்கு கூறைக்கொம்புமாடு, கொம்பில்லாத மாடு என்கிற இருவித மாடுகளும் பொருள்படுவதுபோல, ஞானமான இரண்டு வேறு வேறு வஸ்துக்கள் பொருளாகுமாகையால் த்வாரத்வாரி பாவம் ஏற்படாதசால் இவ்விரண்டு ஞானங்களில் ஒன்று தர்மமென்றும் மற்றொன்று தர்மி என்றும் கிடைக்கமாட்டாது.¶ ஞானத்வமென்கிற தர்மத்தோடு கூடிய ஞானமென்கிற த்ரவ்யமாயும், ஞானமென்கிற குணத்தோடு கூடியதாயும், ஸ்வரூபத்தைச் சொன்னால் ஞானமென்கிற ஸப்தத்திற்கு § ஒரேகாலத்தில் இரண்டுவிதமான பொருள்களைக் கூறுகிறதென்கிற வ்யாபாரத்தின் இரட்டைவரத்தெரியும். ஆகையால் ஞானம் என்கிற

அநுபதம்—

¶ மாடு என்கிற ஜாதியை முன்னிட்டு எல்லா மாடுகளையும் சொல்லுவதால் ஒன்றுக்கொன்று வேறு விருத்தமான லக்ஷணமுடைய பலவிதமான மாடுகளைச் சொல்லுவதுபோல் இங்கே ஞானம் என்கிற ஸப்தம் வெவ்வேறு ஞானஸ்வபாவமுடைய ஸ்வரூபம் தர்மமென்கிற இரண்டு பொருள்களையும் சொல்லட்டுமேயென்றால், —வெவ்வேறுவிதமான மாடுகளுக்கு எப்படி தர்ம தர்மி பாவமில்லையோ, அப்படியே இங்கும் ஞானஸ்வரூபத்திற்கும் ஞானதர்மத்திற்கும் தாம தர்மி பாவம் க்ரஹிக்கப்படாது.

§ ஞான ஸப்தம் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுமிடத்தில் ஞானத்தன்மை என்பது மட்டும் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம். அறிவை யுண்டாக்குவதென்பது ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமல்ல. குணத்தைச் சொல்லும்பொழுது அறிவை யுண்டாக்குவதென்பது ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம். இப்படியிருக்கையில் ஸ்ருதியிலுள்ள ஞானமென்கிற ஸப்தத்திலால் ஞானத்தன்மையோடு கூடிய ஸ்வரூபத்தையும் பிற பொருள்களை ப்ரகாஸப்படுத்தும் ஸ்வபாவத்தையுடைய ஞானம் என்கிற தர்மத்தோடுகூடிய ஸ்வரூபத்தையும் காட்டும் என்றால் ஸப்தத்திற்குப் பொருளைக்காட்டுவதில் ஒன்றுக்கொன்று ஸம்பந்தமில்லாமல் ஒரே காலத்தில் வேறு வேறு வ்யாபாரங்கள் வரத்தெரியும்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் —

வஸ்து, ஸ்வரூபேண குணஸ்சாநந்த்யம் । தேந பூர்வபதத்வய

பஸ்ய, ஸ்வரூபேண குணஸ்சாநந்த்யம் ! தேந பூர்வபதத்வய

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

லும் எல்லையில்லாமை. அதனால் முன்னிரண்டு பதங்களால் விலக்கப்பட்ட

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பதத்தினால் ஸ்வரூபத்தாலும் தர்மத்தாலும் ஆத்மா ஞாநாகாரம் என்பது கிடைக்காது. இதற்கு பதில் கூறுவோம்—ஞானமென்கிற பதத்திற்கு ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருக்கை என்கிற ஞானத்தன்மை ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம். மூன் ஆக்ஷேபித்தபடி "தத்குண ஸாரத்வாத்" என்கிற ஸூத்ரத்தோடு விரோதம் வராமாட்டாது. ஏனென்றால் தர்மமென்கிற ஞானத்ரவ்யத்தைச் சொல்லுகிறபொழுதும் ஞானத்தன்மையென்பதுதான் ப்ரவ்ருத்திநிமித்தம். ஆத்மஸ்வரூபம் ஞானமென்பது "ப்ரகாசவச்ச" "அவையர்த்யாத்" ‡ என்ற ஸூத்ரத்தால் கூறப்பட்டது. நேராகவும் தர்ம மூலமாகவும் ஸ்வரூபத்தைச்சொன்னபோதிலும் ஞானமென்கிற ஸப்தத்திற்கு ஒரே காலத்தில் பலவ்யாபாரங்கள் என்கிற தோஷம் வராது. நேராகவோ பரம்பரையாகவோ என்கிற விசேஷத்தை யபேக்ஷிக்காமல் கேவலம் ஞானத்தன்மை யென்பது மட்டும் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமாகக் கொள்ளும்போது ஸப்தத்தின் ஸக்தியைக் குறைக்கக் காரணமில்லாமையால் நேராகவும், தன் ஞான தர்மத்தின் மூலமாகவும் ஞானத்தோடு கூடியிருப்பதைத் தெரியப்படுத்துவதால் ஞானமென்கிற தர்மத்தை யுடைத்தாயிருப்பதும், ஞானமென்கிற ஸ்வரூபத்தோடு இருக்கையும் ஸித்திக்கும். * த்வாரத்வாரி பாவத்தை கூறுததால் குறைக்கொம்பானது, கொம்பில்லாதது என்கிற விடத்தில் போல இங்கேயும் அந்த பாவம் ஸித்திக்காதென்று ஆக்ஷேபிக்கக்கூடாது.

அநுபதம்—

‡ இது மூன்றாவது அத்யாயத்தின் இரண்டாவது பாதத்தில் உபயலிங்காதிகரணத்தில் உள்ள ஸூத்ரம். இதில் ப்ரஹ்மத்தின்ஸ்வரூபம் ஞானம் என்பது ப்ரஸித்தம் என்று த்ருஷ்டாந்தமாகக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமும் ஞானம் என்று கொண்டுதான் தீரவேண்டும்.

* ஸமாதானத்தின் ப்ரகாரம் இப்படி:—ஒருபொருளைப்பற்றி அறிவையுண்டாக்குவது ஞானத்தன்மை என்று பொதுவாக ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம் என்று சொல்லுவோம். தான் என்பதும் ஒரு பொருளே. தன்னை அறிவிக்கும் தன்மை ஸ்வரூபத்திற்கு உண்டு. தன்னை யறிவிப்பதால் அறிவிக்கும் தன்மை என்கிற பொதுவான ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம் ஸ்வரூபத்திலும் உள்ளது. பிறப் பொருள்களை அறிவிக்கும் தன்மை ஞானமென்னும் தர்மத்திற்குஉண்டு. இப்படி இரண்டிற்கும் பிறப் பொரு

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வ்யாவ்ருத்தகோடித்வயவிலக்ஷணாஸ்வாதிரயஸ்வரூபஸ்வகுண நித்யாஃ

வ்யரவ்ருத்தகோடித்வயவிலக்ஷணஸ்வாதிரயஸ்வரூபஸ்வகுண நித்யாஃ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பத்தர்கள், முக்தர்கள் என்கிற இரண்டு கோடிகளிலும் சேராதவர்களும் ஸ்வரூபத்தாலும் தங்கள் குணத்தாலும் தங்களுக்கு மேற்பட்ட ஒருவனையுடைய

சாந்தோக்யபாஷ்ய தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு—

"மஹாராஜாவே! ஆத்மஜ்யோதிஸ்ஸுதான்" "விபஸ்சித்தான ப்ரஹ்மத்தோடு இவ்விடத்தில் அந்த ஜீவன் ஸ்வயம் ஜ்யோதிஸ்ஸாகிறான்." "இவன்தான் பார்ப்பவன், கேட்பவன், ரஸிப்பவன், முகர்பவன், நினைப்பவன், அறிகிறவன், செய்பவன், ஞான ஸ்வரூபனுகிய புருஷன்." இவை முதலிய ஸ்ருதிகளால் பரமாத்மாவிற்கும் ஜீவனுக்கும் ஞானமென்கிற தர்ம மிருப்பதும், ஸ்வரூபம் ஞானமாயிருப்பதும் ஸித்திப்பதாலும், § ஞானஸப்தத்தின் பொருளைக் குறைக்க யாதொரு காரணமுமில்லாதால் ஞாஞத்மாக்களான ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு விசேஷணமான தர்ம ஞானஸப்தத்திலும், விசேஷ்யமான ஸ்வரூபத்திலும் ஞானத்தன்மையோடு கூடியிருப்பதை அறிவிப்பதற்கு ஸாமர்த்தியமிருப்பதாலும் எப்படி "பரிவாரங்களோடு கூடிய அரசன் பார்க்கப்பட்டான்." "ஸாமான்களோடு கூடிய வீடு வாங்கப்பட்டது." "கன்றோடு கூடிய பசு வாங்கப்பட்டது." இதுபோன்ற வாக்யங்களில் விசேஷணம்ஸப்தத்திற்கும் பார்க்கப்படுகையும், வாங்கப்படுகையும், அன்வயிக்கும்பொழுது இரண்டு வ்யாபாரமில்லாமல் ஒரே வ்யாபாரத்தால் ஸப்தத்தால் காட்டப்படுகிறதோ; அதுபோல, அந்த விடத்தில் விசேஷணஸப்தத்திலாவது, விசேஷ்யாம்சத்திலாவது பார்க்கப்படுகையும், வாங்கப்படுகையும், சப்தத்தால் நேராக அன்வயிக்காமல் நாமாக

அநுபதம்—

ள்களையோ தன்னையோ என்கிற வேறு பாட்டை உத்தேசிக்காமல் தன்னையோ பிறரையோ அறிவிக்கும் தன்மை ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம் இரண்டிற்கும் பொதுவானபடியால் இரண்டையும் சொல்லுவதில் விரோதமில்லை.

§ ஸ்ருதிகளாலும் ஸ்மிருதிகளாலும் ஸ்வரூபமும் ஞானமென்றும் தர்மமும் ஞானமென்றும் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் இரண்டிற்கும் ஒட்டும்படி பொதுவான ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தத்தைச் சொல்லியே தீரவேண்டும். மூன்று சொன்னபடி இரண்டிற்கும் பொதுவாக ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தம் சொல்லலாம். ஒன்று தர்மி என்றும் மற்றொன்று அதற்குப் பிரியாத தர்மமென்றும் ஸ்ருதிகளால் ஸ்பஷ்டமாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதனால் தர்மியின் ஞானஸ்வரூபத்தையும் ஞானதர்மத்தோடு கூடிய ஸ்வரூபத்தையும் காட்டலாம்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வ்யாவ்ருத்தாः, விஶேஷணாநாம் வ்யாவ்ருத்தகுணாः ! ததः—ஸத்யம்

வ்யாவ்ருத்தாः, விஶேஷணாநாம் வ்யாவர்த்தகத்வாத் ! ததः—ஸத்யம்

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

வர்களுமான நித்யர்கள் விலக்கப்படுவர். விஶேஷணங்கள் மற்றப் பொருள்களை விலக்கும் ஸ்வபாவமுடையதால் இப்படிக்கொள்ளவேணும். ஆகையால்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஊஹித்துக் கொள்வதல்ல. ஏனென்றால்;— விஶேஷணம்மும், விஶேஷ்யாம்சம், இவ்விரண்டில் ஒன்றை விட்டு விட்டு ஒன்றுக்கு மட்டும் பார்க்கப் படுதலோடும், வாங்கப் படுதலோடும் அன்வயம் ஒட்டவே மாட்டாதென்பதில்லை. நதியின் ப்ரவாஹத்திற்கும் கரையில் இடையர்கள் குடியிருப்புக்கும் ஒன்றை விட்டு ஒன்றுக்கு மட்டும் க்ரஹணம் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டியிருப்பது போல முன் கூறிய வாக்யங்களில் விஶேஷண பாகத்தைத் தள்ளி விட்டு விஶேஷ்ய பாகத்திற்கு மட்டும் பார்க்கப் படுதலும் வாங்கப் படுதலும் ஒட்டுவதில் யாதொரு அனுபபத்தியுமில்லை. பார்க்கப்படுதல் என்கிற கைங்கர்யத்திற்கு யோக்யமாகிறதென்னும் ஒரு யோக்யசா ஸாமர்த்தியத்தால் அந்த விடங்களில் விஶேஷண பாகத்திற்கு அன்வயம் க்ரஹிக்கப்படுகிறதென்று சொல்ல வொண்ணாது. அப்படிச் சொன்னால் அரசன் ஸபா மண்டபம், வீட்டைச்சேர்ந்த பூமிகள் (பசு வாங்குகையில்) பசுவின் பாலைக் கறத்தல் முதலிய பார்க்கப்படுவதற்கும் வாங்கப்படுவதற்கும் யோக்யமான வைகளும் அந்தக்ரியைகளோடு அன்வயிக்கவேண்டும். அப்படி அன்வயம் க்ரஹிக்கப் படுவதில்லை. ¶ அதெப்படித்தெரிகிறதென்றால், அந்த அம்சங்களைப்பற்றித் தெரிந்து

அநுபதம்—

¶ கங்கையில் இடையர் கூட்டம் ப்ரதிவாஸம் செய்கிறது. அதாவது "கங்காயாம் கோஷः ப்ரதிவஸதி" என்று ஒரு வாக்யம். இதில் கங்கை யென்ற ஶப்தம் ஜலரூபமான கங்கா ப்ரவாஹத்தைச் சொல்லும் ஶக்தியுள்ளது. ஆயினும் ப்ரவாஹத்தில் இடையர் வஸிப்பது என்பது அஸாத்யமானபடியால் ப்ரவாஹத்திற்கு அருகாமை என்கிற ஸம்பந்தத்தையுடைய கங்கைக்கரையில் வஸிக்கிறார்கள் என்று கொள்ளுகிறோம். அப்படிக்கு இங்கே அரசனைமட்டும் கண் பார்க்க முடியாதென்கிற அன்வய விரோதம் இல்லை. பரிகரங்களோடு அரசன் பார்க்கப்பட்டான் என்று சொல்லுமிடத்து பரிகரத்தை விட்டுவிட்டு அரசனை மட்டும் பார்ப்பதில் அஸாத்யமான வ்யாபாரம் ஒன்றுமில்லை. ஆகையால் பரிகரங்கள் என்கிற விஶேஷணமும், அரசன் என்கிற விஶேஷ்யமும் சேர்ந்து பார்க்கப்படும்பொழுது இதைச் சொல்லும் விஶேஷணமும், விஶேஷ்யமும் பார்க்கப்படும் க்ரியையில் சேர்ந்து ஶப்தமுறையாகவே

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌜𑌗𑌜𑍍𑌜𑌨𑍍𑌮𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾𑌵𑌗𑌤𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂

ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்மேத்யநேந வாக்யேந ஜகஜ்ஜந்மாதிநாவகதஸ்வரு

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

"ஸத்யம் ஜ்ஞானமனந்தம் ப்ரஹ்ம" என்கிற வாக்யத்தினால் ஜகஜ்ஜந்மாதி

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கொள்ள விருப்பமுண்டாகும்பொழுது ஸந்தேஹம் உண்டாகிறது. ஒன்றுக்கொன்று சேர்ந்து கூறப்படுவதால் விஶேஷணம்சத்திற்கும் தர்சநம் க்ரயம் முதலியதோடு அந்வயம் ஸித்திக்கிறதென்றும் சொல்லமுடியாது. "தார்மிகனான அரசன் பார்க்கப் பட்டான்" என்கிற வாக்யத்தில் அதீந்த்ரியமான தர்மமென்கிற விஶேஷணம் பார்க்கப்படுகிறதாக க்ரஹணம் இல்லை. † தர்மமானது கண்ணுக்குப் புலப்படாததல்லவா?

அரும்பதம்—

அந்வயிக்கிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். முன் சொன்ன வாக்யத்தில் கங்கை என்னும் பதம் கங்கைக்கரையைக் காட்டுமிடத்தில் கரைக்கு கங்கை விஶேஷணமானாலும் கங்கா ப்ரவாஹத்தில் வசிப்பது அஸாத்யமாதலால் ப்ரவாஹத்தைச் சொல்லும் நதி என்கிற விஶேஷணம் வாஸம் என்கிற வ்யாபாரத்தோடு அந்வயிக்காமல் அதன் விஶேஷ்யமான கரையை மட்டும் வஸிக்கும் வ்யாபாரத்தோடு அந்வயிப்பதாகக் கொள்ளுகிறோம். (2) முன் சொன்னதின் பேரில் ஆக்ஷேபம். பரிகரங்கள், அரசன், இரண்டும் பார்க்கப்படும் கிரியையில் ஒட்டக்கூடியது. கங்காப்ரவாஹத்தைப் போல வசிப்பதோடு ஒட்டக்கூடாததல்ல. இங்கே பார்க்கப்படக்கூடியது என்கிற ஸாமர்த்தியமிருப்பதால் அதைக்கொண்டு இரண்டும் பார்க்கப்படுவதாகப் பொருள் கிடைக்கிறதேயொழிய ஶப்த முறையால் இரண்டிற்கும் அந்வயம் ஏற்படமாட்டாது ஆகையால் ஶப்தவ்யாபாரத்தின் இரட்டை என்கிற தோஷம் நீர் காட்டியவிடத்தில் உண்டாக இடமில்லை. ஒன்று ஶப்தத்தாலும், மற்றொன்று ஶப்தமுறையன்றி ஸாமர்த்தியத்தாலும், ஆர்த்தமாகப் பொருள் கிடைக்குமிடத்தில் ஶப்தவ்யாபாரத்தின் இரட்டையில்லை இப்படி ஆக்ஷேபம்வர ஸமாதானம் கூறுகிறார்,—பார்க்கப்படுகிறதென்கிற யோக்யதை யிருப்பதால் பரிகரங்கள் என்கிற விஶேஷணம் ஆர்த்தமாகப் பொருள்படுகிறதென்றால், அரசன் உட்கார்ந்திருக்கும் மண்டபம் முதலியதற்கும் பார்க்கப்படும் யோக்யதை யிருப்பதால் அவைகளும் ஶப்தமுறையில்லாமல் ஆர்த்தமாக க்ரஹிக்கப்படவேண்டி வரும். ஆகையால் பரிகரங்கள் பரிகரம் என்கிற ஶப்தத்தினாலேயே பொருள்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும்.

† இங்கே மறுபடியும் ஆக்ஷேபம்—பரிசரங்களையும் அரசனையும் சேர்த்து ரேவாச்யத்தில் சொல்லியிருப்பதால் இரண்டுக்கும் சேர்ந்துப்பார்க்கப்படும் க்ரியை,

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

வம் ஹ ஹ வஸகலேதரவஸ்துவிஸஜாதீயதிதி லக்ஷ்யத இதி நாந்யோ

பம் ப்ரஹ்மஸகலேதரவஸ்துவிஸஜாதீயமிதி லக்ஷ்யத இதி நாந்யோ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

களாலே தெரிவிக்கப்பட்ட ஸ்வரூபமுள்ள ப்ரஹ்மம் மற்ற எல்லா வஸ்துக்களிலிருந்தும் வேறானது என்று லக்ஷணத்தால் காட்டப்படுவதால் ஒன்றும்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கண்ணுக்குப் புலப்பட யோக்யமாயிருக்கையில் சேர்ந்து கூறப்படும் பலத்தால் விசேஷணத்திற்கும் அன்வயம் லித்திக்கிறதென்றால்; அப்பொழுது விசேஷண பாகத்திலும் அன்வயம் சப்தத்தாலே யேற்படுகிறதென்கிற எங்கள் கக்ஷியை ஒப்புக் கொண்டதாகும். ஆகாங்க்ஷை, ஸந்நிதி, யோக்யதை என்பவை கூடியிருப்பதால் கிடைக்கும் பொருள் சப்தத்தால் ஏற்படும் பொருளாகாமல் போகாது. இங்கே மற்றொரு ஆக்ஷேபம். "பரிவாரங்களோடு கூடிய அரசன் பார்க்கப்பட்டான்" இது முதலிய வாக்யங்களில் விசேஷண பாகத்தையும், விசேஷ்ய பாகத்தையும் இரண்டையும் சப்தத்தினாலேயே புத்திக்குக் கொண்டுவருவதால் விசேஷண பாகத்திற்கும் அங்கே தெரிவிக்க உத்தேசிக்கிற ஆகாரத்தோடு அன்வயம் செய்வது உசிதமாகும். இங்கோவென்றால், இரண்டு பாகங்களும் ஸப்தத்தால் புத்திக்குக் கொண்டு வரப்படாமையால் இந்த வாக்யத்தால் தெரியப்படுத்தவேண்டிய ஆகாரத்தில் இரண்டிற்கும் அன்வயம்கொள்ள இயலாது. இந்த ஆக்ஷேபமே ஸரியல்ல. ப்ரஹ்மம் என்

அநுபதம்—

பில் அன்வயம் வருகிறது. ஆகையால் அந்த விடத்தில் தோஷமில்லை. இங்கே ஞானம் என்கிற ஒருபதமேயுள்ளது. இங்கே ஸப்தத்திற்கு எப்படி இரண்டுவ்யாபாரம் வரும்—இதற்கு ஸமாதானம்—தார்மிகனான அரசன் காணப்பட்டான் என்கிற வாக்யத்தில் விசேஷணமான தர்மம் சேர்ந்து ஒன்றுசொல்லப்பட்டிருந்தும், அங்கே சேர்ந்து அன்வயம்கொள்ளுகிறதில்லை. ஆகையால் சேர்ந்துகூடச் சொல்லி பிருப்பதால் சேர்ந்த அன்வயம் என்று சொல்ல இயலாது. ஸத்யம் என்கிற வாக்யத்தில் ஞானஸப்தத்தைக்கொண்டுமட்டுமே ஸ்வரூபம் தர்மம் இரண்டும் ஞானம் என்பதை ஸாதிக்கவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. இந்த வாக்யத்தில் ஞானஸப்தத்திற்கு உள்ள சந்தோதாந்தஸ்வரத்தினால் ஞானதர்மத்தோடு கூடியது என்பதைச் சொல்வது ஸஹஜம். மற்றஸ்வரூபம் ஞானம் என்று சொல்லுவது ஸ்வரூபம் ஞானமென்று ஸ்பஷ்டமாய்ச் சொல்லும் மற்ற ஸ்ருதிகளைக்கொண்டு ஸ்வரூபமும் ஞானம் என்று நிர்மானிக்கிறார். ஆகையால் இந்தவே ஆக்ஷேபங்களுக்கும் இடமே யில்லை யென்றும் பாவப்ரகாசிகையில் காட்டப்பட்டது.

ஸ்ரீபாஷ்யம் —

ந்யாஸ்ரயணம் । அதஸ் ஸகலஜகன்மாதிகாரணம் நிரவத்யம் ஸர்வஜ்ஞம்

ந்யாஸ்ரயணம், அதஃ ஸகலஜகன்மாதிகாரணம் நிரவத்யம் ஸர்வஜ்ஞம்

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கொன்று ஆஸ்ரயம் என்கிற தோஷத்திற்கு இடமில்லை. ஆகையால் ஸகல ஜகத்தின் ஜன்மாதிகளுக்குக் காரணமும், நிர்தோஷமும், ஸர்வக்ஞமும், ஸத்ய

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கிற ஸாஸ்த்திரத்திலேயே விசேஷணத்தோடு விசிஷ்டமான வஸ்து புத்திக்குக் கொண்டுவரப்படுகிறது. எங்ஙனே யென்றால்—"அதை விருப்பத்துடன் விசாரித்து அறியவேண்டும்" என்று முமுக்ஷுவுக்கு விரும்பி அறியவேண்டியதாகக் கூறப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தை "அது ஸங்கல்பித்தது" முதலான வாக்யங்கள் ஸத்யஸங்கல்பத்வம் முதலிய குணங்களோடு விசிஷ்டமான காரணமென்று கூறுகின்றன. அந்த காரண ஸ்வரூபத்தை காரணத்வத்தால் ஸங்கிக்கத்தக்க தோஷங்களை நிவர்த்தி செய்து ஸாஸ்த்திரமாக ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தைக் காட்டுவதற்கு என்று ப்ரவர்த்திக்க ஸோதக வாக்யமான "ஸத்யம் ஜ்ஞாந" மென்கிற வாக்யத்திலுள்ள ப்ரஹ்மஸப்தம் ஸத்யஸங்கல்பத்வம் முதலிய குணங்களோடு விசிஷ்டமான காரணப்பொருளைக் கொள்ளுகிறது. ப்ரஹ்மஸப்தத்தின் பொருளில் ப்ரஹ்மணத்வமும் அதாவது ஆஸ்ரிதங்களைப் பெரிதாக்குகையும் சேர்ந்ததன்றோ? ப்ரஹ்மணத்வமென்றால் தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலே (ஸூக்ஷ்மமான) அசேதன வஸ்துக்களை ஸ்தூலமாகும்படி செய்வித்தலும், சேதனர்களை "ஸ ஆநந்த்யாயகல்பதே" (அவ்வளவு நுட்பமாயும், அணுவாயும் இருப்பினும் அநந்தமான ஜ்ஞானத்தையடைய யோக்யனாகிறான்) என்கிற ஸ்ருதியின்படி சொல்லப்பட்ட அநந்த ஜ்ஞானத்தை யடையும்படி செய்தலும். ஆகையால் ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம் முதலிய குணங்களோடு கூடிய ஒரு பொருளை புத்திக்குக் கொண்டுவரும் ப்ரஹ்ம ஸாஸ்த்திரத்தால் க்ரஹிக்கப்படும் ஒரு விசிஷ்டமான வஸ்துவுக்கு விசேஷணமாக ஸத்யம் ஜ்ஞானமென்கிற வாக்யத்தில் ஸ்ருதியில் ப்ரயோகிக்கப்படும் ஞான ஸாஸ்த்திரம் அதன் ஸாஸ்த்ரத்தியைக் குறைத்துக்கொள்வதற்கு யாதொரு காரணமுமில்லாதகால் விசேஷ்யமான ப்ரஹ்மஸ்வரூபமென்னும் பாகத்திலும் விசேஷணமான ப்ரஹ்மதர்மத்திலும் தனக்கு ப்ரவர்த்தி நிமித்தமான ஜ்ஞானத்தன்மை என்பதோடு அன்வயத்தை விளக்குகிறது. 'பரிவாரங்களோடு கூடிய அரசன் பார்க்கப்பட்டான்' முதலிய வாக்யங்களில் சேர்ந்துக் கூறப்பட்ட வேறு பதங்களால் விசிஷ்டமான வஸ்து புத்திக்குக் கொண்டுவரப்படுகிறது. இங்கோவென்றால், ப்ரக்ருத வாக்யத்திற்கு உப ஜீவ்யமான வேறு முன் வாக்யங்களில் உள்ள நிர்வசனத்தை அபேக்ஷித்து அதனால் பொருள் விளக்கப்படும் ப்ரஹ்ம ஸாஸ்த்திரம் என்கிற ஒரே பதத்தினாலே விசேஷண விசிஷ்டமான வஸ்து புத்திக்கு வருகிறது என்று மட்டும் பேதம். விசேஷண விசிஷ்டமான வஸ்து பல ஸாஸ்த்திரங்களாலேயோ ஒரு ஸாஸ்த்திரத்தாலேயோ புத்திக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட பிறகு விசிக்கவேண்டிய பொருளில்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வதந்வயம்கலும் ஸவஸ்ருஷ்டிஹ லக்ஷணதஃ வ்ருதிவதம் ஸகுத உதி

ஸத்யஸங்கல்பம் ஸர்வஸக்திப்ரஹ்ம லக்ஷணதஃ ப்ரதிபத்தும் ஸக்பத இதி

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஸங்கல்பமும், ஸர்வஸக்தியுமான ப்ரஹ்மம் லக்ஷணத்தால் அறியக்கூடும்

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு—

இரண்டம்ஸங்களுக்கும் அந்வயம் ஏற்படுவது இரண்டுவிதமான வாக்யங்களிலும் துல்யம். தனக்கு உபஜீவ்யமான வேறொரு முன் வாக்யத்தையபேக்ஷிக்கும் ஒரு ஸப்தத்தால் விஸிஷ்டமான வஸ்துவை புத்திக்குக் கொண்டுவந்து வாக்யத்தால் விதிக்கக்கருதிய ஆகாரத்தோடு விஸேஷணம் விஸேஷ்யம் இரண்டும் ஒட்டுவதைக் கண்டிருக்கிறோம். "பரிவாரங்களோடு கூட அரசன் வந்தார். என்னால் அரசன் உபசரிக்கப்பட்டார்" "கன்றோடு பசு இருக்கிறது. அது கொடுக்கப்பட்டது" இவைபோன்ற வாக்யங்களில் அப்படியே. ஆகையால் பரமாத்மாவுக்கு ஜ்ஞானம் என்கிற ஸப்தத்தினால் ஜ்ஞானமென்கிற தர்மமிருப்பதையும் ஸ்வரூபம் ஜ்ஞானமாயிருப்பதையும் கொள்வது யுக்தமேதான். ஆகையால் முதலிய ஸப்தங்களிலும் இதே ந்யாயம் தானாகவே ப்ரவர்த்திக்கும். வேறுப்ரமாணங்களுக்கு விரோதம் வந்தால் மட்டும் ப்ரவ்ருத்திக்காது. ஆகையால் நாம் கூறிய அர்த்தம் ந்யாயமே. ஆகையால் நேராகவும் (ஸ்வரூபத்தாலும்) பரம்பரையாகவும் (தர்மத்தின் மூலமாகவும்) யாதொரு மயர்வும் இல்லாத ஜ்ஞானத்தையே ஆகாரமாகக் கொண்டிருப்பதை விளக்கும்படியான ஜ்ஞானம் என்கிற பதத்தினாலே முக்தர்கள் விலக்கப்படுவதைக் கூறுகிறார்— "தேந" என்று. "அநந்தம்" என்கிற பதத்தின் அர்த்தத்தைக் கூறுகிறார்— "அநந்த" என்று. இத்தப்பொருள் இங்கேயுளது, வேறிடத்தில் இல்லை என்று எல்லை கூறவொண்ணுமை தேஸபரிச்சேதமற்றதாகும். இக்காலத்தில் இது உளது வேறுகாலத்தில் இது இலது—என்று காலத்தின் எல்லை கூறவொண்ணுமை கால பரிச்சேதமின்மை. தேசமில்லாமையும், காலமில்லாமையும், அவ்விரண்டு பரிச்சேதங்களும் இல்லாமை என்பது வேறுவஸ்துவே இல்லாமையென்பதாகாது. ‡ 'இந்த வஸ்து இதுவாகாது' என்று எல்லைகூறவொண்ணுமைதான் வஸ்து பரிச்சேதமின்மையாகும். இதனால் ஏற்படுவதென்னவென்றால், எல்லா வஸ்துக்களோடும் ஒன்றுகச்

அநுபதம்—

‡ இது அத்வைதிகள் கொள்கை. மற்றொரு வஸ்துவென்று ஒன்று இருப்பதே வஸ்துவினால் பரிச்சேதம் என்பது அவர் கொள்கை. ஆகையால் வேறொரு வஸ்து இல்லாமலே ஜகத்து முழுவதும் மித்யையாயிருக்கையால்தான் வஸ்து பரிச்சேதம் இல்லாமலிருக்கும் என்பது அவர்கள் தீர்மானம்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

விஜ்ஞே ॥ யேதூ நிவிழுஷேவஸ்து ஜிஜ்ஞாஸ்யமிதி வதந்தி, தந்

ஸித்தம் !! யேது நிர்விஷேஷவஸ்து ஜிஜ்ஞாஸ்யமிதி வதந்தி, தந்ம

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

என்று லித்திக்கிறது. எவர் நிர்விஷேஷமான வஸ்து ஜிஜ்ஞாஸ்யம் என்று

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

சொல்லக்கூடிய வஸ்துவாயிருப்பது வஸ்து பரிச்சேதமற்றது என்றே ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறான ஒரு பொருளென்று சொல்லப்படும் அஜ்ஞானமும் அதன் கார்யமான ப்ரபஞ்சத்தையும் ஒப்புக்கொண்டால் வேறு வஸ்து இல்லாமல் ஸர்வஸ்யமாயிருப்பதே வஸ்து பரிச்சேதமின்மை என்று பிறர் சொல்லுவது உசிதமாகாது. "உண்மையான வேறு வஸ்துவின்மை அதுவாகும்" என்று சொல்லுவதோ அந்தந்த வேறு வஸ்துக்களே மூதலிக்கும் அந்தந்த ப்ரமாணங்களுக்கு விருத்தமாகும். குணத்திலுலேயும் எல்லையில்லாததென்பதைக் கூறுகிறார் "ஸதுணத்வத்தாலே' என்று. குணங்களுக்கு தேஸத்தால் எல்லையும் காலத்தால் எல்லையும் கண்டோம். ஆனால் மூன்று கூறப்பட்ட வஸ்துவால் எல்லையில்லாமை காணப்படுவதில்லை. ஸ்வரூபத்திற்கு மட்டுமே அது உளது. அல்லது வேறொரு ப்ரகாரமாய் வஸ்துபரிச்சேதமின்மையைக் கூறுகிறார் என்றும் அர்த்தம் கொள்ளலாம். இந்தப்பொருள் இவ்வளவுதான் உயர்த்தியுள்ளது என்ற பொருளின் ஸ்வபாவத்தால் அளவிடவொண்ணுமை வஸ்துபரிச்சேதமின்மை என்று சொல்லலாம் ஒரேகாலத்தில் இருப்பதாயினும், ஒரே அளவுள்ளதாயினும் பத்து மாத்துத்தங்கத்தையுத்தேசித்து ஆறு மாத்துத் தங்கமும், அதை யபேக்ஷித்து வெள்ளியும் நிஹீனமானதாகும். இப்படிப் பொருளுக்கு உள்ள நிஹீநதை வஸ்து பரிச்சேதமாகும். அந்தந்தப் பொருள்களே யுத்தேஸித்து அதிக எடையினாலும், அதிக ஒளியினாலும், அதிக ஸுத்தியினாலும் பத்து மாத்துத்தங்கம் முதலியது உயர்ந்ததாகும். அப்படிக்கொத்த உயர்வு (உயர்வற உயர்வது) வஸ்து பரிச்சேதமில்லாமை. இப்படிக்கொத்த வஸ்து பரிச்சேதமின்மை ஸ்வரூபம் குணங்கள் இரண்டுக்கும் ஒட்டும். குணங்களும் ஹேய ப்ரத்யநீகத்வம் முதலிய ஸ்வபாவத்தால் உயர்வுக்கு எல்லையில்லாமையால் ஒப்பார் மிக்காரிலாமைக்கு காரணமான குணங்களின் எல்லையில்லாத உயர்வு வஸ்து பரிச்சேதமில்லாமை, என்று பொருளாகிறது. எல்லா வஸ்துக்களோடும் ஒன்றுசேர்ச்சொல்லக்கூடியதென்பதும் இதற்குள் அடங்கிவிடும். எல்லா வஸ்துக்களோடும் ஒன்றுசேர்ச் சொல்லக்கூடியதென்பது எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் ஸரீரியாய் (ஆத்மாவாய்) இருப்பதனால் ஸர்வஸரீரத்வம் என்பது எல்லா வஸ்துக்களையும் நியமிப்பது, தாங்குவது, எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் போஷியாயிருப்பது ஆகிய இந்த குணங்களின் எல்லையாகும். அனந்தம் என்கிற பதத்தினால் விலக்கப்படுவது இன்னதென்று கூறுகிறார் "தேந" என்று. ஸாதிஸய மான ஸ்வரூபகுணங்களையுடையவர் என்று, நித்யர்களின் ஸ்வரூபம் அணுவான படியால் அது ஸாதிஸயம். தனக்கு மேற்பட்டதில்லாது. ஜ்ஞானம் தவிர

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

தை—"ஸ ஹ ஜிஜ்ஞாஸா" ஜராத்3யஸ்யத உத்3ஹம்மதம் ஸ்யாத்,

தே—"ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா" ஜந்மாத்யஸ்யத இத்யஸங்கதம் ஸ்யாத்,

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

சொல்லுகிறார்களோ அவர்கள் மதத்தில் "ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸையை" என்பதும் இதற்கு ஜந்மம் முதலியது எதனிடமிருந்தோ என்பதும் ஸங்கதமாகாது.

ஸுதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

மற்ற குணங்கள் அவர்களுக்கு ஜகத் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி முதலிய வ்யாபாரத்திற்கு யோக்யதையில்லாததால் எல்லையுடையது. ஜ்ஞானமும் அவர்களுக்கு நித்யமாயும் ஸர்வ விஷயமாயும் இருந்தாலும் அது அப்படியிருப்பது பரமாத்மாவின் இச்சையைப்பொருத்திருப்பதால் அதவும் ஸாதிஸயம். இன்னொருவனுடைய இச்சைக்கு அதீனமாய் இல்லாமலிருப்பது என்னும் மேன்மை பரமாத்மாவினிடம் இருப்பதால் தன்னுடைய குணம் என்கிற விடத்தில் தன்னுடைய என்கிற ஸப்தத்திற்கு அவர்கள் குணங்கள் ஸ்வபாவ லித்தமாயிருந்தாலும், அவை ஸாதிஸயம் என்று விளக்குவதில் நோக்கு. இப்படி ஒவ்வொரு விஸேஷணத்தாலும் விலக்கப்படும் மற்றப் பொருள்களைக் கூறுவதற்குக் காரணத்தைக் கூறுகிறார் "விஸேஷணங்களுடைய" என்று. அந்யோந்யாஸ்ரயம் என்கிறதோஷம் பரிஹரிக்கப்பட்டதைக் காட்டுகிறார் "அதனாலே" என்று. அதனாலே என்பதற்கு இப்படி மற்றப்பொருள்களை விலக்குவது ஸித்திப்பதால் என்று பொருள். "அறியப்பட்ட ஸ்வரூபத்தையுடைய" என்பதற்கு அறியப்பட்ட தனிமையான ஆகாரத்தையுடையது என்று பொருள். உக்தத்தி முதலியதற்கு காரணத்தன்மையல்லவா தனிமையான ஆகாரம். அந்த லக்ஷணத்தோடு கூடியதாக அறியப்பட்டது என்று பொருள். வஸ்து என்பது விஸேஷ்யமான ஸ்வரூபம். வஸ்து என்பதற்கு பதிலாக ப்ரஹ்மம் என்று பாடம் இருக்கலாம். காரணமென்று லக்ஷணத்தால் காட்டப்பட்ட ப்ரஹ்மத்திற்கு காரணத்தன்மையால் நேரக்கூடிய தோஷங்களைப்போக்கி ப்ரஹ்மத்தை ஸுத்தமாக விளக்கிக்காட்டும் ஸத்யம், ஜ்ஞானம் முதலிய ஸோதகவாக்யங்கள் காரணத்தன்மையைச்சொல்லும் "யதோவா இமானி" முதலான லக்ஷண வாக்யங்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு அதற்குப் பிந்தியேதான் வரும். லக்ஷணத்தைச்சொல்லும் காரணவாக்யங்கள் "ஸத்யம் ஜ்ஞானம்" முதலிய ஸோதகவாக்யங்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு அதற்குப் பிந்தி வருகிறதென்பதில்லை. ஆகையால் பூர்வபக்ஷி இவ்விரண்டுவித வாக்யங்களுக்கும் சொன்ன அந்யோந்யாஸ்ரயதோஷம் வாராது. ஸூத்ரகாரர் "ஸத்யம், ஜ்ஞானம்" முதலியவைகளை லக்ஷணமாக இந்த ஸூத்ரத்தில் கூறுவதற்கு காரணமும் இதனால் எற்படுகிறது. விஸேஷ்யமான ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்திற்கு ஸத்யத்வ ஜ்ஞானத்வம் முதலியவை லக்ஷணம். விஸிஷ்டமான ப்ரஹ்மத்திற்கு அவை லக்ஷணமல்ல. விஸிஷ்டமான ப்ரஹ்மமே உபாஸிக்கப்படவேண்டியதாலும், அறியவேண்டிய ப்ரஹ்மத்தின் லக்ஷணம் ஸ்ருஷ்டி முதலியதுதான் என்று ஸூத்ரகாரர் அபிப்பிராயம்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

நிரதிஶய வ்ருஹத்வ வ்ரும்ஹணம் ஹ வ்ருஹத்தி நிவ்ருஹநாத், தவ்

நிரதிஶயப்ருஹத் ப்ரஹ்மணஶ்ச ப்ரஹ்மேதி நிர்வசநாத், தச்ச

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தனக்கு மேற்பட்டதில்லாத பெருமையையும் பெரிதாக்குதலையும் உடையது ப்ரஹ்மம் என்று ப்ரமாணங்களால் நிர்வசனம் ஏற்பட்டிருப்பதாலும், அந்தப்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஜகத்காரணமான ப்ரஹ்மம் அறியப்படவேண்டும் என்று கூறியபொழுது காரணத்தன்மையிலும் வரக்கூடிய ஜடத்தன்மை, விகாரம் முதலிய தோஷங்களை நீக்குவதற்காக அதற்கு நிரஸ்தமான "ஸத்யம் ஜ்ஞானம்" முதலிய நிரூபகவாக்யங்களின் அர்த்தமும் இந்த ஸூத்ரத்தில் ஸூத்ரகாரர் அபிப்பிராயப்படுவதுதான். விரும்பியறியவேண்டியதற்கு அனுகுணமான காரணத்தன்மையே லக்ஷணமாகக் கொள்ளப்படுவதாலும், தோஷங்களுக்கு இடம் கொடுக்கும் ஸ்வரூபத்தையுடையவஸ்து ஜிஜ்ஞாஸ்யமாவது அனுசிதமானதால் ஜிக்ஞாஸ்யத்வம் ஸித்திப்பதற்கு ஸ்வரூபத்தை நிர்தோஷமாகக்காட்டும் நிரூபக வாக்யங்களின் அபேக்ஷையிருப்பதாலும், ஸத்யம் ஜ்ஞானம் என்கிற ச்ருதிவாக்யத்தின் பொருளை நிர்ணயிக்கும் வேறொரு ஸூத்ரம் இல்லாததாலும் "ப்ராஜ்ஞனைப்போல" ¶ "ப்ரகாஶமாகிய ஞானத்தைப்போல" * என்கிற ஸூத்ரங்களின் "ஸத்யம் ஜ்ஞானம்" என்னும் வாக்யம் ப்ரஸித்தமான த்ருஷ்டாந்தமாக ஆஶ்ரயிக்கப்பட்டு அந்த பலத்தைக்கொண்டு வேறு பொருளை ஸாதிப்பதில் தோக்குடையவையாதலாலும், இந்த ஸூத்ரத்தில்தான் ஸத்யம் ஜ்ஞானமென்ற வாக்ய விஷயமாவதாகச் சொல்லவேணும். † அந்த வாக்யத்தின் அர்த்தமும் இங்கே இந்த ஸூத்ரத்தில் ஸூத்ரகாரருக்கு அபிப்ரேதம் என்கிற அபிப்ராயத்தைக்கொண்டு

அநுபதம்—

¶ இது இரண்டாவது அத்யாயத்தின் மூன்றுவது பாதத்தில் தத்குணஸாரத்வாத் என்று ஆரம்பித்த ஸூத்ரத்தில் 'ப்ராஜ்ஞவத்' என்கிற த்ருஷ்டாந்தத்தில் பரமாத்மாவிற்கு ஆனந்தம் என்கிற குணம் ஸாரமாகையால் அவனே ஆனந்தம் என்று சொல்லுவதுபோல, என்று கூறப்பட்டதைக் குறிக்கிறது.

* இந்த ஸூத்ரம் மூன்றுவது அத்யாயத்தின் இரண்டாவது பாதத்தில் உள்ளது.

† ஸத்யம் ஜ்ஞானமென்கிற ப்ரதானமான ச்ருதிவாக்யத்தின் அர்த்தத்தை வேதாந்த ஒரு அதிகரணத்தில் ஸூத்ரகாரர் விசாரித்துத் தீர்மானித்ததாக அவஶ்யம் கொள்ளவேணும். வேறு அதிகரணத்தில் அதன் அர்த்தத்தை அவர் தீர்மானம்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஸ ஹ ஜகஜ்ஜந்மாதிகாரணமிதி வசநாத் । வசஸ்து ஸ்ரோஷ்யதி ஸ்ருத

ப்ரஹ்ம ஜகஜ்ஜந்மாதிகாரணமிதி வசநாச்ச ! ஏவமுத்தரேஷ்வபிஸ்ருத்ர

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ப்ரஹ்மம் ஜகஜ்ஜந்மாதிகளுக்குக் காரணமென்று கூறுவதாலும் நிர்விசேஷ மென்று சொல்லுவது ஒட்டாது. இப்படியே பின்னேயுள்ள கட்டுக்கட்

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஸ்ரீபாஷ்யகாரரால் நிகிலஹேயப்ரத்யநீக ஸ்வரூபனிடமிருந்து என்று விசேஷணம் கூறப்பட்டது. அதிகரணத்தின் அர்த்தத்தை முடிக்கிறார் "ஆகையால்" என்று. ஆகையால் என்பதற்கு ஸ்ருஷ்டி முதலியவை விசேஷணமாகவும் உப லக்ஷணமாகவும் ப்ரஹ்மலக்ஷணமாவது கூடுமாகையால் என்று பொருள். ஜிஜ்ஞாஸ் யத்வத்திற்கு உபயுக்தமான ஸத்யம் ஜ்ஞானம் என்கிற ஸோதகவாக்யத்தால் அறிவிக் கப்படும் ஆகாரத்தோடு கூடிய காரணப்பொருள்தான் "யதோவா இமாநி" என் கிற வாக்யத்தில் உள்ளுரையாகக் கிடைக்கிறதென்கிற அபிப்பிராயத்தால் கூறுகிறார் —"நிரவத்யம்" என்று. ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலிய குண ஸமூஹம் காரணத்தன் மைக்கு அவஸ்யம் அபேக்ஷிதமாகையால் "யத:" என்கிற இடத்தில் அந்தி குண ஸமூஹம் வேறு ச்ருதிகளால் ஸித்திக்கிறது, அனுவதிக்கப்படுகிறது என்கிற அபிப்ரா யத்தால் அந்த குணங்கள் கூறப்பட்டன.

இந்த இரண்டு ஸூத்ரங்களும் நிர்விசேஷமான ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லும் பக்ஷத்திற்கு ஒட்டாது என்பதைக் கூறுகிறார் "எவர்" என்று. முதல் ஸூத்ரம் ஒட்டாததைக் காட்டுகிறார் † "நிர்தோஷமானவர்" என்று. ¶ அதர்வஸிரஸ்ஸிலும், ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திலும், கூறப்பட்ட ப்ரஹ்மலக்ஷணத்தின் நிர்வசனம் இங்கே அபிப்ரேதம். ப்ரதமம் நிர்விசேஷம் என்று ஒரு நிர்வசனத்தையும் காண்கிலோம்

அநுபதம்—

செய்யவில்லை. மூன்பே நிஷ்கர்ஷம் செய்ததுபோல இதை த்ருஷ்டாந்தமாக மேற்கண்ட இரண்டு ஸூத்ரங்களிலும் கூறுகிறார். ஆகையால் இந்த அதிகரண த்தில் அந்த வாக்யத்தின் அர்த்தத்தையும் நிஷ்கர்ஷித்ததாகக் கொள்ளவேணும்.

† "என் ப்ரஹ்மம் என்று பெயரிடப்படுகிறது? என்று கேட்டால் அதன் குணங்கள் எல்லையில்லாமல் பெரிதல்லவா!" என்கிற ச்ருதி.

¶ "ப்ரஹத்வத்தாலும் ப்ரஹ்மணத்வத்தாலும் ப்ரஹ்மமென்று கீர்த்தனம் செய்யப்படுகிறது" என்னும் வசனம்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

மணைஷ॰ ஸ்ம்ருத்யாஹாஹ்ருதஸ்ரு॰திமணைஷ॰ ச ஈக்ஷணாத்ய
ங்வயதர்ஶநாத் ஸ்ம்ருத்ராணி ஸ்ம்ருத்யாஹாஹ்ருதஸ்ருதயஸ்ச நதத்ர
ப்ரமாணம் ! தர்க்கஸ்ச ஸாத்யதர்மாவ்யபிசாரிஸாதநதர்மாந்வித

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கட்டான ஸ்ம்ருத்ரங்களிலும் அந்த சூத்ரங்களால் உதாஹரிக்கப்படும் கட்டுக் கட்டான ஸ்ருதிகளிலும் ஸங்கல்பித்தல் முதலிய குணங்கள் சேர்ந்திருப்பதாகக் காண்பதாலும் ஸ்ம்ருத்ரங்களும் ஸ்ம்ருத்ரத்தால் உதாஹரிக்கப்படும் ஸ்ருதிகளும் அந்த விஷயத்தில் ப்ரமாணமாகாது. தர்க்கமும் ஸாதிக்கப்பட வேண்டிய தர்மத்தோடு தவராத ஸாதநமென்கிற ஹேதுதர்மத்தோடு கூடிய

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

என்று தாத்பர்யம் § இரண்டாவது ஸ்ம்ருத்ரமும் ஒட்டாது என்பதை விவரிக்கிறார் "அதுவும்" என்று. ஜகத்திற்கு எதிலிருந்து அக்யாஸம் என்னும் ப்ரமம் ஏற்படுகிறதோ என்று ப்ரஹ்மத்திற்கு லக்ஷணம்கூற ஸ்ம்ருத்ரகாரர் விரும்பவில்லையே என்று தாத்பர்யம். இப்படி ஸ்ம்ருத்ரங்களின் ஒட்டாமையைச்கூறியதால் அந்த ஸ்ம்ருத்ரங்களுக்கு விஷயவாக்யங்களான ஸ்ருதிகளோடு ஒட்டாமையும் கூறியதாயிற்று. வரப்போகிற ஸ்ம்ருத்ரங்களுக்கும் அந்தந்த ஸ்ம்ருத்ரங்களின் விஷயவாக்யங்களுக்கும் ப்ரஹ்ம நிர்விஶேஷமென்னும் பக்ஷத்தோடு ஒட்டாமையைக் கூறுகிறார் "இப்படி" என்றும், "குணங்களில்" என்றும். ஒரொரு ஸ்ம்ருத்ரம் மட்டும் அல்லது வாக்யம் மட்டும் விரோதிக்கிறதென்பதில்லை. அந்தந்த அதிகரணங்கள் முழுமையும் அந்தந்த விஷயவாக்யங்கள் முழுமையும் விரோதிக்கிறதென்று தாத்பர்யம். தர்க்க விரோதத்தையும் கூறுகிறார் "தர்க்கமோ" என்று. இங்கே தர்க்கஶப்தம் அனுமானத்தைச் சொல்லுகிறது. ஒரு ப்ரமாணத்திற்கு அனுக்ரஹம் * செய்யும் தர்க்கத்தையும்

அநுபதம்—

§ குணஶாப்தம் என்கிற பக்ஷத்திற்கு அனுகூலமாக ப்ரஹ்மஶப்தத்திற்கு ஒரு ப்ரமாணத்திலும் நிர்வசனம் ஏற்படவில்லை. அந்தப் பக்ஷத்தின் மிடரைப்பிடிக்க அளவற்ற குணங்களையுடைமை ப்ரஹ்மஶப்தத்தின் பொருள் என்று நிர்வசனம் செய்யும் ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகள் எங்கள் பக்ஷத்திற்கு உள்ளன.

* தர்க்கம் என்கிற ஶப்தம் அனுமானத்தையும் சொல்லும். அனுகூல தர்க்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வஸ்துவிஷயகஸ்ய நிர்வ்யூஹத்வஸ்ய வ்யாஹந்ருத்யை ஜகஜ்ஜந்மாதி ப்ரமாணத்வஸ்ய ஹேதுத்வேந வசநஸ்ய நிர்வ்யூஹவஸ்து

வஸ்துவிஷயத்வாந்ந நிர்விரோஷவஸ்துநி ப்ரமாணம் ! ஜகஜ்ஜந்மாதி ப்ரமோ யதஸ்தத்ப்ரஹ்மேதி ஸ்வோத்ப்ரேக்ஷாபக்ஷபி ந நிர்விரோஷவஸ்து

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

வஸ்துவை விளக்குவதால் நிர்விரோஷமான வஸ்துவிற்கு ப்ரமாணமாகாது. ஜகத்தின் உத்பத்தி ஸ்திதி முதலிய க்ரமம் எதிலிருந்து உண்டாகிறதோ அது ப்ரஹ்மம் என்று அவர்களால் கல்பிக்கப்பட்ட பொருளாக்கொண்டாலும் நிர்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

சொல்லலாம். யாருக்கு இஷ்டமான யோஜனையை வைத்துக்கொண்டாலும் நிர்விரோஷமான வஸ்து ஸித்திக்காது என்று கூறுகிறார்—"ஜகஜ்ஜந்மாதி" என்றும், "தாமாகக் கற்பிக்கும் யோஜனையிலும்" என்றும். இங்கே இப்படி அபிப்ராயம். "பிள்ளாய்! எப்படி ஒரு மண்கட்டியினாலே மண்ணின் விகாரமான பண்டம் மூழுவதும் அறியப்பட்டதாகுமோ" § "அது தன்னைத்தானே செய்துகொண்டது." ‡ வேள, கீதம், காதோலை முதலிய ஸ்வர்ணத்தின் பேதங்களால் ¶ "தன்னைத்தானே ஆக்குவதால்" "பரிணமத்தால்" † என்கிற ச்ருதிஸ்மருதி ஸூத்ரங்களில் பரிணமம் என்கிற பேச்சும் அதற்கு அனுகுணமான திருஷ்டாந்தங்களும் அவைகளின் உபபாத

அரும்பதம்—

கம் என்று ப்ரஸித்தமான ஒரு யுக்தி விரோஷத்தையும் சொல்லும். அந்த யுக்தி ப்ராமாண்யத்தை அனுக்ரஹிக்கும் என்பர். புகையைக்கொண்டு நெருப்பை அனுமிக்கும்போது அவ்விரண்டிற்கும் உள்ள வ்யாப்தியை விளக்கி த்ருடப்படுத்துவதற்காக புகையிருக்கட்டும், நெருப்பு இருக்கவேண்டாம் என்று எதிரி சொல்லும் தர்கத்தையைத் தள்ளுவதற்கு நெருப்பில்லாவிட்டால் புகையும் இருக்கமாட்டாதே என்று அனுபவத்தைக்கொண்டு எதிராளி மறுக்கக்கூடாமல் சொல்லும் யுக்தியைத் தர்கம் என்பர். இரண்டுவிதமாயும் ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலுள்ள தர்க்க பதத்திற்குப் பொருள் கொள்ளலாம்.

§ இது ச்வேதகேதுவுக்கு உபதேசம். சாந்தோக்யத்தில் ஸ்ருத்யையில்,

‡ இது தைத்திரீய உபநிஷத்.

¶ இது ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம்.

† இவ்விரண்டும் முதலத்யாயத்தின் கடைசியில் உள்ள ஸூத்ரங்கள்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் —

விஜிஜ்ஞாஸ்ய ப்ரஹ்மமூலமஜ்ஞானம், அஜ்ஞானஸாக்ஷிப்ரஹ்மேத்யப்யுபகமாத் ! ஸாக்ஷித்வம் ஹி ப்ரகாஶைகரஸதயைவோச்யதே, ப்ரகாஶத்வந்து ஜடாத்வ்யாவர்த்தகம் ! ஸ்வஸ்ய பரஸ்ய ச வ்யஹாரயோக்யதா ஸித்தி: !

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

விஜிஜ்ஞாஸ்யமான வஸ்து ஸித்திக்கமாட்டாது. ஏனெனில், ப்ரமத்திற்கு மூலம் அஜ்ஞானம். அஜ்ஞானத்தை ஸாக்ஷியாகப் பார்ப்பது ப்ரஹ்மம் என்று அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஸாக்ஷித்வமாவது—கேவலம் ப்ரகாஶமென்கிற ஸ்வபாவம் மட்டுமேயிருப்பதால் என்று சொல்லுகிறார்கள்

சீந்தப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ப்ரகாஶஸ்வபாவமோ வென்றால், — ஜகத்தைக்காட்டிலும் வேறுபப்பிரித்து நங்களும் காணப்படுகின்றன. விவர்த்தம் ¶ என்கிற அத்வைதி பக்ஷத்திற்கு அனுகூலமானது ஒன்றும் காணப்படவில்லை "பிள்ளாய்! எப்படி ஒரு முத்துச்சிப்பித்தண்டால் வெள்ளி முழுவதும் அறிந்ததாகிறதோ" என்கிற ஸ்ருதியாவது "விவர்த்தத்தாலே" என்கிற ஸூத்ரமாவது காணப்படவில்லை. ஆகையால் எதிலிருந்து ஜகத்தின் உத்பத்தி முதலிய ப்ரமம் உண்டாகிறதோ அது ப்ரம்மம் என்று அத்வைதிகள் கொள்ளும் அர்த்தம். அவர்களால் ஸ்வயமாக ஸம்பாதிக்கப்பட்டதேயாகும். § அது ஸ்ருதியிலுல் கிடைத்ததாகாது. அவர்களால் உத்ப்ரேக்ஷிக்கப்பட்ட பக்ஷத்திலும் ப்ரம்மத்திற்கு நிர்விஶேஷத்வம் ஸித்தியாதென்று கூறுகிறார் "ப்ரம மூலம்" என்று. அப்படியானால் என்ன ? என்று கேள்க்கக்கூறுகிறார் — "ஸாக்ஷித்வமோ" வென்று. அதனாலேதான் என்னவென்று கேள்க்கக்கூறுகிறார் — "ப்ரகாஶத்தன்

அநுபாதம்—

¶ இல்லாத ஒரு பொருள் நம்முடைய ப்ரமத்தினால் ஒரு வஸ்துவில் பொய்யாகத் தோன்றுவது விவர்த்தம். மண் குடமாவதுபோல் வாஸ்தவத்தில் ஒரு பொருள் மற்றொன்றாக மாறுவது பரிணாமம். அத்வைதிகள் வாதம் விவர்த்தவாதம். நம்முடைய வாதம் பரிணாமவாதம். ஸூத்ரகாரர் பரிணாமம் என்றாரே யொழிய விவர்த்தத்தின் பெயரையே எடுக்கவில்லை.

§ விவர்த்தவாதம் அத்வைதிகளுக்கு ஸ்வயார்ஜிதம். ஸூத்ரகாரரால் ஸ்பஷ்டமாய் பரிக்ரஹிக்கப்பட்ட பரிணாம வாதம் நமக்கு பித்ருபிதாமஹார்ஜிதம்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வாஹநஸ்வாவெந ஸவதி । தயா ஸதி ஸவிஸேஷகவ்ழ । தஹாவெ
வ ப்ரகாஸதெவ நஸ்யாத், தச்சதெவ ஸ்யாத் ॥

பாதநஸ்வபாவேந பவதி ! ததா ஸதி ஸவிஸேஷத்வம் ! ததபாவே
ப்ரகாஸதைவ நஸ்யாத், துச்சதைவ ஸ்யாத் !!

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தனக்கும் தன்னையும் மற்றப் பொருள்களையும் வ்யவஹரிப்பதற்கு யோக்ய மாகச் செய்யும் ஸ்வபாவத்தாலேதான் ஆகும். அப்படிக்கிருந்தால் ஸவிஸேஷ மாகிவிடுகிறது. அப்படியில்லாவிட்டால் ப்ரகாஸத்தன்மையே இல்லாமற் போம். ஸூந்யமேயாகிவிடும்.

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

மையோ " வென்று. ப்ரகாஸத்வம் என்பதற்கு ப்ரகாஸம் என்ற ஸப்தத்தினால் சொல்லப்படுவது என்று பொருள். " வ்யவஹாரயோக்யதாபாதநஸ்வபாவேந— என்று" வ்யவஹரிப்பதற்கு யோக்யமாகச்செய்வதே ஸ்வபாவம். அதனால்தான் உள தாகிறது. தன்னையும் மற்றப்பொருள்களையும் வ்யவஹரிப்பதற்கு யோக்யமாகச் செய்வதையே ஸ்வபாவமாக உடைத்தாயிருப்பதுதான் ப்ரகாஸத்தன்மை—என்று அர்த்தம், ஒப்புக்கொண்டால் ஸவிஸேஷமாகவே முடியுமென்று கூறுகிறார்— " அப்படி " என்று. ஒப்புக்கொள்ளாமல் போனால் வரும் தோஷத்தைக் கூறுகிறார் —" அதில்லாவிட்டால் " என்று.

ஜந்மாத்யதிகரணம் முற்றிற்று.

கூரகுலாதிபர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நமஃ

ஜந்மாத்யதிகரணச்சுருக்கம்.

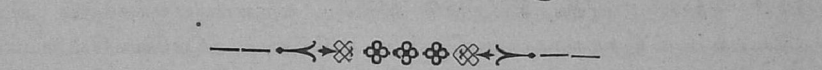

ப்ரஹ்மத்தை லக்ஷணத்தினால் நிரூபித்துத் தெரிவிக்கக்கூடுமாவென்று விசாரிக்கப்படுகிறது. தைத்திரீய உபநிஷத்தில் ப்ரஹ்மத்தை லக்ஷணத்தால் நிரூபணம் செய்யும் வாக்கியங்கள் காணப்படுகின்றன. முன்னதிகரணத்தில் முண்டகோபநிஷத்தில் கர்மத்தால் கிடைக்கும் ஸ்வர்காதி பலங்களை நன்கு பரீக்ஷித்து வெறுப்படைகிறவன் ஸ்ரோத்ரியனையும், ப்ரஹ்மநிஷ்டனையும் உள்ள குருவை ஆஸ்ரயிக்கவேண்டுமென்று குரு முகமாக ப்ரஹ்மத்தை யறியவேண்டுமென்கிற ஸ்ருதியின் பொருள் விசாரிக்கப்பட்டது. ஸாமான்யமாக லித்தமான பொருளைச் சொல்லும் பதங்களின் வ்யுத்பத்தியும் விசாரிக்கப்பட்டது. இங்கே தகப்பனான வருணர் தம்முடைய புத்ரனுகிய ப்ருகுவுக்கு ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை லக்ஷண முகமாக உபதேஸிக்கிறார். ப்ரஹ்மம் என்கிற பத விசேஷத்திற்கு இங்கே பூர்ணமான பொருளும் விளக்கப்படுகிறது. முன் ஸமந்வயாத்தில் உத்தேசிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்ம விசாரத்தை இங்கே லக்ஷணத்தை விசாரிப்பதன் மூலமாகப் பரீக்ஷை செய்கிறார். ப்ரஹ்மம் விசாரிக்கப்பட வேண்டுமென்று முன் கூறப்பட்டது. அந்த ப்ரஹ்மம் என்னது? எத்தன்மைத்து? என்று விசாரிக்கிறார் என்று ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் அருளிச்செய்த ஸங்கதி. இவ்வதிகரணத்தில் விசாரிக்கப்படும் விஷயவாக்யம் பின்வருமாறு:— வருணருடைய புத்ரரான ப்ருகு என்பவர் தகப்பனரான வருணருடைய ஸமீபம் வந்து "ஸ்வாமீ! ப்ரஹ்மத்தைத் தெரியச்செய்ய வேண்டும்" என்றார். இதற்கு தகப்பனர் கூறினார்:— "எதிலிருந்து இந்த சேதன சேதனங்களாகிய பூதங்கள் பிறக்கின்றனவோ, பிறந்தவையெல்லாம் எதனால் ஜீவிக்கின்றனவோ, ப்ரளயமடையுங்கால் எல்லாம் எதற்குள்ளே ப்ரவேஸிக்கின்றனவோ, அதை விரும்பி யறியவேண்டும், அது ப்ரஹ்மம்" என்றார். இந்த வாக்யத்தில் ப்ரஹ்மத்தின் லக்ஷணம் கூறப்படுவதாகத் தெரிகிறது. இதில் கூறப்பட்ட லக்ஷணம் ப்ரஹ்மத்தைத் தெரிவிக்கக்கூடிய ஸரியான லக்ஷணமாகுமா? ஆகமாட்டாதா? என்று இங்கே விசாரம். 'ஆகமாட்டாது' என்று பூர்வபக்ஷம். 'ஆகும்' என்று ஸித்தாந்தம். ஸ்ருஷ்டிசெய்வது, பரிபாலனம் செய்வது, ஸம்ஹாரம்செய்வது இவை மூன்றும் லக்ஷணம் என்று கூறியதாகிறது. மூன்று விசேஷணங்கள் கூறியிருப்

பதால் ப்ரஹ்மங்களும் மூன்றாக இருக்கவேண்டும் என்றும், விசேஷணமென்பது ஒரு பொருளை மற்றெல்லாப்பொருள்களிலிருந்தும் வேறாகப் பிரித்துக்காட்டுமென்றும், விசேஷ்யமென்பது மற்றெல்லாப் பொருள்களிலிருந்தும் வேறாகப் பிரித்துக் காட்டப்படும் பொருள் என்றும் ப்ரஸித்தமான ந்யாயம். "குறைக்கொம்புள்ளது, கொம்பில்லாதது, முழுக்கொம்புடையது மாடு" என்கிற வாக்யத்தில் மாடு என்கிற ஒருமை யிருந்தாலும் அது ஜாதியைக் குறிப்பதாகப் பன்மையென்று பாவித்து, மூன்று வெவ்வேறு மாடுகள் என்று பொருள்படும். கோவிந்தன் கருமையாயும், சிறுவனாயும், சிவந்த கண்ணுடையவனாயும் இருக்கிறான் என்கிற விடத்தில் விசேஷணங்கள் பலவாயிருந்தும், ஒருவனே விசேஷ்யனாகிறானே யென்றால்; அங்கே ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணத்தால் ஒருவனே யென்று கண்ணுக்குத்தெரிவதால் ஒவ்வொரு விசேஷணத்திற்கும் விசேஷ்யம் வேறாயிருக்கவேண்டும் என்கிற ந்யாயம் தடுக்கப்படுகிறது. ஸ்ருஷ்டி, பாலனம், ஸம்ஹாரம் என்கிற மூன்றையும் ஒருவனே செய்யமாட்டான். பெற்ற தகப்பன் தான் பெற்று வளர்த்ததை ஸம்ஹாரம் செய்வானா? இந்த மூன்று வ்யாபாரங்களும் சேர்ந்து எப்படி லக்ஷணமாகும்? ஒவ்வொரு வ்யாபாரத்தையும் ஒவ்வொருவர் செய்வதாகக் கொண்டு மூவரும் தனித்தனியே ப்ரம்மமென்று கொள்ளவேண்டிவரும். லக்ஷணமென்பது விசேஷணமென்றும், உபலக்ஷணமென்றும் இருவகைப்படும். விசேஷணமென்பது காட்டப்படும் பொருளில் எப்பொழுதும் வாஸ்தவத்தில் இருந்துகொண்டு அதைக்காட்டும். கொம்பில்லாதது என்றால், காட்டப்படும் மாட்டிற்கு ஸ்வபாவமாய் ஏற்பட்டது. உபலக்ஷணமென்பது காட்டப்படும் வஸ்துவில் எப்பொழுதும் ஸ்வபாவமாய் இல்லாதும், அதற்கு வெளிப்பட்டதாயும் இருந்துகொண்டு அதைக்காட்டுவது. ஒரு வீட்டின் கூரையில் காக்கை உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தால் அது அந்த வீட்டில் சோறதபோதிலும், காக்கை உட்கார்ந்திருக்கும் வீடு என்று அதைக் காட்டலாம். ஒரு வயலில் கொக்கு உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தால் கொக்கு இருக்கும் வயல் கோவிந்தனுக்குச் சொந்தமானது என்று காட்டலாம். இங்கே இவ்விரண்டுவிதத்தாலும், இந்த வாக்யம் ப்ரஹ்மத்தை லக்ஷணத்தால் காட்டாது. விசேஷணமாகக் காட்டுமோவென்றால், விசேஷ்யங்களில் பன்மைவரும். உபலக்ஷணமாகக் காட்டவும் இயலாது. அதற்கு மூன்று ஆகாரங்கள் வேண்டும். வயல் என்பது ஸாமான்யமாக வயல் என்று முன்பே தெரிந்திருக்கவேண்டும். அந்த வயலைக் காட்டுவதற்கு ஒரு அடையாளம் வேண்டும். அந்த அடையாளத்தை உபலக்ஷணமான ஆகாரம் என்பர். முதல் ஆகாரத்தை முன் தெரிந்த ஆகாரம் என்பர். கொக்கின் ஸம்பந்தம் உபலக்ஷணம். கொக்கு உட்கார்ந்திருப்பது கோவிந்தனுக்குச்சொந்தமான வயல் என்று கூறுகையில் முன்பேதெரிந்தவயல் கோவிந்தனுக்குச் சொந்தமென்று காட்டப்படுகிற உபலக்ஷ்ய ஆகாரம். இங்கே ப்ரஹ்மவிஷயத்தில்

முன்பே தெரிந்த ஆகாரம் என்பது கிடைக்கமாட்டாது. முன்பு எங்கே தெரிந்தது என்பது சொல்லமுடியாது. 'ஸத்யம் ஜ்ஞான மனந்தம் ப்ரஹ்ம' என்கிற ஸ்ருதிவாக்யத்தில் முன் தெரிந்தது என்று சொன்னால் அங்கேயும் விசேஷணங்களின் பன்மை வரக்கூடியதால் லக்ஷணம் ஸித்திக்காது என்று ஆக்ஷேபம். அந்த வாக்யம் உபலக்ஷணமாவதற்கு முன் தெரிந்த ஆகாரத்தைக் காட்ட இந்த ஸ்ருதியையும் இந்த வாக்யம் லக்ஷணமாவதற்கு அந்த ஸ்ருதியையும் அபேக்ஷிக்கவேண்டியிருப்பதால்; இதற்கு அது துணை, அதற்கு இது துணை, என்ற அந்யோந்யாஸ்ரய தோஷம் வரும். இப்படி பூர்வபக்ஷம். இதற்கு ஸித்தாந்தம்—உபலக்ஷணமென்கிற பக்ஷத்தில் தோஷமில்லை. முன் தெரிந்த ஆகாரம் என்பது இங்கே ஸத்வித்யை முதலிய ஸ்ருதிகளால் எற்படுகிறது. 'ப்ரஹ்மம் ஸங்கல்பித்து தேஜஸ் முதலியதை ஸ்ருஷ்டித்தது, இந்த ப்ராணிகளெல்லாம் ஸத்தை மூலமாக உடையது; ஸத்தையே தங்களுக்கு ஆஸ்ரயமாக உடையது. ஸத்திலேயே லயிப்பது;' என்று அங்கே சாந்தோக்யத்தில் ஸத்வித்யையில் கூறப்பட்டது. எதிலிருந்து எல்லாம் பிறக்கின்றனவோ என்று இங்கு முன்பே ப்ரஸித்தமாக ஸ்ருஷ்டி முதலியதைக் கூறியிருப்பதால் இந்த விஷயத்தை முன்பே கூறியிருக்கும் ஸ்ருதி இதற்கு புரோவாதமாகும். அந்த முன் வாதத்தில் கூறிய பொருளை நாம் முன்தெரிந்த ஆகாரமாகக் கொள்ளவேணும். காரணமாயிருக்கிற ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ப்ரளயங்களுக்குக் காரணமான ஒரு பொருள் உண்டென்று புரோவாதமான ஸ்ருதியால் உணர்த்தப்பட்டது. காரணமான பொருள்தான் ப்ரஹ்மம் என்று இங்கே காரணத்திற்கு ப்ரஹ்மத்தன்மை தெரிவிக்கப்படுகிறது. அதனால் காரணத்வம் என்பது ப்ரஹ்ம லக்ஷணமென்று நமக்கு அபூர்வமாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. காரணத்வத்தால் ப்ரஹ்மம் பரிதென்று ஏற்பட்டது. இப்பொழுது காட்டப்படுவது தனக்கு மேற்பட்டதில்லாத பரிதும் பரிதாக்குவதுமான ப்ரஹ்மஸப்தத்தின் பூர்ணமான பொருளுக்கு விஷயமான வஸ்துவென்று காட்டப்படுகிறது. முன்னிருந்த ஆகாரம் இங்கேயுள்ளதால் உபலக்ஷணமாகத் தட்டில்லை. விசேஷணமாகவும் லக்ஷணமாகும். ஒன்றுக்கொன்று விரோதமுள்ள லக்ஷணங்கள்தான் விசேஷ்யத்தை வேறுக்கும். விரோதமில்லாத அனேக தர்மங்கள் ஒரு வஸ்துவில் பொருந்தியிருக்கத் தடையில்லை. கருமை, யௌவனம், சிவந்தகண் முதலிய விசேஷணங்கள் சேர்ந்திருக்க வில்லையா? பூர்வபக்ஷி குறைக்கொம்பு முதலிய விசேஷணங்கள் வெவ்வேறு மாடு என்பதைக் காட்டுவதுபோல ஒவ்வொரு விசேஷணத்தாலும் விசேஷ்யம் வேறுபடும் என்பதைப் பெரும்பான்மையாக உள்ள ந்யாயம் என்பர். ஸித்தாந்தத்தில் விசேஷ்யத்தில் ஏகவசனமாயிருப்பது விசேஷ்யம் ஒன்றே யென்று பெரும்பான்மையாகக் காட்டுமென்றும், ஒன்றுக்கொன்று விரோதமான விசேஷணங்கள்தான் விசேஷ்யபேதத்தை யுண்டாக்குமென்றும்,

கூறுவர். இங்கே அது ப்ரஹ்மம் என்று ஏகவசனம் இருக்கிறது. ப்ரஹ்மமோ இந்த லக்ஷணத்தைக்கொண்டே ஸாஸ்த்ரமூலமாய்த் தெரியவேண்டியது. மாடு முதலியதைப்போல் கண்ணுக்குப் புலப்படுவதல்ல. மாடு என்று ஏகவசனமிருந்தாலும் விசேஷணங்கள் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாயிருப்பதாலும் அந்த விஸேஷணமுள்ள மாடுகள் பலவென்று காண்பதாலும், விசேஷணந்தோறும் விஸேஷ்ய பேதம் கொள்ளுகிறோம். இங்கே ஏகவசனத்தால் ஸ்வரஸமாகக் கிடைக்கும் விஸேஷ்யத்தின் ஒருமையைத் தவிர்க்க முடியாது. மேலும் மூன்வாதமான ஸத் வித்யையில் ஒன்றை யறிந்தவனுல் எல்லாம் அறியப்படும் என்கிற ப்ரதிக்ஞையோடு ஸத் என்னும் காரணப் பொருளே யறிந்தால் கார்யங்களெல்லாம் அறியப்படுகிறதென்று காரணம் ஒன்றே யென்று காட்டியிருப்பதாலும், காரணத்தின் ஒருமை ஸித்திக்கிறது. அதற்கு விரோதமாய் இங்கே ஒன்றுக்கொன்று விரோதமில்லாத விஸேஷணங்களைக்கொண்டு ப்ரஹ்மம் பலவென்று கொள்ள ந்யாயமில்லை. நெற் பயிரை விதைத்து வ்ருத்திசெய்பவனே அதை அறுக்கக் காண்கிறோம். ப்ரளயம் என்பது ஸம்ஸாரமென்பதில் துஷ்டத்தனம் செய்யும் ஸிஸுக்களைத் தூங்கச்செய்வதுபோல் ஒரு நீண்ட தூக்கமேயாகும். அது கருணையின் கார்யம் என்று நிர்வஹிக்கலாம். ஆகையால் விஸேஷணங்களுக்குள் விரோதமில்லை. இங்கோ ஒவ்வொரு வ்யாபாரத்தைச் சொல்லும் ஒவ்வொரு கார்யத்திலும் அது ப்ரஹ்மம், அது ப்ரஹ்மம் என்று கூறுமல் மூன்றுவ்யாபாரங்களையும் கூறிய பிறகு அது ப்ரஹ்மம் என்று கூறியிருப்பதால் மூன்றுவ்யாபாரமும் சேர்ந்து ஸமுதாய லக்ஷணமாகும். ஸ்ருஷ்டிசெய்வது ப்ரஹ்மம் என்றுல் ஸம்ஹாரம் செய்வது வேறே என்ற ஸங்கை வரும். அந்த சங்கையைத் தீர்த்தால்தான் ப்ரஹ்மத்தின் எல்லையில்லாத பெருமை ஏற்படும். தனித்தனியே மூன்றையும் லக்ஷணமாகச் சொன்னலும் மற்றப் பொருள்களின் வ்யாவ்ருத்தி கிடைக்குமானலும், எல்லையில்லாத பெருமையான ப்ரஹ்ம ஸத்தார்த்தத்தைக் காட்டுவதில் இங்கே நோக்காகையால் மூன்றும் சேர்ந்து லக்ஷணமாகும். ஸத்யம் ஞானமென்னும் வாக்யத்தில் ப்ரஹ்மத்தின் ஆகாரத்தை முன்பே தெரிந்துகொள்வதற்காக நாம் அபேக்ஷிக்கவில்லை. ஸத்வித்யாவாக்யத்தை அபேக்ஷிக்கிறோம். அதனுல் அந்யோந்யாஸ்ரயதோஷமில்லை. இந்த லக்ஷணவாக்யம் வந்த பிறகு காரணமாயிருக்கிற பொருள் காரணத்தன்மையினுலேயே மண் முதலியவற்றைப்போல விகாரம் முதலிய தோஷங்களையுடையதாகுமே என்று தோஷஸங்கை வர, அந்த ஸங்கையைப் போக்குவதற்கு அந்த தோஷங்களில்லாமல் ஸுத்தமாய்க் காட்டுவதற்காக "ஸத்யம் ஜ்ஞான மனந்தம் ப்ரஹ்ம" என்கிற ஸோதகவாக்யம் அவதரிக்கிறது. அது இந்த வாக்யத்திற்குப் பின்னுலே கவனிக்கும் வாக்யம். அந்த வாக்யத்தை ஸ்வரூப லக்ஷணமென்பர். இங்கே ஜகத் காரணத்தன்மையை லக்ஷணமாகக் கூறியதற்குக்காரணம் என்னென்றுல், ஸர்வ ஜகத் விஸிஷ்டமான

ப்ரஹ்மம் முக்தி தசையில் ப்ராப்யமானதால் உபாஸ்யமும், ஸர்வ விசிஷ்ட ப்ரஹ்மமேயாவது உசிதமாதலாலும், ஜகதுபாதான காரணத்வம் விசிஷ்டத் திற்கே ஸம்பவிக்குமாதலாலும், விசேஷ்யமான ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கும் ஸத்ய ஜ்ஞானாதி லக்ஷணத்தைவிட இந்த லக்ஷணத்தையே கூறு வது உசிதமாகும். இதைக்கூறினால் ஸத்ய ஜ்ஞானாதி லக்ஷணமும் பின்பு தானேவரும்.

இங்கே திருவாய்மொழி ஆரம்பத்தில் நம்மாழ்வார் கூறும் ப்ரஹ்மலக்ஷ ணம் கவனிக்கத்தக்கது. எல்லையில்லாத நிரதிசயமான ஆனந்தபரிபூர்ண தையை முதற்பாதத்தில் லக்ஷணமாகக்கூறினார். தைத்திரீய ச்ருதி ப்ருகு வல்லீயில் எதிலிருந்து என்று காரணவாக்யம் ஆரம்பிக்கப்பட்டு முடிவில் தீர் மானமாக ஆனந்தத்திலிருந்துதான் ஸமஸ்த ஜகத்தும் பிறக்கிறது. ஆனந் தத்தினாலேயே பிறந்ததெல்லாம் ஜீவித்திருக்கிறது. ஆனந்தத்திலேயே ப்ரளயகாலத்தில் எல்லாம் புகுகிறது. ஆனந்தம் தான் ப்ரஹ்மம் என்று கூறியிருப்பதால் ஜகத் காரணம் ஆனந்தஸ்வரூபமாகிய ப்ரஹ்மம் என்று ச்ருதியில் தீர்மானம் ஏற்படுகிறது. இந்தத் தீர்மானத்தை யனுஸரித்து ஆழ்வார் நிரதிசயமான ஆனந்தஸ்வரூபத்தை லக்ஷணமாகக் கூறியதால் மூன்று வித காரணத்வமும் அதனாலேயே லித்தித்துவிடுகிறது. நாம் ப்ரவேசிக்க வேண்டிய ப்ரஹ்மம் ஆனந்தகனம் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொண்டே கார ணத்வ லக்ஷணத்தையும் ஆழ்வார் ஸூசிப்பிக்கிறார். ப்ரஹ்மசப்தத்திற்குள்ள இரண்டு பொருள்களையும் முதலிரண்டு அடிகளால் ஆழ்வார் விளக்குகிறார். ஸ்வரூபத்தாலும், ஆனந்தம் முதலிய ஸகல கல்யாண குணங்களாலும் நிரதி சய ப்ருஹத்தானது ப்ருஹதித்தாதுவின் பொருள். தன்னைப்போல் தனக்கு ஸமானமாகப் பெரிதாக்குவது ப்ரஹ்மணமென்பதாலும், அதைத்தான் இரண் டாவது அடியில் ஞானத்தினுடைய நிரதிசய விகாஸம் உண்டாக்குவதாகக் கூறுகிறார். முதலிரண்டு திருவாய்மொழிகளும் ப்ரஹ்மசூத்ரங்களின் பொ ருளை வரிசைக்கிரமமாக விளக்குகின்றன வென்பது ப்ரஸித்தம். இவைகளை யெல்லாம் வேறிடத்தில் விஸ்தாரமாக விளக்குவோம்.

வேதத்திற்கு ஆறு அங்கங்கள் உள்ளதுபோல வேதாந்த விசாரமான மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரத்தில் உள்ள அதிகரணத்திற்கு ஆறு அங்கங்கள் உண்டு என்பர். விஷயம், விசயம், பூர்வபக்ஷம், உத்தரபக்ஷம், ப்ரயோஜனம், ஸங் கதி, என்று ஆறு அங்கங்கள். ஸங்கதியைப்பற்றி முன்பே கூறப்பட்டது. மூன் அதிகரணத்திற்கும் இந்த அதிகரணத்திற்கும் உள்ள ஸங்கதி முன்பே விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த அதிகரணத்தில் விசாரிக்கப்படும் விஷய வாக்யம் ஜன்மாதி லக்ஷணத்தைச் சொல்லும் தைத்திரீய வாக்யம். விசயம் என்பது ஸம்சயம். பூர்வ பக்ஷத்திற்கும், உத்தர பக்ஷத்திற்கும் ஸாதகமா யுள்ள அம்சங்கள் இருப்பதால் இப்படியோ அப்படியோ வென்று ஸம்சயம்

ஏற்படும். ஸம்ஸயத்திற்கு இடமில்லாமல் ஸ்பஷ்டமாயுள்ள வாக்யங்களைப் பற்றி விசாரிக்க அவஸ்யமில்லை. இங்கே இரண்டு கக்ஷிகளுக்கும் ஸாதாரணமான இன்ன இன்ன அம்ஸங்களால் ஸம்ஸயம் ஏற்படுகிறதென்பதை முன்பே காட்டிஞோம். பூர்வபக்ஷத்தையும் ஸித்தாந்தத்தையும் காட்டியிருக்கிறோம். பூர்வபக்ஷத்திற்கு ப்ரயோஜனத்தையும் ஸித்தாந்தத்தின் ப்ரயோஜனத்தையும் சொல்லவேணும். இங்கே பூர்வபக்ஷம் நிலைத்தால் ப்ரஹ்மத்திற்கு லக்ஷணம் ஏற்படாதாகையால் ப்ரஹ்மத்தை விசாரிக்கும் ஸாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதல்ல என்றும், ஸ்ருதியில் சொல்லப்பட்ட இந்த லக்ஷணத்தை லக்ஷணமாகக்கொண்டால் ப்ரஹ்மங்கள் பலவாகுமென்றும், ஒன்றேயான ப்ரஹ்மத்தை விரும்பி யறியவேண்டுமென்று ஆரம்பித்த ப்ரஹ்ம ஜிக்ஞாஸை ஆரம்பிக்கத்தக்கதல்லவென்றும் பூர்வபக்ஷத்திற்கு ப்ரயோஜனம். அதைத்தள்ளி லக்ஷணம் கூடுமானபடியாலும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமில்லாத ஒவ்வொரு விஸேஷணமும் விஸேஷ்யமான வஸ்துவை வெவ்வேறுக்கி பல ப்ரஹ்மங்கள் என்று ஏற்பட நியாயமில்லையானபடியாலும், இந்த ஸாஸ்த்ரத்தை யாரம்பிக்கத்தடையில்லை என்று ஸித்தாந்தத்தில் ப்ரயோஜனம்.

இந்த ஸாஸ்த்ரத்தில் இந்த அதிகரணம் மிகவும் ஸாரபூதமானது. இந்த ஸாஸ்த்ரத்திற்கே உயிரானது. ஸூத்ரகாரர் திருவாக்கினால் அருளிச்செய்யப்படும் இந்த லக்ஷணம் ஜீவனைக்காட்டிலும் ப்ரஹ்மம் வேறு என்றும் ஜீவர்கள் நியாம்யமென்றும் ப்ரஹ்மம் நியந்தாவென்றும், ஜீவர்களுக்கு மோக்ஷமளிப்பது ப்ரஹ்மம் என்றும் நன்றாய் ஸாதிக்கிறது. ஸகல கல்யாண குணங்களையும் உடைய ஸகுணமான ஈஸ்வரனையே இந்த லக்ஷணத்தால் கூறுவதால் ப்ரஹ்மஸூத்ரமென்கிற ஸாஸ்த்ரம் ஸகுணப்ரஹ்மத்தையே ப்ரதிபாதிக்கிறதென்பது ஸ்பஷ்டமாகிறது. முன் ஸூத்ரத்தில் அறிய வேண்டியதாயும் விசாரிக்கவேண்டியதாயும் சொன்ன ப்ரஹ்மத்திற்குத்தானே இங்கே லக்ஷணம் கூறுகிறார். ஆழ்வார் நிர்குணமென்பார் மிடரைப் பிடிப்பதுபோல ஸூத்ரகாரரும் இங்கே அவர்கள் மிடரைப்பிடிக்கிறார். இந்த லக்ஷணத்தைக் கடைசிவரையில் நினைத்துக்கொண்டே வந்து இந்த ஸாஸ்த்ரத்தின் முடிவில் இந்த லக்ஷணத்திற்கு எங்கே முக்தாத்மாக்களிடத்தில் அதிவ்யாப்தி வந்து விடுமோவென்று ஸங்கித்து, அப்படி வாராது, ஜகஜ்ஜந்மாதி வ்யாபாரத்தில் அவர்களுக்கு அதிகாரமில்லை, ஈஸ்வரனொருவனுக்கேதான் அந்த அதிகாரம் உண்டு, என்று ஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்து முக்தாத்மாக்களும் ஈஸ்வரனைக்காட்டிலும் தாழ்ந்தவரென்றும், ஆனால் ஆனந்தம் மட்டும் ஒரேவிதமென்றும் கூறினார். இப்படிக்கு ஆரம்பத்தில் இந்த அதிகரணத்தில் ப்ரஹ்மத்தை ஜீவன் முதலிய ஸகல வஸ்துக்களிலிருந்தும் வேறுக ஜகஜ்ஜந்மாதி லக்ஷணத்தால் காட்டுவதாலும், இந்த ஸாஸ்த்ரத்தின் கடைசி அதிகரணத்தில் முக்தி தஸையிலும் அந்த அதிகாரம் ஈஸ்வரனுக்குமட்டும்தான் உண்டென்றும், ஆனந்தம் இருவர்களுக்கும் ஸமம் என்றும் கூறுவதனாலும், எக்காலத்திலும்

ஜீவனும் ஈஸ்வரனும் பிந்நர்கள்தான் என்பதைக்காட்டி அவர்களுக்குள் ரக்ஷ்ய ரக்ஷகபாவம் உண்டென்றும் தெளிவாகக்காட்டுகிறார். இந்த அதிகரணம் மிகவும் ஸாரமானது என்பதைத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் மிகவும் ஸங்க்ஷிப்தமான தம்முடைய 'ஸாரம்' என்னும் ஸமந்வயபாக்யானத்தில் இந்த அதிகரணத்தை ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் காட்டிலும் அதிக விஸ்தாரமாக வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார்.

இங்கே உபாதான காரணத்வத்தையும் லக்ஷணமாகக் கூறி இந்த அத்யாயத்தின் முடிவில் பல ஸ்ருதிகளின் தாத்பர்யத்தைக்கொண்டு ப்ரக்ருத்யதிகரணத்தில் உபாதான காரணத்வத்தை ஸமர்த்தனம் செய்கிறார். இதனால் அத்யாயம் முழுவதிலும் லக்ஷணம் கூறும் இந்த அதிகரணம் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளத்தில் ஓடுகிறதென்பது தெரிகிறது. உபாதானகாரணத்வம் ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் அனுப்ரவேசித்து அந்தர்யாமியாயிருந்து அந்தப் பொருள்களைப் பொருளாக்கி அந்தந்த ஜீவனை ஹ்ருதயகுஹையிலிருந்து முக்திபர்யந்தம் ரக்ஷிப்பதற்கும் விரும்பித்தேடுகிறவர்களுக்கு ஸேவை ஸாதிப்பதற்குமாக எழுந்தருளியிருக்கை என்கிற மஹாகுணத்தை விளக்குகிறது.

ஜந்மாத்யதிகரணச் சுருக்கம்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நமஃ

3. சாஸ்த்ரயோநித்வாதிகரணம்.

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

ஜந்மாத்யஸ்ய யதஃ । ஜந்மாதி காரணம் ப்ரஹ்ம வேதாந்தவேத்யமித்யுக்தம் । ததபு

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஜகத்தின் உத்பத்தி முதலியதற்குக் காரணமான ப்ரஹ்மம் வேதாந்தங்களைக் கொண்டு அறியத்தக்கதென்று கூறப்பட்டது. அது அயுக்தம். அது

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பிறகு முன் அதிகரணத்தோடு ஸங்கதியைக்கூறுகிறார்—"ஜகத்தின் உத்பத்தி முதலிய" என்று. எப்படி அயுக்தம் என்கிற கேள்விக்கு பதில் கூறுகிறார்—"அதுவோ" என்று. பொதுவில் ஶப்தத்தால் தெரிவிக்கப்படக்கூடும் என்று ஏற்பட்டாலல்லவோ ஶப்தவிஶேஷமான ஒரு வேதாந்த வாக்யத்தால் அறியப்படுவது ஸித்திக்கும் என்று பொருள்.* அது எதனால்? அது ப்ரத்யக்ஷத்தால் பார்க்கப்படவில்லையே; பின் எந்த ப்ரமாணத்தால் ஸித்திக்கும்; என்று கேட்டால்: பூர்வபக்ஷி கூறுகிறார்—"அனுமானத்தால்" என்று. இங்கே ஒரு ஆக்ஷேபம். ஈஶ்வரன் உண்டென்று அனுமானத்தால் ஸாதிப்பதைக் கண்டிப்பதற்காக இந்த அதிகரணம் ஆரம்

அநுபதம்—

* ப்ரத்யக்ஷம் அனுமானம் இவைகளால் அறியப்படும் விஷயத்தை அறிய ஶாஸ்த்ரத்தின் உதவி தேவையில்லை. மற்றப்ரமாணங்களால் அறியக்கூடாத விஷயத்தைத்தான் ஶப்தப்ரமாணமென்னும் சாஸ்த்ரத்திற்கு அறிவிக்க ஸாமர்த்யம் உண்டு. தார்க்கிகர் நிரூபிக்கிறபடி அனுமானமென்னும் ப்ரமாணத்தால் ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வஶக்தியுமான ஒரு சேதனன் ஜகத்காரணமாக ஸித்திக்கிறபடியால் ஶாஸ்த்ரத்திற்கே அதைத் தெரிவிக்க யோக்யதையில்லையாதலால் அந்த ஶாஸ்த்ரத்தில் ஒரு ஏகதேஶமான ஜந்மாதி வாக்யம் எப்படி ப்ரஹ்மத்தைக் காரணமாக அறிவிக்கக்கூடும் என்று ஆக்ஷேபம்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் —

ஸதி । தஸ்ய வாக்யஸ்ய திவாத்வே । ஸந்நாநேந லிங்கேநாதாஸ்

த்தம் ! தத்தி ந வாக்யப்ரதிபாத்யம் ! அநுமாநேந ஸித்தேரித்யாஸ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

வேதாந்த வாக்யங்களால் அறிவிக்கக்கூடியதல்ல. எனென்றால், அனுமானத்தைக் கொண்டே காரணப் பொருளைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். இப்படிக்கு

கீநுதப்ராகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பிக்கவேண்டியதில்லை § வேறு ப்ரமாணத்தால் ஸாதிக்கப்படுவதையும் வேறு ப்ரமாணங்களில் பாதிக்கப்படுவதையும் ஸாஸ்த்ரம் ப்ரதிபாதிக்கமாட்டாது, என்கிற ந்யாயத்தைக் ¶ கொண்டல்லவோ அதைக் கண்டிக்க ப்ரயத்நப்படுகிறார்கள். அது அவஸ்யமில்லை. அனுமானத்தால் ஏதோ ஒரு ஜகத்கர்த்தா இருக்கிறார் என்று ஏற்பட்டாலும், அனுமானத்தாலும் ஏற்படாத அம்ஸங்களான நிமித்தகாரணமும், உபாதான காரணமும், ஈஸ்வரன் ஒன்றே யென்பதையும், ஆகாஸம் முதலிய வஸ்துக்கள் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுவதையும் † ஸாஸ்த்ரம் ப்ரதிபாதிக்கலாமே; மேலே கண்ட இரண்டு அம்சங்களும் அனுமானத்தால் மறுதளிக்கப்படுவதால் அனுமா

அரும்பதம்—

§ ஸாஸ்த்ரம் தவிர வேறு ப்ரமாணமாகிய அனுமானத்தால் காரணப்பொருள் ஸித்திப்பதால் வேதாந்திக்கு ஒரு விரோதமும் இல்லையாதலால் ஸாஸ்த்ரம் ஒன்றினால் மட்டும் ஜகத்காரணப்பொருளை அறியக்கூடுமென்று ஸாதிக்கும் இந்த அதிகரணம் தேவையில்லையே என்று ஆக்ஷேபம்.

¶ அப்ராப்தேஷ்டி ஸாஸ்த்ரமர்த்தவத் என்று ந்யாயம்.

† ஈஸ்வரன் ஜகத்திற்கு நிமித்தகாரணம் மட்டும் ஆனானென்றும், ஆகாசம் நித்யமென்றும், அதை ஈச்வரன் ஸ்ருஷ்டிப்பதில்லை யென்றும் தார்க்கிகர்கள் அனுமானத்தால் நிர்மானிக்கிறார்கள். வேதாந்திக்கோ ப்ரஹ்மம் உபாதான காரணமும் ஆகவேண்டும்; ஆகாஸம் முதலியதும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் பொருள்களில் சேரவேண்டும்; இந்த அம்ஸகள் தார்க்கிகர்கள் அனுமானத்தால் ஸித்திக்காததால் மற்ற ப்ரமாணத்தால் ஸித்திக்காத இவ் வம்சங்களை ஸாதிக்க ஸப்தப்ரமாணத்திற்கு அவகாஸம் இருப்பதால் ஸாஸ்த்ரம் வீணாகாமல் உபாதானகாரணத்தன்மையைக் காட்டலாமே. நிமித்தகாரணமான சேதனப் பொருளான ஈஸ்வரன் உபாதானமாகமாட்டான் என்று தார்க்கிகர் செய்யும் அனுமானத்தை ஸாஸ்த்ரம் ஸாதித்து நிமித்தமும் உபாதானமும் ஒன்றே யென்று ஸாதிக்கலாமே. நையாயிகர்கள் ஈஸ்வரனை நிமித்தகாரணமாக ஸாதிக்கும் அனுமானத்தை வேதாந்தி ஏன் கண்டிக்கவேண்டும் என்று கேள்வி.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஹேது :—

ஸாஸ்த்ரயோநித்வாத் ॥

ங்க்யாஹ :—

ஸாஸ்த்ரயோநித்வாத் !!

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஸங்கை உண்டாக அதன் பேரில் கூறுகிறார் :—

"ஸாஸ்த்ரயோநித்வாத்"

"ஸாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டே ப்ரஹ்மமானது ஸித்திப்பதால்."

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு—

னத்தைக் கண்டிக்கவேண்டியது அவச்யம்தான் என்றால்; ஸாஸ்த்ரவிரோதத்தால் அனுமானம் துஷ்டமாவதால் ‡ அனுமானத்தால் ஸாஸ்த்ரம் தகையப்படமாட்டாது.

இதற்கு பதில் கூறுவோம்—ஸாஸ்த்ரமோவென்றால் வேறு ஜாதகப்ரமாணங்களால் ஏற்பட்டதையும், வேறு ஜாதகப்ரமாணங்களால் ஜாதிக்கப்பட்டதையும், ப்ரதிபாதிக்கமாட்டாது. 'அலௌகிகமான வேதவாக்கு இரண்டுவிஷயங்களே ப்ரதிபாதிக்கமாட்டாது. எப்படி எந்த ஆகாரத்தோடு ஒரு வஸ்துமற்றப்ரமாணங்களால் ஸித்தித்திருக்குமோ அதையும் எந்தப்ரகாரமாய் ஒரு வஸ்து மற்றப்ரமாணங்களால் மறுதளிக்கப்பட்டிருக்குமோ அதையும்' என்று மீமாம்ஸகர் ஸ்லோகம்.* நிமித்த காரணத்தன்மை

அநுபதம்—

‡ தார்க்கிகருடைய ஈஸ்வரானுமானத்திற்கு இடம் கொடுத்துவிட்டால், ஈஸ்வரன் ஸித்திப்பதற்கே அவர்கள் அனுமானம் மூலப்ரமாணமாகி உபஜீவ்யமாகிவிடுமாதலால் ஈஸ்வரனென்னும் பொருளைக்காட்டும் மூலப்ரமாணமான அனுமான்ப்ரமாணம் அவனை எப்படிக்காட்டுகிறதோ அதற்கு விரோதமாக நாம் வேறொன்றைக் கொள்ளமுடியாது. தார்க்கிகருடைய அனுமானப்ரமாணம் நிமித்தமும் உபாதானமும் வேறு வேறுகவே இருக்கவேண்டும் என்றும் தீர்மானிப்பதால் அதற்கு விரோதமாக ஈஸ்வரன் இரண்டுவித காரணமும் ஆவானென்று வேதாந்தி சொல்ல அஸாத்யமாகிவிடும். ஆகையால் தார்க்கிகர்களின் ஈஸ்வரானுமானத்திற்கு இடங்கொடாமல் அதை அலசியலசி நிரஸிக்கவேண்டுமென்று ஸித்தாந்தியின் கொள்கை.

* ப்ரத்யக்ஷத்தாலும், அனுமானத்தாலும் எது ஸித்திக்கிறதோ அதை ஸாஸ்த்ரம் மறுபடியும் ப்ரமாணமாக ஸாதிக்கமாட்டாது. வேறு ப்ரமாணத்தால் தெரிந்த

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஶாஸ்த்ரம் யஸ்ய யோநிஃ - காரணம் - ப்ரமாணம் - தச்சாஸ்த்ரயோநி!

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஶாஸ்த்ரம் எதற்கு யோநியோ? யோநி என்றால் காரணம். இங்கே அது அறிவுக்குக் காரணமான ப்ரமாணம். ஶாஸ்த்ரத்தை யோநியாக

சந்ததப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யும் உபாதான காரணத்தன்மையும், ஶாஸ்த்ரத்தால் ப்ரஹ்மத்திற்கு உளதென்று உபதேசிக்கப்படுகிறது. அதில் நிமித்தகாரணத்தன்மை அனுமானத்தால் ஸித்திப்பதால் ஶாஸ்த்ரம் அதைச்சொல்லுவது சொன்னதைச்சொல்லும்அனுவாதமேயொழிய அபூர்வோபதேசமாகாது. அனுவாதமென்பது முன் வேறுப்ரமாணத்தால் ஸித்தித்திருப்பதை அபேக்ஷித்திருப்பதால் இந்த நிமித்தகாரணத்தின் அனுவாதம் நிமித்தகாரணத்தை ஸாதித்த அனுமானத்தை அபேக்ஷித்தே நிற்கும். அனுமானமோவென்றால் ஒரு இந்த்ரியத்திற்கு புலப்படாத உருவமில்லாத பொருள்களைத்தவிர மற்றப்பொருள்களைக் குறித்துத்தான் காரணத்வமென்றும், உபாதானகாரணமல்லாத வேறு நிமித்தகாரணம் தான் உண்டென்றும் ஏற்படுவதாலும அப்படியே தான் காரணத்தன்மை உலகத்தில் காணப்பட்டிருக்கிறதென்றும், வ்யாப்தி கூறுவதால் ஜகத்கர்த்தாவான ஈஸ்வரனே விளக்குவதாகச் சொல்லும் மூலப்ரமாணமான அனுமானத்திற்கு விரோதமாக நிமித்தமும் உபாதானமும் இரண்டும் ஒன்றே என்றும், ஆகாஶம் முதலிய அமூர்த்தமான † பொருள்களை ப்ரஹ்மமுண்டுபண்ணுமென்றும், ஶாஸ்த்ர

அரும்பதம்—

பொருளை அது ஸாதிக்க அவச்யமில்லை. மற்றப்ரமாணங்களால் இல்லையென்று மூதலிக்கப்பட்டுத் தள்ளப்படுவதையும் ஶாஸ்த்ரம் ப்ரமாணமாக ஸாதிக்கமாட்டாது. கருப்பு வெளுப்பல்ல; இரண்டும் இரண்டும் சேர்ந்து ஐந்தாகாது; என்று மற்றப்ரமாணங்கள் மறுதளிக்கும் விஷயத்தை அதற்கு விரோதமாக கருப்பு வெளுப்பென்றும், இரண்டும இரண்டும் ஐந்தாகும், என்றும், ஶாஸ்த்ரம் போதிக்கமுடியாது. மற்ற ப்ரமாணங்களால் ஸாதிக்கப்படுவதையும் ஸாஸ்த்ரம் அறிவிக்காது; பாதிக்கப்படுவதையும் அறிவிக்காது.

§ அபூர்வம்—முன் அறியாதது, புதிதாய் முதன் முதல் அறிவிக்கப்படுவது.

† காரணப்பொருளை அனுமானம் ஸாதித்தால் காரணமென்னும் பொருளை (கர்மியை) காம் க்ரஹிக்கும்படி உதவுவது அந்த ப்ரமாணமேயாகும். அதை தர்மிக்ராஹமென்று சொல்லுவர். அந்தப்பொருளை ஸாதித்துக்கொடுக்கும் மூலப்ரமாண

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

தஸ்ய ஹாவஃ ஸாஸ்த்ரயோநித்வம் । தஸ்மாத் - ப்ரஹ்மஜ்ஞாந காரண

தஸ்ய பாவஃ ஸாஸ்த்ரயோநித்வம் ! தஸ்மாத் - ப்ரஹ்மஜ்ஞாந காரண

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

உடையது ஸாஸ்த்ரயோநி. அதன் தன்மை ஸாஸ்த்ரயோநித்தன்மை. அத்தஸ்மாத் - ஸாஸ்த்ரமானது ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணமாயிருப்பதால் ப்ரஹ்

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

மானது ப்ரதிபாதிக்க யோக்யமில்லாமல் போகும். இப்படிக்கு காரணவாக்யங்கள் சில அம்ஸங்களில் அனுமானத்தால் ஸாதிக்கப்பட்ட விஷயங்களையும் சில அம்ஸங்களில் பாதிக்கப்பட்ட விஷயங்களையுமுடையனவாகுமாதலால், நிமித்தமும் உபாதானமும் ஒன்றே பென்று ஸித்திக்கமாட்டாதாகையால் அது ஸித்திப்பதற்காக நிமித்தமாத்ரம் என்று சொல்லும் அனுமானத்தைக் கண்டிப்பதற்காக இந்த அதிகரணம் ஆரம்பிக்கவேண்டியதுதான். இங்கே ஆக்ஷேபம். ¶ ஈஸ்வரனை அனுமானத்தால் ஸாதிக்கிறவர்களும் ஈஸ்வரனே ஸாஸ்த்ரமும் போதிக்கிறதென்று அங்கிகரிக்கிறார்கள். ஸாஸ்த்ரத்திற்கு பலங்கட்டுவதாக அனுமானத்தையும் சொல்லுகிறோமாகையால், அதைக் கண்டிப்பது யுக்தமல்ல! இதற்கு உத்தரம்—ப்ராமாண்யம் தானுகக் கிடைப்பதல்ல; தோஷமில்லையென்று வேறு காரணங்களைக்கொண்டு தெரிந்து கொண்டுதான் ப்ராமாண்யம் ஸித்திக்குமென்றுசொல்லும் ந்யாயவாதிகள் * இப்ப

அநுபதம்—

மான அனுமானம் அதை எப்படிக்காட்டுமோ அதற்கு விரோதமாக ஸாஸ்த்ரத்தால் அதன சன்மையைக் கொள்ளக்கூடாமற்போகுமாகையால் ஸித்தாந்தியின் உபாதான காரணக்கொள்கைக்கு விரோதம் வரும்.

¶ ஈஸ்வரன் உபாதான காரணமென்னும் வேதாந்திகள் மதத்தை ஸ்தாபிக்கதார்க்கிகரின் ஈஸ்வரானுமானத்தைக் கண்டித்தே தீரவேண்டும். அனுமானத்தால் ஈஸ்வரன் ஸித்திக்கமாட்டானென்றும் ஸாஸ்த்ரம் ஒன்றினால்தான் அதன் காரணமாக ஸிதிப்பான் என்றும் வேதாந்தி ஸாதித்தே தீரவேண்டும்

* ப்ராமாண்யம் 'ஸ்வத:' என்றும் 'பரத:' என்றும் இரண்டுவிதக் கூறியுண்டு வேதாந்திகள் ஸ்வத: ப்ராமாண்யவாதிகள். தார்க்கிகர் பரத: ப்ராமாண்யவாதிகள். அதாவது ஒரு டொரூள ஸாதிக்கும் ப்ரமாணம் தோஷமற்றதென்றும், அப்ராமாண்ய ஸங்கைக்கு இடமில்லை என்றும் நிரூபித்த பிறகு தான் அந்தப்பொருளை ஸாதிக்கும் ப்ரமாணத்தை ஆதரிக்கலாமென்பது அவர்களுக்கூறி. ஸப்தம் ஈச்வரன் விஷயத்தில் ப்ரமாணம் என்று அவர்கள் சொல்லுவதற்கு நிர்தோஷ

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

கோ ஸௌ ! ஸாஸ்ரஸ்ய - தத்யோநித்வம் ப்ரஹ்மணஃ ! கதஞ்சாதீந்த்ரிய த்வாத் ! ஸாஸ்த்ரஸ்ய - தத்யோநித்வம் ப்ரஹ்மணஃ ! அத்யந்தாதீந்த்ரிய

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

மத்திற்கு அது யோநியாகிறது. அடியோடு இந்த்ரியங்களுக்கு எட்டாதபடியாலும், ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களுக்கு அகப்படாததாலும் ப்ரஹ்மத்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு—

டிச் சொல்ல ஸாத்யமில்லை. அனுமானம் ஸாஸ்த்ரத்திற்கு பலத்தை அனுக்ரஹிக்கிறது எனறு சொன்னால், ஸாஸ்த்ரம்தான் ஈஸ்வர விஷயத்தில் முக்யமான ப்ரமாணமென்று ஏற்படும். எது அனுக்ரஹிக்கப்பட்டு பலப்படுத்தப்படுகிறதோ அது தானே முக்யம். ஈச்வரனால் கூறப்பட்டதென்று அவர்களால் வேதத்தின் ப்ராமாண்யம் அங்கீகரிக்கப்படுகிறது; ஆகையால் ஈச்வரன் ஸித்தித்தால் அவன் செய்தானென்று வேதத்திற்குப்ராமாண்யம் ஸித்திக்கும்; வேதத்திறகு ப்ராமாண்யம் ஸித்தித்தால் ஈச்வரன் ஸித்திப்பான் என்று அந்யோன்யாச்ரயதோஷம் வந்தே தீரும். மஹா ஜனங்களால் பரிக்ரஹிக்கப்பட்டதால் வேதப்ராமாண்யம் ஸித்தித்து வேகத்திலிருந்து ஈஸ்வரன் ஸித்திப்பதால ‡ அந்யோந்யாஸ்ரயதோஷமில்லை யென்றால்; அது ஸரியல்ல. ஸிஷ்டர்கள் பரிக்ரஹிப்பது ப்ரமத்தால் இல்லையென்று காட்டுவதற்காக வேதம் தோஷமில்லாதது என்கிற ஞானத்தை மூலமாகச் சொல்லவேண்

அநுபதம்—

னும் ஆப்தனுமான ஈஸ்வரனால் கூறப்பட்டதால் அது நிர்தோஷப்ரமாணமென்று அவர்கள் சொல்லவேண்டும். அதில் அந்யோந்யாஸ்ரயதோஷம் வரும். ஈஸ்வரன் ஸித்தித்தால் அவனால் செய்யப்பட்ட ஸாஸ்த்ரம தோஷமற்றதென்று ஸித்திக்கும். ஈஸ்வரன் ஸித்திப்பதற்கு நிர்தோஷமாக ஏற்பட்ட ஸாஸ்த்ரம் வேண்டும். ஸாஸ்த்ரத்தின் ப்ராமாண்யம் ஸித்திக்க ஆப்தமும் நிர்தோஷமுமான ஈஸ்வரனுடைய அபேக்ஷை ஈஸ்வரனை ஸாதிக்க நிர்தோஷமான ஸாஸ்த்ரத்தின் அபேக்ஷை.

‡ பெரியோரான ஸிஷ்டர்கள் ஒரேமனதாய் ஸாஸ்த்ரத்தை பரிக்ரஹித்து அது நிர்தோஷப்ரமாணமென்று ஆதரிக்கிறார்கள். அதைக்கொண்டே வேதப்ரமாணம் நிர்தோஷமென்று யேற்படுவதால் அது ஈஸ்வரனால் சொல்லப்பட்டதென்று ஸாதிக்க அவஸ்யமில்லை. ஈஸ்வரப்ரணீதம் என்பதை ஆச்ரயிக்காமலே ஸிஷ்ட பரிக்ரஹத்தைக்கொண்டு வேதப்ராமாண்யத்தை ஸாதிக்கிறோம். ஆகையால் நீங்கள் சொல்லும் அந்யோன்யாஸ்ரய தோஷத்திற்கு இடமில்லையென்று பூர்வபக்ஷியின் பதிலுரை.

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

கேவந வ்ருத்ருக்ஷாதிவ் ஶாணவிஷயதயா வ் ஹுணஃ ஸாதெஷ்கவ் ஶா

த்வேந ப்ரத்யக்ஷாதிப்ரமாணவிஷயதயா ப்ரஹ்மணஃ ஸாஸ்த்ரைகப்ரமா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தைக் காட்டுவதில் ஸாஸ்த்ரம் ஒன்றே ப்ரமாணமாகிறபடியாலும் முன் சொல்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

டும்; வேதம் தோஷமற்றதென்கிற ஞானம் தோஷமில்லாத ஒரு புருஷனால் கூறப் பட்டது என்கிற ஞானத்தால்தான் ஏற்படும் என்று இப்படி அந்யோந்யாஸ்ரய தோஷம் வரவே வரும். ¶ ஆப்தனால் சொல்லப்பட்டது என்பதையும் அனுமானத் தால் ஸாதித்துவிடுகிறோம்; அப்பொழுது அந்யோந்யாஸ்ரய தோஷமில்லை, என் றால்; † அந்த அனுமானத்தினாலேயே வேதத்திற்கு வக்தாவாக ஈஸ்வரன் ஸித்திப் பதாலும், * வேதம் எதற்கு என்று ஸாஸ்த்ரம் வ்யர்த்தமாகுமே என்பதைப் பரி ஹரிப்பதற்காக ஈஸ்வரானுமானத்தைக் கண்டிக்கவேண்டியது அவஸ்யமாகையால் இந்த அதிகரணத்தை ஆரம்பிப்பது யுக்தம்.

அநுபதம்—

¶ பூர்வபக்ஷியின் பதிலுரையின்பேரில் ஆக்ஷேபம்—ஶிஷ்டர்கள் நம்புவது ப்ரத்தா ஜாட்யத்தாலிருக்கலாம். ஸாஸ்த்ரம் நிர்தோஷம் என்கிற நிச்சயம் வேண் டும். ஶிஷ்டர்கள் நம்புவதால், ப்ராமாண்ய நிஶ்சயம் ஏறபடாது. நிர்தோஷ னும் ஆப்தனுமான ஈஸ்வரனால் 'ப்ரோக்தம்' என்று ருஜு செய்யத்தான் வேண் டும். ஆகையால் அந்யோந்யாஸ்ரயதோஷம் விலகாது.

† அதற்குப் பூர்வபக்ஷி பதில்—ஸாஸ்த்ரத்தைச்சொன்னவன் தோஷமற்ற ஆப் தன் என்பதை ருஜு செய்ய ஸாஸ்த்ரத்தில் நம்பிக்கையை அபேக்ஷியாமல் அனு மானத்தாலேயே ஸாஸ்த்ரத்தின் தோஷமற்ற வக்தாவாக ஈஸ்வரனே ஸாதித்துவிடுகி றோம். ஆகையால் இப்படி அந்யோந்யாஸ்ரயதோஷத்தை விலக்கிவிடுகிறோம். அத்யத்புதமான ஸாஸ்த்ரத்தைச்சொன்னவன் தோஷமற்றவனும், ஸர்வஜ்ஞனுமான ஒரு புருஷனை விருக்கவேண்டும்; அவன் ஈஶ்வரன்; என்று ஒரு ஈஸ்வரானுமானத் தை தார்க்கிகர் செய்கிறார்கள்.

* இப்பொழுது சொன்ன அனுமானத்தால் ஈஸ்வரன் ஸித்தித்துவிட்டால் அவனே ஸாதிக்க ஸாஸ்த்ரத்தின் உதவி ஏதுக்கு என்று ஆக்ஷேபம் வந்து ஸாஸ்த்ரம் வீணுகத்தெரியும். ஆகையால் தார்க்கிகர்கள் செய்யும் இந்த ஈஸ்வரானுமானத்தை நாம கண்டிக்கவேண்டியதே. அதைக் கண்டிப்பதாகிய இந்த அதிகரண விசாரம் நாம் செய்யவேண்டியதே என்று ஸித்தாந்தியின் பதிலுரை.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ணஸ்வாஸ உக்த ஸ்ரூ ஏவம் ஸ்ரு ஸ்ரு யதோ வா இமானி ஸ்ரூதாநீத்யாதி

ணத்வாத் உக்தஸ்வரூபம் ப்ரஹ்ம யதோ வா இமானி பூதாநீத்யாதி

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

லப்பட்ட ஸ்வரூபமுடைய ப்ரஹ்மத்தை "எதிலிருந்து இந்த பூதங்களெல்லாம் உண்டாகின்றனவோ" முதலிய காரண வாக்யம் தெரிவிக்கவே

சந்ததப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

"ஸாஸ்த்ரயோநித்வாத்"

பாஷ்யகாரருக்கு இஷ்டமான ஆரும் வேற்றுமை தத்புருஷஸமாஸமாக * (ஸாஸ்த்ரத்திற்குக் காரணமாயிருப்பதால் என்கிற) யோஜனை யுக்தமல்லவென்று தள்ளுவதற்காக கூறுகிறார்—"ஸாஸ்த்ரம் எதற்குக் காரணமோ" என்று யோநி என்ற பதம் ஸாதாரணமாய் உபாதாநம் என்கிறதைச் சொல்லுமாதலால் அதை விலக்குவதற்காகக் § காரணம் மட்டும் என்கிற பொருளைக் கூறுகிறார் — "காரணம்"

அநுபந்தம்—

* ஸாஸ்த்ரயோநி என்னும் ஸமாஸபதத்தை தத்புருஷஸமாஸமாகச் சொல்லுவதா? பஹுவ்ரீஹிஸமாஸமாகச்சொல்லுவதா? ஸாஸ்த்ரத்தினுடைய யோநி (காரணம்) என்றால் ப்ரஹ்மம் ஸாஸ்த்ரத்தைச்செய்தது என்று பொருளாகும். ப்ரஹ்மம் ஸாஸ்த்ரத்திற்குக் கர்த்தாவாதலால் என்று ஸூத்ரத்திற்குப் பொருளாகும். அப்படியே ஸங்கரபாஷ்யத்தில் முதல் யோஜனை. ஸாஸ்த்ரம் எதற்கு யோநியோ, அது ஸாஸ்த்ரயோநியென்றால், அது பஹுவ்ரீஹி யாகும். எதை ஸாதிக்க ஸாஸ்த்ரமொன்றே காரணமோ அது ஸாஸ்த்ரயோநி—"ஸாஸ்த்ரமொன்றாலேயே ஸித்திக்கும் என்ற காரணத்தால்" என்று ஸூத்ரத்தின் பொருள். இது ஸங்கரபாஷ்யத்தின் இரண்டாவது யோஜனை. இதையே ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார்.

§ யோநி என்பது காரணத்தைச் சொல்லும் காரணத்தை உபாதாநகாரணமென்றும், நிமித்தகாரணமென்றும், இருவகையாகச் சொல்லுவர். நிமித்தகாரணமென்பது விளக்கும் காரணம். ஒரு பொருளைப்பற்றி அறிவை யுண்டாக்கும் காரணம் நிமித்தகாரணம். அதாவது ப்ரமாணம் என்று பொருள். அறிவை யுண்டாக்கும் காரணம் ப்ரமாணம். 'யோநி' யென்கிற பதம் உபாதாந காரணத்தைச் சொல்லுவதில் ஸ்வரஸமாகவிருந்தாலும், இங்கே அதற்கு விளக்கம் காரணம் என்பது பொருள். ஸாஸ்த்ரம் என்னும் ஸப்தம் ப்ரஹ்மத்தை வ்யுத்பத்திசெய்வது அஸம்பாவிதம். ஸாஸ்த்ரம் ப்ரஹ்மத்தைக்குறித்து நிமித்தகாரணமான ப்ரமாணமாவது நன்கு பொருந்தும்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வாக்யா வொயமதெவெத்யழ்ஃ ॥ நநு ஸாஸ்த்ரயோநித்வம் ப்ரஹ்ம

வாக்யம் போதயத்யேவேத்யர்த்தஃ !! நநு ஸாஸ்த்ரயோநித்வம் ப்ரஹ்ம

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தெரிவிக்கும் என்று பொருள். வாரீர்; ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸாஸ்த்ரயோநித்வம்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு—

என்று. எல்லாவற்றிற்கும் காரணமான ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸாஸ்த்ரம் எப்படிக் காரணமாகும் என்ற ஸங்கைவர உத்பத்தி காரணம் என்கிறபொருள் இங்கே கொள்ளவில்லை என்பதைக் காட்டுவதற்காகக் கூறுகிறார்—"ப்ரமாணம்" என்று. காரணத்தைச் சொல்லும் யோநி என்கிற ஸப்தம் ப்ரமாணம் என்பதை எப்படிச்சொல்லும் என்று கேள்விவரக் கூறுகிறார்—"ப்ரஹ்மஜ்ஞாநே" என்று. ஹேது என்கிற ஸப்தம் உண்டுபண்ணுகிறவனைச் சொல்லுகிறதுபோல ஒரு வஸ்துவைத் தெரியச்செய்வதையும் நமக்குத் தெரிவதற்குக் காரணமாவதையும் சொல்ல ப்ரயோகிக்கப்படுகிறது. அதுபோல யோநி ஸப்தப்ரயோகமும் ஹேது என்கிற பொருளில் செய்யலாம் என்று அபிப்ராயம். வேறு ப்ரமாணத்தால் ப்ரஹ்மம் அறியப்படக்கூடுமானதால் அது ஸாஸ்த்ரத்தால் அறியக்கூடியதல்ல என்று பூர்வபக்ஷம் செய்கையில் ஸாஸ்த்ரத்தால் அறியப்படுவதால் என்கிற ஸித்தாந்த ஹேதுவான ஸூத்ரம் ஸாதிக்கவேண்டிய ஸாத்யத்தோடு ஒன்றுகிடும் என்கிற ‡ தோஷம் வருமே என்கிற ஸங்கையைப்

அநுபதம்—

‡ இங்கே ஸூத்ரத்தில் சொல்லும் ஹேதுவின்பேரில் ஆக்ஷேபம். "ப்ரஹ்மம் ஸாஸ்த்ரத்தால் ப்ரதிபாதிக்க யோக்யமானது; ப்ரஹ்மவிஷயத்தில் ஸாஸ்த்ரம் ப்ரமாணமாகும், எனபது இங்கே ஸாத்யம். ப்ரஹ்மவிஷயத்தில் ஸாஸ்த்ரம் ப்ரமாணமாகுமாகையால் ப்ரஹ்மத்தைப்பற்றி ஸாஸ்த்ரத்தைக்கொண்டு விசாரணைசெய்யும் இந்த ப்ரஹ்மமீமாம்ஸா ஸாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கது என்று இந்த ஸூத்ரத்தால் ஸாதிக்கவேண்டிய முடிவான அம்ஸம். ஸாஸ்த்ரப்ரமாணத்தால் ப்ரஹ்மம் அறியக்கூடியது என்பதை ஸாதிக்க ப்ரஹ்மம் ஸாஸ்த்ரத்தை தன்னை யறிவிக்கும் ப்ரமாணமாக உடையதாதலால் என்று ஹேது சொன்னால், ஹேதுவும் ஸாத்யமும் ஒன்றுயிருக்கிறதே யென்று சொல்ல இடமாயிருக்கிறது தானே தன்னை யெப்படி ஸாதிக்கும்? இதற்கு பதில்,—"ஸாஸ்த்ரயோநித்வாத்" என்கிற ஹேதுவிற்கு ஸாஸ்த்ரம் ஒன்றே அறிவிக்கும் காரணமாதலால் என்று அர்த்தம். ப்ரஹ்மவிஷயத்தில் ஸாஸ்த்ரம் ஒன்றே அறிவிக்கும் காரணமாவதால், ப்ரஹ்மவிஷயத்தில் ஸாஸ்த்ரம் ப்ரமாணமாகும். அதாவது-ஸாஸ்த்ரம்தவிர ப்ரஹ்மவிஷயத்தில் ப்ரமாணமாகாமல் ஸாஸ்த்ரப் ஒன்றுக்கே ப்ரஹ்மம் எட்டக்கூடியதால் என்று ஹேது. ப்ரஹ்மவிஷயத்தில்

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

ணை ந ஸம்ஹவ்ழ, வ ஶாணரஞரவெஹ்ஹூகூவாஷ ஸ்வஹணஃ। கூவ்ரா

ணை ந ஸம்பவம், ப்ரமாணாந்தரவேத்யத்வாத் ப்ரஹ்மணஃ! அப்ரா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஸம்பவிக்காது. ஏனெனில், ப்ரஹ்மம் வேறு ப்ரமாணத்தால் அறியக்கூடும்.

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பரிஹரிப்பதற்காக. ஐந்தாம் வேற்றுமையான ஸூத்ரத்திலுள்ள ஹேது பதத்திற்கு ஸாத்யத்தைச்சொல்லும் பதத்தோடு அன்வயத்தைக் காட்டுகிறார் ''அத்யந்த'' என்று. ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு நம்முடைய புலன்களின் ஸம்பந்தம் இல்லை. ப்ரஹ்மத்திற்கு அடையாளமான லிங்கங்களுக்கும் அந்த ஸம்பந்தமில்லை. அடையாளத்திற்கு அடையாளமான ¶ லிங்கங்களுக்கும் இல்லையென்கிற அபிப்ராயத்தினால் அடியோடு அதீந்த்ரியமாகையால் என்று கூறப்பட்டது. இதனாலேதான் ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களுக்கு எட்டாதபடியால் என்று கூறப்பட்டது இன்னொருவிதமாயும் அர்த்தம் கொள்ளலாம். ப்ரஹ்மம் என்பது ஒரு வ்யக்தியாக தெரிந்திருப்பதும், அனுமானம் செய்வதற்கு அநேக இடங்களில் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து பார்க்கப்படுகிறதென்கிற வ்யாப்திபின் அபேக்ஷை § யிருப்பதால் அதற்கு

அரும்பதம்—

ஶாஸ்த்ரம் ப்ரமாணமாகும் என்று ஸாத்யம். ஆகையால் ஹேது வேறு, ஸாத்யம் வேறு. இரண்டும் ஒன்றல்ல. இதனால்தான் பாஷ்யத்தில் ''ப்ரம்ம ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணாந்தரத்திற்கு அவிஷயமாய், ஶாஸ்த்ரம் ஒன்றையே அறிவிக்கும் ப்ரமாணமாக வுடையதால்'' என்று ஹேதுவுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்யப்பட்டது யதோவா என்கிற ஜந்மாதிவாக்யம் முதலிய உபநிஷத்து வாக்யங்களடங்கிய ஶாஸ்த்ரம் ப்ரஹ்மத்தைப் போதிக்கத்தக்கதேயென்று ஸாத்யத்தையும் அருளிச்செய்தார்.

¶ லிங்கம் என்பதற்கு அடையாளமென்றும் ஹேது வென்றும் அர்த்தம். தெருப்பை ஸாதிக்க புகை அடையாளமும் ஹேதுவும் ஆகும். அதை லிங்கமென்று சொல்லுவர். புகையும் கண்ணுக்குத்தெரியாவிட்டால் அதை வாஸனையால் அறியலாம். அப்பொழுது புகை வாஸனை அடையாளத்திற்கு அடையாளமாகும். ப்ரஹ்மத்தைக்காட்ட ஜகத்காரணத்வம் லிங்கம். ப்ரஹ்மம் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பதை நாம் கூடவிருந்து பார்ப்பதில்லை. ஜகத் என்ற பெருங்கார்யம் உண்டாயிருக்கிறதென்கிற ஒரு அடையாளத்தைக்கொண்டு அதை ஸ்ருஷ்டித்த ஒரு ஸர்வஜ்ஞனை நாம் ஊகிக்கிறோம்.

§ புகை யென்னும் லிங்கத்தைக்கொண்டு தெருப்பு என்னும் லிங்கத்தை ஸாதிக்

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

வெ தை ஸாஸ்து யுஷு ॥ கிஞ்சஹி து தத் வ்யாணி । ந தாவஸ

ப்தே து ஸாஸ்த்ரமர்த்தவத் !! கிந்தர்ஹி தத்ர ப்ரமாணம் ! ந தாவத்

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

வேறொரு ப்ரமாணத்தாலும் அறியக்கூடாத விஷயத்திலல்லவோ ஸாஸ்த்ரம் ப்ரயோஜனமுடையதாகும். பின் எந்த ப்ரமாணம் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

உபயோகமான பார்க்கப்பட்ட மற்றப் பொருள்களுடன் ஸ்வஜாதியாயிருப்பதும் இல்லையென்று தாத்பர்யம். 'இந்த்ரிய' என்கிற ஸப்தத்தால் அறியும் புலன்களையும் ப்ரத்யக்ஷ மென்கிற ஸப்தத்தால் புலன்களுக்கு ப்ரயோஜனமான ஜ்ஞானத்தையும் சொல்லுவதால் இரண்டு ஸப்தங்களுக்கும் பொருள்வேறு. ஸாஸ்த்ரத்தையே ப்ரமாணமாக உடையதால் ஜலம் சாப்பிடுகிறவன் என்கிறவிடத்தில் ஜலத்தையே சாப்பிடுகிறவன் என்று ஏவகாரார்த்தம் இருப்பதுபோல் ¶ ஸாஸ்த்ரத்தையே யோநியாக உடையது என்று பொருள். அதனால் வேறு ப்ரமாணத்திற்கு விஷயமல்ல வென்று ஸித்திப்பதால் வேறு ப்ரமாணத்திற்கு கோசரமல்லாததால் ஸப்தப்ரமாணத்தால் ப்ரஹ்மம் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்கதாதலால் ப்ரஹ்மத்தை "எதிலிருந்து இந்த

அநும்பதம்—

கும் பொழுது எங்கே டெங்கே புகையுண்டோ அங்கேயங்கே நெருப்பும் கூடவே இருக்குமென்று பல விடங்களில் தவறுமல் கூட விருப்பைக் கண்டிருப்பதைக் கொண்டு ஹேதுவான புகைக்கும் ஸாத்யமான நெருப்புக்கும் பிரியாச் சேர்த்தியென்னும் வ்யாப்தியைக் கொள்ளுகிறோம். மலைமேல் புகை தெரிவதால் அங்கே நெருப்பு உண்டென்று ஸாதிக்குமிடத்து பலே பக்ஷம், நெருப்பு ஸாத்யம் சமயலபிப்பு முதலியது ஸபக்ஷம். ஸாத்யமாகிய நெருப்பு எங்கே நிச்சயமாயிருக்கிறதோ அதை ஸபக்ஷம் என்கிறது. இங்கே தார்க்கிகர் சொல்லும் அனுமானத்தில் ப்ரஹ்மத்தைப் போன்ற வஸ்துவே யில்லை; ஹேதுத் காரணத்தன்மைபோன்ற அநும் பெரும் காரணத் தன்மையையும் நாம் வேறு எங்கும் கண்டதில்லை. ஆகையால் ப்ரஹ்மத்தின் ஜகத் காரணத்வ விஷயத்தில் அனுமானத்திற்கு இடமேயில்லை.

¶ 'அப்பக்ஷ:' என்றால் ஜலத்தை சாப்பிட்டு ஜீவிப்பவன் என்று பொருள். இந்த விடத்தில் ஜலத்தைச்சொல்லும் அப: என்கிற பதத்தோடு ஒரு ஏவகாரத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டு ஜலம் ஒன்றையே ஸாப்பிடுகிறவன், வேறொன்றைச் சாப்பிடாதவன் என்று பொருள்கொள்ளுகிறோம். அதுபோல ஸூத்ரத்தில் ஸாஸ்த்ரம் என்கிற பதத்தோடு ஏவகாரத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டு ஸாஸ்த்ரம் ஒன்றே அறிவிக்கும் காரணமாகையால் என்று பொருள் கொள்ளுகிறோம்.

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

ஆதஸ்ஸூக்ஷ்மே। தஜ்ஜ, ஜ்ஞியம் ஹ்ருத்யவஸம்ஹவம் யொமவஸம்ஹவம் வெதி।
ப்ரத்யக்ஷம்! தத்தி, த்விவிதம் இந்த்ரியஸம்பவம் யோகஸம்பவஞ்சேதி!

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

டும்? ப்ரத்யக்ஷமோ அதைக்காட்டவல்லதல்ல. ப்ரத்யக்ஷம் இருவகைப்படும். புலன்களால் ஏற்படுவதென்றும் யோகத்தால் ஏற்படுவதென்றும்இரண்டுவிதம்.

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பூதங்களெல்லாம்" என்கிற ஸ்ருதிவாக்யம் போதிக்கும் என்று கூறியதாகிறது. மூன் ஸூத்ரத்தில் எது ஸாத்யமோ அதையே இந்த ஸூத்ரத்தில் மற்றொரு ஸங்காபேதத்தால் ‡ ஸாதிக்கப்படுகிறதென்று பாஷ்யத்திலுள்ள ஏவகாரத்தின் பொருள். இங்கும் "எதிலிருந்து இவை" என்கிற வாக்யத்தின் மூலமாக ஸாஸ்த்ரம் விஷயமாகிறது. ஸம்ஸயமும் தானாக இங்கே ஏற்படுகிறது. பொதுவான இரண்டு விசாரங்களை நாம ஊஹித்துக்கொள்ளவேணும். "எதிலிருந்து இவையெல்லாம்" என்கிற வாக்யம் ப்ரஹ்மவிஷயத்தில் ப்ரமாணமாகுமா? ஆகாதா? என்று ஸம்ஸயம். அந்த ஸம்ஸயத்தை தீர்மானம் செய்வதற்கு ப்ரஹ்மம் வேறு ப்ரமாணங்களுக்கு விஷயமாகுமா? ஆகாதா?என்று விசாரித்துத் தீர்மானம் செய்யவேண்டும். அதைத் தீர்மானிப்பதற்கு ஸாமான்யதோத்ருஷ்டம் † என்கிற அனுமானம் ஜீவன்களுக்கெல்

அரும்பதம்—

‡ மூன் ஸூத்ரத்தில் இந்த ஜன்மாதி வாக்யத்தையே எடுத்துக்கொண்டு அது ப்ரஹ்மத்திற்கு லக்ஷணமாகமாட்டாது; ப்ரஹ்மத்திற்கு லக்ஷணம் ஸம்பவியாதலால் ப்ரஹ்மம் அறியக்கூடியபொருளல்ல; அதைப்பற்றிய வேதாந்த மீமாம்ஸா ஸாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதல்ல என்று ஆக்ஷேபம். அந்த ஆக்ஷேபத்தை நீக்க அந்த ஸ்ருதி வாக்யம் ப்ரஹ்மலக்ஷணமாகும் என்று ஸாதித்து, ப்ரஹ்ம மீமாம்ஸா ஸாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத் தடையில்லை யென்று இங்கும் அதே ஸ்ருதி விஷயவாக்யம். ஆனால் ஆக்ஷேபிக்கும் ஸங்கை வேறு. அனுமான ப்ரமாணத்தால் ஈஸ்வரன் ஜகத் காரணமென்று ஏற்படுவதால் ஈஸ்வரன் ஜகத்திற்குக் காரணமென்று சொல்லும் இந்த' ஸாஸ்த்ர வாக்யத்திற்கு ப்ராமாண்யமில்லை; ப்ரஹ்மவிஷயத்தில் ஸாஸ்த்ரவிஷயத்திற்கே ப்ராமாண்யமில்லாததால், ஸாஸ்த்ரத்தைக்கொண்டு ப்ரஹ்மத்தை விசாரிக்கும் இந்த ஸாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதில்லை யென்று இங்கே ஸங்கை.

† அனுமானம் "ஸாமான்யதோத்ருஷ்டம்" என்றும் "விசேஷதோத்ருஷ்டம்" என்றும் இருவகைப்படும் என்று பழைய தர்க்க நூல்களில் பிரிப்பதுண்டு. புகை யென்னும் ஹேதுவைக்கொண்டு நம் கண்ணுக்குத்தெரியாத நெருப்பின் இருப்பை

ஸ்ரீபாஷ்யம் —

இந்த்ரியஸம்பவம் ச பாஹ்யஸம்பவம் ஆந்தரஸம்பவஞ்சேதி த்விதா !

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

புலன்களாலேற்படும் ப்ரத்யக்ஷம் வெளி இந்த்ரியங்களாலுண்டாவதென்றும், உட்கருவியினால் உண்டாவதென்றும், இரண்டுவிதம். வெளி இந்த்ரியங்கள்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

லாம் மேற்பட்ட ஜீவர்களைக்காட்டிலும் மேற்பட்ட ஒரு சேதன காரணத்தைக்காட்டுமா? அல்லது காட்டாதா? என்று விசாரிக்கவேணும். அது காட்டினால் ப்ரஹ்மமானது வேறு ப்ரமாணத்திற்கு விஷயமாவதால் எதிலிருந்து இவையெல்லாம் என்கிற வாக்யம் ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிக்கமாட்டாதாகையால் வேதாந்தங்களுக்கு ப்ரஹ்மவிஷயத்தில் ப்ராமாண்யம் இல்லாத்தால் அதன் விசாரத்தை ஆரம்பிக்கத்தக்கதில்லை என்று பூர்வபக்ஷத்திற்கு ப்ரயோஜனம் ஸித்திக்கும். ஸித்தாந்தத்தி

அரும்பதம்—

அனுமானிக்கிறோம். புகை என்பது குறைந்த கணக்கான ஜாதி. அதை வ்யாப்யஜாதியென்பர். நெருப்பு என்னும் ஜாதி அதிலும் அதிகமான இடங்களில் இருக்கும் வ்யாபகஜாதி. புகையிருக்குமிடமெல்லாம் நெருப்பு இருக்கும். நெருப்புள்ள விடமெல்லாம் புகையிராது. புகையுள்ளவிடத்தில் நெருப்பு இருந்தே தீரவேண்டுமென்று அனுமானம் செய்யலாம். புகையென்னும் குறைந்த ஜாதிப்பொருள் இருப்பதைக் கொண்டு அதைப்போன்ற நெருப்பென்னும் பெரிய ஜாதிப்பொருளை அனுமானம் செய்வதை "ஸாமாந்யதோ த்ருஷ்டம்" என்பர். கார்யத்தைக்கொண்டு காரணத்தை அனுமானம் செய்வதையும் ஸாமான்யதோத்ருஷ்டம் என்பர். க்ருத்திகை உதயமான பிறகு ரோஹிணீ உதயமாவதை நியதமாய்ப் பார்க்கிறோம். இந்தக் குறிப்பிட்ட விசேஷ வ்ருத்திகளாகிய நக்ஷத்ரங்கள் ஒன்றிற்குப்பின் ஒன்றுக உதிப்பதைப் பல தடவைகளில் பார்த்திருப்பதைக்கொண்டு க்ருத்திகை உதயமானதும் ரோஹிணீயும் உதிக்கும் என்று அனுமானம் செய்கிறோம். இதை "விசேஷதோத்ருஷ்டம்" என்பர். கண்ணுக்குத் தெரிந்த புகையைக்கொண்டு கண்ணுக்குத்தெரியாத அக்நியின் இருப்பை ஸாமாந்யதோத்ருஷ்டதால் அனுமானம் செய்கிறோம். கண்ணுக்குத் தெரியாத ஈச்வரனென்னும் காரணப்பொருள் முன்பு காணப்பட்ட வ்ருத்தி விசேஷமல்லாததால் விசேஷதோத்ருஷ்டம் என்கிற அனுமானத்திற்கு அது விஷயத்தில் இடமில்லை. நமக்குத்தெரிந்த எந்தப்பொருளின் ஜாதியிலும் ஈச்வரன் சேராததாலும், எல்லாவற்றையும் காட்டில் விஜாதீயமானதாலும் ஸாமாந்யதோத்ருஷ்டம் என்னும் அனுமானத்திற்கும் இடமில்லை.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வாஹ்யேந்த்ரியாணி விஷ்யாந ஸம்நிகர்ஷாது யொஹ்ய ஸ்வவிஷய வொய

பாஹ்யேந்த்ரியாணி வித்யமாநஸந்நிகர்ஷ யோக்ய ஸ்வவிஷய போத

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தீன்னேடு ஸம்பந்தப்பட்ட பொறியுணர்வுக்கு யோக்யமான தத்தம் விஷயங்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

லோவென்றால், ஸாமான்யதோ த்ரஷ்டம் என்கிற அனுமானம் ஜீவர்களைக்காட்டிலும் வேறான ஈச்வரனைக்காட்டிலும் ப்ரமாணமாகாததால் ப்ரஹ்மம் வேறு ப்ரமாணத்திற்கு விஷயமாகாதாகையால் "எதிலிருந்து இவையெல்லாம்" என்கிற வாக்யம் ப்ரஹ்மவிஷயத்தில் ப்ரமாணமாகுமாதலால் எல்லா வேதாந்த வாக்யங்களும் ப்ரமாணமாகி அவைகளின் விசாரமாகிய இந்த ஸாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கது என்று பலிக்கும். ஸூத்ராக்ஷரங்களை யோஜனைசெய்வதில் பாஷ்யகாரரால் ஸங்க்ரஹமாகக் கூறிய அர்த்தத்தை ஸஹிக்காதவனுய் பூர்வபக்ஷி ஆக்ஷேபிக்கிறான் "நந" என்று. ஸாஸ்த்ரயோநித்வம் என்றதற்கு ஸாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமாக வுடைமை என்று பொருள். வேறு ப்ரமாணத்தால் அறியப்பட்டால் ஸாஸ்த்ரத்தால் அறியப்படுவதற்கு என்ன விரோதம் என்று கேழ்க்கக்கூறுகிறார் "வேறு ப்ரமாணத்தால் கிடைக்காத விஷயத்திலல்லவோ ஸாஸ்த்ரம் ப்ரயோஜனமுள்ளதாம்" என்று. "த" என்கிற ஸப்தத்திற்கு "ஏ" என்று அர்த்தம். "ஏவ" "த" "புன:" "க" என்கிற ஸப்தங்கள் அவதாரணத்தைச்சொல்லும் என்று நிகண்டுக்காரர் கூறுவர். "அதிலோவென்றால்" என்று வைஷம்யம் * என்கிற பொருளும் சொல்லலாம். ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணத்தால் க்ரஹிக்கும் வஸ்துக்களை நாம் அறியவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு ப்ரயத்நத்தால் க்ரஹிப்பதல்ல. ஆகையால் தெரிந்ததையே காட்டுவதும் ப்ரயோஜனமில்லாததைக் காட்டுவதும் ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணத்திற்கு தோஷமாகாது. ‡ ஸாஸ்த்ரமோவென்றால் அறியவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டதைத்

அநுபதம்—

* வைஷம்யம் - மற்ற ப்ரமாணங்களுக்கும் ஸாஸ்த்ரத்திற்கும் உள்ள வேற்றுமை. அறிந்த வாக்யத்தால் ப்ரத்யக்ஷம் முன்பே தெரிந்த விஷயத்தைக் காட்டுவதும், உபயோகமற்ற விஷயத்தைக் காட்டுவதும் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு ப்ராமாண்யக் குறைவாகமாட்டாது.

‡ ப்ரத்யக்ஷத்தால் பொருள்களைக் காண்பதற்கு யாதொரு ஆயாஸமான ப்ரயத்நமும் வேண்டியதில்லை பொருள்கள் தானாக அனாயாஸமாய்ப் புலன்களுக்குத் தென்படும். நாம் வேண்டுமென்று விரும்பும் பொருள் தான் கண்ணுக்குப் படுகிறதென்பதுமில்லை; வேண்டாததும் விரோதியாயிருப்பதும் கண்ணுக்குப் படலாம்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் —

ஜநநாநீகி ந ஸவபூயபூவாகூஷாதாரதளிஶிபூணஸயபுவாரூஷ

ஜநநாநீதி ந ஸர்வார்த்தஸாகூஷாத்காரதந்நிர்மாணஸமர்த்தபுருஷ.

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

களைப் பற்றி அறிவை யுண்டுபண்ணுகிறவையாதலால் எல்லாப்பொருள்களை

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு —

தெரிவிப்பதாலும், ப்ரயத்நத்தால் அறியவேண்டியிருப்பதாலும், முன்பே அறியப் பட்டதை அறிவிப்பதும் ப்ரயோஜனமற்றதை அறிவிப்பதும் தூஷணமாகும். அறி வித்தால் "நெருப்பு சுடும்," § "காகத்திற்கு பற்கள் எத்தனை"? † என்கிற வாக்யங் களிலே போல ஒருவருக்கும் கேட்கவேணுமென்கிற ப்ரவ்ருத்தி யுண்டாகாது. இப் படிப் பூர்வபக்ஷம் வரவித்தாந்தத்தில் ஏகதேசியான மீமாம்ஸகர் ஆக்ஷேபிக்கிறார்.— "பின் அதில் ப்ரமாணம் எது?" என்று. ஈஸ்வரன் விஷயமாகச்செய்யும் அநு மானத்தை நிராகரிப்பதால் ஸித்தாந்தத்தின் அம்ஸம் கொஞ்சம் உண்டு. ஈஸ் வரனை மட்டும் ஒப்புக் கொள்ளாததால் பூராவும் ஸித்தாந்தியல்ல. ஆனால் ஏக

அநுபதம்—

உபயோகமுள்ள வஸ்துக்கள் மட்டுந் தான் கண்ணுக்குப் படுகிறதென்பதில்லை. உப யோகமற்ற அஸார வஸ்துக்களும் கண்ணுக்குப் படும். நாம் வேண்டுமென்று விரும்பிக் கஷ்டப்பட்டு அறிய வேண்டிய ஸ்ரமமில்லாததால் முன்பே தெரிந்ததைக் காட்டுவதும் ப்ரயோஜனமற்ற பொருளைக் காட்டுவதும் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு தோஷமா காது. ஸாஸ்த்ரத்தையோ வென்றால், நாம் விரும்பி அதன் பொருளை உள்ளபடி அறிய எத்தனையோ நியமங்களோடு சில காலம் குருகுலவாஸம் பண்ணி, ஸ்ரவணம் செய்து, மனனம் செய்து, தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். முன்பே ப்ரத்யக்ஷாதிக ளால் தெரிந்த விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்ள ஸாஸ்த்ரத்தைக் கஷ்டப் பட்டுக் கற்க ஏன் ஸ்ரமப்பட வேண்டும்? ப்ரயோஜனமற்றதைத் தெரிந்து கொள்ளவும் நாம் ஏன் ஸ்ரமப்பட்டு ஸாஸ்த்ரவிசாரம் செய்யவேண்டும்? இவ்விதமாக அறியா ததை யறிவிப்பதிலும், ப்ரயோஜனமுள்ளதை யறிவிப்பதிலும் தான், ஸாஸ்த்ரத் திற்கு ப்ராமாண்யம் இருப்பது உசிதம்.

§ நெருப்பு சுடும் — இது ப்ரத்யக்ஷத்தால் தெரிந்த விஷயத்திற்கு உதா ஹரணம்.

† காகத்திற்குப் பற்கள் எத்தனை?— இது நிஷ்ப்ரயோஜனமான பொருளுக்கு உதாஹரணம்.

ஶ்ரீபாஷ்யம் :—

விஶேஷவிஷயபோதஜநநாநி । நாப்யாந்தரம், ஆந்தரஸுகது:கா
திவ்யதிரிக்தபஹிர்விஷயேஷு தஸ்ய பாஹ்யேந்த்ரியாநபேக்ஷப்ரவ்ரு

விஶேஷவிஷயபோதஜநநாநி ! நாப்யாந்தரம், ஆந்தரஸுகதுக்கா
திவ்யதிரிக்தபஹிர்விஷயேஷு தஸ்ய பாஹ்யேந்த்ரியாநபேக்ஷப்ரவ்ரு

ஶ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யும் ஸாக்ஷாத்கரித்து அவைகளை நிர்மாணம் பண்ண ஸமர்த்தனை ஒரு விஶிஷ்ட புருஷன் விஷயமான அறிவை யுண்டுபண்ணத் தக்கனவல்ல. உட்கருவியும் (மனஸு) உள்ளே அனுபவத்தில் வரும் ஸுகதுக்கங்கள் முதலியதைத் தவிர்ந்த வெளி விஷயங்களில் அதற்கு வெளிக் கருவிகளின் அபே

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தேசி ‡ 'பின்னர் எது' என்பதற்கு ஒன்றுமில்லை யென்று பொருள். எப்படி யென்று கேழ்க்கக்கூறுகிறுர்—"ப்ரத்யக்ஷமாகாது" என்று. ப்ரத்யக்ஷம் நேழுவதற்கும் அடியோடு ஸாமர்த்யம் இல்லையென்பதைக் காட்டுவதற்கு அது இரண்டுவகையாகும் என்பதைக் கூறுகிறுர்—"அதுவோ வென்றல்" என்று. முதலாவது இரண்டுவிதமாகும் எனகிறுர்—'இந்திரிய ஸம்பவம்" என்று. 'ஆந்தர' என்கிற ஶப்தத்திற்கு மனஸு என்று பொருள் முதலாவது ஸமர்த்தமாகாது என்று கூறுகிறுர்—"பாஹ்யேந்த்ரியங்கள்" என்று. ஒரே தேஶத்தில் இருப்பது என்பதைக் காட்டும் "வித்யமான" என்கிற ஶப்தத்தினல் ஒரே காலம் என்பதும் ஸித்திக்கும், 'யோக்ய' என்கிற ஶப்தத்தால் இந்த்ரியங்களுக்கு விஷயமாகத்தக்கதென்கிற ஸ்வபாவம் கூறப்படும். இதனல் இந்த்ரியங்களுக்கு இலக்காகக்கூடாத தர்மம், அதர்மம் ¶ முதலியவை விலக்கப்படுகின்றன. "ஸ்வ" (அந்தந்த) என்கிற ஶப்தத்தினல் கண் முதலியதைக்குறித்து ஶப்தம் முதலியதை விலக்குகிறது அல்லது வேறு விதமாயும் சொல்லலாம். இங்கே "ஸ்வவிஷய" என்கிற ஶப்தத்தினலே ஒரு இந்த்ரியத்

அரும்பதம்—

‡ இங்கே ஆக்ஷேபம் செய்கிறவர் யாரென்றுல், ஸித்தாந்தத்தில் ஏகதேஶி; அதாவது பூர்வமீமாம்ஸகர். தார்க்கிகர் செய்கிற ஈஶ்வரானுமானத்தைக் கண்டிப்பதால் அந்த அம்ஶத்தில் அவர் ஸித்தாந்தியை ஒத்திருக்கிறுர்—ஈஶ்வரனை ஒப்புக் கொள்ளாததால் ஸித்தாந்திக்கு வேறுபட்டவர். ஒரு அம்ஶத்தில் ஒற்றுமையும் ஒரு அம்ஶத்தில் வேற்றுமையும் இருப்பதால் ஏகதேஶியாகிறுர்.

¶ தர்மமும் அதர்மமும் ஶாஸ்த்ரத்தைக்கொண்டே அறியவேண்டும். அதை அத்ருஷ்டம் என்பர். ப்ரத்யக்ஷத்தாலும், அனுமானத்தாலும் அறியக்கூடாதது.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

தத்ரநாவதேஃ । நாவி யொமஜந்யம், பாவநாப்ரகர்ஷபர்யந்த

த்த்யநுபபத்தே: ! நாபி யோகஜந்யம், பாவநாப்ரகர்ஷபர்யந்த

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஸ்ஸை யில்லாமல் தானுக ப்ரவர்த்திப்பது கூடாது. யோகத்தினுல் ஏற்படும் ப்ரத்யக்ஷமும் ப்ரஹ்மத்தைத் தெரிவியாது. மனதால் இடை விடாமல் எண்ணிக் கெண்டே யிருக்கிற தென்கிற பாவனை முற்றி அதனுல் ஏற்படும் அந்த

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு—

திற்கு மற்ற இந்த்ரியத்தினுடைய விஷயத்தை விலக்குகிறது. "யோக்ய" என்கிற ஸப்தத்தினுல் அந்தந்த இந்த்ரியங்களுக்கு நியதமாய் ஏற்பட்ட விஷயத்திலேயே அதிக ஸூக்ஷ்மமான அவஸ்தையினுல் இந்த்ரியங்களுக்குப்புலப்படாதிருப்பதை விலக்குகிறது. இரண்டாவதும் கூடாதென்று கூறுகிறார்—"அதுவும் கூடாது" என்று. மனஸ்ஸும் ஈஸ்வரன் விஷயமாக அறிவை யுண்டுபண்ணுது என்று பொருள். ஆந்தரமான ஸாதனங்கள் என்ற விடத்தில் "ஆந்தர" என்ற ஸப்தம் ஆத்மா, அதன் தர்மங்கள் இவைகளைச்சொல்லும். அவைகளை க்ரஹிப்பதால் தானே மனஸ்ஸும் ஆந்தரமாகும். ஸாதனத்வம் முதலியது என்று ஆந்தர ஸப்தத்தின் பொருளை விவரிப்பது. 'ஆதி' என்கிற பதத்தால் இச்சை, த்வேஷம் முதலியதையும் ஆத்மாவையும் க்ரஹிப்பது. "வ்யதிரிக்த" என்கிற பதத்தினுல் ரூபம் முதலியவை வெளிப்பட்டவை என்று காட்டப்பட்டது. யோகத்தால் பிறக்கும் ப்ரத்யக்ஷமும் ஸமர்த்தமாகாது என்று காட்டுகிறார் "யோகப்ரத்யக்ஷமும் மாட்டாது" என்று. யோகி ப்ரத்யக்ஷமானது முன்பே அறியப்பட்டதற்கு அதிகமல்லாத விஷயத்தில் ப்ரமாணமா அல்லது அதற்கு அதிகமான விஷயத்தில் ப்ரமாணமா என்று இரண்டுவிதமாகப் பிரித்து கேள்வியை யமைத்து அதிகமில்லாத விஷயத்தில் தூஷணம் கூறுகிறார்—"பாவனை" என்று. முன் அனுபவித்ததற்கு அதிக விஷயமில்லாதசால் முன் அனுபவித்ததையே நினைக்கும் ஸ்ம்ருதியே ‡ யாதலால் இது ப்ரமாணத்திலே சேராததால் ப்ரமா

அநுபதம்—

‡ பாவனை யென்பது முன் பார்த்ததை நினைத்துக்கொண்டேயிருப்பது—நினைப்பது என்பது ஸ்ம்ருதி. அதற்கு ப்ராமாண்யம் இல்லை யென்பது ஒரு சுலோகம். ஸ்வப்நம் முதலியது முன் பார்த்ததை நினைப்பதாகும். அது ப்ரமாணமல்ல. புத்தி விகாரத்தால் நாமாக மனோராஜ்யம் செய்யலாம். அந்த நினைப்பும் ப்ரமாணமல்ல. நினைப்பு என்கிற ஸ்ம்ருதிக்கே ப்ராமாண்ய ஸம்ஸயமிருக்கையில் அதன் ஏகதேஸமான யோகிகள் பாவனைக்கு எப்படி ப்ராமாண்யம் கூடும் ?

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

ஜந்மநஸ்தஸ்ய விஸோவபாஸத்வேபி பூர்வாநுபூதவிஷயஸ்ம்ருதி
மாத்ரத்வாந்ந ப்ராமாண்யமிதி குத: ப்ரத்யக்ஷதா, தததிரிக்தவிஷயத்வே
காரணாபாவாத்! ததா ஸதி தஸ்ய ப்ரமாரூபதா! நாப்யநுமாநம்
விஸேஷதோத்ருஷ்டம் ஸாமான்யதோத்ருஷ்டம் வா, அதீந்த்ரியே வஸ்துநி

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யோகி ப்ரத்யக்ஷம் தெளிவான ப்ரகாரமாயினும், முன்பு இந்த்ரியங்களால் அனுபவிக்கப் பட்ட விஷயத்தை ஸ்மரிப்பது மட்டுமே பாவனை யாவதால் ஸ்மரண ரூபமான அதற்கு ப்ராமாண்யமே இல்லாமலிருக்க அது எப்படி ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணமாகும்? முன்பார்த்த விஷயத்தைத் தவிற வேறு அதிக விஷயத்தைத் தெரிவிப்பதற்கு அங்கே காரண மொன்றுமில்லையே. முன் அனுபவித்ததை விட அதிக விஷயத்தை நினைப்பது பாவனையானால் அது ப்ரமம்

சீருதப்ராகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ணத்தில் ஒரு பிரிவாவது வெகுதூரம் என்ற பொருள். முன் அனுபவித்ததற்கு அதிகமான விஷயம் இருக்க ந்யாயமில்லை யென்பதைக் காட்டுகிறார்—"முன் அனுபவித்ததற்குமேல் அதிகமான விஷயமிருக்கக் காரணம் இல்லாமையால்" என்று. காரணம் என்பதற்கு இந்த்ரியதோடு ஸம்பந்தம் என்று பொருள். ஸரியான ஜ்ஞானத்திற்கு காரணமில்லாமையால் ப்ராமாண்யமில்லை யென்று பொருள். முன் பார்த்ததற்குமேல் அதிகவிஷய முண்டென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் தூஷணம் கூறுகிறார்—"அப்படிக்கிருந்தால்" என்று. இந்த்ரியத்தோடு ஸம்பந்தம் இல்லாதிருக்கையிலே முன் அனுபவித்ததற்கு அதிகமான விஷயம் இப்போது க்ரஹிக்கப்படுகிறதென்றால் அது தோஷத்தாலேயே யேற்பட்டவேண்டியிருப்பதால் ப்ராந்தியே யாகுமென்று பொருள். இரண்டுவிதமான அனுமானங்களுக்கும் * விஷயமாகாதென்று கூறுகிறார்—"நாபி" என்று. நியதம் என்பதற்கு வ்யாபிக்கப்பட்

அநுபதம்—

* 'ஸாமான்யதோத்ருஷ்டம்' என்றும் 'விஸேஷதோத்ருஷ்டம்' என்றும் சொல்லிய இரண்டுவித அனுமானங்கள்.

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

ஸம்பந்தாவதாரணவிரஹாந்ந விஶேஷதோத்ருஷ்டம். ஸமஸ்தவஸ்துஸா
ஹாத்காரதந்நிர்மாணஸமர்த்தபுருஷவிஶேஷநியதம் ஸாமாந்யதோ
த்ருஷ்டமபி ந லிங்கமுபலப்யதே! நநு ச ஜகதः கார்யத்வம் தது
பாதாநோபகரண ஸம்ப்ரதாந ப்ரயோஜநாபிஜ்ஞ கர்த்ருகத்வ
வ்யாப்தம், அசேதநாரப்தத்வம் ஜகதஸ்சைகசேதநாதீநத்வேந வ்யா
ப்தம், ஸர்வம் ஹி கடாதிகார்யம் ததுபாதாநோபகரணஸம்ப்ர

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தானேயாகும். அனுமானமும் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டமாட்டாது. குறிப்பிட்ட விஷயத்தைப் பார்த்திருப்பதிலிருந்து ஏற்படும் விஶேஷதோத்ருஷ்டம் என்கிற அனுமானம் அதைக்காட்டுமா? அல்லது பொதுவாகப் பல விஷயங்களைப் பார்த்திருப்பதிலிருந்து ஏற்படும் ஸாமான்யதோத்ருஷ்டம் என்கிற அனுமானம் அதைக்காட்டுமா? இந்த்ரியங்களுக்கு எட்டாத பொருள் விஷயத்தில் அதற்கும் நாம் ஸாதிக்கவேண்டிய ஸாத்யத்திற்கும் ஸம்பந்தத்தை கவனிக்க இயலாததால் விஶேஷதோத்ருஷ்டம் என்கிற அனுமானத்திற்கு இடமில்லை. உலகத்திலுள்ள எல்லா வஸ்துக்களையும் நேரில் கண்டு அவற்றை ஸ்ருஷ்டிசெய்யும் ஸாமர்த்யமுடைய ஒரு விஶிஷ்ட புருஷனுக்கு உரியதான பொதுவில் பார்க்கப்பட்ட ஒரு லிங்கம் (அடையாளம், ஹேது)

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

டத என்று பொருள். ஸித்சார்தியைப்போல் ஆக்ஷேபிக்கும் வாதியைப்பார்த்து பூர்வபக்ஷியில் ஏகதேஶி ஆக்ஷேபிக்கிறான் "நநு ச" என்று. நையாயிகர்களில் ஏகதேஶிகளால் கூறப்பட்ட அனுமானத்தைக் கூறுவதால் பூர்வபக்ஷியில் ஏகதேஶியாவான். ஸம்ப்ரதாநம் என்பதற்கு போக்தா (அனுபவிப்பவன்) என்று பொருள். ப்ரயோஜனம் என்பதற்கு விநியோகம் என்று பொருள். ஒரே கர்த்தாவிஞல் செய்யப்படுகிறது என்பது ஸித்திப்பதற்காக வேறொரு அனுமானத்தைக் கூறுகிறார்— "அசேதன" என்று. உபாதாநம் முதலியதை யறிந்த கர்த்தாவை யுடையது என்

ஸ்ரீ பாஷ்யம் :—

தாநவ யொஜநாஜ்ஞகர்த்ருகம் த்ருஷ்டம் । அசேதநாரப்தமசேதநம்
வபுஸ்ரீரமேகசேதநாதீநஞ்ச । ஸாவயவத்வேந ஜகத: கார்யத்வம் ॥

ஸ்ரீ பாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

காணப்படுகிறதில்லை. இன்னமும் கேட்போம். ஜகத் என்பது செய்யப் படவேண்டியதற்கு அதற்குவேண்டிய உபாதாநத்ரவ்யங்களையும் உபகரணங் களையும் அது யார் யாருக்கு எப்படி யெப்படி அனுபவிக்க விநியோகம்செய்ய வேண்டுமென்பதையும், அதன் ப்ரயோஜநத்தையும் நன்கறிந்த ஒரு கர்த்தா இருந்துதீரவேண்டும். அப்படி ஒரு கர்த்தா இருக்கவேண்டியது ஜகத்தின் கார்யத்வத்திற்கு வ்யாபகமாகும். ஜகத் அசேதனப்பொருள்களால் ஏற்படு வது என்பது ஒரே சேதனனுக்கு அதீநமாகவே இருந்து தீரவேண்டுமென் கிற ந்யாயம் உண்டு. சுடம் முதலிய எல்லாக் கார்யமும், அதன் உபாதா நத்தையும், உபகரணங்களையும், அதை அனுபவிக்கவேண்டியவர்களையும் ப்ர யோஜனத்தையும் நன்முறை அறிந்த ஒரு கர்த்தாவை யுடையதென்று கண் டிருக்கிறோம். அசேதனங்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்டதும், வ்யாதியில்லாதது

சந்தப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பதில் த்ருஷ்டாந்தம் † கூறுகிறார்—"எல்லாம்" என்று. ஒரு சேதனனுக்கே அதீ நமாயிருப்பதற்கு ¶ த்ருஷ்டாந்தம் கூறுகிறார்—"அசேதன" என்று. நோயுடைய சரீரத்தையும் அயலானுடைய சரீரத்தையும் விலக்குவதற்காக "அரோக" என்கிற ஸப்தமும், "ஸ்வ" என்கிற ஸப்தமும். கார்யத்வம் என்பது ஸித்தித்தல்லவோ உபாதானம் முதலியதையறிந்த கர்த்தாவால் செய்யப்படுவது ஸித்திக்கும் என்று கேள்க்கக்கூறுகிறார்—"அவயவத்தோடு கூடியிருப்பதால்" என்று. § இதனால் அசே தனங்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது என்கிற ஹேதுவானது அஸித்தமோ வென்கிற

அநுபதம்—

† சுடம் முதலியது த்ருஷ்டாந்தம்.

¶ இந்த அநுமானங்கள் ஸித்தித்ரயத்தில் ஸ்ரீ ஆளவந்தாரால் காட்டப்பட் டிருக்கின்றன. ஸித்தித்ரயத்தின் பங்க்திகள் கௌரவத்தால் பாஷ்யத்தில் நினைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இப்படியே முதல் அதிகரணத்திலும் நன்வேகசேதநாரப்தம்

§ ஜகத்திற்கு கார்யத்வத்தை ஒப்புக்கொண்டாலல்லவோ, அது செய்யப்படும்

ஸ்ரீபாஷ்யம் —

உச்யதே— கிமிதமேகசேதநாதீநத்வம் ? ந தாவதாத்மாயத்தோத்பத்தி

உச்யதே—கிமிதமேகசேதநாதீநத்வம் ? ந தாவத்தாயத்தோத்பத்தி

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

மான ஒருவன் ஸரீரம் ஒரே சேதனனுக்கு அதீனமானது. ஜகத்துக்கு காரணத்வம் அது அவயவங்களையுடையதென்கிற ஹேதுவினால் விளக்கும்.

இதற்கு பதில் கூறுவோம்:—ஒரே சேதனனுக்கு அதீனமானது என்று சொல்லுகிறீரே ! அது என்ன ? அந்தப் பொருளின் உத்பத்தியும் ஸ்திதியும் அந்த ஒரு சேதனனை ஆஸ்ரயித்திருப்பது அதுவாகும் என்று சொல்ல

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு —

ஸங்கையும் பரிஹரிக்கப்பட்டதாகிறது. இப்படிப் பூர்வபக்ஷியில் ஏகதேசியால் கூறப்பட்ட அர்த்தத்தை ஸித்தாந்தியில் ஏகதேஸி தூஷிக்கிறான் "சொல்வோம்" என்று. பின்னால் கூறிய அனுமானத்தை அப்பொழுதுதான் புத்தியில் வந்ததால் ‡ முதலில் தூஷிக்கிறார்—"இது என்ன" என்று. ஒரே சேதனனுக்கு அதீனமாயிருக்கை என்பது உத்பத்தி ஸ்திதி இரண்டும் அவன் அதீனமென்பதா அல்லது அதன் ப்ரவ்ருத்தி அவன் அதீனமென்பதா என்று இரண்டு விதமாக விகல்பித்து முதலாவதில் உத்பத்தி ஸ்திதிகள் அவன் அதீனமாயிருக்கை என்பது அவனுடைய இச்சைக்கு அதீநமாயிருக்கை என்று எண்ணமா ? அல்லது அவனுடைய அத்ருஷ்டத்திற்கு அதீநமாயிருக்கை என்று பொருளா ? இந்த விகல்பங்களெல்லாம் ஸம்சயம் என்று காட்டுவதற்கு நிந்தையான 'கிம்' ஸப்தம். அவனுடைய இச்சையைப் பொருத்தது உத்பத்தி ஸ்திதிகள் என்பது கண்டதில்லாதலால் த்ருஷ்டாந்தத்தில்

அநுபதம்—

கார்யமாகையால் சேதனை ஒரு கர்த்தாவால் செய்யப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்று நீங்கள் ஊஹிக்கலாம். ஜகத்து செய்யப்பட்ட காரணமென்று நாங்கள் ஒப்புகொள்வதில்லை. நீங்கள் அதை ஸாதித்துவிட்டு அல்லவா கார்யத்வத்தை ஹேதுவாகக் கொள்ளலாம்; இப்படி தார்க்கிகர்களைக்கேழ்க்க, அவர்கள் ஸாவயவத்வம் என்கிற ஹேதுவைக்கொண்டு கார்யத்வத்தை ஸாதிக்கவேண்டும் என்கிறார்கள். எது எது அவயவ பாகமுடையதோ அது அது கார்யம். கூடத்தைப்போல என்று அவர்கள் அனுமானம். ஜகத்தின் அவயவங்களைப் பிரிக்கக்கூடுமாகையால் அதுவும் கார்யமாகும்.

‡ பின் கூறிய அனுமானம் ஸ்ருதியில் அப்பொழுதுதான் வந்து அப்படியே நினைவிலிருப்பதால் அதை முதலில் எடுத்து தூஷிக்கிறார்.

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

ஸித்திகூவம், ஊஷ்டாஹொ ஹி வாயுவிகலஸ்யாஸ் । ந ஹ்யரோகம் ஸ்வஸரீரமேகசேதநாயத்தோத்பத்திஸ்திதி சச்சரீரஸ்ய போக்தருணம் பார்யாதி ஸர்வ சேதநாநாம் அத்ருஷ்ட ஜந்யத்வாத்ததுத்பத்தி ஸ்திதயோ: !

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

இயலாது. ஏனெனில்; வ்யாதியில்லாத தன்ஸரீரம ஒன்று நீங்கள் சொல்லும் த்ருஷ்டாந்தத்தில் (ஏகசேதன அதீநம்) ஒரு சேதனனுக்கு அதீநமாயிருக்கை என்கிற ஸாத்யம் இல்லாமல்போகுமே. சோகமில்லாத ஒருவன் ஸரீரம் அவனொருவனையே ஆஸ்ரயித்த உத்பத்தி ஸ்திதிகளையுள்ளதல்லவே. அவன் ஸரீரத்தை யனுபவிக்கும் போக்தாக்களான பார்யை முதலிய எல்லாச் சேத

சீநதப்ராகாசிகை தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு—

ஸாத்யம் இல்லையென்கிற தூஷணம் § எல்லோருக்கும் தெரிந்திருப்பதால் இரண்டாவது கோடியை தூஷிக்கிறார்—"தீருஷ்டாந்தமோ" என்று. ஸாத்யமில்லாமையை விவரிக்கிறார்—"அல்லவா" என்று. ஏன் என்று கேள்க்கக்கூறுகிறார்—"அவனுடைய ஸரீரத்தின்" என்று. அல்லது வேறு விதமாயும் அர்த்தம் சொல்லலாம் "ந தாவத்" என்று ஆரம்பித்த பாஷ்ய கிரந்தம் அவனிச்சையைப்பொருத்த உத்பத்தி ஸ்திதிகளையுடையதற்கும் அவை அவனதருஷ்டத்தைப் பொருத்திருப்பதற்கும் பொதுவாகும். அதில் இச்சையைப்பொருத்தது 'என்கிற பக்ஷத்தில் த்ருஷ்டாந்தத்தில் ஸாத்ய

அநுபதம்—

§ த்ருஷ்டாந்தத்தில் ஸாத்யவைகல்யம் ஒரு தூஷணம். வைகல்யம் என்பது இல்லாமை. ஸாத்யமில்லாமை என்பது ஸாத்யவைகல்யம். ஒரு சேதனனுக்கே அதீனமாயிருத்தல் ஸாத்யம். அதை ஸாதித்தால்தான் ஈஸ்வரனென்கிற ஒரு சேதனனுக்கு ஜகத் என்னும் கார்யம் அதீனமென்று ஸாதிக்க யத்னப்படலாம் இந்த அனுமானத்தில் யாது மில்லாத நம சொந்த சரீரம் ஒரு சேதனனுக்கு அதீனமாயிருக்கை யென்பதற்கு உற்பத்தி ஸ்திதிகள் அவனிச்சையைப் பொருத்தசென்று பொருள் சொன்னார். நம்முடைய ஸரீரத்தின் உத்பத்தி முதலியது நம்முடைய இச்சையைப் பொருத்திருக்காததால் நம்முடைய சரீரம் என்னும் த்ருஷ்டாந்தத்தில் ஸாத்யமில்லை யென்கிற விரோதம். இது ஸ்பஷ்டமாயிருப்பதால் இதை ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் விவரிக்கவில்லை.

ஸ்ரீபாஷ்யம் —

கிஞ்ச, ஶரீராவயவிநः ஸ்வாவயவஸமவேதசாரூபாஸ்திரவயவ ஸம்ஶ்லேஷவிஶேஷவ்யதிரேகேண ந சேதநமபேக்ஷதே, ப்ராணந

கிஞ்ச, ஶரீராவயவிநः ஸ்வாவயவ ஸமவேதசாரூபாஸ்திரவயவ் ஸம்ஶ்லேஷவிசேஷவ்யதிரேகேண ந சேதநமபேக்ஷதே, ப்ராணந

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

னர்களுடைய அத்ருஷ்டாயத்தம் அதன் உத்பத்திஸ்திதிகள். மேலும் ஶரீரம் என்கிற அவயவ ஸமுதாயத்தின் அவயவங்களின் பரஸ்பரம் நெருக்கமான சேர்க்கை யென்கிற ஸ்திதியானது அவயவங்களை ஒருவிதமாக ஒன்றோடொன்று சேர்த்துவைத்துக் கொள்ளும் வ்யாபாரத்தில் தவிர மற்ற விதமாய் அவ்வுடம்புக்கு உரிய சேதனனை யபேக்ஷிக்கிறதில்லை. மூச்சுவிடுகி

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

மில்லையென்கிற தோஷம் ஸ்பஷ்டம் ஆகையால் அத்ருஷ்டாதீநம் என்கிற பக்ஷத்தில் ஸாத்யமில்லாமையை விவரிக்கிறார்—'இல்லையே' என்று. உத்பத்தியும் ஸ்திதியும் சேர்ந்து தூஷிக்கப்படுகிறது இப்போது ஸ்திதியைத் தனியாகப்பிரித்து தூஷிக்க ஆரம்பிக்கிறார்—"மேலும்" என்று. தன்னுடைய அவயவங்களில் பொருந்தியிருப்பது ஸ்திதியென்று சொல்லுவதை வைஶேஷிகர் முதலியவர் மதத்தை யனுஸரித்ததினால் 'சேதனனை அபேக்ஷிக்கிறதில்லை' என்று. சேதனனுடைய அபேக்ஷை வஸ்துஸ்வரூபத்தாலேயே இருக்கலாம், அத்ருஷ்டமூலமாகவும் இருக்கலாம், அல்லது இச்சை மூலமாகவும் இருக்கலாம். இதில் வஸ்துஸ்வரூபம் மட்டும் ஸ்திதிக்குக் காரணமாகாது. ஏனெனில் ஸ்வரூபமிருக்கையிலும் விநாஶம் ஏற்படுகிறது. அத்ருஷ்டத்தைப் பொருத்தது என்பதற்கு முன்பே பதில் கூறப்பட்டதால் இச்சையைப் பொருத்ததென்கிற பக்ஷம் இதனால் தூஷிக்கப்படுகிறது. சேதனனுடைய இச்சையை அபேக்ஷிக்கிறதில்லை என்று பொருள். அழியும் வரையில் ஓடியாமல் அசிதிலமாயிருப்பது ஸ்திதி என்று சொல்லுவதும் இதனால் பதில் கூறியதாகிறது என்கிற அபிப்பிராயத்தால் அதைச் சொல்லவில்லை. பிறகு ஏற்கனவே கூறியவிகல்பங்களின் தூஷணத்தினால் நிராஸிக்கப்பட்டிருந்தாலும், அதில் ஒரு கோடியை வேறொரு தூஷணமும் இருப்பதால் எடுத்து தூஷிக்கிறார்—"ப்ராணனும்" என்று. ப்ராணன ரூபமான என்பதற்கு ஐந்து வ்ருத்திகளையுடைய மூச்சு என்கிற ப்ராணனோடு கூடியதென்று அர்த்தம். நாம் காணவில்லை என்பதற்கு "வாயும்*(பாதம்)" என்கிற தோஷத்தில்

அநுபதம்—

* பக்ஷத்தில் ஸாத்யமில்லை யென்று ப்ரபலமான வேறு ப்ரமாணத்தால் நிச்சயமாக ஏற்படுவதால், ஸாத்யம் இல்லையென்று பாதிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் இந்த

ஶ்ரீபாஷ்யம் :—

யகூஷணா து ஸ்ரீதிः வகூஷக்வாஹிஶேத கூஷிதிஜலயிஶஹீயராஶள ந
ஸம்ஹவதீதி வகூஷவகூஷாநாமதாஶேகரூபாம் ஸ்ரீதிம் நோவலபா
மஹே ! ததாயத்தவ்ருத்தித்வம் தததீநத்வமிதி சேத் அநேகசேதன

ஶ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

றது என்கிற ஸ்திதி நீர் பகூஷமாகக்கொள்ளும் பூமி, ஸமுத்ரம், பர்வகம் முத லியவற்றில் ஒட்டாதாகையால் பகூஷ்ம ஸபகூஷம் முதலிய எல்லாப் பொருள் களிலும் ஒரேவிதமாய்க் கூடியிருக்கும் ஸ்திதியை நாம் காண்கிறதில்லை. ஒன் றுக்கு அதீநமசயிருப்பதென்பது அதன் ப்ரவ்ருத்தி அதை அண்டியிருப்பதே

சந்தப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு —

தாத்பர்யம். ஒரு சேதனனுக்கு அதீநமாயிருப்பதென்பது ப்ரவ்ருத்தி அவனைப் பொ ருத்திருப்பதென்கிற கூஷியை ஸங்கிக்கிறார்—"அவனைப்பொருத்து" என்று அசே தனங்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது என்கிற ஹேதுவுக்கு வ்யபிசாரதோஷம் ‡ உண் டென்று கூறுகிறார்—"அனேகம்" என்று. அனேக சேதனர்களால் ஸாத்யங்களில்

அநுமானத்திற்குவாய தோஷம் வருகிறது. (நெருப்பு உஷ்ணமல்ல.) "பதார்த்த மாயிருப்பதால்" என்று அநுமானம் ப்ரயோகித்தால் "உஷ்ணமல்ல" என்கிற ஸாத் யம் நெருப்பு என்கிற பகூஷத்தில் ப்ரபலமான ப்ரத்யகூஷ ப்ரமாணத்தால் பாதிக்கப் படுகிறது. ஒரு கார்யத்தின் ஸ்திதி நிமிச்சோடிருத்தல் என்று சொன்னால் அசே தனமான கல் முதலியதில் மூச்சுக் காற்று இல்லையென்று ப்ரத்யகூஷத்தால் ஏற்படுவ தால் அந்த ஸாத்ய ப்ரத்யகூஷத்தால் பாதிதமாகும்.

‡ ஸாத்யமில்லாத பொருளுக்கு விபகூஷம் என்று பெயர். ஸாத்யமில்லாத விப கூஷத்திலும் ஹேதுவிருத்தால் அதை வ்யபிசாரதோஷமென்றும், அனைகாந்திக தோ ஷம் என்றும் சொல்லுவர். ஸாத்யம் நிஸ்சயமாயிருப்பது ஸபகூஷம். ஸாத்யமிரு பது ஸந்தேஹமாயிருப்பது பகூஷம். பகூஷம், ஸபகூஷம், விபகூஷம், எல்லாத்திலும் பொதுவாயிருக்கும் ஹேதுவை ஸாதாரணானைகாந்திகம் என்று சொல்லுகிறது. மண் டபம், கோபுரம், மாளிகை, ரதம் முதலிய அசேதனங்களைக்கொண்டு ஆரம்பிக்கப் பட்ட கார்யம் அநேகசேதனர்களால் சேர்ந்து செய்யப்படுவதைக்காண்கிறோம். ஒரு சேதனனுக்கு அதீனம் ஒரு சேதனன் என்னும் ஸாத்யம் அங்கே கிடையாது.

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

ஸாயேஷ்ட குருதராதஸ்ரிலாமஹீருஹாதிஷ்ட வ்யபிசாரः ।
சேதநமாத்ராதீநத்வே ஸித்தஸாத்யதா ॥

கிஞ்ச, உபயவாதிஸித்தாநாம் ஜீவாநாமேவ லாகவேந கர்த்ரு

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

என்று சொன்னால் பல சேதனர்களால் ஸாதிக்கப்படும் மிகப் பெரிய தேர், கல், வ்ருக்ஷம் முதலிய பொருள்களில் ஒரு சேதனனுக்கு அதீனமாயிருப்பதைக் காணுமையால் வ்யபிசாரம் வரும். ஏதோ ஒரு சேதனனுக்கு அதீநமாயிருப்பதுதான் ஏகசேதனாதீநத்வம் என்று சொன்னால் நாங்கள் ஒப்புக்கொள்வதற்குமேல் ஒன்றையும் புதிதாக ஸாதிக்காததால் ஸித்தஸாத்யதை யென்கிற தோஷம் வரும்.

மேலும், நாமிருவரும் ஒப்புக்கொள்ளும் ஜீவர்களுக்கே கல்பனலாகவம் என்கிற ந்யாயத்தை முன்னிட்டு ஜகத் கர்த்ருத்வத்தை ஒப்புக்கொள்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு—

என்பதற்கு அனேக சேதனர்களால் ப்ரவர்த்திக்கப்படுவதில் என்று பொருள். ஒரே சேதனனால் என்று பூர்வபக்ஷி சொல்லவிரும்பாவிட்டால் நாம் ஒப்புக்கொண்டதையே அவன் ஸாதிக்கயத்தனப்படுவதால் ஸித்தஸாத்ய † மென்கிற தோஷம் வருமென்று கூறுகிறார்—"சேதனமாத்ர" என்று. இப்படி ஒரு சேதனனுக்கு அதீநமாயிருக்கை யென்பது நிரஸிக்கப்பட்டது. கார்யத்வம் என்கிற ஹேதுவும் முன்பே சித்தத்தை ஸாதிப்பதாகும் என்று எதிரி பக்ஷத்தில் கல்பனை அதிகமாக செய்யவேண்டியிருக்கிறதென்றும், தம் பக்ஷத்தில் கல்பனை லகுவாயிருக்கிறதென்றும், தர்க்கமென்னும் யுக்தியைக்கொண்டு கூறுகிறார்.—"மேலும்" என்று. வாதி பிரதிவாதி இருவரும் ஒப்

அநுபதம்—

† ஒரு சேதனனுக்கு அதீநமாயிருத்தல் என்பதை ஸாதிக்காமல் விட்டுவிட்டு பல சேதனர்களுக்கு அதீநமாயிருப்பதை ஆக்ஷேபிக்காமல் பொதுவாக சேதனனுக்கு அதீனமாயிருப்பதை மட்டும் ஸாதிக்கிறோம் என்று சொன்னால், அது நாங்கள் ஒப்புக்கொள்வதுதானே. எங்களுக்கும் ஸாத்யமானதை நீங்கள் ஸாதிப்பானேன்? ஸித்தத்தை ஸாதிக்கிறது என்கிற தோஷம் உங்களுக்கு வருகிறது.

ஸ்ரீ பாஷ்யம்—

கூஹ்ய-வமதோ ய-க்தஃ। ந ச ஜீவாநாம் உபாதாநாத்ந ஜ்ஞாதயா கர்த்ருத்வாஸம்பவஃ, ஸர்வேஷாமேவ சேதநாநாம் ப்ருதிவ்யாத்யு பாதாநயாகாத்யுபகரணஸாக்ஷாத்கார ஸாமர்த்யாத்। யதேதா நீம் ப்ருதிவ்யாதயோ யாகாதயஶ்ச ப்ரத்யக்ஷமீக்ஷ்யந்தே। உபகரண பூதயாகாதிஶக்திரூபாபூர்வாதிஶப்தவாச்யாத்ருஷ்ட ஸாக்ஷாத்கா

ஸ்ரீ பாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

வது யுக்தமாகும். ஜீவர்களுக்கு உபாதானம் முதலியதின் ஜ்ஞானமில்லாத தால் அவர்களுக்கு ஜகத் கர்த்ருத்வம் ஸம்பவிக்காது என்று சொல்லமுடியாது. எல்லாச் சேதனர்களுக்கும் பூமி முதலியதின் உபாதாநத்தையும், யாகம் முதலியதின் உபகரணங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்க ஸாமர்த்யமுண்டு. எப்படி இப்பொழுது பூமி முதலியவைகளும் யாகம் முதலியவைகளும் ப்ரத்யக்ஷமாய்க் காணப்படுகின்றனவோ (அப்படியே முன்பும் இருக்கக்கூடும்) யாகம் முதலியவற்றால் ஏற்பட்ட புண்யஶக்தியான அபூர்வம் முதலிய ஶப்தங்களால் சொல்லப்படும் அத்ருஷ்டத்தைக் கண்ணால் காணக்கூடாமற்போ

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

புக்கொண்டவர்களான என்கிற சொல்லால் லகுவாயிருப்பதற்குக்காரணம் சொல்லப்பட்டது. "முன்பே சுலுப்தமாயும் ஸித்தமாயும் இருப்பதற்கும், புதிதாகக் கற்பிக்கப்படவேண்டியதற்கும் விரோதம் வருங்காலத்தில் முன்பே ஸித்தமானதைக் ரஹிப்பதுதான் யுக்தம்" என்றல்லவோ பெரியோர் பணிப்பர். வேறு மார்க்கம் ஸம்பவித்தாலல்லவா கல்பனையில் லாகவத்தைக் கொள்ளலாம். வேறு மார்க்கம் ஸம்பவிக்காத விடத்தில் அதிகமாக ஒன்றைக் கல்பிப்பது தோஷமாகாது என்று ஆக்ஷேபனை வரக் கூறுகிறார்—"அப்படியில்லை" என்று. ஏன் அப்படி என்று கேள்விக்குக் கூறுகிறார்—"ஏல்லா" என்று. முன் காலத்தில் சேதனர்களுக்கு ஸூக்ஷ்மமான பொருள்களைப் பார்ப்பதற்கு ஸாமர்த்யத்தை இப்பொழுது இருக்கும் ந்யாயத்தைக் கொண்டே காட்டுகிறார் — "எப்படி" என்று "இப்பொழுது" என்று. இப்படியே முற்காலத்திலும் என்று தாத்பர்யம். தர்மத்தையும் அதர்மத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கக் கூடாமையால் கர்த்ருத்வமே கூடாது என்று ஶங்கைப் பட்டுக் கூறுகிறார் — "உபகாணம்" என்று, "யாகம் முதலியதின் ஶக்தி" என்று. யாகம் முதலியதால் தான் ஆத்மாவு

ஸ்ரீபாஷ்யம் —

ராஹாவேவி தெதநாநாம் நகர்த்ருத்வாநுபபத்தேः, தத்ஸாக்ஷாத்கா
ராநபேக்ஷணாத்கார்யாரம்பஸ்ய ! ஸக்திமத்ஸாக்ஷாத்கார ஏவ ஹி
காரயாரம்போபயோகீ ! ஸக்தேஸ்து ஜ்ஞாநமாத்ரமேவோபயு

ராபாவேபி சேதநாநாம் ந கர்த்ருத்வாநுபபத்தேः, தத்ஸாக்ஷாத்கா
ராநபேக்ஷணாத்கார்யாரம்பஸ்ய ! ஸக்திமத்ஸாக்ஷாத்கார ஏவ ஹி
கார்யாரம்போபயோகீ ! ஸக்தேஸ்து ஜ்ஞாநமாத்ரமேவோபயு

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஞனும், சேதனர்களுக்கு ஜகத் கர்த்ருத்வம் அனுபபந்நமாகாது. ஒரு கார்யத்தைச் செய்ய ஆரம்பிப்பதற்கு அதற்கு உபகரணமான அத்ருஷ்டத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேணுமென்கிற அபேக்ஷையில்லை. ஒரு கார்யத்தை யாரம்பிப்பதற்கு ஸக்தியுடைய பொருளை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதே உபயோகப்படும். பொருளின் ஸக்தியின் ஜ்ஞானம் மட்டும் உபயோகப்படுமேயொழிய

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

க்கு உண்டாகும் அதிசயம் என்கிற ஸக்தி என்று பொருள். § எனென்று கேழ்க்கக்கூறுகிறார் — "அதன் ஸாக்ஷாத் காரம்" என்று. அப்படியானால் குடம் முதலியதைச் செய்வதில் மண் முதலியதை ஸாக்ஷாத் கரிப்பது நியதமல்ல வென்று எப்படிக் கூடும் என்று கேழ்க்கக் கூறுகிறார் — "ஸக்தியுடையதின்" என்று. ஸக்தியுடையது என்கிற ஸப்தத்திற்கு ஸக்தியோடு ஸம்பந்தப் பட்டது என்று பொருள். உண்டாக்கப்படுவது உண்டாக்குவது என்கிற ஜந்ய ஜநகபாவம் ஒருவிதமான ஸம்பந்தமானதால் அத்ருஷ்டமென்னும் ஸக்தியை யுண்டு பண்ணும் யாகம் முதலியதை ஸக்தியுடையது என்று பேசுவது. ஸக்தியும் அபேக்ஷிக்கப் படுவதால் அதன் ஸாக்ஷாத்காரமும் அபேக்ஷிக்கப்படும். அப்படியில்லாவிட்டால் பொருள்களின் ஸக்திகளே தெரிந்துகொள்ளாமலே மனுஷ்யர்கள் அந்த ஸக்திகளைக்கொண்டு அந்தந்தக் கார்யத்தைச் செய்வார்களென்று வருமேயென்று கேழ்க்கக் கூறுகிறார்—"ஸக்திக்கோ" என்று. "து" என்கிற ஸப்தத்திற்கு ஸக்தியுடைய வஸ்துவைப்போல ஸக்தியையும் அறியவேண்டியது முக்யந்தானென்று காட்டுவதற்காக ஸக்தியின் ஸாக்ஷாத்காரம் வேண்

அநுபதம்—

§ யாகத்தினாலுண்டாகும் புண்யம் அபூர்வம். அத்ருஷ்டம் என்கிற ஸக்தி ஆத்மாவில் உண்டாகிற தென்று அவர்கள் பக்ஷம். அந்த ஸக்தி அப்படியே ஆத்மாவிலிருந்து பின்பு விபாக காலத்தில் பலத்தைக் கொடுக்கிறது.

ஶ்ரீபாஷ்யம்:—

ஜ்யதே, ந ஸாக்ஷாத்காரः, ந ஹி குலாலாதயः கார்யோபகரண பூததண்டசக்ராதிவத்தச்சக்திமபி ஸாக்ஷாத்க்ருத்ய கடமணிகாதிகார்ய மாரபந்தே ! இஹ து சேதநாநாமாகமாவகதயாகாதிஶக்திவிஶேஷாணாம் கார்யாரம்போ நாநுபபந்நः ॥

ஜ்யதே, ந ஸாக்ஷாத்காரः, ந ஹி குலாலாதயः கார்யோபகரண பூததண்டசக்ராதிவத்தச்சக்திமபி ஸாக்ஷாத்க்ருத்ய கடமணிகாதிகார்ய மாரபந்தே ! இஹ து சேதநாநாமாகமாவகதயாகாதிஶக்திவிஶேஷாணாம் கார்யாரம்போ நாநுபபந்நः !!

ஶ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

அதைக் கண்ணால் பார்க்கவேண்டுமென்பதில்லை. குயவர் முதலியவர் செய்யும் பொருள்களுக்கு உபகரணமான தண்டம் சக்ரம் முதலியதைக் கண்ணால் பார்ப்பதுபோல், அவைகளின் ஶக்தியையும் கண்ணால் பார்த்துவிட்டுத்தான் குடம், சால் முதலிய கார்யங்களை ஆரம்பிக்கிறார்களென்பதில்லையே. ப்ரக்ருத விஷயத்திலேயோவென்றால், ஶாஸ்த்ரத்தால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட யாகம் முதலியதின் ஶக்தி விஶேஷத்தோடுகூடிய சேதனர்கள் ஜகத் என்னும் கார்யத்தை ஆரம்பிப்பது அனுபபந்நமாகாது.

சீந்தப்பாகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

டியதில்லை என்பதைக் காட்டுகிறார்—"இல்லையே" என்று. ஶக்தியின் ஸாக்ஷாத்காரம் வேண்டாமற்போனாலும் ஶக்தியின் ஜ்ஞானம்மட்டும் போதும். அதுமட்டும் போதும் என்பது குயவனுடைய தண்ட சக்ரங்களில் அன்வயத்தாலும் வ்யதிரேகத்தாலும் ஸித்திக்கும். § யாகம் முதலியதிலோ இது எப்படிக்கூடும் என்று கேழ்க்கக்கூடுகிறார்—"இங்கேயோ" என்று. இப்படிக்கு எதிராளி ஒப்புக்கொள்வதையே ஸாதிக்க யத்நப்படுவது என்கிற ஸித்த ஸாதன தோஷம் கூறப்பட்டது.

அநுபதம்—

§ அன்வயம் என்பது சேர்க்கை. வ்யதிரேகம் என்பது பிரிவு. ஒன்றிருந்தால் தான் மற்றொன்றிருக்குமானால் அதை அன்வயமென்றும் ஒன்றில்லையானால் மற்றொன்றும் இருப்பதில்லை யென்றால் அதை வ்யதிரேகமென்றும் சொல்லுவர். காரணமிருந்தால்தான் கார்யமிருக்கும்; காரணமில்லையானால் கார்யமிராது. அன்வய வ்யதிரேகங்களிரண்டும் கூடியிருப்பதைக்கொண்டு கார்யகாரணபாவத்தை நிச்சயம் செய்வர். இன்னவஸ்துவிற்கு இன்ன ஶக்தி யுண்டென்று கர்த்தாவிற்குத்தெரியும்; அந்த வஸ்துவைக் கண்ணாலே காணவேண்டுமென்று அவஸ்யமில்லை.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

கிஞ்ச, யத்கர்தீயம் ஸ்ரேயோவாஹாதாதி விஜ்ஞாநம் ச, ததேவ கிஞ்ச, யச்சக்யக்ரியம் ஸக்யோபாதாநாதி விஜ்ஞாநம் ச, ததேவ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

மேலும், எது செய்வதற்கு ஸாத்யமோ; எதை செய்வதற்கு அபேக்ஷிக்கப்படும் உபாதானம் முதலியதின் ஜ்ஞானம் எந்தக்காரியத்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பிறகு கார்யத்வம் என்கிற ஹேதுவில் இரண்டு உபாதிகளைக்காட்டி ‡ ஸோபாதிக மென்கிற தோஷத்தைக் கூறுகிறார் “மேலும்” என்று. உபாதி என்பது ஸாதனத்

அநுபதம்—

‡ கார்யத்வத்தைக்கொண்டு ஒரு கர்த்தாவை யுடையது என்று ஸாதிக்கும் அனுமானத்தில், கார்யத்வம் என்கிற ஹேதுவில் இரண்டு உபாதிகள் உண்டு. சரீரத் தோடிருக்கும் கர்த்தாவையுடைய என்பதும், பரிமித ஜ்ஞானஸக்திகளையுடைய ஸர் வஜ்ஞனல்லாத ஒரு கர்த்தாவை யுடையது என்பதும் இரண்டு உபாதிகள். நெருப் பின் இருப்பைக்கொண்டு புகை யுண்டென்று ஸாதிக்கையில் நெருப்பு என்கிற ஹே துவில் ஈரவிறகின் சேர்க்கை யென்பது உபாதியாகும். புகை யென்னும் ஸாத்ய தித்தும் அந்த உபாதிக்கும் வ்யாப்தியுண்டு. புகையிருக்குமிடமெல்லாம் ஈரவிற கின் ஸம்பந்தமிருக்கும், ஈரவிறகிருக்குமிடமெல்லால் புகையிருக்கும். இங்கேயுள்ள வ்யாப்தியை ஸமவ்யாப்தியென்பர். இரண்டும் நியதமாய்ப் பலவிடங்களில் கூடவே பிரியாதிருப்பதை ஸமவ்யாப்தியென்று சொல்லுவர். இது இருக்குமிடமெல்லாம் அதுவும் இருக்கும். அது இருக்குமிடமெல்லாம் இதுவும் இருக்கும். இது ஸமவ் யாப்தி இங்கே ஸாத்யமான புகைக்கும் உபாதியான ஈரவிறகின் சேர்க்கைக்கும் வ்யாப்திண்டேயொழிய உபாதியான ஈரவிறகின் சேர்க்கைக்கு ஹேதுவான நெருப்பை வ்யாபிக்கும் தன்மையில்லை. அதாவது; ஈரவிறகின் சேர்க்கை யில்லாத விடத்திலும் நெருப்பைக்காண்கிறோம். பழுக்கக் காய்ச்சின இரும்புத்துண்டில் ஈரவிறகின் சேர்க்கையில்லை. புகையும் இல்லை. ஆனால் நெருப்பு உண்டு. ஸாத் யத்தோடு ஸமான வ்யாப்தியுடையதும் ஸாதனத்தை வ்யாபிக்காததுமான உபா தியையுடைய ஹேது ஸோபாதிகமென்று சொல்லப்படும். அது தோஷமுள்ளது ஸரியான ஹேதுவல்ல. நெருப்பு இருப்பதைக்கொண்டு புகையும் இருந்தே தீரும் என்று ஸாதிக்கப்பார்த்தால் இந்த உபாதி தோஷம் வரும். கர்த்தாவையுடைய தெல்லாம் ஸரீரத்தோடு கூடிய கர்த்தாவை யுடையது, பரிமிதமான ஜ்ஞானஸக்தி களையுடைய கர்த்தாவை யுடையது என்பதை எங்கும் காண்கிறோம். ஆனால் கார்யத் வம் என்கிற ஹேது உள்ளவிடமெல்லாம் ஸரீரரான கர்த்தா இருக்கவேண்டுமென்

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

தஜ்ஜன்யஜ்ஞாநம் பூர்வம் । உஹீஉஹீயமாநஉஹாணவாதிக்வமக்ய
க்ரியமமக்யோபாதாநாதிவிஜ்ஞாநம் வெதி ந வெதநகர்த்ருகம்
கதா வடநிர்மாதிவஜாதீய மகர்மக்ரிய மக்யோபாதாநாதிவிஜ்ஞா

ததபிஜ்ஞகர்த்ருகம் த்ருஷ்டம் ! மஹீமஹீதரமஹாரண்யவாதித்வமக்ய
க்ரியமமக்யோபாதாநாதிவிஜ்ஞாநம் சேதி ந சேதநகர்த்ருகம் !
அதோகடமணிகாதி ஜாதீய மக்யக்ரிய மக்யோபாதாநாதிவிஜ்ஞா ।

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தின் விஷயத்தில் ஸாத்யமாகுமோ, அந்தக் காரியந்தான் அதை யறிந்த கர்த்தாவை உடையதாகக் காண்கிறோம். பூமி, பர்வதம், மஹா ஸமுத்திரம் முதலியதுகளோவென்றால், செய்ய ஸாத்யமில்லாததும், வேண்டிய தரவியங்களின் அறிவு அஸாத்யமாயும் இருப்பதால் ஜீவனால் செய்யப்படுவதாகாது. ஆகையால் குடம், சால் முதலியதைப்போன்ற செய்ய ஸாத்யப்பட்டதும் செய்வதற்கு வேண்டிய த்ரவியம் முதலியதை அறிய ஸாத்யப்பட்டதுமான பொருள்களில் உள்ள கார்யத்வம்தான் புத்தி யோடு கூடிய கர்த்தாவை முன்னிட்டே யிருக்கும் கார்யங்கள் என்பதை

சீநுதப்ராகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தை வ்யாபிக்காமல் ¶ இருக்கவேண்டியது அவஸ்யமாதலால் ஹேதுவென்னும் ஸாத நத்தை வ்யாபிக்கவில்லையென்பதைக் கூறுகிறார்—"பூமி பர்வதம் முதலியது" என்று. உபாதியென்பது ஸாத்யத்தோடு கூட ஸமானமான வ்யாப்தியை யுடையதாயிருக்க வேண்டியதால் அந்த ஸமவ்யாப்தியைக் § கூறுகிறார்— "ஆகையாலே" என்று. ஸோபாதிகமாயிருந்தால் ஸாத்யத்தால் ஹேது வ்யாபிக்கப்படாததால் உபாதி தூஷணமாகும். அத்ருஷ்டத்தோடு கூடிய ஜீவனால் செய்யப்படுவதைத் தள்ளுவதற்

அநுபதம்—

கிற நிர்பந்தமில்லை. இப்படி இரண்டு உபாதிகளால் இந்த கார்யத்வம் என்கிற ஹேது தோஷமுள்ளதாகும்.

¶ ஈரவிறகின் சேர்க்கை யென்கிற உபாதி தெருப்பென்னும் ஹேதுவை வ்யாபிக்கிறதில்லை. ஆகையால் அது உபாதியாகலாம். பர்வதம், பூமி, ஸமுத்ரம் முதலிய கார்யங்களுக்கு ஸரீரத்தோடு ஒரு கர்த்தா வுளனென்பதை நாம் கண்டதில்லை.

§ ஸாத்யத்திற்கும் உபாதிக்கும் ஸமமான வ்யாப்தி இருக்கவேண்டும்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

நவஸ்துகதமேவ கார்யத்வம் புத்திமத்கர்த்ரு பூர்வகத்வஸாதநே
ப்ரபவதி ! கிஞ்ச, கடாதிகார்யமநீஸ்வரேணல்பஜ்ஞாநஸக்திநா ஸஶரீ
ரேண பரிக்ரஹவதா அநாப்தகாமேந நிர்மிதம் த்ருஷ்டமிதி ததா
விதமேவ சேதநம் கர்த்தாரம் ஸாதயன் அயம் கார்யத்வஹேது: ஸிஷா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஸாதிப்பதில் ஸமர்த்தமாகும். மேலும் குடம் முதலிய கார்யம் ஈச்வரனில் லாதவனும், ஸ்வல்பஜ்ஞான சக்திகளையுடையவனும், ஸரீரமுடையவனும், பரிக்ரஹங்களை (சுற்றிய ஜனங்களை) யுடையவனும், ஆப்தகாமனல்லாதவனுமான சேதனனால் செய்யப்படுகிறதாகவே காண்கிறபடியால் அப்படிக்கொத்த சேதனனை கர்த்தாவை ஸாதிக்கும்படியான கார்யத்வமென்கிற ஹேது ஸாதிக்க வேண்டுமென்று பூர்வபக்ஷி ஆசைப்படும் புருஷனுக்கு இருப்பதாகச்சொல்

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

காக 'புத்தியோடு கூடிய கர்த்தாவை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஏற்படுகிறது என்பதை ஸாதிப்பதில்' என்று கூறப்பட்டது. பிறகு கார்யத்வம் என்கிற ஹேது † இஷ்ட விபரீதத்தை ஸாதித்து விருத்தமாகும் என்று கூறுகிறார்—'மேலும்" என்று. அநீஸ்வரன் என்பதற்கு கர்மவஸ்யன் என்று பொருள். பரிக்ரஹத்தையுடையவன் என்பதற்கு உபகரணங்களை யுடையவன் என்று பொருள். இப்படி ஆக்ஷேபித்தால்

அநுபதம்—

† ஹேது தோஷங்களில் விருத்தம் என்பது ஒரு தோஷம். ஸாத்யம் இல்லாமையை ஒரு ஹேது ஸாதித்தால் அந்த ஹேதுவை விருத்தம் என்று சொல்லுகிறது. கார்யத்வம் என்கிற ஹேது ஸரீரத்தோடு கூடியவனும். அல்ப ஜ்ஞான ஸக்திகளை யுடையவனுமான ஒரு கர்த்தாவை ஸாதிப்பதால் ஸரீரமில்லாதவனும் ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வஸக்தியுமான ஈஸ்வரனென்னும் கர்த்தாவை ஸாதிப்பதற்கு அது நேர் விரோதமாகும். ஸாத்யத்தின் அபாவத்தால் வ்யாப்தமான ஹேதுவை விருத்த ஹேதுவென்பர்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

யயிஷிதவ-ரு-ஷஷவாவுஜ்ஞாஸவெவுஸ்வயுழி விவரீதஸாயநாஷி
ரு-ஜ்ஸ: வ்யாஸு। ந வைதாவதா ஸவயுாந-ரோநொவெஹவ வம
ம்ஸ: । ஷிம்மிநி வ ரோணாஞரு-மொவரெ ஷிம்மவவொவஷ்யாவிதா
வீவரீதவிஸெஷாஷ்ஸு வ ரோணவ்ருகிஹ தமதயொ நிவதுஞெ।
ஊவ தரு வஸகவைதரவ ரோணாவிஷயெ ஷிம்மிநி நிவிஷ நிஜுாண
வதரு-ரெ ஸுயவவ்ருதிரெகாவமதாவிநாஸாவநியரோ யஜுாஸ் ஸவவு

தயிஷிதபுருஷஸார்வஜ்ஞ்யஸர்வைஸ்வர்யாதிவிபரீதஸாதநாத்வி
ருத்த: ஸ்யாத்! ந சைதாவதா ஸர்வாநுமாநோச்சேதப்ரஸங்
க:! லிங்கிநி ப்ரமாணாந்தரகோசரே லிங்கபலோபஸ்தாபிதா
விபரீதவிஸேஷாஸ்தத்ப்ரமாணப்ரதிஹதகதயோ நிவர்த்தந்தே!
இஹ து ஸகலேதரப்ரமாணவிஷயே லிங்கிநி நிகிலநிர்மாண
சதுரே அந்வயவ்யதிரேகாவகதாவிநாபாவநியமா தர்மா: ஸர்வ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஆம் ஸர்வஜ்ஞத்வம் ஸர்வைச்வர்யம் முதலிய குணங்களுக்கு விபரீதமான குணங்களை ஸாதிப்பதால் விருத்தமாகும். இப்படி சுருதி சொன்னால் எல்லா அனுமானங்களும் அஸ்தமித்துப்போகும்படி வருமென்று நீர் சொல்ல இயலாது. வேறு ப்ரமாணங்களுக்கு எட்டக்கூடிய ஸாத்யத்தில் ஹேதுவின் பலத்தினால் அறிவுக்கு வரும் விபரீதமான விசேஷ தர்மங்கள் அந்த பக்ஷத்தைக்காட்டும் மற்ற பிரமாணங்களால் அடிபட்டு ஒடிப்போகும். மற்ற எல்லாப் பிரமாணங்களுக்கும் எட்டாத எல்லாவற்றையும் ஸ்ருஷ்டிக்க ஸமர்த்தன் என்பதை ஸாதிக்கும் இவ்விடத்தில் அந்வயவ்யதிரேகங்களால் நியமேன

சேதநப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

எல்லா அனுமானங்களும் நீக்கிவிடுமென்று ஸங்கித்துக்கூறுகிறார்—"அல்ல" என்று எப்படியென்று கேள்க்கக்கூறுகிறார் "லிங்கமுடையதில்" என்று. பக்ஷத்திலேயும் அப்படித்தானே இருக்குமென்று கேள்க்க கூறுகிறார்—"இங்கோ" என்று. "து" என்கிற பதத்தினால் ஏற்படும் வைஷம்யத்தைக் காட்டுகிறார்—"நிவர்த்திக்கும்" என்று. விதாந்தத்தில் ஏகதேசியின் மதத்தை முடிக்கிறார்— "ஆகையாலே" என்று. ஈச்வரன் ஸித்திப்பானேயானால் ஸாஸ்த்ரத்தைத்தவிர வேறொன்று அவன் விஷயத்தில் ப்ரமாணமாகாது என்று பொருள். ஆகையால் என்பதற்கு ஸித்த ஸாதனம், ஸோபாதிகம், விருத்தம் என்கிற தோஷங்கள் இருப்பதால் என்று

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வாவாவிஶேஷேண ப்ரவ்ருத்தே, நிவர்தகப்ரமாணாபாவாத் ததைவாவதிஷ்டதே, அத ஆகமாத்ருதே கதமீஶ்வர: ஸேத்ஸ்யதி ?

அத்ராஹு:— ஸாவயவத்வாதேவ ஜகத: கார்யத்வம் ந ப்ரத்யா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பிரியாமல் கூட இருப்பதாகக்கண்டிருக்கும் தர்மங்களெல்லாம் வரத்தெரியும். அப்படி வரத்தெரியும் தர்மங்களை விலக்குவதற்கு வேறு பிரமாணத்தின் ஸஹாயம் இல்லாததால் வரத்தெரிந்தது வந்து அப்படியே நிற்கும். ஆகையால் சாந்நிதியில்லாமல் ஈச்வரன் எப்படி ஸித்திப்பான் ?

இப்படி கேட்பதற்கு சிலர் பின்வருமாறு பதில் கூறுகிறார்கள். ஜகத் அவயவங்களை யுடையது என்கிற ஒரு ஹேதுவின் பலம் எமக்கிருப்பதால்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பொருள். பிறகு ஸாகூத்தான ¶ பூர்வபக்ஷியை ப்ரஸ்தாவிக்கிறார்—"இங்கே கூறினார்கள்" என்று. கார்யத்வம் என்கிற ஹேது அடியோடு அஸித்தம் † என்கிற ஸங்கையைப் போக்குகிறார்—"ஸாவயவத்வத்தாலே" என்று, "ஸாவயவத்வத்தாலேயே" என்று. முன்பு சொல்லப்பட்டதினாலேயே என்று பொருள். இதனால் வேறு ஹேதுவும் உண்டென்று ஸூசிக்கப்படுகிறது. இப்படி ஸாகூத்தாக உரைப்பதினாலும், அபிப்ராய மாத்ரத்தினால் ஸூசிப்பதாலும் ஸித்திக்கும் ஹேதுக்களை அநுமா

அநுபதம்—

¶ கோரான பூர்வபக்ஷி தார்க்கிகர், அநுமானத்தால் ஈச்வரனை ஸாதிப்பவர். மற்றொரு பூர்வபக்ஷி, ஈச்வரனையே ஒப்புக்கொள்ளாத மீமாம்ஸகர்.

† ஹேது வென்பது இரண்டுவாதியும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியபடி ப்ரஸித்தமாயிருக்கவேண்டும். பூமி முதலியதற்கு கார்யத்வத்தை யார் ஒப்புக்கொண்டார். பூமி நித்யமாயும் ஒருவராலும் செய்யப்படாததாயுமிருக்கலாம். பூர்வமீமாம்ஸகர் ஸ்ருஷ்டியையும் ப்ரளயத்தையும் ஒப்புக்கொள்வதில்லை.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வ்யாதாம ஸக்யதே । ஹவந்தி ச ப்ரயொகாஃ, விவாஹாத்யாஸிதம் பூஜுதராதி, கார்யம் ஸாவயவத்வாத் கடாதிவத் । ததா, விவாஹா

க்யாதும் ஸக்யதே ! பவந்தி ச ப்ரயோகாः, விவாதாத்யாஸிதம் பூபுதராதி, கார்யம் ஸாவயவத்வாத் கடாதிவத் ! ததா, விவாதா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஜகத்தின் கார்யத்வத்தை நீங்கள் இல்லையென்று சொல்வது ஸக்யமல்ல. இந்த விஷயத்தில் அநுமானங்களும் உண்டு. விவாத விஷயமான பூமி, பர்வதம் முதலியது கார்யமே (செய்யப்படுவதுதான்), அவயவங்களை யுடையது என்கிற ஹேதுவினால். குடம் முதலியதைப்போல. அப்படியே 'விவாத

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

நங்களால் விவரிக்கிறார் "உண்டு" என்று. "விவாதப்படுகிற" என்னும் பதத்திற்கு பூமி பர்வத முதலியது என்கிற பதம் விவரணமாகும்." ஆதி ஸப்தத்தால் அபிப்ரீயப்படும் வஸ்துவிசேஷங்களை விவாதப்படுகிற என்கிற பதம் ஸங்கிரஹிக்கும் அல்லது வேறு விதமாயும் சொல்லலாம். பக்ஷமாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட பூமி பர்வதம் முதலிய வஸ்துக்களிலேயே எதிராளியால் ஒப்புக்கொள்ளப்படும் அம்ஸங்களை விட்டுவிடுவதற்காக தரரார்ப்படுகிற என்கிற பதம். பெரிய குழிகளை மூடுவதால் ஏற்படுகிற பூமி பாகங்களும் ஸகரபுத்ரர்கள் முதலியவர்களால் ஏற்படுகிற ஸமுத்ரபாகங்களும், அஸ்த்ரம் முதலியதால் ஏற்படும் பர்வதம் முதலியதும் உள்ளனவல்லவா? ப்ரளயத்திலும் ஸமுத்ரம் இருப்பதனால் ஒன்றுமில்லாமலிருக்கையாலும் ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவின் ஸரீரம் இருப்பதாலும் இவைகளுக்கு கார்யத்வம் இராதே யென்கிற ஸங்கையைக் காட்டுவதற்காக ப்ரதிஜ்ஞா வாக்யத்தைத் திருப்பிச்சொல்லி ஸமுத்ரம் உடம்பு என்கிற ஸப்தத்தை ப்ரயோகிக்கிறார். இரண்டாவது, மூன்றுவது அனுமானங்களுக்கு மத்தியில் * மஹத்வம் என்கிற பதத்தினால் பரமாணு விலக்கப்படுகிறது. கிரியையோடு கூடியது, மூர்த்தமானது என்கிற ஸப்தங்களால் ஆகாசம் ¶

அநுபதம்—

* தார்க்கிகர்களுக்கு பரமாணு நித்யம். அதற்குக் கார்யத்வம் இல்லை. அதைப் பக்ஷத்திலிருந்து விலக்கி விடுவதற்காக 'பெரியதாயிருக்கிற' என்கிற விசேஷணத்தைச் சேர்க்கிறார்கள்,

¶ ஆகாஸம் என்பது அவர்கள் மதத்தில் நித்யம். அதை பக்ஷத்திலிருந்து விலக்க 'மூர்த்தம் அதாவது உருவமுள்ள' என்னும் விசேஷணத்தைச் சேர்க்கிறார்கள்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

யாவதிதமவநிஜலதிமஹீதராதிகார்யம் மஹத்த்வேஸதி க்ரியாவத்த்வாத் கட
வத் ! தநுபுவநாதிகார்யம் மஹத்த்வே ஸதி மூர்த்தத்வாத் கடவ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

விஷயமான பூமி, ஸமுத்திரம், பர்வதம் முதலியது கார்யமாகும். பெரிதா யிருக்கையில் செய்கை யுடையதாயிருக்கிற ஹேதுவினாலே, குடத்தைப் போல'. உடம்பு, பூமி முதலியது கார்யமாகும். பெரிதாயிருக்கையில்

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு—

மூதலியன தள்ளப்படுகின்றன. பூமி பர்வதம் இவ்விரண்டு பதார்த்தங்களுக்கு நடுவில் ஸமுத்ரமென்பதை வைத்ததற்கு ஸமுத்ரத்தைப்போல் அவ்விரண்டுக்கும் கம்பம் உண்டு என்பதை விளக்குவதற்காக.§ உத்பாதங்களில் பூமிக்கும் பர்வதங்களுக்கும் கம்பம் ப்ரஸித்தமல்லவா? ஸரீரம் என்பதை பக்ஷத்தில் சேர்த்துக்கொள்வது யுக்தமல்லவே, நம்முடைய ஸரீரத்தை பக்ஷத்தில் சேர்த்துக்கொண்டால் நாம் ஒப்புக் கொள்வதையே ஸாதிப்பது என்கிற தோஷமும் ஈச்வரனுடைய ஸரீரத்தை பக்ஷத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளுகிறோமென்றால் அவர்கள் சபையில் ஈச்வரனுக்கு ஸரீரமில்லாததால் ஆச்ரயாஸித்தி ‡ யென்கிற தோஷமும் வருமேயென்று ஆக்ஷேபித்தால் அது கூடாதென்கிறோம். ஸரீரத்தை பக்ஷத்தில் சேர்த்துச் சொல்லவேண்டுமென்று

உந்தும்பதம்—

§ இந்தப் பணிப்பின் அழகை அளவிடமுடியாது. ஸமுத்ரம் ஆடி அலைத்துக் கொந்தளிக்கிறது. அதைப்போல் பூமியும் மலையும் ஆடி எண்ணிறந்த தீங்கை விளைவிக்கச்கூடியதே யென்பதை அழகாகக் காட்டுகிறார். ஸ்திரையென்று பூமிக்குப் பெயரிருந்தாலும், அது ஆடி நம்மையழிக்கும் அவஸரமும் உண்டு.

‡ ஸாதிக்கவேண்டிய தர்மத்திற்கு ஆச்ரயம் பக்ஷம். பக்ஷத்தில் ஒரு தர்மம் இருக்கிறதென்று ஸாதிக்கவேணும். பக்ஷமே இல்லாதபொருளாகிவிட்டால் ஸாதிக்க வேண்டிய தர்மத்திற்கு ஆச்ரயமே அஸித்தமாகும். பக்ஷமே இலலையென்கிற தோஷத்தை ஆச்ரயாஸித்தி என்பர். ஆகாயத்தாமரை என்னும் பக்ஷத்தில் வாஸனையென்னும் தர்மத்தை ஸாதிக்கப்பார்த்தால் ஆகாயத்தாமரை யென்கிற பக்ஷமேயில்லாததால் ஆச்ரயாஸித்தி என்னும் தோஷம் வரும். அதுபோல இங்கே ஈச்வர ஸரீரமென்பதே ஆகாயத்தாமரை யாதலால் அது பக்ஷமாகாது என்று பூர்வ பக்ஷியின் ஆக்ஷேபம்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

திதி । ஸாவயவேஷ்ட ஏவேஷ்ட இதமேவ க்ரியதே நேதரதிதி காரயுக்வஸ்ய நியாமகம் ஸாவயவத்வாதிரேகிரூபாந்தரம் நோபலபா

திதி ! ஸாவயவேஷ்ட த்ரவ்யேஷ்ட இதமேவ க்ரியதே நேதரதிதி கார்யத்வஸ்ய நியாமகம் ஸாவயவத்வாதிரேகிரூபாந்தரம் நோபலபா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

புலன்களுக்குத் தெரியும்படி யிருப்பதால், குடத்தைப்போல' என்று. அவயவங்களை யுடைய திரவியங்களில் "இதுதான் செய்யப்படுகிறது வேறொன்று செய்யப்படுவதல்ல" என்று கார்யத்வம் எங்கே யிருக்கும் எங்கே யிராது என்பதைத் தீர்மானிக்க 'அவயவத்தோடு கூடியிருப்பது' என்கிறதைக் காட்

கீருதப்ராகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு —

எங்களுக்கு அவ்வளவு அவஸ்யமான நிர்பந்தமில்லை. அதையும் சேர்த்துச் சொல்வது எங்கள் பக்ஷத்தில் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிற ஈஸ்வர ஸரீரமும் கார்யந்தான் என்பதை ஜ்ஞாபிப்பதற்காக. அல்லது வேறு விதமாயும் சொல்லலாம். 'ஸாவயவமாயிருப்பதாலேயே' என்று ஆரம்பித்த க்ரந்தத்திற்கு இப்படி அபிப்ராயம். ஸாவயவமாயிருப்பதால் உச்பத்தி யுள்ளது என்பதை ஸாதித்து அதனால் கர்த்தாவை யுடையது என்பதை ஸாதிக்கவில்லை. ஆனால் ஸாவயவமென்பதினாலேயே ப்ரயத்னத்தால் ஸாதிக்கப்படுகிறதென்கிற கார்யத்வத்தை ஸாதிக்கிறோம். ஒரு செய்கை யென்பது ஆஸ்ரயமில்லாமல் ஏற்படாததால் அதற்கு ஆஸ்ரயமான செய்கிறவன் பொதுவில் ஸித்திக்கிறான். இப்படியானால் செய்யப்படுகிறது என்கிற ஹேதுவால் கர்த்தாவை யுடையது என்று ஸாதிக்கப்பட்டால் ஹேதுவுக்கும் ஸாத்யத்திற்கும் யாதொரு பேதமுமில்லாதசால் இரண்டு மொன்றேயாகுமென்கிற தோஷம் வருமே; வராது. செய்கையினால் ஸாதிக்கப்படுகிறதென்பது ஹேது. 'உபாதானம் முதலியவைகளைத் தெரிந்த ஒரு கர்த்தாவை யுடையது' என்பது ஸாத்யம். இப்படி யிரண்டுக்கும் பேதமுள்ளது. இதனாலேதான் மேலே 'செய்யப்படுகிறதென்று கூறுகிறார். உண்டாகிறதென்று கூறவில்லை. செய்யப்படுகிறது என்பதை நிச்சயித்துக்கொண்டு அப்பொழுதே செய்கிறவனுக்கு அதன் ஜ்ஞானம் ஸக்தி முதலிய விசித்ரத்தன்மையை ஊஹிக்கிறான், என்றும் கூறப்படுகிறது. இப்படி ப்ரயத்னத்தால் ஸாதிக்கப்படுகிறதென்கிற ஸாத்யத்தில் ஸரீரமும் விவாதப்பட்டதில்சேர்ந்ததால் பக்ஷமாகலாம். பிறகு ஸோபாதிகமென்கிற தோஷத்தைப் பொதுவாக நிராகரிக்கிறார் (ஸாவயவங்களில்) என்று. இங்கே ஸாவயவத்வமென்பது மற்ற ஹேதுக்களையும் உபலக்ஷணமாகக் காட்டும். 'பெரியதாயிருக்கையில் செய்கை யுடைமை' 'பெரிதாயிருக்கையில் கண்ணுக்குப்புலப்படும்படி உருவத்தோடிருத்தல்' என்கிற ஹேதுக்களும் ஸாவயவத்வம் இருக்குமிடத்தில் இருந்துகொண்டு அதோடு ஸமமாக வியாபித்திருப்பதால் அவ்விரண்டு ஹேதுக்களிலும் உபாதிதோஷம் இதனால் பரிஹரிக்கப்பட்டதாகும். 'ரூபாத்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஸஹ। கார்யகுவ்ய திநிடதம ஸகர்ய கம ஸகர்யவாஹா ஸாதிவிஜ்ஞா
நகுவஸ்ரோவலப்யத இதிசேத், ந। கார்யகுவேநாநுமதேபி விஷ
யே ஜ்ஞாநஸக்தீ கார்யாநுமேயே இத்யங்யத்ராபி ஸாவயவத்வாதிநா
கார்யத்வம் ஜ்ஞாதமிதி தே ச ப்ரதிபந்நே ஏவேதி ந கஸ்சித்விஸேஷ:।
ததாஹி, கடமணிகாதிஷு க்ருதேஷு கார்யதர்ஸநாநுமித

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

டிலும் வேறு ப்ரகாரத்தை நாம் காண்கிறதில்லை. கார்யத்வமிருக்குமிடமெல்லாம் தவாமல் கூட இருக்கும் 'செய்ய ஸாத்தியமானது' என்கிற தர்மமும் 'செய்வதற்கு வேண்டிய த்ரவியம் முதலியதை அறிவது ஸாத்யம்' என்னும் தர்மமும் காணப்படுகிறதே என்று கேட்டால், அப்படியல்ல என்று கூறுவோம். செய்யப்படுகிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளும் விஷயத்தில் கூட ஞானமும் ஸக்தியும் கார்யத்தைக்கொண்டு அனுமிக்கப்படுவதால் மற்ற விஷயங்களிலும் அவயவங்களோடு இருப்பது முதலியதைக்கொண்டு கார்யத்வம் அறியப்பட்டதாகிறதால் ஞானமும் ஸக்தியும் அதோடுகூட அறியப்பட்டதாகிறதால் யாதொரு விசேஷமும் இல்லை. எப்படியென்றால், குடம், சால் முதலியவை செய்யப்பட்டபின் அந்தக் காரியத்தைப் பார்த்தவனுல் அதைச்

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு—

தரம்' என்கிற பாஷ்யபதத்திற்கு 'வேறு ப்ரகாரம்' என்று பொருள். உபாதி தோஷம் இருக்குமோவென்று சங்கிக்கிறார்— "கார்யத்வத்தில்" என்று. பரிஹரிக்கிறார் 'இல்லை' யென்று. 'செய்யப்படுகிறதாக ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதில்' என்பது ஸந்தேஹமில்லாமல் ஸாத்யமிருக்கும்படியான ஸபக்ஷங்களைக் குறிக்கிறது. 'வேறிடத்தில்' என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு 'பக்ஷத்தில்' என்று அர்த்தம். ஸபக்ஷமாகிய குடம் முதலியதில் ஞானமும் சக்தியும் செய்யப்படும் தன்மையினுல் ஊஹிக்கப்படுகின்றன. அதுபோல் பக்ஷத்திலும் செய்யப்படும் தன்மை ஏற்படுவதால் ஞானமும் ஸக்தியும் ஊஹிக்கக்கூடுமாகையால் செய்வதற்கு அஸாத்யமென்பதும், அறிவதற்கு அஸாத்யமென்பதும் சொல்ல இயலாது என்று பொருள். அப்படியே விளக்கிக் காட்டுகிறார் 'ததா ஹி' என்று. இங்கே எது உபாதியென்று உமக்கபிப்பிராயம்?

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

கர்த்ருகததந்நிர்மாணஶக்திஜ்ஞாநஃ புருஷோ த்ருஷ்டபூர்வம் விசித்ரஸந்நி
வேஶம் நரேந்த்ரபவநமாலோக்ய அவயவஸந்நிவேஶவிஶேஷேண
தஸ்ய கார்யத்வம் நிஶ்சித்ய ததாநீமேவ கர்த்துஸ்தத்ஜ்ஞாநஶக்திவைசித்ர்ய

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

செய்தவன் அதைச் செய்வதற்கு வேண்டியதான ஞானஶக்திகளை யுடைய வனுப் இருக்கவேண்டுமென்று ஊஹித்துக்கொள்ளும் புருஷன் முன் பார்த் திராததும் விசித்திரமான அவயவ ஸந்நிவேஶங்களை யுடையதுமான அரசன் அரண்மனையைப்பார்த்து அநேக அவயவங்கள் அழகாய் சேர்ந்திருப்பதைக் கொண்டு இது செய்யப்பட்டது என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு அப்பொழுதே அதைச் செய்தவன் அதற்கு வேண்டிய விசித்திரமான ஞான ஶக்திகளை

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு—

செய்வதற்குக் கூடியதென்னும் உபாதானம் முதலியதின் ஞானம் ஸாத்யமாயிருக் கிறதென்பதும் உபாதியென்று சொல்லுகிறீரே. அது அந்தக்காரியத்தைச் செய்யா தவனுக்கா? அல்லது அதைச் செய்கிறவனுக்கா? செய்யாதவனுக்கு என்கிற முதல் கக்ஷி ஒட்டாது. ஏனென்றால் ஸபக்ஷமான கூடம் முதலியதில் அதைக்காணவில்லை. இரண்டாவது கக்ஷியிலும் உபாதி ஏற்படமாட்டாது. ஏனென்றால் பக்ஷத்திலும் அதைக் காண்கிறோம். எல்லா ஸபக்ஷங்களிலும் பொருந்தியிருப்பதும், பக்ஷங்களில் இல்லாதிருப்பதும், அல்லவோ உபாதியாகும் என்று அபிப்ராயம் செய்கிறவ னுக்கு அதன் ஞானம், ஶக்தி இவைகளின் விசித்ரத்தன்மை என்கிற பாஷ்ய பதங் களுக்கு மேலே சொல்லியபடி இப்படியா அப்படியா என்று விகல்பித்துக் கேட்ப தில் நோக்கு. அதனால் என்ன கிடைத்தது என்று கேழ்க்கக்கூறுகிறார்— "ஆகை யால்" என்று. ஆகையால் என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு ஸாவயவத்வம் முதலிய ஹேதுக்களில் உபாதிதோஷம் இல்லாததால் என்று பொருள். இப்படிக்கு ஸாவய வத்வம் என்கிற ஹேதுவினால் ப்ரயத்னத்தால் செய்யக்கூடியது என்கிற கார்யத் வத்தை ஸாதிக்கும் பொழுது 'செய்யக்கூடியது' என்பது உபாதியாகும் என்று கூறிய ஆக்ஷேபம் பரிஹரிக்கப்பட்டது. இதனால் உத்பத்தி யுடையதாதலால் ஒரு கர்த்தாவை யுடையதாகும் என்பதை ஸாதிக்கையில், உத்பத்தி யுடையது என்கிற ஹேதுவும் உபாதிதோஷமில்லாததாகும். ஸாவயவத்வமென்கிற ஹேதுவினால் உத் பத்தி யுள்ளது என்பதை ஸாதிக்கையிலோவென்றால், புல் முதலியதில் உபாதி

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

உந்நிநொதி। கூதஸ்நுஹுவ்நாஹெः கூயுக்வே விஜெ ஸவு ஸாக்ஷாத்காரதஜ்ஜிஜ்ஞாஸாநிவ்ருத்தெः கூஜிஸ் வ்ருத்ஷவிஜெஷः ஸித்யெத்யெவ ॥

கிஞ்ச, ஸவுஷெதநாநாம் யஜ்ஞாயுஷுகிர்திதெவி ஸ்வஜ்ஞாவொ வஹொமெ வெதநாநயிஷ்டியொஸ்தியொரவெதநயொः ஸமஜ்ஜஸத்வ

மநுமிநோதி அதஸ்தநுபவநாதேः கார்யத்வே ஸித்தே ஸர்வ ஸாக்ஷாத்கார தந்நிர்மாணதிநிபுணः கஸ்சித் புருஷவிஜெஷः ஸித்யேத்யேவ !!

கிஞ்ச, ஸர்வசேதநாநாம் தர்மாதர்மநிமித்தேபி ஸுகது:கோ பபோகே சேதநாநதிஷ்டிதயோஸ்தயோரசேதநயோः பலஹேது

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யுடையவனென்று அனுமானம் செய்கிறான். ஆகையால் உடம்பு, உலகம் முதலியது கார்யந்தான் என்று ஸித்திப்பதால் எல்லாவற்றையும் ஸாக்ஷாத் கரிப்பதற்கும் ஸ்ருஷ்டி முதலியது செய்வதற்கும் வேண்டிய ஸாமர்த்தியத் தையுடைய ஒரு விலக்ஷணமான புருஷன் கட்டாயம் ஸித்திக்கிறான்.

மேலும், எல்லா சேதனர்களுக்கும் ஸுக துக்கங்களை அனுபவிப்பது புண்யபாபத்தைப் பொருத்ததானபடியால் ஒரு சேதனனால் நியமிக்கப்படா மல் அசேதனமான புண்யபாபங்கள் பலானுபவத்தைக்கொடுக்கக் காரண

சந்தப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யைக் காணுதலால் உபாதி வ்யபிசாரிதமாகிறது. § உண்டாகும்படியான புல் முதலி யது நம்போன்றவர்களுக்கு செய்யக்கூடியதல்லவே. ஸித்தஸாதநம் என்கிற தோ ஷத்தைப் போக்கவும், வேறு ஒரு அனுமானத்தை எடுத்துக்காட்டவும் கூறுகிறார் "மேலும்" என்று. "தர்மத்தையும் அதர்மத்தையும் காரணமாகவுடைய" என்கிற பாஷ்ய பகுதியால் ஸித்தஸாதனம் என்கிற ஸங்கையை ஸமாதிக்கிறார். "சேதன

அநுபதம்—

§ புல் என்னும் கார்யத்தில் ஸாக்ஷாத்கர்யத்வம் (கண்ணால் செய்யக்கூடியதாயிருப் பது) என்கிற உபாதியைக் காணோம் ஆகையால் எதிரிசொன்ன உபாதி, கார்யமாக உள்ள புல்லில் இல்லாதிருப்பதால் உபாதி தோஷம் இல்லை.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

கூநஈவவதெதி: வவயூகூஈநஈமாணவவயூவஹயஉஊாநஉதஈஈ:
கஸிஊஷ்யுஃ, வயயூகிநாநயிஷ்டிதஸ்ய வாஸ்யாஉஈவெதநஸ்ய தெஸ

த்வாநுபபத்தே: ஸர்வகர்மாநுகுணஸர்வபலப்ரதாநசதுர:
கஸ்சிதாஸ்தேயஃ, வர்த்தகிநாநதிஷ்டிதஸ்ய வாஸ்யாதேரசேதநஸ்ய தெஸ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

மாகமாட்டா வாகையால் எல்லாக் கர்மங்களுக்கும் அனுகுணமாக ஸகலபலன்களையும் கொடுப்பதற்கு வல்லவனான ஒருவனை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுவது அவசியம். தச்சனால் நியமிக்கப்படாத வாச்சி முதலிய அசேதனமான கருவி

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு —

னால் நியமிக்கப்படாதிருக்கிற தர்மாதர்மங்களுக்கு ஸுகதுக்கமாகிய பலத்தைக் கொடுப்பது ஒவ்வாதாதலால்" என்கிற பாஷ்ய பதங்களால் அன்வய வியாப்தியை ¶ த்ருடப்படுத்துவதற்காக வ்யதிரேக வியாப்தி கூறப்பட்டது. த்ருஷ்டாந்தம் கூறுகிறார்—"தக்ஷனால்" என்று. "தேசம், காலம் முதலிய அநேக பரிகரங்களும் கூடியிருக்கையாலும்" என்கிற பாஷ்யபதங்கள் ப்ரயோஜித்தது வாச்சி முதலிய ஆயுதங்கள் யாகத்தின் யூபஸ்தம்பம் முதலியன செய்வதற்கு முடியாமலிருப்பது சேதனன் தவிர மற்ற ஸஹகாரிகள் கூடியிராத காரணத்தினாலோ வென்கிற ஸந்தேஹத்தைப் போக்குவதற்காக. தர்மமும் அதர்மமும் அவைகளை ஸாக்ஷாத்கரிக்க வல்லமையுடைய ஒரு சேதனனால் நியமிக்கப் பட்டால்தான் பலம்கொடுக்கிறதென்கிற கார்யத்தைச்செய்ய யோக்யமாகும். ஏனென்றால் அவைகள் வாச்சி முதலிய ஆயுதங்களைப்போல் அசேதனமாயிருப்பதால் என்பது இங்கே ஒரு அனுமானமாகும். ஜீவர்கள் தர்மத்தையும் அதர்மத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து அந்த அறிவுடன் அவைகளை நியமிக்க யோக்யதையில்லாததால் ஜீவர்களைக் காட்டிலும் வைலக்ஷண்யம் ஸித்திக்கிறது. (சேதனனால்) நியமிக்கப்படாததற்கு ஒரு கார்யத்தைச் செய்ய யோக்யதையில்லாததாலும், ஜீவர்களுக்கெல்

அநுபதம்—

¶ புண்யபாபங்களால் உண்டாகும் அத்ருஷ்டம் பலம் கொடுக்கையில் அது அசேதனமாகையால் அதை நியமிக்கும் ஒரு சேதனன் இருக்கவேண்டும். அதை நியமிக்க ஜீவர்களாகிய சேதனர்களுக்கே அடியோடு ஸக்தியில்லாததால் ஜீவர்களுக்கு மேற்பட்ட ஒரு சேதனன் அதை நியமிக்கவேணும். அவன் ஈச்வரன் என்று அவர்கள் ஸாதிக்கும் க்ரமம் சேதனனால் நியமிக்கப்படாமல் தர்மாதர்மங்கள் பலத்தை கொடுக்க சக்தமல்லவென்பது வ்யதிரேக வ்யாப்தி. இது அன்வயவ்யாப்தியை த்ருடப்படுத்தும்.

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

காலாத்யநேகபரிகரஸந்நிதாநேபி யூபாதிநிர்மாணஸாதநத்வாத
ர்ஸநாத்! பீஜாங்குராதே: பக்ஷாந்தர்பாவேந தை: வ்யபிசாரா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கார்யத்தைச்செய்யவேண்டியதற்கு உபயோகமான தேசம், காலம் முதலிய அனேக கார்யங்கள் நிறைந்திருந்தாலும் யூபம் (யாகஸ்தம்பம்) முதலியதைச் செய்ய வல்லதாகக் காணோம். "விதையிலிருந்து மூளை உண்டாகிறது" முதலியதும் ஸாதிக்கவேண்டிய பக்ஷத்தில் சேர்ந்துவிட்டதாலும் (இரு பக்ஷிக்கா

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

லாம் அதை ஸாக்ஷாத்கரித்து நியமிக்க யோக்யதையில்லாததாலும், ஸித்தத்தையே ஸாதிக்கிறதென்கிற தோஷம் பரிஹரிக்கப்பட்டது. * செய்கிறவன் ஒருவன் இல்லையானால் கார்யம் எப்படி உண்டாகும் என்கிற தர்க்கக்கேள்விக்கு ‡ ஸமாதானமாக ப்ராணிகளின் ஸுகம் முதலியதை விளைவிக்கும் அத்ருஷ்டத்தினால் கார்யம் உண்டாவது கூடும் என்று சொல்லும் பதிலும் இதனாலே பரிஹரிக்கப்பட்டதாகிறது. ஒரு சேதனனால் உள்ளிருந்து நியமிக்கப்படாததும் ஸ்வயம் அசேதனமுமான விரை முதலியது மூளையை உண்டாக்கக் காண்கிறோமே என வ்யபிசாரம் ஏற்படுமோ வென்கிற ஸங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார்—"பீஜாங்குரம் முதலியதின்" என்று. கார்யத்வம்

அநுபதம்—

* சேதனரான கர்த்தாவை ஸாதிப்பதில் அந்த சேதன கர்த்தா ஜீவனாயிருக்கட்டுமே யென்று ஸித்த ஸாதன தோஷம் சொல்லப்பட்டது. ஜீவர்களாகிய எல்லா சேதனர்க்குமே ஸாத்யமல்லவென்றால், அவர்களுக்கு மேற்பட்ட ஈச்வரனென்னும் சேதனன் கர்த்தாவாக ஸித்திப்பதால் ஸித்தத்தையே ஸாதிப்பதென்கிற தோஷம் இல்லை.

‡ புகையென்னும் ஹேதுவைக்கொண்டு நெருப்பை ஸாதிக்கும் அனுமானத்தில் புகை யிருக்குமிடமெல்லாம் நெருப்பு இருக்கவே தீரும் என்று ஸாத்யத்திற்கும் ஹேதுவிற்கும் வ்யாப்தி காட்டவேண்டும். அந்த வ்யாப்தியை ஆக்ஷேபிப்பதற்காக "ஹேதுவான புகை யிருக்கட்டும், நெருப்பில்லாமலிருக்கட்டுமே" என்று எதிரி சங்கைசெய்தால் அந்த ஸங்கையைப் போக்குவதற்காக அனுகூல தர்க்கம் என்கிற ஒரு பலத்தை நாம் காட்டவேண்டும். "நெருப்பில்லையேயானால் புகையும் இராது" என்று நாம் பதில் சொல்லுவது அனுகூலதர்க்கம். அந்த அனுகூல தர்க்கத்தினால்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வாஹநம் ஸ்ரௌத்ரியவேதாஹாநாமநபிஜ்ஞதா விஜ்ரும்பிதம் ! தத

பாதநம் ஸ்ரோத்ரியவேதாலாநாமநபிஜ்ஞதா விஜ்ரும்பிதம் ! தத

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ர்களும் ஒப்புக்கொண்ட த்ருஷ்டாந்தமாக அவைகளை உதாஹரிக்க முடியாத தாலும்) அவைகளைக்கொண்டு எங்கள் வியாப்திக்குவ்யபிசாரம் சொல்லப் பார்ப்பது வேதம்படித்த வேதாளங்களின் அஜ்ஞானத்தின் பரப்பேயாகும்.

சந்ரதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

என்கிற ஹேது மூல முதலியதில் இல்லாததால் வ்யபிசார தோஷம் வருமோ என் பதற்கு பரிஹாரம் அங்குரம் என்கிற ஸப்தத்தை எடுத்ததிலுல் பலித்தது. சேதன ஞல் எண்ணப்படாமலே அங்குரம் ¶ போல தேஹம் முழுவதும் மயிர்க்கூச்சல் முத லியதை உண்டுபண்ணும் ஸுகம் முதலியது ஸ்வயம் அசேதனமாயும் வேறொரு சேத

அநுபதம்—

எதிரியினுடைய ஸங்கை பரிஹரிக்கப்படுகிறது. இந்த தர்க்கம் அணுமானத்திற்கு அனுக்ராஹகம், அதாவது பலங்கட்டுகிறதென்பர். இங்கே "கார்யத்வம் இருக்கட் டும். அதற்கு ஒரு சேதனகர்த்தா இல்லாதிருக்கட்டுமே" என்று கார்யத்வ ஹேது வுக்கும், ஸகர்த்ருகத்வம் என்கிற ஸாத்ய ஹேதுவிற்கும் வ்யாப்தியை அழிக்கப் பார்த்தால், "கர்த்தா இல்லாவிட்டால் கார்யமும் உண்டாகாமலிருக்கவேண்டும்" என்று அனுகூல தர்க்கம் சொல்லுவர். வீரை மூளைக்கும்பொழுது கார்யம் இருக்கி றது. கர்த்தாவைக் காணுமே என்று நாம் கேட்டால் அந்த மூளையையும் பக்ஷத் தில் சேர்த்துக்கொண்டு அங்கேயும் கர்த்தா உண்டென்று ஸாதிக்கிறோம் என்று அவர்கள் பதில். அத்ருஷ்டத்திற்கு ப்ரேரகனை ஈச்வரனென்னும் சேதனன் அந்த விரைக்குள்ளிருந்து மூளை யென்னும் அக்கார்யத்தைச் செய்கிறானென்று இந்த அனுமானத்தைக்கொண்டு ஸாதிக்கிறோமென்று அவர்கள் எண்ணம். தார்க்கி கன் வேதாந்திகளான வைதிகர்களே வேதம்படித்த வேதாளங்கள் என்று இகழ் கிறான்.

¶ பீஜாங்குரம் என்று விதை போட்டதிலிருந்து மூளை முளைப்பதைச் சொல் லுவது. அங்கே ஜீவகோடியில் சேராதவனும் ஜீவர்களுடைய புண்யபாபங் களென்னும் அத்ருஷ்டத்திற்கு அதிஷ்டாதாவான ஈச்வரனென்னும் சேதனன் கர்த்தா. "அங்குரம்" என்கிற ஸப்தத்தை எடுத்தது இன்னமொரு விதத்திலும் உபயோகப்பட்டதென்று வேடிக்கையாக ஸ்ரீ ஸுதர்சன பட்டர் காட்டுகிறார்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வஸ வஸ்வாதிஸிவஸ்ய ஸிவாஸவஸநஸி தயெவ। ந ச வாவவெநா

ஏவ ஸகாதிபிர்வ்யபிசாரவசநமபி தததவ ! ந ச லாகவேநோ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

இதேகாரணத்தினால் ஸுகம் முதலியதைக்கொண்டு வ்யபிசாரம் சொல்லப் பார்ப்பதும் அப்படியே ஆகும். கல்பிப்பதில் லாகவம் என்கிற நியாயத்தைக்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

னனால் உள்புகுந்து நியமிக்கப்படாததாலும் அசேதனத்வம் என்கிற ஹேதுவுக்கும் வ்யபிசாரம் வருமோ என்று ஸங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார்—"அதனாலேயே" என்று. ஆதி ஸப்தத்தால் துக்கம் முதலியதையும் சேதனனால் நியமிக்கப்படாததும் ஸுகம் முதலியதை யுண்டுபண்ணுவதுமான மனஸு முதலியதையும் கொள்ளவேணும். இதனால் நம்முடைய இச்சையில்லாமலேயே தானாக உண்டாகும் அந்த ஸுகதுக்கங்களாலும் அவைகளால் ஏற்படும் மயிர்க்கூச்சல், உடம்பு நடுக்கம் முதலியதாலும் கார்யத்வம் என்கிற ஹேதுவுக்குவ்யபிசாரம் கூறியது பரிஹரிக்கப்பட்டதாகும். லாகவம் § (சுருக்கம்) என்கிற ந்யாயத்தால் ஹேதுவிற்கு வேறு காரணத்தால் இருக்குமோ வென்கிற அந்யதா ஸித்தி தோஷத்தையும், ஒப்புக்கொண்டதையே ஸாதிக்கிறதென்கிற ஸித்த ஸாதந தோஷத்தையும் ஸங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார்—"ந ச"

அநுபதம்—

ஸுகம் பயம் முதலிய ஹேதுக்களால் உடம்பில் மூளைகள் கிளம்புவதுபோல மயிர்கள் கூச்சுக் கூச்சாகக் கிளம்புவதையும் சொல்லும். அதற்கும் ஜீவர்களாகிய நாம் நமது புத்தி பூர்வகமாகக் காரணமாவதில்லை. நம்முடம்பில் உண்டாகும் மயிர் மூளைகளுக்கே நாம் காரணமாவதில்லையே, மண்ணில் முளை கிளம்புவதற்கோ நாம் காரணமாவோம் என்று வேடிக்கை. நமக்குண்டாகும் ஸுகரூபமான மயிர்க்கூச்சலுக்கும் நம்முடைய புண்யாபுண்யங்களென்னும் அதிருஷ்டத்திற்கு அதிஷ்டாதாவான ஈச்வரனேதான் காரணம்.

§ "லாகவம்" சேதனன் கர்த்தாவாக இருக்கட்டும் அந்த கர்த்தா ஜீவகோடியில் சேர்ந்தவனாக இருக்கட்டுமே. ஜீவகோடிக்கு மேற்பட்ட ஈச்வரனென்னும் சேதனனைப் புதிதாகக் கற்பிப்பது கௌரவம் (வீண் அதிகப்படி) அல்லவா என்று தார்க்கிகர் பேரில் நம்முடைய ஆக்ஷேபம். ஜீவர்கள் ஒருவருக்குமே இந்த ஸக்தியில்லாததால் அவர்களுக்கு மேற்பட்ட ஒரு ஈச்வரனை ஒப்புக்கொண்டுதான் தீரவேண்டும், அதிகமாக ஒரு ஈச்வரனைக் கல்பிக்கும் கௌரவத்தை ஸஹிக்கத்தான் வேண்டும் என்பது தார்க்கிகர் பதில்.

ஶ்ரீபாஷ்யம் :—

ஸயவாதிஸம்ப்ரதிபந்நக்ஷேத்ரஜ்ஞாநாமேவ ஈத்ருஶாதிஷ்டாத்ருத்வகல்பநம் யுக்தம்! தேஷாம் ஸூக்ஷ்மவ்யவஹிதவிப்ரக்ருஷ்டதர்ஶநாஶக்தி நிஶ்சயாத்! தர்ஶநாநுகுணைவ ஹி ஸர்வத்ர கல்பநா! ந ச

ஶ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கொண்டு இருநிறத்தாரும் ஒப்புக்கொண்ட ஜீவர்களுக்கே இப்படி நியமிக்கும் ஸாமர்த்தியம் உண்டு என்று கல்பிப்பது யுக்தமல்ல. ஏனெனில் ஸூக்ஷ்ம வஸ்துக்களையும், மறைந்த வஸ்துக்களையும், தூரத்திலிருக்கும் வஸ்துக்களையும் பார்க்கும் ஶக்தி அவர்களுக்கு ஒருக்காலுமில்லை யென்பதை நாம் நிச்சயமாய் அறிவோம். பலவிடங்களில் பார்க்கிற அனுபவத்தைக்கொண்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு—

என்று. என்? என்று கேள்வி வர, இப்படிக்கொத்த என்கிற ஶப்தத்தினால் அபிப்ராயப்பட்ட ஹேதுவை விவரிக்கிறார்—"அவர்களுக்கு" என்று. ஒரே இந்த்ரியம் கல்பித்தால் போதும் என்று சொல்லுவதில் லாகவம் இருந்தபோதிலும் ஒரே இந்த்ரியம் ஶப்தம் முதலிய எல்லா விஷயங்களையும் க்ரஹிப்பதற்கு ஶக்தியில்லாததால் பல இந்த்ரியங்களைக் கல்பிக்கிறோமல்லவா? இதனால் லாகவத்திற்காக ஶக்தியில்லாத வஸ்துவுக்கு ஒரு கார்யத்தைச்செய்யும் ஸாமர்த்யத்தைக் கல்பிப்பது யுக்தமாகாதென்று தாத்பர்யம். அதையே விளக்குகிறார்—"தர்ஶந" என்று. எது யுக்தமோ அதையல்லவா கல்பிக்கலாம். ஜீவர்களுக்கு ஸூக்ஷ்மத்தையும், மறைந்திருப்பதையும் பார்க்கும் ஶக்தி காண்கிறதில்லையே என்று பொருள். ஶக்தியுடைய பொருளின் ஸாக்ஷாத்காரந்தானே வேண்டும். ஶக்தியின் ஸாக்ஷாத்காரம் வேண்டியதில்லையே என்று சொன்ன கக்ஷியும் ஸூக்ஷ்மம், மறைந்தது என்கிற பாஷ்ய பதங்களால் பரிஹரிக்கப்பட்டது. ஶக்தியோடே கூடிய பரமாணு ‡ முதலியவற்றை

அநுபந்தம்—

‡ பரமாணுக்களைக்கொண்டு ஜகத் ஸ்ருஷ்டியாகவேண்டும். பரமாணுக்கள் ஒரு ஜீவனுடைய புலன்களுக்கும் புலப்படுகிறதில்லை. ஜீவராயிருப்பவர் எப்படிப் பரமாணுக்களைக்கண்டு அவற்றைக்கொண்டு உலகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கக்கூடும் என்று ஜீவர்களுக்கே அடியோடு உலகஸ்ருஷ்டி ஸாமர்த்யம் இல்லை யென்ற ஜீவராஶியையே ஜகத்கர்த்ருத்வஸம்பாவனையிலிருந்து தள்ளிவிடலாம் என்பது தார்க்கிகர் கொள்கை.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

க்ஷேத்ரஜ்ஞவதீஶ்வரஸ்யாஶக்திர்நிஶ்சயோஸ்தி । கத: ப்ரமாணாந்தரதோ
ந தத்ஸித்த்யநுபபத்தி: । ஸமர்த்தகர்த்ருபூர்வகத்வநியதகார்யத்வ
ஹேதுநா ஸித்யந் ஸ்வாபாவிகஸர்வார்த்தஸாக்ஷாத்காரதந்நியமநஶக்தி

க்ஷேத்ரஜ்ஞவதீஶ்வரஸ்யாஶக்திர்நிஶ்சயோஸ்தி ! அத: ப்ரமாணாந்தரதோ
ந தத்ஸித்த்யநுபபத்தி: ! ஸமர்த்தகர்த்ருபூர்வகத்வநியதகார்யத்வ
ஹேதுநா ஸித்யந் ஸ்வாபாவிகஸர்வார்த்தஸாக்ஷாத்காரதந்நியமநஶக்தி

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

டல்லவோ கல்பனை என்பதை எங்கும் செய்யக்கூடும். ஜீவர்களைப்போல ஈச்வரனுக்கும் அசக்தி உண்டென்கிற நிச்சயம் நமக்கில்லையே. ஆகையால் வேறு ப்ரமாணத்தால் ஈச்வரனை ஸாதிப்பதில் யாதொரு அனுபபத்தியுமில்லை. கார்யத்வமென்கிற ஹேதுவினால் அதைச் செய்வதற்கு வேண்டிய ஒரு ஸாமர்த்தியமுடைய ஒரு கர்த்தாவினால் தான் அது செய்யப்பட்டிருக்கவே ணுமென்கிற வியாப்தியினால் ஸித்திக்கும். கர்த்தா ஸ்வபாவத்தாலேயே ஸர்வ வஸ்துக்களையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கவும் நியமிக்கவும் ஶக்தியோடு கூடியவ

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

சேதனன் ஸாக்ஷாத்கரிக்க யோக்யதை யில்லாமையால் ஈச்வரனிடத்தில் அத்தமாதிரி ஸாமர்த்யக்குறைவு இல்லையே எனக் கூறுகிறார். ஒரு அவாந்தரமான அனுமானத்தால் ஈச்வரனை ஸாதிப்பதை முடிவாக ஸமர்த்திப்பிக்கிறார்—"ஆகையால்" என்று. வியாப்தியின் பலத்தால் கார்யத்திறகு வேண்டிய ஜ்ஞானத்தையும் ஶக்தியையுமுடைய ஒரு கர்த்தா ஸித்திக்கட்டும். அவன் ஏன் ஜீவர்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான ஒரு சேதனனாக இருக்கவேண்டும்? ஜ்ஞானம் என்பது ஶரீரம் இந்திரியம் முதலியதை அபேக்ஷித்தல்லவா உண்டாகுமென்று ஶங்கைவர ஹேதுபக்ஷத்தில் இருக்கும் † பலத்தினாலேற்படும் விஷயத்தைக் கூறுகிறார்— "ஸமர்த்தனை"

அநுபதம்—

† கார்யத்வம் என்பது ஹேது. அதி பக்ஷமாகிய பூமி முதலிய நம் ஶக்திக்கு எட்டாத அத்புதமான பெரும் பொருள்களிலும் இருக்கிறது. ஹேது பக்ஷத்திலிருப்பதை பக்ஷதர்மதை என்று சொல்லுவர். பூமி முதலியது செய்யப்படும் கார்யமாகையால் அதைச் செய்ய ஸமர்த்தியமுடைய ஜீவாதிரிக்தமான ஒரு சேதனனை ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். செய்யப்படும் பொருள்தான் என்று நிச்சயம் ஏற்படுகையில் அதைச் செய்ய ஸமர்த்தமான ஒரு விலக்ஷணமான கர்த்தா இருந்தே தீரவேண்டும் என்பது தார்க்கிகர் கக்ஷி.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஸம்பந்த ஏவ ஸித்த்யதி! யத்த்வநைஸ்வர்யாத்யாபாதநேந தர்மவிசேஷ
விபரீதஸாதநத்வமுக்தம்! ததநுமாநவ்ருத்தாபிஜ்ஞத்வநிபந்தநம்!
பைக்ஷே ஸஹத்ருஷ்டாநாம் ஸர்வேஷாம் கார்யஸ்யாஹேதுபூதா
நாம் ச தர்மாணும் லிங்கிங்யப்ராப்தே:! ஏததுக்தம் பவதி— கேந

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

னுகவே ஸித்திக்கிறான். உலகத்தில் கர்த்தாக்களுள் கண்டிருக்கிறபடி அநீச்வரத்வம் முதலிய ஈச்வரனுக்கு ஒவ்வாத விருத்த தர்மங்கள் இப்படி அனுமிப்பதால் ஸாதிக்கப்படும்படி வருமேயென்று நீர் கூறியது அனுமானத்தின் மார்க்கத்தை தெரியாமையாலேயே. ஸபக்ஷங்களில் கூடப் பார்க்கப்பட்டாலும் கார்யத்தை உண்டுபண்ணுவதற்கு ஹேதுவல்லாத எல்லாதர்மங்களும் ஸாதிக்கப்படும் பொருளுக்கு வர இடமில்லை. இதை விவரிப்போம். ஒருவனால் செய்யப்படும் ஒரு வஸ்து தான் உண்டாவதற்கு தன்னைச் செய்பவனுக்கு தன்னைச் செய்வதற்கு வேண்டிய ஸாமர்த்தியத்

சீநதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு—

என்று. ஸ்வாபாவிகமில்லாவிட்டால் கர்மானுகுணமாக ஸ்வல்ப (அளவிடக்கூடிய) ஜ்ஞானத்தையும் ஸக்தியையும் உடைமைதான் ஏற்படுமே என்று, அதை விளக்குவதற்காக ஸ்வபாவமாகவே எல்லாப் பொருள்களையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கக்கூடிய என்கிற சப்தங்கள் ப்ரயோகிக்கப்பட்டன. அதன்மேல் கார்யத்வமென்கிற ஹேது விருத்தமாகும் என்கிற தூஷணத்தைப் பரிஹரிக்கிறார்.—"யத்து" என்று. எப்படி யென்று கேள்க்கக்கூறுகிறார்.—"ஸபக்ஷத்தில்" என்று. கூட இருக்க காண்கையால் மட்டும் சரீரம் முதலியது இருக்க நேரிடுமென்று தோஷம் கூறுகிறீரா? அல்லது அதுவும் காரணமாகிற ஹேது கோடியில் சேருகிறதென்கிறீரா? முதல் பக்ஷம் ஒவ்வாது. ஏனெனில், அதிப்ரஸங்கம் வரும். உமக்கும் அநிஷ்டங்களும் அதனால் வரும். இரண்டாவது பக்ஷியும் ஒவ்வாது. அவை காரணகோடியில் சேரவில்லையே என்று அபிப்பிராயம். "கார்யத்திற்கு காரணமாகாத" என்கிறதனால் வியாப்தியில்லை என்பதைக் காட்டுகிறார். எல்லாப்பக்ஷங்களிலும் கூடக் காணப்படுவதால் கார்யத்திற்கும் காரணமாகவேண்டுமென்று சொன்னால் எப்படி சிலது மட்டும் வராதென்றும் சிலது வருமென்றும் கேள்வி வரக்கூறுகிறார்—"இப்படியே" என்று. விரோதத்தைப் பரிஹரிப்பதற்காக வேண்டியது வேண்டாதது என்றும் அம்சங்க

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஸ்வநிர்மாணம் ஸ்வோத்பத்தயே கர்த்து: ஸ்வநிர்மாணஸாமர்த்யம் ஸ்வோபாதானோபகரணஜ்ஞானம் சாபேக்ஷதே। ந ஹ்யந்யஸாமர்த்யமந்யஜ்ஞானம் வ, ஹேதுத்வாபாத்। ஸ்வநிர்மாணஸாமர்த்யஸ்வோபாதானோபகரணஜ்ஞானாப்யாமேவ ஸ்வோத்பத்தாவுபபத்தே

சித் கிஞ்சித் க்ரியமாணம் ஸ்வோத்பத்தயே கர்த்து: ! ஸ்வநிர்மாணஸாமர்த்யம் ஸ்வோபாதானோபகரணஜ்ஞானம் சாபேக்ஷதே! ந த்வந்யா ஸாமர்த்யமந்யாஜ்ஞானம் ச, ஹேதுத்வாபாத் ! ஸ்வநிர்மாணஸாமர்த்யஸ்வோபாதானோபகரணஜ்ஞானாப்யாமேவ ஸ்வோத்பத்தாவுபபத்தே

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தையும் தனக்கு வேண்டிய உபாதான திரவியம், உபகரணங்கள் இவைகளின் ஜ்ஞானத்தையும் அபேக்ஷிக்குமேயொழிய அந்தக் கர்த்தாவுக்கு வேறு விஷயங்களில் அஸாமர்த்தியத்தையும் அஜ்ஞானத்தையும் அபேக்ஷியாது. ஏனெனில், அவைகள் அந்த வஸ்துவை உண்டாக்கக் காரணமாகுவதில்லை. தன்னைச் செய்வதற்கு வேண்டிய சாமர்த்தியம், தன்னைச் செய்வதற்கு வேண்டிய உபாதான திரவியங்கள், உபகரணங்கள் இவைகளின் ஞானம்

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஸூப் பிரித்துக் கூறுகிறார்—"ஒன்றினால்" என்று. ஸபக்ஷத்தில் கூடக் காண்பதால் அஜ்ஞானம் முதலியதும் ஹேதுவென்று கல்பிக்கலாமே என்று கேழ்க்கக் கூறுகிறார்—"தன்னை நிர்மாணம் செய்ய" என்றும், "அகிஞ்சித்காமான" என்றும். வேறொருவிதத்தால் ஸமாதானம் சொல்லமுடியாத அன்வய வ்யதிரேகங்களாலேதானே காரணத்தன்மையை நிச்சயிக்கலாம். அதில் ஜ்ஞானம், ஸக்தி இவைகளால் ஸாதிக்கப்படும் உபயோகத்திற்கு மேற்பட்டதாய் வேறு விஷயங்களின் அஜ்ஞானம், அஸாமர்த்யம் இவைகளால் ஏதாவது உபயோகம் ஏற்படுகிறதாகக் கண்டாலல்லவோ காரணத்தன்மை நிச்சயமாக ஏற்படும். இவைகளால் ஏற்படும் உபகாரம் ஒன்றையும் நாம் காண்கிலோம். அதைக் கல்பிக்கவும் ந்யாயமில்லை. மற்றப் பொருள்களின் விஷயமான அஜ்ஞானம், அஸாமர்த்யம் இவைகள் இல்லாதிருக்கையாலும் கார்யம் உண்டாகாமல் போகிறதில்லை. ஒரு கார்யத்தைச் செய்வதற்குவேண்டிய ஸாமர்த்யமும் அந்தக் கார்யத்தைச் செய்ய அவஸ்யமான த்ரவ்யங்களைப்பற்றிய ஜ்ஞானமும், இல்லாமல்போனால், எப்படி கார்யம் உண்டாகமாட்டாதோ அவ்விதமாக வேறு கார்யங்களைச் செய்வதற்கு வேண்டிய ஸாமர்த்யக் குறைவும் ஜ்ஞானக்குறைவும் இல்லாமல் கார்யம் உண்டாகிறதில்லையென்பதைக் கண்டிலோம். ஆகையால் கார்யத்தைக்குறித்து அதைக் காரணமென்று கல்பிக்க ந்யாயமில்லை. ஒரு வஸ்து இருக்கையில் மற்றொரு வஸ்து உண்டாகிறது என்பது

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

யாம் ஸம்பாவயிதயா ஸஹ நிரூபணாகிம்சித்கரஸ்யாஜ்ஞாநஸ்ய தத்ஸம்பந்தாபாவே ஸதி ஸர்வஜ்ஞாநஸ்ய தேஹேதுத்வகல்பநாயோகாதிதி ॥

கிம்ச, க்ரியமாணவஸ்துவ்யதிரிக்தார்தாஜ்ஞாநாதிகம் கிம் ஸர்வவிஷயம் க்ரியோபயோகி ? உத, கதிபயவிஷயம் ? ந தாவத்ஸர்வவிஷயம், ந ஹி குலாலாதிஃ க்ரியமாணவ்யதிரிக்தம் கிமபி ந ஜாநாதி ।

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஆகிய இவ்விரண்டினுல் மட்டும் தான் உண்டாவது லித்திக்துப்போகையில், கூட ஸம்பந்தப்பட்டதாகக் காணப்பட்டதை மட்டும் கொண்டு கார்யத்தைச் செய்வதில் யாதொரு உபயோகமில்லாத மற்றப் பொருள்களின் அஜ்ஞானம் முதலியதற்கு காரணத்வத்தைக் கல்பிப்பது ஒட்டாது. மேலும் செய்யப்படும் பொருள் தவிர மற்றப் பொருள்கள் விஷயமான அஜ்ஞானம் முதலியது கார்யத்தைச் செய்ய உபயோகியானது என்று நீர் சொல்லவரும் விஷயத்தில் அந்த அஜ்ஞானம் எல்லா விஷயங்களையும் பற்றியதா ? அல்லது சில விஷயங்களை மட்டும் பற்றியதா ? எல்லா விஷயங்களையும் பற்றியது என்று சொல்ல வொண்ணுது. குயவன் முதலியவன்

சுந்தரபாகாசிகை தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு—

மட்டும் ஒன்றுக்கொன்று கார்ய காரண பாவத்தை ஸாதிக்கமாட்டாது. ஒரு வஸ்து இருந்தால் தான் மற்றொரு வஸ்து உண்டாகும் என்று இருந்தால்தான் கார்ய காரண பாவம் ஏற்படுமென்று தாத்பர்யம். கார்யத்தைக்குறித்து ஒரு உபயோகத்தையும் செய்ய யோக்யமில்லை யென்பதை இப்படியா, அப்படியா என்று விகல்பித்துக் கேட்பதின் மூலமாக விளக்குகிறார்—"மேலும்" என்று, "எல்லாவற்றிலும்" என்று சுவர் முதலியதைச் செய்வதற்கு வேண்டிய ஜ்ஞானமும் ஸாமர்த்யமும் இல்லாமை குடத்தைச் செய்வதற்குக் காரணமாகாதல்லவா ? சுவர் முதலியதைச் செய்வதற்கு வேண்டிய ஜ்ஞான ஸாமர்த்யங்கள் இருப்பவனும் குடம் முதலியதைச் செய்வதைக் காண்கிறோமல்லவா என்று தாத்பர்யம். ஸபக்ஷமாகிய குடம் முதலியதில் கூடக் காணப்படுவதால் கர்த்தாவிடத்தில் வாக்கூடிய நமக்கு அநிஷ்டமான தர்ம

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

நாபி கதிபயவிஷயம், ஸர்வேஷ்ட கர்த்ருஷ்ட தத்தத்ஜ்ஞாநாஸக்த்ய நியமேந ஸர்வேஷாமஜ்ஞாநாதீநாம் வ்யபிசாராத் ! அத: கார்யத்வ ஸ்யாஸாதகாநாமநீஸ்வரத்வாதீநாம் லிங்கிந்யப்ராப்திரிதி ந விபரீதஸா தநத்வம் ! குலாலாதீநாம் தண்டசக்ராத்யதிஷ்டாநம் ஸரீரத்வாரே ணைவ த்ருஷ்டமிதி ஜகதுபாதாநோபகரணதிஷ்டாநமீஸ்வரஸ்யாஸரீ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தான் செய்யும் பாணி முதலியதைத்தவிர வேறு ஒன்றையும் அறியாதவனென் பதில்லை. சிற்சில விஷயங்களைப்பற்றி மட்டும் தான் அவனஜ்ஞானம் என்று சொல்லவும் இயலாது. எல்லாக் கர்த்தாக்களிடத்திலும் இன்ன இன்ன விஷயமான அஜ்ஞானம், அசக்தி என்று நியதமாகச் சொல்லக்கூடாமையால் எல்லோருக்கும் ஒருவிதமாக அஜ்ஞானம் முதலியது என்று நீங்கள் சொல்லும் நியமத்திற்கு பங்கம் வரும். ஆகையால் கார்யத்வத்திற்கு ஒருவிதத்திலும் ஸாதகமல்லாத அநீச்வரத்வம் முதலிய தர்மங்கள் ஸாதிக்கப்படும் பொரு ளில் வராதாகையால் ஸாதிக்க விரும்பிய ஈச்வரனுக்கு விருத்தமான தர்மங் களும் ஸாதிக்கப்பட்டதாகும், என்று சொல்லும் தோஷத்திற்கு இடமில்லை.

சீநதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு—

விசேஷங்கள் அந்தக் கர்த்தாவைக் காட்டிக்கொடுக்கும் ப்ரமாணத்தினால் பாதிக்கப் பட்டால் நீங்கிப்போய்விடுமென்றும், அப்படி பாதிக்கப்படாத தர்மங்கள் நீங்கா தென்றும் மூன் சொல்லப்பட்ட கக்ஷியும் " கார்யத்வம் என்கிற ஹேதுவை ஸாதிக் கமாட்டாத " என்கிற பாஷ்யபதங்களால் நிராகரிக்கப்பட்டது. ஸாத்யத்திற்கு உபயோகப்படாததால் வேறு விதமாக வழி சொல்லக்கூடிய கூடப்பார்க்கப்பட்ட தர்மங்களும் எது இல்லாமலிருக்கையில் எது இருக்காதோ என்கிற வ்யதிரேக முறைக்கு இடமில்லாததால் வ்யாப்தி இல்லாமல் போவதால் அந்த தர்மங்கள் வரு வதற்கு இடமில்லை. கூடப் பார்க்கப்பட்ட தர்மங்களிலும் கார்யத்தைச் செய்வதற்கு உபயோகமில்லாத தர்மங்கள் வருமென்று சொல்ல இடமில்லை. ஆனால் (கர்த்தா வுக்கு) ஸரீரம் கார்யத்தைச் செய்வதற்கு உபயோகப்படுமே என்று ஸங்கிக்கிறார்— " குயவர் முதலியவர்களுக்கு " என்று. பரிஹரிக்கிறார் " இல்லை " என்று. எப்படி

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ரஸ்யாதுபபந்நமிதி சேத், ந। ஸங்கல்பமாத்ரேணைவ ப்ரஸரீர
கதபூதவேதாலகரலாத்யபகமவிநாஸாதர்ஸநாத் கதமஸரீரஸ்ய
பரப்ரவர்தநரூபஸ்ஸங்கல்ப இதி சேத், ந ஸரீராபேக்ஷஸ்ஸங்கல்பः,
ஸரீரஸ்ய ஸங்கல்பஹேதுத்வாபாவாத்। மந ஏவ ஹி ஸங்கல்பஹேதுः।
ததப்யுபகதமீஸ்வரேபி, கார்யத்வேநைவ ஜ்ஞாநஸக்திவந்மநஸோபி
ப்ராப்தத்வாத்। மாநஸஸ்ஸங்கல்பஸ்ஸஸரீரஸ்யைவ ஸஸரீரஸ்யைவ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

குயவன் முதலியவர்கள் தண்டம் சக்ரம் முதலியதை நியமிப்பதற்கு ஸரீரத்தின் த்வாரமாகவே நியமனம் செய்வது காணப்படுவதால் ஜகத்திற்கு வேண்டிய உபாதான நிரவியம் உபகரணம் முதலியவைகளை நியமிப்பதை ஸரீரமில்லாத ஈச்வரன் செய்வது ஒட்டாதே யென்று கேட்டால் அது சரியல்ல. ஸங்கல்ப மாத்ரத்தால் வேறு ஒருவனுடைய ஸரீரத்திற்குள் புகுந்திருக்கும் பூதம், வேதாளம், விஷம் முதலியதை உள்ளே ப்ரவேசிக்கச்செய்வதும், வெளிப்படுத்தவும் காண்கிறோம். ஸரீரமில்லாதவனுக்கு வேறு வஸ்துவினிடத்தில் செய்கை உண்டாக்குகிறதென்னும் ஸங்கல்பம் எப்படிக் கூடுமென்று கேட்டால் அது சரியல்ல. ஒரு ஸங்கல்பம் செய்வதற்கு உடம்பு வேண்டுமென்பதில்லை. உடம்பு ஸங்கல்பத்திற்குக் காரணமாகாது. மனதுதான் ஸங்கல்பிப்பதற்கு ஹேதுவாகும். ஈச்வரனுக்கும் மனஸு உண்டென்று நாங்கள் ஒப்புக்கொள்கிறோம். கார்யத்வமென்கிற ஹேதுவினால் ஜ்ஞானமும் ஸக்திக

சதுஷ்பாகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யென்று சேஷ்க்கை கூறுகிறார் "ஸங்கல்ப மாத்ரத்தால்" என்று. ஸங்கிக்கிறார்—"எப்படி" என்று. பரிஹரிக்கிறார் "இல்லை" என்று. என்ன காரணமென்று கேஷ்க்கக்கூறுகிறார் "மனதே" என்று. அந்த மனஸு உண்டா என்று கேஷ்க்கை கூறுகிறார் "அது" என்று. ஏன் என்று கேஷ்க்கைகூறுகிறார் "கார்யத்வேந" என்று. ஈச்வரனுக்கு மனஸு உண்டு என்று சொல்லுவது நியாயமதஸ்தரில் ஏக தேசிகளின் மதத்தை யனுசரித்து. மறுபடியும் ஸங்கிக்கிறார்—"மனதினுடைய"

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஸநஸ்கூராதி தீவெஸ। ந, நஸஹோ நிதுகெந தெஹாவாஸெவி நந
வஹஹூாவெநாவெநெகாஹுாஸ। கதோ விவித்ராவயவஸந்திவேஸ
விஸேஷதநுபுவநாதிகார்யநிர்மாணே புண்யபாபபரவஸ: பரி

ஸமநஸ்கத்வாதிதி சேத், ந மநஸோ நித்யத்வேந தேஹாரம்பகமேபி மந
ஸஸ்ஸத்பாவேநாநைகாந்த்யாத் ! அதோ விசித்ராவயவஸங்நிவேஸ
விஸேஷதநுபுவநாதிகார்யநிர்மாணே புண்யபாபபரவஸ: பரி

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ளும் ஸித்திப்பதுபோல் மனஸும் ஸித்திக்கும். மானஸிகமான ஸங்கல்பம் ஸரீரமுடையவனுக்குத்தானே; ஸரீரமுடையவனுக்குத்தானே மனஸு இருக்குமென்று கேட்டால் அது சரியல்ல. மனஸு நித்யமானதால் தேஹம் போனலும் மனஸு இருப்பதால் நீங்கள் சொல்லும் நியமத்திற்கு வ்யபிசார தோஷம் உண்டு. ஆகையால் விசித்ரமான அவயவங்களின் அமைப்பை யுடைய உடம்பு, உலகம் முதலிய கார்யங்களைச் செய்வதற்கு புண்யபாபங்களுக்கு வச்யனும் பரிமிதமான ஜ்ஞானஸக்திகளை யுடையவனுமான ஜீவன்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

என்று. பரிஹரிக்கிறார்— "இல்லை" என்று. "அநேகாந்த்யத்தால்" என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு வியாப்தியில்லாமையால் என்று அர்த்தம். ஸரீரமில்லாவிடினும் மனஸ் ஸம்பந்தமிருப்பதாலும் அநேகாந்த்ய தோஷம் சொல்லலாம். மனஸு நித்யமாக விருந்தாலும் ஒரு சேதனன் கார்யம் செய்வதற்கு உபயோகப்பட ஸரீர ஸம்பந்தத்தின் அபேக்ஷை யிருக்கிறது. மனஸு நித்யமாக விருந்தாலும் முக்தனான ஆத்மாவுக்கு அது ஒன்றும் கார்யம்செய்ய உபயோகப்படுகிறதில்லை. முக்தாத்மாவுக்கு புத்தியையும் ஸுக துக முதலியதையும் மனஸு உண்டுபண்ணுகிறதில்லையே என்ற கேள்வி இருக்கிறது. இந்த விஷயத்தில் மீமாம்ஸகனுக்குறித்து ஒரு பதில் கேள்வியினால் பரிஹாரத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டு பகவத்தில் ஹேது இருக்கிறதென்கிற பகவத் தர்மதையின் பலத்தைக் காட்டிக்கொண்டு ஈச்வரன் ஸித்திப்பதை நிகமனம் செய்கிறார் "ஆகையால் விசித்ரமான அவயவங்களை யுடைய" என்று. "ஸரீரமில்லாதவனுய்" என்றும், "ஸங்கல்பமாத்ரமான ஸாதனத்தால் உண்டாக்கப்படுகிற அனந்த விஸ்தார விசித்ரத்தன்மையோடு கூடிய பிரபஞ்சத்தையுடையவனும்" என்கிற இவ்விரண்டு பாஷ்யபதங்களினால் பிரதிபத்தி என்கிற பதில் கேள்வியாக பரிஹாரம் சொல்லுவதில் அபிப்ராயமென்று தெரிகிறது. எல்லாவிடத்திலும் வியாபித்திருக்கும் விபுத்ரவியத்தோடு சேர்ந்திருப்பதும் அசைவையுடையதுமான குடம் முதலிய வஸ்துக்களுக்கு ஸ்பர்சம் என்கிற குணமிருப்பதுபோலவும் விபுத்ரவியத்தோடு சேர்ந்ததும் சலனத்தையுடையதுமான

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

மிதஸக்திஜ்ஞானஃ க்ஷேத்ரஜ்ஞோ ந ப்ரபவதீதி நிகிலபுவநநிர்மாண
சதுரோऽசிந்த்யாபரிமிதஜ்ஞாநஸக்தைஸ்வர்யோऽஸரீரஸ்ஸங்கல்பமா
த்ரஸாதநபரிநிஷ்பந்நாநந்த விஸ்தாரவிசித்ரரசநப்ரபஞ்சஃ புருஷ
விஸேஷ ஈஸ்வரோநுமாநேநாவஸித்யதி ! அதஃ ப்ரமாணாந்தரா

மிதஸக்திஜ்ஞானஃ க்ஷேத்ரஜ்ஞோ ந ப்ரபவதீதி நிகிலபுவநநிர்மாண
சதுரோऽசிந்த்யாபரிமிதஜ்ஞாநஸக்தைஸ்வர்யோऽஸரீரஸ்ஸங்கல்பமா
த்ரஸாதநபரிநிஷ்பந்நாநந்த விஸ்தாரவிசித்ரரசநப்ரபஞ்சஃ புருஷ
விஸேஷ ஈஸ்வரோநுமாநேநாவஸித்யதி ! அதஃ ப்ரமாணாந்தரா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஸமர்த்தனல்லாதவன், என்கிற காரணத்தினால் அசேஷ புவனத்தையும் நிர்மாணம் செய்ய ஸமர்த்தனும் எண்ணுவதற்கரிய அபரிமிதமான ஞானம், ஸக்தி, ஐச்வர்யங்களை யுடையவனும் ஸரீரமில்லாதவனும் ஸங்கல்பமாத்ரத்தை உதவியாய்க்கொண்டு அநந்தமான பரப்பையும் விசித்ரமான அமைப்பையும் உடைய ப்ரபஞ்சத்தை உண்டுபண்ணுமவனுமான ஈஸ்வரன் என்கிற விலக்ஷணமான புருஷன் அனுமானத்தாலேயே வித்தக்கிறான். ஆகையால் ப்ரஹ்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு—

மனதிற்கு ஸ்பர்ஸமென்னும் குணம் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதில்லையே. இது பிரபாகரன் ‡ என்கிற மீமாம்ஸகனுக்குறித்து சொல்லும் பரிஹாரம். பரப்பு என்கிற குணத்தை யுடைய தேஜோத்ரவ்யத்திற்கு ரூபம் நியதமாகக் காணப்பட்டாலும் கண்ணில் ரூபம் காணப்படுகிறதாக ஒப்புக்கொள்ளுகிறதில்லை. ஒரு கார்யத்தை யாரம்பிக்கும் பொருள் ஸாவயவமாகவே இருக்கும் என்கிற வியாப்தி பரமாணுக்களில் தவறிப்போகிறது. ஆகையால் அனேக விரோதங்களைப் பரிஹரிப்பதற்காக ஒரு வியாப்தியை பங்கம் செய்வது நியாயமாகும். ஆகையால் மனஸு கார்யகரமாவதற்கு ஸரீரத்தின் ஸம்பந்தத்தை அபேக்ஷிப்பது போகஸாதனமான ¶ மனதாக

அநுபதம்—

பூர்வமீமாம்ஸகர்களில் ப்ரபாகர மதமென்றும், குமாரிலபட்டர் மதமென்றும் இருவகை. இவ்விருவரும் மீமாம்ஸாதிகரணங்களுக்கு வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார்கள். ப்ரபாகர மதத்தை குருமதமென்றும் சொல்லுவது.

¶ மனது மட்டும் ஈஸ்வரனுக்கு இருந்தால் போதாது. ஒரு கார்யத்தைச் செய்ய மனது வேண்டியதுபோல் ஸரீரமும் வேண்டும். ஈஸ்வரனுக்கு தார்க்கிக

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வலெயகுவாஸி ஸ்ரவுணஃ நெதஉாகூயம் ஸ்ரவு வ கிவாஷயதி கிஹு,
கதுஞ்ஜலிஹுயொரெவ ஃபூஜீவுகுஉாலயொநிபூஜிதொவாஷாநகுவ
ஸபுநெந ஆகாஸாதெநிபூரவயவத்ரவ்யஸ்ய காரணுகுாநுவவத்வா

வஸ்யைத்வாத் ப்ரஹ்மண: நைதத்வாக்யம் ப்ரஹ்ம ப்ரதிபாதயதி ! கிஞ்ச
அத்யந்தபிந்நயோரேவ ம்ருத்த்ரவ்யகுலாலயோர்நிமித்தோபாதாநத்வத
ர்ஸநேந ஆகாஸாதேர்நிரவயவத்ரவ்யஸ்ய கார்யத்வாநுபபத்த்யா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

மம் வேறு ப்ரமாணத்தால் அறியப்படக்கூடியதாகையால் இந்த வேத வாக்யம் ப்ரஹ்மத்தை போதிக்கமாட்டாது. மேலும் ஒன்றுக்கொன்று அத்யந்தம் வேற்றுமையுடையதாகவே யிருக்கும் மண் குயவன் இவைகள் உபாதானமும், நிமித்தமும் ஆவதைக் காண்கிறோமாகையாலும், ஆகாஸம் முதலிய அவ

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

விரும்பதினால் என்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டுமென்று தாத்பர்யம். இப்படிக்கு வேறு பிரமாணத்தால் ஈச்வரன் ஸாதித்து விடுவதால் ஜகத் காரணப்பொருள் விஷயத்தில் ஸாஸ்திரம் பிரமாணமாகாது என்பதை மூடிவர்க நிகமனம் செய்கிறார் " ஆகையால் வேறு பிரமாணம் " என்று. நிமித்தகாரணமும் உபாதான காரணமும் ஒன்றேயாகுமென்கிற கக்ஷியும், ஆகாயம் முதலியன ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகின்றன வென்கிற கக்ஷியும் அனுமானத்தால் ஏற்படாததால் ஸாஸ்திரம் காரணப்பொருள் விஷயமான அதிக விஷயங்களே விளக்குவதால் ப்ரம்ம விஷயத்தில் பிரமாணமாகாமே யென்று சங்கித்து அந்த விஷயத்தில் அனுமானமென்கிற வேறு பாதகப் பிரமாணத்தால் பாதக மேற்படுவதால் ஸாஸ்திரம் பிரமாணமாகமாட்டாது என்று கூறுகிறார்— " மேலும் " என்று. அனுமானத்தாலேற்படும் நிமித்தகாரணத்தை பின்னுறையாக அனுவாதம் செய்யும் ஸாஸ்திரம் அனுமானத்தை அபேக்ஷித்திருப்ப

அநுபதம்—

கள் ஸரீரம் ஒப்புக்கொள்ளாததால் அவர்கள் ஈச்வரனுக்கு மனதை மட்டும் ஒப்புக் கொண்டாலும் ஸரீரத்தை ஒப்புக்கொள்ளாததால் ஈச்வரனுக்கு ஒரு கார்யத்தைச் செய்ய யோக்யதை யிராது என்று தார்க்கிகர் பேரில் ஆக்ஷேபம். ஸுகதுக்க போகத்தை ஸாதிப்பதான மனதுக்குத்தான் ஸரீரத்தின் அபேக்ஷையுண்டு. அதல்லாத கேவலமான மனதுக்கு ஸரீராபேக்ஷையில்லை. ஆகையால் தன் ஸுகதுக்கத்திற்கு ஸாதனமில்லாத ஈச்வரனுடைய மனது கார்யகரமாக ஸரீரம் வேண்டியதில்லை யென்பது தார்க்கிகர் பதில்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ய தெநகதேவ ஸ்ருஷ்டஸ்ய ஜகதோ நிமித்தோபாதாநஸமவ்யதிவா யிதாமஸ்தோதீதி ॥

வாவம் வாவெ ஸ்ருதிஃ, யதோக்தலக்ஷணம் ப்ரஹ்மஜந்மாதிவாக்யம் வொயயதெவ। கூதஃ, ஸாஸ்த்ரைகப்ரமாணகத்வாச் ஸ்ருஷ்டஃ,

ச நைகமேவ ப்ரஹ்ம க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜகதோ நிமித்தமுபாதாநஞ்ச ப்ரதிபாதயிதும் ஸக்நோதீதி !!

ஏவம் ப்ராப்தே ப்ரூமஃ ! யதோக்தலக்ஷணம் ப்ரஹ்மஜந்மாதிவாக்யம் போதயத்யேவ ! குதஃ, ஸாஸ்த்ரைகப்ரமாணகத்வாத் ப்ரஹ்மணஃ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யவங்களில்லாத பொருளுக்கு கார்யத்வம் ஒட்டாதாகையாலும், ஒன்றேயாயுள்ள ப்ரஹ்மம் ஸர்வஜகத்துக்கும் நிமித்தமும் உபாதானமும் ஆவதைத் தெரிவிக்க இந்த வாக்யம் ஸக்தமல்ல.

இப்படிப் பூர்வபக்ஷம் வர பதில் கூறுவோம்—முன் அதிகரணத்தில் சொல்லப்பட்ட லக்ஷணமுடைய ப்ரஹ்மத்தை ஜந்மம் முதலியதைச் சொல்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு —

தால் அந்த அனுமானத்தால் நிராகரிக்கப்படும் நிமித்தோபாதானகாரணங்களின் ஐக்யத்தை சாஸ்திரம் பிரதிபாதிக்கவல்லதல்ல. பக்ஷங்களாகக் கொள்ளப்பட்ட பூமி முதலிய த்ரவியங்களில் ஸாவயவத்வமே கார்யத்வத்திற்கு ஹேதுவாவதால் அவயவமில்லாத (பரமாணு, ஆகாசம் முதலிய) த்ரவியங்களுக்கு கார்யத்வமில்லை யென்று முன்பே ஏற்பட்டு விடுகிறபடியால் அதற்கு பின்னால் சாஸ்த்ரம் அவயவமில்லாத த்ரவியங்களின் உத்பத்தியை போதிக்கமாட்டாது. மீமாம்ஸையில் மூன்றுவது அத்யாயத்தில் பிரதிபாதிக்கப் பட்டிருக்கிற ஸ்ருதி லிங்கவாக்யம் முதலிய ஆறு பிரமாணங்களில் "முதலில் தெரிவது பின் தெரிவதைவிட பிரபலம் என்றும், பின்தெரிவது துர்பலம் என்றும்" அல்லவா காணப்படுகிறது என்று தாத்பர்யம். பூர்வபக்ஷம் முடிந்தவிட்ட தென்பதை இதி ஸப்தம் காட்டுகிறது.

ஸித்தாந்தத்தைக் கூறுவதற்கு ஆரம்பிக்கிறார் "இப்படிப் பூர்வபக்ஷம் வந்த பொழுது" என்று. கடையாக தனக்கு ஸாதிக்கவேண்டியதை பிரதிக்ஞை செய்கிறார் "முன் சொல்லப்பட்ட" என்று. அபேக்ஷையை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஹேதுவைக்கூறுகிறார் "ஏன்" என்று. ஸாஸ்த்ரம் ஒன்றையே பிரமாணமாக உடையதாலே

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

பதார்த்தம் ஸாவயவகார்யாதிகா கார்யம் ஸர்வம் ஜகத், கார்யஞ்ச தத்ஸித
கர்த்ருவிஜ்ஞேஷபூர்வகம் த்ருஷ்டமிதி நிகிலஜகந்நிர்மாணதத்பா
தாநோபகரணவேதநசதுரः கஶ்சிதநுமேயஇதி, தத்யுக்தம், மஹீ
மஹார்ணவாதீநாம் கார்யத்வேப்யேகதைவகேநநிர்மிதா இத்யத்ர

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ளும் ஸ்ருதிவாக்யம் கட்டாயம் தெரிவிக்கும். எப்படி யென்றால் ப்ரஹ்மத்
தைக் காட்ட ஸாஸ்த்ரம் ஒன்றே ப்ரமாணமாகும். அவயவங்களை யுடைய
தால் ஜகத்து முழுவதும் கார்யமாகும். கார்யமும் அதற்கு வேண்டிய ஒரு
கர்த்தாவை முன்னிட்டதாகவே காணப்படுவதால் ஸர்வ ஜகத்தையும் ஸ்ருஷ்
டிக்கவும் அதற்குரிய உபாதான த்ரவ்யத்தையும் உபகரணங்களையும் அறிவதற்கு
சதுரனும் உள்ள ஒருவன் அனுமிக்கப் படவேண்டுமென்று நீங்கள் சொன்
னது யுக்த மல்ல. பூமி, மஹா ஸமுத்திரம் முதலியவை கார்யமாயிருந்தாலும்
ஒரேகாலத்தில் ஒருவனாலேயே செய்யப் பட்டன என்னும் விஷயத்தில் யா

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

என்கிற பாஷ்யபதத்திற்கு சாஸ்திரம் தவிர வேறு பிரமாணத்திற்கு எட்டாததால்
என்று பொருள். ஹேது ஸித்திக்கமாட்டாதோ வென்கிற அஸித்திதோஷத்தை பரி
ஹரிக்க பூர்வபக்ஷத்தை அனுவாதம் செய்கிறார்—'ஏன் அப்படிக் கூறப்பட்டதோ',
என்று. தூஷிக்கிறார்— "அது அயுக்தம்" என்று. பக்ஷத்தில்ஹேது விருக்கிறதென்கிற
பக்ஷதர்மதையின் பலத்தால் ஜீவர்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான து என்பதைச்
சொல்லுகிற பூர்வ பக்ஷி பெரியதான கார்யங்களுக்கு கர்த்தாவும், காலமும் ஒன்றாக
வேயிருக்கவேணுமென்கிற நியமத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டு சொல்லுகிறாரா? அல்
லது கார்யம் பெரிதாயிருக்கிறதைமட்டும் கொண்டு சொல்லுகிறாரா? அல்லது இந்திரிய
ங்களுக்கு எட்டாத உபாதான வஸ்துக்களை ஸாக்ஷாத்கரிக்கும் திறமையிலாலென்கிறாரா?
அல்லது ஸரீரத்தை யபேக்ஷிக்காமல் ஸ்ருஷ்டி செய்யும் திறமையிலாலென்கிறாரா?
என்கிற நாலுவித விகல்பங்களை திருவுள்ளம் பற்றி முதல் கக்ஷியை தூஷிக்கிறார்
"மஹீ" என்று. ஒரே காலத்திலேயே ஒருவனால் செய்யக்கூடாமையை உபபாதிக்
கிறார்—'ந ச' என்று ஆரம்பித்து. கார்யத்வம் ஒன்றே என்கிற இடத்தில், ஒன்று
என்கிற பதம் குடம் முதலிய பொருளைப்போல ஒருவனாலே ஒரேகாலத்தில் செய்ய
க்கூடியது என்கிற சங்கையைக் காட்டுகிறது. கார்யத்வம் என்பது ஒன்றியிருப்பது

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ப்ரமாணாபாவாத்! ந சைகஸ்ய கடஸ்யேவ ஸர்வேஷாமேகம் கார்யத்வம், யேநைகதைவைக: கர்த்தா ஸ்யாத்! ப்ருதக்பூதேஷு கார்யேஷு காலபேதகர்த்ருபேததர்ஶநேந கர்த்ருகாலைக்யநிய

ப்ரமாணபாவாத்! ந சைகஸ்ய கடஸ்யேவ ஸர்வேஷாமேகம் கார்யத்வம், யேநைகதைவைக: கர்த்தா ஸ்யாத்! ப்ருதக்பூதேஷு கார்யேஷு காலபேதகர்த்ருபேததர்ஶநேந கர்த்ருகாலைக்யநிய

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தொரு ப்ரமாணமும் இல்லை. ஒரு குடம் ஒரு கார்யமாவது போல எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் கார்யத்வம் ஒன்றே யென்று கொள்ளக் கூடாது. அப்படி யிருந்தால் தானே ஒரேகாலத்தில் ஒரே கர்த்தா செய்த தென்று சொல்லக் கூடும். வெவ்வேறான கார்யங்கள் பல காலங்களிலும் பல கர்த்தாக்களாலும்

சீநதப்ர்காசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

என்பதற்கு ஒரே காரணக்கூட்டத்தை (ஸாமக்ரியை) முன்னிட்டு ஏற்படுகிறது என்று அர்த்தம். அது ஸித்திப்பதற்காக "ஒரு" என்று கூறப்பட்டது. ஒரே பொருளானது பல காரணக்கூட்டங்களால் ஸாதிக்கப்படுகிறதில்லையே. ஒரு கார்யத்திற்கு என்று ஏற்பட்ட காரணம் முழுவதும் ஒரே ஸாமக்ரியாவதால் கார்யம் ஒன்றுயிருந்தாலும் பல கர்த்தாக்களால் செய்யப்படும் கோபுரம் முதலியதைத் தவிர்ப்பதற்காக ஒரே காலத்திலேயே ஒரே கர்த்தாவின் சம்பந்தத்திற்கு யோக்யமாகுதல் என்பது கடசப்தத்திற்கு தாத்பர்யம். ஒரு குடம் எப்படி ஒரே கார்யமாகக் காணப்படுகிறதோ, அப்படியே பரிமிதமான ஒரு முழு வஸ்துவிலுள்ள கார்யத்வம் ஒரே காலத்தில் ஒரே கர்த்தாவால் செய்யப்படுவது ஸம்பாவிதம் என்று ஊகிக்க இடமேற்படுகிறது. ஆனால், அதுவோ பூமி, பர்வதம் முதலியவற்றின் விஷயத்தில் காணப்படவில்லை. (ஸ்யாத் - இருக்கலாம்) என்கிற பாஷ்யபதம் ஒருக்கால் ஸம்பாவிதமென்பதை மட்டும் சொல்லுகிறது. ஒரே குடத்திற்குக்கூட ஒரே கர்த்தா இருக்கவேண்டுமென்கிற நியமமில்லை. பலபேர் சேர்ந்து ஒரு குடத்தைச் செய்வது ஸம்பாவிதம் தானே. அதனால் என்ன? என்று அபேக்ஷை வர, அனேக பெரிய கார்யங்களில் அதற்கு விபரீதமாக கர்த்தாக்கள் அனேகமாயிருப்பதைக் கூறுகிறார்—"வேறு வேறு" என்று. "வேறு வேறான கார்யங்களில்" என்கிற இடத்தில் பெரியது என்பதும் கருத்தள்ளடங்கியது. ஏனென்றால் குடத்துக்குப்போலே என்று முன் வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டு விட்டதால். பல பெரிய கார்யங்களில் கர்த்தாவும் காலமும் ஒன்றுகவிருக்கவேணுமென்கிறநியமத்தைக் காணுதால் பூமி முதலியதும் ஒரே காலத்தில் ஒருவனாலேயே நிர்மாணம் செய்யப் பட்டது என்னும் விஷயத்தில் ப்ரமாணமில்லை. ப்ரமாணமில்லாமையால் "அது அயுக்தம்" என்று இரண்டு பதங்களை சேர்த்துக் கொண்டு ஸ்ரீபாஷ்யவாக்யத்தை அன்வயிக்க வேணும். கார்யத்வம் மட்டுமே கர்த்தாவும்

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

மாதர்ஸ்நாத்! ந ச க்ஷேத்ரஜ்ஞாநாம் விசித்ரஜகந்நிர்மாணஸக்த்யா
கார்யத்வபலேந தததிரிக்தகல்பநாயாம் அநேககல்பநாநுபபத்தே

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

செய்யப் படுவதைக் காண்பதால் கர்த்தாவும் காலமும் ஒன்றே யென்கிற நியமம் காணப்படுகிறதில்லை. ஜீவர்களுக்கு விசித்திரமான உலகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்க ஸக்தி யில்லாமையால் உலகமும் ஒரு கார்யம் என்று கொண்டு கார்யத்வம் என்கிற ஹேதுவின் பலத்தால் ஜீவர்களைக் காட்டிலும் வேறான ஒரு கர்த்தரவைக் கல்பிக்கும் பொழுது அனேக கர்த்தாக்களைக் கல்பிப்பது அநுசிதமா

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

காலமும் ஒன்று என்பதற்கு பிரமாணமாகமாட்டாது. எனெனில் இப்படியா? அப்படியா? வென்று நாம் விகல்பித்துக்கேட்டால் பதில் சொல்ல இயலாது. கார்யத்வம் மட்டும் ப்ரமாண மென்றே, அல்லது பெரிய கார்யமாயிருப்பதென்பதோ, அல்லது ஜீவனுக்கு கர்த்ருத்வம் ஒருகாலும் ஸம்பவிக்கக் கூடாத பக்ஷமாகிய பூமி, பர்வதம் முதலியதில் மட்டும் தனிமையாயுள்ள ஒரு விலக்ஷணமான கார்யத்வமோ, இம்மூன்றில் எது ஒரே காலம் ஒரே கர்த்தா என்பதை ஸாதிக்கக்கூடியது? மூதல் விகல்பத்தில் வ்யபிசாரதோஷம் † வரும். இரண்டாவது விகல்பத்தில் ஹேது ¶ விருத்தமென்றும் தோஷம். ஏனெனில், பெரிய கார்யங்களில் அனேகமாய் தீர்க்க காலத்தையும் கர்த்தாக்களின் பன்மையையும் காண்கிறோம் மல்லவா? அல்லது இந்த இரண்டாவது பக்ஷ

அநுபதம்—

† ஒருவனல் ஒரே காலத்தில் செய்யப்படுகிறதென்பது ஸாத்யம். கார்யத்வம் (செய்யப்படுவது) என்பது ஹேது. பல பேர் கூடிச் செய்யும் கார்யத்திலும் கார்யத்வம் என்கிற ஹேது உளது; ஆனல் ஒருவனல் ஒருமிக்கச் செய்யப்படுகிறது என்கிற ஸாத்யமில்லை. ஸாத்யமில்லாத பொருளில் ஹேது இருப்பதால் வ்யபிசாரமென்னும் தோஷம்.

¶ பெரிய கார்யத்தைச் செய்வதில் உள்ள கார்யத்வம் என்னும் ஹேது, பல கர்த்தாக்கள் சேர்ந்து பலகாலங்களில் செய்வதை ஸாதிப்பதால், ஒருவனல் ஒரே காலத்தில் செய்யப்படுகிறதென்கிற ஸாத்யமில்லாமையையே ஸாதிப்பதால் இந்த ஹேது விருத்தமாகும். நம் இஷ்ட விரோதத்தையே அது ஸாதிக்கிறது. அதனல் அது விருத்தம் என்னும் ஹேது தோஷம், ஹேத்வாபாஸம்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஸைகஃ கர்தா ஹவிதர்ஹதீதி, க்ஷேத்ரஜ்ஞாநாமேவோபசிதபு
ண்யவிஸேஷாணாம் ஸக்திவைசித்ர்யதர்ஸநேந தோஷாமேவாதிஸயிதா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கையால் ஒரே கர்த்தா இருப்பது உசித மென்று சொல்லக் கூடாது. ஜீவர்க ளுக்குள்ளேயே மிகவும் பெருகியிருக்கும் புண்ய விஸேஷத்தை யுடையவர்க ளுக்கு விசித்ரமான பல பல ஸக்திகளைக் கண்பதனால் அவர்களுக்கே மிகவும் அதிஸயமான அதருஷ்டம் இருக்கக்கூடியதால் அந்தந்த ஆஸ்சர்யமான காரி

சீருதப்பாகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

த்தில் வ்யபிசாரதோஷத்தைச் சொல்லலாம். மூன்றுவது விகல்பத்தில் அஸாதாரண அனேகாந்த்யம் § என்கிற தோஷம் வரும். கார்யத்வம் என்பதைக் கொண்டு ஒரு கர்த்தாவை கல்பிக்க வேண்டியிருக்கையில் மிகப் பெரிதாயும் மிகஸூக்ஷ்மமாயும் உள்ள பக்ஷவஸ்துக்களில் ஹேது ஒட்டுகிற பலத்தால் ஜீவர்களைக்காட்டிலும் வேறு என்பதும் கர்த்தாக்களே கல்பிப்பதில் ஒரே கர்த்தாவை கல்பிப்பது லகுவான கல்பனை யென்கிற நியாயத்தால் கர்த்தா ஒருவனே யென்பதும் ஸித்திக்கிறது, என்று பூர்வ பக்ஷி கூறிய விஷயத்திற்கு பதில் கூறுகிறார்—"ந ச" என்று. விசித்திரம் என்கிற சப்தத்தினால் நம் போன்றவர்களுக்கு அசக்யமாவதை விளக்க கார்யம் மிகப்பெரிது என்பதும் கார்யம் மிக ஸூக்ஷ்மம் என்பதும் காட்டப்படுகிறது. ஏனென்று கேள்க் கக் கூறுகிறார்— "க்ஷேத்ரிஜ்ஞர்களுக்குள்ளேயே" என்று. க்ஷேத்ரிஜ்ஞர் என்கிற ஜீவர்களைக்காட்டிலும் மேற்பட்ட கர்த்தாவை கல்பிக்கவேண்டி வருகையில் பலரைக் கல்பிப்பதைவிட ஒருவனே மட்டும் கல்பிப்பது நியாயமாகலாம். ஜீவர்க ளுக்கே கர்த்ருத்வம் கூடுமாகையால் அவர்களைக்காட்டிலும் வேறான கர்த்தாவை

அநுபதம்—

§ பக்ஷத்தில் மட்டும் ஹேது இருந்து ஸபக்ஷங்கள் ஒன்றிலும் அது இல்லாம லிருந்தால் அங்கே அந்த ஹேதுவுக்கு அஸாதாரண அனேகாந்தம் என்னும் தோஷம். ஸப்தம் என்கிற பக்ஷத்தில் நித்யத்வம் என்னும் தர்மத்தை ஸாதிப்பதற்காக "ஸப் தத்வாத்" (ஸப்தத்தன்மையாலே) என்று ஹேது சொன்னால் அந்த ஸப்தத்தன்மை யென்னும் ஹேது ஸப்தம் என்னும் பக்ஷத்தில் மட்டும் உள்ளதேயொழிய வேறு ஒரு நித்யமான பொருளிலும் இருக்காதாகையால் அந்த ஹேதுவை அஸாதாரண அனேகாந்தம் என்கிற துஷ்டஹேது என்பர். இந்த ஹேது தோஷத்திற்கு அஸா தாரண அனேகாந்த்யம் என்று பெயர்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஏவஷ்டலக்ஷணோவநயா து தத்தத்விலக்ஷணகார்யஹேதுத்வலம்பவாத் ததா

த்ருஷ்டலக்ஷணோவநாயா ச தத்தத்விலக்ஷணகார்யஹேதுத்வலம்பவாத் ததா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யங்களுக்கு அவர்கள் கர்த்தாவாகக் கூடுமாகையால் ஜீவர்களைக்காட்டிலும் வேறு ஜாதியும் அடியோடு முன் என்கும் பார்க்கப்படாததுமான ஈஸ்வரன்

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு—

கல்பிக்கவேண்டியதில்லை என்று அர்த்தம். மிகவும் வ்ருத்தியடைந்த புண்யவிசேஷத்தை யுடைய ஜீவர்கள் என்று லக்ஷணத்தில் ¶ விசித்திரமான சக்தி இருக்கலாமென்பதைக் காட்டுவதற்காக கூறப்பட்டது. "அதிஸயிதமான அத்ருஷ்டம் இருக்கக்கூடுமென்கிற ஸம்பாவனையினாலே" என்று பாஷ்யத்தில் கூறியது பக்ஷத்தைப் † பற்றியது. "எல்லா ஆசைகளையும் பூர்த்திசெய்வதற்கு ஜ்யோதிஷ்டோம யாகம் செய்யலாம்" முதலிய சுருதிகளால் பூமி முதலியதை சிருஷ்டிப்பதற்கு அனுகூணமான உயர்ந்த அத்ருஷ்டம் இருக்கலாமென்று ஸம்பாவனை. ஜீவர்களுக்கே யோகத்தால் ஸூக்ஷ்ம வஸ்துக்களையும், தூரத்தில் மறைந்திருக்கும் வஸ்து முதலியதையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கும் ஸாமர்த்தியம் உண்டென்று பூர்வபக்ஷியால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட விஷயம். நம் போன்றவர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் ஜ்ஞானமும் ஸக்தியும் விசித்திர விசித்திரமாயிருப்பதைக் கண்டிருக்கிறோம். பக்ஷத்தில் ஹேது இருக்கிறதென்கிற பக்ஷதர்மதா பலத்தைக்கொண்டு அன்வய வ்யதிரேகங்கள் சேர்ந்து ஸாதித்துக்கொடுக்கும் தர்மங்களைத் தள்ளிவிடக்கூடியதல்ல. பக்ஷதர்மதைக்கு ¶ அன்வய

அநுபதம்—

¶ கார்யத்வமும் ஸகர்த்ருகத்வமும் உள்ள அனேக இடங்களில் ஜீவர்கள் கர்த்தாக்கள். அந்த லக்ஷணர்களான ஜீவர்கள் சிலரிடத்தில் அதிக புண்யத்தால் விசித்ர சக்தி இருக்கலாம்.

ஒரே விலக்ஷணமான கர்த்தாவைப்பற்றிய பக்ஷத்தில் விஸ்வாமித்திரரைப் போல் ஏராளமான தபஸினால் உலகசிருஷ்டி செய்யும் ஸக்தி யிருக்கலாம். விஸ்வாமித்திரரைப்போன்ற மஹா புண்யசாலிகளான ஜீவர்களே தபோ மஹிமையினால் உலக சிருஷ்டியைச் செய்யக்கூடுமாதலால் அந்த சிருஷ்டி கார்யத்திற்காக ஜீவர்களின் ஜாதியைக் காட்டிலும் வேறான ஈஸ்வரனென்னும் சேதனனை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதில்லை.

செய்யப்படுவதென்னும் ஹேது பூமி முதலிய பக்ஷத்தில் இருப்பது பக்ஷதர்மதை. செய்யப்படும் தன்மை யிருப்பதனால் பூமி முதலிய பெரிய கார்யமான பக்ஷத்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ரிக்தாத்யந்தாத்ருஷ்டபுருஷகல்பநாநுபபத்தே:! ந ச யுகபத்

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஏன்கிற ஒரு புதுப் புருஷனைக் கல்பிப்பது ந்யாயமல்ல. மேலும் ஒரே காலத்தில் உலகமுழுதும் உண்டாகிற தென்பதும் ஒரே காலத்தில் உலகமு

சீநுதப்போகாசிகை தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு—

வ்யதிரேகங்களால் ஸித்திக்கும் தர்மங்களுக்கு ஏற்றத்தையும் தாழ்ச்சியையும் மட்டும் கொடுக்க ஸக்தியுண்டு. ‡ இப்படி ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டால் ஜ்ஞானம், சிகீர்ஷை என்கிற இரண்டையும் கூடத் தள்ளிவிடவேண்டி வரும். (அதைக் காட்டிலும் வேறுன) என்று. ஈச்வரனென்கிற ஒரு புது தர்மியைக் கல்பிப்பதைவிட (அத்ருஷ்ட ஸக்தி) என்கிற ஒரு தர்மத்தைக் கல்பிப்பதே மேன்மையாகும். ஏனெனில், தர்மியைக் கல்பிப்பதைக் காட்டிலும் தர்மத்தைக் கல்பிப்பது சிறந்தது என்றல்லவோ ந்யாயம் என்று தாத்பர்யம். தர்மமும் அதர்மமும் சைதன்யமில்லாததால், சேதனனால் நியமிக்கப்பட்டேவேலைசெய்ய ஸமர்த்தமாகும். ‘வாச்சி முதலிய தச்சன் ஆயுதம்போல்’ என்று சொல்லுவதும் யுக்தமல்ல. ஈச்வரனுடைய ஜ்ஞானம் பிரயத்னம் முதலியதில் வ்யபிசாரம் வருவதால் ஒருவன் பக்ஷத்தைக்கொண்டு அநைகாந்த்ய

அநுபதம்—

தில் செய்யப்படுவது என்கிற தர்மத்தை ஸாதிக்கமுடியாது. பலபேர்கள் சேர்ந்து பல காலங்களில் பெரிய கார்யங்களைச் செய்வதை அவ்வய வ்யதிரேகங்களால் எங்கும் கண்டிருப்பதற்கு விரோதமாக பூமி முதலிய கார்யங்கள் ஒரே சேதனனால் (ஈச்வரனால்) செய்யப்பட்டதாக நினைக்கவே முடியாது.

‡ பூமி யென்னும் பக்ஷத்தில் கார்யத்வம் என்னும் ஹேது இருப்பது பக்ஷதர்மதை. எங்கெங்கே கார்யத்வம் இருக்கிறதோ அங்கங்கே அந்தக் கார்யத்தைச் செய்யத் தேவையான உபாதானம் (த்ரவ்யம்) முதலியதைப்பற்றிய ஜ்ஞானமும் அதைச்செய்ய விருப்பமும் ப்ரயத்னமும் உள்ள ஒரு கர்த்தா இருக்கவேண்டுமென்று தார்க்கிகர்கள் அநுமானம். எல்லா விடங்களிலும் பொதுவாக தவறுமல் காணும் தர்மங்களே தள்ளுகிறதென்று ஆரம்பித்தால் அவர்கள் கர்த்தாவுக்கு இருக்கத்தீரவேண்டியதாக ஒப்புக்கொள்ளும் ஜ்ஞானத்தையும் ஒரு கார்யத்தைச் செய்யவிருப்பத்தையும்கூடத் தள்ளிவிடலாமே ! அவ்விரண்டையும் ஏன் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும் என்று அவர்கள் பேரில் கஷி. அவ்விரண்டையும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறது போல நாம் பார்க்கும் கார்யங்களே யெல்லாம் ஸரீரத்தையுடையவனே செய்வதைக் காண்பதால் ஸரீரத்வத்தையும் தள்ளக்கூடாதென்பதும் கஷி.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஸவைபூத ஸ்ருஷ்டௌ ஸர்வேஷாம் ப்ராணினாம் ஸ்ருஷ்டி ஸமயே ஸ்ருஷ்டி ப்ரதிஸம்ஹார ஸமயே ச ஸர்வோத்பத்திஸ்ஸர்வோச்சித்திஶ்ச ப்ரமாண பதவீமதிரோஹதி: அதர்ஶ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஸ்ருஷ்டிப்பதும் அழிகிறதென்பதும் ப்ரமாண மார்க்கத்தில் ஏறுது. ஏனெனில், அப்படி யெங்கும் கண்டதில்லை. ஒன்றொன்றுகவே உற்பத்தியும் விநாஶமும்

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தோஷம் வரும். ‡ ஜீவன் ஸ்ருஷ்டிப்பதற்கு ஶரீரத்தை யபேக்ஷிப்பதால் எல்லாம் ஸம்ஹ்ருதமாயிருக்கும். ப்ரளய தசையில் ஶரீரமில்லாததால் அந்தக்காலத்தில் சரீரத்தை யபேக்ஷிக்காமல் ஸ்ருஷ்டிக்கிறவன் ஜீவகோடியைக்காட்டிலும் வேறுசத்தானே இருக்கவேண்டுமென்று பூர்வபக்ஷி கூறியதற்கு பதில்கூறுகிறார்—“நச” என்று. இப்பொழுது உத்பத்தியும் நாசமும் ஒன்றின் பின் ஒன்றாய் நடப்பதைக்காண்கிறோம்.

அநுபதம்—

‡ ஈஶ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கும்போது ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் ப்ராணிகளின் பூர்வ புண்யபாபங்களென்னும் அத்ருஷ்ட ஶக்தியை ஈஶ்வரன் என்னும் சேதனன் அதிஷ்டானம் செய்து அவரவர் அதிர்ஷ்டத்திற்குத்தகுந்தபடி அந்தந்த ப்ராணிகளை ஸ்ருஷ்டிக்கிறார் என்று நையாயிகர் கூறி. தர்மாதர்மங்களென்னும் புண்யபாபங்களை ஈஶ்வரனென்னும் சேதனன் அதிஷ்டானம் செய்ய ஶக்தன் என்று அவர்கள் கொள்கை. அதன்பேரில் அவர்களை நாம் கேட்கிறோம். அதிஷ்டானம் செய்வ தென்பதற்கு என்ன பொருள்? தர்மாதர்மங்கள் அந்தந்தப்ராணிகளை அடையும்படி ப்ரேரணம் செய்கிறதென்று பொருளா? அத்ருஷ்டமென்னும் தர்மாதர்மங்களுக்கு உருவமில்லாததால் அதை யெப்படி ஈஶ்வரன் ஓரிடத்திலிருந்து தள்ளிவிட்டு அந்தப்ராணிகளிடம் போய் அவர்களைப் பிடித்துக்கொள்ளும்படி செய்யக்கூடும். அது அடையக்கூடிய ஒரு மூர்த்தப்பொருளல்லவே. ஜ்ஞானம், ப்ரயத்நம் இரண்டோடும் கூடிய ஈஶ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னோடி தர்மாதர்மங்களுக்குள் தானிருந்துகொண்டு அவைகள் கார்யம் செய்யும்படி செய்வதுதான் அதிஷ்டானம் செய்வது என்கிறீர்களா? இதுவும் கூடாது. ஜ்ஞானம், ப்ரயத்னம் இரண்டும் கார்ய மாகையால் அந்தக் கார்யங்களைச் செய்வதற்கும் ஶரீரத்தின் அபேக்ஷையுண்டு. ஈஶ்வரனுக்கோ நீங்கள் ஶரீரத்தை ஒப்புக்கொள்வதில்லை. ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் பொருள் விஷயமாக ஈஶ்வரனுடைய ஜ்ஞானம், செய்ய இச்சை, ப்ரயத்னம் இவை மூன்றும் நித்யமாயுளது; கார்யமல்ல; என்று சொன்னால், எல்லாக் கார்யங்களும் ஒரே காலத்தில் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படவேண்டி வரும்; ஒருதரம் ஸ்ருஷ்டித்தபிறகு ஒரு கார்யமும் செய்வதற்கு இடமிராது. இதுவுமன்றியில் சைதன்யத்தையுடைய ஒரு சேதனன்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

நாசே, கூ ஶ்ணைவோத்தி நாஸஜூ நாவ। கார்யக்ஷே ஸவெபூ

நாத்! க்ரமேணைவோத்பத்தி நாஸாதர்ஸநாச்ச ! கார்யத்வே ஸர்வோ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

காணப்படுகிறது. காரியத்வம் என்கிற ஹேதுவைக் கொண்டு எல்லாவற்றின்

சிந்தப்ரகாசிகை தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு—

அந்தக்காலத்திலோ வென்றால் எல்லாவற்றிற்கு உத்பத்தியும் எல்லாவற்றிற்கு நாஸமும் ஏககாலத்தில் ஸடக்கிறதென்று கல்பிக்கிறோம் என்று பூர்வபக்ஷி கூறியதற்கு பதில் கூறுகிறார்—"காரியத்வத்தாலே" என்று. இங்கே காரியத்வமென்பதற்கு

அரும்பதம்—

அதிஷ்டானம் செய்யாமல் ஒரு அசேதனப்பொருளும் காரியம் செய்ய இயலாது என்று அவர்கள் சொல்லும் வ்யாப்திக்கு நாம் அவர்கள் மதப்படிக்கே வ்யபிசாரம் காட்டுகிறோம். ஈஸ்வரனுடைய ஜ்ஞானம் என்பது அசேதனம் (ஜடப்பொருள்) ஜ்ஞானத்தோடு கூடிய ஈஸ்வரன் சேதனன். ஈஸ்வரனுடைய ஜ்ஞானம் கார்யம் செய்கிறதென்று ஒப்புக் கொள்ளப் படுகிறது. அந்த ஜ்ஞானம் அசேதனமாயிருந்தாலும் அது கார்யம் செய்கிறது. ஈஸ்வரனென்னும் சேதனன் அசேதனமான அவன் ஞானத்தை அதிஷ்டானம்செய்யாமலே ஈஸ்வரஜ்ஞானம் தானாகார்யம் செய்கிறதே யென்று அவர்கள் பேரில் வ்யபிசாரதோஷம் அவர்கள் மதப்படியும் வருகிறது. தன் ஜ்ஞானத்தோடு விஶிஷ்டனான ஈஸ்வரன் தனக்கு விஶேஷணமான ஜ்ஞானத்திற்குள் அதிஷ்டானம் செய்வதாகச் சொல்லுவது ஸாத்யமில்லை. சைதன்யவிஶிஷ்டமான சேதனன் என்னும் விஶிஷ்டப்பொருளில் ஒரு பாகமான ஜ்ஞானம் தன்னையே எப்படி அதிஷ்டானம் செய்யும்? ஈஸ்வரப்ரயத்னம் என்னும் கார்யத்திலும் இப்படியே. ஆகையால் அவர்கள் மதப்படிக்கு அசேதனமான ஈஸ்வரன் ஜ்ஞானமும் ஈஸ்வரப்ரயத்னமும் சேதனனான ஈஸ்வரனால் அதிஷ்டானம் செய்யப்படாமலே கார்யம் செய்கிறதென்று அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டு தீரவேண்டியதால் இவ்விரண்டிடத்திலும் அவர்கள் சொல்லும் வ்யாப்திக்கு வ்யபிசாரம் வருகிறது. நம்முடைய மதப்படிக்கு அஸித்ததோஷம் வரும். வ்யபிசாரதோஷம் ஒருவர்பக்ஷத்தைக்கொண்டே காட்டலாம். அப்படிக்காட்டுவது நாமும் ஒப்புக்கொள்வதாயிருக்கவேணுமென்கிற நிர்பந்தமில்லை. வாதிப்ரதிவாதிகளிருவரில் ஒருவர் பக்ஷப்படிக்குக் காட்டும் வ்யபிசாரதோஷத்தை அன்யதராநேகாந்த்யம் என்று ஸ்ருதப்ரகாஶிகையில் குறிக்கப்பட்டது அன்யதா என்பதற்கு இருவரில் ஒருவர் என்று பொருள். இருவரில் ஒருவர் மதப்படி சொல்லும் அநேகாந்த்ய தோஷம் அன்யதராநேகாந்த்யம். நையாயிகர்கள் பேரில் ஈஸ்வர ஜ்ஞானத்தையும் ப்ரயத்னத்தையும் கொண்டு இப்படி வ்யபிசாரதோஷம்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

தத்திவிநாஸயோ: கல்பயமாநயோர்தர்ஸநாநுகுண்யேந கல்பநாயாம்
விரோதாபாவாச்ச! அதோ புத்திமதேககர்த்ருகத்வே ஸாத்யே கார்யத்வ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

உற்பத்தி விநாஸங்களைக் கல்பிக்கும் பொழுது எப்படி மூன் கண்டிருக்கி றோமோ அந்தக்காட்சிக்கு அனுகுணமாகக் கல்பிப்பதில் விரோதமில்லை. ஆகையால் புத்திமானை ஒருவனால் செய்யப்படுவது என்பதை ஸாதிக்கப்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு —

ப்ரயத்னத்தால ஸாதிக்கக்கூடிய தென்பது பொருள். 'விரோதமில்லாமையால்' என்பதற்கு வ்யாப்தி விரோதமில்லாமையால் என்று பொருள். இப்படி பரமதத்தை தூஷிப்பதற்கு உபயோகமான அர்த்தத்தை சிகூஷித்துக் கொடுத்தார். பிறகு இதனால் பலித்த தூஷணத்தைக் காட்டுகிறார்—" ஆகையாலே " யென்று. ' ஆகையாலே ' என்கிற பதம் " அது அயுக்தம் " என்று ஆரம்பித்துக் கூறப்பட்டபொருள்களைச் சேர்த்து ஹேதுவாகக் கொள்வதில் நோக்கு. புத்திமான் என்கிற ஸப்தம், சலனம் முதலிய கார்யங்களில் புல் முதலிய பொருள்களில் வ்யாபாரத்திற்கு ஆஸ்ர யமாயிருப்பதை மட்டும் லக்ஷணமாக உடைய கார்யத்வத்தை சாதிப்பதற்காக (ப்ரயோகிக்கப்பட்டது). புத்திமானை ஒரே கர்த்தாவை யுடையது என்பது

அநுபதம்—

பணிப்பதை ந்யாயபரிஸுத்தியிலும் ந்யாயலித்தாஞ்சனத்திலும் காட்டப்பட்டிருக் கிறது. ப்ரயத்னம் என்பதும் நம்முடைய மதத்தில் ஜ்ஞானமே. அது ஜ்ஞானத்தின் ஒரு அவஸ்தாவிஸேஷம். ஜ்ஞானம் வேறு, ப்ரயத்னம் வேறு என்று அவர்கள் மதம். தர்மாதர்மங்கள் நம் மதப்படி ஈஸ்வரப்ரீதிகோபங்கள். ஈஸ்வரப்ரீதிகோபங்கள் ஞானமே. ஈஸ்வர ஜ்ஞானப்ரயத்னங்களும் ஈஸ்வரப்ரீதிகோபங்களாகிய தர்மா தர் மங்களும் எல்லாம் ஈஸ்வர ஜ்ஞானமானதால் ஒன்றையொன்று அதிஷ்டானம் செய் வதாகப்பேச இடமேயில்லை.

‡ சலனம் என்றால் அசைதல் என்னும் க்ரியை. அசைதல் என்னும் செய்கை புல் அடைகிறது என்று சொல்லுகையில் அசைவு என்னும் க்ரியைக்கு புல் ஆஸ்ரயமாவ தால் அந்தச் செய்கையைக் குறித்து புல்லுக்குக் கர்த்ருத்வம் சொன்னதாகும். அங்கே புத்தியோடு கர்த்ருத்வம் இல்லை. அதைத் விர்க்க ' புத்தி யுடைய " என்று விஸேஷண மிட்டார் (பாஷ்யத்தில்).

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வ்யாஸைகாந்த்யம் பக்ஷஸ்யாப்ரஸித்தவிஶேஷணத்வம், ஸாத்யவிகலதா
ச த்ருஷ்டாந்தஸ்ய ஸர்வநிர்மாணசதுரஸ்ய ஏகஸ்யாப்ரஸித்தேः!

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பார்த்தால் கார்யத்வம் என்கிற ஹேதுவுக்கு வ்யபிசாரமும் பூமியென்கிற பக்ஷத்திற்கு ஸாதிக்கும் விஶேஷணம் அப்ரஸித்தம் என்கிற தோஷமும் குடம் என்கிற த்ருஷ்டாந்தத்தில் ஸாத்யமில்லை யென்கிற தோஷமும் வரும்.

சந்தப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஸாத்யமா? அல்லது கர்த்தாவை யுடையது என்பது மட்டும் ஸாத்யமா? முதல் பக்ஷத்திலும், ஸாமான்யமாக புத்திமானை ஒரு கர்த்தாவை யுடையது என்பது மட்டும் ஸாத்யமா? அல்லது ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வ ஶக்தியுமான ஒரு கர்த்தாவை யுடையதென்பதா? இவர் இப்படி யிரண்டு விகல்பத்தை நிருவள்ளத்திற்கொண்டு முதல் பக்ஷத்தில் அநேக கர்த்தாக்களால் செய்யப்படும் தேர், கோபுரம் முதலிவற்றில் கார்யத்வத்தைக் காண்பதால் வ்யபிசார தோஷம் வரும் என்று காட்டுவதில் கருத்து ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வ ஶக்தியுமான கர்த்தாவையுடையது என்கிற பக்ஷத்தில் தூஷணத்தைக்கூறுகிறார் —"பக்ஷதீதில்" என்று. பர்வதம் நெருப்போடு கூடியது என்பதைக்காண்பது போல ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வ ஶக்தியுமான ஒரு கர்த்தாவை யுடையது என்பது வேறெங்கும் நாம் கண்டதில்லையே. த்ருஷ்டாந்தத்தில் ஸாத்யம் இல்லை. ஏனென்றால், கார்யமான குடம் முதலியதில் ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வ ஶக்தியுமான கர்த்தாவால் செய்யப்படுவதைக் காணவில்லை. ப்ரஸித்தமில்லாத விஶேஷணமென்பதையும் § த்ருஷ்டாந்தத்தில் ஸாத்ய மில்லை என்பதையும் இவ்விரண்டு தோஷங்களையும் உபபாதனம் பண்ணுகிறார்—"ஸிவ" என்று. "ஸர்வத்தையும் நிர்மாணம் செய்வதில் சதுரனுடைய" என்று கூறப்பட்டதால் இவ்விரண்டு தூஷணங்களும் ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வஶக்தியும் கர்த்தாவாயிருக்க வேண்டுமென்கிற பக்ஷவிஷயத்தில் என்று தெரிகிறது. முதல்கூறிய பக்ஷத்திலே என்று சொன்னால் அப்ரஸித்த விஶேஷணமென்னும் தோஷம் ஒட்டாது. ஒருவனையே கர்த்தாவாகவுடையது என்பது அப்ரஸித்தமல்

அநுபதம்—

§ "ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வஶக்தியுமான கர்த்தாவை யுடையது" என்பது ஸாத்ய:. இதில் "ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வஶக்தனுமான" என்பது கர்த்தாவுக்கு விஶேஷணம். ஸர்வஜ்ஞத்வத்தையும் ஸர்வஶக்தியையும் நாம் எங்கும் கண்டதில்லையாதலால் இந்த விஶேஷணங்கள் அப்ரஸித்தமே. இது அப்ரஸித்த விஶேஷணமென்றகி தோஷம்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வஸ்துதஸ்து ஸகலஜகதேக ஹேயே ஹிலஹாயநதா। ஹாவஜ்ஜீவ

புத்திமத்கர்த்ருகத்வமாத்ரே ஸாத்யே ஸித்தஸாதநதா! ஸார்வஜ்ஞ்ய

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

உலகம் முழுவதையும் நிர்மாணம் செய்ய ஸாமர்த்யமுடைய ஒருவன் ப்ரஸித்தனல்ல. பொதுவில் புத்திமத்கர்த்ருகம் என்று மட்டும் ஸாதிக்கப் பார்த்தால் "ஸித்தஸாதநதா" தோஷம் வரும்.

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

லவே. ஒரு கர்த்தாவையுடையது என்பதை மட்டும் சொல்லுகிற பக்ஷத்தில் தூஷணத்தைக் கூறுகிறார்— "புத்திமத்" என்று ஸித்தத்தையே ஸாதிப்பது என்கிற தோஷத்தை வேதாந்தி சொல்லக் கூடாதே. ஜீவர்களால் செய்யப்படுவதை வேதாந்தி ஒப்புக் கொள்ளவில்லையே என்று கேழ்ப்பது பொருந்தாது. ஜீவர்களுக்குக் கூட த்வாமாயிருந்து § கர்த்தாவாவதை ஒப்புக் கொள்கிறோம். ஸமஷ்டிப் ¶ பொருள்களே த்வாரமாயிருந்து செய்கிற கர்த்தா இல்லையே என்று கேட்டால் அதைப் பக்ஷமாக உரைப்பது கூடுமோ? அது † லௌகிகமான இந்த்ரியப்ரமாணத்திற்கு எட்டுவதல்லவே. அந்த உங்கள் வேதத்தால் ஸித்திக்கும் ஸமஷ்டிப் பொருள்களே பக்ஷமாக வுரைக்கிறோமே என்று சொன்னால், அந்த சாஸ்த்ரத்தாலே கர்த்தாவுமஸித்திப்பதால் ஸித்தமான ஸாத்யத்தை ஸாதிக்கிற தென்கிற ஸித்தஸாத்யதா தோ

அநுபதம்—

§ ஸாக்ஷாத்தாக தன் ஸக்தியால் செய்யா விட்டாலும் ஈஸ்வரன் அவைகளுக்குள் ஸக்த்யாவேஸம் செய்து அதன் பலத்தால் அவர்கள் செய்யலாம். இவர்களை த்வாரமாகக் கொண்டு ஈஸ்வரன் செய்விக்கலாம்.

¶ சதுர்முக ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டிப்பதற்கு முன் பொதுவாக மூல ப்ரக்ருதியை மஹத் அஹங்கார தன்மாத்ராதிகளாகப் பரிணமிக்கும்படி செய்வது ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி. அப்போது ப்ரஹ்மாகூட இல்லை. சர்வேஸ்வரன்தானே ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி செய்யும்பொழுது ஒரு ஜீவரும் அங்கே த்வாரமன்றே. அங்கே ஈஸ்வரனையே த்வாரமில்லாமல் ஸாக்ஷாத்தாகக் கர்த்தாவாக வேதாந்திகள் சொல்லுகிறார்களே; அவர்கள் எப்படி எங்கள் அநுமானத்தை ஆக்ஷேபிக்கலாம் என்று நையாயிகர்கள் கேள்வி.

† ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியென்பதும் ப்ரக்ருதி மஹத் அஹங்காரம் முதலிய ஸூக்ஷ்மப் பொருள்களும் புலன்களுக்கு எட்டுவதல்ல. அவையெல்லாம் ஸாஸ்த்ரத்தால் தான் ஸித்திக்கும். அதீந்த்ரியமான அப்பொருள்களே ப்ரஸித்தமான பக்ஷமாகச் சொல்லக் கூடாது; சொன்னால் பக்ஷமே அப்ரஸித்தமென்கிற தோஷம் வரும்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஸவஜ்ஞத்வஸ்ய ஸர்வவிதைகஸ்ய யாயகஶித்வம் காரணம் கிம் யாமவஜ்ஞத்வஶாநவயவஸ்துகதம் ? உத, க்ரமேணைதஶாநவயவஸ்துகதம்? யாமவஜ்ஞத்வஶாநவயவஸ்துகதைவ காரணம்

ஸர்வஶக்தியுக்தஸ்ய கல்பசிதேகஸ்ய ஸாதகமிதம் கார்யத்வம் கிம் யுகபதுத்பத்யமாநஸர்வவஸ்துகதம்? உத, க்ரமேணோத்பத்யமாநஸர்வவஸ்துகதம்? யுகபதுத்பத்யமாநஸர்வவஸ்துகதத்வே கார்யத்வஸ்யா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஸர்வஜ்ஞத்வமும் ஸர்வஶக்தியுமுடைய யாரோ ஒருவனை ஸாதிக்கும் இந்த கார்யத்வம் என்கிற ஹேது ஒரே காலத்தில் உண்டாகும்படியான எல்லா வஸ்துக்களிலும் உள்ளதா ? அல்லது தனித்தனியே முன் பின்னாக உண்டாகும் எல்லா வஸ்துக்களிலும் உள்ளதா? ஒரே காலத்தில் உத்பத்தியாகும் ஸர்வ வஸ்துக்களிலும் ஒரே கார்யத்வம் உண்டென்று சொல்லுவது அவித்

சீநதப்ராகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஷம் வரும். வேறு ப்ரகாரமாக தூஷிப்பதற்காக பூர்வபக்ஷிசொல்லும் ஹேதுவை இப்படியா அப்படியா வென்று விகல்ப்பித்து கேள்க்கிறார்— " ஸார்வஜ்ஞ்ய " என்று. இவ்கே பின் வருமாறு அபிப்பிராயம். கார்யத்வம் என்பதற்கு கர்த்தா உண்டி என்னும் வியாப்தி நியமத்தைக் கொள்ளலாமே யொழிய இனனார் கர்த்தா என்பது குறிப்பிட்டு ஸித்திக்க மாட்டா தென்று முன்பே கூறப்பட்டது.

ஆகையால் ஒரு குறிப்பிட்ட கார்யத்திற்கு ஸம்பந்தப்பட்ட ஒரு குறிப்பிட்ட கார்யத்வத்தால் ஒரு குறிப்பிட்ட கர்த்தாவை ஸாதிக்கவேணும். குடம் முதலிய குறிப்பிட்ட ஒரு கார்யத்தைக் கொண்டல்லவோ குயவன் முதலிய ஒரு குறிப்பிட்ட கர்த்தாவை ஊஹிக்கிறோம். கேவலம் கார்யத்வத்தை மட்டும் கொண்டு குறிப்பிட்ட கர்த்தாவை ஊஹிக்கக் கூடவில்லையே. ஆகையால் குறிப்பிட்ட கார்யத்தைப் பொருத்து குறிப்பிட்ட கார்யத்வம் நிரூபிக்கப்படும் " ஏக காலத்திலா " வென்று. கார்யம் பெரிதாயிருப்பதைக் கொண்டு கார்யத்வம் என்கிற ஹேதுவும் உயர்வடைவது இரண்டு விதமாய் ஸம்பவிக்கலாம். காணப்படும் பூமி முதலிய கார்யங்கள் ஒரே க்ஷணத்தில் உத்பத்தியாகிறதினாலேயாவது அல்லது ஒன்றொன்றாய் உண்டாகும் முக்காலத்திலுமிருக்கும் கார்யங்கள் அனந்தமாயிருப்பதினாலாவது என்று சொல்லவேணும். இவ்விரண்டில் எவ்விதமான கார்யத்தின் உயர்த்தியால் ஹேதுவின் உயர்த்தி வருகிறதென்று பூர்வபக்ஷி அபிப்பிராயப் படிகிறாரென்று கேட்க, திருவுள்ளம் பற்றி கேள்க்கிறார். முதல கோடியை தூஷிக்கிறார்—" ஒரே க்ஷணத்தில் " என்று உலக முழுவதும் ப்ரளயமடைந்து விடுகிறதென்பது யுக்தியால் ஸித்திக்காதாகையால் பூமி, பர்வதம் முதலியவைகள் ஒரே காலத்தில் உத்பத்தியாகின்றன

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வ்யாஹிஜதா । க்ருஷேணோத்பூதோநவவ்யூஹஸ்தத்வே ஸதிநேகஸ்ய
தர்மஸ்யவாயநாஸிரூபத்வாத் । கர்த்ருவைரூப்யதர்மஸ்யவாயநே ப்ர

ஸித்தத ! க்ரமேணைதத்பயமாநஸர்வவஸ்துகதத்வே அநேககர்த்ரு
கத்வஸாதநாத்விருத்தத ! அத்ராப்யேககர்த்ருகத்வஸாதநே ப்ர

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தம். முன் பின்னுய் உத்பத்தியாகும் எல்லா வஸ்துக்களிலும் உள்ளது கார்யத்வம் என்றால் பல பேர் கர்த்தாக்கள் என்பதை அது ஸாதித்துக் கொடுப்பதால் ஹேது விருத்தமாகும். அங்கேயும் ஒரே கர்த்தா என்பதை ஸாதிக்கப் பார்த்தால் ப்ரத்யக்ஷம், அனுமானம் இவைகளுடன் விரோதமும், ஸாஸ்திர

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு—

வெண்ணும் விஷயத்தில் ப்ரமாணமில்லாமையால் ஒரே காலத்தில் எல்லாக் கார்யமும் உத்பத்தியாவதாக நினைத்து அதைக்கொண்டு அப்படி எல்லாக் கார்யங்களையும் ஒரே க்ஷணத்தில் ஸ்ருஷ்டிக்கிற காரணம் நிரதிஸயமான பெருமையுடையதாயிருக்க வேண்டும், என்று ஸாதிக்க இயலாது என்று பொருள். இரண்டாவது கோடியை தூஷிக்கிறார்—"கீரமிகமாயீ" என்று. ஒவ்வொரு குயவன் முதலிய கர்த்தாவால் ஆயிரக்கணக்கான ஜன்மங்களால் அனந்தமான குடம் முதலிய கார்யங்களைச் செய்வதற்கு ஒருக்கால் ஸம்பவித்தாலும் அந்தந்த ஜன்மத்தில் அதே காலத்திலுள்ள சேணியன் முதலியவரால் செய்யப்படும் கார்யங்களுக்கு அவன் கர்த்தாவாக மாட்டானுகையால் எல்லாக் காரியங்களுக்கும் ஒரே கர்த்தா என்பது கிடையாது. ஆகையால் காலத்ரயத்திலும் உள்ள எல்லா வஸ்துக்களோடு கூட சேர்ந்து விசேஷிக்கப்பட்ட கார்யத்வம் அநேக கர்த்தாக்களையுடையதாகவே யிருப்பதாக வியாப்தி கண்டிருப்பதால் ஒரே கர்த்தா என்று ஸாதிக்கப்பார்த்தால் ஹேது விருத்தமாகு ‡ மென்று பொருள். "இங்கேயும் ஒரே கர்த்தா என்பதை ஸாதிக்கும் போது" என்று. எங்கே, எங்கே கார்யத்வம் பெரிதாயிருக்குமோ, அங்கே யெல்லாம் குடம், படம், ரதம் முதலியதில் போல, அநேக கர்த்தாக்கள் இருந்தே தீரவேண்டுமென்னும் நியமத்தை விலக்குவதால் என்று அர்த்தம். வெவ்வேறு கார்யமிருப்பதாக ப்ரத்யக்ஷத்தால்

அநுபதம்—

‡ கார்யத்வம் என்னும் ஹேது பல கர்த்தாக்களை ஸாதிப்பதால் விருத்த ஹேதுவாகும் அவர்களுக்கு ஸாத்யமான ஏக கர்த்ருகத்வத்திற்கு விரோதமான அனேக கர்த்ருகத்வத்தால் இந்த கார்யத்வம் என்னும் ஹேது வ்யாபிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணுகிறோம். ஸாத்யத்தின் அபாவத்திலுல் வ்யாப்தமான ஹேதுவை 'விருத்தம்' என்பர்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

தத்ருக்ஷாநுஸாரேணவிரோதஸ்ருதிஸ்மிருதிப்யாம் கும்பகாரோ ஜாயதே ரத காரோ ஜாயத இத்யாதிஸ்ரவணாத் ஸுஷ்டு ச, ஸர்வெஷாம் காயபுராணாம் த்யக்ஷாநுமாநவிரோதஸ்ஸாஸ்த்ரவிரோதஸ்ச ! கும்பகாரோ ஜாயதே ரத காரோ ஜாயத இத்யாதிஸ்ரவணத் ! அபி ச, ஸர்வேஷாம் கார்யாணும்

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

விரோதமும் வரும். குயவன் உண்டாகிறான், தேர்த்தச்சன் உண்டாகிறான் முதலியதை நாம் கேழ்க்கிறோம்.

மேலும் ஸரீரம் முதலிய எல்லா கார்யங்களுக்கும் ஸத்வம் முதலிய குண

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு —

ஏற்படும் கார்யங்கள் விஷயத்தில் ப்ரத்யக்ஷ விரோதம் வருகிறது. அப்படிக்கில்லாத கார்ய விஷயத்தில் த்வீபாந்தரத்திலிருக்கும் குடம் இந்தக் குயவனைத்தவிர வேறொரு குயவனைக் கர்த்தாவாகவுடையது. இவனுடைய செய்கைக்கு விஷயமல்லாத வேறொரு காரணத்தையுடைய குடமாகையால் இந்தக் குயவனுக்கு முன் காலாந்தரத்தில் செய்யப்பட்ட குடம் இவனால் செய்யப்படாமல் இவனன்றியில் வேறொரு கர்த்தாவால் செய்யப்பட்டதென்று ஒப்புக்கொள்வது போல த்வீபாந்தரத்திலிருக்கும் குடத்திற்குக் காரணங்களான தண்டம் முதலியவைகள் இந்தக் குயவனுடைய செய்கைக்கு விஷயமானதல்லவென்பது இவனங்கே போகாததினாலேயே நிஸ்சயிக்கப்படும். ஆகையால் இது போன்ற அனுமானங்களோடு விரோதம் வரும். ஸாஸ்த்ரத்தோடு விரோதத்தையும் காட்டுகிறார்—" குயவன் " என்று. " குயவன் பிறக்கிறான் " " தேர் செய்யும் தச்சன் பிறக்கிறான் " என்கிற பாஷ்ய வாக்யங்களில் அர்த்தத்தை மட்டும் கொள்ளவேணும். படிக்கப்பட்ட க்ரமத்தையே கொள்ள வேண்டுவதில்லை. குடமும் தேரும் ஒரே கர்த்தாவால் செய்யப்படும்பொழுது கும்பகாரன், ரதகாரன் ஆகிய இருவர்களுடைய உத்பத்தியைத் தனித்தனியாகச் சொல்லவேண்டியதில்லை. ஒருவனே கும்பகாரன், ரதகாரன் என்கிற இரண்டு பெயரையும் அடைந்திருப்பதால் புனருக்தி தோஷம் வரத் தெரியுமே என்று தாத்பர்யம். ¶ இன்னொரு

அரும்பதம்—

¶ ஒருவனே இரண்டையும் (ரதத்தையும், குடத்தையும்) செய்தால் ரதகாரன் கும்பகாரன் என்கிற இரண்டு பதங்களும் ஒருவனுக்கே வேறு வேறு பெயர்கள் மட்டுமாகும். ஒரு பெயரைச் சொன்னால் அந்த கர்த்தாவைச் சொல்லி விடலாமாதலால் தச்சன் குயவன் என்கிற இரண்டு பெயர்களைச் சொல்லத் தேவையில்லை சொன்னால் புனருக்த தோஷம்.

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

ஸரீராதீநாம் ஸத்வாதிகுணகார்யரூபஸம்காத்யந்வயதர்ஸநேந
ஸத்வாதிமூலத்வமவஸ்யாஸ்ரயணீயம்! கார்யவைசித்ர்யஹேதுபூ
தாஃ காரணகதா விஸேஷாஸ்ஸத்வாதய: ! தேஷாம் கார்யாணாம்
தத்மூலத்வாபாதநந்தத்யுகத புருஷாந்த: கரணவிகாரத்வாரேண !

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ங்களின் கார்யமான ஸுகம் முதலிய கூடியிருப்பதாகக் காண்கையால் ஸத்வம் முதலிய குணங்களை மூலமாக உடையது கார்யம் என்பதை அவஸ்யம் ஒப்புக் கொள்ள வேணும். காரணத்திலுள்ள விசேஷங்களான ஸத்வம் முத லிய குணங்கள் கார்யத்திலுள்ள விசேஷமான தன்மைகளுக்குக் காரணங்கள். அந்தக் கார்யங்கள் ஸத்வம் முதலிய காரணத்திலுள்ள குணங்களை மூலமாக வுடையது என்று ஏற்படுவது அந்தப் புருஷனுடைய ஸத்வாதி குணங்களை யுடைய மனம் விகாரப்படுவதினாலாகும். புருஷனுக்கு ஸத்வாதி குணங்களின்

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு—

ப்ரகாரமாய் பூர்வபக்ஷியின் ஹேது விருத்தமாகும் என்பதைக் காட்டுகிறார்— "மேலும்" என்று. ஸுகம் முதலியது ஸத்வம் முதலிய குணங்களின் கார்யமாவது ஸாஸ்த்ரத்தால் கண்டிருக்கையால் ஸாஸ்த்ரத்தின் ப்ராமாண்யத்தைக் கொள்ளுகிற வர்களால் அது ஒப்புக்கொள்ளப்படவேண்டுமென்று நினைத்து பூர்வபக்ஷிக்கு அநிஷ்ட மானதை ஆபாதனம் செய்கிறாரேயொழிய அதை அவன் தானுகவே மூழு வாயால் ஒப்புக்கொண்டானென்பதனாலல்ல. "ஸுகம் முதலிய" என்கிற ஸப்தத்தினால் ஸுகம், துக்கம், மோஹம் இவை மூன்றும் கூறப்படுகின்றன ஸுகம் முதலியவற் றின் சேர்க்கையென்பதற்கு ஸரீரம் முதலியதற்கு ஸுகம் முதலியது உண்டாவதற்கு ஹேதுவான அவஸ்தையோடு சேர்க்கை என்று அர்த்தம். ஸத்வாதி மூலத்வம் என் பதற்கு ஸத்வம் முதலிய குணத்தையுடைய த்ரவ்யத்தைக் காரணமாகவுடையது என்று பொருள். ஸத்வம் முதலியது எவை? எப்படி அவைகளுக்கு ஸுகம் முத லியதைக் குறித்துக் காரணத்வம் உண்டு என்று கேள்க்கக் கூறுகிறார்—"கார்யவை சித்ர்யம்" என்று. "காரணத்திலுள்ள விசேஷங்கள்" என்கிற பாஷ்ய பதத்தில் காரணமென்கிற ஸப்தம் நிமித்த காரணம், உபாதான காரணமென்கிற இரண்டு வித காரணங்களுக்கும் பொதுவானது. அதனால் கர்த்தா குணங்களுக்கு வச்யனாகிறான் என்று எப்படி ஏற்படுமென்று கேள்க்கக் கூறுகிறார்—"அந்தக் கார்யங்களுக்கு"

ஶ்ரீபாஷ்யம் :—

வாஸுதேவஸ்ய து தத்தோஷஃ கர்மமூல இதி கார்ய விமோக்ஷாரம்பா
யைவ ஜ்ஞானஶக்திவத்கர்துஃ கர்மஸம்பந்தஃ கார்யஹேதுத்வேந
வாவஶ்யாஶ்ரயணீயஃ। ஜ்ஞானஶக்திவைசித்ர்யஸ்ய து கர்மமூலத்வாத்।

புருஷஸ்ய ச தத்யோகஃ கர்மமூல இதி கார்ய விமோக்ஷாரம்பா
யைவ ஜ்ஞானஶக்திவத்கர்துஃ கர்மஸம்பந்தஃ கார்யஹேதுத்வேந
வாவஶ்யாஶ்ரயணீயஃ! ஜ்ஞானஶக்திவைசித்ர்யஸ்ய ச கர்மமூலத்வாத்!

ஶ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஸம்பந்தம் வருவது கர்மத்தின் மூலமாகவானதால் முதல் குறிப்பிட்ட கார்யத்தை யாரம்பிப்பதற்காகவே ஜ்ஞான சக்திகளைப் போல கர்த்தாவுக்கு கர்ம ஸம்பந்தமும் கார்யத்திற்கு காரண மென்று அவஶ்யமாய் ஒப்புக்கொள்ள வேணும். ஜ்ஞானசக்திகளின் விசித்ரத் தன்மையும் கர்மமூலமானபடியா

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு—

என்று. ஒரு புருஷன் செய்யும் கார்யங்கள் ஸத்வாதிகுண ப்ரயுக்தம் என்பது ஸத்வம் முதலிய குணங்களோடு கூடிய தன்னுடைய மனதின் விகார மூலமாக என்று பொருள். அதனால் என்ன ஏற்படுமென்று கேள்க்கக் கூறுகிறார்—"புருஷனுக்தம்" என்று. கார்யத்திற்கு உபயோகப்படாத தர்மங்கள் இருக்கவேணுமென்கிற நிர்பந்தமில்லையென்று பூர்வபக்ஷியால் முன் கூறப்பட்டது. ஸத்வம் முதலிய குணங்களோ கார்யத்தைச்செய்ய உபயோகப்படுவதால் அந்தக் குணங்களுக்கு கர்த்தாவச்யமாயிருப்பதால் கர்த்தாவுக்கு கர்ம ஸம்பந்தத்தை விலக்க முடியாது என்கிற தாத்பர்யத்தைக் கொண்டு கூறுகிறார்—"ஜ்ஞான ஶக்தியைப்போல்" என்று. ஸுகம், துக்கம், மோஹம் முதலியவை ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்கிற குணங்களைக் காரணமாகவுடையவை என்பது ஶாஸ்திரத்தால் ஸித்தம். ஸுகம் முதலியதற்கு ஹேதுவான ஶரீரம் முதலியதான உபாதான த்ரவ்யத்திற்கும் நிமித்த காரணமான கர்த்தாவுக்கும் ஸத்வம் முதலிய குணங்களின் ஸம்பந்தம் சாஸ்திரத்தால் ஏற்படுவது "நிர்குணமாயும், அப்ரமேயமாயும், ஶுத்தமாயும், அமல ஸ்வபாவமுமான" பிரம்மத்திற்கு ஸ்ருஷ்டி முதலிய வியாபாரம் எப்படி ஒப்புக்கொள்ளக்கூடும்? என்பது முதலிய பிரமாணங்களால் காணப்படுகிறது. ஆகையால் ஸத்வம் முதலியதை குணமாகவுடைய ஶரீரத்திற்குக் காரணமான த்ரவியத்தை ஸத்வம் முதலிய குணங்களின் ஸம்பந்தத்தால் விகாரத்தை யடையும் மனஸை யுடைய புருஷன் அதிஷ்டானம் செய்கிறான் குணங்களின் ஸம்பந்தமும் கர்மத்தினால் ஏற்படுவதால் கர்மவச்யத்வம் வரத்தெரியுமென்று பொருள். வேறு காரணத்தாலும் கர்மஸம்பந்தம் வரக்கூடியதைக் கூறுகிறார்—"ஜ்ஞானம்" என்று. ஜ்ஞான ஶக்திகளின் விசித்ரத் தன்மையால் ஸ்ருஷ்டியும் விசித்ரமாகிறது என்பதில்லை; ஆனால் கேவலம் இச்சையைப் பொருத்தத் தான் ஸ்ருஷ்டியின் பேதம் என்று சொல்லவந்தால் அதற்குப் பதில் கூறுகிறார்— "இச்

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

ஈஷ்யாயாஃ கார்யாரம்பஹேதுத்வேவி விஷயவிமோஷவிமோஷிதா
யாஸ்தஸ்யாஸ்ஸத்வாதிமூலத்வேந கர்மஸம்பந்தோऽவர்ஜநீயஃ! அத
க்ஷேத்ரஜ்ஞா ஏவ கர்த்தாரஃ, ந தத்விலக்ஷணஃ கஸ்சித்நுமாநாத் ஸித்யதி!
பவந்தி ச ப்ரயோகாஃ, தநுபுவநாதிக்ஷேத்ரஜ்ஞகர்த்ருகம் கார்ய

இச்சாயாஃ கார்யாரம்பஹேதுத்வேபி விஷயவிமோஷவிமோஷிதா
யாஸ்தஸ்யாஸ்ஸத்வாதிமூலத்வேந கர்மஸம்பந்தோऽவர்ஜநீயஃ! அத
க்ஷேத்ரஜ்ஞா ஏவ கர்த்தாரஃ, ந தத்விலக்ஷணஃ கஸ்சித்நுமாநாத் ஸித்யதி!
பவந்தி ச ப்ரயோகாஃ, தநுபுவநாதிக்ஷேத்ரஜ்ஞகர்த்ருகம் கார்ய

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

லும் அப்படி ஒப்புக்கொள்ள வேணும். இச்சை யென்பது கார்யத்தை யாரம்பிக்க ஹேது என்று சொன்னலும் முதல் குறிப்பிட்ட விஷயத்தைப் பற்றிய அவ்விச்சையும் ஸத்வாதி குணமூலமானபடியால் கர்ம ஸம்பந்தத் தைத் தள்ள முடியாது. க்ஷேத்ரஜ்ஞரென்கிற ஜீவர்கள்தான் கர்த்தாக்களா வார். அவர்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணனான ஒரு புருஷன் அனுமானத்தால் ஸித்திக்க மாட்டான்.

(இந்த விஷயத்தில்) "அனுமானங்களும் உண்டு" உடம்பு, புவனம்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

சையினுடைய" என்று. ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி முதலியதைப் பற்றியதும் அதிலும் அத் புதமான விசித்திரஸ்ருஷ்டியைப் பற்றியதுமான ஒரு குறிப்பிட்ட விஷயத்தைப் பற் றிய இச்சை, ஸத்வம் முதலிய குண ஸம்பந்தத்திலேலேயே ஏற்படக் கூடியதாகை யால் அது கர்ம மூலம்தான் என்று பொருள். இப்படி எங்கெங்கே கர்த்ருத்வம் இருக் குமோ, அங்கேயெல்லாம் க்ஷேத்ரஜ்ஞன் என்கிற ஜீவனே கர்த்தாவாயிருக்கவேண்டு மென்கிற வியாப்தியைக் காண்கிறோமாதலால் § ஜீவர்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷண னான ஈஸ்வரனென்கிற ஒரு கர்த்தா ஸித்திக்கக் காரணமில்லை யென்று கூறுகிறார்— "ஆகையால்" என்று. எதிர் அனுமானங்களைக் கூறுகிறார்— "இருக்கின்றன"

அநுபந்தம்—

§ முக்குணங்களுக்கும் வஸ்யராயிருப்பவர் ஜீவர். கர்மத்தால் அவர்கள் முக் குண வஸ்யராகிறார்கள். முக்குணமில்லாத ஈஸ்வரனைப் போன்றவர் ஸ்ருஷ்டிக்க ஆசைப்படவும் ஸ்ருஷ்டிக்கவும் இடமேயில்லை. ஆகையால் முக்குணமுடைய ஜீவர் தான் கர்த்தாவாக வேண்டும். அதில்லாத ஈஸ்வரன் கர்த்தாவாகமாட்டான்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

கூஷுடவத்। ஈஸ்வரஃ கதாசந பவதி, வ்யபொஜநஸாமான்யாத் கூஷுடவத்! ஈஸ்வரः கர்தா ந பவதி, ப்ரயோஜநஸாமான்யத்வாத்,

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

முதலியது அவைகள் சார்யமாகையால் "குடத்தைப்போல" ஈஸ்வரன் கர்த்தாவாகமாட்டான். அவனுக்கு யாதொரு ப்ரயோஜனமும் இல்லாததால்,

சீந்தப்ரகாசிகை தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு—

என்று, "ஸரீரம், புவனம் முதலியது" என்று. இது எதிரனுமானமுமாகும். ¶ எதிர்த்தர்க்கமுமாகும். மற்றவை எதிர்த்தர்க்கங்களேயாகும். கார்யத்வமிருக்குமிடத்தில் ஜீவனே கர்த்தாவாக இருக்கவேண்டிவரும். ‡ கர்த்ருத்வமிருக்குமிடத்தில்

அநுபதம்—

¶ அனுமானமென்பது ப்ரதிஜ்ஞை, ஹேது, த்ருஷ்டாந்தம், பராமர்ஸம், நிகமனம் ஆகிய ஐந்து அவயவங்களையுடையது. தர்க்கம் என்பது அனுமானத்திற்கும் பெயர். "ஹேது இருக்கட்டும், ஸாத்யமில்லாமற்போனாலென்ன" என்று வ்யாப்தியை ஆக்ஷேபித்து எதிரி ஸங்கை செய்யும் பொழுது அந்த ஆக்ஷேபத்தை நிரஸிப்பதற்காக "ஸாத்யமில்லையேயாயின் ஹேதுவும் இராமற்போமே" யென்று தைர்யமாய் எதிரியும் ஆக்ஷேபிக்க முடியாதபடி சொல்லும் பதிலுரைக்கு அனுகூலதர்க்கம் என்று பெயர். இதற்கும் தர்க்கம் என்ற பெயர் உண்டு. பாஷ்யத்தில் ஸாதித்திருப்பது இவ்விரண்டு விதமான தர்க்கங்களுமாகலாம். ஹேதுவுக்கும் ஸாத்யத்திற்கும் இணைபிரியாத வ்யாப்தி நிஸ்ஸம்ஸயமாயிருந்தால் தான் இப்படி நாம் அனுகூலதர்க்க முரையில் பதில் சொல்லமுடியும். எதிரி வ்யாப்தியை ஆக்ஷேபித்துக் கேட்ட ஸங்கை இந்த தர்க்கத்தால் தொலைந்து வ்யாப்தியும் த்ருடப்பட்டு அனுமானமும் இதனால் அனுக்ரஹிக்கப்பட்டு அனுமிதியும் ஸித்திக்கிறது. ப்ரயோகம் என்பது அனுமானத்திற்குப்பெயர். பாஷ்யத்தில் கூறிய முதல் ப்ரயோகம் ஒருதனி எதிர் அனுமானமாகும். "ஸரீரம் பூமி முதலியது ஜீவர்களால் செய்யப்பட்டது" என்பது ப்ரதிஜ்ஞாவாக்யம். "கார்யத்வத்தாலே" என்பது ஹேது. "குடத்தைப்போல" என்பது த்ருஷ்டாந்தம். "எங்கெங்கே கார்யத்வம் உண்டோ அங்கங்கே ஜீவர்கள் தான் கர்த்தா என்கிற பராமர்ஸவாக்யத்தையும்" "ஆகையால் சொன்ன ப்ரதிஜ்ஞை சரி" என்ற நிகமனவாக்யத்தையும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம். இப்படிக்கு இது ஒரு தனியான எதிரனுமானமாகும். "கார்யத்வம் இருக்கட்டும், ஜீவர்களே கர்த்தாவாயிருக்கட்டுமே; அவர்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான ஒரு சேதனன் வேண்டியதில்லையே" என்கிற பேச்சும் இங்கே இருப்பதால் இதை ப்ரதிதர்க்கம் என்றும் சொல்லலாம்.

‡ கார்யத்வமிருக்கட்டும்; ஜீவர்களே கர்த்தாக்களாயிருக்கட்டும் என்கிற எதிர்த்தர்க்கம் முதல் ப்ரயோகத்தில் உள்ளது.

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

ஸுக்ஷாத்வஸ்ய। ஈஸ்வரஃ கர்தா ந பவதி, அஸரீரத்வாத்தத்வதேவ, ந
ச க்ஷேத்ரஜ்ஞாநாம் ஸ்வஸரீராதிஷ்டாநே வ்யபிசாரஃ, தத்ராப்யநாதேஃ

முக்தாத்மவத்! ஈஸ்வரஃ கர்தா ந பவதி, அஸரீரத்வாத்தத்வதேவ, ந
ச க்ஷேத்ரஜ்ஞாநாம் ஸ்வஸரீராதிஷ்டாநே வ்யபிசாரஃ, தத்ராப்யநாதேஃ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

"முக்தாத்மாவைப்போல." "ஈச்வரன் கர்த்தாவாகமாட்டான்," அவனுக்கு ஸரீரமில்லாமையால். "முன் சொன்ன முக்தாத்மாவைப்போல்" ஜீவர்கள் தங்கள் ஸரீரத்தில் இருந்து நியமிக்கும் விஷயத்தில் வ்யபிசாரம் வராது. அங்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கர்த்தா ஒரு பிரயோஜனத்தை யபேக்ஷித்தவனாகவேயிருக்கவேணும். † கர்த்ருத்வமும் ஸரீரமுடையவனாகவேயிருக்க வேணுமென்று அர்த்தம். * ஸரீரமில்லாததால் என்கிற ஹேதுவுக்கு வ்யபிசாரம் வருமோவென்று சங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் "ந ச" என்று. "அநாதேஃ" என்கிற பாஷ்யபதத்திற்கு § பீஜாங்குரம் போல ப்ரவாஹத்தால் அநாதியான என்று பொருள். அதிஷ்டானம் என்பது ஸரீரத்தோடு முதல் முதல் ஸம்பந்தப்படுவது என்று சொன்னால் அது ஸூக்ஷ்ம ஸரீரம், ஸ்தூல ஸரீரம் இவை

அநுபதம்—

† "கார்யத்வமிருக்கட்டும்; கார்யத்தின் கர்த்தா ப்ரயோஜனாபேக்ஷையுள்ளவனாகத்தானே யிருக்கவேண்டும்" என்பது 2-வது ப்ரயோகத்தால் காட்டும் எதிர்த்தர்க்கம். ஈஸ்வரன் நிரபேக்ஷனாகையால் அவன் கர்த்தாவாக மூடியாது. பாஷ்யத்தில் கூறிய இந்த இரண்டாவது யுக்தி அநுமானமல்ல; எதிர்த்தர்க்கந்தான்.

* "கார்யத்வமிருக்கட்டும்; கர்த்தா ஸரீரனாகவே யிருக்கவேண்டுமே" என்ற இந்தத்தர்க்கம் பாஷ்யத்தில் மூன்றாவது ப்ரயோகத்தால் காட்டும் எதிர்த்தர்க்கம். இதனால் ஸரீரமில்லாத ஈஸ்வரன் கர்த்தாவாகமாட்டான் என்று ஏற்படும்.

§ இதை பீஜாங்குரந்யாய மென்று சொல்லுவது. பீஜமென்றால் விதை. அங்குர மென்றால் மூளை. விதையும் மூளையும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக அநாதித் தொடர்ச்சியாய் வந்து கொண்டிருக்கும். விதையிலிருந்து செடியா, செடியிலிருந்து விதையா வென்று அநவஸ்தை தோஷம் சொல்லக்கூடாது. அநாதி ப்ரவாஹமாய் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய் வந்துகொண்டிருக்கும் காரண கார்யப் பொருளின் பரம்பரையைப் பற்றிய இம்மாதிரி இடங்களில் அநவஸ்தை தோஷம் இல்லை. முதல் முதலாக ஒரு விதை ஒரு காலத்தில் ஆரம்பித்ததென்றே சொல்லமுடியாது. ஏனென்றால் இந்தக் காரண கார்ய பரம்பரை அநாதி.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஸூக்ஷ்மஸரீரஸ்ய ஸத்பாவாத் ! விமதிவிஷய: காலோ ந லோகஸ்ய

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கேயும் அனுதியான ஸூக்ஷ்ம ஸரீரம் இருப்பதால். விவாத விஷயமான "ஸ்ருஷ்டிக்கு முந்திய" காலம் லோக ஸம்பந்தமான காலமல்ல. அதுவும்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு—

கள் ப்ரவாகத்தால் அனுதி என்பதால் பரிகரிக்கப்படும். ¶ எப்படி குழந்தையின் ஸரீரத்தோடு கூடிய ஒருவன் யௌவனம் வருங்கால் யௌவன ஸரீரத்தை யடைகிறானோ, அது போலவே முன்பிருந்த ஸூக்ஷ்மமான ஸரீரத்தோடு ஸ்தூலமான ஸரீரத்தை அடைவான். அதிஷ்டானம் என்பது ஸரீரத்தை ஏவுதல் தான் என்று சொல்வதும் ஸ்வபரநிர்வாஹக நியாயத்தால் ‡ பரிஹரிக்கப்படும். ஸரீரம் தவிர மற்றதை ப்ரேரணம் செய்ய ஸரீராபேக்ஷை யுண்டு. ஸரீரத்தையே ப்ரேரணம் செய்ய இன்னொரு ஸரீரத்தையபேக்ஷிப்பது இல்லையல்லவா? ப்ரேரிக்கப்படுவது தன் சரீரமாகிவிட்டதால் அதை ஏவுதல்செய்ய வேறு ஸரீரத்தை யபேக்ஷிக்காமலே

அரும்பதம்—

¶ ஸூக்ஷ்மஸரீரமும் அதிலிருந்து உண்டாகும் ஸ்தூல ஸரீரமும் அநாதி ப்ரவாஹத்தால் தொடர்ச்சியாக வந்து கொண்டேயிருப்பதால் பீஜாங்குர ஜ்ஞாயத்தால் இங்கு அநவஸ்தாதோஷம் இல்லை. அதிஷ்டானம் செய்வதென்றால் முதன் முதலில் ஒரு ஸரீரம் வேணுமேயென்று எதிரி ஆக்ஷேபிக்கவேணும். அப்படி அநாதி ப்ரவாஹ பரம்பரையில் முதன் முதல் என்பதே கிடையாது என்று பதில் சொல்லி அநவஸ்தா தோஷம் பரிஹரிக்கப்படும்.

‡ நம் ஸரீரத்தைக் கொண்டு வெளிப் பொருள்களை நாம் ஏவுதற்கு நம்முடைய ஸரீரத்தில் நாம் அதிஷ்டானம் செய்யவேண்டும் நம்முடைய ஸரீரத்தையே நாம் ஏவுவதற்கு நமக்கு வேறு ஸரீரம் வேண்டியதில்லை. (வேறு ஸரீரத்தை அதிஷ்டானம் செய்யாமலே நம் ஸரீரத்தை நாம் கார்யம் செய்யும்படி ஏவலாம். நம்முடைய ஸரீரம் தன்னை யேவிக்கொள்ளத் தானே போதும். அதன் ஏவுதலே வேறு ஸரீராபேக்ஷையில்லாமல் அதைக்கொண்டே யேவலாம் மற்ற வெளிப் பொருள்களையேவ அதனபேக்ஷை அவசியமாக வேண்டும் தன்னுடைய ப்ரேரணத்தைத் தானே நிர்வஹிப்பதாலும், மற்றப் பொருள்களின் ப்ரேரணத்தையும் தானே நிர்வஹிப்பதாலும் அதை "ஸ்வபரநிர்வாஹம்" என்று சொல்லுவது. தன்னுடைய ப்ரேரணத்திற்கு தானே கர்த்தாவும் கர்மமுமாய் அது ஒருவாறு ஆகலாம்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

நூ:, காலேஷ்வாத்ய தநகாலவதி। கூவி ச, கிமீஶ்வராஷ்ஶரீரோ

ந்ய:, காலத்வாத், வர்த்தமாநகாலவதிதி ! அபி ச, கிமீஶ்வரஷ்ஶரீரோ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஒரு காலமானபடியால் இந்த நிகழ் காலத்தைப்போல.''

மேலும் ஈஸ்வரன் ஸரீரனுயிருந்து கார்யம் செய்கிறனு? அல்லது

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கூடும். ¶ அப்படியே ஜகத்தே ஈச்வரனுக்கு ஸரீரமாஞல், ஸரீரமிருப்பதால் மட்டும் கர்மவச்யத்வம் வராது. தேஹமானது தன் விஷயமான ஜ்ஞானத்தை யுண்டு பண்ணுவதில் ஸாதனமாயும் ஜ்ஞானத்திற்கு கர்மமாயும் எப்படி ஆகிறதோ, எப்படி ஒரு குடம் தன் விஷயமான அறிவை யுண்டுபண்ணுவதில் தன் இருப்பினுலேயே காரணமாகி பிறகு தன் விஷயமான அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமுமாகிறதோ, § அப்படியே தன் விஷயமான ப்ரேரணத்தில் ஸரீரம் கர்த்தாவும், கர்மமும் ஆகக்கூடுமாகையால் ஒன்றே கர்த்தாவும் கர்மமும் ஆகலாமா என்கிற விரோதமில்லை. மூன்று முதலியதில் கர்த்தாவின் ஸரீரத்தைக் காணுமே; அப்படிக் காணுததால் (இங்கே ஸரீரமில்லையென்று காணுததாலில்லை என்கிற) அனுபலப்தி ‡ ப்ரமாணத்தால் ஸரீரமில்லை யென்று

அநுபதம்—

¶ தன்னுடைய ஸரீரமான ஜகத்தை ப்ரேரிப்பதற்கு ஈஸ்வரனுக்கு வேறு ஸரீரம் வேண்டியதில்லை.

§ ஒரே பொருளுக்கு தன்னைக் குறித்தே கர்த்ருத்வம் சொன்னுல் ஒன்றுக்கே கர்த்ருத்வமும் கர்மத்வமும் கூடுமோ வென்கிற கேள்விக்கு இடம் வருகிறது. அப்படிக்கும் உண்டென்று காட்டுகிறார். ''குடத்தைப் பற்றிய அறிவு'' என்று சொல்லுகையில் குடம் அந்த அறிவுக்குக் காரணமாயும், அந்த அறிவுக்கு விஷயமாயும் (அதாவது கர்மமாயும்) ஆகிறது. அறியப்படும் பொருளும் அது. அறியப்படும் காரணமும் அதுவே.

‡ ப்ரத்யக்ஷம் அனுமானம் முதலியதைப் போல ''அனுபலப்தி'' என்று ஒரு தனிப்ரமாணம் உண்டென்று சிலர் சொல்லுவர். புலன்களுக்கு புலப்படயோக்யமான பொருள் ஓரிடத்தில் புலப்படாதிருந்தால் அந்தப்பொருள் அங்கேயில்லையென்று இந்த ப்ரமாணத்தால் சொல்லலாம். இங்கே இந்தக் கூடத்தில் குடம் இல்லை யென்று இந்த ப்ரமாணத்தால் ஸாதிக்கலாம். ஒரு பொருள் ஓரிடத்தில் காணப்படாததால் அது அங்கே யில்லை என்று சொல்வதற்கு அது காண்பதற்கு யோக்யமான பொருளாக இருக்க வேண்டும். கண்ணுக்குத் தெரியாத பிசாசங்கள் கண்ணுக்குப் படாததால்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஸஶரீரோ வா அயம் கரோதி। ந தாவதஶரீரः, கஶரீரஸ்ய கர்த்ரு

அஶரீரோ வா கார்யம் கரோதி ? ந தாவதஶரீரः, அஶரீரஸ்ய கர்த்ரு

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

அசரீரனுகவா? அஶரீரனுயிருந்து செய்யமுடியாது. அஶரீரனுக்கு கர்த்ருத்

சீநுதப்பிகாசிகை தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு—

ஸாதிக்க முடியாது. கண்ணுக்குத் தெரியக்கூடிய வஸ்து கண்ணுக்குப் படாமலிருப்பதைக் கொண்டு அதை இல்லை யென்று ஸாதிக்கலாம். ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு புலப்படாத பிசாசுகள், அச்ருஷ்யத்வத்தை ஸித்தி செய்திருக்கும் ஸித்த யோகிகள் இவர்களுடைய ஸரீரங்களைப் போல இந்த கர்த்தாவின் ஸரீரம் காணமுடியாததாக இருக்கக்கூடும். அல்லது வேறு தூர தேசத்தில் இருப்பவனுல் தன் ஸரீரத்தைக்கொண்டு ஸங்கல்பமாத்திரத்தால் விஷயம் முதலியதை ப்ரேரணை செய்வது போல் ஏவுதல் செய்வது யுக்தமாகும். வேறொரு எதிர்த்தர்க்கத்தைக் கூறுகிறார்—"விமதி" என்று இங்கே ஸூர்யனுடைய கதியின் ஆவ்ருத்தியைக் கணக்கிடுவதைக் கொண்டு முன் என்றும், பின் என்றும் காலத்தைப் பக்ஷமாகக் கொள்ளுவதால் ஆஶ்ரயாஸித்தி †

அரும்பதம்—

பிசாசமில்லை யென்று சொல்லமுடியாது. "யோக்யாநுபலப்தி" என்ற இந்த ப்ரமாணத்தைச்சொல்லுவர். காணயோக்யமான பொருளின் காணப்படாமை என்ற பொருள். மூளையை உண்டு பண்ணுகிறவனுடைய ஸரீரத்தைக் காணுததால் அவனுக்கு ஸரீரமில்லை என்று சொல்ல முடியாது; ஏனென்றால், அவனுடைய ஸரீரம் அவனுடைய யோகஸித்தியால் பெற்றிருக்கும் அணிமாதி ஸக்திகளால் கண்ணுக்குப் புலப்பட யோக்யமல்லாதிருக்கலாம்.

† பக்ஷமே யில்லாததானுல் அதை ஆஶ்ரயாஸித்தி தோஷம் என்பர். ஸாத்யமான தர்மத்திற்கு பக்ஷம் தானே ஆஶ்ரயம். ஆகாசத் தாமரை பரிமள முடையது என்று ஸாதிக்கவந்தால் ஆகாசத்தாமரை என்னும் பக்ஷமே யில்லாததால் ஆஶ்ரயாஸித்தி யென்னும் தோஷத்தைச்சொல்லாம். இங்கே மூன் காலமென்று சொல்லாமல் பொதுவாக காலமென்று மட்டும் சொன்னுல் அதில் வர்த்தமான காலமும் சேருமாகையாலும் வர்த்தமான காலத்தில் உலகம் இருப்பதைப் பற்றி ஸம்திதகமில்லாமையாலும் ஸாதிக்க வேண்டிய தர்மம் பக்ஷத்தில் இருப்பது ஸம்ஶயமாயிருந்தால் தான் பக்ஷமென்று பெயர் சொல்லக் கூடியதாதலாலும் இங்கே வர்த்தமான காலத்தையும் பக்ஷமாகச் சேர்த்துக் கொண்டால் பக்ஷத்தில் ஸாத்ய மிருப்பது நிச்சயமாகையால் பக்ஷம் இல்லையென்கிற ஆஶ்ரயாஸித்தி தோஷத்திற்கு இடம் வரும். அதனுல் இங்கே விவாத விஷயமான முன் காலத்தையும் பின் வரப்போகிற காலத்தையும் மட்டும்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

கூர ஈவயஷ்டீ: । ஸாநவாந்யவி காயபூணி ஸஸ்ரீரவைவ ஸ வஹி, ஸநவொர நித்யகூவ்யதரீரவொஷ ஸ ஏதேஷ தகாயபூ ஸபூநாக। நாவி ஸஸ்ரீர:, விகல்பாஸஹக்வாத், தச்சரீரம் கிம் நித்யம்

த்வாநுபலப்தே: ! மாநஸாந்யபி கார்யாணி ஸஸ்ரீரஸ்யைவ பவந்தி, மநஸோ நித்யத்வேப்யஸரீரஸ்ய முக்தேஷ தத்கார்யத ர்ஸநாத் ! நாபி ஸஸ்ரீர:, விகல்பாஸஹத்வாத், தச்சரீரம் கிம் நித்யம் ?

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

வத்தைக் காண்கிறதில்லை. மனதினால் செய்யப்படும் கார்யங்கள் கூட ஸஸ்ரீ ரனுடையே உண்டாகின்றன. மனஸ நித்ய மென்று ஒப்புக்கொண்டாலும் ஸரீர மில்லாத முக்தர்களிடத்தில் மானஸமான கார்யங்களைக் காண்பதில்லை. ஸரீரனும் ஈஸ்வரன் கார்யத்தைச் செய்ய முடியாது. இப்படியா? அப் படியா வென்று விகல்ப்பித்துக் கேள்ப்பதற்கு பதில் சொல்ல முடியாது. அவன் ஸரீரம் நித்யமா? அல்லது அநித்யமா? நித்ய மென்று சொல்ல ஒண்

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு —

என்கிற தோஷம் இல்லை. வேறொறு ப்ரகாரமாய் பூர்வபக்ஷியின் அனுமானத்தை தூஷிக்கிறார்—"மேலும்" என்று தொடங்கி. தூஷிப்பதற்காக இப்படியா அப்படியா என்று விகல்பித்துக் கேள்க்கிறார்—"கிம்" என்று. புத்தியில் நெருங்கியிருக்கும் பின் கோடியை முதலில் தூஷிக்கிறார்—"ந தாவத்" என்று. ஸரீரமில்லாவிடினும் மன தைக் கொண்டு செய்கை கூடுமென்று மூன் சொல்லியதை தூஷிக்கிறார்—"மானஸ ங்களும்" என்று. ஏன் அப்படி என்று கேள்க்க பதில் கூறுகிறார்—"மனஸி னுடைய" என்று. (அபி) கூட என்கிற பதத்தால் தம்முடைய பக்ஷத்தில் (மனஸின்) நித்யத்வத்தை ஒப்புக்கொள்வதில்லை யென்பது ஸூசிக்கப்படுகிறது. ஸரீரமுண்டு என்னும் பக்ஷத்தை தூஷிக்கிறார்— "நாபி" என்று. இப்படியா அப்படியா என்று

அரும்பதம்—

பக்ஷமாகக்கொள்ளுவதாலும், வர்த்தமான காலத்தை பக்ஷத்தில் சேர்க்காமல் அதை ப்ரஸித்த மென்று த்ருஷ்டாந்தமாகக் கொண்டிருப்பதாலும் இங்கே ஆஸ்ரயாஸித்தி தோஷத்திற்கு இடமில்லை யென்று ச்ருதப்ரகாசிகையின் கருத்து. ஸ்ரீபாஷ்யகாரரு டைய அனுமானத்தில் "கால:" என்பதற்கு தகாரர் விஷயமான சென்ற காலமும் எதிர்காலமும் தான் பொருள். வர்த்தமான காலத்தில் உலகம் இருக்கிறது என்பது ப்ரஸித்தமாகையாலும் அதைப்பற்றி யாதொரு ஸந்தேகமும் இல்லை யாதலாலும் வர்த்தமான காலத்தை பக்ஷத்திலிருந்து நீக்கினதாக ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளமும் ஸ்பஷ்டமே.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

உதாநித்ய: ? நநு தாவதநித்ய: । ஸாவயவஸ்ய தஸ்ய நித்யத்வே ஜக
தோபி நித்யத்வாவிரோதாதீஸ்வராஸித்தே: । நாப்யநித்ய: । தத்ப்ரதிரி
க்தஸ்ய தச்சரீரஹேதோஸ்ததாநீமபாவாத் । ஸ்வயமேவ ஹேதுரிதி
சேத், ந । அசரீரஸ்ய தத்தயோகாத் । அந்யேந சரீரேண ஸசரீர
இதிசேத், ந । அநவஸ்தாநாத் । ஸ கிம் ஸ்வ்யாபார: ? நிர்வ்யா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ணது. அவயவங்களோடு கூடிய அவன் சரீரம் நித்யமானால் ஜகத்தும் நித்யமாவதில் யாதொரு விரோதம் இல்லாமற்போகுமாதலால் ஈச்வரன் ஸித்திக்கமாட்டான். யாதொரு ஈச்வரனைத் தவிர அவன் சரீரத்தை உண்டு பண்ணவேண்டியதற்கு காரணம் ஒன்றும் அக்காலத்தில் இல்லாமையால் அவன் சரீரம் அநித்ய மென்றும் சொல்ல வொண்ணாது. தானே அதற்கு ஹேதுவாவான் என்றாலோ, அதுவும் கூடாது. சரீரமில்லாத அவனுக்கு தன் சரீரத்தை யுண்டு பண்ண முடியாது. வேறொரு சரீரத்தை வைத்துக் கொண்டு ஸசரீரனாக விருந்து செய்கிறானென்றாலோ, அதுவும் கூடாது. எனெனில், அநவஸ்தை தோஷம் வரும். அவன் ஸ்வ்யாபாரனுய் செய்கிறானா ? நிர்வ்யா

சீநதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

விகல்பித்துக் கேட்டால் பதில் சொல்லியிலாது என்பதைத் தெளிவாக்க இப்படியா அப்படியா என்று கேழ்க்கிறார்—"அநித்ய" என்று. முதல் கோடியை தூஷிக்கிறார்—"நநு தாவத்" என்று. ஜகத: என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு பூமி பர்வதம் முதலியதின் என்று அர்த்தம். இரண்டாவது கோடியை தூஷிக்கிறார்—"நாபி" என்று. ஹேதுவைக் கூறுகிறார்—"அது தவிர்நித்ய" என்று. அவன் சரீரத்துக்குக் காரணமான வேறு சரீரமில்லாமையால் என்று அர்த்தம். ஸித்தாந்தி சொன்ன தூஷணத்தை பரிஹரிப்பதற்காக பூர்வபக்ஷி பதில் சொன்னதை ஸங்கிக்கிறார்—"தானகவே" என்று. ஸ்வ்யம் என்கிற பாஷ்ய ஸப்தம் ஈச்வரனைச் சொல்லுகிறது. பரிகரிக்கிறார்—"இல்லை" என்று. "ததயோகாத்" என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு ஹேதுக்வம் கூடாதாகையால் என்று பொருள். மறுபடியும் ஸங்கிக்கிறார்—"வேறொரு" என்று. அநவஸ்தையென்னும் தோஷம் வருமென்று கூறுகிறார்—"இல்லை" என்று ப்ரமாண ஸித்தமாக ஒன்றுக்குப்பின் ஒன்றாக வரும் பரம்பரை தோஷமாகாதென்றால், சரீரமிருப்பதால்

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

வாரோவா ? அஸரீரகவாதெவ ந ஸவ்யாவாரஃ । நாவி நிர்வ்யாவா
ரஃ காயம் கரொதி, முக்தாதவத் । காயம் ஜகதி ஸ்ரஷ்டாரதவ்யாவா
ரகர்த்ருகமித்யுச்யமானெ பக்ஷஸ்யாப்ரஸித்தவிஸெஷணகம், தூ
ஷ்டாதஸ்ய ச ஸாத்யஹீநதா, கதொஸ்துநாநுமாணெநெஸ்வரா

பாரோ வா ? அஸரீரத்வாதேவ ந ஸவ்யாபாரः ! நாபி நிர்வ்யா
பாரः கார்யம் கரோதி, முக்தாத்மவத் ! கார்யம் ஜகதிச்சாமாத்ரவ்யாபா
ரகர்த்ருகமித்யுச்யமானே பக்ஷஸ்யாப்ரஸித்தவிஸேஷணத்வம் த்ரு
ஷ்டாந்தஸ்ய ச ஸாத்யஹீநதா, அதோ தர்ஸநாநுகுண்யேநேஸ்வரா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பாரனுய் செய்கிறனு ? ஸரீரமில்லாமையால் ஸவ்யாபாரனுய் செய்ய நியாய மில்லை. நிர்வ்யாபாரனுயும் கார்யம் செய்ய இபலாது, முக்தாத்மாவைப் போலவே. ஜகத் என்னும் கார்யம் கேவலம் இச்சை என்கிற வியாபா ரத்தை மட்டும் உடைய கர்த்தாவால் செய்யப்படுகிறது என்று சொன்னுல் பக்ஷம் அப்ரஸித்தமான விசேஷணங்களை யுடையதென்கிற தோஷம் வரும். த்ருஷ்டாந்தத்திலும் ஸாத்யமில்லை என்கிற தோஷம் வரும். ஆகையால்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஏற்படும் கர்ம வஸ்யத்வ தோஷம் வந்தே தீரும் என்று தாத்பர்யம். கர்ம வஸ்யத் வம் வரும் என்கிற தோஷத்தை முன்னியே ஸாதித்திருப்பதால் இங்கேயும் அநவஸ்தா தோஷம் கூறியதற்கு கர்மவஸ்யத்வம் வரும் என்கிற பர்யந்தம் அபிப்ராயம் என்று தெளிவாகிறது. வேறொரு ப்ரகாரமாய் விகல்பித்து தூஷிக்கிறார்—"அவனென்ன" என்று. ஸரீரமில்லாதவனுக்கு வ்யாபாரம் (ப்ரயத்னம்) இல்லை யென்பதிலும் வ்யா பாரமில்லாதவன் யாதொரு கார்யத்தையும் செய்வதில்லை யென்பதிலும் முக்தாத்மா த்ருஷ்டாந்தமாவான். வ்யாபாரமென்கிற பாஷ்யபதத்திற்கு ப்ரயத்னம் என்று தாத்பர்யம். ஒரு குறிப்பிட்ட இச்சை செய்கைக்கு காரணமானுல் குணத்ரயங்க ளுக்கு வஸ்யனுக வேண்டி வருமென்பது முன்பே கூறப்பட்டது. இச்சை மட்டும் வ்யாபாரமாகுமென்று சொன்னுல், அதற்கு பதில் கூறுகிறார்—"கார்யமான ஜகத்து" என்று. "இச்சா மாத்ரம்" என்கிற பாஷ்யபதத்தில் மாத்ர ஸப்தத்தினுல் ஜ்ஞா னம் முதலிய குணங்களின் ஸம்பந்தமும் அதன் மூலமாக வரும் கர்ம ஸம்பந்தமும் தவிர்க்கப்படுகிறது. இங்கே ஆக்ஷேபம்—கர்மவஸ்யத்வம் முதலியது கர்த்தாவாயிருப்ப வனுக்கு வந்தே தீரும் என்று ஆபாதனம் செய்வது எப்படி ந்யாயமாகும்? கர்த்ருத்வம் இருக்குமிடமெல்லாம் கர்மவஸ்யத்வம் இருந்தே தீருமென்கிற வ்யாப்தி உண்மையே பக்ஷத்திலாவது எங்கள் பக்ஷத்திலாவது அதாவது உபயவாதிகள் பக்ஷத்திலும் ஒப்பு கொள்ளப் படாததால் நீர் ஆபாதனம் செய்யும் ப்ரஸங்கத்தில் வ்யாப்தி இல்லையே.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

நசாநம ஏஷநாநுமாநேநோபபாதநீதி ஸாதிதம்
வாஸ்து வஸ்துதத்ஸ்வபாவநிபந்தநம் வஸ்துஸ்வபாவஸ்து
தீயம் வாவதர்தவத்த்வம்கஸ்ய கோதிஸாஸ்த்ரபயோகாதிஸயாவரிதி தத

நுமாநம் தர்மநாநுகுண்யபராஹதமிதி ஸாஸ்த்ரைக ப்ரமாணக:
பரப்ரஹ்மபூதஸ்ஸர்வேஸ்வர: புருஷோத்தம: !

ஸாஸ்த்ரந்து ஸகலேதரப்ரமாணபரிக்ருஷ்டஸமஸ்தவஸ்துவிஸஜா
தீயம் ஸார்வஜ்ஞ்யஸத்யஸங்கல்பத்வாதிமிஸ்ராநவதிகாதிஸயாபரிமிதோ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கண்டிருப்பதற்கு அனுகுணமாக ஈஸ்வரனே அனுமானத்தால் ஸாதிப்போ மென்பது கண்டிருப்பதற்கு விரோதமாகையாலேயே அடிபட்டுப் போகுமாத லால் பரப்ரஹ்மமாகிய ஸர்வேஸ்வரனை புருஷோத்தமன் ஸாஸ்திரமென் கிற ஒரு ப்ரமாணத்தால் மட்டும் ஸித்திப்பவன்.

ஸாஸ்திரமோ வென்றால், மற்ற எல்லா ப்ரமாணங்களாலும் காணப்பட்ட எல்லாப் பொருள்களிலும் விலக்ஷணமாயும் ஸர்வஜ்ஞத்வம் ஸத்ய ஸங்கல்பத் வம் இவைகளோடு கூடிய அநவதிகாதிஸயமும் அபரிமிதமுமான உத்தம

சீநுதப்ராகாசிகை தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு—

ஈஸ்வரனிடத்தில் கர்த்ருத்வமிருந்தும் கர்மவஸ்பத்வம் இல்லை என்பதை நீரும் நானும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறோமல்லவா? இப்படி ஆக்ஷேபிப்பது ஒவ்வாது. ஸாஸ்திரத் தைத் தவிர வேறு ப்ரமாணத்தால் ஈஸ்வரன் ஸித்திப்பான் என்று கூறுகிற வாதி யைப் பார்த்து ஸாஸ்த்ரம் இல்லை போல வைத்துக் கொண்டு நாங்கள் செய்யும் ஆக்ஷேபமல்லவா இது. ஈஸ்வரனை விளக்கும் ஸாஸ்த்ரத்தின் பலத்தினால் நாங்கள் உன்பேரில் சொல்லும் வ்யாப்தியை அடித்து ஈஸ்வரானுமானத்தை ஸ்தாபிக்கப் பார்த்தால் அப்பொழுது அந்த அனுமானத்திற்கு நாங்கள் யுக்திமூலமாகச் சொல்லும் வ்யாப்தியை அடிப்பதற்கு ஸாஸ்திரத்தின் உதவியில்லாமல் ப்ராமாண்யம் ஸித்திக்கிற தில்லையாதலால், அனுமானத்தால் ஏற்படாத அம்ஸத்தை ஸாஸ்த்ரம் காட்டிக் கொடு க்கிறதே என்று ஏற்படுவதால் ஸாஸ்த்ரத்திற்கு அபூர்வவிஷயத்தை அறிவிக்கும் ப்ரா மாண்யம் ஸித்திக்கும். அல்லது வேறுவிதமாயும் தாத்பர்யம் சொல்லலாம். லௌகிக மல்லாத அதாவது ப்ரத்யக்ஷாநுமானமல்லாத ப்ரமாணத்தினால் மட்டும் அறியப்படும் கர்த்தாவைத்தவிர, மற்ற கர்த்தாக்களெல்லோரும் கர்மவஸ்பராகவே யிருந்து தீர வேண்டும் என்று வ்யாப்தி சொல்வோம். லௌகிகமல்லாத என்கிற ஸப்தத்தினால்

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

தாரமுணஸாகரம் நிகிலஹேயப்ரத்யநீகஸ்வரூபம் ப்ரதிபாத
தீதி ந ப்ரமாணாந்தராவஸிதவஸ்துஸாதர்ம்யப்ரயுக்ததோஷகந்த
ப்ரஸங்க: ! யத்து நிமித்தோபாதாநயோரைக்யமாகாஸாதேர்நிரவ
யவத்ரவ்யஸ்ய கார்யத்வஞ்சாநுபலப்தம் அஸக்யப்ரதிபாதநமித்யு
க்தம், ததப்யவிருத்தமிதி * ப்ரக்ருதிஸ்ச ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்தாநுப
ரோதாத், ந வியதஸ்ருதே: * இத்யத்ர ப்ரதிபாதயிஷ்யதே ! அத:

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

குணங்களுக்கு ஸாகரமும் எல்லா ஹேயங்களுக்கும் விரோதியாயிருக்கிற ஸ்வ
ரூப முடைய வஸ்துவை ப்ரதிபாதிக்கிறபடியால் வேறு ப்ரமாணங்களால்
அறியப்படும் வஸ்துக்களோடு ஸாதர்ம்யத்தால் ஏற்படக் கூடிய தோஷலே
ஸத்திற்கும் இடமில்லை. நிமித்தம், உபாதானம் இரண்டும் ஒன்றாயிருப்பதும்
ஆகாஸம் முதலிய அவயவங்களில்லாத பொருள்களுக்கு கார்யத்வமும் காணப்
பட்டதுமில்லை. அதை ஸாதிக்கவும் முடியாது என்று பூர்வபக்ஷி சொல்லி
யிருக்கிறாரே யென்றால், அதிலும் யாதொரு விரோதம் இல்லை யென்று
"உபாதானமும் ஆகும். ப்ரதிஜ்ஞை த்ருஷ்டாந்தம் இவைகளை அனுஸரித்து"
" ஆகாஸம் உண்டாவதில்லை. அதற்கு உத்பத்தி ஸ்ருதியில் கேழ்க்கப்படாத

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஸாஸ்த்ரம் யோகிப்ரத்யக்ஷம், முக்தர்களின் ப்ரத்யக்ஷம், ஈஸ்வரனின் ப்ரத்யக்ஷம்
ஆகிய இவை பொருளாகும். அனுமான தூஷணத்தை மூடிக்கிறார் — "ஆகையால்"
என்று. பரப்ரஹ்மம் ஈஸ்வரனைக்காட்டிலும் அதிரிக்தமான தத்வமல்ல என்பதை
விளக்குகிறது "ஸர்வேஸ்வரன்" என்கிற பாஷ்யபாகம். இதனால் 'ஈஸ்வரர்களுக்
கெல்லாம் தனக்கு மேலில்லாத மஹேஸ்வரனே' என்கிற ஸ்வேதாஸ்வதர ஸ்ருதி
நினைவு மூட்டியதாகிறது. இன்ன தேவதை யென்பதை நிர்ணயிப்பதற்காக "மஹா
னும் ப்ரபுவுமானவன் புருஷன்; ஸத்வத்தை ப்ரவர்த்திக்கும்படி செய்கிறவனும்
அவனேதான்;" என்கிற ஸ்ருதியை நினைவுக்குக் கொண்டுவர புருஷோத்தம ஸப்தம்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ப்ரஹ்மாணந்தராகோசரத்வேந ஶாஸ்த்ரைகவிஷயத்வாத் * யதோ வா இமாநி பூதாநி * இதி வாக்யமுக்தலக்ஷணம் ப்ரஹ்ம ப்ரதிபாதயதீதி ஸித்தம் !!

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தால்'' என்ற இடங்களில் பின்பு நிரூபிக்கப்படும். ஆகையால் வேறு ப்ரமாணத்திற்கு கோசரமில்லாததால் ஶாஸ்திர மொன்றுக்கே விஷயமாவதால் "எதிலிருந்து இந்த பூதங்களெல்லாம்" என்கிற வாக்யம் முற்கூறிய லக்ஷணத்தையுடைய ப்ரஹ்மத்தை பிரதிபாதிக்கிறது என்பது ஸித்தம்.

சந்ரப்ரகாசிகை தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு—

ப்ரயோகிக்கப்பட்டது. முன் கூறிய தோஷங்கள் உங்கள் பக்ஷத்திலேயே வருமே யென்று கேள்க்கக் கூறுகிறார் —"ஶாஸ்த்ராமோ" வென்று. எல்லாப் பொருள்களிலும் வேறுபாடான விலக்ஷணப் பொருள் எம் காரணமென்று காட்டுகிறார் —"ஸர்வஜ்ஞ" என்று. ஸார்வஜ்ஞ்ய ஸத்ய ஸங்கல்பத்வாதி மிஶ்ரம் என்கிற பாஷ்ய ஸப்தம் ப்ரஹ்மத்திற்கு விஶேஷணம். குணமென்கிற ஸப்தத்திற்கு விஶேஷணம் என்றும் சொல்லலாம். எனெனில், மற்ற குணங்கள் ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலிய இந்த குணங்களின் பரப்பேயாகும். ஒவ்வொரு குணமும் அநவதிகாதிஶயமாயிருக்கு மென்று தாத்பர்யம். அபரிமிதங்கள் என்பதற்கு எண்ணிலடங்காதவை என்று பொருள்.

ஶாஸ்த்ரயோநித்வாதிகரணம் முற்றிற்று.

கூரகுலாதிபர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

சாஸ்த்ரயோநித்வாதிகரணச்சுருக்கம்.

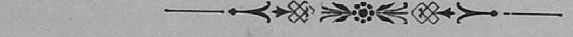

முதல் நான்கு ஸூத்ரங்களும் ப்ரஹ்ம மீமாம்ஸா ஸாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கது என்பதை ஸமர்த்திக்கிறதால் ஸாஸ்த்ரத்திற்கு உபோத்காதமாகும். ப்ரக்ருதமான வேதாந்த மீமாம்ஸா ஸாஸ்த்ரத்தின் ஆரம்ப ஸித்திக்கு உபயோகமான விசாரத்தைப்பற்றிய இந்த நான்கு ஸூத்ரங்களும் சேர்ந்து ஸாஸ்த்ராரம்ப ஸமர்த்தனம் என்கிற ஒரே விஷயத்தை ப்ரதிபாதிப்பதால் உபோத்காதபேடிகை எனப்படும். இந்த பேடிகைக்குள் முதலிரண்டு ஸூத்ரங்களும் சேர்ந்து ஒரு உள்பேடிகை. மூன்று நான்காவது ஸூத்ரங்கள் மற்றொரு உள்பேடிகை. முதல் உள்பேடிகை ப்ரஹ்மமென்னும் பொருளைப்பற்றி ப்ரதிதியை (அறிவை) ஸமர்த்திப்பதற்காக. ப்ரஹ்மமென்னும் ஸப்தம் ஸித்தவஸ்துவான ப்ரஹ்மமென்னும் பொருளை யறிவிக்கும் ஸக்தியுடையது என்று ப்ரஹ்மஸப்த வ்யுத்பத்தியை முதல் அதிகரணத்திலும், ப்ரஹ்மமென்னும் பொருளை லக்ஷணத்தால் அறியக்கூடுமென்பதை இரண்டாவது அதிகரணத்திலும் ஸமர்த்திக்கப்பட்டது. இரண்டாவது உள்பேடிகை ப்ரஹ்மமென்னும் பொருளில் ஸாஸ்த்ரத்திற்கு தாத்பர்யமும், ப்ராமாண்யமும் உண்டென்று ஸமர்த்திப்பதற்காக. ஸாஸ்த்ரத்திற்கு ஒரு பொருளில் தாத்பர்யம் இருப்பதற்கு முக்ய அடையாளங்கள் அந்தப் பொருளில் அபூர்வத்வமும் ஸபலத்வமும். ஆறுவிதமான தாத்பர்ய லிங்கங்களில் அபூர்வத்வமும் ஸபலத்வமும் சேர்ந்தது. ஸாஸ்த்ரத்திற்கு ஒரு பொருளில் ப்ராமாண்யம் இருப்பதற்கு அந்த விஷயம் அபூர்வமாக இருக்கவேண்டும். அபூர்வமென்றால் வேறு ப்ரமாணங்களால் ஸித்திக்காததாக இருக்கவேண்டும். ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் அனுமானத்தாலும் ஸித்திக்கும் பொருளை ஸாஸ்த்ரம் தெரிவிக்கவேண்டியதில்லை; ஸாஸ்த்ரம் அதைத் தெரிவிக்கவும் மாட்டாது. அறியாததை அறிவிப்பது ஸாஸ்த்ரத்தின் கார்யம். வேறு ப்ரமாணத்தால் இல்லையென்று ஸாதிக்கப்படுவதையும் ஸாஸ்த்ரம் அறிவிக்கமாட்டாது. கருப்பை வெளுப்பென்றும், இரண்டுமிரண்டும் கூட்டினால் மொத்தம் ஐந்தென்றும் ஸாஸ்த்ரத்திற்கு அறிவிக்க ஸக்தியில்லை. ப்ரமாணாந்தரத்தால் ஸாதிதத்தையும் பாதிதத்தையும் ஸாஸ்த்ரம் போதிக்கமாட்டாதென்று "அப்ராப்தே ஹி ஸாஸ்த்ரம் அர்த்தவத்" என்கிற ந்யாயத்தின் பொருளாக குமாரிலபட்டர்

வார்த்திகத்தில் கூறியிருக்கிறார். அந்த நியாயத்தின் ஆதாரத்தைக்கொண்டும் நையாயிகர்களுடைய ஈஸ்வர ஸாதகமான அனுமானங்களின் பலங்களைக் கொண்டும் ஸாஸ்த்ரம் ஈஸ்வரவிஷயத்தில் ப்ரமாணமாகாதென்று இங்கே பூர்வபக்ஷம் செய்யப்படுகிறது. இந்த அதிகரணத்தில் அபூர்வத்வத்தையும் அடுத்த அதிகரணத்தில் ப்ரயோஜனத்தையும் ஸாதித்து இவ்விரண்டு தாத்பர்ய லிங்கங்களையும் ஸமர்த்தனம் செய்வதால் இவ்விரண்டதிகரணங்களும் ஒரு உள்பேடிகை. சதுஸ்ஸூத்ரீ என்கிற நான்கு அதிகரணங்களிலும் ஒவ்வொரு குறிப்பிட்ட ஆக்ஷேப காரணங்களை முன்னிட்டு ஸாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதல்ல வென்கிற அந்தந்த பூர்வபக்ஷத்தைப் பரிஹரித்து ஸாஸ்த்ராரம்பத்தை ஸமர்த்திப்பது பொதுவான கார்யம். முன்னதிகரணத்தில் விரும்பியறிய வேண்டுமென்று முதல் ஸூத்ரத்தில் ப்ரதிஜ்ஞை செய்த ப்ரஹ்மத்தை "யதோவா" என்கிற ஜந்மாதி வாக்யம் ஜகத்காரணத்வம் என்கிற லக்ஷண மூலமாக ஜகத்திற்கு நிமித்தகாரணமாயும் உபாதான காரணமாயும் போதித்து அந்த ஜிஜ்ஞாஸ்யப்ரஹ்மத்தின் நிரதிசயமான ப்ருஹத்வத்தை விளக்குகிறதென்று சொல்லப்பட்டது. அதை ஆக்ஷேபித்து இந்த அதிகரணத்தில் பூர்வபக்ஷம் கிளம்புகிறது. அந்த சுருதிவாக்யம் ப்ரஹ்மம் ஜகத்திற்கு அபிந்ந நிமித்தோபாதானம் (நிமித்தகாரணமும் உபாதானகாரணமும் ஒன்றுசேர்ந்த காரணம்) என்று விளக்க ஸக்தமல்ல. மேலும், ப்ரஹ்மம் ஜகத்திற்கு நிமித்தகாரணமென்றுவது உபாதான காரணமென்றுவது விளக்க அந்த சுருதிவாக்யத்திற்கு யோக்யதையில்லை. ஏனென்றால், ஜகத்திற்கு ப்ரஹ்மம் நிமித்தகாரணமென்பதை அனுமானங்களினால் நியாயத்தில் ஸமர்த்களான நையாயிகர்கள் ஸாதனம் செய்திருக்கிறார்கள். அனுமானத்தால் ஸித்திப்பதும் நம்முடைய மனத்தினால் செய்யும் தர்க்கங்களுக்கு எட்டுவதுமான ப்ரஹ்மத்தின் ஜகத்காரணத்வம் என்னும் விஷயத்தை ஸாஸ்த்ரம் போதிக்க ஸக்தமல்ல. ப்ரஹ்மம் நிமித்தகாரணம் என்கிற அம்ஸத்தில் ஸாஸ்த்ரம் ப்ரமாணமாகாவிட்டாலும் அது உபாதானகாரணம் என்கிற அம்ஸம் அனுமானத்தால் ஏற்படுவதல்லவே; நையாயிகர்களும் உபாதானகாரணத்வத்தை ஒப்பவில்லையே; அந்த அம்ஸத்தை யாவது ஸ்ருதிவாக்யம் போதித்து ப்ரமாணமாகட்டுமே; ஸந்தேஹ விஷயமான அந்த அம்ஸத்தைவிளக்க ஸ்ருத்யர்த்த விசாரம் செய்யவேண்டியிருப்பதால் இந்த வேதாந்த விசார ஸாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கலாமேயென்று சொல்லலாமோ வென்றால் அதுவும் ஸாத்யமல்ல. ஒரே பொருள் நிமித்தகாரணமும் உபாதான காரணமும் ஆகாதென்று ஸர்வத்ர அவ்விரண்டு காரணங்களுடைய பேதத்தையே கண்டிருக்கிறோம். குயவன் குடத்திற்கு நிமித்தகாரணம். மண் அதற்கு உபாதானம். சேணியன் வஸ்த்ரத்திற்கு நிமித்தம். நூல் அதற்கு உபாதானம். இப்படி இவ்விரண்டு காரணங்களும் வெவ்வேறென்றே யெங்கும் கண்டிருக்கிறோம். இப்படி யெங்கும் கண்டிருக்கும் வ்யாப்தியின் பலத்தைக்கொண்டு நிமித்தகாரணமாயிருப்பது உபாதானகாரணமும் ஆவது அனுமானத்தால் த்ருடமாய் பாதிக்கப்படுகிறது. அனுமானத்

தால் பாதிக்கப்படுவதையும் ஸாஸ்த்ரம் போதிக்கமாட்டாதாகையால் ப்ரஹ்மம் உபாதாநகாரணமாகும் என்கிற அம்ஸத்தையும் முன் சொன்ன சுருதி வாக்யம் போதிக்க ஸக்தமல்ல. அநுமாநத்தால் ஸாதிக்கப்படும் ஜகந்நிமித்தகாரணத்வத்திலும் ஸாஸ்த்ரம் ப்ரமாணமல்ல; அநுமாநத்தால் பாதிக்கப்படும் ஜகதுபாதாநகாரணத்திலும் அது ப்ரமாணமல்ல. அநுமாநத்தாலேயே ப்ரஹ்மம் நிமித்தகாரணமென்று ஏற்படுவதால், அது காரணமென்று தெரிந்துகொள்ள வேதஸாஸ்த்ரத்தின் அர்த்தத்தைக்கொண்டு ப்ரஹ்மத்தைப்பற்றி விசாரிக்கும் இந்த ஸாஸ்த்ரம் விசாரிக்கத்தேவையில்லை. ஜந்மாதி வாக்யத்தில் "எதிலிருந்து இந்தப்ராணிகள் உண்டாகின்றனவோ" யென்று முன்பே காரணத்வம் ப்ரஸித்தம்போல் சொல்லியிருப்பது நையாயிகர்கள் அநுமாநத்தால் ப்ரஹ்மம் நிமித்தகாரணம் என்று ஸித்திப்பதாக சொல்லும் ப்ரஸித்தியைப்பற்றித் தான் என்று பூர்வபக்ஷியின் அபிப்ராயம். இப்படிக்கு ஆக்ஷேபித்து இந்த ஸாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கவேண்டியதில்லை யென்று பூர்வபக்ஷி கக்ஷி சொல்லுகிறார்.

இந்த அதிகரணத்தில் வேதாந்த மீமாம்ஸா ஸாஸ்த்ரத்திற்கு ப்ரஹ்ம விஷயத்தில் ப்ராமாண்யம் உண்டா என்பது விஷயம். இது ஆரம்பிக்கத்தக்கதா தகாததா வென்று ஸம்ஸயம். ஆரம்பிக்கத்தகாதது, ஏனென்றால் ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணம் என்று அநுமாநத்தாலேயே ஸித்தித்துவிடுகிறது என்று பூர்வபக்ஷம். ப்ராமாண்யம் ஸித்திக்காமற்போனால் ஸாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கப்படாமல்போவது பூர்வபக்ஷிக்கு ப்ரயோஜனம். அநுமாநத்தால் ஈஸ்வரன் காரணமென்று ஸித்திக்கமாட்டான்; நையாயிகர்கள் சொல்லும் ஈஸ்வர ஸாதகமான அநுமாநங்கள் ஜீவர்களைக்காட்டிலும் வேறான ஈஸ்வரன் ஒருவனே ஜகத்காரணமென்பதை ஸாதிக்கவல்லதல்ல. ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும் அநுமாநத்திற்கும் எட்டாத ஈஸ்வரனென்னும் காரணப்பொருள் ஸாஸ்த்ரமொன்றுக்கே எட்டக்கூடியதாகையால் அவனை யறிய வேதாந்த ஸாஸ்த்ரார்த்த விசாரமான இந்த ஸாஸ்த்ரத்தை ஆரம்பிக்கவேண்டியதுதான் என்று வித்தாந்தம். ஆகையால் இங்கே ஈஸ்வர ஸாதகமாக தார்க்கிகர்களால் சொல்லப்படும் அநுமாநங்கள் ஸரியான அநுமாநங்களா அல்லது தோஷயுக்தங்களா வென்று முதலில் விசாரிக்கவேண்டும். அந்த அநுமாநங்களை தூஷித்து அவையெல்லாம் தோஷயுக்தங்கள் என்று நிரூபித்தாலொழிய இந்த வேதாந்த ஸாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதல்ல என்கிற பூர்வபக்ஷம் அப்படியே நிற்கும்.

என்ன அநுமாநங்கள் ஈஸ்வர ஸாதகமாகச் சொல்லப்படுகின்றன். கார்யலிங்கமான அநுமாநமென்று ஒரநுமாநம் சொல்லுவர். அந்த அநுமாநத்தில் பூமி முதலிய கார்யங்கள் பக்ஷமாகவும், கார்யத்வம் என்பது ஹேதுவாகவும் சொல்லப்படுகிறது. இந்த இடத்தில் லிங்கம் என்பது

ஹேதுவையும் சொல்லும், பக்ஷத்தையும் சொல்லும். பூமி, அங்குரம் (முளை) முதலிய கார்யங்கள் ஒரு கர்த்தாவை யுடையது. கார்யத்வம் (செயப்படும் தன்மை) இருப்பதினாலே, குடம் முதலியதைப்போல. குடம் முதலிய கார்யத்திற்கு ஒரு கர்த்தா இருக்கிறதைக் கண்டிருக்கிறோம். அப்படியே ஒரு முளை யுண்டாவதற்கும், பூமி முதலிய பெரிய கார்யம் உண்டாவதற்கும் ஒரு கர்த்தா இருக்கவேண்டும். அந்த கர்த்தா, அந்தக் கார்யத்தைச் செய்வதற்கு வேண்டிய ஜ்ஞானம், சக்தி முதலியதை யுடையவனாயிருக்கவேண்டும். பூமி முதலிய பெரிய கார்யத்திற்கு உபாதான த்ரவ்யங்களான பரமாணுக்களைப் பார்க்கவும், அவைகளைச் சேர்த்துப்பிடித்து விசித்ரமாய் ஸ்ருஷ்டிக்கவும் சக்தியுள்ள கர்த்தா ஜீவர்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான ஈச்வரனாயிருக்கவேண்டும். ஜீவர்கள் ஒருவருக்கும் இந்த்ரியங்களுக்குப் புலப்படாத பரமாணுக்களை ஸாக்ஷாத்கரித்து எப்படி எப்படி யார் யார் கர்மத்திற்குத் தக்கபடி எந்தக் கார்யங்களை யேற்படுத்த வேண்டுமோ அப்படி நிர்மாணம் செய்ய சக்தியும் இல்லை யென்பதை நாம் கண்டிருக்கிறோம். கார்யத்வம் என்கிற ஹேதுவினால் அந்தக் கார்யத்தைச் செய்ய அவச்யம் வேண்டிய உபாதான ஜ்ஞானம் முதலியதை யுடைய ஒரு கர்த்தா இருக்கவேண்டுமென்று நிச்சயமாய் ஏற்படுவதாலும் அந்தக் கர்த்தா ஜீவராசியில் சேர்ந்த ஒருவனும் ஆக முடியாது என்று நிச்சயமாயிருக்கிறபடியாலும், ஜீவராசிக்கு மேற்பட்ட ஈச்வரன்தான் சர்த்தாவென்று அனுமானத்தால் வித்திக்கிறது. கார்யத்வம் என்கிற ஹேது பூமி முதலிய வஸ்துக்களில் இருக்கிறதென்று ஒருவரும் கண்டதில்லையே; குடம் செய்யப்படுவதைக் காண்பதுபோல் பூமி சிருஷ்டிசெய்யப்படுவதை யார் கண்டிருக்கிறார்கள்? அதற்குக் கார்யத்வமே கிடையாது; ஒருகாலும் பூமி சிருஷ்டிக்கப்படாமல் என்றைக்கும் இப்படியே யிருந்திருக்கலாம் என்று நையாயிகர்கள் பேரில் ஆக்ஷேபம் வரக்கூடும். அந்த ஆக்ஷேபத்தைக்கொண்டு ஜகத்திற்குக் கார்யத்வமே அஸித்தமாகையால் ஜகத்து ஸகர்த்ருகம் என்று ஸித்திக்காது என்று ஆக்ஷேபித்தால் அதற்கு அவர்கள் பதில் சொல்லுகிறார்கள்—நாம் பூமி முதலியவை யுண்டாவதை நேரில் பார்க்கா விட்டாலும் ஸாவயவத்வம் என்கிற ஹேதுவின் பலத்தைக் கொண்டு பூமி முதலிய மிகப்பெரிய கார்யத்திற்கும் கார்யத்வத்தை அனுமானத்தால் ஸாதிக்கிறோம். ஸாவயவத்வ ஹேதுவைக்கொண்டு அநுமிக்கப்படும் கார்யத்வம் பூமி முதலிய பெரிய கார்யங்களிலும் உளது என்று ருஜு செய்கிறோம். ஆகையால் பூமி யென்கிற பக்ஷத்தில் கார்யத்வம் என்கிற ஹேது உளதே. ஸாவயவத்வத்தால் கார்யத்வத்தை ஸாதிக்கும் ப்ரகாரத்தை விளக்குவோம். எந்தப்பொருளில் அவயவபேதம் காண்கிறோமோ அதெல்லாம் செய்யப்படும் கார்யமாகுமென்று வ்யாப்தி கண்டிருக்கிறோம். ஆகாயத்தில் அவயவபேதங்கள் கல்பிக்கக்கூடியவையாயிருந்தாலும் ஆகாயங்களின் அவயவங்களை வெட்டி எறிய முடியாது. வெட்டிக்கழிக்கக்கூடிய அவயவங்களை யுடைத்தா

யிருப்பது தான் ஸாவயவத்வம் என்று சொல்லிவிட்டால் நையாயிகர்கள் பக்ஷப்படி ஸ்ருஷ்டிக்கப்படாத நித்யவஸ்துவான ஆகாயத்திற்கு ஸாவயவத்வம் வரமாட்டாது. ஆகாயத்திற்கு ஸாவயவத்வம் இல்லாமையால் கார்யத்வமும் இல்லை. ஆகையால் ஸாவயவமெல்லாம் கார்யமென்று அவர்கள் சொல்லும் நியமத்திற்கு ஆகாஸம் நித்ய மென்று ஒப்புக்கொள்ளுவதினால் யாதொரு விரோதமுமில்லை. குடம் முதலிய சிறிய கார்யங்களுக்கு அந்தந்தக் கார்யங்களைச் செய்ய வேண்டியதற்கு தக்கபடி அதன் உபாதாநம், அதன்உபயோகம் முதலிய எல்லாவற்றையும் பற்றின ஜ்ஞானம், செய்ய இச்சை, செய்யும் திறமை முதலியவைகளை யுடையவனுகவே யிருக்கவேண்டும். அப்படியே பூமி முதலான பெரிய கார்யங்களைச் செய்ய அதற்கு வேண்டிய ஜ்ஞானம் சக்தி யுடைய கர்த்தாவாக இருக்கவேண்டும். பூமி பக்ஷம். எதில் ஸாதிக்க வேண்டிய பொருள் (தர்மம்) உளதோ, இலையோ வென்று ஸம்ஸயமுண்டாகிறதோ அது பக்ஷம். அந்தக்கார்யத்திற்கு வேண்டிய ஜ்ஞானம், சக்தி முதலிய தோடு கூடிய கர்த்தாவையுடைமை என்பது ஸாத்யம். கார்யத்வம் என்பது ஹேது. ஒவ்வொரு கார்யத்துக்கும் அதற்கு வேண்டிய ஜ்ஞானசக்திகள் உள்ளவனே கர்த்தாவாகிறான் என்று வ்யாப்தி கண்டிருக்கிறோம். அப்படியே ஜகத்து என்கிற பெரிய கார்யத்திற்கு எல்லாமறிந்தவனும் எல்லா சக்தியை புமுடையவனுமான ஒருகர்த்தா இருக்க வேண்டு மென்று அப்படிக்கொத்த ஜ்ஞான சக்திகளில்லாத ஜீவஜாதிகளுக்கு மேற்பட்ட ஈச்வரன் ஜகத்து கர்த்தாவாக வித்திக்கிறான் என்பது அவர்கள் பக்ஷி. எல்லாச் சேதனரும் இப்படிக்கொத்த பெரிய கார்யங்களைச் செய்ய முடியாது அவர்களெல்லோரும் பரிமிதமான ஜ்ஞானசக்திகளையுடையவராதலால் அபரிமிதமான ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்க வல்லமை அவர்களுக்கு ஸம்பாவிதமல்ல. அதனால் ஜகத்தின் கர்த்தா ஜீவஜாதியைக் காட்டிலும் அதிரிக்தமான ஈச்வரன் என்று கிடைக்கிறது. ஜகத் ஸ்ருஷ்டியை நிர்வஹிப்பதற்கு ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலியவைகளை யுடைய விலக்ஷணமாக ஒரு கர்த்தாவைக் கல்பிக்கும்போது கல்பனாலாகவத்தை முன்னிட்டு ஒருவனே ஜகத் கர்த்தா வென்று கல்பிக்கிறோம் என்றும் அவர்கள் பக்ஷம். ஜீவவிலக்ஷணமான ஜகத் கர்த்தாவை கல்ப்பிக்கையில் அநேக ஜகத் கர்த்தாக்களைக் கல்பிப்பதை விட ஒருவனை கல்பிப்பது லகு.

பக்ஷத்தில் ஹேதுவிருப்பதை பக்ஷதர்மதை யென்று சொல்லுவார்கள். பூமி யென்கிற பக்ஷத்தில் அவயவ விபாகம் என்கிற ஸாவயவத்வம் இருப்பதால் கார்யத்வம் அதற்கு உண்டென்று நிச்சயமாய் அனுமிக்கப்படுகிறது. முன் சென்ன அனுமானத்தில் ஹேதுவான கார்யத்வம் என்கிற தர்மம் பக்ஷத்தில் இருப்பதைக் கொண்டு அதை ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டிய ஜ்ஞானசக்திகளை யுடையவன் கர்த்தாவாயிருக்கவேண்டு மென்று வித்திக்கிறது. அதாவது பக்ஷ தர்மதையின் பலத்தால் இது வித்திக்கிறது. பூமி முதலியதற்கு உபாதான காரணமான பரமாணுக்கள் ஜீவர்களுடைய புலன்களுக்கு விஷய

மல்லாதாதலால் ஜீவர்கள் அந்தப் பரமாணுக்களை ஸாகூஷாத்கரித்து சேர்த்துப் பிடித்து பூமி முதலிய பூதங்களை ஸ்ருஷ்டிக்க ஸக்தியுடையவர்களல்ல. அவர்களுடைய அறிவுக்கே விஷயமல்லாததை அவர்கள் எப்படி சேர்த்துப்பிடித்து நிர்மாணம் செய்வது? அறிவுக்கு விஷயமல்லாத பொருள் விஷயத்தில் ஸ்ருஷ்டிக்க ஸாமர்த்தியமிராதென்று "சுரரறிவருநிலை விண் முதல் முழுவதும்" என்கிற விடத்தில் ஆழ்வாரும் அருளிச் செய்தார். விண் என்கிற ஸப்தத்திற்குப் பொருளான அவ்யாக்ருதாகாசத்தை அண்டஸ்ருஷ்டிக்குப் பின் வரும் தேவர்கள் அறியமாட்டார். அதைப்பற்றி அறிவே யிலாதவர் அதை யெப்படி நிர்மாணம் செய்யவல்லவராவார் என்று தாத்பர்யம். நையாயிகர்கள் இந்த ப்ரகாரமாக அனுமானத்தால் ஈஸ்வரன் ஜகத் கர்த்தாவென்று ஸாதித்து விடுவதால் ஈஸ்வரன் ஜகத் காரணமென்று ஸாஸ்த்ரம் போதிக்கவல்லதல்ல அனுமானத்தால்ஸித்திப்பதை அதீந்த்ரியமும் அப்ராப்தமுமான விஷயத்தில் மட்டும் ப்ரமாணமாகக்கூடிய ஸாஸ்த்ரம் எப்படி ஸாதிக்கும்? "யதோவா" என்கிற காரணவாக்கியம் அனுமானத்தாலேயே முன் ஸித்தித்த ஜகத் காரணத்தை அனுவாதம் செய்கிறதே யொழிய அதை ஸ்வயம் அபூர்வமாக போதிப்பதல்ல. ஆகையால் வேதாந்தங்களைக் கொண்டு ஜகத் காரணத்தை யறிய வேண்டு மென்கிற இந்த ஸாஸ்த்ரம் வீணேயாம்.

இப்படி பூர்வபக்ஷம் வர, நையாயிகர்கள் சொல்லும் அனுமானத்தால் ஈஸ்வரன் ஜகத்காரணமென்று ஸித்தியாது என்று ஸித்தாந்தி நிரூபிக்கிறார். ஒரே காலத்தில் ஜகத்து உண்டானதென்று யாதொரு அனுமானத்தாலும் ஸாதிக்கமுடியாது. ஒன்றொன்றுகப் பலகாலங்களில் கார்யங்கள் உண்டாவதைத் தானே காண்கிறோம். ஏககாலத்தில் எல்லாப் பொருள்களோடும் கூடிய ஜகத் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுவதென்று சொல்லுவது நம்முடைய அனுபவத்திற்கு விருத்தம். அத்ருஷ்டபலத்தால் ஜீவர்களுக்கே விசித்ரமான ஸக்திகள் இருக்கலாம். "எந்தவிதமான ஆசையையும் பூர்த்திசெய்து கொள்ள ஜ்யோதிஷ்டோம யாகத்தைச் செய்யலாம்" என்று சுருதி. உலகத்தைப் படைக்கவேண்டுமென்று ஆசையினாலே ஜ்யோதிஷ்டோம யாகத்தை நன்றாயனுஷ்டித்து ஏன் அந்த ஸக்திபைப் பெறக்கூடாது? விஸ்வாமித்ரர் வேறு ஸ்வர்க்கத்தையே ஸ்ருஷ்டிக்கவில்லையா? சக்ரவர்த்தித் திருமகன் "லக்ஷ்மணா! தநுஸ்ஸையும் ஆஸீவிஷம்போன்ற பாணங்களையும் கொண்டு வா! ஸமுத்ரத்தை வற்ற அடித்து தரையாகச் செய்துவிடுகிறேன்" என்று கோபாவேஸத்தில் அருளிச்செய்தார். ஒரு கும்பத்தில் பிறந்த சிறு அகஸ்த்யர் ஒரு ஆசமனத்தால் ஸமுத்ராஜலத்தை உறிஞ்சிவிடவில்லையா? அத்ருஷ்டபலத்தால் அபரிமிதமான ஸக்தி ஜீவர்களுக்கே யிருப்பது ஸம்பாவிதமானையால் ஜீவ ஜாதியில் சேராத விலக்ஷணனான ஈஸ்வரனென்னும் சேதனன் தான் கர்த்தாவென்பதை கல்பிக்க வேண்டிய நிர்பந்தமில்லை. ஜீவர்களைக் காட்டிலும் அதிரிக்த ஞான ஈஸ்வரனென்னும் அறியாத புது தர்மியைக் கல்பிப்பதை விட ஸித்த

மான ஜீவர்களென்னும் தர்மிகளுக்கே விசித்ரமான அத்ருஷ்ட ஸக்தி யென்னும் தர்மத்தைக் கல்பிப்பது லகுவல்லவா? ஒரு கார்யத்தை யுண்டு பண்ணுவதற்கு அதன் கர்த்தாவுக்கு ப்ரயோஜநாபேக்ஷையிருப்பதாகவே காண்கிறோம். நிரபேக்ஷனை ஈஸ்வரன் கர்த்தாவென்று எப்படி ஸித்திப்பான்? மாடமாளிகை கோபுரம் முதலிய பெரிய கார்யங்களை பலர் கூடியே செய்யக்கூடுமென்று எங்கும் காண்கிறோம். அந்த வ்யாப்திக்கு விரோதமாக ஒரே கர்த்தா ஜகத்தென்னும் மிகப்பெரிய கார்யத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறவனென்று அனுமானம் செய்ய வொண்ணாது. நையாயிகர்கள் சொல்லும் அனுமானங்களிலுள்ள தோஷங்கள் ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் ச்ருதப்ரகாசிகையிலும் தெளிவாகக்காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ஸரீரமுடைய ஜீவர்களே பொருள்களைச் செய்வதைக் காண்கிறோம். ஸரீரமில்லாத ஈஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டாவென்று எப்படி அனுமானத்தால் ஸித்திக்கும்? ஸரீரத்தோடு ஈஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கட்டுமே யென்றால் அந்த ஸரீரத்திற்கு ஸ்ருஷ்டா யார் என்று கேள்வி வரும் இப்படிக்கு பஹுதோஷங்களிருப்பதால் அனுமானத்தால் ஜகத் காரணமாக ஈஸ்வரன் ஸித்திக்கமாட்டான். ஆகையால் ப்ரத்யக்ஷாதுமானங்களுக்கு எட்டாத அபூர்வமான இந்த விஷயத்தில் ஸாஸ்த்ரம் ப்ரமாணமாகத் தடையில்லை. "யதோவா" என்கிற காரணச்ருதிவாக்யம் ஈஸ்வரனே ஜகத்காரணமாக போதிக்கத் தட்டில்லை. லௌகிகம், யோகஜம் என்கிற இரண்டுவிதமான ப்ரத்யக்ஷமும் ஈஸ்வரனைக் காட்ட மாட்டாது. யோகத்தால் உண்டாகும் ப்ரத்யக்ஷம் முன் அனுபவிக்கப்பட்ட விஷயத்தை இடைவிடாமல் நினைப்பதினால் ஏற்படுவதால் ஈஸ்வரன் விஷயமாக முன்பு ப்ரத்யக்ஷானுபவம் ஏற்படாத்யாயமில்லையாதலாலும் ஈஸ்வரன் விஷயத்தில் அந்த ப்ரத்யக்ஷமும் வரமாட்டாது.

இங்கே ஸாஸ்த்ரம் ப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்தில் ப்ரமாணமாகமாட்டாதென்று ஆக்ஷேபம். ப்ரஹ்மவிஷயத்தில் ஸாஸ்த்ரத்தின் ப்ராமாண்யம் ஸாதிக்கப்படுகிறது. ஸாஸ்த்ரத்தின் ப்ராமாண்யத்தை ஸாதிக்க "ஸாஸ்த்ர யோநித்வாத்" (ஸாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமாகவுடையதாதலாலே) என்று சொல்லும் ஸூத்ரம் எப்படி ஹேதுவாகும்? ஹேதுவும் ஸாத்யமும் ஒன்றாய்விடுகிறதே? தானே தன்னை ஸாதிக்கலாமாவென்ற ஆக்ஷேபம் வந்தால் அந்த ஆக்ஷேபம் ஸூத்ரத்திற்கு "ப்ரஹ்மம் ஸாஸ்த்ரம் ஒன்றையே ப்ரமாணமாகவுடையதால்" என்று ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் அர்த்தம் ஸாதித்திருப்பதால் பரிஹரிக்கப்படுகிறது. ப்ரஹ்மம் ஸாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமாக வுடையது என்பது ஸாத்யம். அது ஸாஸ்த்ரம் ஒரு ப்ரமாணம் தவிர வேறு ப்ரமாணத்தால் ஸித்திக்காததால் என்பது ஹேது. வேறு ப்ரமாணத்திற்கு எட்டாது என்பதினாலேயே ஸாஸ்த்ரம் அந்த விஷயத்தில் ப்ரமாணம் என்பது ஸித்திக்கிறது. ஆகையால் ஸாத்யமும் ஹேதுவும் ஒன்றல்ல.

முன்னதிகரணத்திலுள்ள "யதோவா" என்கிற விஷயவாக்யம் இந்த

அதிகரணத்திலும் விஷயவாக்யம். அந்த ஸ்ருதிவாக்யம் விசேஷணமாகவும் லக்ஷணமாகாது; உபலக்ஷணமாகவும் லக்ஷணமாகாது என்று முன்னதிகரணத்தில் ஆக்ஷேபம். இங்கே அந்த ஸ்ருதிவாக்யம் அனுமானத்தால் ஸித்திக்கும் ஜகத் காரணத்வத்தை முன் ப்ரஸித்தம் போல அனுவாதம் செய்கிற தெயொழிய அபூர்வ விஷயத்தை போதிக்கும் முறையாக அதற்கு ப்ராமாண்யமில்லை; ஏனென்றால் அனுமானத்தால் ஸித்திக்கும் விஷயத்தை ஶாஸ்த்ரம் போதிக்கவல்லதல்லவென்று இங்கே ஆக்ஷேபம். அனுமானத்தால் ஸித்தியாமையை நிரூபித்து முன்பு ஸத்வித்யை முதலிய சுருதிகளில் சொல்லியிருக்கும் ஜகத் காரணப்பொருளை இங்கே அனுவாதம் செய்கிறபடியால் இந்த ஶாஸ்த்ரவாக்யத்திற்கு ப்ராமாண்யமுண்டென்றும் அனுமானத்திற்கு எட்டாத காரணப்பொருளை உபாதான காரணமாக இந்த ஸ்ருதி போதிக்கத் தடையில்லை யென்றும் இங்கே ஸித்தாந்தம்.

ப்ரஹதாரண்யகத்தில் ஶாகல்யரை யாஜ்ஞ்ய வல்க்யர் "அந்த ஔபநிஷதமான புருஷனைக் கேழ்க்கிறேன். அவரைச் சொல்லாவிட்டால் உம்முடைய தலைகீழே விழும்" என்று கேட்டார். ஔபநிஷதபுருஷன் என்பதற்கு உபநிஷத்தினால் மட்டுமே யறியக்கூடிய புருஷன் என்று பொருள். அவரைத்தான் இங்கே ஶாஸ்த்ரயோநியான புருஷன் என்பது. ப்ரஹ்மத்தை யறிவிக்கும் ஶாஸ்த்ரம் ப்ரஹ்மகாண்டமான உபநிஷத்துத்தான்.

ஈஶ்வரனை அனுமானத்தால் ஸாதிக்கவந்த நையாயிகர்களுடைய ஈஶ்வரானுமானத்தை ஆஸ்திகரான வேதாந்தி தூஷிக்கலாமோ? ஶாஸ்த்ரத்தில் நல்ல ஶ்ரத்தையில்லாமல் யுக்தியையே கொண்டு அனுமானத்தால் யுக்தியை நம்பும் ஆஸ்திகர்களுடைய நம்பிக்கையை வேதாந்திகள் கெடுக்கலாமா வென்று ஆக்ஷேபம் வரக்கூடும். அவர்கள் நம்பிக்கையைக் கெடுப்பதில் எங்களுக்கு நோக்கு இல்லை. ஆனால் எங்கள் வேதஶாஸ்த்ரம் எங்கள் ப்ரஹ்மவிஷயத்தில் ப்ரமாணமாகும். எங்கள் வேதாந்த மீமாம்ஸா ஶாஸ்த்ரத்தை நாங்கள் ஆரம்பிக்கத் தடையில்லை யென்பதில் மட்டும் எங்கள் நோக்கு என்று ஒரு ஸமாதானம். எது எப்படி யுள்ளதோ அதை உள்ளபடி தெரிந்துகொள்வதுதான் தத்வஜ்ஞானமாகும் என்பது ஒரு ஸமாதானம். ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறபடி ப்ரஹ்மம் நிமித்தம் உபாதானம் என்கிற இரண்டுவித காரணமுமாகுமென்பது ஸித்திக்காமல் போகுமாதலால் மூலகாரணப்பொருள் விஷயத்தில் தப்பான எண்ணத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய கேவல யுக்திவாதத்தைக் கண்டிக்கவேவேணுமென்போம். நையாயிகர்கள் அனுமானத்தால் நிமித்தகாரணமென்று ஸித்திக்கட்டும்; அனுமானத்தால் ஸாதிக்கக்கூடாத உபாதான காரணத்வத்தில் மட்டும் ஶாஸ்த்ரம் ப்ரமாணமாகட்டும் என்று சொல்லுவது யுக்தமல்ல. அனுமானத்தால் நிமித்தகாரணத்வம் ஸித்தித்தால் அதை ஶாஸ்த்ரம் உபஜீவித்து அதை அனுவாதம் செய்கிறதென்று ஏற்படும். அப்படிக்கானால்

ஸாஸ்த்ரத்திற்கு உபஜீவ்யமான அனுமானத்திற்கு ஸஜாதீயமான அனுமானங்களால் நிமித்தம் வேறு உபாதானம் வேறு என்று ஸித்திப்பதால் ஸாஸ்த்ரத்திற்கு உபஜீவ்யமும், ப்ரஹ்மமென்னும் தர்மிக்கு க்ராஹகமுமான அனுமானப்ரமாணத்திற்கு விரோதமாக ப்ரஹ்மத்தை உபாதான காரணமென்று ஸாஸ்த்ரம் போதிக்கவல்லதாகாது. ஜகத்திற்கு மூலமான காரணப்பொருள் அடியோடு அனுமானத்திற்கு எட்டும் விஷயமல்லவென்று நாம் ஸாதித்தால்தான் ஸாஸ்த்ரத்திற்கு அந்த விஷயத்தில் ப்ராமாண்யம் ஸித்தித்து ஸாஸ்த்ரத்தில் சொல்லுகிறபடி இரண்டுவித காரணமுமாக ப்ரஹ்மம் ஸித்திக்கும். வேதாந்தங்களைக்கொண்டு ப்ரஹ்மத்தை விசாரிக்கிறதென்கிற இந்த ஸாஸ்த்ரமும் அப்பொழுதுதான் ஸித்திக்கும். ஆகையால் ஆஸ்திகரான நையாயிகரால் ஆதரிக்கப்படும் ஈஸ்வரானுமானங்களில் வேதாந்திகள் தோஷங்களை நிரூபிப்பது அவஸ்யமே.

உபாதான காரணத்வம் ஸித்தியாமல் போனாலென்ன ? ப்ரஹ்மம் நிமித்தகாரணமாகமட்டும் இருந்தால் போதாதோவென்று கேட்கலாம். ப்ரஹ்மம் ஜகத்திற்கு உபாதான காரணம் என்பதற்கு என்ன பொருள் ? ஸ்ருஜ்யமான ஒவ்வொரு சேதனசேதனப்பொருளில் தான் ஆத்மாவாக (உயிராக) உள் புகுந்து வ்யாபித்திருந்து தானே அந்தப் பொருள்களின் ஸத்தைக்கும், ஸ்திதிக்கும் ப்ரவ்ருத்திக்கும் காரணமாய் நின்றுகொண்டு தன் ஸத்தையே அவைகளின் ஸத்தையாயும் தன்னையன்றியில் அவைகளுக்கு இருக்க யோக்யதையில்லாமலும், தன்னிடமிருந்து அவைகளைப் பிரிக்க வொண்ணுமலும், தானே விஸேஷ்ய வஸ்துவாகவும், ஜகத்தெல்லாம் அந்த வஸ்துவின் தர்மம்போலும், ப்ருதக்ஸ்திதிக்கு அத்யந்தம் அநர்ஹமாயும் இருக்கும்படி தான் அந்தர்யாமியாயிருந்து நியமிப்பது உபாதானகாரணத்வமாகும். இப்படி ப்ரஹ்மம் ஸர்வ ஜகத்திற்கும் உபாதான காரணமாயிருப்பதால் ஒவ்வொரு பொருளிலும் பரமாத்மா உயிராக நிரம்பியிருந்து எல்லாப்ரவ்ருத்திகளையும் நியமிப்பதற்கு அவகாசம் ஏற்படுகிறது. ப்ராணிகளான நம்முடைய தேஹங்களெல்லாம் நம்முடைய தேஹமென்று சொல்ல இடமில்லாமல் ப்ரஹ்மம் வஸிக்கும் ப்ரஹ்மபுரமென்று சுருதியால் ஓதப்படுகிறது, அதுதான் தத்வம். பார்க்கும் பொருளெல்லாம் ப்ரஹ்மம் வஸிக்கும் கோயிலேயர்ம். எல்லாப்பொருள்களிலும் உயிரும், வஸ்துவும், தர்மியும், ஸரீரியுமான ப்ரஹ்மத்தையே முக்யமாகப் பார்க்க அப்யாஸம் செய்யவேண்டியது வேதாந்திகளின் கடமை. உயிரை விட்டுவிட்டு உடலைப் பார்ப்பவர் விவேகிகளல்ல. எப்பொருளைப் பார்க்கையிலும் உள்ள தத்வத்தை அனுஸரித்து அங்கங்கே உயிராயிருக்கும் தர்மியை ப்ரதானமாகப் பார்க்கவேண்டும். உயிர்நீங்கின உடலைப் பார்ப்பது ஸோபநமல்லவென்பது ப்ரஸித்தம். உயிரான பரமாத்மாவிடத்தில் பக்தியே

ஆத்மாவுக்கு ஜீவனமானதால் பக்தியில்லாதவனுக்கு என்ன ஆபரணலங்காரங்கள் செய்வித்தாலும், அதெல்லாம் ஶவஸோபநமாகுமென்று ஶுகப்ரஹ்மத்தின் வார்த்தை. ப்ரஹ்மம் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் உபாதான காரணமாயிருப்பதால் எல்லாப் பொருள்களின் காக்ஷியிலும் ப்ரஹ்மத்தின் அனுபவம் நமக்குத் தொடர்ந்து வந்துகொண்டேயிருக்கும். தன் ஸ்வஸ்வரூபத்திலும் தான் என்னும் பேச்சிலும், ப்ரஹ்மமே தனக்கும் உயிரானதாலும், ப்ரஹ்மத்தை யுக்தேஷித்து தான் உடலேயானதாலும், ப்ரஹ்மத்தின் பூத்தியும் ப்ரஹ்மத்தின் அனுபவமுமே யுண்டாகவேண்டும். இதைத்தான் ஸூத்ரகாரர் ஶாஸ்த்ரத்ருஷ்டி என்று இந்த முதல் பாதத்தின் கடைசி அதிகரணத்தில் கூறுகிறார். முக்த துல்யரான ஶுகவாமதேவாதிகளும் இப்படிக்கே தான் என்கிற நிஜப்பிலும் பேச்சிலும் ப்ரஹ்மத்தையே எண்ணினார்கள் என்று அங்கே காட்டினர். "மண்ணும் நீரும் எரியும்நல்வாயுவும் விண்ணுமாய் விரியுமெம்பிராணியே" என்று ஞானியான யோகிகளின் அனுபவம் ப்ரஸித்தம். தீபத்தின் ப்ரபை விஸ்தரிப்பது போல உலகத்தின் பரப்பெல்லாம் பரப்ரஹ்மத்தின் பரப்பு என்றார் பராஶர். "நிற்கின்றதெல்லாம் நெடுமால்" என்றும், "உண்ணும் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்" என்றுமல்லவோ யோகீஶ்வரர்களின் அனுபவம். "அஹமந்நாத: அஹமந்நாத: அஹமந்நாத:" என்று முக்தரும், முக்ததுல்யரும் பாடும் முக்கீதம். ஷட்குணத்தையுடைய பரப்ரஹ்மமே ஷட்ரஸோபேதமான அன்னமாகும் அவர்களுக்கு. ப்ரஹ்மமே எனக்கு அன்னம். "அதுவே எனக்கு தாரகம், போஷகம், போக்யம்." இப்படிக்கு உலகத்தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கையிலும், நிரந்தரமான ப்ரஹ்மானுபவம் வித்திப்பதற்கு ப்ரஹ்மமே உயிராக எல்லாப்பொருள்களிலும் வ்யாபித்து நியந்தாவாக நிற்கிறது என்கிற தத்வத்தை எப்பொழுதும் பயிற்சி செய்வதே உபாயமாகும். ப்ரஹ்மம் ஜகத்திற்கு உபாதானம் என்பது வேதாந்த வித்தாந்தத்திற்கு உயிர். உயிரும் உடலுமான பாவத்தால் அது வித்திக்கும். அதுதான் நம் வித்தாந்தத்திற்கு ப்ரதானமான ப்ரதிதந்த்ரம்.

ஸூத்ரகாரருக்கு ஶாஸ்த்ரத்தினிடத்தில் நிரதிஶயமான கௌரவம். இரண்டாவது அதிகரணத்தில் ஜகத்திற்கு ப்ரஹ்மம் "யோநி" (காரணம்) என்றார். ஜகத்யோநியான ப்ரஹ்மத்திற்கு ஶாஸ்த்ரம் யோநியென்று இங்கே கூறுகிறார். ஶாஸ்த்ரம் ப்ரஹ்மத்தை விளக்கும் காரணம்.

ஆழ்வாரும் ப்ரஹ்மத்தின் பெருமைக்கு மேற்பட்டது ஶாஸ்த்ரத்தின் பெருமை என்று காட்டுகிறார். "தேஜஸாம் ராஶிமூர்ஜிதம்" என்கிறபடி நிரதிஶயோஜ்வலமான திருமேனியிலுள்ள திருவடியை சூடாடி என்றார் முதல் பாசுரத்தில். அதே திருவாய்மொழியில் மேலே அதனிலும் மிக்க சூடாகும் சுருதியென்று காட்ட "சூடார் மிகு சுருதியுள்" என்றார். ஸர்வஜகத்தையும்

பாலிக்கச்செய்யும் ஸ்வயம் ஜோதிஸ்ஸான ப்ரஹ்மதத்வத்தை ஸ்ருதி யென்னும் சுடர்தான் நமக்கு பாஸிக்கச்செய்யவல்லது.

முதல் பாசுரத்தின் மூன்றுவது அடியால் ஆழ்வார் இந்த அதிகரண விஷயத்தை ஸூசநம் செய்கிறார்—"அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி" என்று. ஸாரணப்பொருளான பகவான் நித்யர்களுக்கும் முக்தர்களுக்கும் நாயகனாக நமக்கு ஸித்திக்கவேண்டும். "விஷ்ணுவின் அந்தப்பரமமான ஸ்வரூபத்தை ஸூரிகள் இடைவிடாமல் ஸதா ஸேவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்" என்கிற ஸ்ருதியாலல்லவோ அயர்வறுமமரர்களதிபதியாக ஈஸ்வரன் ஸித்திப்பான். இப்படிப்பட்ட பகவானை ஒருக்காலும் அநுமானத்தால் ஸாதிக்கமுடியாது. ஸ்ருதியொன்றுதான் அந்தப்ரகாரமாக பகவானைக் காட்டக்கூடும். ஆகையால் ப்ராப்யமான பகவான் ஸாஸ்த்ரம் ஒன்றினால் மட்டும்தான் அறியக்கூடுமென் பதை இந்த மூன்றுவது அடியால் ஆழ்வார் ஸூசநம் செய்கிறார்.

சாஸ்த்ரயோநித்வாதிகரணச்சுருக்கம்

முற்றிற்று.

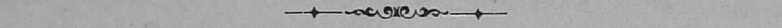

கூரகுலாதிபர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நமஃ

4. ஸமந்வயாதிகரணம்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

யதூவி வ்ருʼத்தாணாஞ்ஞாதொஸ்ஸம் வ்ருʼத்தி, தயாவி வ்ருʼத்திநிவ்ரு
யத்யபி ப்ரமாணாந்தராகோசரம் ப்ரஹ்ம, ததாபி ப்ரவ்ருத்திநிவ்ரு

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ப்ரஹ்மம் ஸப்தம் தவிர வேறு ப்ரமாணத்திற்கு விஷயமாகா தென்று

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு —

மண்ணுக்கு ஒரு குடத்தை யுண்டு பண்ண ஸக்தியிருந்தாலும், குயவனுக்கு செய்ய ஸக்தி யிருந்தாலும், தண்டம் சக்ரம் முதலிய பரிகரங்களின் அபேக்ஷை எப்படி அவஸ்யமாயிருக்குமோ, அப்படியே ஸப்தம் ஸித்தமான ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுவதற்கு ஸக்தியுள்ளதாயினும், ப்ரஹ்மம் என்னும் பொருள் ஸப்தத்தினால் அறிவற்கு ஸக்யமாயிருப்பினும், அதையறிய விரும்புகை என்கிற பரிகரத்தின் அபேக்ஷை அதன் விஷயமான யதார்த்த ஜ்ஞானத்தை உண்டுபண்ணுவதற்கு அவஸ்யம் வேண்டும். ப்ரயத்னப்பட்டு † ஸாதிக்கவேண்டிய பொருளாதலால் அதையறிய விருப்டம்

அநுபதம்—

† முதல் அதிகரணத்தில் முன்பே யுள்ள ஸித்தப்பொருளைப்பற்றி ஸப்தம் அறிவையுண்டுபண்ணக்கூடும் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. ஸித்தப்பொருளான ப்ரஹ்மத்தை ப்ரஹ்மம் முதலிய ஸப்தங்கள் போதிக்க ஸக்தமாயிருக்கட்டும். தெருவில் கிடக்கும் கல் முதலிய உபயோகமற்ற முன்பேயுள்ள ஸித்தப்பொருள்களை ஸப்தம் அறிவிக்கலாம். 'கல்' என்னும் பதத்தைக் கொண்டு கல் என்னும் பொருளை நாம் அறிவதில் நமக்கு யாதொரு ப்ரயத்னமும் ச்ரமமுமில்லை. வேத ஸப்தங்களின் பொருளை யறிய எத்தனையோ நியமங்களோடு அநேக வர்ஷங்கள் குரு குலவாஸம் செய்து அத்யயநம் செய்தும் இடை இடையே அங்கங்களைக்கற்றும், அதெல்லாம் போதாமல் மீமாம்ஸாந்யாயங்களைக் கொண்டு விசாரித்தும் எவ்வளவோ பிரயாசப்பட வேண்டியிருக்கிறது. இத்தனை ச்ரமப்பட்டு வேத ஸப்தத்தைக் கொண்டு அறிய வேண்டிய

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

தீவாஸ்வாஹாவேத விஹாஸ்திவம் வ்ருஹ நு ஸாஹம் வ்ருதிவாஹயதீ

த்திபரத்வாபாவேந ஸித்தரூபம் ப்ரஹ்ம ந ஸாஸ்த்ரம் ப்ரதிபாதயதீ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஏற்பட்டாலும், செய்வது விலக்குவது என்கிற ஸாஸ்த்ரவிதிகளுக்கு விஷயமல்லாத ஸித்தரூபமான ப்ரஹ்மத்தை ஸாஸ்த்ரம் ப்ரதிபாதிக்கவல்லதாகாது என்று

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

என்கிற ஸாதநம் அபேக்ஷிக்கப்படும். அறிய விருப்பம் உண்டாவதற்கு முன்பு தெரியாதிருத்தலும் ‡ புருஷார்த்தம் என்கிற ப்ரயோஜனமுடைமையும் அவஸ்யம் வேண்டும். இந்த விஷயத்தில் முதலிரண்டு லக்ஷணங்களாகிய ஒரு சிறு பேதிகையால் ஸ்ப்த மூலமாகவும் அர்த்த மூலமாகவும் ¶ ஸக்தியுடைமை ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. பிறகு

அரும்பதம்—

ப்ரஹ்மமென்னும் ஓர் வஸ்துப் பொருளை அந்த அறிவிற்கு ஒரு ப்ரயோஜன விரோதமில்லாவிட்டால் யார் ஸ்ரமப்பட்டு அறிவர். லௌகிகமான ஸித்த ஸப்தங்களின் பொருள்களை யறிவதில் குருகுல வாஸம் முதலிய ஸ்ரமமில்லாததால் ப்ரயோஜனம் வேண்டியிராவிடினும் வேதஸப்தத்தால் அறிவிக்கப்படும் ஸித்தப்பொருள் விஷயத்தில் அதனறிவினால் ப்ரயோஜன விரோதமில்லாவிட்டால் அதையறிவதில் ஆசையும் ப்ரவிருத்தியும் உண்டாகாது. ஆகையால் அந்த ஸித்தப்பொருளும் அதன் அறிவும் புருஷார்த்தம் (ப்ரயோஜனம்) தான் என்பதை நிரூபிக்காதவளவில் மிகஸ்ரமப்பட்டு வேதத்தைக் கொண்டு அறிய வேண்டிய ப்ரஹ்மத்தை அறிய ஆசையும் ப்ரவ்ருத்தியும் ஏற்படாது. இப்படி ஆக்ஷேபம்வர, இந்த அதிகரணத்தில் வேதத்தால் அறிவிக்கப்படும் ஸித்தப் பொருளான ப்ரஹ்மம் ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாக ஸ்வத வாக்யங்களோடு அன்வயித்து அவற்றால் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் பொருளாகிற தென்று நிரூபிக்கப்படுகிறது. “ஸமன்வயத்தினாலே” என்கிற ஹேதுவுக்கு இது பொருள்.

‡ முன்பே தெரிந்ததாயிருந்தால் அதை வேதத்தைக்கொண்டு அறியவேண்டியதில்லை; அதற்கு மீமாம்ஸை யென்னும் விசார சாஸ்த்ரம் வேண்டாம் ப்ரயோஜனமில்லாவிடினும் விசாரிக்கத்தக்கதல்ல முன்பு அறிப்படாமையும், ப்ரயோஜனமிருப்பதும், ஜிஜ்ஞாஸைக்கு இன்றியமையாத பரிகரங்கள். ஜிஜ்ஞாஸை யென்பது அறியவிருப்பம்.

¶ ஸப்தத்திற்கு ஸித்தப்பொருளை யறிவிப்பதில் ஸக்தியுண்டென்று முதல் அதிகரணத்திலும், ப்ரஹ்மமென்னும் வஸ்து வேதாந்த லக்ஷண வாக்யங்களால் அறிவிக்கப்படக்கூடியதை என்று இரண்டாமதிகரணத்திலும் நிரூபிக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

தத்வஸமந்வயாத்—

॥ தத்து ஸமந்வயாத் ॥

த்யாஸங்க்யாஹ—

"தத்து ஸமந்வயாத்"

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஸங்கித்துக் கூறுகிறார்—

!! தத்து ஸமந்வயாத் !!

நன்றாய் (புருஷார்த்தமாக) ப்ரஹ்மம் (வேதாந்தவாக்யங்களோடு) அந்வயிப்பதால் அதற்கு முன் அதிகரணத்திற் சொன்ன ஸாஸ்த்ரயோநித்வம் உள்தே.

சீநதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு —

மேலிரண்டு ஸூத்ரங்களடங்கிய ஒரு வேறு சிறு பேடிகை அறிய விருப்பத்திற்கு காரணங்களை நிரூபிப்பதில் நோக்குடையது. அந்த இரண்டாவது பேடிகையால் முதல் ஸூத்ரமாகிய மூன்றும் ஸூத்ரத்தால் முன் அறியப்படாமை என்கிற அறிய விருப்பத்திற்கு காரணம் கூறப்பட்டது. பிறகு பிரயோஜனமிருத்தல் என்கிற அறிய விருப்பத்திற்குக் காரணம் நாலாவது ஸூத்ரத்தால் சொல்லப்படுகிறது பொருள் இன்னதென்று தெரிந்தபிறகல்லவோ அது ப்ரயோஜனமுடையதா, ப்ரயோஜனமில்லாததா என்கிற விசாரம் செய்யலாம். பொருள் இன்னதென்று தெரிவது லக்ஷணத்தினாலே யாகையால் ஜந்மாதி ஸூத்ரம் இரண்டாவதாக வந்தது. ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி முதலியதற்குக் காரணமாயிருக்கை லக்ஷணமானால் அனுமானம் முதலிய வேறு ப்ரமாணத்தால் அது ஸித்திக்கலாமே என்று ஸங்கை ஸுலபமாய் வரச்கூடுமாகையால் "ஸாஸ்த்ரம் ஒன்றிலேயே அறியக்கூடியதாகையால்" என்கிற ஸாஸ்த்ரயோநித்வ ஸூத்ரம் மூன்றாவதாக வந்தது. தெரியாமலிருந்தாலும் ப்ரயோஜனமில்லாத பொருளில் அறிய விருப்பம் உதிக்காதாகையால் அதுதானே ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாயிருக்கை இந்த ஸூத்ரத்தில் நிரூபிக்கப்படுகிறது என்பதுதான் இங்கே க்ரமம்.

"தத்து ஸமந்வயாத்"

இந்த விடத்தில் மூன் அதிகரணத்தோடுள்ள ஸங்கதியைக் கூறுகிறார்—"இருந்தாலும்" என்று; "அப்படியிருந்தாலும்" என்று. "முன் அறியப்படாதது" என்கிற அறிய விருப்பத்திற்கு வேண்டிய ஓர் காரணம் இருக்காலும் என்று பொருள். ஸுகமும் துக்கம் நீங்குதலும் ப்ரயோஜனமாகும். ஸாஸ்த்ரம் ப்ரயோஜனமுடைய

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வ்யஸ்தாஸங்காநிவ்ருத்த்யர்த்தமுபஸம்ஹ்ருதி: । தத்—ஸாஸ்த்ரப்ர

ப்ரஸக்தாஸங்காநிவ்ருத்த்யர்த்தஸ்துபஸம்ஹ்ருதி: ! தத்—ஸாஸ்த்ரப்ரமாண

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

"து" ஸப்தத்திற்கு வந்த ஸங்கையைப் போக்குவது பொருள். தத்—அந்த ஸாஸ்த்ர ப்ரமாணத்தால் ஸித்திக்கை ப்ரஹ்மத்திற்குக் கட்டாயம் ஸம்பவித்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தாவது அவ்விரண்டிற்கும் முறையே உபாயமான ப்ரவ்ருத்தியையும் நிவ்ருத்தியையும் போதிப்பதின் மூலமாகவே ! அப்படி ப்ரவ்ருத்தியையும் நிவ்ருத்தியையும் போதிப்பது முன்பே ஸித்தமான பொருள்களைச் சொல்லும் வாக்யங்களில் இல்லை. ஏனெனில், ஸித்தமான பொருள் ப்ரவ்ருத்தியுமாகாது; நிவ்ருத்தியுமாகாது. (அதைச் செய்யவும் வொண்ணாது; தள்ளவும் வொண்ணாது) ஒரு செய்கையைத்தான் செய்யலாம், அல்லது விடலாம். ஆகையால் (ஸித்தத்தைச்சொல்லும் வாக்யம்) ப்ரயோஜனமில்லாமையால் அறிய விருப்பம் என்கிற ஸாதகம் இல்லாமற்போவதால் ஸித்தமான பொருள் விஷயத்தில் ஸாஸ்த்ரம் யதார்த்த ஜ்ஞானத்தை யுண்டுபண்ணாது என்று அர்த்தம். இப்படி ஆக்ஷேபம் வர ஸூத்ரத்தை எடுத்து உதாகரிக்கிறார்.

இவ்விடத்திலேயும் நான்கு ஸூத்ரங்களுக்கும் பொதுவான இரண்டு விசாரங்கள் சொல்லாமலே தாமாக ஏற்படுகின்றன. ப்ரஹ்மவிஷயத்தில் ஸாஸ்த்ரம் ப்ரமாணமென்பது ஒட்டுமோ; ஒட்டாதா என்பது இரண்டாவது விசாரம். அதைத் தீர்மானிப்பதற்கு ப்ரவ்ருத்தி, நிவ்ருத்தி யென்கிற ப்ரயோஜனம் இல்லாத வேதாந்த வாக்யங்கள் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் தாத்பர்யமுடையதாக அன்வயிப்பது கூடுமா; அல்லது கூடாதா? அதைத் தீர்மானிப்பதற்கு ப்ரவ்ருத்தியையும், நிவ்ருத்தியையும் சொல்லுவதால் ஸப்தத்திற்கு ப்ராமாண்யமா அல்லது புருஷார்த்தத்தை விளக்குவதாலோ? ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளை விளக்குவதினாலேதான் ஸப்தத்திற்கு ப்ராமாண்யம் என்று ஏற்பட்டுவிட்டால் ஸித்தமான பொருளாகிய ப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்தில் ஸாஸ்த்ரம் ப்ரமாணமாகாதாகையால் அதை விசாரிக்க ஆரம்பிப்பதை நிறுத்தவேண்டிவரும். புருஷார்த்தத்தை விளக்குவதினாலேயே ஸப்தத்திற்கு ப்ராமாண்யம் உண்டென்றால் புருஷார்த்தமான ப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்தில் ஸாஸ்த்ரம் ப்ரமாணமாகுமாதலால் அதை விசாரிப்பதாகிய இந்த ஸாஸ்த்ரத்தை ஆரம்பிப்பது ஸித்திக்கும். ¶ இப்படிப் பொருள் ஸித்திப்பதால் இந்த அதிகரணத்தின் விஷயத்தையும்,

---

அநுபதம்—

¶ இந்த அதிகரணத்தில் முக்யமான பூர்வபக்ஷி பூர்வமீமாம்ஸகர். ஸவர்க்கம் முதலிய பயனைக்கொடுக்கும் ஒரு செய்கையைச் செய்யவேண்டுமென்கிற அர்த்தத்தை

ஸ்ரீ பாஷ்யம் :—

கர்மை ப்ரஹ்மணஸ்ஸம்பத்யேவ ॥ கஸ்மாத் ? ஸர்வயாத்—வரை வரை

கத்வம் ப்ரஹ்மணஸ்ஸம்பத்யேவ !! குதः ? ஸமன்வயாத்—பரமபுரு

ஸ்ரீ பாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கும். ஏனெனில்—(ஸமன்வயாத்) எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்ட புருஷார்த்த

சந்ததப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

இது அவதரிக்கும் ஸம்ஸயத்தையும் திருவுள்ளத்தில் கொண்டு ஸூத்ரத்தை வ்யாக்யானம் செய்யக்கோலிப் பதங்களின் யோஜனையை வாக்யார்த்தத்தின் யோஜனையில் பின்பு சேர்த்துக்கொள்ளுகிறவராய், தனியாகப் பொருள் சொல்லவேண்டிய "து" என்கிற ஸப்தத்தின் பொருளை விளக்குகிறார்—"ப்ரஸித்த" என்று. எல்லா ஸூத்ரங்களும் அந்தந்த ஸங்கை வரும்பொழுது அவதரிப்பதால் இந்த ஸூத்ரத்தில் உள்ள "து" என்கிற ஸப்தம் மற்ற ஸூத்ரங்களிலும் தொக்கியிருப்பதாகக் கொள்ள வேண்டும் என்று காட்டுகிறது. பாஷ்யத்தில் 'தத்' என்பது ஸூத்ரபதம். அதற்கு

அரும்பதம்—

விலக்கக்கூடிய செய்கையைச் செய்யாதே யென்பது உபதேஸிக்கும் வாக்யங்களால்தான் ப்ரயோஜனமுண்டு. அப்படி ப்ரயோஜனமுள்ள வாக்யங்கள்தான் ப்ரமாணமாகும். அந்த ராஜா அந்தப் பட்டணம்போனார், அங்கே யிருக்கிறார் என்கிற கதைப்பேச்செல்லாம் ப்ரயோஜன சூன்யமானதால் ப்ரமாணமாகாது. "மழை வேண்டுகிறவன் காரீரீ என்னும் யாகத்தைச் செய்யவேண்டும்" என்கிற ச்ருதிவாக்யம் அந்த யாகத்தில் நம்மை ப்ரவர்த்திப்பிக்கும். அதைத் தெரிந்துகொண்டு அந்த வாக்யம் சொல்லும் யாகத்தை அனுஷ்டித்தால் மழை யென்னும் பயன் கைமேல் கிடைக்கிறது. ப்ரஹ்மமென்னும் ஒரு வஸ்து இருக்கிறதென்று சொன்னால் அதைத் தெரிந்துகொண்டு நமக்கு யாது பயன் ? அதை நாம் செய்யவும் முடியாது, விலக்கவும் முடியாது. உபயோகமுள்ள கிரியைகளைச் செய்யென்று விதிப்பதும் அர்த்தமான செய்கைகளைச் செய்யாதே பென்று தடுப்பதுமான வாக்யங்கள்தான் ப்ரயோஜனமுள்ளதாகும். அதனால் தான் யாகம் முதலிய செய்கைகளையும் அவற்றுக்கு ஸம்பந்தப்பட்ட தேவதை முதலியதைப் பற்றியும் ஸ்தோத்ரம் செய்யும் வேதத்திலுள்ள அர்த்தவாதவாக்யங்கள் யாகக்ரியையை ஸ்தோத்ரம் செய்வதால் மட்டும் ப்ரமாண்யமுண்டையதென்றும், ஸ்வதந்த்ரமாய் ப்ரமாணமுடையதல்லவென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. வேதாந்தங்கள் ஒரு செய்கையைச் செய்யென்று போதிக்காதால் அற்றால் ப்ரயோஜனமில்லை, அதனால் ப்ரமாண்யமில்லை. "வேதாந்தங்கள் வேதத்தில் ஊஷரங்கள்" என்று மீமாம்ஸகர் பணிப்பு. ஊஷரமென்பது பயிர் செய்ய வியலாத உவர்நிலம் "உன்வீட்டில் புதையலிருக்கிறது" என்று ஒரு ஆப்தர் சொ

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஷாமுதயாந்வயः ஸமந்வயः । வாக்யைகவாக்யதயைவ

ஷார்த்ததயாந்வயः ஸமந்வயः ! பரமபுருஷார்த்தபூதஸ்யைவ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

மாக அந்வயிப்பது ஸமந்வயம். எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்ட புருஷார்த்தி

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

வ்யாக்யானம் செய்கிறார்—"ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸாஸ்த்ரப்ரமாணகத்வம்" என்று. அது கூடவே கூடும் என்று "தத்" ‡ என்கிற ஸப்தத்தினால் இடைக்கும்பொருள். ஸமந்வயாத் என்கிற ஹேதுவைச் சொல்லும் பதத்திற்கு ஆகாங்க்ஷையைக் காட்டுகிறார்—"குத:" என்று. ஸமந்வயம் என்கிற ஸப்தத்தை மேலே விஸ்தாரமாக வ்யாக்யானம் செய்யப்போவதால் இங்கே ஸங்க்ரஹமாக வ்யாக்யானம் செய்கிறார்—"பரம புருஷார்த்தமாக" என்று. எதற்கு எதனுடு எப்படி அந்வயம் என்று அபேக்ஷையுண்டாக அதன்மேல் கூறுகிறார்—"பரம" என்று. ஸாஸ்த்ரத்தோடு எல்லாவற்றிலும் உயர்ந்த புருஷார்த்தமான ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸப்தத்தினால் சொல்லப்படும்

அநுபதம்—

ன்னால் அந்த நிதியே ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமானதால் அதைத் தெரிந்து கொள்வதும் எப்படி ப்ரயோஜனமாகிறதோ அப்படியே நம்முடைய ஹ்ருதய குஹையில் ஆனந்தமயமான ப்ரஹ்மம் நிதியாக இருக்கின்றதென்று தெரிவிப்பதே நமக்கு ப்ரயோஜனமாகும். அந்த ஆனந்தப் பொருளின் நினைப்பே ஸுகம். அதன் எல்லையில்லாத ஆனந்தத்தன்மை பின்னால் மோக்ஷகாலத்தில் தெரியப்போகிறதாகவும் இப்பொழுது ஸம்பூர்ணமாகத் தெரியாததுமாயுமிருந்தாலும், ஆரம்பத்திலேயே அதன் நினைப்பு ஸுகமாயிருப்பதும், பயிலவினிய என்கிற க்ரமத்தில் பழகப் பழக மேலும் மேலும் அதிக ஸுகமாயிருப்பதும் அனுபவஸித்தம். ஆனந்த மயமான ப்ரஹ்மத்தின் அறிவே ஸுகரூபமாயிருப்பதால் ப்ரஹ்மத்தை யறிவிக்கும் வாக்யங்கள் ப்ரயோஜனமுடையதே. ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ரூபமாயிருந்தால்தான் வேதவாக்யங்களுக்கு ப்ராமாண்யம் என்று சொல்லுவது தப்பு. ப்ரயோஜனமில்லாவிடில் ப்ராமாண்யமில்லை என்று மட்டுந்தான் சொல்லலாம். இங்கே ப்ரயோஜனமிருப்பதால் ப்ராமாண்யம் உளதே. ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ரூபம் இல்லாமற்போனால் என்ன ?

‡ "தத்" என்பதற்கு வந்த ஆக்ஷேபத்தை மறுத்து ஸ்வபக்ஷத்தை யநுமிதிவதில் நோக்கு. எல்லா அதிகரணங்களும் ஒரோராக்ஷேபத்தை மறுதளித்து ஸித்தாந்தத்தை அநுமிதிவதில் நோக்குடையதால் இங்கே ஸாஸ்த்ரத்தை யாரம்பிக்குமுன் முதலுரை முடிவில் இந்த ஸூத்ரத்திலுள்ள "தத்" என்னும் பதத்தை எல்லா அதிகரணங்களிலும் அநுவர்த்திப்பதாகக் கொள்ளவேணும்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வேதாந்தவாக்யானாமகண்டார்த்தே ப்ரஹ்மணி ஸமந்வயாத் ப்ரஹ்மமீமாம்ஸா ப்ரவர்தே !

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

மான ப்ரஹ்மமே வேதாந்தவாக்யங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டிய பொருளாக

சந்தப்ரகாசிகை தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு—

முறையாக அன்வயம் இருப்பதால் § என்று பொருள். ஸாஸ்த்ரம் என்பது நமக்கு புத்திமில் இங்கே யிருப்பதால் ஸாஸ்த்ரத்தோடு என்று கண்டோக்தமாய் ஸாதிக்க வில்லை. ப்ரஹ்மம் ஸாஸ்த்ரப்ரமாணகமாகும் என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்யும்பொழுது ஹேதுவாகிய ஸமந்வயத்தை பக்ஷமாகிய ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் இருப்பதாகச் சொல்லுவது உசிதமாகையால் ஸமந்வயம் (பொருளாக ஒட்டுதல்) ப்ரஹ்மத்தால் செய்யப்படுவதாக இங்கே வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டது. ¶ அந்த ஒட்டுதலை

அநுபதம்—

§ ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்களில் ப்ரஹ்மம் புருஷார்த்தமாக வாச்யமாகி அன்வயிக்கிறது.

¶ வேதாந்த வாக்யங்கள்தான் ஸாஸ்த்ரம். அவ்வித ஸாஸ்த்ரங்களோடு ஸ்வயம் புருஷார்த்தமான ப்ரஹ்மம் வாச்யமாக ஒட்டுகிறது (அன்வயிக்கிறது) என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பணிப்பு. பொருளாக ஒட்டும் (அன்வயிக்கும்) வ்யாபாரத்தில் ப்ரஹ்மத்தை கர்த்தாவாக (எழுவாயாக) இங்கே அருளிச்செய்தார். ப்ரஹ்மம் ஸாஸ்த்ரவாக்யத்தோடு வாச்யப்பொருளாக ஒட்டுகிறதென்றுமும், வேதாந்தங்கள் ப்ரஹ்மத்தினிடம் வாசகமாக ஒட்டுகிறதென்றுமும், பலம் ஒன்றேயாகும். பின் சொன்ன ப்ரகாரமாகவும் இந்த அதிகரணத்தில் மேலே சில பாஷ்ய வாக்யங்களும் உள. ஆயினும் அன்வயிக்கும் க்ரியையில் ப்ரஹ்மத்தை கர்த்தாவாகப் பணிப்பதில் தான் மூக்கிய நோக்கு. ஏனென்றால், ஸித்தார்த்தத்தை யப்படித்தான் உரைக்க வேண்டும். "ப்ரஹ்மம், ஸாஸ்த்ரப்ரமாணத்தால் ஸித்திப்பதே, ஏனெனில், அது ஸாஸ்த்ரமென்னும் வேதாந்த வாக்யங்களோடு நின்றாக ஒட்டுகிறது" என்று ஸித்தார்த்தம். ப்ரஹ்மம் என்பது பக்ஷம். "ஸாஸ்த்ரப்ரமாணஸித்தம்" என்பது ஸாத்யம். "ஸமந்வயாத்" தீன்றாக (புருஷார்த்தமாக) ஸாஸ்த்ரத்தோடு வாச்யப்பொருளாக அன்வயிப்பதால்" என்பது ஹேது. அன்வயிக்கும் வ்யாபாரத்திற்கு பக்ஷமானப்ரஹ்மத்தை கர்த்தாவாகச் சொல்லுவது ஸ்வரஸம். மேலே மற்றொரு ப்ரகாரமாகவுள்ள பாஷ்யப்பணிப்புகள் பலிதார்த்தத்தை யுரைப்பதேயாகும் என்று மேலே ஸாதிக்கப் போகிறார்.

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

ஷஷ்டீ வஷ்டஸீஷ்டாயீ। "யதோ வா இமானி பூதானி ஜாயந்தே,
யதேவ ஸளம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம், ததைக்ஷத பஹு

ஷஷ்த: பதஸமூதாய:! "யதோ வா இமானி பூதானி ஜாயந்தே,
ஸதேவ ஸௌம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம், ததைக்ஷத பகு

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

அந்வயிப்பதால் உபநிஷத்துக்களில் படித்திருக்கும் பத ஸமூஹங்களான பின் சொல்லும் வாக்யங்கள் இப்படியே நன்றாக அந்வயிக்கின்றன. "எதிலிருந்து இந்த பூதங்களெல்லாம் பிறக்கின்றனவோ" "ஸோமத்திற்குத்தகுந்த பிள்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஸூத்ரம் செய்வதாகக் † கூறப்படவில்லை. அம்மாதிரி அந்வயம் எப்படி ஏற்படுகிறது என்று அபேக்ஷையுண்டாக அதை உபபாதனம்செய்கிறார் "இப்படி" என்று. "இவ" என்கிற பாஷ்யபதத்திற்கு "ஏ" என்று பொருள். ¶ இப்படிக்கே என்று பொருள். உபநிஷத்துக்களிலுள்ள பதக்கூட்டம் பரமபுருஷார்த்தமான ப்ரஹ்மத்தினிடம் விளங்குகிறது என்கிற முறையில் நன்றாய்ப் பொருந்தும் என்று பொருள். பதக்கூட்டம் என்பதற்கு வாக்யம் என்று பொருள். உபநிஷத்வாக்யங்கள் பலவாயிருப்பினும் அநேக வாக்யங்களைச் சேர்த்து ஒரே வாக்யமாகக் கொண்டு ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதாகக் கொள்ளுவதால் பல வாக்யங்களும் ஒரு வாக்யம்போல் ஆகும் என்பதை ஸூசிப்பதற்காக கூட்டம் என்று ஒருமையாகச் சொல்லப்பட்டது. பதக்கூட்டம் நன்றாய் ப்ரஹ்மத்தினிடம் ஒட்டுகிறது என்று பாஷ்யத்தில் உபநிஷத் வாக்யங்கள் ஒட்டுதலென்னும் வ்யாபாரத்தைச் செய்வதாகக் கூறியிருப்பது பலிதமான அர்த்தத்தை நோக்கி. அதை ஸூத்ரத்திற்கு யோஜனைசெய்கிறதாக அபிப்ராயமுடையதல்ல. "ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் நன்றாய் ஒட்டுகிற" என்று பின்னுள்ள பாஷ்ய வாக்யங்களும் இப்படியே. ப்ரஹ்மம் என்னும் பொருளே முதலில் எந்த வாக்யம் விளக்கும் என்கிற முறையை யனுஸரித்து முதலில் லக்ஷணவாக்யத்தை எடுக்கிறார்—'யதோ வா" என்று. பிறகு ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை ஒருவிதமாகக்கொண்டு வந்து விடும் காரணவாக்யத்தை எடுக்கிறார்—"ஸதேவ" என்று ஆரம்பித்து. ஸத் என்கிற ஸப்தம் பெரிது சிறிது எல்லாவற்றுக்கும் பொதுவானதால் பெரிது என்கிற

அநுபதம்—

† ஸூத்ரத்தை இங்கே கர்த்தாவாகப் பணிக்கவில்லை.

¶ "இவ" என்பதற்கு "ஏவ" என்று பொருள். ஸப்ஸ்க்ருதத்தில் 'ஏவ' என் பதற்கும் 'இவ' என்று பொருள் உண்டு

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வ்யாகு ர்வீ ஜாயெயேதி। ததே ஜாவ்ர்ஜத, ப்ரஹ்ம வா இதமேக

ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி ! தத்தேஜோஸ்ருஜத, ப்ரஹ்ம வா இதமேக

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ளாய் ! இந்த ப்ரபஞ்ச மெல்லாம் முன்பு ஸத்தாகவேயிருந்தது. வேறு அதிஷ்டாதாவாகிய இரண்டாவது பொருளில்லாமல் ஒன்றுகவே (யிருந்தது)" "நான்

சுதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

விஷேஷத்தைக்குறிச்சும் வாக்யத்தை எடுக்கிறார்— "ப்ரஹ்ம வா" என்று. எது காரணமோ அது ப்ரஹ்மம் என்று லக்ஷணவாக்யத்தால் கூறப்பட்டு, ஸத் என்பது காரணம் என்றும் கூறியபொழுது அந்த ஸத்து ப்ரஹ்மம் என்று தானே ஸித்திப்பதால் காரணம் ப்ரஹ்மம் என்கிற நிச்சயம் "ப்ரஹ்ம வா" என்கிற வாக்யத்தைக்கொண்டு உதிக்கவேண்டுமென்பதில்லையே என்று கேட்டால், அப்படிச்சொல்லவொண்ணாது; லக்ஷணவாக்யம் மூன் காரணத்தைச் சொன்ன வாக்யங்களை அனுவதிப்பதாலும் காரணத்தின்மைபச் சொல்லும் மூன் வாக்யங்களை உபஜீவித்திருப்பதாலும் அப்படி உபஜீவ்யங்களான மூன் வாக்யங்களிலேயே விசேஷ வாக்யத்தைக்குறிக்க அவற்றில் ஒன்றுகிய "ப்ரஹ்ம வா" என்கிற வாக்யம் காரணப்பொருளின் விசேஷத்தின் நிச்சயத்தைக் காட்டிக்கொடுப்பதற்காக எடுக்கப்பட்டது. 'ஸத்' ப்ரஹ்மம், என்கிற ஸப்தங்களுக்கு 'ஸங்கல்பிக்கிறது' என்கிற க்ரியை ¶ யோடு அன்வயிக்கும் அடையாளத்தினால் (லிங்கத்தினால்) அசேதனமல்லாத வஸ்துவை சொல்லுவதில் நோக்குடையதாயிருந்தாலும், அவ்விரண்டு ஸப்தங்களும் சேதனசேதனங்களுக்குப் பொது ‡ வாகையால் கேவலம் ஸப்தஸாமர்த்யத்தால் மட்டும் அசேதனத்தை விலக்

அரும்பதம்—

¶ "அது ஈக்ஷணம் செய்தது" என்பது ஸத்வித்யா ஸ்ருதி. ஈக்ஷித்தது என்ப, தற்கு ஸங்கல்பித்தது என்று பொருள். அதனால் காரணம் சேதனம் என்று ஏற்படுகிறது.

‡ 'ஸத்' என்பது இருக்கும்பொருளைச் சொல்லும். அது சித், அசித், ஈஸ்வரன் என்ற மூன்றுக்கும் பொது. ப்ரஹ்மம் என்னும் ஸப்தத்தை ஜீவன் விஷயத்திலும், ப்ரக்ருதி விஷயத்திலும் ப்ரயோகிப்பதை ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளில் காண்கிறோம். அணுவான ஜீவன் தன் ஜ்ஞானத்தினால் தேகத்தை வ்யாபிக்கிறான். அப்படி தேஹம் முழுவதையும் வ்யாபிக்கும்போது அவன் தேஹத்தை ப்ரஹ்மணம்செய்கிறான்; அவன் ஞானம் என்னும் குணம் மோக்ஷதசையில் எல்லையற்ற பெரிதாக ஆகிறது. இப்படி அவனுக்கு ப்ருஹத்வமும் ப்ருஹ்மணத்வமும் ஒருவாறு சொல்லக்கூடியதாகிறது. ப்ரக்ருதி மிகப்பெரிது; அதற்கு கீழ்ஸ்லேடையாது. ப்ரஹ்மஸப்தத்திற்குப்

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

வாஜ் ஸுஷீஷ। ஸுதா வா ஊஹகே வனவாஜ் ஸுஷீஷ, தஸ்மாத்வா

வாக்ர ஆஸீத்! ஆத்மா வா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத், தஸ்மாத்வா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பலவாக ஆவேன்" "வ்ருத்தி செய்யக்கடவேன்" என்று அது ஸங்கல்பித்தது "அது அக்னியை ஸ்ருஷ்டித்தது" "முன்பு இது ப்ரஹ்மமாக ஒன்றுகவே

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

குவதென்கிற நிச்சயம் அங்கே யேற்படாததால் கேவலம் ஸப்தஸக்தியால் மட்டும் காரணம் விசேஷம் என்கிற விஷயத்தைக் காட்டுவதற்கு "ஆத்மா வா" என்கிற வாக்யம் எடுக்கப்பட்டது. ப்ரஹ்மஸப்தம் பொதுவாயிருக்கிறதென்று சொல்லுவ தற்கு அநேக அர்த்தங்களில் ப்ரயோகம்செய்யப்படுவது என்பது பொருளே பொ முழிய எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ப்ரஹ்மஸப்தத்தின் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம் பொது என்பது பொருளல்ல. § ப்ரஹ்மஸப்தத்திற்கு ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமான நிரதிஸய ப்ரஹத்வம் என்பது பகவானைத் தவிர மற்றப்பொருள்களுக்கும் ஒட்டுமோவென்கிற ஸந்தேஹத்திற்கு கொஞ்சம் இடம் இருப்பதையாவது பொது என்பதற்கு பொருள் கொள்ளலாம். ஆத்மஸப்தத்தின் ஸ்வரஸஸித்தமான பொருளும் ப்ரஹ்மஸப்தத் தின் பொருளும் ஒன்று என்று தெரிந்துகொள்ளுங்கால் நிரதிஸய ப்ரஹத்வம் என் கிற தர்மம் அசேதனத்திற்கு ஒட்டுமோ என்று ஸந்தேஹிக்க இடமில்லை ஸ்ருஷ்டியில் "அவன் ஆத்மா" என்கிற ஆத்மஸப்தம் முடிவில் இருப்பதால், முதலிலேயே ஆத்மஸப்தம் இருப்பதைக்கொண்டு காரணம் சேதனம் என்கிற விஸேஷத்தை நிச் சயித்துக்கொள்ள "ஆத்மாவே அது" என்கிற வாக்யம் எடுக்கப்பட்டது. "எதி லிருந்து இவையெல்லாம்" என்று ஆரம்பித்த ப்ரகரணத்திலேயே "ஆனந்தத்திலி

அநுபதம்—

பொருளான மிகப்பெரிய தன்மையும், பெரிதாக்கும் தன்மையும் சித்தாக்கும் அசித் தாக்கும் கொஞ்சம் இருப்பதால் உபசாரமாக அவற்றிலும் அந்த ஸப்தம் ப்ரயோகிக் கப்படுகிறது.

§ ஸ்வரூபத்தாலும் குணங்களாலும் எது எல்லையற்ற பெரிதோ அந்தப்ரஹ்மம் தான் ப்ரஹ்மஸப்தத்திற்கு முக்யமான பொருளாகும். ஆயினும் மற்ற விரண்டிலும் ப்ரஹ்மத்தின் குணலேசமிருப்பதால் ஔபசாரிகமாக ப்ரயோகமிருப்பதைக்கொண்டு மட்டும் ப்ரஹ்மஸப்தம் மற்றதுக்கும் பொது என்று இங்கே பேச்சு. இந்தப் பேச்சால் அந்த ஸப்தத்திற்கு ப்ரஹ்மம் தவிர வேறு அர்த்தம் உண்டென்று நினைக்கக்கூடாது.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வத³ந்நாத்மந ஆகாஶஸ்ஸம்பூ⁴த:, வகோ²ஹவை நாராயண ஆஸீத்,

ஏதஸ்மாதா³த்மந ஆகாஶஸ்ஸம்பூ⁴த:, ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத்,

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யிருந்தது" "இது முன்பு ஆத்மாவாக ஒன்றுகவேயிருந்தது" "முன் சொல்லப்பட்ட இந்த ஆத்மாவினிடமிருந்து ஆகாசம் உற்பத்தியாயிற்று" "நாரா

சந்தப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ருந்தே யல்லவா இந்த பூதங்களெல்லாம் பிறக்கின்றன" என்று ஆனந்தமயப்தத்தால் காரணத்திற்குப் பெயரிட்டபோதிலும் "இந்த ஆகாசம் என்கிற ஆனந்தம் இல்லாவிட்டால்" என்று ஆகாசமயப்தத்தோடு ஒரே வேற்றுமையாகக் காண்பதால் ஆனந்தமயப்தத்தைக்கொண்டு அசேதனத்தை விலக்குவதென்கிற நிச்சயம் தடுக்கப்படுகிறது ¶ என்கிற அபிப்ராயத்தால் அசேதனத்தின் விலக்குதலே ஸ்ரமப்படாமல் தெரிந்துகொள்ள "ஆத்மா வா" என்கிற வாக்யம் எடுக்கப்பட்டது. ஸர்வஸாகாப்ரத்யயந்யாயத்தின் உதவியில்லாமலே ‡ இந்த ப்ரகரணத்தைக்கொண்டே ப்ரஹ்மமயப்தம் ஆத்மாவைச்சொல்லும் என்பதை விளக்கவும் இந்த அதிகரணத்திற்கு

அநுபதம்—

¶ ஆகாஶ: ஆநந்த: என்று அசேதனமான ஆகாசத்தோடு ஒரே வேற்றுமையாக ஆநந்த: என்று தைத்திரீயோபநிஷத்தில் படித்திருப்பதால் ஆகாசமான ஆநந்தம் அசேதனமோவென்கிற ஸங்கைக்கு இடமிருக்கலாம்

‡ இந்த ப்ரகரணம் என்பது "ப்ரஹ்மவித்து" (எல்லாவற்றுக்கும் மேற்பட்ட) பரத்தை யடைகிறான், என்று தொடங்கிய தைத்திரீய ஸ்ருதி. அதிலுள்ள லக்ஷணவாக்யத்தை முதல் மூன்று அதிகரணங்களில் முக்யமாக விசாரித்தார். அந்த லக்ஷணவாக்யத்தில் ப்ரஹ்மத்தின் ஜிஜ்ஞாஸை விதிக்கப்பட்டது. தைத்திரீயோபநிஷத்தில் ஜந்மாதி லக்ஷணமும் ஸத்யஜ்ஞானாதிலக்ஷணமும் பணிக்கப்பட்டது. தைத்திரீயோபநிஷத்திலேயே "அந்த இவ்வாத்மாவினிடமிருந்து ஆகாசம் உண்டாயிற்று" என்று படிக்கப்பட்ட வாக்யத்தை இங்கே ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் உதாஹரித்திருப்பதால் வேறு ஸ்ருதிகளைக்கூட அபேக்ஷிக்காமல் இதைக்கொண்டே "காரணம் ஆத்மா" என்று தெரிந்துகொள்ளலாமென்று ஸாதிக்கிறார். இதே விஷயத்தைப்பற்றி மற்ற ஸாகைகளின் உபநிஷத்துக்களெல்லாம் சேர்த்துக்கொண்டு ஒரே வாக்யமாகச்செய்து மொத்தத்தில் கூடிய பொருளைச் சேர்த்துக்கொள்வது ஸர்வஸாகாப்ரத்யய ந்யாயம். அவ்வளவு தூரம் செல்லவும் அவஸ்யமில்லை. இந்த தைத்திரீயஸ்ருதியே போதும்.

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

ஸத்யம் ஜ்ஞானமநந்தம் ப்ரஹ்ம ஆநந்தோ ப்ரஹ்மேத்யேவமாதி: ந ச

ஸத்யம் ஜ்ஞானமநந்தம் ப்ரஹ்ம ஆநந்தோ ப்ரஹ்மேத்யேவமாதி: ந ச

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யணன் ஒருவனே யிருந்தான்" "ப்ரஹ்மம் ஸத்யமும் ஞானமும் அனந்தமுமானது" "ஆனந்தம் ப்ரஹ்மம்." முதலிய வாக்யங்கள் ஏற்கனவேயுள்ள விதத

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

அபேக்ஷிதமான ப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்தத்தன்மையைக் காட்டவும் §"அத்த இவ்வாத்மாவிடமிருந்தே" என்கிற வாக்யத்தை எடுக்கிறார். அந்த விடத்தில் "ஸத்யம் ஜ்ஞானமனந்தம் ப்ரஹ்ம" என்றல்லவோ ப்ரகரணம். "வேறான, உள்ளேயுள்ள ஆத்மா ஆனந்தமயன்" "ப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்தத்தை யறிந்தவன்" என்று அங்கே சொல்லப்போகிறது. பிறகு மந்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதைக்கொண்டு 'வெள்ளாடுதான் என்று கொள்ளவேண்டும்' என்கிற ந்யாயத்தால் ¶ பொதுவான ஸப்தம்

அநுபதம்—

§ உபநிஷத் வாக்யங்களுக்கு வாச்யப்பொருளான ப்ரஹ்மம் ஆனந்தமயமென்று விளக்கினால் தான் அது ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாகி ஸாஸ்த்ரத்தாற்கு வாச்யமாக அன்வயிப்பதென்ற இந்த அதிகரணத்தின் ஸாத்யம் ஸித்திக்கும். "அந்த இவ்வாத்மாவிடமிருந்து ஆகாஸமுண்டாயிற்று" என்று இங்கே சொல்லப்படும் ஆத்மாதான், மேலே ஆனந்தமயன் என்று கூறப்படுகிறது. அதன் ஆனந்தத்தைத்தான் ஸ்ருதி மீமாம்ஸை செய்து வாக்கிற்கும் மனதிற்கும் எட்டாத எல்லையில்லாத ஆனந்தம் என்று அறுதி யிடப் போகின்றது. இந்த அதிகரணத்திற்கு முக்ய அபேக்ஷிதமான ஆனந்தத்தன்மையை விளக்குவதற்காக ஆனந்தமயத்தோடு ஒன்றுக அந்வயமுள்ள ஆத்ம ஸப்தத்தையுடைய இந்த ஸ்ருதி ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்டது.

¶ "வெள்ளாடு பசு" என்கிற ந்யாயம் ஸாமாந்ய விஸேஷந்யாயம். பொதுவான ஒரு ஸப்தத்தை அதே விஷயமான வேறு ஸ்ருதியில் குறிப்பிட்ட பொருளைச் சொல்லும் விஸேஷ ஸப்தத்தைக்கொண்டு பொதுப் பொருளைக் கொள்ளாமல் அந்த விஸேஷப் பொருளைக் கொள்ளவேண்டுமென்று தீர்மானிப்பது இந்த ந்யாயம். "பசுவைக்கொண்டு யாகம் செய்யவேண்டும் என்று பொதுவாகப் பச ஸப்தம் இருந்தாலும் ஸோம மந்த்ரத்தில் "சாகத்தின் வலையை" என்று இருப்பதைக்கொண்டு பசுவென்று பொதுவாகச் சொன்னதற்கு சாகமென்று விஸேஷப் பொருள் என்று தீர்மானம். ஸத், ப்ரஹ்மம், ஆத்மா, நாராயணன் என்று இங்கே பொது ஸப்தங்களிலிருந்து மேலே மேலே குறிப்பிட்ட ஸப்தங்களுக்குப் போய்க் கடைசியில் வேறொரு பொருளையும் குறிப்பிடாத நாராயணன் என்னும் விஸேஷ ஸப்தத்தில்

ஸ்ரீ பாஷ்யம் :—

வ்யுத்பத்திவிஷயரிஷ்டநவஸ்துப்ரதிபாதநஸமர்த்தாநாம் பதஸமூ

வ்யுத்பத்திஸித்தபரிஷ்பந்நவஸ்துப்ரதிபாதநஸமர்த்தாநாம் பதஸமூ

ஸ்ரீ பாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

மரின பொருள்களை வ்யுத்பத்தியினால் சொல்லுவதற்கு ஸாமர்த்யத்தை யுடைய

சந்தப்ரகாசிகை தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு—

களுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட தேவதையினிடத்தில் முடிவில் ஒடுங்குவதைக் காட்டுகிறார் "ஏகோஹவா" என்று. "அந்த இத்தேவதை ஸங்கல்பித்தது" "எவன் ப்ரஹ்மாவையுமுதலில் ஸ்ருஷ்டித்து அவனுக்கு வேதங்களைக் கொடுக்கிறானே அந்த தேவனை" "அவனே எக்காலத்தும ஜகத்துக்கு ஈஸன்" "அவனுடைய ஆளுகைக்கு வேறு ஹேதுவில்லை". "சென்றதற்கும் வரப்போவதற்கும், ஆள்பவன்" "ஈஸ்வரர்களுக்கெல்லாம், தனக்கு மேலில்லாத அந்த மஹேஸ்வரனை" இது முதலிய வாக்யங்களில் உபயோகிக்கப்பட்ட தேவதை முதலிய ஸப்தங்களுல் முந்திய முந்திய ஸப்தங்களைக்காட்டிலும் பிந்திய பிந்திய ஸப்தங்கள் விஸேஷ ஸப்தங்களாயிருந்தாலும், அந்த ஸப்தங்கள் கேரில் ‡ காரணத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்களிலில்லாததாலும், அந்த ஸப்தங்களிலும் ரூடிப் பொருளை யுடைய தேவதை முதலிய ஸப்தங்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட வ்யக்தியைச் சொல்ல ஸக்தமல்லாமையாலும், ஈஸ்வரன் முதலிய ஸப்தங்கள் "ஜகத்திற்கு ஈஸ்வ

அநுபதம்—

முடிவடையும் க்ரமம். நாராயணன் என்பது பெருமாளுக்கு அஸாதாரணமும், யாதொரு ஸந்தேஹத்திற்கும் இடமில்லாமல் அவரொருவரையே குறிக்கும் விஸேஷ ஸப்தம். மற்றப் பொதுவான ஸப்தங்களெல்லாம் இந்த நாராயண ஸப்தத்தில் ஒட்டி இதிலடங்கும். இந்த ஸப்தம் வேறெரு தேவதைக்கும் பெயராகாது. ஒட்டவும் ஒட்டாது. இதைத்தவிர மற்ற ப்ரஹ்ம, சிவ, இந்த்ராதி ஸப்தங்கள் பொது ஸப்தங்களாகப் பிறருக்கும் ஒட்டும். இப்படி எல்லா ஸப்தங்களும் நாராயணனுக்குள் ஒடுங்குவது "ஒன்றுக் தேவில்" விஷயம். ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் உதாஹரித்த சுருதிகளின் க்ரமம் படிப்படியாய் விஸேஷத்தை நோக்கிச் சென்று முடிவில் நாராயணனிடம் பர்யவஸிப்பதை இங்கே ஸ்ரீ வேதார்யஸ்வாமி விளக்குகிறார்.

‡ "அது" (ஸத்) தேஜஸ் என்னும் அக்னியை ஸ்ருஷ்டித்தது என்பது ஸ்ருஷ்டியை ஸாக்ஷாத்தாகச்சொல்லும் நேரான காரணவாக்யம். அதில் ஸத் என்பது அசேதனத்திற்கும் பொதுவான ஸப்தம். அந்த ப்ரகரணத்தில் "அந்த இத் தேவதை பார்த்தது" என்கிற வாக்யம் ஸ்ருஷ்டியை ஸாக்ஷாத்தாகச் சொல்லாததால் நேரான காரணவாக்யமல்ல என்று சொல்லக்கூடும். ஆகையால் பொதுவென்கிற ஸம்ஸயத்திற்கே இடமில்லாத வேறு காரணவாக்யங்களை மேலே உதாஹரிக்கிறார்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

தாயாநாமகிலஜகத்பத்திஸ்திதிவிநாஸஹேதுபூதாஸு ஷதோஷ

தாயாநாமகிலஜகத்பத்திஸ்திதிவிநாஸஹேதுபூதாஸுஷதோஷ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பத ஸமூஹங்கள் ஜகத்தின் உற்பத்தி ஸ்திதி விநாஸங்களுக்குக் காரணமான

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ரன் ஆள்வதற்கு வேறு ஹேது தேவையில்லை என்று சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் ஆறும் வேற்றுமைப் பதங்களால் ரூடிப் பொருளைத் தள்ளி அவயவார்த்தமாகிய யோகப்பொருளைச் சொல்லுவதில் நோக்கு மிக ஸ்பஷ்டமாயிருப்பதாலும், * ரூடிப் பொருள் முழுக்கிடப்பதால் அஸாதாரணமல்லாமல் பொதுவாகப் போவதாலும், எல்லாவற்றிற்கும் கடைசியில் விசேஷத்தைக்குறிக்கும் ஸப்தத்தைக்காட்டுவதால் ஈஸ்வரன் முதலியபதங்களும் அந்த வ்யக்திவிசேஷத்தில் வந்து ஒடுங்குவது தானே கிடை

அநுபதம்—

* ஸரோருஹமென்பது ரூடி ஸக்தியென்கிற மொத்த ஸக்தியால் தாமரையைச் சொல்லும். ரூடிப்பொருளென்கிற மொத்தப்பொருள் வேறுயும் யோகம் என்கிற அவயவப்பொருள் வேறுயும் இருக்கலாம். ஸரஸ் என்பது குளம். குளத்தில் முளைத்து வளருவது என்பது அவயவப்பொருள். ஆம்பல், கருநெய்தல் முதலியதும் தாமரையைப்போல் குளத்தில் முளைத்து வளரும். ஆயினும் தாமரையை மட்டும்தான் ஸரோருஹஸப்தம் ரூடஸக்தியால் சொல்லும். "ஹிமயமலையில் அக்ஸரோருஹமான பத்மங்களைக் கீழே ஸஞ்சரிக்கும் ஸூர்யன் தன்னுடைய மேல் நோக்கும் கிரணங்களால் மலரச்செய்கிறான்" என்று காளிதாஸர் ச்லோகம். அங்கே உச்சிஸரோருஹங்கள் என்னும் பதத்தில் உச்சியிலுள்ள ஸரஸ்ஸு என்று ஸரோருஹ ஸப்தத்தை இரண்டாக ஒடித்து ஸரஸ் என்பதைத் தனியே பிரித்துப் பொருள் கொள்ள வேண்டியிருப்பதால் தாமரை யென்னும் மொத்தப் பொருளைச் சொல்லும் ரூடஸக்தி மழுங்கிப்போகிறது. அதனால் ஸரோருஹஸப்தம் தாமரையைச் சொல்லாமல் பொதுவாக உச்சியிலுள்ள குளத்தில் உண்டாகும் என்பதை மட்டும் சொல்லும். ஸரோருஹ ஸப்தத்திற்கு தாமரை யென்று பொருள்சொன்னால் பத்மங்கள் என்கிற வேறு பதமிருப்பதால் புனருக்தி தோஷம் வரும். "ஈஸ்வரர்களின் மஹேஸ்வரனே" என்று ஸ்வேதாஸ்வதரஸ்ருதியில் உளது. அங்கே "ஈஸ்வரர்களின்" என்கிற ஆறும் வேற்றுமையோடு அன்வயிக்க மஹேஸ்வர ஸப்தத்தின் மஹத்தான ஈஸ்வரன் என்கிற அவயவப்பொருளைக் கொண்டே தீரவேண்டும். அப்படிக் கொள்வதில் ஈஸ்வரர்களுக்கும் பெரியவரான ஓர் ஈஸ்வரன் என்று பொருள் கிடைக்கும். அது நாராயணனுக்கு ஒட்டும். மஹேஸ்வர ஸப்தத்திற்கு அங்கே ரூடஸக்தியால் ஸிவனென்று

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வ்ருத்ர்நீகாவரிஜிதோஷாரமணஹாரநவயிகாதிஸயாநந்தஸ்வ

ப்ரத்யநீகாபரிமிதோதாரகுணஸாகராநவதிகாதிஸயாநந்தஸ்வ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தும் அபோஷ தோஷங்களுக்கும் விரோதியாயும் அபரிமிதமான உதார குணங்களுக்குக் கடலாயும் எல்லையில்லாததும், தனக்கு மேற்பட்டதில்லாத ஆனந்த

சந்தப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

த்தவிடும் என்கிற அபிப்ராயத்தைக்கொண்டு "ஸேயம் தேவதா" முதலிய வாக்யங்களை ஆதரிக்காமல் "நாராயணன் ஒருவனே யல்லவா" என்று ஆரம்பித்த வாக்யம் உதாஹரிக்கப்பட்டது. 'ஹிரண்யகர்பர்' முதலிய ஸப்தங்கள் 'ஆகாஸம்' 'ப்ராணன்' முதலிய ஸப்தங்களைப்போல * மூலமான காரணப்பொருளுக்கு ஒட்டக்கூடியவை யல்ல "ஸிவ" முதலிய ஸப்தங்கள் அனேக அர்த்தங்களில் ப்ரயோகிக்கப் படுவதால் பொதுவான ஸப்தங்களாகையால் "ஸத்" முதலிய பொதுவான ஸப்தங்களைப்போல ஒரு குறிப்பிட்ட வ்யக்தியை புத்திக்குக் கொண்டுவர ஸமர்த்தமல்ல வென்று அபிப்ராயம். 'எங்கே முன் தெரியாத அபூர்வமான ஒரு அர்த்தம் சொல்லப்படுகிறதோ அந்த வாக்யங்களை ஒரு அபூர்வார்த்தத்தை விதிப்பதாகக் கொள்ள வேண்டும்,' "தாரணம் என்கிற கார்யம் அபூர்வமானபடியால் அதில் விதிகொள்ள வேண்டும்" என்கிற ந்யாயங்களின் (மீமாம்ஸா ஸூத்ரங்களின்) படி "அக்னி தேவதையை யுத்தேசித்து அஷ்டாகபாலம் என்கிறது எது ஏற்படுகிறதோ, ¶" "தேவதை

அநுபதம்—

பொருள் கொண்டால் ஈஸ்வரர்களுக்கு ஸிவன் என்று பொருள் கிடைக்கும். அந்தப் பொருள் ஸ்வரஸமாக அன்வயிக்காது.

* "ஆகாஸமும் ப்ராணனும்" காரணமாகவொட்டாத ஸப்தங்களுக்கு த்ருஷ்டாந்தம். ஆகாஸமே ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகிறதாக சில ஸ்ருதிகளில் காணப்படுகிறதால் அது ஆதிமூலக்காரணப்பொருளாவதற்கு யோக்யமல்லாததே. அப்படியே ப்ரஹ்மதேவன் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுவதாக சில ஸ்ருதிகள் சொல்லுவதால் ஹிரண்யகர்பரென்னும் ப்ரஹ்மதேவரும் மூலகாரணப்பொருளாகக் காரணவாக்யங்களோடு ஒட்டத்தக்கவ ரல்லர்.

¶ "அக்னிதேவதையை யுத்தேசித்த அஷ்டாகபாலம் யாதொன்றுண்டோ" என்று ஸ்ருதிவாக்யம். "அஷ்டாகபாலம் யாதொன்றுண்டோ" என்ற விடத்தில் யாதொன்று என்னும் ஸப்தத்தோடு கூடியவாக்யம் முன்பே ப்ரஸித்தமாயிருப்பதை (தெரிந்திருப்பதை)ச் சொல்லும் ஸ்வபாவ முடையதாயிருப்பதால் அது அனுவாத

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ரூபே ப்ரஹ்மணி ஸமந்விதாநாம் ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தீரூபவ்ருʼம்ʼஹயோஜந

ரூபே ப்ரஹ்மணி ஸமந்விதாநாம் ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திரூபப்ரயோஜந

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஸ்வரூபத்தையுடையதுமான ப்ரஹ்மத்தில் நன்முய் அந்வயித்து அர்த்தம் பெ ருந்தி யிருக்க "செய்," "செய்யாதே" என்கிற ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ரூபமான

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஸ்ரீ யுஃதேசித்து மேலே (ஸமித்துகளை) ‡ வைத்துக்கொண்டு போகிறேன்" என்கிற வாக்யமும் எப்படி அபூர்வமான பொருளை விதிப்பதாகுமோ அப்படியே மஹோப நிஷத்தில் உள்ள இந்த 'நாராயண' வாக்யம் இதற்கு முன் தெரியாத விஷயத்தைப் புத்திக்குக் கொண்டு வருவதாலும், ஆகாசம், ப்ராணன் முதலிய ஸப்தங்களை யுடைய

அநுபதம்—

வாக்யமேயொழிய அஷ்டாகபாலமென்னும் யாகத்தை விதிக்கிறதாகமாட்டாது என்று பூர்வபக்ஷம். அக்னி யென்னும் உத்தேச்யதேவதையும் "ஆக்நேயம்" என் கிற பதத்தினால் சொல்லப்படுகிறது. இந்த (யாகத்திற்கு) அக்னி தேவதை; அக்னி இதற்கு தேவதை யென்று ஆக்நேயஸப்தத்திற்கு வ்யாகரணப்படியான பொருள் எட்டு ஓடுகளில் ஸம்ஸ்க்ருதமான புரோடாஸத்திற்கு அஷ்டாகபாலம் என்று பெயர். இப்படியான யாகத்ரவ்யமும் இங்கே சொல்லப்படுகிறது. இது புதிது; வேறெங்கும் முன்பு சொல்லப்படவில்லை—ஆகையால் இங்கே ஒரு புதிதான யாகம் விதிக்கப்பட்ட தாகக் கொள்ளவேண்டும் என்று ஸித்தாந்தம்—முன் ப்ரஸித்தியைக் காட்டக்கூடிய "யாவன், யாது" முதலிய ஸப்தங்கள் இருந்தாலும் சொல்லும் விஷயம் புதிதாயிருந் தால் முன் ப்ரஸித்தியைக்காட்டும் ஸப்தங்களையும் தள்ளி அபூர்வமான விஷயம் விதிக்கப்படுவதாகக் கொள்ளலாம் என்று தீர்மானம். "ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத்" என்பது காரணவாக்யம். "வை" என்பது முன் ப்ரஸித்தியைக்காட்டும். "ப்ரளயத்தில் நாராயணன் ஒருவரே யிருந்தார்." "ப்ரஹ்மாவுமில்லை ஈஸ்வரனுமில்லை" என்று முன்பு தெரியாத அபூர்வ விஷயத்தை அபூர்வமாக உபதேசிப்ப தால் இந்த ச்ருதி அபூர்வோபதேசத்தில் தாத்பர்யம் உள்ள தென்றும் நாராயண னுக்கு ஜகத் காரணத்வத்தை விதிக்கிறதென்றும் கொள்ளவேண்டும். "வசநாந்தி அபூர்வத்வாத்" என்று மீமாம்ஸா ஸூத்ரம். ஸோமயாகத்தில் "மிகுந்த ஸோமத் தை பக்ஷணம் செய்கிறார்கள்" என்னுமிடத்தில் இவ்விஷயம் முன்தெரியாத அபூர்வ மாகையால் சில குணங்களோடு கூடிய பக்ஷணம் விதிக்கப்படுகிறதென்று தீர்மானம்.

‡ ஜீவதக்நிஹோத்ரத்தில் "தேவதைகளுக்கு ஸமர்ப்பிக்க ஸமித்துக்களை ஹவிஸ் ஸுக்கு மேல் வைக்கிறார்கள்" என்று ஓர் வாக்யம். அது பித்ருக்களுக்கு ஸமர்ப்

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

விரஹாதந்யவாகபி । ஸ்வவிஷயாவயோயவாயவஸாயிகூடஸ்வ

விரஹாதந்யபரத்வம் । ஸ்வவிஷயாவபோதபர்யவஸாயித்வாத்ஸர்வ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ப்ரயோஜனமில்லாமையால் அந்த வாக்யங்களால் ஏற்படும் பொருளின் தாத்பர்யம் இல்லை யென்றும், வேறு ஏதாவது தாத்பர்யம் அந்த வாக்யங்களுக்குத்

சீருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு—

வாக்யங்களைப்போல ஒட்டக்கூடாத வஸ்துவை புத்திக்குக்கொண்டுவராததாலும் வேறொன்றையும் அபேக்ஷிக்காமல் ‡ தன்னுடைய அர்த்தத்தைத் தானே விளக்குகிறது. "ஸத்தமல்ல, அஸத்தமல்ல, சிவன் ஒருவனே" என்கிற வாக்யத்தோடு விரோதிப்பதால் இந்த நாராயணவாக்யம் ஒட்டக்கூடாத பொருளை சொல்லுகிற

அநுபதம்—

பிக்கும் உபகாரத்தை மேலே மூடிக்கொடுக்கும் வழக்கத்தை யனுஸரித்து அதை அநுவாதம் மட்டும் செய்கிறதா அல்லது ஸமித்துக்களை ஹவிஸ்ஸுக்கு மேலேவைப்பதைச் செய்தே தீரவேண்டுமென்று விதிக்கிறதா வென்று ஸந்தேஹம். ஸமித்துக்களை வைப்பதினால் ஹவிஸ்ஸை அடியோடு மூடுவதென்பது ஸாத்யமல்லவாகையால் மூடுவதென்கிற த்ருஷ்டப்ரயோஜனமில்லாததால் ஸமித்துக்களை மேலே வைப்பது கேவலம் ஸாஸ்த்ரார்த்தமாக அத்ருஷ்டப்ரயோஜனத்திற்காக விதிப்பதாகவே கொள்ளவேண்டும் என்று தீர்மானம். அங்கே "உபரி ஹி" என்று முன் ப்ரஸித்தியைக் காட்டும் "ஹி" என்னும் பதத்தின் ஸ்வாரஸ்யத்தைக் தள்ளி அபூர்வமானதால் ஸமித்துக்களின் தாரணவிதியைக் கொள்ளுகிறோம். அப்படியே மஹோபநிஷத்திலும் "ஏகோஹவை நாராயண:" என்னுமிடத்தில் முன் ப்ரஸித்தியைக் காட்டும் "ஹ" "வை" பதங்களின் ஸ்வாரஸ்யத்தைத்தள்ளி நாராயணனுக்கு ஜகத் காரணத்வத்தை விதிப்பதில் தாத்பர்யம் கொள்ளுகிறோம்.

‡ ஸத் என்பதைப்போலப் பொதுவான ஸப்தமானால் எந்தக் குறிப்பிட்ட வஸ்து அதற்குக் கருத்து என்று தெரிந்துகொள்வதற்காக ஒரு குறிப்பிட்ட பொருளைக் காரணமாகச் சொல்லும் வேறு கார்ணவாக்யத்தை யபேக்ஷித்து அதன் பலத்தையும் உதவியையும் கொண்டுதான் பொருளை நிர்ணயிக்கவேண்டும். நாராயண: என்று ஓதப்பட்ட காரணஸப்தம் நிரபேக்ஷம். தானே ஸ்வயமாக ஒரு குறிப்பிட்ட தேவதையை மட்டும்தான் சொல்லும். ஆகையால் அதன் பொருளை யறிய வேறு ஒரு ஸ்ருதியின் அபேக்ஷையும் இல்லை. ஆகலால் குறிப்பிட்ட பொருளை வேறு வாக்யத்தின் அபேக்ஷையில்லாமல் தான் ஒன்றுகவே விளக்குவதற்கு இந்தக் காரணவாக்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வ்ரு ஶாணாநாம் ந ச வ்யயோஜநாநுமாணாவ்ரு ஶாணவ்ரு வ்ரு த்தீ: ।

ப்ரமாணாநாம் ந ச ப்ரயோஜநாநுகுணப்ரமாணப்ரவ்ருத்தி: !

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கற்பிக்கவேண்டுமென்றும் (மீமாம்ஸகர் என்னும்) பூர்வபக்ஷி சொல்லுவது யுக்தமில்லை. ஏனென்றால், எல்லாப்ரமாணங்களும் தங்களுக்கு விஷயமான வஸ்துவைப்பற்றி அறிவையுண்டாக்கு வதையே முக்கிய நோக்கமாக உடையவை.

சந்ரப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு —

தென்ற ஆக்ஷேபித்தால், ¶ அது கூடாது. "இதெல்லாம் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு ஸத்தாகவே யிருந்தது பிள்ளாய்"! என்கிற வாக்யத்தோடு விரோதிப்பதால் "ஸத்து மில்லை, அஸத்துமில்லை" என்று ஆரம்பித்த வாக்யத்தின் அர்த்தம் ஒட்டாத பொருளென்று உமக்கு அநிஷ்டம் வரத் தெரியும். பொதுவான 'ஸத்' என்ற ஶப்தம் சிவனிடம் சேருவதற்கு விரோதமில்லை யாகையால் இவ்விடத்தில் பொருள் ஒட்டாது என்று சொல்ல இடமில்லையே என்று ஆக்ஷேபித்தால்; அப்படியானால் 'ஶிவ' ஶப்தமும் அநேக அர்த்தங்களில் ப்ரயோகமுள்ளதால் பொதுவாகையால் அது நாராயணனிடத்தில் சேருவதில் விரோதமில்லை யாதலால் இங்கே ஒட்டக்கூடாத அர்த்தம் இல்லையென்று நாம் சொல்லுவோம். ப்ரஹ்மா, ஶிவன் முதலியவர்கள் இந்த்ராதிகளைப் போல ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுவதாக வென்று அனேக ஶ்ருதிகளினால் போதிக்கப்படுகிறது. யஜுர் வேதத்தில் "பிறக்காதவனுடைய நாபியின்மேலில் ஒன்று வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதன்மேலில் இந்தப் புவனம் ஆஶ்ரயித்து நிற்கிறது, எதில் விஶ்வத்தைச் செய்யும் விஶ்வகர்மா வென்கிற தேவன் பிறந்தானே," "அந்த ப்ரஜாபதி என்கிற ஒருவர் தாமரைபோன்றதில் உண்டானார்." "அவரிடமிருந்து விராட் புருஷன் பிறந்தார். விராட்புருஷனுக்கு மேல் புருஷன்" என்று ஒதியுளது. மஹோபநிஷத்தில் "அங்கே நான்கு முகங்களை

அநுபவம்—

யத்திற்கு ஸாமர்த்யம் இருப்பதால் இது எல்லாக் காரணவாக்யங்களிலும் ப்ரபலமானது. இத்தனை நிஸ்ஸம்ஶயமான வேறு காரணவாக்யம் இல்லை.

¶ "ந ஸத் நாஸத் ஶிவ ஏவ கேவல:" என்று ஒரு வாக்யம். ஶிவன் ஒருவரே இருந்தார் என்று சொல்லும் வாக்யத்திலிருந்து மஹா ப்ரளயத்தில் மிகுந்திருந்தவர் சிவன் ஒருவரேயாகையால் அவரே ஜகத் காரணமென்று பிறக்கூடி. அந்த விடத்தில் அவர் ஸத் அல்ல என்று சொல்லியிருப்பதால் ஸத் வித்யையில் சொல்லப்பட்ட ஸத் என்னும் காரணப்பொருளாவதற்கு அவர் யோக்யராகமாட்டார் என்று ஸமாதாநம்.

ஶ்ரீபாஷ்யம் :—

ப்ரயோஜநம் ஹி ப்ரமாணாநுகுணம் । ந ச ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்த்யங்வயவிர

ப்ரயோஜநம் ஹி ப்ரமாணாநுகுணம் ! ந ச ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்த்யங்வயவிர

ஶ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ப்ரமாணம் ப்ரவ்ருத்திப்பது ப்ரயோஜனத்திற்கு அனுகுணமாகவே யிருக்க வேண்டு மென்பது நிர்பந்தமல்ல. ப்ரயோஜனந்தான் ப்ரமாணத்திற்கு அனு குணமாயிருக்கவேண்டும். ப்ரவ்ருத்தி (அதாவது—செய்தல், விலக்குதல்) ரூப

சந்தப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யுடைய ப்ரஹ்மா பிறந்தார்'' என்றும் ஸுபாலோபநிஷத்தில் ''ஜலத்திலிருந்து பூமி; அது அண்டமாயிற்று; அது ஸம்வத்ஸரகாலம் இருந்து இரண்டாகச் செய்தது. கீழே பூமியும் மேலே ஆகாஶமுமாக நடுவில் திவ்யமான புருஷன் ஆயிரம் தலையுடைய புருஷன்'' என்று ஆரம்பித்து '' அவர் முதலில் பூதங்களுக்கு முன்பே ம்ருத்யுவை ஸ்ருஷ்டித்தார். அவரிடமிருந்து ப்ரஹ்மா பயந்தார். அவர் ப்ரஹ்மத்திற்குள்ளேயே புகுந்து கொண்டார்'' என்று ஓதியுளது. இங்கே பரமபுருஷன் என்கிற ஆத்மாவிடமிருந்து புருஷன் என்கிற ப்ரஹ்மா உண்டானார் என்று சொல்லப்படுகிறது. இரண்டு புருஷஶப்தங்களைக் காண்பதாலும் ம்ருத்யுவிடமிருந்து பயம் உண்டு என்று சொல் லுவதாலும், அப்படி அர்த்தம் கொள்ளவேணும். ஶ்வேதாஶ்வதரத்தில் ''இந்த மஹா புருஷனை நான் அறிவேன்,'' ''புருஷன் மஹானும் விபுவும் ஆவான், இவன் ஸத்வத்திற்கு ப்ரவர்த்தகன்,'' ''எவன் முதலில் ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டிக்கிறானே,'' என்று ஹிரண்யகர்பருக்கு உற்பத்தி தெரிகிறது. அப்படியே மஹோபநிஷத்தில் ''முக்கண்ணனும் ஶூலபாணியுமான புருஷன் பிறந்தான்,'' ஸுபாலோபநிஷத்தில் ''நெற்றியிலிருந்து க்ரோதத்தினாலுண்டான ருத்ரன் பிறந்தான்,'' என்றும் ப்ருஹ தாரண்யகத்தில் '' இது ப்ரஹ்மம் ஒன்றாகவே யிருந்தது. அது ஒன்றாகவே யிருந்து, பலவாகப்பிரிய வில்லை. அது ஶ்ரேயஸான ரூபங்களை ஸ்ருஷ்டித்தது. க்ஷத்ர ஜாதி யையும், இந்த தேவக்ஷத்ர ஜாதிகளான இந்த்ரன், வருணன், ஸோமன், ருத்ரன், பர்ஜன்ய, யமன், ம்ருத்யு, ஈஶானன் ஆகிய இவர்களை ஸ்ருஷ்டித்தது'' என்று. அப்படியே ஶதபத ப்ராஹ்மணத்தில் '' இது காரணத்தில் ப்ரதிஷ்டையை (லயத் தை) அடைந்திருந்தது'' என்று ஆரம்பித்து, ''பூதங்களுக்கு ப்ரஜாபதியானவர் ஸம்வத் ஸரத்திற்கு தீக்ஷை செய்துகொண்டார். பூதங்களுக்கு பதியானவர் க்ருஹபதி என்கிற யஜமானனுமிருந்தார். உஷஸ் என்கிற ஸந்த்யாதேவி யஜமான பத்நியாயிருந்தாள்'' என்று இது முதலியதைச் சொல்லி விட்டு பூதங்களுக்குப் பதியான ஸம்வத்ஸரர் என்பவர் உஷஸ் என்கிற தேவியிடத்தில் வீர்யத்தை ஸேசனம் செய்தார். ஸம்வத்ஸரரிடத்தில் குமாரர் (குழந்தை) பிறந்தார். அந்தக்குழந்தை அழுதார். அவ ரை ப்ரஜாபதி கேட்டார், குழந்தாய் என் அழுகிறாய்? ஶ்ரமப்பட்டுத் தவஞ் செய்து அதிலிருந்து நீ பிறந்தாயல்லவோ என்று கேட்டார். அதற்கு குழந்தை சொன்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஹிணஃ வ்யொஜநஸ்ய நிர்ணயம், வாக்யஸ்யாநுபயுக்தீதேஃ

ஹிண: ப்ரயோஜனஸ்ய-நிர்ணயத்வம் ! புருஷார்த்தாந்வயப்ரதீதேஃ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

மாக அந்வயமில்லாத வாக்யத்திற்கு ப்ரயோஜனமில்லையென்று சொல்ல வொண்ணுது. (அப்படிக்கொத்த வாக்யங்களிலும்) புருஷார்த்தத்தின் சேர்க்கையைக் காண்கிறோம். அப்படியே ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும் "உமக்குப்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஞர் "நான் பாபம் நீங்காதவனுய் இருக்கிறேன்; எனக்கு பெயரிடவில்லை; எனக்கு பெயரிடும்; நான் பாபத்திலிருந்து நீங்குவதைத்தேடுகிறேன்," என்று. குழந்தையைப்பார்த்து அவர் சொன்னர் "ருத்ரன்" என்று. "அந்தப் பெயரை அக்குழந்தைக்கு இட்டார். அக்னி அந்த ரூபத்தையடைந்தார்," என்று ஆரம்பித்து ஸர்வர், பசுபதி முதலிய பெயர்களை யிடுவதையும் பூமி, ஜலம் முதலிய எட்டு மூர்த்திகளை தானம் செய்வதையும் சொல்லியிருக்கிறது. ருத்ர வாக்யத்திலிருந்தே அவருக்கு அவருடைய அநபஹத பாப்மத்வம் நம் காதில் விழுகிறது. அதிலேயே ஸுதருத்ரீய ப்ராஹ்மணத்தில் ப்ரஜாபதியினிடமிருந்து பாபத்தை அடைந்த தேவதைகள் ஓடினர்கள். அந்த ப்ரஜாபதியை ஒரு தேவன்தான் விடவில்லை. அவர்: மஹா மன்யுவே (பெருங்கோபரே) அவருக்குள் மறைந்து கொண்டிருந்தார்; அவர் அழுதார்; அவருடைய எந்தக் கண்ணீர்கள் ஓடிவந்தனவோ அவை அந்த கோபத்திற்குள் நின்று கொண்டன. அவர் இந்த நூறு ஸிரஸ்களுடைய ருத்ரனுனர்" என்று. இங்கே கோபத்தையடைந்த ப்ரஜாபதியினுடைய கோபத்தால் வந்த கண்ணீரிலிருந்து கோபரூபமான ருத்ரன் பிறந்தார், என்று பிறப்பு சொல்லப்பட்டது. கோபம் கண்ணீரை யுண்டாக்கு மென்பது ப்ரஸித்தம். "கோபாவேஸங்கொண்ட அவனுடைய நேத்ரங்களிலிருந்து கொழுந்துவிட்டெரியும் தீபங்களிலிருந்து சுடரோடு கூட எண்ணெய் சொட்டுக்கள் விழுவது போல கண்ணீர் பிந்துகள் விழுந்தன." என்று ஸ்ரீராமாயணத்தில் இராவணனைப் பற்றி வர்ணனம். அப்படியே ஸைலால ப்ராஹ்மணத்தில் "புத்ரகாமனுய் ப்ரஜாபதி தவஞ் செய்தார்" என்று ஆரம்பித்து அக்னி, வாயு, ஸூர்யன், சந்த்ரன் இவர்களுடைய உற்பத்தியையும், இவர்கள் வீர்யம் நழுவினதையும் சொல்லிவிட்டு "அந்தப்ரஜாபதி ஸ்வர்ணமயமான ஒரு பாத்ரத்தை ஒரு அம்பின் ப்ரமாணமாகவும், மேலே குறுகியும் செய்தார் அதில் வீர்யத்தை ஸேசனம் செய்தார். அதிலிருந்து ஆயிரம் கண்களோடும் ஆயிரம் பாதங்களோடும் ஒருவர் இளம்பிளர். இவ்வாயிரங்களோடு அவர் தகப்பனரான ப்ரஜாபதியை மல்லுக்கட்டினர். என் பலவந்தப்படுத்துகிறாயென்று கேட்டார். எனக்குப் பெயரிடவேண்டும் என்றார். எனக்கு பெயரிடாமல் நான் அன்னமருந்தமாட்டேன் என்றார். நீ ஸர்வன், நீபவந்தான் என்றார். இப்படி பவனென்று ஆரம்பித்து பவ, ஸர்வ முதலிய நாமங்களை வைப்பதையும் ஜலம் முதலிய மூர்த்தி

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

தயோரபிவதிரஷ்வபி வாத்ரஹ்மத ஜாதஃ, நாயம் ஸர்வஃ உதயா

ததா ஸ்வரூபபரேஷ்வபி புத்ரஸ்தே ஜாத: நாயம் ஸர்ப: இத்யா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பிள்ளை பிறந்திருக்கிறான்" "இது பாம்பல்ல" இவை போன்ற வாக்யங்களில் சந்தோஷம் உண்டாதல், பயம் நீங்குதல் ஆகிய ப்ரயோஜனமுடைமை

ஸ்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

களே தானம் செய்வதையும் சொல்லிவிட்டு "இவர் எட்டு நாமங்களையுடையவராக எட்டு ரூபமாகச் செய்யப்பட்ட மஹாதேவன்" என்று எட்டுப் பெயரும் எட்டு மூர்த்திகளும் இவருக்கு ப்ரஜாபதியினால் விதிக்கப்பட்டது என்று மிக ஸ்பஷ்டமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறது. தலவகார ஸ்ருதியைச் சார்ந்தவர்கள் ஒருகர்மத்தை யாரம்பிக்கும் போது 'இந்தக் கர்மத்தைச் செய்யப் போகிறேன்; இது எனக்கு வ்ருத்தியாக வேண்டும்; இது எனக்கு ஸித்திக்கவேண்டும்; விரூபாக்ஷனும், தந்தாஜ்ஞியும், ஜ்யேஷ்டனும், ஸ்ரேஷ்டனுமான ப்ரஹ்மபுத்ரனும், அமோகனும், கர்மாதிபதியுமானவனுக்கு நமஸ்காரம்" என்றும்: நாமகர்கள் கர்மத்தை யாரம்பிக்கும் போது "அவ் விரூபாக்ஷனும், தந்தாஜ்ஞியும், தக்தரும், விஸ்வவேதரும், ஸஹஸ்ராக்ஷரும், ப்ரஹ்ம புத்ரருமானவருக்கு நமஸ்காரம்" என்றும், இரண்டு மந்த்ரங்களால் ருத்ரனுக்கு ப்ரஹ்ம புத்ரத்வம் சொல்லப்பட்டது. க்ருதஸூக்தத்தில் ஓம் "ப்ராணேஸ்வரரும், யானைத்தோலைப் போர்த்தியவரும், பிணமென்கிற தசையுடையவருமான எந்த ப்ரஹ்மா ப்ரும்மாவினிடமிருந்து இளம்பிணரோ" என்று ருத்ரனுக்கு ப்ரும்மாவினிடமிருந்து உற்பத்தி சொல்லப்பட்டது. "உஜ்ஜஹார" என்கிற மந்த்ரத்தின் பதத்திற்கு உண்டானார் என்று பொருள். ஆகையால் ஹிரண்யகர்பர் முதலியவர்களுக்கு கார்யத்வம் தெரிவதால் அவர்களைச் சொல்லும் சப்தங்கள் காரணப்பொருளோடு ஒட்டாதாகையால் நாராயணனிடத்திலேயே ஸத் முதலிய சப்தங்கள் முடிவில் வந்து சேரும். இதனே ஆக்ஷேபம்—"முதலில் ஹிரண்யகர்பர் இருந்தார்," ஸத்தமில்லை அஸத்துமில்லை, சிவன் ஒருவரே இருந்தார்," "நாராயணன் ஒருவரே இருந்தார்," "ப்ரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரன் இந்த்ரன் ஆகிய இவர்கள் எல்லோரும் பிறக்கிறவர்கள்." என்று மும் மூர்த்திகள் எல்லோருக்கும் கார்யத்வமும், காரணத்வமும், இரண்டும் ஸ்ருதியில் ஏற்படுவதால் காரணத்வம் ஒட்டாது என்கிற சங்கை மூன்று மூர்த்திகளுக்கும் ஸமானமானதாலும், பிறப்பது கேவலம் இச்சையாலே. என்று காரணத்வம் ஒட்டாமையைப் பரிஹரிப்பது மூவர் விஷயத்திலும் சுலபமாய்க் கூடுமாகையாலும், காரணப் பொருள் ஒன்றே என்று உறுதியாக அறுதியிட்டிருக்கும் ஏகத்வத்தை அனுஸரிக்க வேண்டுமாதலாலும் மூடிப் பொருளை விடக்கூடாது என்பது தானே ஸ்வரஸமாய் ஏற்படுகிறபடியாலும் மும் மூர்த்திகளும் ஒன்றே யென்று ஐக்யத்தை யாஸ்ரயித்து மூவரும் முடிவான காரணப்

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

திஷ்ண ஹஷ்ஹயநிவ்ருத்திரூபவ்யோஜநவத்த்வம் த்ருஷ்டம் ।

திஷ்ண ஹர்ஷபயநிவ்ருத்திரூபப்ரயோஜநவத்த்வம் த்ருஷ்டம் !

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

காணப்படுகிறது—இதன் பேரில் பூர்வபக்ஷி கூறுகிறார்—வேதாந்த வாக்யங்கள் ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிக்கமாட்டா; ஏனெனில், செய், செய்யாதே என்

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பொருள் என்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்.— இப்படி ஆக்ஷேபிப்பது கூடாது. ஏனெனில், மூவருக்கும் ஒரே மாதிரியாக கார்யத்வம் சொல்லப்படாத காரணத்தினாலேயே காரணத்வம் ஒட்டா தென்கிற ஸங்கை மூவருக்கும் ஸமமல்ல. அந்தப்ரகரணத்தின் ஆரம்பத்தில் "யார் தியாநம் செய்யப்பட வேண்டும்" என்னும் கேள்வியால் த்யானம் செய்ய வேண்டியது யார், த்யானம் செய்யப்பட வேண்டியது இன்ன வஸ்து என்று முன் தெரியாததைத் தெரியப்படுத்தி விதிப்பதில் தாத்பர்யம் என்று விளங்குவதால், ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுவதென்பதைச் சொல்லும் வார்த்தை ஏற்கனவே வேறிடத்தில் சொல்லியிருப்பதை அனுவாதம் செய்வதாகும். அப்படி அனுவாதம் செய்வது முன்பு அதைச் சொல்லும் வாக்யத்தில் சொல்லிய ப்ரகாரத்தையநுஸரித்துத்தான் இருக்கவேண்டும். லக்ஷ்மீபதியின் விஷயமான உத்தர நாராயணானுவாகத்தில் பகவானுடைய உற்பத்தி அவதாரரூப மென்று சொல்லியிருப்பதால் இந்த பின் வாக்யத்திலும் பகவானுடைய அவதாரத்தையே தான் அனுவாதம் செய்வதாகக் கொள்ள வேண்டும். ப்ரஹ்மாவுக்கும் சிவனுக்குமோ வென்றால், அவர்களுக்கு அவதாரமுள்ளதாக ச்ருதிப்ரமாணம் இல்லாததால், இந்த்ரன், வருணன் முதலியவர்களுக்குப் போலவே அவர்கள் உற்பத்தியும் இந்த வாக்யத்தில் அனுவாதம் செய்யப்படுகிறபடியால் ஸ்ருஷ்டிக்கப் படுவதென்கிற வார்த்தை மூன்று மூர்த்திகளுக்கும் ஒரே விதமாகச் சொல்லப்படுகிற தென்று கொள்ளலாகாது. மேலும் உற்பத்தியென்பது உண்டேயானால் அது கர்மாதீனமாக தேஹத்தை யடைவது என்பது பொதுவாக ஏற்பட்ட ந்யாயம். ஒரு குறிப்பிட்ட விஷயத்தில் அந்தப் பொதுவான ந்யாயம் இல்லை யென்று தனியாக விலக்குதல் சொல்லாதவரையில் கர்மாதீனமான தேஹப்ராப்திதான் உற்பத்தி யென்று கொள்ள வேண்டும். ப்ரஹ்மா, சிவன் இவர்கள் விஷயத்தில் அவ்வித உற்பத்திக்கு யாதொரு விலக்குதலும் ஸ்ருதி சொல்லவில்லை. நாராயணன் விஷயத்திலோ வென்றால் அவருக்கு அவதாரங்கள் சொல்லியிருப்பதால் அவர் உற்பத்தி கர்மாதீநமென்பது தள்ளப் படுகிறது. "ப்ரஜாபதி தேவர்களை ஸ்ருஷ்டித்தார். அவர்கள் பாபத்தோடு கூடினவர்களாய்ப் பிறந்தார்கள்." ப்ரஜாபதியால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட தேவர்களுக் கெல்லாம் பொதுவாக பாபத்தின் ஸம்பந்தம் ஸ்ருதியால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (ருத்ரன் ப்ரஜாபதியால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட தேவர்களில் ஒருவர்) "குறிப்பிட்டும் ருத்ரனுக்கு பாபமில்லாமையில்லை" என்பது

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

ஈத்ராஹ—வேதாந்தவாக்யாநி ப்ரஹ்ம ப்ரதிபாதயந்தி! ப்ரவ்ருத்தி

அத்ராஹ—வேதாந்தவாக்யாநி ப்ரஹ்ம ப்ரதிபாதயந்தி! ப்ரவ்ருத்தி

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஈற ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ஸம்பந்தமில்லாத ஸாஸ்த்ரம் நிஷ்ப்ரயோஜனம்.

சந்ரப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஸதபத ப்ராஹ்மணத்தில் அவர்கள் வாக்யத்தைக் கொண்டே முன்பு காட்டப்பட்டது "ஒருவரேயான இந்த நாராயணன் ஸர்வ பூதங்களுக்குள்ளும் அந்தராத்மாவாயும், பாபமற்றவராயும் திவ்யமாயுமுள்ள தேவன்". "அவருக்கு ஆழமான ஜலத்தில் உண்டானதும், நல்ல தண்டின்மேலிருப்பதும், சூர்யகிரணங்களால் அப்பொழுதுதான் அலர்ந்ததுமான தாமரை இதழ்கள் எப்படியோ அப்படி அமலமும் நீண்டதுமான இரண்டு கண்கள். 'உத்' என்ற அவருக்குத் திருநாமம். இவர் எல்லாப் பாபங்களிலிருந்தும் நீங்கினவரன்றே!" "பாபம் நீங்கி பாபத்தைத் தொலைப்பவர், ஜரையில்லாதவர், மருத்யுவில்லாதவர்." "அவர் உத்தமனான புருஷன்;" என்று தாமரைக்கண்ணனான இவருக்கு கர்மத்தால் செய்யப்படாத திவ்ய விக்ரஹம் உண்டென்று சொல்லப்பட்டது. இப்படி (இவருக்கும் அவ்விருவர்களுக்கும்) வ்யத்யாஸம் தெளிவாயிருப்பதால் மூவருக்கும் உற்பத்தி ஒரே விதந்தானே வென்கிற ஸங்கை எட்ட விலகுவதால் காரணத்தன்மைக்கு ஏற்பதான நாராயணன் முதலிய ஸப்தங்களுக்குப்போல அதற்கு ஏற்கக்கூடாத ப்ரஹ்மா ஸிவன் முதலிய ஸப்தங்களின் ஒரு வ்யக்தி விஸேஷத்தைக்குறிக்கும் பெயரென்கிற ரூடிஸக்தியைத் தள்ளாமலிருப்பது உசிதமல்ல. ருத்ரனுக்கு முடிவான காரணத்தன்மையும், அவருடைய உற்பத்தி அவதாரரூபமென்பதும் மிகச்சிறந்த ஆஸ்திகர்களான உங்களால் சொல்லப்படுமேயானால் உங்களுக்கு இந்த்ரனிடத்தில் என்ன த்வேஷம்? "இந்த்ரன் தன்னுடைய ஆச்சர்யமான ஸக்திகளால் அனேக ரூபங்களை யடைகிறான்." "ப்ரஹ்மவிஷ்ணு ருத்ர இந்த்ரர்களாகிய அவர்களெல்லோரும் பிறக்கிறார்கள்" என்று காரணத்தன்மையும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் தன்மையும் ப்ரஹ்மஸிவர்களுக்குப்போல இந்த்ரனுக்கும் சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால் இந்த்ரனுக்கும் முடிவான காரணத்வத்தையும் அவருக்குச்சொல்லும் உற்பத்தி முடிவான காரணமான இந்த்ரனுடைய அவதாரத்தைச் சொல்லுமென்பதையும் ஆஸ்ரயித்து இந்த்ர ஸப்தத்திற்கு காரணத்தன்மைக்கு எற்கும் யோக்யதை யுண்டென்று ஏன் நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறதில்லை? "ப்ரஜாபதி இந்த்ரனை ஸ்ருஷ்டித்தார்;" என்று அவருக்கு ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் தன்மையைச் சொல்லுவதாலும், த்வாஷ்ட்ரனைக் கொன்றது முதலிய ப்ரஹ்மஹத்தியால் சூழப்பட்டதைச் சொல்லுவதாலும், அதற்கு ப்ராயஸ்சித்தம் முதலியதைச் சொல்லுவதாலும், நாங்கள் அவருக்குப் பரம காரணத்வத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிறதில்லை என்பீரேயானால்; இந்த்ரனுக்குப் பிறப்பினாலும், நடத்தையினாலும், இழிவு ஏற்படுவது சிருஷ்ணனுக்கு வஸுதேவர் சிருஹத்தில் பிறப்பையும், காலயவனனுக்குப் பயந்து ஓடின

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

நிவ்ருத்யந்வயவிரஹிணஸ்ஸாஸ்த்ரஸ்யாநர்த்தக்யாத் । யத்யபி ப்ரத்யக்ஷாதீநி

நிவ்ருத்யந்வயவிரஹிணஸ்ஸாஸ்த்ரஸ்யாநர்த்தக்யாத் ! யத்யபி ப்ரத்யக்ஷாதீநி

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்கள் பொருள்களின் உண்மையை விளக்குவ தால் மட்டும் ப்ரமாணமே பெற்றாலும், ஸாஸ்த்ரம் (என்னும் ப்ரமாணம்)

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு —

தையும் லீலை யென்று கொள்வதுபோல் இந்த்ரனுக்கும் என் லீலையென்று கொள்ளக் கூடாது? "இந்த்ரன் பரம காரணமான பொருளோடு ஒன்றே யானால் அவன் உத்தர நாராயணாவாகத்தில் காரணப்பொருளாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டான் என்பது ஸித்திக்கும். அது ஸித்தித்தால் பிறப்பாலும் நடத்தையாலும் இழிவு ஏற்படுவது லீலையென்பது ஸித்திக்கும். அது ஸித்திக்க இந்த்ரன் என்கிற ஸப்தம் கார ணப்பொருளோடு ஒட்ட யோக்யமாகும்"; என்று கூறி சொல்லவேண்டியவரும் ஒன்றையொன்று ஆஸ்ரயித்துச் சுற்றிச்சுற்றி வரும் 'சக்ரகம்' ¶ என்கிற தோஷம் வர இடமாவதாலும். ஒரே வாக்யத்தில் ஸோமன், யமன், வருணன் இவர்களைப் போல ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுவதைச் சொல்லுவதாலும், இப்படி நீங்கள் ஆக்ஷேபிக்கத் தக்கதல்ல என்று நீங்கள் சொன்னால் "அப்படியானால் ருத்ரன் பரமகாரண வஸ்து வோடு ஒன்றானால் அவன் உத்தர நாராயணத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் பொருளில் சேருவான். அப்படிச் சேர்ந்தால் அவனுக்குப் பிறப்பு செய்கை முதலிய தாழ்மை கள் லீலை யென்பது ஸித்திக்கும். அது ஸித்தித்தால் பரமகாரண வஸ்து வோடு ஒன்றுவது ஸித்திக்கும்," என்று சக்ரகதோஷம் வருமாதலாலும், ஸோமன் வரு ணன் முதலியவர்களுக்குப் போலே அதேவாக்யத்தில் ஸ்ருஷ்டிக்கப் படுதலும் ஸம் ஹரிக்கப்படுதலும் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் ஸிவன் முதலிய ஸப்தங்களுக்கும்

அநுபதம்—

¶ வாதத்தில் இது ஒரு தோஷம். அந்யோந்யாஸ்ரயம் என்னும் தோஷத் தில் ஒன்றையொன்று ஆஸ்ரயித்தாலும், அப்படி ஆஸ்ரயிக்கும் பொருள்கள் இரண் டுமட்டுமிருக்கும். இரண்டுக்கு மேற்பட்டிருந்தால் அதை சக்ரகம் என்பர்—சுற் றிச்சுற்றி ஆரம்பித்த விடத்திற்கே திரும்பிவரும். எதை ஸாதிக்கவேண்டுமோ அதன் ஸித்தியையே கடைசியில் திரும்பவும் அபேக்ஷிக்கவேண்டிவதால் சக்ரகதோ ஷம். ஒரு சக்ரத்தில் சுற்றிக் கொண்டே வந்தால் புறப்பட்ட விடத்திற்கே தான் திரும்பி வர வேண்டும். மறுபடியும் சுற்றினாலும் அங்கேதான் வரவேண்டும். எத் தனை தடவை சுற்றினாலும் சுழலிலிருந்து வெளிப்பட முடியாது. இதை ஆங்கிலரும் ஒரு சக்ரத்திற்குள் வாதிப்பது என்பர்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வஹ்ரபாயாதயோவயொலெ வயுவஹ்ருஞ்ஜி । தயாவி ஸாஹ்ஸ்ரம் வ்ரயொ
வஸ்துயாதாத்ம்யாவபோதே பர்யவஸ்யந்தி ! ததாபி ஸாஸ்த்ரம் ப்ரயோ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ப்ரயோஜனத்தோடு கூடியேதான் நிலைபெறும். லோகத்திலாவது வேதத்தி

சீந்தப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

காரணத் தன்மைக்கு யேறக யோக்யதையில்லை பென்பதை உங்களால் பரிஹரிக்க வியலாது. பகவானுடைய பிறப்பு அவதார ரூபம் என்று சொல்லுவதிலோ வென்றால், அங்கு சக்ரக தோஷம் வர இடமில்லை. "அவரிடமிருந்து விராட் புருஷன் பிறந்தார்" என்று காரணமாகச் சொல்லப்பட்ட பரமபுருஷனே உத்தர நாராயணத்தில் மஹா புருஷன் என்கிற ஸப்தத்தினால் சொல்லப்பட்டவனென்று அறியப்படும் லக்ஷ்மீபதிக்கு "பிறவாமலே பஹுப்ரகாரமாகப் பிறக்கிறான்" என்கிற வாக்கியத்தினால் அவதாரம் சொல்லப்பட்டிருக்கிற காரணத்தால் 'சக்ரக தோஷம்' இல்லை. கார்யம் காரணம் இரண்டையும் பற்றிச் சொல்லப்பட்ட ஸிவன் முதலிய ஸப்தங்கள் வெவ் வேறு பொருள்களைச் சொல்லுவதால் காரணத்தன்மைக்கு ஒட்ட அயோக்யமல்ல என்று சொல்லுவீரேயானால் "கார்யத்தைப் பற்றிய ஸிவன் முதலிய ஸப்தங்கள் ப்ரஸித்தமான ருத்ரனைச் சொல்லுவதா அல்லது காரண விஷயமான அந்த ஸப்தங்கள் அவனைச்சொல்லுவதா என்று கேள்விப்போம். முதல் பக்ஷத்தில் ப்ரஸித்தமான ருத்ரனுக்கு ஆகாஸம் முதலியதைப் போல ஸ்ருஷ்டிக்கப் படுவதாண்டாதையால் அந்த ப்ரஸித்த ருத்ரனை காட்டிலும் வேறான காரணத்தைச் சொல்லும் ஸிவன் முதலிய ஸப்தங்கள் காரணத் தன்மைக்கு யாதொரு தடங்கலுமில்லாமல் ஏற்கக் கூடிய நாராயண ஸப்தத்தால் காட்டப்படும் ஒரு குறிப்பிட்ட வ்யக்தி விஸேஷத்தை அந்த ஸிவாதி ஸப்தங்கள் சொல்லுவதைத் தடுக்க முடியாது 'காரணத்தைப்பற்றிய ஸிவாதி ஸப்தங்கள் ப்ரஸித்தனான ருத்ரனைச் சொல்லுவன; கார்யவிஷயமான ஸிவாதி ஸப்தங்களோ வென்றால் ப்ரஸித்த ருத்ரனல்லாத வேறு பொருளைச் சொல்லுவன;' என்று சொல்லுவீரேயானால் 'காரண விஷயமான இந்த்ர ஸப்தம் ப்ரஸித்தனான இந்த்ரனைச் சொல்லுவது; கார்யவிஷயமான இந்த்ர ஸப்தம் அவனல்லாத வேறு இந்த்ரனைச் சொல்லுவது என்று என் சொல்லலாகாது' என்று கேள்விப்போம். வ்ருத்ராஸுரவதம் முதலியதைச் செய்தவனிடம் இந்த்ர ஸப்தத்திற்கு வ்யுத்பத்தி என்று சொல்லுவீரேயானால் முக்கண்ணன், ஸூலபாணி முதலியஸப்தங்களுக்கு ப்ரதிபதமாக ஸிவாதி ஸப்தங்களுக்கு வ்யுத்பத்தியாதலாலும், "முக்கண்ணனும் ஸூலபாணியுமான புருஷன் பிறந்தான்" "உமைக்கு பதியும், பஸுபதியும் ஸ்ரீகண்டனும், ப்ரஹ்ம புத்ரனுமான ஸிவன் பாசுபதமென்கிற ஞானத்தை ஏகாரனுப்சொன்னார்" என்று ஸூலபாணி முதலிய ஸப்தங்கள் கார்யமான பொருளில் ப்ரயோகிக்கக் காண்கையாலும், காரண விஷயமான ஸிவன் முதலிய ஸப்தங்களை ப்ர

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஜநவ்யாபாரவத்வேந ந ஹி லோகவேதயோஃ ப்ரயோஜநத்வம்

ஜநவ்யாபாரவத்வேந ந ஹி லோகவேதயோஃ ப்ரயோஜநத்வம்

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

லாவது ப்ரயோஜனமில்லாத என்ற வாக்யத்தை ப்ரயோகிப்பதைக் கண்டதில்லையே. ஏதேனுமொரு ப்ரயோஜனத்தை யுத்தேசியாமல் ஒரு வாக்யத்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஸித்தமான ருத்ரனைச்சொல்லும் லோக்குடையது என்பது அயுக்தம். காரண விஷயமான நாராயணன் முதலிய ஶப்தங்கள் ப்ரஸித்தமான விஷ்ணுவைச் சொல்லுவதோ வென்றால் அது யுக்தமே. ஏனென்றால் அவதரித்த பொருளும் காரணப்பொருளும் ஒன்றே யென்பதற்கு ப்ரமாணத்தை நாங்கள் காட்டியிருப்பதால் இரண்டும் வேறல்ல. இரண்டும் வெவ் வேறு பொருளாஞலன்றோ கார்யத்தையும் காரணத்தையும் சொல்லும் நாராயணன் முதலிய ஶப்தங்களில் எது ப்ரஸித்தமான நாராயணனைச் சொல்லுமென்றும், எது அதைக்காட்டிலும் வேறு பொருளைச் சொல்லுமென்றும் விசாரிக்க இடம் ஏற்படும். கார்யமும் காரணமுமான ருத்ரன் என்கிற பொருள் ஒன்றேயென்று சொல்லும் கக்ஷியில் இந்த்ரன் என்கிற சொல் ஒன்றே யென்று சொல்லும் கக்ஷியைப்போல சக்ரகதோஷம் வருவதை விலக்க முடியாதென்று முன்பே காட்டினோம். ஆகையால் கார்யத்தையும் காரணத்தையும் சொல்லும் ஶிவன் முதலிய ஶப்தங்களுக்கு வெவ்வேறு வஸ்து பொருளாகுமென்று ஒப்புக்கொள்ளுவதால் காரணத்தைப்பற்றிய ஶிவாதி ஶப்தங்கள் ப்ரவித்தமான ஶிவனைத்தவிர வேறு பொருளைச் சொல்லுவது நிஶ்சயமாவதால் அவை நாராயணனையே சொல்லும் நாராயணன் முதலிய ஶப்தங்களின் பொருளான ப்ரஸித்தமான நாராயணன் காரணத்தன்மைக்கு யோக்யமானபடியாலும், கார்யமும் காரணமும் வெவ்வேறு பொருளாகாததாலும், இரண்டும் ஒன்றே யென்று ப்ரமாணங்களால் ஏற்படுவதாலும், அப்படியே சொல்லவேண்டும். ஆகையால் மஹோபநிஷத்திலுள் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் நாராயணனிடத்திலேயே ஸத், ப்ரஹ்மம், முதலிய ஶப்தங்கள் முடிவடையும் என்பது தாத்பர்யம். அதன்மேல் காரணமாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மத்திற்கு காரணத்தன்மையால் வரும் தோஷங்களைத் தள்ளி ஶுத்தமாக ஸ்வரூபத்தைக் காட்டும் ஶோதக வாக்யத்தைக் கூறுகிறார் "ஸத்யம்" என்று. முன் சொல்லிய குணம், விபூதி முதலியதோடு கூடிய ப்ரஹ்மம் புருஷார்த்தம் என்பதைத் தெரிவிப்பதற்காகக் கூறுகிறார்—"ஆனந்தம் ப்ரஹ்மம்" என்று. ஆனந்தத்தன்மை என்பது அனுகூலமாயிருக்கை. அனுகூலத்வம் என்பது தானாகவே இஷ்டமாயிருக்கை. அது என்னவென்றால்—இஷ்டத்தை ஸாதித்துக்கொடுப்பதும், ப்ரதிகூலத்தை நிவர்த்தித்துக்கொடுப்பதும், இல்லாமல்கூட இஷ்டமாயிருக்கை. அப்படி இஷ்டமாயிருக்குந்தன்மை விஷயத்திலிருக்கும் அதன் விஷயமான ஞானமும் அனுகூலமாயிருப்பதால் அதற்கும் ஆனந்

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

தஸ்ய கஸ்யசிதபி வாக்யஸ்ய ப்ரயோக உபலப்தர: ! ந ச கிஞ்சித்

தஸ்ய கஸ்யசிதபி வாக்யஸ்ய ப்ரயோக உபலப்தர: ! ந ச கிஞ்சித்

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தைப் ப்ரயோகிப்பதாவது கேட்பதாவது ஸம்பவிக்கமாட்டாதே (அவிய

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தத்தன்மையுண்டு பகவான் முக்தர்களுக்கு நிரதிஶய இன்பமாய், அனுகூலமாயி ருப்பதால் அவருக்கு ஸ்வரூபத்தாலும், தர்மத்தாலும், ஆனந்தத்தன்மையுண்டு. தன் விஷயமான ஜ்ஞானமும் தன்னைக்குறித்துத் தன் ஸ்வரூபமும் அனுகூலமாயிருப்பதால் அவ்விரண்டிற்கும் ஆனந்தத்தன்மையுண்டு. "இவை முதலிய உபநிஷத்துக்களி லுள்ள பதக் கூட்டம்" என்னும் பாஷ்யத்தின் பதங்களுக்கு முன் சொன்னகோடி அன்வயம். இப்படி வாக்யங்கள் அன்வயித்து ஒட்டுவதினால் ப்ரச்ருதத்தில் ஸாதிக்க வேண்டிய புருஷார்த்தமாகைக்கு உபயோகப் பட எண்ண அர்த்தம் ஏற்படுகிறதா? அவ்வர்த்தமும் மேலாகத் தோன்றுகிற அர்த்தமா; அல்லது ஆழ்ந்த உட் கருத்தான அர்த்தமா? முதல் கோடி ஒவ்வாது. ஏனெனில், ஸம்ஸாரவிபர்யய ஸஹமான மேலான அர்த்தத்தினால் உண்மை என்கிற நிஶ்சயம் ஏற்படமாட்டாது. இரண்டா வது கோடியும் பொருந்தாது. 'செய்' என்றுவது 'செய்யாதே' என்றுவது கூறுதால் அதில் ஸ்ருதிக்கு தாத்பர்யம் உள்ள தென்று ஏற்படமாட்டாது என்று இவ்விதமாக ஸங்கித்துக் கொண்டு அதன் பேரில் எதிராளியை இப்படியா, அப்படியா வென்று கேட்டு விசாரிக்கப் படுகிறது. நீங்கள் சொல்லும் கதி என்ன? "எங்கெங்கே ப்ராமாண்ய மூண்டோ, அங்கங்கே செய் என்றுவது செய்யாதே என்றுவது ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளைச் சொல்ல வேண்டும். ஆகையால் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளின் அன்வயத்தால் வ்யாபிக்கப்பட்ட ப்ராமாண்யம் அவையில்லாதபோது ஸித்திக்கமாட்டா தென்று சொல்லுகிறீரா; அல்லது ப்ரயோஜனம் உள்ள விடமெல்லாம் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளின் அன்வயமிருக்கும். ப்ராமாண்யமுள்ள விடத்திலெல்லாம் ப்ரயோஜனமிருக்கும். ஆகையால் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளின் அன்வயம் ப்ரக்ருத ப்ரஹ்ம வாக்யங்களில் இல்லாததால் அது இருக்குமிடத்தில் தான் ப்ரயோஜனமிருக்குமாகையால் அது இல்லாதபோது ப்ரயோஜனமும் இல்லாமற் போவதாலும் ப்ரயோஜனமில்லாத போது அதற்கு வ்யாப்யமான ப்ராமாண்யமும் இல்லாமற் போகு மென்று சொல்லுகிறோம் என்கிறீரா; என்று இதில் இரண்டு விதமாக விகல்பத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி ப்ராமாண்யத்தைக் குறித்த ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளிலொன்றின் சேர்க்கை வ்யாபகமல்ல. அதாவது—எங்கெங்கே 'செய்' என்றுவது 'செய்யாதே' என்றுவது விதி அல்லது நிஷேதத்தைக் காண்கிறோமோ அந்த வாக்யங்களுக்குத் தான் ப்ராமாண்யம் உண்டென்கிற வ்யாப்தி நியமம் இல்லை என்று கூறுகிறோம்—"ந க" என்று 'வ்யுத்பத்தி ஸித்த' என்கிற பாஷ்யபதத்தினால் முதல் ஸூத்ரத்தின் அர்த்தம் அனுவதிக்கப் படுகிறது. ஸித்தமான வஸ்து

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

ப்ரயொஜநஸ்ய ஸ்ரூயமாணத்வாத் ப்ரயொஜநவாநபி ஸ்ரவணம் வா ஸம்ஹவதி। தத்வ

ப்ரயோஜநமநுத்திஸ்ய வாக்யப்ரயோகஃ ஸ்ரவணம் வா ஸம்பவதி! தச்ச

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

மாய் அபேக்ஷிக்கப்படும்} அந்த ப்ரயோஜனமும் "பொருளை விரும்புமவன்

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

புருஷார்த்தமல்லாததால் அதை ஸாஸ்த்ரம் ப்ரதிபாதிக்க ஸமர்த்தமாகாது; ஒருக்கால் ப்ரதிபாதித்தாலும் அதில் தாத்பர்யமில்லை, ஏனெனில் ஸித்தமான வஸ்துவில் ஸாஸ்த்ரத்திற்கு வ்யுத்பத்தி கிடையாது என்று இப்படிச் சொல்லக் கூடாது. ஏனென்றால் ஸித்தமான வஸ்துவில் வ்யுத்பத்தியுண்டென்பதை முன்பே உபபாதனம் செய்தோம் என்று தாத்பர்யம். ப்ரஹ்மம் வேறு ப்ரமாணத்திற்கு விஷயமாகி அதனால் அதைச் சொல்லும் வாக்யங்களுக்கு அது விஷயத்தில் தாத்பர்யம் இல்லாமற்போமோ? என்கிற சங்கையைப் போக்குவதற்காக முன்பு உதாஹரிக்கப்பட்ட காரண வாக்யத்தினால் ஏற்பட்ட பொருளைக் கூறுகிறார் — "அகில" என்று. ஸாதக வாக்யத்தால் ஏற்பட்டதும் காரண வாக்யங்களாலும் ஸித்தித்ததுமான அர்த்தத்தைக் கூறுகிறார்—"அஸேஷ" என்று. ஸாங்க்யர் முதலியவர்களுக்கு இஷ்டமான ப்ரக்ருதி புருஷர்களை அந்த வாக்யங்கள் சொல்லுவதென்பது அஸாத்ய மென்று தாத்பர்யம். புருஷார்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்காததால் ப்ரஹ்ம விஷயத்தில் தாத்பர்யமில்லை என்பதைக்கண்டிப்பதற்கு கூறுகிறார்—"ஆனந்த ஸ்வரூப" என்று. ¶ அந்ய பரத்வ மென்கிற பாஷ்யபதத்திற்கு தாத்பர்யமில்லாமை அதாவது ப்ரஹ்ம விஷயத்தில் ப்ராமாண்ய மில்லாமை என்று அர்த்தம். செய் என்றும் செய்யாதே என்றும் சொல்வதான ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளின் சேர்க்கையில்லாமல் எப்படி ப்ராமாண்யம் என்பது கூடும்? என்று கேள்க்கக் கூறுகிறார்—"ஸ்வ விஷய" என்று. ப்ரமாணங்களோவென்றால் தம் தம் விஷயங்களில் ஞானத்தை யுண்டுபண்ணி அத்தோடுநின்று விடும். ப்ரவ்ருத்தியையாவது நிவ்ருத்தியையாவது முடிவாகக் காட்ட வேண்டுமென்பதில்லை என்று பொருள். பிறகு ப்ரயோசன மிருக்குமிடமெல்லாம் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளின் ஸம்பந்தம் இருக்கவேண்டுமென்பது நிர்பந்தமென்று கக்ஷிக்காக ஒப்புக்கொண்டாலும், ப்ராமாண்ய மிருக்குமிடமெல்லாம் ப்ரயோஜன மிருக்கவேணு மென்கிற நியமமில்லை என்று கூறுகிறார்—"நச ப்ரயோசன" என்று அதை உபபாதிக்கிறார் "ப்ர

அநுபதம்—

¶ ப்ரஹ்மம் ஆனந்த ஸ்வரூபமானதாலும் அது ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமானதாலும் ப்ரஹ்மத்தை யறிவிக்கும் ஸாஸ்த்ரவாக்யம் உயர்ந்த ப்ரயோஜனத்தை யுடையதே. ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ரூப மல்லாததாலும் ப்ரயோஜனமிருப்பதால் அந்த ஸாஸ்த்ர வாக்யம் ப்ரமாணமாகும்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ப்ரயோஜநம் ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திஸாத்யேஷ்டாநிஷ்டப்ராப்திபரிஹாராத்மக

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ராஜகுலத்திற்குப் போகக்கடவன்'' ''அக்னி மந்தமாயிருப்பவன் ஜலத்தைக்

சீருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யோஜநமஸ்தி'' என்று. 'ஸ்தி' என்கிற ஸப்தத்திற்கு ஹேதுவில் தாத்பர்யம்: அதாவது ஏனெனில் என்று அர்த்தம். அல்லது ப்ராமாண்ய மிருக்குமிட மெல்லாம் ப்ரயோஜனம் உண்டென்கிற வ்யாப்தி கிடையாதென்பது ப்ரஸித்தமல்லவா என்கிற ப்ரஸித்தி 'ஸ்தி' ஸப்தத்திற்கு பொருள் என்றும் சொல்லலாம். எப்படிக் கென்றால், குமாரில பட்டருடைய தந்த்ரரஹஸ்ய என்கிற மீமாம்ஸாக்ரந்தத்தில் ''ஒருவன் ஒரு கருங்கல்லைப் பார்த்தானேயானால் அதைப்பார்த்ததில் ஒரு ப்ரயோஜனமுமில்லை. ஆகையால் அதைப்பார்த்தது தங்கத்தைப் பார்த்தது போல என்று கல்பிக்கக் கூடாதல்லவா'' என்று கூறப்பட்டது. ‡ இப்படியாக 'ஸ்தி' ஸப்தத்திற்கு ப்ரஸித்தி என்கிற பொருளைக் கொள்ளும் போது ஹேது என்கிற பொருளும் தானே கூடவரும். எங்கே எங்கே ப்ரயோஜன முண்டோ அங்கங்கே ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளின் அன்வயம் இருக்க வேணும் என்கிற நிர்பந்தம் இருக்கட்டும். அதனால் அது இல்லாமற் போனால் ப்ரயோசனந்தானே இல்லாமற்போகும். ப்ராமாண்யமில்லாமல் போகமாட்டாதே. ஏனெனில் ப்ராமாண்ய மிருக்குமிடமெல்லாம் ப்ரயோஜன மிருக்க வேண்டுமென்கிற நிர்பந்தம் இல்லையே யென்று பொருள். ''நச'' என்கிற பாஷ்யபதங்களில் 'ச' என்கிற ஸப்தத்திற்கு இரண்டு வ்யாபகங்களைச் சேர்த்து நிஷேதிப்பதில் தாத்பர்யம். எப்படி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியைச் சொல்வ தென்பது ப்ராமாண்யத்திற்கு வ்யாபகமாவது அயுக்தமோ அப்படியே ப்ரயோஜனமும் ப்ராமாண்யத்திற்கு வ்யாபகமாவது அயுக்தம் என்று பொருள். ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களில் ப்ரயோஜனத்திற்கு ப்ராமாண்யத்தைக்குறித்து வ்யாபிக்கும் தன்மை இல்லாவிட்டாலும், ஸாஸ்த்ர விஷயத்தில் ப்ரயோஜனத்திற்கு ப்ராமாண்யத்தைக் குறித்து வ்யாபகத்வம் உண்டென்று ஸங்கித்தால் ஸாஸ்த்ரத்தின ப்ராமாண்யம் ப்ரயோஜனத்தால் வ்யாப்யமாகட்டும்; § அப்

அநுபதம்:—

‡ கல்லைப்பார்த்தால் அதைக்கல் என்றுகாட்டும் ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரமாணம் தான். தங்கத்தைக் காட்டும் ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரமாணம், கல்லைக் காட்டும் ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரமாணமல்லவென்று சொல்லக் கூடுமோ? ப்ரயோஜனமிருந்தாலென்ன இல்லாவிட்டாலென்ன? உள்ளதை உள்ளபடி காட்டினால் அது ப்ரமாணமே.

§ ஸாஸ்த்ரத்தை வெகு காலம் நியமங்களோடு ப்ரயாஸப்பட்டு க்ரஹிக்க வேண்டியிருப்பதால் ச்ரமத்திற்குத் தக்கபடி ஒரு ப்ரயோஜன முள்ள கார்யத்தை அது தெரிவிக்க வேண்டும்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஸ்வயம்ப்ரகாசஜ்ஞாநாநந்தைகஸ்வரூபம், ஸ்வயம்ப்ரகாசஜ்ஞாநாநந்தைகஸ்வரூபம், ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிஶயாஸங்க்யேயகல்யாணகுணகணௌகமஹார்ணவம், அர்த்தாத்தீ ராஜகுலம் கச்சேத், மந்தாக்நிர்நாம்

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

குடிக்கக்கூடாது" "ஸ்வர்க்கத்தை விரும்புமவன் யாகம் செய்யக்கடவன்" "களஞ்சத்தை (களஞ்சபக்ஷி மாமிசத்தை)ச் சாப்பிடக்கூடாது" இது முத

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

படிக்கிருந்தாலும், ப்ரயோஜனம் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியின் சேர்க்கையால் வ்யாப்ய மாகாது என்று கூறுகிறார்—"ந ச ப்ராவ்ருத்தி" என்று. வாக்யத்திற்கு என்கிற பதம் தொக்கி நிற்பதாகச் சேர்த்துக் கொள்ள வேணும். எனப்படி என்று கேள்க்கக் கூறுகிறார் — "புருஷார்த்தத்தின் ஸம்பந்தம்தேரிவதால்" என்று. இது பக்ஷத்தைப் † பொருத்தது. ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திரூபமில்லாமல் போனலும் அதாவது ஒரு செய்கையைச் செய், செய்யாதே என்று சொல்லாமல் போனலும் புருஷார்த்தமான ப்ரஹ்மம் இந்த வாக்யத்தால் சொல்லப்படுவதாக அன்வயம் ஏற்படுவதால் என்று பொருள். "ந ச" என்கிற பாஷ்ய பதங்களில் "ச" என்கிற பதம் இரண்டு வ்யாப்யத் வங்களைச் சேர்த்து நிஷேதிப்பதில் நோக்குடையது. எப்படி ப்ராமாண்யத்திற்கு ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ரூபத்தால் வ்யாப்யத்வம் இல்லையோ அப்படியே ப்ரயோஜனத் திற்கும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ரூபத்தால் வ்யாப்யத்வம் இல்லை யென்று பொருள். "தன் விஷயத்தில் அறிவை யுண்டு பண்ணுவதே எல்லா ப்ரமாணங்களுக்கும் முடிவா னகார்யமாதலால்" என்கிற பாஷ்ய பதங்களால் ப்ராமாண்யம் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி அன்வயத்திற்கு வ்யாப்யமாகா தென்று ஸித்திக்கிறது. 'ஸபக்ஷம்' என்று சொல்லும் லௌகிகமான ஸித்தத்தைச் சொல்லும் வாக்யத்தில் புருஷார்த்தத்தின் சேர்க்கை யைக் காட்டுகிறார்—"அப்படி" என்று. எப்படி செய் என்ற விதிப்பதும், செய் யாதே என்று நிஷேதிப்பதும் ப்ரயோஜனத்தையுடையதாகாமல் புருஷார்த்தத்தைச் சொல்லுவதே ப்ரயோஜன முடையதாகிறதோ அப்படியே ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியை சொல்லுவதும், வித்யவஸ்துவைச் சொல்லுவதும் ப்ரயோஜனமுடையதாகாது. ஆனல் ஸாத்யமாயோ அல்லது முன்பே ஸித்தமாயோ உள்ள ஒரு புருஷார்த்தத்தோடு கூடியிருப்பது தான் ஒரு வாக்யத்திற்கு ப்ரயோஜனமுடையதாகும் என்று சொல் லியதாகும். எனெனில்; "புருஷார்த்தத்தோடு அன்வயம் ஏற்படுவதால்," என்று

அரும்பதம்:—

† ஸூத்ரத்தில் ப்ரஹ்மம் பக்ஷம். ப்ரயோஜனமாக ஸாஸ்த்ரத்தின் வாச்யப் பொருளாக ஒட்டுகிற படியால் என்பது ஹேது. ஸாஸ்த்ரப்ரதிபாத்யமாகும் என் பது ஸாத்யம்.

ஸ்ரீ பாஷ்யம் :—

விவைகு, வூஹுகாமோ யஜேத, நகுஉம்ஜம் பகூயேகு—இதை₃வோ

பிபேத், ஸ்வர்காகாமோ யஜேத, நகளம்ஜம் பகூயேத்—இத்யேவமா

ஸ்ரீ பாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

லிய வாக்யங்களில் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளால் (செய்கை, செய்யாதொழிகை, இவற்றால்) ஸாத்யமான இஷ்டப்ராப்தி, அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி இவைகளின் வடி

சந்தப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பாஷ்யத்தில் § கூறப்பட்டது. இப்படி ஸூத்ரத்தின் அக்ஷரங்களின் யோஜனையின் பொருளைச் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டது. ¶ பிறகு தாத்பர்யமான பொருளைச் சொல்லுவதற்காக பூர்வபக்ஷத்தை விஸ்தாரமாக அவதரிப்பிக்கிறார் — "இங்கே கூறினார்" என்று. இவ்வதிகரணத்தின் பொருளை இவ்வளவு மட்டில் சொன்னதும் தான் தூஷணம் செய்வதற்கு இடம் அகப்பட்டுவிட்டது என்று பூர்வபக்ஷி நினைத்துக் கூறுகிறான் என்று பொருள். ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸாஸ்த்ரத்தினால் ப்ரதிபாதிக்கப் படுகிறதென்பது இல்லை யென்பதை பூர்வபக்ஷி ப்ரதிக்ஞை செய்கிறார்— "வேதாந்த வாக்யங்கள் ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிக்க மாட்டா" என்று. ஸூத்ரத்திலுள்ள "தத்" என்கிற ஸப்தத்தால் ‡ முன் ஸூத்ரத்தில் சொன்ன ஸாஸ்த்ரயோனித்வம் பராமர்ஶிக்கப்படுவதால் பூர்வபக்ஷியால் அது கூடாதென்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்படுவதாக வல்லவோ தெரிகிறது. ப்ரதிஜ்ஞையை உபபாதிக்கிறார் —"ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி யின் அந்வயம் இல்லாத" என்று. அதன் அந்வயம் இல்லாவிடில் ப்ரதிபாதிப்பதென்பதே பூர்ண மாகாது என்று தாத்பர்யம். ஏனெனில்; ஸப்தங்கள் எது வரையில்

அநுபதம் :—

§ ஸூத்ரத்தில் "ஸமன்வயாத்" என்பது ஹேது பதம் அதில் ஸம் என்பதற்கு புருஷார்த்தமாக, ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாக என்று பொருள்.

¶ இதற்குள் சுருக்கமாக மீமாம்ஸகரின் பூர்வபக்ஷமும் அதற்கு ஸித்தாந்தியின் பதிலும் கூறப்பட்டு அதிகரணத்தின் விஷயம் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டது. மேலே மீமாம்ஸகரான பூர்வபக்ஷியைக் கொண்டு ப்ராசீன மாயாவாதங்களான நிஷ்ப்ரபஞ்சோகன விவாதம், த்யாக விவாதம் ஆகிய இரண்டு வாதங்களையும் ஸங்கராத்வைதவாதத்தையும் பேதாபேத வாதத்தையும் கிளப்பி தான் நேராகவோ அவ்வோ வாதிகளின் மூலமாகவோ பரிஹரித்துத் திரும்பவும் மீமாம்ஸக பூர்வபக்ஷத்தையே நிலை நிறுத்தி அதன் பின் அந்த பூர்வபக்ஷத்தை ஸித்தாந்தி நிரஸனம் செய்யப்போகிறார்.

‡ தத் என்கிற ஸூத்ர பதத்திற்கு முன் ஸூத்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸாஸ்த்ர

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

திஷ்ண । யத்நஸ்ஸித்தவஸ்துபரேஷ்வபி வர்தமேத் ஜாதஃ நாயம்

திஷ்ண ! யத்புநஸ்ஸித்தவஸ்துபரேஷ்வபி புத்ரஸ்தே ஜாத: நாயம்

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

வாகக் காணப்பட்டுளது. விதத்மான பொருள்களைச் சொல்லுவதில் நோக்
குடையதான "உனக்குப் பிள்ளை பிறந்துளன்" "இது பாம்பல்ல" "இது

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ப்ரமாதா † க்களுடைய ப்ரவ்ருத்தியையாவது நிவ்ருத்தியையாவது விளக்க வில்
லையோ அது வரையில் அபேக்ஷை பாக்கியில்லாமல் பூர்ணமான ஒரு அர்த்
தத்தை விளக்கமாட்டா என்று வார்த்திக ‡ மூண்டு—"ஸாஸ்திரத்தின்" என்று
கட்டளை யிடுவதாலல்லவோ ஸாஸ்த்ர மென்னும் பெயர். ஸாஸ மென்பது ஒரு
செய்கையை செய்விக்கையாவது விலக்குவதாவது ஆகும். அந்த விஷயத்தில்
"நித்யமான வேதத்காலாவது க்ருதகமான ஸ்ம்ருதி ப்ரமாணத்தாலாவது ஒரு
செய்கையை செய்வதோ அதினின்று ஒழிவதோ மனுஷ்யர்களுக்கு எதனல் உப
தேசிக்கப் படுமோ அது § ஸாஸ்த்ரம் என்பது யுக்தமாகும் என்று வார்த்திகம்.
ப்ரமாணங்கள் தங்களுக்கு விஷயமான பொருளைத் தெரியப்படுத்துவதோடு நிற்

அரும்பதம் :—

யோநித்வம் என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அர்த்தம். அதுதான் இங்கே ஸாத்யம். ப்ரஹ்
மம் ஸாஸ்த்ரயோநி (ஸாஸ்த்ரப்ரதிபாத்யம்) என்று இங்கே ஸாதிக்கப் படுகிறது
"ஸமந்வயாத்" என்பது ஹேது. "ப்ரஹ்மம் ஸாஸ்த்ர யோநித்வத்தை யுடையது
வேதாந்த வாக்யங்களோடு ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாக அந்வயிக்கிற படியால்" என்று
ஸூத்ரார்த்தம்.

† ப்ரமாதா— அறிகிறவன், ப்ரமாணத்தைக் கொண்டு தெரிந்து கொள்ளுகிற
வன்.

‡ இது குமாரில பட்டர் ஸ்லோகம். கோமம் விளைப்பதைச் செய், அநர்த்தம்
விளைப்பதைச்செய்யாதே என்ற இரண்டு வழிகளிலொன்றைக் காட்டாத வரையில்
வாக்யத்திற்கு ப்ரயோஜன மில்லை. ஒரு ப்ரயோஜன முள்ள க்ரியையில் அந்வயிக்
காத வரையில் வாக்யம் பூர்ணமல்ல. அது குறைவானதே.

§ ஸாஸநம் செய்வதால் (கட்டளையிடுவதால்) ஸாஸ்த்ரமென்று பெயர். இது
வும் குமாரிலர் ஸ்லோகம். இன்னதைச் செய், இன்னதைச் செய்யாதே யென்று
சொல்வது ஆக்ஞையாகும். ப்ரவ்ருத்தியும் நிவ்ருத்தியும் தான் ஆக்ஞைக்கு விஷய
மாகும், அதுவேஸாஸ்த்ரமாகும் என்று பூர்வபக்ஷம்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஸவைஷா ரஜ்ஜுரேஷ உத்யாதிஷ்ண ஹஷ்டரூபநிவ்ருத்திரூபவத்ரூ

ஸர்ப்போ ரஜ்ஜுரேஷ இத்யாதிஷ்ண ஹர்ஷபயநிவ்ருத்திரூபவத்

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கயிறு" முதலிய வாக்யங்களில் சந்தோஷம் பயம் நீக்குவது ஆகிய புரு

சந்தப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கும் என்று முன் கூறியதை ஸங்கித்து அதில குறிப்பிட்ட ப்ரமாணத்தில் * மட்டும் தான் உண்டு என்று வ்யவஸ்தையை ஏற்படுத்தி ஸாஸ்த்ர மென்னும் ப்ரமாணம் மட்டும் ப்ரயோஜன முள்ளதாகத் தான் இருந்து தீரவேணும் என்பதைக் கூறுகிறார்—"அப்படிக்கிருந்தாலும்" என்று. அதை உபபாதிக்கிறார்—"ந ஹி" என்று. அப்படிக் காண்பதில்லை என்பது மட்டுமல்ல. அதற்கு அனுபபத்தியும் உண்டு என்கிறார் "ந கஞ்சித்" என்று. கஞ்சித் என்பதற்கு தனக்கோ அல்லது பிறர்க்கோ என்றுவது, அல்பமோ அதிகமோ என்றுவது பொருள். ஒரு வாக்யத்தை ப்ரயோகம் செய்வதற்கு ப்ரயத்னம் வேண்டியிருப்பதாலும், ப்ரயோஜன மில்லாமல் ஒரு ப்ரயத்னத்தைச் செய்வது ஒட்டாதாகையாலும் என்று பொருள். வாக்யங்கள் ப்ரயோஜனமுடையதாய் இருக்கவேணுமென்பது அவஸ்யமாகையால் தானே புனருக்தி என்னும் திருப்பிச் சொல்லுதல் ப்ரயோஜனமில்லாமையால் தூஷணமாகிறது. ப்ரயோஜன மில்லாதவாக்யத்தை ப்ரயோகிப்பதும், அதைக்கேட்பதும் அனுபபன்னமாகட்டும். அதனால் ப்ரயோஜன முடைய வாக்யங்களெல்லாம் ப்ரவ்ருத்தியை யாவது நிவ்ருத்தியை யாவது சொல்வதாயிருக்கவேணும் என்று நீர் சொல்லும் நிர்பந்தத்திற்கு என்ன கூடிவரும், ஸித்தப்பொருளைச் சொல்லும் பாக்யமும் ப்ரயோஜனத்தில் முடிவுடையதாயிருக்கலாமே என்று கேழ்க்கக் கூறுகிறார்—"அந்த ப்ரயோஜனமும்" என்று. உலகத்திலும் வேதத்திலும் செய்வதையும் செய்யாமையையும்சொல்லுவதில் நோக்குடையதாகக் காட்டுகிறார்—"பொருளை யபேக்ஷிப்பவன்" என்று. செய்தலையும் விலக்குதலையும் சொல்லாமலிருந்தால் வாக்யம் ப்ரயோஜன முடையதாகக் கண்டிருக்கிறோமே என்று ஸங்கை வரஸித்தமான பொருளைச் சொல்லுவதாகச் சொன்ன வாக்யத்தை தூஷிப்பதற்காக அனுவதிக்கிறார்—'யத் புந:" என்று

அரும்பதம்:—.

* குறிப்பிட்ட ப்ரமாணம் என்பது இங்கே ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணத்தைச் சொல்லும். ப்ரத்யக்ஷம் நமக்கு வேண்டுவது, வேண்டாதது, உபயோகமுள்ளது, உபயோகமற்றது முதலிய எல்லாவற்றையும் காட்டும். உபயோகமற்ற கல்லைக் காட்டினாலும் அதற்கு ப்ராமாண்ய முண்டு.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஷாயூரவயோ ஒ ஷ ஊத்ரு ஸ்துதி। தத்ர கிம் வஸ்து ஜந்ராஹ்யமுபாஸ்ய

ஷார்த்தாங்வயோ த்ரஷ்ட இத்யுக்தம்! தத்ர கிம் புத்ரஜந்மாத்யர்த்தாத்

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஷார்த்தங்களோடு கூடியிருத்தல் காணப்பட்டுளதே என்று முன்பே சொன்னோமே யென்று நீர் கேட்டால் அது விஷயத்தில் பிள்ளை பிறந்தது முதலிய

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு —

இப்படியா அப்படியா என்று விகல்ப்பிக்கிறார்— "அங்கே" என்று. முதல் ¶ கோடி ஒட்டாததால் இரண்டாவது கோடியை ஒப்புக் கொள்ளுகிறார்—"இருப்பதைக் கூட" என்று. தூஷிக்கிறார் "அப்படியானால்" என்று. ஆகையினால் என்று ஆரம்பித்த பாஷ்ய வாக்யத்தோடு பூர்வபக்ஷம் முடிந்தது. பழைய மாயாவாதி § பக்ஷங்கள் இரண்டு உண்டு. அதில் ஒன்று ப்ரபஞ்சத்தை ப்ரபஞ்சமே யில்லாமல் செய்ய வேண்டு மென்று ஒரு விதியைச் சொல்லுவது. அதற்கு நிஷ்ப்ரபஞ்சீக

அரும்பதம்:—

¶ பிள்ளை பிறந்தது என்பது தெரிந்தால் தானே அந்த அறிவு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும். பிள்ளை பிறந்தது வாஸ்தவமாயிருந்தாலும் பிறந்தது தெரியாவிட்டால் ஸந்தோஷத்தை கொடுக்காதே: "பிறந்தது மாத்ரத்தால் ஸந்தோஷமா?" என்பது பாஷ்யத்தில் முதல் கோடி. அது மட்டும் போதாது என்று அந்த கோடியை விட்டு விட்டு பிறந்ததின் ஞானத்தால் ஸந்தோஷமா? என்கிற இரண்டாவது கோடியை மட்டும் பற்றி பாஷ்யத்தில் விசாரிக்கத் தொடங்கி அதை ஒப்புக் கொள்ளுகிறார். "பிள்ளை பிறந்த செய்தியின் ஜ்ஞானம் தானே ஸந்தோஷ மென்னும் ப்ரயோஜனத்தை கொடுக்கிறது; செய்தி பொய்யாயினும் ஸந்தோஷமென்னும் ப்ரயோஜனம் ஒருவாறு ஏற்பட்டு விடுமே. ஆகையால் ஸந்தோஷ மென்னும் ப்ரயோஜனம் உண்டானலும் கேட்ட செய்தி உண்மை என்று நிச்சயம் ஏற்படாதே; ஆகையால் ஸந்தோஷம் ப்ரயோஜனத்தை உண்டு பண்ணினதால் மட்டும் அந்த வாக்யம் ப்ரமாணம் தான் என்கிற நிச்சயம் ஏற்படாதே; ஸித்தத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்களில் ஸித்தப்பொருளின் ஜ்ஞானம் மட்டுந்தான் ப்ரயோஜனம். அதனால் விஷயம் பொய் நிஜமென்று ஏற்படாது. ஆகையால் வேதாந்தங்கள் அறிவிக்கும் ஸித்தமான ப்ரஹ்மம் உண்மையென்று நிச்சயம் இராது.

§ நிஷ்ப்ரபஞ்சீகரண விதிவாதமும், த்யாகநியோகவாதமும் ஸங்கராசாரியருக்கும் முந்திய பழைய மாயாவாதங்கள். அவ்விரண்டுக்கும் ஜரன் மாயாவாதம் என்று பெயர். இந்தப்பெயர் ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்கு முந்திய பழைய பிறர் நூல்களிலும் காணப்

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

வாராஷாயாஃவாவிஃ, உத தத்ஜ்ஞாநாதிதி விவேசநீயஃ। ஸதோ
வ்யஜ்ஞாதஸ்யாபுருஷார்த்தத்வேந தத் ஜ்ஞாநாதிதி சேத்,
தர்ஹி ஸத்யப்யர்த்தே ஜ்ஞாநாதேவ புருஷார்த்தஸ்ஸித்யதீச்யர்த்த
வாதஸ்யாபாவேந ப்ரயோஜநபர்யவஸாயிநோபி ஶாஸ்த்ரஸ்ய நார்த்த

புருஷார்த்தாவாப்திஃ உத தத்ஜ்ஞாநாதிதி விவேசநீயஃ! ஸதோ
ப்யஜ்ஞாதஸ்யாபுருஷார்த்தத்வேந தத் ஜ்ஞாநாதிதி சேத்,
தர்ஹி ஸத்யப்யர்த்தே ஜ்ஞாநாதேவ புருஷார்த்தஸ்ஸித்யதீச்யர்த்த
பரத்வாபாவேந ப்ரயோஜநபர்யவஸாயிநோபி ஶாஸ்த்ரஸ்ய நார்த்த

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

நடப்பினால் புருஷார்த்தமென்னும் ப்ரயோஜனம் அடையப்படுகிறதா அல்லது "பிள்ளை பிறந்தது" முதலியதின் அறிவினுலா (தெரிந்துகொள்வதினுலா) என்று பகுத்தறிய வேண்டும். ஒரு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய பொருள் ஏற்பட்டிருந்தாலும் அதனால் மட்டும் புருஷார்த்தம் கிடைத்துவிடாதே, அப்படி யேற்பட்டிருப்பது அறியப்பட்ட பிறகுதானே ஸந்தோஷம் கிடைக்கும் என்று சொல்லுவீரேயானால் பொருள் உண்மையில் ஏற்பட்டிராவிடினும் பொருள் ஏற்பட்டதாக அறிவு ஏற்பட்டால் அதைக்கொண்டே சந்தோஷம் விளைக்குமாகையால் உண்மையில் ஒரு பொருள் உளதென்று தத்வம் அறிவிப்பதில் தாத்பர்யமில்லாமலே உளதென்று பேசி ஶாஸ்த்ரம் ஸந்தோஷத்தைக் கொடுத்து ப்ரயோஜன முடையதாகச் கூடுமாதலால் ஶாஸ்த்ரத்திற்கு முன்பேயுள்ள விஷயப்பொருள்களின் உண்மையை

சந்தப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ரண நியோகவாத மென்று பெயர். மற்றொன்று த்யானத்தில் விதியைச் சொல்லும் வாதம். அதற்கு "த்யான நியோக வாதம்" என்று பெயர் இவ்விரண்டு மதங்களையும் த்யான நியோகவாதியின் வாயைக் கொண்டு ஶங்கராதி மதத்தையும் தூஷிக்க இவ

அரும்பதம்:—

ப்படுகிறது. அது தெரியாத ஆதுனிகர் நாம் புதிதாக பெயரிட்டோமென்று தூஷிக்கிறார்கள். இவ்விரண்டு பழைய மாயாவாதங்களும் சங்கரபாஷ்யத்தில் விஸ்தாரமாக தூஷிக்கப்பட்டன. நிஷ்ப்ரபஞ்சநிரணவாதம் கௌட பீமாம்ஸகருடைய வாதமென்று ஸர்வார்த்த ஸித்தியில் காட்டப்பட்டுள்ளது. த்யான நியோக வாதம் என்பது மண்டனமிஶ்ரருடைய வாதம்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஸர்வத்ரவ ப்ராமாண்யே । தஸ்மாத்ஸர்வத்ர ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திபரத்வேந
ஜ்ஞானபரத்வேந வா ப்ரயோஜநபர்யவஸாநமித்யஸ்யாபி வாக்யஸ்ய

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

உணர்த்துவதில் ப்ராமாண்யம் இல்லை என்றுதானே ஏற்படும். ஆகையால் எல்லா விடங்களிலும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளை யுணர்த்துதலாலாவது (ஸந்தோஷமான) பொருளின் அறிவை உணர்த்துதலாலாவதுதான் ப்ரயோஜன மூடைமை என்று முடிவு ஏற்படுவதால் ஒரு வாக்யத்திற்கும் முன்பேயுள்ள

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

வதிகரண பூர்வபக்ஷியைக் குறித்து ஸித்தாந்தத்தை ஸாதிக்கப் போகிறவராய் ¶

அரும்பதம் :—

¶ ஸங்கர பாஷ்யத்தில் ஸமந்வயாதிகரணத்தில் த்யாக நியோகவாதம் அத்வை தியால் விஸ்தாரமாக தூஷிக்கப்படுகிறது. இங்கே ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அந்த க்ரமத்தை மாற்றி த்யாக நியோக வாதியைக்கொண்டு அத்வைதத்தை தூஷிப்பதாக வைத் திருக்கிறார். அதனால் அத்வைதத்தைக் காட்டிலும் அவர்கள் தூஷிக்கும் த்யான நியோக வாதமே சிறந்தது என்று ஸ்ரீபாஷ்ய காரர் வ்யஞ்சனம் செய்கிறார். இங்கே குமாரில பட்டர் மதத்தை யனுசரித்த மீமாம்ஸகர் ப்ர பஞ்சம் ஸத்ய மென்று ஒப்புக் கொண்டு ஒரு கார்யத்தை விதிக்காமல் வீண் கதை சொல்லும் உபநிஷத்துக்கள் ப்ரமாண மல்ல வென்று ஆக்ஷேபிக்கி றார். அவரே தான் இந்த அதிகரணத்தில் முதல் முதல் கடைசி வரையில் முக்ய மான பூர்வபக்ஷி. (ii) அவர் பேரில் நிஷ்ப்ரபஞ்சைகரணவாதி உபநிஷத்துக்கள் விதிக் கும் முறையாக ப்ரபஞ்சத்தைத் தொலைக்கக் கட்டளை யிடுவதாகப் பொருள் சொல்லி ப்ரபஞ்சம் பொய் என்றுசொல்லி உபநிஷத்துக்கள் அத்விதீயமான ப்ரஹ்ம விஷயத்தில் ப்ரமாணமென்று ஸாதிக்க வருகிறார். (iii) அவரை அதிகரண பூர்வ பக்ஷி (மீமாம்ஸகர்) தூஷிக்கிறார். அந்த வாதம் அதோடு போகிறது. அதன் பேரில் த்யான நியோகவாதி ப்ரஹ்ம விஷயமான த்யானத்தை விதிக்கும் விதியைக் காட்டி மீமாம்ஸகர் சொல்லுகிற வழியில் விதிப்பது (கட்டளை யிடுவது) மூலமாகவே வேதாந்தங்களுக்கு ப்ரஹ்ம விஷயத்தில் ப்ராமாண்யத்தை உபபாதிக்கிறார்— இவ ரும் ப்ரபஞ்சம் பொய் யென்றும், ப்ரஹ்மம் ஒன்றே உளதென்றும் சொல்லுகிறவர். (iv) அந்த த்யான நியோகவாதி பேரில் ஸங்கராத்வைவாதி ஸங்கர பாஷ்யத்தில் ஸமந்வயாதிகரணத்தில் கூறியபடி கண்டிசொல்லித் தம் அத்வைத வாதத்தை ஸ்தா

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வஸ்துநி தாத்பர்யாலம்பவாந்ந வேதாந்தாஃ வஸ்துநம் ப்ரஹ்ம ப்ரதிபாதயந்தீ ।

அத்ர கஶ்சிதாஹ—வேதாந்தவாக்யாந்யபி கார்யபரதயைவ ப்ரஹ்மணி ப்ரமாணபாவமநுபவந்தி கதம், நிஷ்ப்ரபஞ்ச மத்விதீயம் ஜ்ஞாநே

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

வஸ்துவஸ்து விஷயத்தில் தாத்பர்யம் ஸம்பவிக்கமாட்டாதாதலால் வஸ்துவான ப்ரஹ்மத்தை வேதாந்தங்கள் உணர்த்தமாட்டா.

இங்கே ஒருவர் கூறுகிறார்—வேதாந்த வாக்யங்கள் கூட அநுஷ்டிக்க வேண்டிய ஒரு கார்யத்தைச் சொல்லிக்கொண்டே ப்ரஹ்மவிஷயத்தில் ப்ரமாண்யத்தை அடைகின்றன. அதெங்கனே யென்றால்;— ப்ரபஞ்ச சூன்ய

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

இப்பொழுது நிஷ்ப்ரபஞ்சீகரண நியோகவாதத்தை ப்ரஸ்தாவிக்கிறார்— "இங்கே ஒருவர் சொன்னார்" என்று. அதை ப்ரதிக்ஞை செய்கிறார்—"வேதாந்த" என்று,

---

அரும்பதம்:—

பிக்கிறார். (v) ஶங்கராத்வைதத்தை த்யான நியோகவாதி நிரஸிக்கிறார். (vi) த்யான நியோக வாதி பேரில் பேதா பேத வாதி கூறி சொல்லி பேதா பேத வாதத்தை ஸமர்த்திக்கிறார். (vii) பேதா பேத வாதத்தைத் யானநியோகவாதி நிரஸித்துத் தன் வாதம்தான் ஸரி யென்கிறார். (viii) அதன் பேரில் த்யான நியோக வாதத்தை இவ்வதிகரணத்தின் முக்ய பூர்வபக்ஷியாகிய மீமாம்ஸகர் தூஷித்து ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையுபதேசிக்காத வேதாந்தங்கள் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூப விஷயத்தில் ப்ரமாண மல்ல வென்று அதிகரண பூர்வ பக்ஷத்தை முடிவு கட்டுகிறார். (ix) அத்தப் பூர்வபக்ஷத்தை ஸித்தாந்தி தூஷித்து ப்ரஹ்மம் ஸ்வயம் ஆனந்த ரூபமான ஸர்வோத்க்ருஷ்ட புருஷார்த்த மானதால் அதன் ஸ்வரூபத்தை யுபதேசிக்கும் உபநிஷத்துக்கள் ப்ரமாணமே யென்றும் ப்ரஹ்மத்யானத்தை விதிக்கும் வாக்யங்களும் ஸ்வர்காதிகளைப் போன்ற பலமாகிய ப்ரஹ்ம விஷயத்திலும் ப்ரமாணமே யென்று ஸாதிக்கிறார். இது இங்கே வாதக்ரமம்.

ஶ்ரீபாஷ்யம் :—

கூஸம ஸ்ருஷ்டாத்வித்யயா ஸப்ரபஞ்சதயா ப்ரதீயமானம் நிஷ்ப்ர
பஞ்சம் குர்வாகிதி, ப்ரஹ்மண: ப்ரபஞ்சப்ரவிலயசாரேண விதிவிஷய

ஶ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

மாயும் (நிஷ்ப்ரபஞ்சமாயும்) அத்விதீயமாயும், ஞானஸம் ஒன்றே யுடையதா யும் உள்ள ப்ரஹ்மம் அநாதியான அவித்யையினால் ப்ரபஞ்சத்தோடு கூடியது போல் தோன்றுவதை ப்ரபஞ்சமற்றதாகச் (நிஷ்ப்ரபஞ்சமாக) செய்யக்கட வன் என்று. ப்ரபஞ்சத்தின் தொலைதல் மூலமாக ப்ரஹ்மம் விதிக்குவிஷய

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

செய்ய வேண்டியதைச் சொல்லும் வாக்யத்திற்கு ஸித்தமான பொருளே ப்ராமாண் யம் இல்லை யென்பது எப்படி என்று ஆக்ஷேபத்தை மனத்தில் கொண்டு கேள்விக்கிறார்— "எப் படி" என்று. பதில் கூறுகிறார்—"நிஷ்ப்ரபஞ்சம்" என்று. "செய்யக் கடவன்" என்கிற விடத்தில் 'இதி' என்கிற ஶப்தத்திற்கு இந்த ப்ரகாரம் என்று பொருள். நிஷ் ப்ரபஞ்சம் செய்கிறது என்னும் விதியோடு ப்ரஹ்மத்திற்கு எப்படி அன்வயம் என்று கேட்க அன்வயத்தைக் கூறுகிறார்—"ப்ரஹ்மத்திற்கு" என்று. இந்த விதிக்கு விஷய மென்னும் முறையில் ப்ரஹ்மத்திற்கு அன்வயம் † என்று பொருள். ஸ்வபாவத்தில்

அநுபதம் :—

† "நியோகம்" என்பது விதியைச் சொல்லும். விதி என்பது ஒரு செய்கை யைக் கட்டளையிடும். விதி என்கிற அர்த்தத்திலும் நியோக ஶப்தம் இந்த அதிகர ணத்தில் ப்ரயோகிக்கப்படுகிறது. நியோகம் என்பது விதிக்கப்படும் செய்கையால் உண்டாகும் அத்ருஷ்ட சக்தியையும் சொல்லும். அந்த அத்ருஷ்ட சக்தியால் தான் கடைசியில் பலம் ஸித்திப்பது. அந்த ஶக்தியைக் கார்யம் என்றும் அபூர்வம் என் றும் சொல்லுவதுண்டு. அந்த அத்ருஷ்ட ஶக்தி என்னும் பொருளிலும் நியோக ஶப்தம் ப்ரயோகிக்கப்படுகிறது. ஸந்தர்ப்பத்திற்கேற்றவாறு பொருள் கொள்ள வேண்டும். நிஷ்ப்ரபஞ்சீகரண நியோகம் என்னும் பேச்சில் நியோகத்திற்கு விதி என்று பொருள். செய்கையைச் சொன்னால் தான் வேதாந்த வாக்யங்களுக்கு ப்ரா மாண்யமுண்டென்று மீமாம்ஸகர்கள் நிர்பந்திப்பதற்குப் பயந்து ஓர் விதிக்கு ப்ரஹ் மத்தை விஷயமாக்கி இந்த வாதமும் த்யான விதி வாதமும் ஏற்பட்டன. இவ்வி ரண்டு வாதிகளுக்கும் எப்படியாவது ப்ரபஞ்சத்தை இல்லை செய்து கேவல ப்ரஹ்மம்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

சுஜிதீ। கோஸௌ ஃ ஷ்ரூஷ்ரூஷுரஸ்மிவஸ்ரூவஸ்ரூவிஷயவாரேண

த்வமிதி; கோஸௌ த்ரஷ்ட்ருத்ருச்யரூபப்ரபஞ்சப்ரவிலயசாரேண

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

மாகும் என்று தாத்பர்யம். காண்பவனும் காணப்படுவதுமான ப்ரபஞ்சம்

சந்தப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

முன்பே ஸித்தமான பொருளான ப்ரஹ்மம் செய் என்னும் ஒரு விதிக்கு விஷயமாவது ஒட்டாதே என்கிற ஸங்கையைப் பரிஹரிப்பதற்காக ப்ரபஞ்சம் நன்றாய் விலயமடைந்து கண்ணுக்குத் தெரியாமல் போவதின் மூலமாய் என்று கூறப்பட்டது. இங்கே முன்பே ஸித்தமான ப்ரஹ்மம் ஒரு வேறு ஆகாரம் வருவதைக் கொண்டு ஸாத்யமும் ஆகலாமாதலால் விரோதம் இல்லை என்பது உட்கருத்து. ‡ இங்கேயோவென்றால், “இதி” என்கிற ஸப்தம் இந்த ப்ரகரணத்தின் முடிவைக் காட்டும் அல்லது எப்படி என்கிற கேள்விக்கு பதிலானபடியால் இப்படி என்றும் அர்த்தம் சொல்லலாம். வேதத்தில் விதி வாக்யத்தைக் காட்டுவதற்காக ஆகாங்க்ஷையை விளைப்பி விடுகிறார்—“அது எது” என்று. சில பொருளை நாம்ப்படித்துவதற்கே

அநுபதம்:—

மட்டும் மீதியாய் நிற்கும் நிலையை ஸம்பாதிக்கவேண்டுமென்று ஆசை. அத்வைதத்தில் தான் அவர்களுக்கும் நோக்கு. அத்வைதிகள் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை மட்டும் போதிக்கும் ஸ்வரூப வாக்யங்களைக் கொண்டு அத்விதீய ப்ரஹ்மத்தை ஸ்தாபிக்கிறார்கள். இவ்விரண்டு பழைய மாயா வாதிகளும் ப்ரஹ்மத்தை விஷயமாகவுடைய ஒரு செய்கையை வேதாந்தங்கள் ப்ரதிபாதிப்பதாகச் சொல்லி அதன் மூலமாக இரண்டாம் பொருளில்லாத ஒரே ப்ரஹ்மத்தை ஸ்தாபிக்கிறார்கள்.

‡ நிஷ்ப்ரபஞ்சீகரண வாதி சொல்லும் விதியாவது; “ஆகாயம் பொய்யான விசித்ர வர்ணக்கோட்டைகளோடு கூடியிருப்பதாகத் தோன்றுவது போல தோன்றுதல் மட்டுமேயான ப்ரபஞ்சத்தோடு கூடியது போல் தோற்றும் ப்ரஹ்மத்தை நிஷ்ப்ரபஞ்சமாகச் (ப்ரபஞ்ச சூன்யமாக) செய்யவேண்டும்” என்று வேதாந்தங்கள் கட்டளையிடுவதாக ஒரு விதியைக் கல்பிக்கிறார்கள். ப்ரபஞ்சமென்னும் த்வைதத்தை அடியோடு தொலைத்தால் தான் அத்விதீயமான ப்ரஹ்மத்தின் தெளிவான அனுபவம் ஏற்படும். ‘ஸ்வர்க்கத்தை இச்சிப்பவன் யாகத்தை யநுஷ்டிக்க வேண்டியது போல் அத்விதீயமான ஏக ப்ரஹ்மானுபவத்தை விரும்புகிறவன் அவ்வனுபவத்திற்கு விரோதியான ப்ரபஞ்சமென்னும் பொய் தோற்றத்தின் தொலைதலைச் செய்ய வேண்டும். இப்பொய்த் தோற்றமாகிய அக்ஞான விருள் ப்ரஹ்மத்தை யறிய வொட்டாமல் மூடியிருக்கிறது. “இருட்டிலுள்ள ஒரு பொருளையறிய இருட்டைத் தொலைப்பது

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

வாயுர்ஜ்யோதிரகாஸவ்ருவிஷயோ வியிः । ந த்ருஷ்டேர்த்ரஷ்டா

ஸாத்யஜ்ஞானைகரஸப்ரஹ்மவிஷயோ விதி: ! ந த்ருஷ்டேர்த்ரஷ்டா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தொலைவதன் மூலமாய் ஸாத்யமான ஆகாரத்தையுடைய ஞானைகரஸமான ப்ரஹ்மத்தை விஷயமாகவுடைய விதிவாக்யம் எதுவென்னில்— " காக்ஷியைக்

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஸக்தியில்லாதவனுக்கு எல்லா ப்ரபஞ்சத்தையும் நாசஞ் செய்யும்படி விதிப்பது அஸக்யமாகும் என்று அபிப்ராயம். ¶ "விதி" என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு விதி வாக்யம் என்று அர்த்தம். நம்முடைய அக்ஞானத்தால் கல்பிக்கப்பட்ட ப்ரபஞ்சத்திற்கு நம்முடைய புத்தி, அதாவது நினைப்பை, விட்டு விடுவது மட்டும் என்கிற விஷயம்

அநுபதம்:—

போல" என்று ஸங்கர பாஷ்யத்தில் இதை விளக்கியுளது. "ந த்ருஷ்டேः" என்று ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் காட்டிய வாக்யம் இந்த வாதி சொல்லும் விதி. த்ருஷ்டியென்பது காக்ஷியறிவு. மதி என்பது மனத்தின் அறிவு. அறிவு என்பது ப்ரஹ்மம். "அறிவைக் காட்டிலும் வேருன அறிகிறவனைப் பாராதே" என்று அந்த விதிக்கு அவர்கள் சொல்லும் பொருள். த்ருஷ்டா மந்தா என்பதனால் அறிகிறவனையும் அறியப்படும் ப்ரபஞ்சத்தையும் சேர்த்துக் கொண்டு த்ருஷ்டி மதி என்கிற அறிவைத் தவிர மற்ற ப்ரபஞ்சம் முழுவதையும் பொருளாகக் கொள்ளவேண்டும். பாராதே நினையாதே என்று ச்ருதியில் நிஷேதக் கட்டளையிருப்பதைக் கொண்டு "அறிவு என்னும் ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர மற்றதையெல்லாம் தொலைப்பாய்" என்று ஒரு விதி கல்பிக்கிறார்கள். இது தான் அவர்கள் சொல்லும் நிஷ்ப்ரபஞ்சீகரண விதி.

† இந்த விதிக்கு ப்ரஹ்மம் எப்படி விஷயமாகிறதென்று ஆக்ஷேபம். ப்ரபஞ்சத்தோடு கூடிய ப்ரஹ்மத்தை ப்ரபஞ்சமற்ற ப்ரஹ்மமாகச் செய்வதால் செய்யப்படும் ப்ரபஞ்ச சூந்யமான ஆகாரத்தோடு ஸாத்யத்வம் வருகிறது; ஆகையால் ப்ரபஞ்சம் தொலைதல் என்கிற க்ரியை மூலமாக ப்ரஹ்மம் இந்த விதிக்கு விஷயமாகலாமென்று அந்த வாதி சருத்து.

¶ ப்ரபஞ்சம் முழுவதையும் தொலை என்று கட்டளையிட்டால் அது அஸாத்யமல்லவா? அஸாத்யத்தை விதிக்கக் கூடுமோவென்று அவர்கள் பேரில் ஆக்ஷேபம். நம் புத்தியால் இல்லை செய்து விடுவதென்பது மட்டும் தான் தாத்பர்யமென்று பதில்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ரம வைஷ்ணவ நமதேர்மந்தாரம மந்வீதா இத்யாதி: । த்ரஷ்ட்ருத்ருச்ய ரூபபேதரஹிதம் த்ருஷ்டிமாத்ரம் ப்ரஹ்ம குர்யாதித்யர்த்த: । ஸ்வத

ரம் பஸ்யே: நமதேர்மந்தாரம் மந்வீதா இத்யாதி: ! த்ரஷ்ட்ருத்ருச்ய ரூபபேதரஹிதம் த்ருஷ்டிமாத்ரம் ப்ரஹ்ம குர்யாதித்யர்த்த: ! ஸ்வத

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

காண்கிறவனைப் பார்க்காதே; எண்ணத்தை யெண்ணுகிறவனை எண்ணாதே முதலிய விதிவாக்யங்கள் அப்படிப்பட்ட விதிகள். பார்க்கிறவன், பார்க்கப் படும் பொருள் என்கிற பேதம் அடியோடு இல்லாமல், கேவலம் அறிவு மாத்ர மாக ப்ரஹ்மத்தைச் செய்யக்கடவன் என்று இந்த விதிகளின் பொருள்.

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

(அழிவு) ஸாத்யமாகும் என்கிற அபிப்ராயத்தைக் கொண்டு வாக்யத்தை எடுக் கிறார் —"நதீருஷ்டேர்" என்று. த்ருஷ்டியைச். காட்டிலும் வேறானது என் பது அறியப்படும் பதார்த்தங்களுக்கும் பொதுவானதால் அவைகளின் நிஷே தமும் பலிக்கும். ‡ முதலான என்கிற டாஷ்ய பதத்தால் எடுக்கப்பட்ட மற்ற ஸ்ருதிகளால் அது கண்டோக்தமாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது அடி யோடு நிவ்ருத்தி இதற்கு மூன் ஸித்தமல்லாததால் இதை விதிப்பது கூடுமென்று பொருள். ஸாத்யமென்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு அடியோடு ஒழிந்து போவதைச் சொல்லுவதில் நோக்கு. மட்டும் என்ற ஸப்தத்தினால் பார்க்கிறவன், பார்க்கப்படும் பொருள் என்னும் பேதங்களைக் கல்பனை செய்யும் அ ஞானத்தின் ஒழிவும் அதனு லேயே அந்த ஒழிவு ஆத்யந்திகம் என்பதும் ஸித்திக்கும். ஸித்தமான ப்ரஹ்மம் எப் படி விதிக்கப்படும் எனகிற ஸங்கை வர ப்ரபஞ்சத்தின் ஒழிதல் வழியாக அது விதி க்கு விஷயமாகலாம் என்று முன்பே சொல்ல விரும்பிய அர்த்தத்தை விஸ்தரித்துக் கூறுகிறார்—"ஸ்வதஸ்ஸித்தமாய் இருந்தாலும்" என்று. அல்லது இன்னொரு ப்ரகா ரம் பொருள் சொல்லலாம். "முன்பு செய்கையல்லாதது விதிக்கு விஷயமாவது அனுபபந்நம்' என்று ஸங்கிக்கும் அனுபபத்தி பரிஹரிக்கப்பட்டது. இங்கோவென்றால் ஸ்வதஸ்ஸித்தமான என்று ஆரம்பித்த பாஷ்ய வாக்யத்தால் ப்ரபஞ்சம் தொலைவதின் மூலமாய் முன்பே ஸித்தமான பொருளுக்கும் விதி விஷயமாகை அனுசிதமல்லவென் றும் பரிஹரிக்கப்படுகிறது என்று வ்யத்யாஸம். ஸ்வர்க்கம் முதலியதும் செய்கை யல்ல; அது ஸித்தமல்ல; அது ஸாத்யமேயாகும். இவ்விதசரணத்திற்கு பூர்வ

அநுபந்தம்—

‡ முதலான ஸ்ருதிகள் என்பது "நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந" என்று வேறு பொருள் எல்லாவற்றையும் நிஷேதிக்கும் ஸ்ருதி முதலியது.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஸ்வாபாவிகஸ்வரூபதிரோதாநபூர்வகதிவ்யாத்மஸ்வரூபாவிர்பாவரூபா

ஸ்ஸித்தஸ்யாபி ப்ரஹ்மணோ நிஷ்ப்ரபஞ்சதாரூபேண கார்யத்வமவிருத்த

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ப்ரஹ்மம் தன்னுடைய ஸ்வபாவத்தால் ஸாத்யரூபமல்லாமல் ஸித்தமாயிருந்தாலும்; ப்ரபஞ்சம் அற்றுப்போய் நிஷ்பஞ்சமாயிருத்தல் என்கிற ஆகாரத்தாலே ப்ரஹ்மம் விதியினால் போதிக்கப்படும் செய்கைக்கு விஷயமாவது

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பக்ஷியான மீமாம்ஸகர் அவரை தூஷிக்கிறார்—"அது அயுக்தம்" என்று, எப்படி என்று கேழ்க்கக் கூறுகிறார்—"நியோகம்" என்று. ஒன்றை விசேஷமாகக் குறிப்பது விஷயம் என்கிற வ்யுத்பத்தியினால் யாகாதிகள் விஷயமாகும். ஒரு வ்யாபாரத்தினால் ஸாதிக்கப்படவேண்டிய அத்ருஷ்டத்தைத் தெரிந்துகொள்ளுங் காலத்தில் அந்த வ்யாபாரம் இன்னதென்று குறித்துக் காட்டுவதால் யாகம் விஷயமாகும். அந்த அத்ருஷ்டமென்னும் கார்யத்தை உண்டாக்குவதற்கு அதுவே ஸாதனம் (காரணம்) ஆகும். "வக்தவ்யங்கள்" என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு உம்மால் சொல்ல முடியாது என்று பொருள். ‡ முதலில் விதியினால் கட்டளையிடப்படுகிறவனுக்கு நியோஜ்யனுக்கு இருக்கவேண்டிய விசேஷணமாகிய நியோஜ்ய விசேஷணமென்பதை தூஷிப்பதற்காகக் கூறுகிறார்—"தத்ர" என்று. "தத்ர" என்பதற்கு அவைகள் சொல்லவேண்டியிருப்பதில் என்று பொருள். கட்டளையிடப்படும் நியோஜ்யனுக்கு இருக்

அநுபதம் :—

‡ நியோகம் என்னும் விதிக்கு ஆறு வேண்டும். நியோகம் என்னும் கட்டளை விதியாகும். அதற்கு ஐந்து அங்கங்கள் வேண்டும். (i) கட்டளையிடப்படுகிறவன்—நியோஜ்யன். அவனே தான் கட்டளையை யனுஷ்டிக்கும் கர்த்தா; அவனே ப்ரயோக்தா வென்று பாஷ்பத்தில் ஸாதித்தார். கட்டளையிடப்படும் தசையில் அவன் நியோஜ்யன்; அனுஷ்டிக்கும் தசையில் அவனே ப்ரயோக்தா. (ii) நியோஜ்யனுக்கு விசேஷணமென்பது அதிகாரி விசேஷணம். என்ன விசேஷணங்களுடையவனைக் குறித்து விதி கட்டளையிடுகிறதோ அந்த விசேஷணங்கள் நியோஜ்ய விசேஷணங்கள். ஸ்வர்க்கத்தை ஆசைப்படுகிறவனுக்கு யாகத்தை விதித்தளது. ஸ்வர்கமடைய ஆசை அந்த விதியில் நியோஜ்ய விசேஷணம். "உயிருள்ள வரையில் அக்னி ஹோத்ர ஹோமம் செய்யவேண்டும்" என்னும் விதியில் ஜீவனம் அகாவது உயிரோடிருத்தல் நியோஜ்ய விசேஷணம். (iii) கட்டளையிடப்படும் செய்கை கட்டளைக்கு விஷயம். யாகம் கட்டளைக்கு விஷயமாகும். (iv) அதுவே பலத்தை ஸாதிக்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

திதி ॥ தத்ர-தந்த்ரம், நியோகவாக்யார்த்தவாதிநா ஹி நியோகः, நியோ
ஜ்யவிஸேஷணம், விஷயः, கரணம், இதிகர்த்தவ்யதா, ப்ரயோக்தா ச வ
க்தவ்யாः । தத்ர ஹி நியோஜ்ய விஸேஷணாநுவாதேயம் । தத்ர

மிதி ! ததயுக்தம், நியோகவாக்யார்த்தவாதிநா ஹி நியோகः, நியோ
ஜ்ய விஸேஷணம், விஷயः, கரணம், இதி கர்த்தவ்யதா, ப்ரயோக்தா ச வ
க்தவ்யாः ! தத்ர ஹி நியோஜ்ய விஸேஷண மநுபாதேயம் ! தச்ச

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

விருத்தமல்ல என்று. இப்படி அந்த நிஷ்ப்ரபஞ்சீகரண வாதி சொல்லுவது யுக்தமல்ல. விதி வாக்யத்தின் அர்த்தம் நியோக மென்னும் கட்டளை யென்றும் சொல்லும் வாதியால் நியோகமென்னும் கட்டளை, கட்டளையிடப்படும் அதிகாரிக்கு இருக்கவேண்டிய விஸேஷணம், கட்டளையிடப்படும் விஷயம், அதை நிறைவேற்றுவதற்கு வேண்டிய ஸாதநம், அதை இன்ன ப்ரகாரம் செய்யவேண்டும் என்கிற முறையாகிய அங்கங்கள், கட்டளையை அனுஷ்டிப்பவன் ஆகிய இவற்றையெல்லாம் சொல்லி நிரூபிக்கவேண்டும். அவைகளில் கட்டளையிடப்படுகிற அதிகாரத்துக்கு விஸேஷணமென்கிற நியோஜ்ய விஸேஷணம் விதிக்கத்தக்கதல்ல. அது நிமித்தமென்றும், பலம் என்றும் இரு

சீருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கவேண்டிய விஸேஷணம் உபாதேயமாகாது. உபாதேயம் என்பதற்கு விதிக்கத்தக்கது என்று அர்த்தம். அப்படி இல்லாதிருப்பது அநுபாதேயம். § இதுவா அதுவா என்று விகல்பித்து தூஷிப்பதற்காக விஸேஷணமென்பது இரண்டு வித

அரும்பதம்:—

துக் கொடுக்கும் ஆகாரத்தால் கரணம், ஸாதநம் என்று சொல்லப்படும். (v) செய்கையைச் செய்யும் முறையாக விதிக்கப்படும் அங்கங்கள் இதி கர்த்தவ்யதை எனப்படும். இம்மாதிரியாகச் செய்யவேண்டுமென்று அதற்குப் பொருள். நியோஜ்ய விஸேஷண மென்பது விதிக்கத்தக்கதல்ல. அது முன்பே விதிக்கமாயிருக்க வேண்டும்.

§ ஸ்வர்க்கத்தில் ஆசை யென்பதும் ஜீவனம் என்பதும் முன்பே விதிக்கமாயிருப்பதால் விதிக்கத் தக்கதல்ல. நிமித்த மென்றும் பயனில் ஆசையென்றும் இரண்டு விதம். ஜீவனம் புத்ர ஜன்மம் முதலியது விதிக்கு நிமித்தம். ஸ்வர்க்காதிகள் பயன்.

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

நிமித்தம் ஸமிதி ஸ்யா। கத² கிம் நியோஜ்யவிஸோஷணம், தத² கிம் நிமித்தம் வலம் வெதி விவெசநீயம்। ஸ்வரூபாநுபயாயாதா²ர்ஹ்யாத்தஸ்ய நியோஜ்யவிஸோஷணம், தர்ஹி ந தந்நிமித்தம், ஜீவநாதிவத்தஸ்யா

நிமித்தம் பலமிதி த்விதா! அத்ர கிம் நியோஜ்யவிஸோஷணம், தச்ச கிம் நிமித்தம் பலம் வேதி விவேசநீயம்! ப்ரஹ்மஸ்வரூபயாதாத்ம்யாநுபவஸ்சேந்நியோஜ்யவிஸோஷணம், தர்ஹி ந தந்நிமித்தம், ஜீவநாதிவத்தஸ்யா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

வகைப்படும். இங்கே நியோஜ்ய விஸோஷணம் இன்னதென்றும், அது நிமித்தமா அல்லது பலமா வென்றும் விசாரிக்கவேண்டும். ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தின் உண்மையில் உண்மையான அனுபவந்தான் கட்டளையிடப்படும் அதிகாரிக்கு விஸோஷணமென்றால், அது நிமித்தமாகாது. ஏனென்றால் உயிரிருப்பது முதலியதைப் போல் அது ஏற்கனவே யிருப்பதான ஹித்தமல்லவே

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

மென்பதைக் கூறுகிறார்—"அதுவோ" என்று. அதனால் என்னவென்று கேள்க்கக் கூறுகிறார்—"இங்கே" என்று. இங்கே என்பதற்கு நிஷ்ப்ரபஞ்சீகரண விதியில் என்று தாத்பர்யம். நியோஜ்யனுக்கு விஸோஷணமென்பதின் ஸ்வரூபம் இப்படி என்று சொல்லுகிறீரோ என்று ஸங்கித்துக் கேட்கிறார்—"ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தின்" என்று. ¶ நிமித்தமாவதை தூஷிக்கிறார்—"அப்படியானால்" என்று. ஏனென்று கேள்க்கக் கூறுகிறார்—"ஜீவனம்" என்று. அதாவது உயிரோடிருக்கை; அது போல் என்று. "உயிரிருக்கும் வரையில் அக்நி ஹோத்ரத்தை ஹோமம் செய்ப்பதால் எப்படி நிமித்தமாகிறதோ அப்படி இங்கே இல்லை என்று தாத்பர்யம். புத்திரன் பிறப்பது முதலியதைப் போல் எப்பொழுது ஸித்திக்கிறதோ அப்பொழுது நிமி

அநுபதம்—

¶ இந்த வாக்கி இரண்டு விதமாகக் கூறி சொல்லக் கூடும். ஒன்று பொய்ப்ரபஞ்சத்தைத் தொலைத்தல் யாகத்தைப் போல விஷயமாகலாம்; மோக்ஷம் பயனாகலாம் என்பது. இரண்டாவது ப்ரபஞ்சம் தொலைவது பயன்; ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானம் யாகத்தைப் போல விஷயம் என்பது. இரண்டாவது பக்ஷத்தில் அத்விதீய ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானத்தால் பொய் ப்ரபஞ்சம் தானே தொலையுமாதலால் நியோகத்தாலுண்டாகும் அத்ருஷ்ட மென்னும் நியோக சக்தியால் ஆக வேண்டிய பயன் ஒன்றுமில்லை. ஆகையால் அத்ருஷ்டத்தை யுண்டுபண்ணுவதற்காக நியோகம் சொல்லுவது வீணே.

ஸ்ரீ பாஷ்யம் :—

ஸித்தத்வாத்! நிமித்தத்வே ச தஸ்ய நித்யத்வேநாபவர்கோத்தரகாலமபி
ஜீவநநிமித்தாக்நிஹோத்ராதிவத் நித்யதத்விஷயாநுஷ்டாந ப்ரஸங்கः!
நாபி பலம், நையோகிகபலத்வேந ஸ்வர்காதிவதநித்யத்வப்ரஸங்

ஸ்ரீ பாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

அது நிமித்தமென்று சொன்னால் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தின் அனுபவம் நித்ய மாக இருக்கவேண்டியதால், மோக்ஷத்திற்குப் பிறகு கூட உயிரிருப்பதை நிமித்தமாக உடைய அக்நி ஹோத்ராதிகளைப் போல நித்யமாய் அதை அனு ஷ்டிக்க வேண்டி வரும். ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தின் யதார்த்தமான அனுபவம் இந்த விதிக்குப் பலமும் ஆகாது. அது விதியினால் உண்டாகும் பலமானால் ஸ்வர்காதி பலங்களைப் போல அதுவும் அநித்யமாக வேண்டி வரும். இந்த

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

த்தமாகும் என்று சொல்லுவதற்கு பதில் கூறுகிறார்—"நிமித்தமானால்" என்று. மோக்ஷத்திற்குப் பிறகு கூட இந்த விதியை அனுஷ்டிக்கவேணும் என்று ஆபத்தி கொடுக்க இடமில்லை. நிமித்தம் உள்ள போதெல்லாம் அனுஷ்டிக்கவேணுமென்கிற நியமம் கிடையாது. அனுஷ்டிப்பதற்கு வேண்டிய பரிகரங்கள் இல்லாத போது அதைச் செய்யவேணுமென்கிற நியமமில்லாமையைக் காண்கிறோம். ஆகையால் கர ணங்களும் ஸரீரமும் மோக்ஷ காலத்தில் இல்லாததால் அப்பொழுது அனுஷ்டிப்பது கிடையாது என்று சொல்வீரேயானால் ஸந்தோஷம். உமது பேரில் தூஷணத்தை நீர் வெளியாக்குகிறீர். எப்படி என்றால், ப்ரபஞ்சத்தோடு கூடியதாக அனுபவிப் பது உண்மையான அனுபவமல்லாததால் மோக்ஷத்திற்குப் பிறகு தான் உண்மையான அனுபவம் வரக் கூடும். அப்பொழுது சரணகளேபரமில்லாத போதும் இந்த விதி யை அனுஷ்டிப்பது ஸாத்யமா அஸாத்யமா? அஸாத்யமென்றால் அதை விதிப் பதென்பதே கூடாது. ஆகையால் ஸாத்யமென்று சொல்லவேணும். ஆகையால் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தின் உண்மையின் அனுபவம் என்கிற நிமித்தம் நித்யமானபடி யாலும் அந்த நிமித்தத்தைப் பற்றி வருகிற இந்த நைமித்திகவிதி எப்பொழுதும் அனுஷ்டிக்க ஸாத்யமான படியாலும், நித்யமாகவே அதை அனுஷ்டிக்க வேண்டி வரும் என்று தாத்பர்யம். உலமாக விசேஷணமாகும் என்கிற பக்ஷத் தில் தூஷணத்தைக் கூறுகிறார்— "அதுவுமாகாது" என்று. இந்த நியோ

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ராஜ, கு ஶாத் நியோஜவிஷயः। ஜ்ஞெ ஹெவெகிஜெஜ। ந, கிஜ்ஞ நித்யக்ஷேநாஜவ்யரூபத்வாத் அபாவார்த்தத்வாச்ச। நிஷ்வஂவம் ஜ்ர ஜ்ஞ ஸாத்யமிதி சேத், ஸாத்யத்வேபி பலத்வமேவ। அபாவார்த்தத்வாந்ந விதிவிஷயத்வம் ஸாத்யத்வம் ச கஸ்ய। கிம் ப்ரஜ்ஞமணः, உத ப்ரப

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

விதிக்கு விஷயமென்ன ? ப்ரஹ்மந்தான் என்று சொன்னல் அது ஒட்டாது. ஏனென்றல்—ப்ரஹ்மம் நித்யமாயும், ஸாதிக்கத்தக்கதல்லாமலும், க்ரியாரூப மல்லாமலும் இருப்பதால் அது நியோகத்திற்கு விஷயமாகாது. ப்ரபஞ்சம் நீங்கின ப்ரஹ்மம் ஸாத்யமாகலாமென்றல் ; ஸாத்யமென்றலும் அது பலந் தானேயாகும். க்ரியா ரூபமல்லாததால் விதிக்கு விஷயமாகாது. ஸாதிக்கப் படும் தன்மை என்பது எதற்கு ? ப்ரஹ்மத்திற்கா அல்லது ப்ரபஞ்சத்தின்

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கத்திற்கு விஷயம் ஏற்படாது என்று ஸாதிப்பதற்காக கூறுகிறார்—" எது " என்று. ஸங்கிக்கிறார்—"ப்ரஹ்மந்தான்" என்று. தூஷிக்கிறார்—"இல்லை" என்று. ஹேதுவைக்கூறுகிறார்—"அதினுடைய" என்று. "அபவ்யரூபத்வாத்" என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு "ஸாதிக்கத்தகாததாகையால்" என்று பொருள். "அபாவார்த்தத்வாச்ச" என்பதை விவரிப்போம். ‡பாவார்த்தங்கள் என்பது க்ரியையைச்சொல்லும் ஸப்தங் கள். "க்ரியாரூபமல்லாமையால" என்று பொருள். ஸாதிக்கப்படுவது என்பது பலத்திற்கும் உண்டாதலால் பாவார்த்தத்வம் என்பது அதை விலக்கும். அவ்விரண்டும் இல்லாமையால் என்று பொருள். ‡ ப்ரபஞ்ச ஸத்யமாயிருப்பது என்கிற ஆசாரத்தால் ஸாத்யமாகலாமே என்று ஸங்கிக்கிறார்— "நிஷ்ப்ரபஞ்சம்" என்று. அதை நிரஸனம் செய்கிறார் —'ஸாத்யமானலும்' என்று. "பலத்வம் தானே"

அரும்பதம் :—

§ "பாவார்த்தங்கள் கர்ம ஸப்தங்கள்; அவற்றிலிருந்து க்ரியை (செய்கை) பொருளாக எற்படும்" என்று ஜைமினி ஸூத்ரம்.

‡ ப்ரஹ்ம மென்பது செய்கையுமாகாது. ஸித்தமாகையால் ஸாத்யமுமாகாது.

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

ஂவ நிவ்ருத்தேஃ। ந தாவஸ ப்ரஹ்மணஃ, விஜ்ஞாஸ கநித்யத்வப்ரஸ
ங்ஜ। கஸ்ய வ ஂவ நிவ்ருத்தேஃ, ந தர்ஹி ப்ரஹ்மணஃ ஸாத்யத்வம்।

ஞ்ச நிவ்ருத்தேஃ! ந தாவத் ப்ரஹ்மணஃ, ஸித்தத்வாத் அநித்யத்வப்ரஸ
க்தேஶ்ச! அத ப்ரபஞ்ச நிவ்ருத்தேஃ, ந தர்ஹி ப்ரஹ்மணஃ ஸாத்யத்வம்!

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

நிவர்த்திக்கா? ப்ரஹ்மத்திற்கு என்று சொல்லமுடியாது. ஏனெனில் அது ஸாத்யமென்றால் அதற்கு அநித்யம் வரும். ப்ரபஞ்சத்தின் நிவ்ருத்திக்குத் தான் ஸாத்யத்வம் என்றால் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸாத்யத்வம் சொல்லும் உங்கள் கக்ஷி போய் விடும். ப்ரபஞ்சத்தின் நிவ்ருத்தி தான் விதிக்கு

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

என்று. விஷயமாக வேண்டியதற்கு பலம் தவிர வேறு இருக்க வேண்டும். பலத்தைக் காட்டிலும் வேறுகாதாதலால் விஷயமாவது அயுக்தம் என்று தாத்பர்யம். வேறு ஹேதுவை கண்டோக்தமாய்க் காட்டப் போகிறவராய் விஷயமாவதை தூஷிக்கிறார்— "பாவார்த்தமாகாததால் விதிக்க விஷயமாகாது" என்று விஜிஜ்ஞாஸிடம் † விஷயமாகாது என்பதில் அனுபபத்தி சொல்லப் பட்டது. பிறகு விஜ்ஞேயப்ரபஞ்சத்திற்கும், விஜ்ஞேயஞ்ஜத்திற்கும் விஷயமாவதில் அனுபபத்தியைச் சொல்லப் போகிறவராக விகல்பிப்பதற்கு கேள்க்கிறார் — "ஸாத்யத்வமோ" என்று. அல்லது வேறு விதமாகவும் பொருள் சொல்லலாம். விஜிஜ்ஞாஸிடம் ஸாத்யமாகலாமென்று ஒப்புக்கொண்டு அது விஷயமாவதை தூஷித்தார். இப்பொழுது விஜிஜ்ஞாஸிடம் ஸாத்யமேயாகாது என்று தூஷிப்பதற்காக விகல்பிக்கிறார்— "ஸாத்யத்வமோ" என்று. விஜிஜ்ஞாஸிடம் ஸாத்யமாவது உபபந்நமல்ல வென்பது விஜ்ஞேயஞ்ஜம், விஜ்ஞேயம் இவ்விரண்டிற்கும் ஸாத்யத்வம் என்பது அனுபபந்நமென்பதாலே தானே கூடும். அங்கே "இரண்டிற்கும்" என்று ஒரு மூன்றாவது விகல்பம் எடுக்காததற்கு காரணம் மற்ற இரண்டு விகல்பஸிரஸ்ஸுகளிலும் உள்ள தூஷணங்களைப்போலவே இதிலும் தூஷணமிருப்பது தான். முதல் ஸிரஸை தூஷிக்கிறார்—"ந தாவத்" என்று. ஏன் என்று கேள்க்கக் கூறுகிறார்—"ஸித்தமாகையாலும் அநித்யத்வம் வருமாகையாலும்" என்று. ஸித்தமான படியால் ஸாத்

அநுபதம்:—

¶ ப்ரபஞ்சம் தொலைந்த ப்ரஹ்மம் விஜிஜ்ஞாஸிடம். அது ஸாத்யமாகாது. விஜ்ஞேயம் ப்ரஹ்மம். விஜ்ஞேயஞ்ஜம் ப்ரபஞ்சமில்லாமை.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ப்ரபஞ்சநிவ்ருத்திரேவ விதிவிஷய இதி சேத்! ந, தஸ்யாः பல
த்வேந விதிவிஷயத்வாயோகாத்! ப்ரபஞ்ச நிவ்ருத்திரேவ ஹி மோக்ஷः
ஸ ச பலம்! அஸ்ய ச நியோக விஷயத்வே நியோகாத் ப்ரபஞ்ச நிவ்ரு
த்திः, ப்ரபஞ்ச நிவ்ருத்யா நியோக இதி இதரேதராஶ்ரயத்வம்! அபிச

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

விஷயம் என்று சொன்னால் அது ஒட்டாது. ஏனென்றால் ப்ரபஞ்சம் தொ
லைவது பலமாகையால் அது விதிக்கு விஷயமாவது கூடாது. ப்ரபஞ்ச நிவ்
ருத்தி தானே மோக்ஷம். மோக்ஷந் தான் பலம். அது விதிக்கு விஷயமா
னால் நியோகமென்னும் விதிக் கட்டளையால் ப்ரபஞ்சத்தின் நிவ்ருத்தி ஏற்ப

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யத்வம் இல்லை ஸாத்யத்வத்தை ஒப்புக்கொண்டாலோ பாரூபமாயிருக்கையில்§ ஸா
த்யமாகையால் அநித்யத்வம் வரும் என்று அர்த்தம் இரண்டாவதை ஸங்கிக்கிறார்—
"பிறது" என்று. தூஷிக்கிறார் "அப்படிக்கில்லை" என்று. ப்ரபஞ்சத்தின் தொலைதல்
ஸாத்யமானால் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸாத்யத்வம் இல்லாததால் அது விதி விஷயமாகாது
என்று அர்த்தம். ப்ரபஞ்சத்தின் நிவ்ருத்தி விதி விஷயமாகட்டுமே என்று ஸங்கித்த
தூஷிக்கிறார்—'ப்ரபஞ்ச" என்று. அது பலமாவதை உபபாதிக்கிறார்—"ப்ரபஞ்ச
நிவ்ருத்தியே" என்று. ப்ரபஞ்ச நிவ்ருத்தியே மோக்ஷமாகட்டும். அதனால் அது
விஷயமாவது ஏன் கூடாது எனறு கேள்க்கக் கூறுகிறார்—"அதுவோ" என்று. ப்ர
பஞ்ச நிவ்ருத்தி மோக்ஷரூபமாகையாலும், மோக்ஷம் பலமாகையாலும், பல
மான மோக்ஷம் விதிக்கு விஷயமாகாது என்று தாத்பர்யம். மற்றோரு

அரும்பதம்:—

§ இங்கே பாவம் என்பதற்கு அபாவமல்லாத ஒரு உள்ள பொருள் என்று
அர்த்தம். த்வம்சம் (நாசம்) என்பது அபாவம்; அது ஸாத்யம், ஆனால் அது அநித்ய
மல்ல. ஆகையால் அபாவத்தை விலக்க "பாவப் பொருளான" என்று இங்கே
விசேஷணம். ப்ரஹ்மம் என்பது ஒரு பொருள் (பாவம்). அது ஸாத்யமானால் அநித்
யமாகும் என்று இந்த அநுமானத்தால் ஏற்படுகிறது.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

கிம் நிவர்த்தநீயஃ ப்ரபஞ்சஃ மித்யாரூபஃ, ஸத்யோவா! மித்யாரூ
பத்வே ஜ்ஞாந நிவர்த்யத்வாதேவ நியோகோ ந கிஞ்சித் ப்ரயோஜநம்!
நியோகஸ்து நிவர்த்தகஜ்ஞாநமுத்பாத்ய தத்வாரேண ப்ரபஞ்சஸ்ய நிவ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

டும். ப்ரபஞ்சத்தின் நிவ்ருத்தியால் நியோகம் என்று அந்யோந்யாஸ்ரய தோஷம் வரும். மேலும் தொலைக்க வேண்டிய ப்ரபஞ்சம் பொய்யா, ஸத்யமா? பொய்யென்றால், ஜ்ஞானத்தினாலேயே அதைப் போக்கக் கூடுமாதலால் நியோகத்தினால் யாதொரு உபயோகமும் இல்லை. நியோகமோவென்

சந்த்ரகாசிகை தமிழ்மொழி பெயர்ப்பு—

தூஷணம் கூறுகிறார்—"இதந்து" என்று. அஸ்யாஃ என்று ஸ்த்ரீலிங்கமாகச் சொல்ல வேண்டியிருக்க பல மென்கிற ஆகாரத்தைக் காட்ட விரும்பத்தால் அஸ்ய என்று (நபும்ஸக) ப்ரயோகம் செய்தார். பலத்வம் விஷயத்வம் என்கிற இரண்டு ஆகாரங்களை ஒப்புக் கொண்டால் ப்ரபஞ்ச நிவ்ருத்தி பலமாயிருப்பதால் நியோகத்தால் ஸாத்யமாகும், விஷயமாயிருப்பதால் ப்ரபஞ்ச நிவ்ருத்தியினால் நியோகம் ஸித்திக்கும் என்று ஒன்றை யொன்று ஆஸ்ரயிக்கிறது என்னும் தோஷம் வரும் என்று தாத்பர்யம். நிஷ்ப்ரபஞ்சைகரணவாதத்தில் இன்னொரு ப்ரகாரமாக தூஷணம் கூறுகிறார்—"மேலும்" என்ற. மற்றொரு விதமாயும் பொருள் சொல்லலாம். நியோகத்திற்கு விஷயத்தை தூஷிப்பதால் அந்யோந்யாஸ்ரய தோஷம் அங்கே வருவது நியோகத்திற்கும் தூஷணமாகும். (வேறு ப்ரகாரத்தாலும்) நியோகத்தை தூஷிக்கிறார்—"மேலும்" என்று. தூஷிப்பதற்காக விகல்பிக்கிறார்—"கிம்" என்று. முதல் விகல்பத்தை தூஷிக்கிறார்—"மித்யை" என்று. ப்ரயோஜனத்தை ஸங்கிக்கிறார்—"நியோகமோ" என்று தூஷிக்கிறார்—"அது" என்று ஸ்வ வாக்யத்திலிருந்து என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு ப்ரபஞ்சத்தின் மித்யாத்வத்தையும் ப்ரஹ்மத்தின் நிர் விஶேஷத்வத்தையும் சொல்லும் வாக்யத்திலிருந்து ‡ என்று அர்த்தம். நியோகம் நிஷ்பலம் என்று தூஷிப்பதால் நியோஜ்ய விஶேஷணமும்

அநுபதம்:—

‡ பொய்யாகத் தோன்றும் ப்ரபஞ்சத்தோடு கூடிய ப்ரஹ்மத்தை ப்ரபஞ்சசூந்யமாகச் செய்யவேண்டுமென்று அவர்கள் சொல்லும் விதி வாக்யத்தில்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

தத்ர இதி சேத், தத் ஸ்வவாக்யாதேவ ஜ்ஞாதமிதி நியோகேந ப்ர
யோஜநம், வாக்யார்த்த ஜ்ஞாநாதேவ ப்ராஹ்மவ்யதிரிக்தஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய
மித்யாபூதஸ்ய ப்ரபஞ்சஸ்ய பாதிதத்வாத் பைரிகரஸ்ய நியோக
ஸ்யாஸித்திஸ்ச ! ப்ரபஞ்சஸ்ய நிவர்த்யத்வே ப்ரபஞ்சநிவர்த்தகோ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஸ்ரீல் ப்ரபஞ்சத்தைப் போக்கும் ஜ்ஞானத்தை யுண்டு பண்ணி அதன் மூலமாக ப்ரபஞ்சத்தைப் போக்கும் என்று நீங்கள் சொன்னீர்; அப்படிப் போக்கும் ஜ்ஞானம் நியோகம் இருக்கும் வாக்யத்தாலேயே உண்டாகி விடுவதால் விதியி னல் யாதொரு ப்ரயோஜனமும் இல்லை. இந்த வாக்யத்தினுலுண்டாகும் ஜ்ஞானத்தினுலேயே ப்ரஹ்மத்தைத்தவிர பொய்யான மற்ற ப்ரபஞ்சம் முழு வதும் பாதிக்கப்படுகிறபடியால் அங்கம் முதலிய பரிகரங்களோடு கூடிய நியோகமே ஸித்திக்கமாட்டாது. ப்ரபஞ்சம் தொலைக்கப்படவேண்டும் விஷ

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தூஷிக்கப்பட்டதாகும் நியோகத்தினுல் ஸாதிக்கப்படும் பலம் தானே பலமென் னும் முறையில் நியோஜ்ய வி ரூஷணமாகும். இங்கே பலம் ஒட்டாததால் அது வும் கூடாது. வேறு தூஷணம் கூறுகிறார்—"வாக்யார்த்த ஜ்ஞானத்தினுலேயே" † என்று. முன்பு விகல்பிக்கப்பட்ட இரண்டு ஸிரஸ்ஸுகளில் இரண்டாவது ஸிர ஸை தூஷிப்பதற்காகக் கூறுகிறார்—"ப்ரபஞ்சத்தின்" என்று. ப்ரபஞ்சம் ஸத்யமா னதால் அது நியோகத்தினுல் தொலைக்கப்படும் என்று சொல்லுகையில் என்று அர்த்

அநுபதம்:—

† அவர்கள் சொல்லும் விதி வாக்யத்தின் பொருளினுலேயே ப்ரபஞ்சம் பொய் யென்றும், ப்ரஹ்மம் ஸகல விசேஷ சூன்யமென்றும் தெரிந்து விடுவதால், அந்த அறிவு வந்த பிறகு விதிக்கு அங்கங்கள் ஏது, விதியின் அநுஷ்டானம் ஏது, விதி யாலுண்டாகும் நியோகமென்னும் அதிருஷ்டமேது, உலகமே பொய்யென்று ஒடிப் போய் விட்டதே.

ஸ்ரீ பாஷ்யம் :—

நியோமः கிம் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமேவ, உத தத்வ்யதிரிக்தः। யதி ப்ரஹ்மஸ்வரூபமேவ நிவர்த்தகஸ்ய நித்யதயா நிவர்த்ய ப்ரபஞ்ச ஸத்பாவ ஏவ ந ஸம்பவதி, நித்யத்வேந நியோகஸ்ய விஷயாநுஷ்டாநஸாத்யத்வம் ச ந கடதே. அத ப்ரஹ்ம ஸ்வரூப வ்யதிரிக்தः

நியோகः கிம் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமேவ, உத தத்வ்யதிரிக்தः! யதி ப்ரஹ்மஸ்வரூபமேவ நிவர்த்தகஸ்ய நித்யதயா நிவர்த்ய ப்ரபஞ்ச ஸத்பாவ ஏவ ந ஸம்பவதி, நித்யத்வேந நியோகஸ்ய விஷயாநுஷ்டாநஸாத்யத்வம் ச ந கடதே. அத ப்ரஹ்ம ஸ்வரூப வ்யதிரிக்தः

ஸ்ரீ பாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யத்தில் ப்ரபஞ்சத்தைத் தொலைக்கும் நியோகம் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமா அல்லது அதனினும் வேறு? ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே நியோகம் என்றால் ப்ரபஞ்சத்தை நிவர்த்திக்கும் ப்ரஹ்மம் நித்யமானபடியால் நிவர்த்திக்கப்படவேண்டிய ப்ரபஞ்சம் இருப்பதே அஸம்பாவிதமாகும். நியோகம் நித்யமாவதால் அது அதன் விஷயத்தை யனுஷ்டிப்பதனால் ஸாதிக்கப்படுவதென்பது கூடாமற் போம். ப்ரபஞ்சத்தைப் போக்கும் நியோகம் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறு என்றால் அது ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் தொலைவது என்கிற

சீருதப்ராகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தம். ¶ என்ன என்று ஆரம்பித்து விகல்பித்து முதல் ஸிரஸை தூஷிக்கிறார்—"யதி" என்று ஆரம்பித்து. இரண்டாவதை தூஷிப்பதற்காக அவர்கள் ஒப்புக்கொள்வது இன்னது என்பதைப் பற்றி ஸங்கிக்கிறார்—"நல்லது" என்று தூஷிக்கிறார்—"அது" என்று. 'தஸ்ய' என்று ஆரம்பித்து "நஷ்டः" என்னும் வரையிலுள்ள பாஷ்ய வாக்யத்தினால் இந்த நிஷ்ப்ரபஞ்சீகரண நியோகத்தை யனுஷ்டிப்பதில் ப்ரயோக்தாவும்‡

அரும்பதம்:—

¶ ஜ்ஞானத்தினால் தொலைவது பொய்ப் பொருளாகும்; பழுதையில் தோன்றும் பொய்ப் பாம்பு பழுதை தானென்னும் தத்வ ஜ்ஞானத்தால் தொலையும். நியோகத்தின் அதிருஷ்ட சக்தியால் தொலைவது உண்மையாயிருந்த பொருளா யிருக்கவேண்டும், ஸோதரைப் பார்ப்பதால் உண்டாகும் அதிருஷ்ட புண்யத்தால் நிஜமாயிருந்த ப்ரும்மஹத்யாதி தோஷம் தொலையும்.

‡ நியோகம் என்பது ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறானால், ப்ரஹ்மத்தைத்

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌚 𑌨𑌷𑍍𑌟 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌦𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃। 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌨𑌿𑌯𑍋𑌗𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌖𑍍𑌯𑌂 𑌫𑌲𑌮𑍍। 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚

தஸ்ய க்ருத்ஸ்நப்ரபஞ்சநிவ்ருத்திரூபவிஷயாநுஷ்டாநஸாத்யத்வேந ப்ரயோக்தா ச நஷ்ட இத்யாஸ்ரயாபாவாதஸித்தி: ! ப்ரபஞ்சநிவ்ருத்திரூபவிஷயாநுஷ்டாநேநைவ ப்ரஹ்மஸ்வரூபவ்யதிரிக்தஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய நிவ்ருத்தத்வாத் ந நியோகநிஷ்பாத்யம்மோக்ஷாக்யம்பலம் ! கிஞ்ச,

---

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

அதன் விஷயத்தின் அனுஷ்டானத்தால் ஸாதிக்கப்படவேண்டியதாகையால் அனுஷ்டிப்பவனும், நஷ்டமாய்ப் போய் விடுவதால் அனுஷ்டானத்திற்கு ஆஸ்ரயமேயில்லாததால் அது ஸித்திக்காமற் போகும். ப்ரபஞ்ச நிவ்ருத்தியென்கிற விதி விஷயத்தை அனுஷ்டிப்பதினுலேயே ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தைத் தவிர மற்றெல்லாம் போய்விடுவதால் நியோகத்தினுல் மோக்ஷமென்கிற பலம் ஸாதிக்கக்கூடியதல்ல. மேலும், ப்ரபஞ்ச நிவ்ருத்தியென்கிற நியோகத்தின் ஸாதநமென்கிற கரணத்திற்கு அங்கங்களில்லாததாலும், அங்கங்களால் உப

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

(அதாவது கர்த்தாவும்) ஸித்திக்கமாட்டான் என்னும் தூஷணமும் சொல்லியதாகிறது. ப்ரபஞ்ச நிவ்ருத்தி என்று ஆரம்பித்த வாக்யத்தால் ப்ரபஞ்சம் ஸத்யமானுலும் பலம் ஸித்தியாது § என்று சொல்லுவதின் மூலமாய் நியோகம் தூஷிக்கப்பட்டது நியோகத்திற்கு ஸாதனமான கரணத்தையும் அதை யநுஷ்டிக்கவேண்டிய ப்ரகாரமான 'இதிகர்த்தவ்யதை' என்னும் அங்கங்களையும் தூஷிக்கிருர்—"மேலும்" என்று.

அரும்பதம்:—

தவிர மற்றதையெல்லாம் தொலைக்கவேண்டியதே நியோக வியாபாரமாகையால், ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேருன கர்த்தாவும் தொலைந்தால் தானே நிஷ்ப்ரபஞ்சமாகச் செய்யும் நியோகம் நிறைவேறும். நியோகத்தை யனுஷ்டிக்கும் கர்த்தாவும் தொலைய வேண்டியதால் நியோகச் செய்கைக்கு ஆஸ்ரயனுன கர்த்தாவே யில்லாமல் போய்விடுவானே யென்று தூஷணம். பாஷ்யத்தில் "ஆஸ்ரய" பதத்திற்கு கர்த்தா என்று பொருள். இந்த வாதத்தில் கர்த்தாவும் ஸித்திக்கமாட்டானென்று ஆக்ஷேபம்

§ "ப்ரபஞ்சத்தை சூந்யமாக்கு, (இல்லாமற் செய்)" என்கிற கட்டளையை

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வைஷ்ணவ நிவ்ருத்தேர்நியோமகரணஸ்ய இதிகர்த்தவ்யதாபாவாத், அநுபக்ருதஸ்ய ச கரணத்வாயோகாத், ந கரணத்வம்! கதமிதி கர்த்தவ்யதாபாவ இதி சேத் இத்தம், அஸ்யேதி கர்த்தவ்யதாபாவரூபா,

---

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

காரம் பெறுதது கரணமாவது கூடாதாகையாலும், அதற்குக் கரணத்வமே லித்திக்காது. 'இதிகர்த்தவ்யதை' யென்னும் அங்கங்கள் இல்லையென்று எப்படி நீர் சொல்லக்கூடுமென்று நீர் கேட்பீரோ, அது எப்படி யென்று விவரிக்கிறோம். இந்த ப்ரபஞ்ச நிவ்ருத்தியென்னும் நீர் சொல்லும் கரணத் திற்கு இதிகர்த்தவ்யதை யென்னும் அங்கம் பாவரூபமா அல்லது அபாவ ரூபமா? பாவரூபமான இதிகர்த்தவ்யதை கரணத்தின் ஸ்வரூபத்தை உண்டு

சீநதப்ராகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

அங்கங்கள் ஏற்படாது என்பதை விவரிக்கக் கூறுகிறார்— 'எப்படி' என்று. பதில் கூறுகிறார்— "இப்படி" என்று. பாவரூபம் என்கிற பக்ஷத்தில் இரண்டு ப்ர காரங்களைக் கூறுகிறார்— 'பாவநபழம்' என்று. வ்ரீஹி என்னும் தானியங் களை உலக்கையால் அவகாதம் செய்யவேணும். அதாவது குத்தவேணும் என் னும் விதியில் அவகாதம் யாகத்தின் ஸ்ரீரத்தை உண்டுபண்ணுவதில் த்ருஷ்ட முறையாக உபயோகப்பட்டு கரண ஸ்ரீர நிஷ்பாதகமான ‡ அங்கமாகும்.

அநும்பதம்:—

யனுஷ்டிக்கும் போதே, அதாவது சூந்யதையை த்யானம் செய்யும் போதே ப்ரஹ்ம மம் தவிர மற்றதெல்லாம் இல்லாமற் போகிறபடியால், இந்த விதியின் அனுஷ்டா னத்தால் ஓர் அத்ருஷ்ட ஸக்தி எப்படியுண்டாகும்? ஸக்தியே உண்டாக முடியாத தால் அதனால் மோக்ஷமென்னும் பலம் எப்படி உண்டாக்கப்படும்? ஆகையால் இந்த வாதி ஆசைப்படுகிறபடி நியோகமென்னும் அத்ருஷ்ட சக்தி யுண்டாகி அதி மோக்ஷ மென்னும் பயனை யளிக்குமென்பது ஸாத்யமேயல்ல.

‡ "யாகம் என்னும் ஸாதனத்திற்கு, க்ருதிக்கு" அங்கங்கள் வேண்டும். அங்கங் களுக்கு 'இதிகர்த்தவ்யதை' என்று பெயர். அங்கங்கள் யாகத்திற்கு ஏதேனுமொரு விதத்தில் உபகாரம் செய்யும். 'ஸங்நிபத்ய உபகாரகம்', "ஆராத் உபகாரகம்"

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

கஹாவரூபிவாவா। ஹாவரூபிவா ச கரணஸரீரநிஷ்பத்திதஹநரூ

அபாவரூபாவா! பாவரூபா ச கரணஸரீரநிஷ்பத்திதகநுக்ர

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பண்ணுவதென்றும், காரணத்திற்கு அனுக்ரஹம் செய்வதென்றும், இரண்டு

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

†வ்ரீஹி, தான்யங்களை ப்ரோக்ஷிக்கவேணும் என்னும் விதியில் ப்ரோக்ஷணமென்பது

அநுபதம்—

என்று அங்கங்கள் இரு வகைப்படும். யாகம் என்பது காரணம், ஸாதனம். யாகத்தையே (அதாவது காரணத்தின் உடலையே, யாகஸ்வரூபத்தையே) உண்டுபண்ணுவதில் உபயோகப்படுவது ஸந்நிபத்ய உபகாரகம். மாவினால் செய்யப்படும் புரோடாசத்தை (அப்பத்தை) தேவதைக்கு ஹோமம் செய்வதால் யாகத்தின் ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும். அந்த புரோடாசத்தைச் செய்வதற்கு தான்யத்தை உலக்கையால் குத்தி (அவகாதம் செய்து) பொடியாக்கவேண்டும். இந்த அவகாதம் யாகத்தை உண்டாக்குவதில் ஓர் அங்கம். இது ஸந்நிபத்ய உபகாரகமான அங்கம். தர்ஶ பூர்ணமாஸ யாகத்திற்கு ப்ரயாஜங்கள் அங்கம். அவையின்றியே யாகம் ஸித்தித்து விடுகிறது. யாகத்தை உண்டாக்குவதில் அவை உபயோகப்படுவதில்லை. யாகம் உண்டானதும் அதனால் ஓர் அத்ருஷ்டசக்தி உண்டாகும். ப்ரயாஜங்கள் என்னும் அங்கங்களின் அனுஷ்டானத்தால் மற்றோர் அத்ருஷ்ட ஶக்தி உண்டாகும். அது அங்காபூர்வம் எனப்படும். யாகத்தினாலுண்டான அபூர்வ ஶக்தி ஸ்வர்க்கம் முதலிய பலத்தை யுண்டாக்குவதற்கு வேண்டிய ஓர் அதிஶய விஶேஷத்தை அங்காபூர்வம் உண்டு பண்ணுகிறது. அங்காபூர்வம் கொடுக்கும் அதிஶயத்தோடு சேர்ந்து யாகாபூர்வம் ஸ்வர்க்கம் முதலிய பலத்தைக் கொடுக்கிறது. யாகத்திற்கு வெளியிலிருந்து அதாவது தூரத்திலிருந்து இப்படி உபகாரம் செய்வதால் ப்ரயாஜங்கள் என்னும் அங்கங்கள் தூராத் உபகாரகம். தூராத் என்பதற்கு தூரத்திலிருந்து என்று பொருள். யாகத்தை யுண்டாக்குவதில் உபகரிக்காமற் போனாலும் வெளியே இருந்து பலத்தை யளிக்க ஓர் ஶக்தியைக் கொடுத்து உபகரிக்கிறது. முதல் சொன்ன அங்கம் த்ருஷ்ட முறையாகவே (கண்ணுக்குத் தெரிந்தே) உபகரிக்கிறது; அவகாதம் என்பது யாகத்திற்கு வேண்டிய புரோடாசத்தை உண்டு பண்ணுவதில் உபயோகப்படுவதை நாம் கண்ணால் பார்க்கிறோம். இது நம் கண்ணுக்குத் தெரிந்த உபகாரம். ப்ரயாஜங்கள் ஓர் அத்ருஷ்ட ஶக்தியைக் கொடுத்து நம் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் உபகரிக்கின்றன. அவற்றின் உபகாரம் அத்ருஷ்ட முறையான உபகாரம் இவ்விதமான அங்கங்கள் ஒன்றும் இந்த நிஷ்பாபஞ்சிகரண நியோகத்தில் ஏற்படாது என்று தூஷணம். அங்கங்கள் இல்லாவிடில் ஸாதனமே ஸித்திக்காது.

† "வ்ரீஹி தான்யங்களை ப்ரோக்ஷிக்கிறான்" என்ற விதியில் ப்ரோக்ஷணம்

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

ஹகார்யுஹேஷிஸா । உபயவிதா ச ந ஸம்பவதி, ந ஹி ஈத்ருஸாஹி ஹகார்யபேதபிங்நா ! உபயவிதா ச ந ஸம்பவதி. ந ஹி முக்காபி

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

விதமான பிரிவுகளை யுடையது. இரண்டுவித இதிகர்த்தவ்யதைகளும் நீர் சொல்லும் ப்ரபஞ்ச நிவ்ருத்தி யென்னும் காரணத்திற்கு ஸம்பவிக்காது.

சீந்தப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

அத்ருஷ்ட முறையாக யாகத்திற்கு பலத்தைக் கொடுக்கும் ஸக்தி விஷயத்தில் அனுக்ரஹம் செய்யும். இப்படி (ஸங்நிபத்யோபகாரக) அங்கங்களின் இரண்டு ப்ரகாரங்கள் என்று இங்கே அபிப்ராயம். அதனாலென்ன என்று கேழ்க்கக் கூறுகிறார்— 'இரண்டு விதமாயும்' என்று. இரண்டு விதமான என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு 'உண்டுபண்ணுவதில் உபயோகப் படுவதும்' 'அனுக்ரஹம் செய்வதும்' என்று அர்த்தம். ‡ உண்டு பண்ணுகிறது என்கிற முதல் பக்ஷத்தில் ¶ முதலில் த்ருஷ்ட முறையாய் உபயோகப் படுவது என்னும் ப்ரகாரத்தில் தூஷணம் கூறுகிறார் —" நஹி ", என்று. முழு ப்ரபஞ்சமும் தொலைகிற தென்னும் ஸாதநத்தின் உடலில் உண்டி

அரும்பதம் :—

என்பது அத்ருஷ்ட முறையாக உபகரிக்கும். மாவாகச் செய்யவேண்டிய தான்யத்திற்கு நம் கண்ணுக்குத் தெரியாத ஓர் அத்ருஷ்ட ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்யும் இந்த ப்ரோக்ஷணம் யாகத்தை யுண்டுபண்ணுவதற்கு வேண்டிய புரோடாசத்தை உண்டு பண்ணுவதில் உபயோகப்படுவதால் இதுவும் ஸங்நிபத்யோபகாரகம், த்ருஷ்ட முறையாக உபகாரகம், அத்ருஷ்ட முறையாக உபகாரகம் என்று ஸங்நிபத்யோபகாரகமான அங்கமோவென்றால், அத்ருஷ்ட முறையாக மட்டிலும் உபகரிக்கும்.

‡ யாகத்தை யுண்டு பண்ணுவதில் உபயோகப் படுவது ஸங்நிபத்யோபகாரகம். யாக மென்னும் ஸாதநத்திற்கு பலத்தை யுண்டுபண்ணும் ஸக்தியை யனுக்ரஹிப்பது ஆராதபகாரகம். தான் ஸாக்ஷாத்தாக யாகத்தைப் போல் ஸ்வர்க்க ஸாதநமாகாமல் யாகம் தன் பலத்தை யுண்டு பண்ணுவதற்கு வேண்டிய ஸக்தியையனுக்ரஹிக்கிறது.

¶ ஸங்நிபத்யோபகாரக அங்கம் என்பது முதல் பக்ஷம். அது த்ருஷ்ட முறையென்றும் அத்ருஷ்ட முறை யென்றும் இருவகையல்லவோ. அவ்விரண்டில் எவ்வகையானது என்று கேழ்வி.

ஸ்ரீ பாஷ்யம் :—

வாதாதிவஸ் கூத்ஸ்நஸ்ய ப்ரபஞ்சஸ்ய நிவர்தக: கோபி த்ருஷ்ய இதி த்ருஷ்டார்த்தா நுபபத்தி: ! நாபி நிஷ்பந்நஸ்ய காரணஸ்ய கார்யோத்ப

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

குண்டாந்தடியால் (குடம் முதலியதை) ஒங்கி யடிக்கும் அடிபோல ப்ர பஞ்சம் முழுவதையும் த்வம்ஸம் செய்யக் கூடிய ஒன்றும் காணப்படாதசால் நீர் காரண மென்று சொல்லும் ப்ரபஞ்ச நிவ்ருத்தியை த்ருஷ்டமான வழியாக

சீருதப்ரகாசிகை தமிழ்மொழி பெயர்ப்பு—

பண்ணுவதும், பாவரூபமும், த்ருஷ்டார்த்தமுமான அங்கம் ஸித்தியாது என்று பொருள். * காரணத்தின் உடலே உண்டு பண்ணுவதற்கு அத்ருஷ்ட முறையாக உபயோகப்படும் அங்கம் என்பதே. அப்ராமாணிகமாகையாலும், அப்படி ஓர் அங்கம் இருந்தால் ப்ரபஞ்சம் ஸத்யமாக ஆக வேண்டிவருதலாலும் அந்த பக்ஷத்தில் தூஷணம் ஸ்பஷ்ட மாகையால் அதைத் திருவாக்கினால் ஸாதிக்க வில்லை. § பிறகு அனுக்ரஹ மென்னும் பக்ஷத்தை தூஷிக்கிறார்— "நாபி" என்று. அது அஸம்பாவிதம் என்பதை உபபாதிக்கிறார்—"அநுக்ராஹகம்" என்று. அநுக்ராஹகம் என்பது ஸாத நத்திற்குப் பிறகு உண்டாகவேண்டியது. "முழு உலகத்தின் தொலைதல்" என்கிற ஸாத னத்திற்கு பிறகும் அநுக்ராஹகம் என்பது நிற்கு மென்றால் காரணமே ஸித்திக்காமல் போகும். எப்பொழுது ஸாதநஸ்வரூபம் ஸித்தித்ததோ அப்பொழுது அனுக்ராஹகம் காணப்படாது. ஆகையால் அனுக்ராஹகம் என்பதும் ஸம்பவிக்காது என்று பொருள்.

அரும்பதம்:—

* நம் கண்ணுக்குத் தெரிந்த வழியில் ப்ரபஞ்சத்தைத் தொலைக்கிற தென்றால் உலக்கை அல்லது கடப்பாறையைக் கொண்டு உலகத்தை இடித்து எறிந்து விடக் கூடுமா? இடித்ததை எங்கே தள்ளுகிறது?

§ உலகத்தைத் தொலைக்க வேண்டு மென்கிற ஒரு விதி யிருக்கால்லவோ அதை யனுஷ்டிப்பதனால் ஓர் அத்ருஷ்டத்தைக் கல்பிக்கலாம். அப்படி விதியே ஸாக்ஷாத்தாக இல்லாததால், இல்லாத ஓர் நியோகத்தால் ஓர் அத்ருஷ்ட ஸக்தியேற் படு மென்று பேசுவதே அப்ராமாணிகம். அத்ருஷ்ட ஸக்தியினால் ப்ரபஞ்சம் தொலையும் என்றால் ஸேதுவைப் பார்ப்பதால் தொலையும் பாபங்கள் ஸத்யமாய் உள்ளது போல ப்ரபஞ்சம் ஸத்யமாக வேண்டி வரும். இந்த தூஷணங்கள் ஸ்பஷ்ட மாதலால் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் ஸாதிக்க வில்லை.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

தாவந்ந ஹ்ரஹஸ்ஸம்பவதி, அந்ந ஹ்ராஹகாம்ஸஸ்தாவேந க்ருத்ஸ்நப்ரப
ஞ்ச நிவ்ருத்திரூபகரண ஸ்வரூபாலித்தேः ப்ரஹ்மணோத்விதீயத்வ
ஜ்ஞாநம் ப்ரபஞ்ச நிவ்ருத்திரூபகரண ஸரீரம் நிஷ்பாதயதீதி சேத்,
தேநைவ ப்ரபஞ்சநிவ்ருத்திரூபா மோக்ஷஸ்ஸித்த இதி ந கரணாதி

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

செய்விப்பது ஸம்பவிக்கிறதில்லையே. கரணம் உண்டுபண்ணப்பட்ட பிறகு அது பலத்தை யுண்டு பண்ணுவதற்கு (அத்ருஷ்ட பலத்தினுல் அனுக்ரஹம் செய்வ தென்பதும் ஸம்பவிக்காது. ப்ரபஞ்ச நிவ்ருத்தி யென்னும் அங்கி (கரணம்) உண்டான பிறகே அதற்கு அனுக்ரஹம் செய்யும் ஒரு அங்கம் உண் டென்றல் அங்கியின் ஸ்வரூபமே ஸித்தியாமற்போகுமே. ப்ரஹ்மம் இரண் டாவது பொருளற்ற அத்விதீயமான வஸ்து என்கிற ஞானம் ப்ரபஞ்சத்தின் நிவ்ருத்தியென்பதின் ஸ்வரூபத்தை உண்டுபண்ணுகிற அங்கம் என்று சொல் லுகிறோமென்றல், அந்த அங்கத்தினுலேயே ப்ரபஞ்சத்தின் நிவ்ருத்தியை ஸ்வரூபமாக வுடைய மோக்ஷமென்கிற பலமே ஸித்தித்துவிடுவதால் கரணம்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஸாதனத்தின் உடலே உண்டாக்குவதற்கு வேண்டிய அங்கம் உண்டு என்று சொல்லி ஸாதனத்தின் ஸித்தியை எதிரி சொல்லுவாரோ என்று ஸங்கிக்கிறார்—"ப்ரஹ்மத் தீர்" என்று தூஷிக்கிறார்" அதினுலேயே " என்று. "கரணதி நிஷ்பாத்யம்" என் னும் பாஷ்ய பதத்தின் பொருளைக் கூறுவோம். கரணத்தால் ஸாத்யம் நியோகம். ‡ நியோகத்தால் ஸாத்யமான பலம் 'ஆதி' பதத்தால் க்ரஹிக்கும் பொருள். கரண மாலுல் அது தன் கார்யத்தைச் செய்யும். கார்யம் செய்யாததால் கரணத்வமே

அநுபதம்:—

‡ இங்கே நியோகம் என்பது நியோகம் என்னும் விதியை யனுஷ்டிப்பதால் உண்டாகும் அத்ருஷ்ட ஸக்தி. அந்த நியோக ஸக்தியால் பலம் உண்டு பண்ணப் படும்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

நிஷ்பாத்யமவஶிஷ்யத இதி பூர்வமேவோக்தம்! அபாவரூபத்வே
சாபாவாதேவ ந கரண ஸரீரம் நிஷ்பாதயதி, நாப்யநுக்ராஹகः,
அதோ நிஷ்ப்ரபஞ்ச ப்ரஹ்மவிஷயோ விதிர் ந ஸம்பவதி—அந்யோப்யா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

முதலியவற்றால் செய்யவேண்டிய கார்யம் ஒன்றும் பாக்கியிராது என்று முன்பே சொன்னோம். இதிகர்த்தவ்யதையென்பது அபாவ ரூபம் என்றால் அபாவமாயிருப்பதினாலேயே அது கரணத்தின் ஸ்வரூபத்தை யுண்டுபண்ணவும் மாட்டாது; அதற்கு அனுக்ரஹமும் செய்யவும்மாட்டாது. ஆகையால் நிஷ்ப்ரபஞ்சமான ப்ரஹ்ம விஷயமான விதி ஸம்பவிக்காது.

(த்யாக நியோக வாதியென்கிற) மற்றொருவர் கூறுகிறார். வேதாந்த

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

அயுக்தம் என்று பொருள். பிறகு அபாவரூபமான அங்கத்தை தூஷிக்கிறார்—"அபாவரூப மென்றால்" என்று. 'அபாவாதேவ' என்னும் பாஷ்ய பதத்திற்கு அபாவரூபமான அங்கம் அப்ராமாணிக மாகையாலேயே என்று பொருள். நிவ்ருத்தி ரூபமான ஸாந்தி முதலிய குணங்கள் அபாவ ரூபமான அங்கமாகமாட்டா. ஏனெனில் அவை ஞானத்தை யுண்டு பண்ணுகிற படியால் ப்ரபஞ்சத்தின் நிவ்ருத்தி யென்கிற ஒரு ஸாதனத்தை யுண்டு பண்ணு மென்று சொல்லுவது கூடாது. ‡ இங்கே அபாவத்தாலேயே யென்று ஏவகாரத்தை ப்ரயோகித்திருப்பதால் முன்பு அத்ருஷ்டமான ப்ரயோஜனத்திற்காக பாவ ரூபமான அங்கம் என்பது அப்ராமாணிக மென்று நினைக்கப்பட்டது என்ற தெரிகிறது. தூஷணத்தை முடிக்கிறார்—"ஆகையால்" என்று. "விதி" என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு நியோகம் அல்லது கட்டளை என்று அர்த்தம். அதாவது ப்ரபஞ்சத்தை ஒழிக்கிற விஷயமான கட்டளை என்று பொருள்.

அநுபதம்:—

‡ ஸமம் (ஸாந்தி), தமம் (தாந்தி), திதிக்ஷை (பொருத்தல்), உப்ரதி (ஒழிவு) என்னும் ஸாதனங்களை ஸமதமாதி ஸாதனங்க ளென்று சொல்லுவர். இதெல்லாம் ஜ்ஞானத்திற்கு அந்தரங்கமான அங்கம். இவை நிவ்ருத்தி (ஒழிவு ரூபம்), அதாவது அபாவரூபம். இந்த அங்கங்கள் ஜ்ஞானத்திற்கு ஸாதனமே யல்லாது ப்ரபஞ்ச நிவ்ருத்தி யென்னும் கரணத்திற்கு அங்கமாகாது.

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

ஹ—யத்யபி வேதாந்தவாக்யாநாம் ந பரிநிஷ்பந்நப்ரஹ்மஸ்வரூப பரதயா ப்ரமாண்யம், ததாபி ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் ஸித்யத்யேவ ! குதः ! த்யாநவிதிஸாமர்த்யாத் ! ஏவமேவ ஹி ஸமாமநந்தி ! * ஆத்மாவா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

வாக்யங்களுக்கு ஸித்தமான ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை போதிப்பதிலேயே நோக்கு உண்டாகையால் ப்ராமாண்யம் ஸித்திக்காவிட்டாலும், ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் ஸித்திக்கவே ஸித்திக்கும். எப்படி ஸித்திக்கும் என்று கேட்டால்; த்யான விதியின் ஸாமர்த்யத்தினாலே யென்போம். பின்வருமாறு தானே வேதாந்தங்களில் த்யானவிதிகள் கூறுகின்றன. ''அடீ ஆத்மாதான் பார்க்

சீநதப்பாகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஆகையால் ப்ரவ்ருத்தியை (செய்கையை) கட்டளையிடும் வாக்யத்தினாலேயே ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும் என்று சொல்லுவது ஸாத்யமல்லவென்று ஏற்பட்டது.† பிறகு த்யானத்தில் விதி சொல்லும் வாதியாகிய த்யாக நியோகவாதியின் பக்ஷத்தை ஆரம்பிக்கிறார்—''மற்றொருவன் சொன்னான்'' என்று. ப்ரஹ்ம விஷயத்தில் வேதாந்தவாக்யங்கள் ஸ்வதந்த்ரமாக ப்ரமாணமாகாதென்று ஒப்புக் கொண்டு பேசுகிறார்—''எப்படி இருந்தாலும்'' என்று. நல்லது, பின் எப்படி ப்ரஹ்மத்தின் ஸித்தி ஏற்படும் என்று கேழ்க்கக் கூறுகிறார்—''அப்படிக் கிருந்தாலும்'' என்று. ஒன்றைக் கொன்று விரோதம் வருமே என்கிற அபிப்ராயத்தினால் கேழ்க்கிறார்—''எதனாலே'' என்று. ஹேதுவைக் கூறுகிறார்—''த்யான விதி'' என்று. த்யான விதி என்பது என்ன? அதன் ஸாமர்த்யம் எப்படி என்று கேழ்க்கக் கூறுகிறார்—

அரும்பதம் :—

† ஸித்த வஸ்துவாக ப்ரஹ்மத்தை போதிக்காமல் ஒரு செய்கையைக் கட்டளையிடும் ப்ரவர்த்தக வாக்யத்தைக் கொண்டு அத்விதீய ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தில் ப்ராமாண்யம் வரையில் கொண்டு போய் விடலாமென்று ஆசைப் பட்டு நிஷ்ப்ரபஞ்சீகரண விதியை ஒரு வேதாந்தி சொல்ல, அந்த விதியில் யாக விதியில் போல அவஶ்யமாக வேண்டிய அம்ஶங்கள் எப்படிக் கூடுமென்று மீமாம்ஸகர் அலசி விட்டார். ப்ரபஞ்சமே அடியோடு இல்லை, நிர்விஶேஷ ப்ரஹ்மம் ஒன்று தானாளது என்ற கக்ஷியைக் கைக் கொண்டதால் ஒரு கேழ்விக்கும் பதில் சொல்லக் கூட வில்லை.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஸோ ஒஷ்டவ்யஃ, நிதி⁴யாஸிதவ்யஃ, ய ஆ⁴த்மா அபஹதபாப்மா விஜரோ விமிருத்யுர்விஶோகோ விஜிக்⁴ரத்ஸோ(அ)பிபாஸஃ ஸத்யகாமஃ ஸத்யஸங்கல்பஃ, ஸோ(அ)ந்வேஷ்டவ்யஃ ஸ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யஃ, ஸர்வாம்ʼஶ்ச லோகானாப்நோதி ஸர்வாம்ʼஶ்ச காமான், யஸ்தமாத்மானமநுவித்³ய விஜானாதி யாவான் வா ஆத்மனோ மஹிமா தாவதே³வைஷ விபூ⁴திர்யாவதே³வைஷ விபூ⁴திஸ்தாவதே³வைஷ ஜ்யாயாம்ʼஶ்ச, ஸ ஏஷ ப்ரஜாபதிரேதத்³ப்ரஹ்மைதத்³தே³வா இதி ஹ ஸ்ம ப்ரஜாபதிராஹ ப்ரஜாபதிராஹ

அரே த்³ரஷ்டவ்யஃ, நிதி⁴த்யாஸிதவ்யஃ, ய ஆத்மா அபஹதபாப்மா ஸோ ந்வேஷ்டவ்யஃ ஸ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யஃ, ஆத்மேத்யேவோபாஸீத, ஆத்மாந

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கப்படவேண்டும்'' ''த்யானம் செய்யப்படவேண்டும்'' ''பாபமற்ற ஆத்மா யாதோ அது தேடப்படவேண்டும். அது விரும்பி யறியப்படவேண்டும்'' ''ஆத்மாவென்றே உபாஸிக்கக்கடவன்'' ''ஆத்மா என்கிற லோகத்தையே உபாஸிக்கவேண்டும்'' என்று. இங்கே த்யாநத்தை விஷயமாகவுடைய

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

''இப்படியே தானே'' என்று. எப்படி வாக்யங்கள் த்யானத்தைச் சொல்லுவதில் நோக்குடையதாலுலும் ஸித்தமான ப்ரஹ்மம் எப்படி ஸித்திக்குமோ அப்படியே என்று அர்த்தம். த்யானத்தை விதிக்கும் வாக்யங்களே எடுத்துக் கூறுகிறார்— ¶''ஆத்மாதான்'' என்று 'நிதி⁴த்யாஸிதவ்யஃ' என்கிற ஸ்ருதி பதத்தினால் உபாஸனம் சொல்லப்படுகிறது. ''த்ரஷ்டவ்யஃ'' என்கிற ஸ்ருதி பதத்தினால் அந்த உபாஸனத்திற்கு நேரில் பார்க்கும் தர்ஶநமான ஆகாரத்தைப் பொருளாகக் கொள்ள வேணும். ''விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யஃ'' என்று ஸ்ருதியிலுள்ள பதம் பொதுவான ஸப்தம். ''ஆத்மா'' என்று தொடங்கிய ஸ்ருதியால் ஐக்யத்தின் உபாஸநம் சொல்லப் பட்டது. ''ஆத்மானம்'' என்று தொடங்கிய ஸ்ருதியால் தனக்கு ஜகத்தோடு ஐக்யத்தை உபாஸிக்கும் படி சொல்லுகிறது. † த்யான விதியின் ஸாமர்த்

அநுபந்தம்:—

¶ நிஷ்ப்ரபஞ்சீகரணவிதி வாதிக்கு, அவர் பக்ஷப்படி நேரான விதி வேதாந்தத்தில் அகப்பட வில்லை. அவருக்கு தோன்றியபடி பொருள் கொண்டு நிஷ்ப்ரபஞ்சீகரண விதி யென்ற விதி யொன்றைக் கல்பித்துக் கொள்ள வேண்டி யிருக்கிறது. ப்ரஹ்மத்யான விதிகள் நேராக உள்ளனவே. அந்த விதிகள் நமக்கும் உபாஸன விதிகளாக ப்ரமாணமே. ஆனால் அந்த விதிகளாலுண்டாகும் அத்ருஷ்டத்தால் நிர்விஶேஷப்ரஹ்மஸாக்ஷாத்காரம் உண்டாகி ப்ரபஞ்சம் ஒழிவதாக த்யானநியோகவாதி சொல்வதை நாம் ஆக்ஷேபிக்கிறோம். அத்வைதிகளுக்குப் போல அவருக்கும் ப்ரஹ்மம் நிர்விஶேஷம். அது ப்ரபஞ்ச சூந்யம். நமக்குப் போல ப்ரஹ்மம் ப்ரபஞ்ச விஶிஷ்டமல்ல.

† தன்னையே உலகமாக உபாஸிக்க வேண்டும் என்று விதி. உலகம் வேறு. தான் வேறல்ல. தானென்றே உபாஸிக்க வேண்டும் என்றும் ஒரு விதி.

ஶ்ரீபாஷ்யம் :—

ஶேவ லொகமுபாஸீதேதி। தத்³ த்⁴யாநவிஷயோ ஹி நியோக:
ஸ்வவிஷயபூ⁴தத்⁴யாநம் த்⁴யேயைகநிரூபணீயமிதி த்⁴யேயமாகாங்க்ஷி
பதி। ஸ த்⁴யேய: ஸ்வவாக்யநிர்தி³ஷ்ட ஆத்மா। ஸ கிம் ரூப இத்ய

மேவ லோகமுபாஸீதேதி। அத்³ த்⁴யாநவிஷயோ ஹி நியோக:
ஸ்வவிஷயபூ⁴தத்⁴யாநம் த்⁴யேயைகநிரூபணீயமிதி த்⁴யேயமாகாங்க்ஷி
பதி। ஸ த்⁴யேய: ஸ்வவாக்யநிர்தி³ஷ்ட ஆத்மா। ஸ கிம் ரூப இத்ய

ஶ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

நியோகம் தனக்கு விஷயமான த்யாநம் த்யேயமான பொருள் ஒன்றையே தனக்கு நிரூபகமாகவுடையதால் த்யேயமான பொருளை அபேக்ஷிக்கிறது. அந்த த்யேயமான பொருள் அதே வாக்யத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட ஆத்மாவே. த்யேயமான அந்த ஆத்மா எப்படிக்கொத்தது என்று அபேக்ஷை

சந்த்³ரிகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யத்தை விளக்குகிறார்—"இங்கே" என்று. த்யானம் செய்ய வேண்டிய பொருள் ஒன்று இருக்க வேண்டும் என்று த்யான விதியால் இடைக்கட்டும். அந்தப் பொருள் ப்ரஹ்மமென்று எப்படித் தெரியுமென்று கேட்கக்கூடுமாகையால் "அந்த த்யேயன்" என்று. ஒரு வாக்யத்தில் இன்ன பொருள் என்று ஆகாங்க்ஷை ஏற்பட்டால் அதில் ஸமீபத்தில் இருப்பது அந்த ஆகாங்க்ஷையைப் பூர்ணம் செய்வதற்கு யோக்யமாயிருந்தால் அதை விட்டு வேறொன்றைத் தேடுவது யுக்த மல்ல. "மாட்டைக் கொண்டுவா" முதலிய வாக்யங்களில் அப்படித் தானே காண்கிறோம் என்று தாத்பர்யம். ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை மட்டும் சொல்லும் காரண வாக்யங்களுக்கும் ஸோதகவாக்யங்களுக்கும் "ப்ரஹ்மத்தை த்யானம் செய்" என்னும் விதிகளால் அபேக்ஷிக்கப் பட்டதைக் கொடுப்பதினாலேயே ப்ராமாண்யம் ஏற்படும் என்று கூறுகிறார்— ‡ "அவன்

அநுபதம்:—

‡ தன்னையே உலகமாய் உபாஸிக்க வேண்டும் என்று ப்ரவர்த்தகவாக்யங்களோடு சேர்ந்ததாகவே காரண வாக்யங்களுக்கும் சோதக வாக்யங்களுக்கும் ப்ராமாண்யம் சொல்லி விடலாம். த்யானம் செய்ய வேண்டும் என்கிற விதிக்கு த்யானம் செய்ய வேண்டிய பொருளின் ஸ்வரூபம் தெரிய வேண்டியதால் த்யான விதிக்கு ஸோஷகமாக த்யேயமான பொருளின் ஸ்வரூபத்தை விளக்குவதாக ப்ரஹ்மஸ்வரூப வாக்யங்களுக்கு ப்ராமாண்யம் சொல்லுகிற படியால் மீமாம்ஸகர் ஆக்ஷேபிக்க இடமில்லை. ஸ்வரூப வாக்யங்களுக்கு ஸ்வதந்த்ரமாக ப்ராமாண்யம் சொன்னால் தானே அவர்கள் ஆக்ஷேபிக்கலாம்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வேதாந்தாநாம் தத்ஸ்வரூபவிமோக்ஷணஸமர்பணத்வாரேண * ஸத்யம் ஜ்ஞா
நமநந்தம் ப்ரஹ்ம, ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதித்யேவமாதீநாம் வா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யுண்டாக அதன் ஸ்வரூப விமோக்ஷங்களை நமக்குத் தெரிவிப்பதன் மூலமாய் "ஸத்யம் ஜ்ஞானம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம" ஸோபத்திற்கு அர்ஹனனை பிள்ளாய்! 'இது முன்பு ஸத்தாகவே யிருந்தது' முதலிய வேதாந்த வாக்யங்களுக்கு

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

எப்படிக்கொத்தவன்" என்று. ஸூத்தமாய் ஸோதிக்கப் பட்ட ஸ்வரூபந்தான் த்யானம் செய்யப்பட வேண்டியதாகையால் ஸத்யம் ஜ்ஞானம் என்கிற வாக்யம் முதலில் எடுக்கப்பட்டது. ‡ அதன் அர்த்தத்தை அனுஸரித்திருப்பதால் "ஸதேவ" என்கிற காரண வாக்யம் பிறகு உதாஹரிக்கப் பட்டது. "தியான ஸரீரத்துக்குள் சேர்ந்தது" என்று. "புத்திகளெல்லாம் தானாக ஒரு ஆகாரமும் இல்லாததாகையால் அறிவுக்கு விஷயமான பொருளைக் கொண்டுதான் புத்திகளுக்கு விமோஷம் அல்லது பேதம் ஏற்படும்" என்று சொல்லியிருப்பதால் என்று பொருள். §

அரும்பதம்:—

‡ காரண வாக்யத்தினால் உபாதானமாக ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜகத் காரணத்வம் ஸித்திக்கையில் அந்தக் காரணத்வ மூலமாக அஸூத்தி, விகாரம், துக்கம் முதலியது ஏற்படுமோவென்கிற ஸங்கையைப் போக்கி ப்ரஹ்மத்தை ஸூத்தமாக விளக்குவது ஸத்யம் ஜ்ஞானம் ப்ரஹ்ம என்கிற ஸோதக வாக்யம். இப்படி முன் பின் க்ரம மிருந்தாலும் இங்கே த்யானவிதியைப் பேசுகையில் த்யானம் செய்யவேண்டிய பொருளின் அத்யந்த ஸூத்தி மிக்க அவஸ்யமாகையால் ஸோதகவாக்யத்தையே பாஷ்யத்தில் முதலில் எடுக்கிறார்.

§ அறிவிற்கு தனக்காக ஒரு ஆகார விமோஷம் கிடையாது. அறியப்படும் குடம் முதலிய பொருள்களின் ஆகாரத்தைக் கொண்டுதான் ஜ்ஞானத்திற்கு ஒரு ஆகார விமோஷம் ஏற்படும். ஆத்மாவை த்யானம் செய்யும்படி விதி. த்யானம் செய்வதற்கு இன்ன ஆகாரத்தோடு த்யானம் செய்வதென்பது அவஸ்யம் வேண்டும். த்யானம் செய்யவேண்டிய ஆத்மாவின் ஆகாரந்தான் த்யானத்திற்கு ஆகாரமாகும் ஆத்மாவின் ஆகாரம் இன்னதென்று தெரிய அதை விளக்கும் ஸ்வரூப பர வாக்யங்களைக்கொண்டுதான் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். த்யானத்தின் ஸரீரம்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

க்யாநாம் த்யாநவிதிஸேஷதயா ப்ராமாண்யமிதி விதிவிஷயபூதத்யா நஸரீராநுப்ரவிஷ்டப்ரஹ்மஸ்வரூபேபி தாத்பர்யமஸ்த்யேவ ! அத:

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

த்யாந விதிக்கு ஸேஷமாயிருக்கும் முறையில் ப்ராமாண்யம் உள்ளதால் அந்த விதிக்கு விஷயமான த்யாநத்தின் ஸ்வரூபத்திற்குள் சேர்ந்ததான ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்திலும் தாத்பரியம் இருக்கவே யிருக்கிறது. ஆகையால்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

"கட்டாயம் உளது" என்று. தானிருக்கும் அதே வாக்யத்தில் கூறப்பட்ட ஸ்வர்கம் முதலிய ப்ரயோஜனத்தைப் பற்றிச் சொல்லும் "எதில் உஷ்ணம் ஸீதம் முதலியது" ¶ என்று தொடங்கிய வாக்யத்திற்கு யாக விதிக்கு ஸேஷமாக ப்ராமாண்யம் உண்டு என்று தாத்பர்யம். த்யாநம் செய்யவேண்டிய ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமல்லவா த்யாநத்தின் உடலில் சேர்ந்தது. ப்ரபஞ்சத்தின் பொய்த்தன்மையானது த்யாநத்தின் உடலில் சேராததால் பேதம் இல்லை என்று சொல்லும் நிஷேதத்தில் எப்படித் தாத்பர்யம் கொள்வது என்று கேள்க்கக்கூறுகிறார்— "ஆகையால்" என்று. ஆகையால் என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு விதிக்கு உபயோகியாயுள்ள ஸித்தமான பொருளில் தாத்பர்யம் உண்டாகையால் என்று அர்த்தம். "இரண்டாவது வஸ்து அனறியில் ஒன்றுகவே யுள்ள ப்ரஹ்மம் த்யானம் செய்யப்பட வேண்டும்"

அநுபதம்:—

த்யாநவிதிக்குள் சேர்ந்தது. த்யாநம் செய்யவேண்டிய பொருளின் ஸ்வரூபந்தான் த்யாநத்தின் ஸரீரம். ஆகையால் த்யாநவிதிக்கு த்யேயத்தினுடைய ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் இன்றியமையாதது.

¶ ஸ்வர்க்கத்தை வர்ணித்திருக்கும் அர்த்த வாத வாக்யங்கள் ஸ்வர்க்கமென்னும் பலத்தின் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிவிக்கின்றன. யாக விதியை யநுஷ்டிப்பதால் கிடைக்கும் ஸ்வர்க்கமென்னும் பலத்தின் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுவதால் அந்த வாக்யங்கள் லோகிக்கும் ஸ்வர்க்கத்தின் ஸ்வரூபம் வாஸ்தவமே. அந்த அர்த்த வாத வாக்யங்கள் அவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணமே யென்று மீமாம்ஸகர் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார். அந்த அர்த்த வாத வாக்யங்கள் எப்படிபாக விதி ஸேஷமாக ப்ரமாணமென்கிறார்களோ, அப்படியே த்யான விதிக்குப் பயனாக அடையப்படும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றிச் சொல்லும் வேதாந்த வாக்யங்கள் ப்ரமாணமேயாகும்.

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

* ஸகலமேவாத்விதீயம், தத்தத்யம் ஸ ஆத்மா தத்த்வமஸி ஶ்வேதகேதோ,
நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சநேத்யாதிபிர்ப்ரஹ்மஸ்வரூபமேகமேவ ஸத்யம்!

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

'ஒன்றேதான்; இரண்டாவதில்லாதது;" அது ஸத்யம், அது ஆத்மா (உயிர்), "ஓ ஶ்வேத கேதுவே! அதுவாக நீ இருக்கிறாய்." "இங்கே பேதம் ஒன்றுமே கிடையாது" முதலிய சுருதி வாக்யங்களால் ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் ஒன்றே ஸத்யம். அதைத்தவிர்ந்தது முழுவதும் மித்யை யென்று விளங்கு

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பேதத்தை நிஷேதிக்கும் ஶ்ருதிகள் ப்ரஹ்மத்தின் அத்விதீயத்வத்தைச் சொல்லுகின்றன. § பேதம் பொய் என்பதே ப்ரஹ்மத்திற்கு அத்விதீயத்வமாகையால் அதுவும் த்யானத்தின் உடலில் சேர்ந்து விடுவதால் பேதத்தை நிஷேதிப்பதில் தாத்பர்யம் உண்டு என்ற பொருள். பேதத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கும் (ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய) ப்ரமாணத்திற்கு விரோதம் வருவதால் "யாகத்தில் பசுவைக் கட்டும் யூபஸ்தம்பம் ஸூர்யன்" முதலிய ஶ்ருதிகளைப் போல. † அத்விதீயமான ப்ரஹ்மத்தை ஶாஸ்த்ரம் ப்ரதிபாதிக்க ஶக்தமன்று என்று ஶங்கித்து அதைப் பரிஹரிப்

அநுபதம்—

§ ப்ரபஞ்சம் பொய்யென்பதில் எப்படி வேதாந்த வாக்யங்களுக்கு ப்ராமாண்யம் கூடும்; த்யான ஶரீரத்தில் ப்ரபஞ்சத்தின் அஸத்யத்வம் சேரவில்லையென்று ஆக்ஷேபம். இரண்டாவது பொருளில்லாத ஒரே ப்ரஹ்மம் த்யேயமாகையால் ப்ரஹ்மம் ஒன்றே; ப்ரபஞ்ச மற்றது என்று த்யாநிக்க வேண்டும். அதற்கு ப்ரபஞ்சத்தின் அஸத்யத்வம் அவஶ்யம் வேண்டும். ஆகையால் த்யான விதியை யனுஷ்டிப்பதற்கு அதன் அபேக்ஷை நியதம். ஆகையால் ப்ரபஞ்சம் பொய்யென்னும் விஷயத்திலும் ப்ராமாண்யம் உள்ளதே.

† "ஆதித்யன் தான் பசுவைக் கட்டும் யூபஸ்தம்பம்" என்று ஶ்ருதி. இது ப்ரத்யக்ஷத்தோடு விரோதிக்கிறது. ஆகையால் ஸூர்யனைப்போல பள பள வென்று ப்ரகாசிக்கிறது என்று லாக்ஷணிகமாக பொருள் கொள்ள வேண்டும். அது போல ப்ரபஞ்சம் பொய் என்று ஶ்ருதி சொல்வது ப்ரத்யக்ஷத்தோடு விரோதிப்பதால் "இல்லை," "அஸத்", "அஸத்யம்" என்பதற் கெல்லாம் அழியும் தன்மையுடையது என்று லாக்ஷணிகமாகப் பொருள் சொள்ள வேண்டும் என்று ஆக்ஷேபம்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

தத்வதிரிக்தம் ஸர்வம் மித்யேத்வகம்யதே ॥ ப்ரத்யக்ஷாதிபிர்பேதாவ
லம்பிநா ச கர்மசாஸ்த்ரேணபேதஃ ப்ரதீயதே । பேதாபேதயோ:
பரஸ்பரவிரோதே ஸத்யநாத்யவித்யாமூலத்வேநாபி பேதப்ரதிப

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கிறது. ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களாலும், கர்மத்தை விதிக்கும் வேத ஸாஸ்த்ரத்தாலும், பேதம் புலப்படுகிறது. பேதத்திற்கும் அபேதத்திற்கும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமிருப்பதால் அநாதியான அவித்யையின் ப்ரபாவத்தால் பேதம் தோன்றுவதற்கு உபபத்தி செய்துவிடலாமாதலால் அபேதம்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பதற்காக ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களால் அபேதத்திற்கு விரோதமான ப்ரதீதி உள்ள தென்று ஒப்புக் கொள்ளுகிறார்— "ப்ரத்யக்ஷம் முதலியதால்" என்று. ஸம்கையைப் பரிஹரிக்கிறார்—"பேதாபேதங்களுடைய" என்று. பேதம் க்ரஹிக்கப்படுவதற்கு வேறு ஏதாவது காரணங்கள் சொல்லக்கூடியதாயிருப்பதால் ஒரு விதத்தாலும் வேறு அர்த்தம் சொல்ல முடியாத ஸாஸ்த்ரத்தினால் போதிக்கப்படும் ஐக்யம் வாஸ்தவமாகும் என்று பொருள். ‡ அப்படியானால் (முன் சொன்னது போல) விஷயம், ஸாதனம், ப்ரயோகம் செய்பவன், (கர்த்தா) பலம் முதலியது சொல்லவேண்டுமே. நியோகத்தினால் ப்ரபஞ்சம் தொலைக்கப்படுமென்றால் அது ஸத்யமாகவேணும். என்றைக்கும் ஏற்கனவே ப்ராப்தமாயிருப்பதால் ப்ரஹ்மமாகுகை என்பது பலம் ஆகாதே ¶ என்று கேழ்க்கக் கூறுகிறார்— "அங்கே" என்று.

அரும்பதம்:—

‡ காணப்படும் பொருள்கள் முக்காலத்திலுமுள்ள ஸத்யப் பொருள் என்று ப்ரத்யக்ஷம் காட்டாது. ஆகையால் ப்ரபஞ்சம் ஸத்யமல்ல வென்ற ஸ்ருதிக்கும் வர்த்தமான காலத்தில் ப்ரபஞ்சத் தோற்றத்தைக் காட்டும் ப்ரத்யக்ஷத்தோடு ஸ்ருதிக்கு விரோத மில்லை யென்று அவர்கள் ஸமாதானம்.

¶ முன்பே ஜீவன் ப்ரஹ்மமாக இராவிடில் புதிதாக எப்படி த்யானத்ருஷ்டத்தால் ப்ரஹ்மமாகக் கூடும்? ஒரு பொருள் வேறொரு பொருளாகுமோ? முன்பும் ஜீவன் ப்ரஹ்மமாகவிருத்தால் ப்ரஹ்மமாதல் பலம் என்று சொல்லுவது எப்படி ஒட்டும்? முன்பு இல்லாததை உண்டாவதல்லவோ பலம் எனப்படும்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

தத்ரவவதரஹெ வனவ வரோயு ஜ நிஸ்ரீயதெ । தத்ர ஸ்ரஹ
யுரநநியொமெந தத்ராக்ஷாத்காரஸஹெந நிரஸ்தஸமஸ்தவித்யாக்ருதவிவி
யஹெதாத்விதீயஜ்ஞாநைகரஸப்ரஹ்மபாவரூபமோக்ஷः ப்ராப்யதெ ।

தத்ர்யுபபத்தேரபேத ஏவ பரமார்த்த இதி நிஸ்சீயதே ! தத்ர ப்ரஹ்ம
த்யாநநியோகேந தத்ஸாக்ஷாத்காரபலேந நிரஸ்தஸமஸ்தவித்யாக்ருதவிவி
தபேதாத்விதீயஜ்ஞாநைகரஸப்ரஹ்மபாவரூபமோக்ஷः ப்ராப்யதே !

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தான் உண்மையென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. ப்ரஹ்மத்தின் த்யானத்தை விதித்திருப்பதால் ஏற்படும் அத்ருஷ்டத்தால் ப்ரஹ்மத்தின் ஸாக்ஷாத்காரம் என்கிற பலம் உண்டாகி அதன் மூலமாக அவித்யையினால் விளைவிக்கப்பட்ட நாநாவிதமான எல்லா பேதங்களையும் தொலைத்து அத்விதீயமாயும் ஜ்ஞானரஸ மாத்ரமாயுமுள்ள ப்ரஹ்மமாயிருக்கும் தன்மையென்கிற மோக்ஷம் அடை

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ்மொழி பெயர்ப்பு—

"த்யான நியோகத்தால்" என்கிற பாஷ்ய பதத்தால் த்யானம் என்பது இந்த விதியில் விஷயம் என்று கூறப்பட்டது. நியோகத்தினால் மோக்ஷம் கிடைப்பதானால் ஜ்ஞானத்தினால் மோக்ஷம் என்பது கெடுமே என்கிற ஸங்கையைப் போக்குகிறார்— "அதன் ஸாக்ஷாத் காரத்தைப் பலமாக வுடையதால்" என்று நியோகம் மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாவது ஜ்ஞானத்தின் மூலமாக என்று பொருள். "நிரஸ்த" என்று தொடங்கிய பாஷ்ய பதத்தினால் அவித்யை தொலைவதே பலம் என்று கூறப்படுகிறது. அதுவே பலம் என்கிற ஆகாரத்தால் நியோஜ்ய விசேஷணமாகும். ப்ரயோகிப்பவன் இங்கே உபாஸகன். ஸமம், தமம் முதலிய குணங்கள் அங்கம். இவ்விதமாக இதெல்லாம் எங்களுக்கு ஸித்தம் என்றதாத்பர்யம். ‡ வாக்யத்தின் பொருளை அறிவதால்

அநுபதம்:—

‡ இந்த த்யான விதியில் த்யானம் செய்கிறவன் கர்த்தா (த்யானத்தால் ஸாக்ஷாத்காரம் செய்யும்படி கட்டளை யிடப்படுகிற அவனே நியோஜ்யன்.) அவித்யை தொலைவது பலம்; அது தான் நியோஜ்ய விசேஷணம் (அதிகாரி விசேஷணம்). த்யானம் என்பது தான் யாகம் போல் விஷயம் (அது தான் கரணம்). ஸமம் தமம் முதலியது அங்கங்கள். இந்த த்யான நியோகவாதத்தில் பலத்தை மூன்று விதமாகச் சொல்லுவர்: (i) ப்ரஹ்மமாகுகை, (ii) அஜ்ஞானம் தொலைதல், (iii) த்யேய ப்ரஹ்ம ஸாக்ஷாத்காரம். ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் நியோகத்தால் ஸாக்ஷாத்காரத்வாரமாக அவித்யாநிவ்ருத்தி ஸித்திக்கிறதென்கிற பக்ஷம் அநுவாதம் செய்யப் படுகிறது.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ந ச வாக்யாத்வாக்யார்த்தஜ்ஞாநமாத்ரேண ப்ரஹ்மபாவஸித்தி:, அநுப லப்தே:, விவிதபேததர்ஶநாநுவ்ருத்தேஶ்ச! ததா ச ஸதி ஶ்ரவணாதி விதாநமநர்த்தகம் ஸ்யாத்!!

அதோச்யேத, ரஜ்ஜுரேஷா ந ஸர்ப்ப இத்யுபதேஶேந ஸர்ப்ப

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யப்படுகிறது. வாக்யத்திலிருந்து வாக்யத்தின் அர்த்தம் தெரிவதால் மட்டும் ப்ரஹ்மமாய் விடும் தன்மை ஸித்திக்கமாட்டாது. ஏனென்றால்; (வாக்யார்த்தம் தெரிந்த பின்பும்) நமக்கு ப்ரஹ்மபாவம் வரக்கண்டிலோம். பலவித மான பேதங்களின் காக்ஷி அனுவர்த்தித்துக்கொண்டே வருகிறதே யொழியத் தொலைவதில்லை. வாக்யார்த்த ஜ்ஞான மாத்ரத்தால் மோக்ஷம் ஸித்திப்பதானால் ச்ரவணம் முதலியதை ஶாஸ்த்ரம் விதிப்பது வீணாகத் தெரியும்.

(த்யாக நியோக வாதி ஸ்ரீ ஶங்கரருடைய அத்வைத மதத்தைத் தனக்குப் பூர்வபக்ஷமாகக் கொண்டு அவர்கள் ஆக்ஷேபங்களை ஶங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் பின்வருமாறு)—நீங்கள் (அத்வைதிகள்) ஆக்ஷேபிப்பீர்களோ! இது பழுதை; பாம்பல்ல; என்று (ஆப்தர்) உபதேசத்தினால் ஸர்ப்பம் என்கிற

சீநுதப்ராகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

மட்டும் மோக்ஷம் கிடைத்துவிடும் என்று சொல்லும் வாதியை தூஷிக்கிறார்—"ந ச" என்று. ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விரோத முள்ளதைக் கூறுகிறார்—"காணுமையாலும் பலவிதமான பேதங்களின் தர்ஶனம் அநுவர்த்திப்பதாலும்" என்று. ஶாஸ்த்ரத்தினால் ஏற்படும் விரோதத்தைக் கூறுகிறார்—"அப்படிக் கிருந்தால்" என்று.

பிறகு ஸாக்ஷாத்தான மாயாவாதி (அத்வைதி) தன் பக்ஷத்தைப் பின்னாலே சொல்லப் போகிறவராய் முதலில் த்யான நியோகவாதியின் பக்ஷத்தை எதிர்ப்பதாக ஆரம்பிக்கிறார்—"பிறகு இப்படிச் சொல்லுவீரோ" என்று. ஸம்ஸார பந்தம் சேவலம் ஜ்ஞானத்தால் தொலைபடக்கூடுமென்பதை யுக்தியோடு கூறுகிறார்-"இது பழுதை'

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஸயநிவ்ருத்திஶுநாஸ். ரஜ்ஜுஸவத்புவஸ் வம்யஸ்ய ச மித்யாரூப
கேந ஜ்ஞாநபாத்யதயா தஸ்ய வாக்யஜந்யஜ்ஞாநேநைவ நிவ்ருத்திர்யு
க்தா, ந நியோகேந. நியோகஸாத்யத்வே மோக்ஷஸ்ய அநித்யத்வம்
ஸ்யாத் ஸ்வர்காதிவத். மோக்ஷஸ்ய நித்யத்வம் ஹி ஸர்வவாதிஸம்ப்ரதி
பந்நம். கிஞ்ச, தர்மாதர்மயோः பலஹேதுத்வம் ஸ்வபலாநுபவா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பயம் போவதைக் காண்கிறோமாதலால் பழுதைப் பாம்புபோல பந்தம் பொய்யாயிருப்பதைக்கொண்டு ஜ்ஞானத்தினால் பாதிக்கத்தக்கதாகையால் அது வாக்யத்தினால் ஏற்படும் ஜ்ஞானத்தினாலேயே நீங்குவது யுக்தம். நியோகம் என்கிற த்யானவிதி ஜந்யமான அத்ருஷ்டத்தினால் நீங்கும் என்பது யுக்த மல்ல. மோக்ஷம் த்யாகநியோகத்தால் ஸாதிக்கப்படுமேயானால், நியோகத் தால் ஸாதிக்கப்படும் ஸ்வர்க்கம் முதலியதைப்போல மோக்ஷமும் அநித்ய மாகவேண்டி வரும். மோக்ஷத்தின் நித்யத்வமோ எல்லா வாதிகளாலும்

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

என்று, தொலைய வேண்டிய பந்தத்தின் பொய்மை இருவருக்கும் ¶ ஸம்மதந்தானே. இதனாலே தான் நியோகத்தின் அபேக்ஷையில்லை என்பதைக் கூறுகிறார்—"அல்ல" என்று. அப்படிச் சொல்லா விடில் அநிஷ்டம் வருவதைக் கூறுகிறார்—"நியோக" என்று. மோக்ஷம் அநித்யமாவது அவருக்கு அநிஷ்டம் என்பதைக் காட்டுகிறார்— "மோக்ஷத்தின்" என்று. நியோகம் என்பது விபரீதமான பலத்தையும் கொடுக்கும் † என்பதையும் கூறுகிறார்—"மேலும்' என்று. "த்வாரேண" என்பதோடு முடி

அநுபதம்:—

¶ அத்வைதி, த்யான நியோகவாதி ஆகிய இருவருக்கும்.

† 'நித்யஸ்ச மோக்ஷ: ஸர்வைர்மோக்ஷவாதிபிரப்யுபகம்யதே' என்று ஸங்கர பாஷ்ய வாக்யம். இங்கே ஸங்கர பாஷ்ய வாக்யங்களே அநேகமாக அனுஸரித்தே இங்கே பாஷ்யத்தில் அனுவாதம்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

நகுணஸரீரோத்பாதநத்வாரேணேதி ப்ரஹ்மாதிஸ்தாவராந்த
விதஸரீரஸம்பந்தரூபஸம்ஸாரபலத்வமவர்ஜநீயம் ! தஸ்மாந்ந
யதஹுவாயைவா மோக்ஷः ! ததா ச ஸ்ருதிः—ந ஹ வை ஸஸ

நகுணஸரீரோத்பாதநத்வாரேணேதி ப்ரஹ்மாதிஸ்தாவராந்த சது
ர்விதஸரீரஸம்பந்தரூபஸம்ஸாரபலத்வமவர்ஜநீயம் ! தஸ்மாந்ந
தர்மஸாத்யோ மோக்ஷः ! ததா ச ஸ்ருதிः—ந ஹ வை ஸஸ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. மேலும் தர்மாதர்மங்கள் அதனதன் பலத்தை யுண்டுபண்ணுவது அந்தந்தப் பலத்தை யனுபவிப்பதற்குத் தகுந்த ஸரீரத்தை யுண்டுபண்ணுவதன் மூலமாகவே யாதலால், ப்ரஹ்மா முதல் ஸ்தாவரம் ஈறாக வுள்ள நான்குவிதமான ஸரீரஸம்பந்தமென்கிற ஸம்ஸாரமே தர்மாதர்மங் களுக்கு பலமாகும் என்பதை ஒருவரும் மறுக்கமுடியாது. ஆகையால் மோக்ஷம் தர்மத்தினால் ஸாதிக்கக்கூடியதல்ல. "ஸரீரத்தோடு இருப்பவ

சந்ததப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யும் பாஷ்ய வாக்யத்தால் ப்ரஸஞ்சனீயத்திற்கும், ப்ரஸஞ்சகத்திற்கும் வ்யாப்தி காட் டப்பட்டது. ஸம்ஸார பலதத்தைக்கொடுக்கை என்கிற வ்யாபகம் இல்லாமற் போவ தால் தர்மத்தினால் ஸாதிக்கப்படுவது என்கிற வ்யாப்யமும் தொலையும் என்று பொ ருள். ‡ மோக்ஷம் என்பது ஸரீரமில்லாமை என்று ஸ்ருதி சொல்லுவதால் அது நியோ கத்தால் ஸாத்யமாகாது ¶ என்பதைக் கூறுகிறார்—"ததா ச" என்று. ஸரீர மில்லாதிருக்கை என்கிற மோக்ஷ ஸ்திதியில் தர்மா தர்மங்களின் பலங்களான

அநுபதம்—

‡ மோக்ஷம் என்பது ஸரீரமில்லாமை. தர்மாதர்மங்களின் பலம் ஏதேனுமோர் ஸரீரத்தோடு தான் போகத்தைக் கொடுக்கும். வியாபகமில்லையானால் வியாப்யமு மிராது. மோக்ஷ மென்பது ஸரீரத்தோடு கூடிய ஸம்ஸார போக மல்ல. ஆகை யால் அது தர்மஸாத்யமாகாது. வ்யாபகத்தின் அபாவம் ப்ரஸஞ்ஜகம். வியாப்யத் தின் அபாவம் ப்ரஸஞ்ஜநீயம். நெருப்பு வ்யாபகம். புகை வ்யாப்யம். நெருப்பில் லாமை புகையில்லாமைக்கு ப்ரஸஞ்ஜகம். புகையில்லாமை ப்ரஸஞ்ஜநீயம். நெருப்பு இல்லையானால் புகையும் இல்லாமற் போம் என்று எதிரி பேரில் அவனுக்கு அநிஷ் டத்தைக் கொண்டுவருவது ப்ரஸங்கம்.

¶ ஸரீரமில்லாமை ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாதலால் அது என்றுமேயுளது. அது ஸாத்யமாகாது.

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

ரீரஸ்ய வதஃ ப்ரியாப்ரியயோரவஹதிரஸ்தி। அஸரீரம் வா வஸந்தம்

ரீரஸ்ய வைஃ ப்ரியாப்ரியோரபஹதிரஸ்தி! அஸரீரம் வா வஸந்தம்

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஜீவனுக்கு ப்ரியாப்ரியங்களின் இல்லாமை கிடையாது. ஸரீரமில்லாமலிருப்பவனைத் தான் ப்ரியாப்ரியங்கள் அணுகமாட்டாது" என்றல்லவோ ஸ்ருதி

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ப்ரியாப்ரியங்களின் ஸம்பந்தம் இல்லை என்ற ஸ்ருதி சொல்லுவதால் மோக்ஷம் தர்மா தர்மங்களின் பலமாகாது என்று ஸித்திக்கிறதென்று கூறுகிறார்— "இப்படி ஸரீரமில்லாமை என்கிற" என்று. மோக்ஷம், நியோகம் என்கிற ஸாஸ்த்ரக் கட்டளையினால் ஸாதிக்கப் படுமானால் மோக்ஷத்தில் தர்மா தர்மங்களின் பலத்தின் ஸம்பந்தம் இல்லை யென்ற ஸ்ருதி சொல்லுவது ஒட்டாமல் போய் விடும் என்கிற ஸ்ருத்யர்த்தாபத்தி § என்னும் ப்ரமாண பலத்தைக் கூறிய தாகிறது. எப்படி ஒரு குறிபிட்ட ஸாஸ்த்ரக் கட்டளைக்கு பாபம் தொலைவது

அநுபதம்:—

§ "அர்த்தாபத்தி" யென்று ஒரு ப்ரமாணத்திற்குப் பெயர். "ஒருவன் நன்றாக பெருத்திருக்கிறான். ஆனால் அவன் வெகு நாளாகப் பகலில் சாப்பிடாமற் பட்டினியாகவே யிருக்கிறான்" என்பதிலிருந்து "அவன் இரவில் போஜனம் செய்தே தீரவேண்டும்" என்று ஊஹிப்பது அர்த்தாபத்தி. "அப்படியில்லாவிட்டால் அவன் பெருத்திருப்பது உபபந்நமாகாது" என்று. அந்யதா அநுபபத்தி (இல்லா விடில் ஸாத்யமில்லை) என்கிற யுக்தியை ஆதாரமாகக் கொண்டு தீர்மானிக்கும் ப்ரமாணம் அர்த்தாபத்தி எனப்படும். "ஸரீரத்தோடு இருப்பவனுக்கு ப்ரியாப்ரியங்கள் (ஸுகதுக்கங்கள்) தொலையவே தொலையாது. ஸரீரமில்லாமலிருந்தால்தான் ப்ரியாப்ரியங்கள் ஒருவனைத் தொடாமலிருக்கும்" என்று ஸ்ருதி. ப்ரியாப்ரியங்கள் என்பது ஸம்ஸாரபோகம். ஸரீரமிருந்தால் ஸம்ஸாரபோகமாகிய ப்ரியாப்ரியங்கள் இருந்தே தீரும். தர்மாதர்மங்கள் விஷயமான நியோகம் ஸரீரத்தோடு கூடிய ஸம்ஸார போகத்தைத்தான் கொடுக்கும். ஆகையால் ஸரீரமில்லாமை என்கிற மோக்ஷம் தர்மாதர்ம நியோகத்தால் ஸாத்யமாகாது, என்று இந்த ஸ்ருதியிலிருந்து எப்படியும் அர்த்தாபத்தியை ஸ்ருத்யர்த்தாபத்தி என்கிறார். "மோக்ஷம் கர்ம்பல மாகாது; கர்மபலத்திற்கு விருத்தமான மோகமில்லாமை ஸரீரத்தோடு அனுபவிக்கக் கூடாமை முதலிய தர்மத்தை யுடையதாதலால்; ஸ்வர்க்காதியைப் போலல்லாமல்" என்கிற அனுமானம் இந்த ஸ்ருதியை அனுக்ரஹிக்கிறதென்று அத்வைத க்ரந்தத்தில் கூறுகிறார்கள்.

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

ந ப்ரியாப்ரியே ஸ்ப்ருஶத இதி। ஶரீரகுணதோஷைர்ந ஸம்ஸ்ப்ருஶ்யத இத்யுக்தம்। ஸ்வரூபதோ ஹி ஸ்ப்ருஶ்யேரன்। ந ஸ்வரூபதோ ஹி ஶரீரகுணதோஷாஸ்தஸ்ய। ந ஸ நியோகவிஶேஷாத்யபலவிஶேஷவத் த்யாக நியோகாத்யமஶரீரத்வம், அஶரீரத்வஸ்ய ஸ்வரூபத்வேநாஸாத்யத்வாத்! யதாஹ—ஸ்ம்ருதயः—அஶரீரம் ஶரீரேஷு அநவஸ்தேஷ்வவஸ்திதம்! மஹாந்தம் விபுமாத்மாநம் மத்வா தீரோ ந ஶோசதி!!, அப்ராணோஹ்ய

ந ப்ரியாப்ரியே ஸ்ப்ருஶத இதி! அஶரீரத்வரூபே மோக்ஷே தர்மாதர்மஸாத்யப்ரியாப்ரியவிரஹஸ்ரவணாத் ந தர்மஸாத்யமஶரீரத்வமிதி விஜ்ஞாயதே! ந ச நியோகவிஶேஷஸாத்யபலவிஶேஷவத் த்யாக நியோகஸாத்யமஶரீரத்வம், அஶரீரத்வஸ்ய ஸ்வரூபத்வேநாஸாத்யத்வாத்! யதாஹ—ஸ்ம்ருதயः—அஶரீரம் ஶரீரேஷு அநவஸ்தேஷ்வவஸ்திதம்! மஹாந்தம் விபுமாத்மாநம் மத்வா தீரோ ந ஶோசதி!!, அப்ராணோஹ்ய

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

சொல்லுகிறது. ஶரீரமில்லாமை யென்கிற மோக்ஷத்தில் தர்மா தர்மங்களால் உண்டாக்கப்படும் ப்ரியாப்ரியங்கள் தொடையும் என்று ஸ்ருதி சொல்லுவதால் ஶரீரமில்லாமை தர்மத்தினால் ஸாதிக்கக் கூடியதல்ல என்று தெளிவாய்த் தெரிகிறது. சில குறிப்பிட்ட நியோகங்களால் உத்க்ருஷ்டமான சில விஶேஷ பலங்கள் கிடைப்பதுபோல் த்யாக நியோகம் என்கிற (உத்க்ருஷ்டமான) விதியால் ஶரீரமில்லாமை என்கிற (உயர்ந்த) பலம் ஸாதிக்கப்படட்டுமே யென்றால்; ஶரீரமில்லாமை என்பது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமே யாதலால் அது உண்டுபண்ணக்கூடியதல்ல என்று பதில் சொல்லுவோம். "ஸ்தைர்யமில்லாத ஶரீரங்களில் ஶரீரமில்லாமல் ஸ்திரமாயிருப்பதும், மஹத்தாயும் விபுவாயும் இருக்கும் ஆத்மாவைத் தெரிந்துகொண்ட தீரன் துயரத்தை யறுப்பான்," "இந்தப் புருஷன் ப்ராணனில்லாமலும், மனதில்லாமலும்,

---

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பலம் என்று சொல்லப் படுகிறதோ அப்படியே ஒரு குறிப்பிட்ட நியோக மென்னும் கட்டளைக்கு ஸம்ஸாரபந்தம் தொலைவது பலமாகலாமே என்று கேள்விக்கு "ந ச" என்று. நியோகவிஶேஷம் பலவிஶேஷம் என்கிற பாஷ்ய ஸம்பந்தங்களால் ப்ராயஶ்சித்தமும் பாபம் போவதும் சொல்லப்படுகின்றன. ஏனென்று கேள்விக்கு "ஶரீரமில்லாமலிருக்கை" என்று. ஶரீரமில்லாமலிருப்பதே ஸ்வரூபம் என்பதற்கு ப்ரமாணமான ஸ்ருதியைக் காட்டுகிறார்—"யதாஹ—:" என்று; "ப்ராணனில்லாதவன்" என்று. ப்ராண, மனஸ—இவைகளுடைய ஸம்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

உநாஸ்ருஜ்ஜராயுஜம்மோஹ்யுஜ்ம் வாஸுதேவ இதி யாவத்। கதோऽஸ்ரீரத்வரூபோ மோக்ஷோ நித்ய இதி ந யுக்தமுஹாயுத்। தயா வஸ்ருதிஃ—கர்மணோ யுக்தாயுக்தாயுக்தாஸ்ய கர்மணோ நாஸ்தீதாக்ருதாச்।

மநாஸ்ஸுப்ரோணங்கோஹ்யயம் புருஷ இத்யாத்யாஃ, அதோऽஸ்ரீரத்வரூபோ மோக்ஷோ நித்ய இதி ந தர்மஸாத்ய: ! ததா ச ஸ்ருதி:--அந்யத்ர தர்மாதந்யத்ராதர்மாதந்யத்ராஸ்மத்க்ருதாக்ருதாத் !

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஸுகத்தன்மையும், பற்றற்றவனுயு மிருப்பவனுயிற்றே" முதலிய ஸ்ருதிகளும் அப்படியே கூறுகின்றன. ஆகையால் ஸரீரமில்லாமை யென்கிற மோக்ஷம் நித்யமாயிருப்பதால் அது தர்மத்தினுல் ஸாத்யமாகாது. ஸ்ருதியும் "தர்மத்தைக் காட்டிலும் வேருயும் செய்யப்படுவது, செய்யப்படாதது இதைக் காட்டிலும் வேருயும் கழிந்தது, வரப்போவது இதைக்காட்டிலும் வேருயும் உள்ள எதை நீர் பார்க்கிறீரோ அதை எனக்கு நீர் உபதேஸித்தருளவே

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தர்மமில்லாமையால் ஸரீரமில்லாமை ஸித்திக்கும். ஸரீரமுடையவனுக்குத்தானே ப்ராணமனஸ்ஸுக்களின் ஸம்பந்தம் இருக்கும் என்று தாத்பர்யம். ஆகையால் என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு ஸரீரமில்லாமையே ஆத்மஸ்வரூபத்தின் தன்மை என்று ஏற்படுவதால் * என்று அர்த்தம். கர்மபலத்தின் ஸம்பந்தம் இல்லாமை என்றும், ஸரீரமில்லாமை ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிகம் என்றும் இவ்விரண்டு காரணங்களினுல் மட்டும் மோக்ஷம் நியோகத்தால் ஸாதிக்கமுடியாதென்று நாங்கள் சொல்லவில்லை. அதற்கு மூலவாயால் சொல்லும் கண்டோக்தமான ப்ரமாணம் உண்டென்று காட்டுகிறார்—"அப்படிக்கு ஸ்ருதி" என்று.. "அந்யத்ர தர்மாத்" என்கிற ஸ்ருதி பதங்களை 'தர்மாதந்யத்ர' என்று அன்வயிக்கவேணும். தர்மத்தினுலல்லாது என்று பொருள். இதனுல் தர்மத்தின் ஸம்பந்தம் இல்லையென்று கூறியதாகும். ஸம்பந்தம் என்பது ஸாத்யஸாதன ஸம்பந்தம் என்று தாத்பர்யம். இந்த ஸ்ருதியில் க்ருதாக்ருதம் என்கிற பதத்தினுல் செய்யப்பட்டு வருகிறதைச் சொல்லுகிறது. பூதம் பவ்யம் என்கிற இந்த ஸ்ருதியிலுள்ள பதங்களினுல் சென்ற காலமும், வரப்போகிற காலமும் சொல்லப்படும். வேறொரு வழியாக மோக்ஷம் நியோகத்தால்

அரும்பதம் :—

* "தர்மத்தால் ஸாத்யமல்லாதது" என்றதால் மோக்ஷம் நியோகஸாத்யமல்ல என்பது ஸ்பஷ்டம்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஈநுத ஹ-ஞுதாஹவுாஷ யதத்ஸுவஹி தஉதெதி। ஈவி ஷ, உதத்
ஷாவிவிகூஷ்தீவஸ்ஹூஷ்தீர-ஞிவெண யத-ஷவிஷுயம் ஹி ஷாயுஷுகூம் ஸொ
கூஷவு ந ஸம்ஹவதி। ந தாவஷ-ஷாஷுஃ, ஸொகூஷவு ஷுவஹுவுர-ஞ

அங்யத்ர பூதாத்பவ்யாச்ச யத்தத்பஷ்யஸி தத்வதேதி! அபி ச, உத்பத்தி ப்ராப்தி விக்ருதிஸம்ஸ்க்ருதிரூபேண சதுர்விதம் ஹி ஸாத்யத்வம் மோ கூஷஸ்ய ந ஸம்பவதி! ந தாவதுத்பாத்ய:, மோகூஷஸ்ய ப்ரஹ்ம ஸ்வரூ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ணும்.'' என்று சொல்லுகிறது. மேலும், உண்டாவது, அடையப்படுவது, விகாரமடைவது, ஸம்ஸ்கரிக்கப்படுவது என்கிற நான்கு விதமான செயப்படு தன்மையும் மோகூஷத்திற்கு ஸம்பவிக்காது. மோகூஷம் உண்டுபண்ணக் கூடியதல்ல. ஏனெனில்: மோகூஷமென்பது ப்ரஹ்மஸ்வரூபமே யாதலால்,

---

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஸாத்யமாகும் என்னும் பகூஷத்தை தூஷிக்கிறார்—"மேலும்" என்று. ஒன்று ஸாதிக்கப் படுவது என்று சொல்லுவது பலவிதத்தாலிருக்கலாம் என்பதைக் கூறி ஒருவிதமும் ஒட்டாது என்பதைக் கூறுகிறார்—"உத்பத்தி" என்று. மோகூஷம் என்கிற ஸாத்த் திற்கு அவித்யை நீங்கின ஆத்மஸ்வரூபம் என்று பொருள் சொல்லுகிறீரா, அல்லது அவித்யை நீங்குவது என்று, என்று விகல்பித்து ஸ்வரூபம் என்கிற பகூஷத்தை இசைந்தால் நான்கு விதமான ஸாத்யத்வமும் * ஒட்டாதென்பதைக் கூறுகிறார்— "ந தாவத்" என்று தொடங்கி. தொலைவது என்பது புதிதாய் உண்டுபண்ணப்பட்டா லும், அதற்கு நாஸம் கிடையாது. ஏனென்றால்; அது அபாவமாயிருந்தாலும், ப்ரத்

அரும்பதம்:—

* நான்கு விதங்களில் ஒரு பொருள் செய்கைக்கு விஷயமாகலாம். செய்கை யின் பயன்கள் இந்நான்கு விதத்தில் ஒன்றாகவே யிருந்து தீரும். (i) உத்பத்தி (உண்டாக்கப்படுவது) (ii) ப்ராப்தி (அடையப்படுவது) (iii) விகரிக்கப்படுவது (மாறுதலடைவிக்கப்படுவது) (iv) ஸம்ஸ்கரிக்கப்படுவது (தோஷத்தைப்போக்கி ஸுத்தமாக்குவது); அல்லது ஒரு குணத்தை (அதிஸயத்தை) ஏறிடுவது. மோகூஷம் என்பது இந்த நான்கு விஷயத்திலும் செய்கைக்கு விஷயமாகாது, ஸாத்யமாகாது. மோகூஷம் என்பது ஆத்மஸ்வரூபமே. அது நித்யமாகையால் உத்பத்தி செய்ய முடியாது. அது "தானே" யானபடியால் நித்யப்ராப்தம்; அதைப்புதிதாக அடையமுடியாது. அது நிர்விகாரம்; ஆகையால் மாறுதல் செய்ய முடியாது. அது நித்ய ஸுத்தம்; ஆகையால் அதை ஸம்ஸ்கரிக்க முடியாது.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வகேந நித்யகாஸு । நாவி ப்ராவ்யः, ஆத்மஸ்வரூபவகேந ப்ரஹ்ம
ணோ நித்யப்ராப்தத்வாத் । நாவி விகார்யः, தத்யாதிவதநித்யத்வப்ர
மாதேவ। நாவி ஸம்ஸ்கார்யः, ஸம்ஸ்காரோ ஹி தோஷாபநயநேந வா
குணாயாநேந வா ஸாதயதி । ந தாவத்தோஷாபநயநேந, நித்ய ஸு
த்தத்வாத்ப்ரஹ்மணः । நாப்யதிஸயாதாநேந, அநாதேயாதிஸயஸ்வரூ

பத்வேந நித்யத்வாத் ! நாபி ப்ராப்யः, ஆத்மஸ்வரூபத்வேந ப்ரஹ்ம
ணோநித்யப்ராப்தத்வாத் ! நாபி விகார்யः, தத்யாதிவதநித்யத்வப்ரஸங்
காதேவ ! நாபி ஸம்ஸ்கார்யः, ஸம்ஸ்காரோ ஹி தோஷாபநயநேந வா
குணாதாநேந வா ஸாதயதி ! ந தாவத்தோஷாபநயநேந, நித்யஸு
த்தத்வாத்ப்ரஹ்மணः ! நாப்யதிஸயாதாநேந, அநாதேயாதிஸயஸ்வரூ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

அது நித்யமல்லவோ. மோக்ஷம் அடையப்படக்கூடியதுமல்ல, தன் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமே ப்ரஹ்மமாதலால் தன் ஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மம் என்றைக்கும் கையிலேயே யிருப்பதுதானே ? மோக்ஷம் விகாரப்படுத்தக்கூடியதுமல்ல. தயிர் முதலிய (விகார்யமான) யாகத்ரவ்யங்களைப்போல் அநித்யமாக வேண்டி வருதலாலேயே. மோக்ஷம் ஸம்ஸ்கார்யமுமாகாது. ஸம்ஸ்காரமென்பது ஒரு பொருளுக்கு உள்ள தோஷத்தையாவது போக்கவேண்டும் அல்லது அதற்குப் புதிதாக ஒரு குணாதிஸயத்தை அந்தப் பொருளுக்கு உண்டுபண்ணவேண்டும். இங்கே ஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மம் எக்காலத்தும் ஸுத்தமானதால் (தோஷமற்றதால்) தோஷத்தைப் போக்குகிறதென்கிற ஸம்ஸ்காரத்திற்கு இடமில்லை. ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்திற்கு யாதொரு அதிஸயமும்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

வம்ஸம் என்கிற அபாவம் என்று பின்னால் கூறப்படும். ஸம்ஸ்காரமோவென்றால் என்று தொடங்கி, இங்கே நித்ய பதம் என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு ஸத்யமான தோஷம் இல்லை என்று தாத்பர்யம். நித்ய ஸுத்தமாயும், நிர்விகாரமாயும் உள்ள பொருளுக்கு தோஷத்தைப் போக்குதல், புதியதான ஒரு குணத்தைச் சேர்ப்பித்தல் என்னும் ப்ரகாரத்தை யுடைய ஸம்ஸ்காரமென்பதற்கு விஷயமாவது நித்ய ஸுத்தத்வத்தாலும், புதிதாக ஒரு அதிஸயத்தைச்சேர்த்துக்கொள்ள இடமில்லாமையாலும் ஏற்படமாட்டாதென்று பொருள். பிறகு ஒரு க்ரியைக்கே விஷயமாகாததால் ஸம்ஸ்காரத்திற்கு விஷயமாகாதென்று கூறப்படுகிறது—"நித்ய" என்று தொடங்கி, நிர்விகாரத்வத்தினால் க்ரியைக்கு விஷயமாகாது என்பது எப்படி ? இப்படி: எது எது க்ரியைக்கு விஷயமாகுமோ அதெல்லாம் விகாரமுள்ளதாகக் காண்கிறோமல்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வக்யாஸ் । நித்யநிர்விகாரகேந ஸ்வாஸ்ரயாயாः வாசாஸ்ரயாடாஸ் க்ரியாயா அவிஷயதயா ந நிவர்ஷணேநாதர்ஶாதிவதபி ஸம்ஸ்காரயத்வம் ! ந ச தேஹஸ்தயா ஸ்நாநாதி க்ரியயா ஆத்மா ஸம்ஸ்க்ரியதே, கிம்

பத்வாத் ! நித்யநிர்விகாரத்வேந ஸ்வாஸ்ரயாயாः வாசாஸ்ரயாயாஸ்ச க்ரியாயா அவிஷயதயா ந நிகர்ஷணேநாதர்ஶாதிவதபி ஸம்ஸ்காரயத்வம் ! ந ச தேஹஸ்தயா ஸ்நாநாதி க்ரியயா ஆத்மா ஸம்ஸ்க்ரியதே, கிம்

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

புதிதாக உண்டுபண்ணுவது அஸாத்யமாதலால், குணதிரயத்தை யுண்டுபண்ணும் ஸம்ஸ்காரத்திற்கும் இங்கே இடமில்லை. ப்ரஹ்மம் எக்காலத்திலும் விகாரமற்றதாகையால் தன்னை யாஸ்ரயித்த ஒரு செய்கைக்காவது வேறொன்றையாஸ்ரயித்த ஒரு செய்கைக்காவது விஷயமாகாது. ஆகையால் அழுக்குத் துடைப்பதற்காக உறைப்பதினால் கண்ணாடி முதலியது ஸம்ஸ்கார்யமாவது போல் ப்ரஹ்மம் ஸம்ஸ்கார்யமாகாது. தேஹத்திலுள்ள ஸ்நாநம் முதலிய வ்யாபாரத்தால் ஆத்மா ஸம்ஸ்கரிக்கப்படுகிறானென்று நீங்கள் சொல்லமுடி

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

லவா. எப்பொழுது கண்ணாடி உள்ளங்கையில் தேய்க்கப்படுகிறதோ அப்பொழுது ச்ரியை கண்ணாடியை ஆஸ்ரயித்திருக்கும். எப்பொழுது கண்ணாடியில் உள்ளங்கை தேய்க்கப்படுகிறதோ அப்பொழுது க்ரியை கையை ஆஸ்ரயித்திருக்கும் என்று தன்னை ஆஸ்ரயித்தும் மற்றொரு பொருளை ஆஸ்ரயித்தும் க்ரியைகள் இருப்பதைக் காட்ட கண்ணாடி த்ருஷ்டாந்தம் க்ரியைக்கு விஷயமாகாமலே ஸம்ஸ்கார்யமாயிருப்பதைக் கண்டிருக்கிறோமே ‡ யென்று கேழ்ப்பக் கூறுகிறார் — "ந ச" என்று. அப்படிக்கானால் ஸம்ஸ்காரம் ஏற்படுவது எதற்கு என்று கேழ்க்கக்கூறுகிறார் — "யுஜ்யே" என்று. 'அவித்யாக்ருஹீத:' என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு அவித்யையால் சுத்திக்கப்பட்டது என்று பொருள் அதனால் ஒரு அதிரயத்தைச் சேர்த்து வைப்பது என்பதற்கு அநுகுணமான விகாரம் உண்டென்று ஸூசிக்கப்பட்டது. அல்லது வேறு விதமாயும் பொருள் சொல்லலாம். 'அவித்யாக்ருஹீத:' என்கிற பாஷ்யபதத்திற்கு ஸூத்ரம், அஸூத்ரம் முதலிய

அரும்பதம்:—

‡ ஸ்நாநம் செய்கை ஒரு ஸம்ஸ்காரம் என்றால் அது உடம்பிலுள்ள க்ரியை உடம்போடு சேர்ந்து அதில் அபிமானம் வைத்து அவ்வபிமானத்தோடு கூடிய அஹங்காரிதான் ஸம்ஸ்கரிக்கப்படுகிறான்; ஸூத்ராத்மஸ்வரூபம் ஸம்ஸ்கரிக்கப்படுகிறதில்லை.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

கூவிஷ்ணாஸ்ரவஹீதஸ்தத்தம்மதோரஹம்கர்த்தா । தத்ஸாநுஸவோவி
தஸ்வைவ । ந வாஹம் கர்த்தைவாத்மா, தத்ஸாக்ஷித்வாத் । தயா ஸ
மந்த்ரவர்ணாஃ—தயோரந்யஃ விப்பலம் ஸ்வாத்வத்தி அநஸ்நந்நந்யோ அபி
சாகஸீதி இதி । ஆத்மேந்த்ரியமநோயுக்தம் போக்தேத்யாஹுர்மநீ

ஸ்ரீ பாஷ்யம்தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யாது. தேஹத்தோடு சேர்ந்திருப்பவனும், அவித்யையினல் தோன்றுபவனுமான அஹம் கர்த்தா என்கிற அஹங்காரந்தான் அங்கே ஸம்ஸ்கரிக்கப்படுகிறது. அந்த ஸம்ஸ்காரத்தின் பலத்தின் அனுபவமும் அவனுக்கே. அஹம் புத்தி பண்ணுகிறவன்தான் ஆத்மா என்று சொல்லமுடியாது. ஏனெனில் ஆத்மா அந்த அஹம் கர்த்தாவை ஸாக்ஷியாகப்பார்க்கிறான். ஸ்ருதிகளும் அப்படியே சொல்லுகின்றன.—" அவ்விருவர்களுளொருவன் கர்மபலத்தை ருசியென்றனுபவிக்கிறான்; மற்றொருவன் யாதொரு போகமுமில்லாமல் ஸாக்ஷியாக உதாஸீநநாகப் பார்க்கிறான்; ஆத்மா, இந்த்ரியம், மனஸு இவ்வளவும் சேர்ந்ததை போக்தாவென்று அறிஞர் கூறுவர். " ஒரு

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ப்ரமத்திற்கு விஷயமாயிருப்பதால் ஸுத்திசெய்ய வேணும் என்கிற அபேக்ஷை உண்டென்று காட்டப்பட்டது. அஹங்காரம் உடையவனும் தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுதையால் தேஹத்திற்குச் செய்யும் ஸ்நாநம் முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களால் அவனுக்கு எப்படி அதிஸயம் ஏற்படுமென்று கேழ்க்கக் கூறுகிறார்—" அதன் பலாநுபவம் " என்று. பலத்தை யனுபவிப்பவன் அஹமர்த்தம் என்றால் அவன் தானே ஆத்மா என்று கேழ்க்கக் கூறுகிறார்—" ந சாஹம் " என்று. காரணத்தைக் கூறுகிறார்—" அது " என்று. எவன் எதற்கு ஸாக்ஷியோ அவன் அதுவாகமாட்டானே என்று பொருள். ஸாக்ஷி என்பதற்கு ப்ரமாணத்தைக் கூறுகிறார்— " ததா ச " என்று. 'தயோரந்ய:' என்று தொடங்கிய ஸ்ருதிக்குப் பின் வருமாறு பொருள். 'இரண்டு ஆத்மாக்களுள் நான் என்று எண்ணும் ஒருவன் பலத்தை அனுபவிப்பான்; மற்றொருவன் அநுபவியாதவன்;' என்று. நான் என்று எண்ணுகிறவன் தான் போக்தாவென்பதை ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டுகிறார்—" ஆத்மேந்த்ரிய " என்று. இங்கே ஆத்மா வென்பது தேஹம். தேஹம் முதலியதோடு ஸம்பந்தப்பட்டவனுக்கே போக்த்ருத்வம் கூடுமா

ஸ்ரீ பாஷ்யம் :—

ஷிணः, வஷெகோ தெவः ஸர்வபூதேஷு கூடः ஸர்வவ்யாபீ
ஸர்வபூதாந்தராத்மா ! கர்மாத்யக்ஷः ஸர்வபூதாதி வாஸஸ்ஸாக்ஷீ
சேதா கேவலோ நிர்குணஸ்ச, ஸபர்யகாச்சுக்லமகாயமவ்ரணமஸ்நாவிரம்

ஸ்ரீ பாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

வனன தேவன் ஸர்வபூதங்களுக்குள்ளும் கரந்திருந்து எங்கும் பரந்தவனுய், ஸர்வபூதங்களுக்குள்ளும் அந்தராத்மாவாய், கர்மங்களுக்கு அத்யக்ஷனுய், ஸர்வபூதங்களிலும் வஸிப்பவனுய், போக்த்ருத்வமில்லாமல் சேவலம் ஸாக்ஷியாய், சைதன்யமாய், பலஸம்பந்தமில்லாமல் சேவலனுய், குணவஸ்யனல்லாமல் நிர்குணனுயிருப்பான்." "அவன் அவித்யை யில்லாதவனுயும், கர்ம

சீருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கையாலும் ஆத்மாவுக்கு ஸரீரம் ப்ராணன் மனஸ் இவைகள் இல்லை யென்று ஸ்ருதி சொல்லுவதாலும், "அனுபவிக்காதவன்" என்று போக்த்ருத்வத்தை ஸ்ருதி இல்லை யென்று கூறுவதாலும், போக்தாவைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறு என்று அபிப்ராயம், அல்லது வேறு விதமாயும் பொருள் சொல்லலாம். ஆத்மா என்பது சைதன்யமான ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது, அதனுல் சைதன்யத்தோடு கூடியது போக்தாவாகுமாதலால் சைதன்யத்திற்கு போக்த்ருத்வம் இல்லையாகையால் அஹங்காரத்தான் போக்தாவாகும் என்று அபிப்ராயம். 'ஏகோதேவ:' என்கிற ஸ்ருதியில் 'கேவலன்' என்கிற ஸப்தத்திற்கு பலத்தின் ஸம்பந்தம் இல்லாமை என்று பொருள் கொள்வதால் அந்த ஸ்ருதி இங்கே உபயோகப் படுகிறது நிர்குணன் என்கிற ஸ்ருதி பதத்திற்கு குணத்திற்கு வஸ்யனல்லாததால் போக்தாவாக மாட்டான் என்று பொருள். ஸாக்ஷீ என் பதற்கு அஹங்காரம் வ்யாபரிக்கும் பொழுது இவன் கேவலம் ஸாக்ஷிமாத்ரமாக ‡ விருப்பத்தால் போக்தாவாகமாட்டான் என்று தாத்பர்யம். 'ஸபர்யகாத்' என்ற இந்த ஸ்ருதியில் 'ஸுக்லம்' என்பதற்கு அவித்யை இல்லாதது என்று பொருள். வாஸனையில்லாதது என்றும் சொல்லலாம். 'ஸுத்தமபாபவித்தம்' என்பதற்கு கர்ம பலம் இல்லாததும் கர்மமில்லாததும் என்று பொருள். 'பர்யகாத்' என்கிற ஸ்ருதி பதத்திற்கு செல்லுதலைச் சொல்லும் தாதுக்கள் அறிதலையும் சொல்லும் என்கிற ந்யா

அநுபதம்—

‡ உதாஸீநமாக, பற்றில்லாமல்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஸுஷுப்தவாவவித்யயேதி ச அவித்யாமூலஹீதாத்மஹம்கர்த்துராத்மஸ்வரூப
மநாதேயாதிஶயம் நித்யஶுத்தம் நிர்விகாரம் நிஷ்க்ருஷ்யதே । தஸ்மாதாத்ம
ஸ்வரூபத்வேந ந ஸாத்யோ மோக்ஷः । யத்யேவம் கிம் வாக்யார்தஜ்ஞா
நேந க்ரியத இதி சேத், மோக்ஷப்ரதிபந்தநிவ்ருத்திமாத்ரமிதி ப்ரூமः ।
ததா ச ச்ருதயः—த்வம் ஹி நः பிதா யோஸ்மாகமவித்யாயாः பரம்
பாரம் தாரயஸீதி । ஸ்ருதம் ஹ்யேவமேவ பகவத்ருஷப்யஸ்கரதி ஸோ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பலம் இல்லாதவனும், கர்மமில்லாதவனுமாய் எண்ணப்படுவான்" என்கிற ஸ்ருதிகளால் அவித்யையினால் தோன்றுகிற அஹம் கர்த்தாவைக் காட்டிலும் புதிதாக ஒரு மேன்மை யென்னும் அதிஸயத்தை யுண்டுபண்ணுவதற்கு ஸாத்யமல்லாததும் நித்ய ஸுத்தமும் நிர்விகாரமுமான ஆத்மஸ்வரூபம் வேறென்று பிரித்து நிஷ்கர்ஷிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் மோக்ஷம் ஆத்மஸ்வரூபமே யாதலால் ஸாதிக்கத்தக்கதல்ல. இப்படி நீங்கள் சொன்னால் வாக்யார்த்தத்தின் ஜ்ஞானத்தால் செய்யப்படுவதுதான் என்ன என்று நீங்கள் கேட்பீர்களோ, மோக்ஷத்திற்கு ப்ரதிபந்தங்களைப் போக்குவது மட்டுமே யென்று பதில் கூறுவோம். "எம்முடைய அவித்யையினுடைய அக்கரையைத் தாண்டுவிக்கும் நீரல்லவோ எமக்குப் பிதா," "தேவரீரைப்போன்ற

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யப்படி நினைத்தான் என்று பொருள். உதாஹரிக்கப் பட்ட ஸ்ருதிகளில் ஏற்பட்ட ஆகாரத்தோடு கூடிய ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைக் கூறுகிறார்— "அவித்யை" என்று தொடங்கி நான் என்று அஹங்காரிப்பவனைக் காட்டிலும் வேறுபட பிரித்து நிஷ்கர்ஷிக்கப் படுகிறதென்று அன்வயம். முக்தி என்பது ஸாதிக்கத் தக்கதல்ல என்பதை முடிவுகட்டுகிறார்—"ஆகையால்" என்று. அப்படிக்காயின் ஜ்ஞானம் என்பது வீணுகப் போகுமே என்று ஸங்கிக்கிறார்—"இப்படிக்கிருந்தால்" என்று. பரிஹரிக்கிறார்—"மோக்ஷம்" என்று. ப்ரதிபந்தம் தொலைவதுதான் ஸாத்யம் என்று ஸ்ருதியினால் ஏற்படுவதைக் காட்டுகிறார்—"ததா ச" என்று. ப்ரதிபந்த நிவ்ருத்தி ஸாத்யம் என்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

கூரத்ஆழ்வான் வைஷ்ணவர்களில் தலை வைஷ்ணவர் ஆதலால் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஆசார்யர்களில் தலை ஆசார்யர் ஆதலால், தஸ்மாதித்யைவ மோக்ஷஸ்ய ப்ரதிபந்த நிவ்ருத்திர்வா க்யார்த்தஜ்ஞானேந க்ரியதே ! நிவ்ருத்திஸ்து ஸாத்யாபி ப்ரத்வம்ஸாபாவரூபா ந விநஶ்யதி ! * ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவதி, தமேவம்

கமாத்மவிதித்ர ஸோஹம் பகவஸ்ஸோசாமி தம்மா பகவாந் ஸநத்குமார இத்யாத்யா:, தஸ்மாந்நித்யஸ்யைவ மோக்ஷஸ்ய ப்ரதிபந்த நிவ்ருத்திர்வா க்யார்த்தஜ்ஞாநேந க்ரியதே ! நிவ்ருத்திஸ்து ஸாத்யாபி ப்ரத்வம்ஸாபாவரூபா ந விநஶ்யதி ! * ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவதி, தமேவம்

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பெரியோர்களிடமிருந்து ஆத்மாவையறிந்தவன் துக்கத்தைக் கடக்கிறான்" என்று நான் கேட்டிருக்கிறேன்; அப்படிக் கேட்டிருக்கும் நான் இப்பொழுது ஸோகத்தால் வருந்துகிறேன் ஸ்வாமி!, அப்படி வருந்தும் என்னை ஸோகத்தின் கரையைத் தாண்டுவிக்கவேண்டும்." "கஷாயமென்னும் மலத்தையெல்லாம் போக்கடிக்கப்பட்ட அவருக்கு ஸம்ஸார இருளில் அக்கரையை ஸநத்குமார பகவான் காண்பிக்கிறார்" முதலிய ஸ்ருதிகள் அதைத்தானே சொல்லுகின்றன. ஆகையால் நித்யமாயிருக்கும் மோக்ஷத்திற்கே வாக்யார்த்த ஜ்ஞானம் ப்ரதிபந்தத்தின் போக்குதலைச் செய்கிறது. நிவ்ருத்தியென்பது ஸாதிக்கப்பட்டாலும் அது த்வம்ஸம் என்கிற அபாவமாகையால்

தீபப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பதை முடிவு கட்டுகிறார்—"ஆகையால்" என்று, ப்ரதிபந்தக நிவ்ருத்தி ஸாத்யமானால் அது அநித்யமாகுமே என்று கேழ்க்கக் கூறுகிறார்—"நிவ்ருத்தியோ" என்று. இந்தப் பரிஹாரம் நியோகத்தால் ஸாத்யம் என்னும் பக்ஷத்திலும் ஒன்றுதானே என்று கேட்டால் அப்படிக் கில்லை. நியோகத்தால் ஸாதிக்கப் படுமானால் ப்ரபஞ்சத்திற்கு ஸத்யத்வம் வரத்தெரியும் என்று தாத்பர்ய மென்று மூன்பே சொன்னோம். நியோகத்தால் ஸாத்யம் என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் ஸ்ருதி ஸ்வாரஸ்யம் குலையும் என்று கூறுகிறார்—"ப்ரஹ்ம" என்று. இந்த ஸ்ருதியின் ஸ்வாரஸ்யமானது இப்படி மோக்ஷத்தில் தாமதத்தை ஸஹிக்காது என்று பொருள். * நியோகம் என்பது நடுவே

அநுபந்தம்:—

* "ப்ரஹ்மத்தை யறிகிறான், ப்ரஹ்மமாகவே யாகிறான்" என்கிற ஸ்ருதி அறிதலுக்கும் ஆவதற்கும் மத்தியில் வேறு செய்கையையும் தாமதத்தையும் நீக்குகிறது. நடுவில் நியோக அதிருஷ்டம் வருவதற்கும் அது பலத்தைக் கொடுப்பதற்கும் அவகாஸமே யில்லை.

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

விதிஸ்வாத்ம்ருத்யுமேதீத்யாதிவசனம் மோக்ஷஸ்ய வேதநாநந்தரபாவிதாம்
ப்ரதிபாதயந்நியோகவ்யவதானம் ப்ரதிருணத்தி ! ந ச விதிக்ரியாக
ர்மத்வேந வா கார்யாநுப்ரவேஶ:, உபயகர்மத்வப்ரதிஷேதாத் !
அந்யதேவ தத்விதிதாத அவிதிதாதபி, யேநேதம் ஸர்வம் விஜா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

அதற்கு அழிவில்லை. ''ப்ரஹ்மத்தை யறிகிறான், ப்ரஹ்மமே யாகிறான்.'' ''அவரை இப்படியறிந்து ம்ருத்யுவென்னும் ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டுகிறான்'' முதலிய ஸ்ருதிவசனங்கள் ஜ்ஞானம் வந்ததற்கூணமே மோக்ஷம் வருவதைச் சொல்லுகிறபடியால் நடுவிலே நியோகம் என்கிற த்யாநவ்யாபார ஜந்யமான அத்ருஷ்டத்தினால் தாமதம் வருவதைத் தடுக்கின்றன. அறிவது என்கிற ஒரு செய்கைக்கு கர்மமாகவாவது, த்யாநம் என்கிற செய்கைக்கு கர்மமாக வாவது ப்ரஹ்மம் விதிக்கப்படும் ஒரு செய்கைக்கு விஷயமாகலாம் என்று சொல்ல இயலாது. அறிவின் கர்மமாயும், த்யாநத்தின் கர்மமாயும் ஆவதை ''அது அறியப்படுவதுமல்ல, அறியப்படாததுமல்ல'' ''எதனால் இதை யெல்

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

வருகிற படியால் அதனால் தாமதம் என்று நீர் எப்படி சொல்லக் கூடும். விதி என்கிற கட்டளைக்கு மோக்ஷமாக வல்லவா ப்ரஹ்மம் ஸித்திக்கிறது. அது ஸித்திப்பதற்காக நியோகம் என்கிற விதியை ஒப்புக் கொள்ளத் தானே வேணும் என்று ஸங்கை யேற்பட அதன் பேரில் கூறுகிறார்—''நியோகம்'' என்கிற கட்டளைக்கு மோக்ஷமாவது என்பது. 'அறிதல்' என்பதற்கு கர்மமாவதாலா அல்லது 'த்யானம்' என்பதற்கு கர்மமாவதாலா. இரு விதத்திலும் ஒட்டாது என்று கூறுகிறார்—''ந ச விதி'' என்று. 'வேதநம்' என்பது ஜ்ஞானம். உபாஸனம் என்பது ஒரு ஜ்ஞான விஶேஷம். இங்கே 'வேதநம்' என்கிற ஶப்தம் சொல்லுகிற வருடைய தாத்பர்யத்தைக் கொண்டு ப்ரபஞ்சத்தைத் தொலைக்கும் ஒரு ஜ்ஞான விஶேஷத்தைச் சொல்லும். ஆகையால் நிஷ்ப்ரபஞ்சகோண நியோக வாதத்தில் சொன்ன தூஷணம் இதற்கும் பொருந்தும். அறிவதற்கும் உபாஸிப்பதற்கும் கர்மமாகாது என்பதற்கு ஸ்ருதியைக் காட்டுகிறார்—''வேறு'' என்று 'விதிதாத்' என்கிற ஸ்ருதி பதத்திற்கு அறியப்பட வேண்டியதை காட்டிலும் என்று பொருள். 'அவிதிதாத்' என்கிற ஸ்ருதி பதத்திற்கு அறிகிறவனைக் காட்டிலும் என்று பொ

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

நாதி தம் கேந விஜாநீயாதிதி ததேவ ப்ரஹ்மத்வம் வித்தி நேதம் யதிதமு
பாஸதே இதி ச நைதாவதா ஶாஸ்த்ரஸ்ய நிர்விஷயத்வம் அவித்யா
கல்பிதபேத நிவ்ருத்தி பரத்வாச்சாஸ்த்ரஸ்ய நஹி தந்த்யா ப்ரஹ்மவிஷயீக

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

லாம் அறிகிறானே, அதை எதைக்கொண்டு அறிவான்" "அதைத்தான் ப்ரஹ்மமென்று அறி" "இது என்று உபாஸிப்பதை ப்ரஹ்மமென்று நினையாதே" முதலிய ஸ்ருதிகள் நிஷேதிக்கின்றன. இப்படிச் சொல்லுவதானால் ஶாஸ்த்ரத்திற்கே விஷயமில்லாமற் போமே யென்று நீங்கள் தோஷம் சொல்லியிலாது. ஏனெனில்; அவித்யையினால் கல்பிக்கப்படும் பேதத்தைத் தொலைப்பதில் நோக்குடையது ஶாஸ்த்ரம் என்று சொல்லுவோம். ஶாஸ்த்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ருள். ¶ 'அந்யதேவ' என்பதனால் அறிவதற்கு கர்மமாகாது என்று நிஷேதம். 'ததேவ' என்பதனால் த்யானத்திற்கு கர்மமாகாது என்று நிஷேதம். ப்ரஹ்மம் அறிவதற்கு கர்மமாகாது என்று சொன்னால் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஶாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டு அறிவது ஸித்திக்காததால் ஶாஸ்த்ரத்திற்கு விஷயமே யில்லாமல் போகுமே யென்று ஆஶங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார்—"நஹி தந்த்யா" என்று. 'தந்த்யா' என்

அரும்பதம்:—

¶ அத்வைத க்ரந்தங்களில் இருப்பதற்கு வேறானாலும் அவர்கள் மதத்திற்கு அவர்கள் உரைத்த பொருளுக்கு மேல் கூறும் பொருந்தும்படி தாமாக வேறு பொருளை ஸ்ரீஸுதர்ஶந ஸூரி ஸ்ருதிசளுக்கு ஸாதிக்கிறார். இவ்விதமான மாறுதல் களை பாவப்ரகாசிகையில் எடுத்துக் காட்டி அவர்கள் உரையை விட அதிக அழகாக அவர்கள் மதத்திற்குப் பொருந்துவதால் மாற்றி உரைப்பது தோஷமல்ல வென்று ஸாதிக்கிறார். "விநிதாதந்யத்" எனபதற்கு "கார்யமல்லாதது" என்றும், "அவிநிதாதந்யத்" என்பதற்குக் காரணத்தைக் காட்டிலும் வேறு என்றும் அத்வைதிகள் உரைத்த பொருள். "பார்க்கப் படுவதைக் காட்டிலும் வேறு, பார்க்குமவனைக் காட்டிலும் வேறு" என்று ஸ்வாமி உரைத்த பொருளால் த்ருப்பம் (ஜ்ஞேயம்) எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் த்ருக் என்னும் ஆத்மாவுக்கு வேற்றுமை ஏற்படுகிறது. இது அத்வைதத்திற்கு அழகாகப் பொருந்தும்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ரொதி ஸாஸ்த்ரம், ஸபி து ஸவிஷயம் ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபம் ப்ரதிபா
தயதவித்யாகல்பிதஜ்ஞாநஜ்ஞாதருஜ்ஞேயவிபாகம் நிவர்த்தயதி ! ததா ச
ஸாஸ்த்ரம்—ந த்ரஷ்டேர்த்ரஷ்டாரம் பஸ்யேரித்யேவமாதி ! ந ச ஜ்ஞா
நாதேவ பந்த நிவ்ருத்திரிதி ஸ்ரவணாதிவித்யாநர்த்தக்யம், ஸ்வபாவ ப்ர

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ரம் ப்ரஹ்மம் இதுதான் என்று தனக்கு விஷயமாக எடுத்துக் காட்டுகிற
தில்லை. ஆனல் உட்பொருளான ஆத்மஸ்வரூபம் அறிவிற்கு விஷயமாவ
தற்கு அஸாத்யமென்று காட்டிக்கொண்டு அவித்யையினல் கல்பிக்கப்படும்
அறிவு, அறிபவன், அறியப்படுவது என்கிற பேதத்தை நிவ்ருத்திசெய்கிறது.
"காக்ஷியைக்காட்டிலும் வேறுக ஒரு காண்பவன் இருப்பதாகப் பாராதே"
முதலிய ஸாஸ்த்ர வசனங்கள் அப்படித்தானே செய்கின்றன. ஜ்ஞானத்தி
னலேயே பந்தம் போய்விடுகிறதென்றல், ஸ்ரவணம் முதலியதை ஸாஸ்த்ரம்
விதிப்பது வீணுகுமேயென்று நீங்கள் ஆக்ஷேபிப்பதும் ஸரியல்ல. ஸ்வபாவ

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு 'ப்ரமேயமாக' என்று பொருள். 'அபி து' என்று ப்ரத்யக்கான
ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை நிர்விஶேஷம் என்பதற்கு விஷயமாகக் காட்டுகிற தென்று
பொருள். ஸாஸ்த்ரம் பேதத்தைக் தொலைப்பதை விஷயமாகக் கொண்டது என்
பதைக் காட்டுகிறார்‡—"ததா ச" என்று. ஜ்ஞானத்தினலேயே பந்தம் தொலையுமென்
றல் ஸாஸ்த்ரத்திற்கும் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும் விரோதம் வருமே யென்று ஸங்கித்து
ஸாஸ்த்ர விரோதத்தை † முதலில்பரிஹரிக்கிறார்—"ந ச ஜ்ஞாநாத்" என்று. "ஸ்ர
வணாதிவிதியாநர்த்தக்யம்" என்று ஸ்ரவணமும் மநநமும் விதிக்கப்படுகிற தென்று

அநுபதம் :—

‡ இங்கே ஸங்கர மதத்தை அநுவாதம் செய்கையில் ஸ்ரீபாஷ்ய பங்க்திகள்
அனேகமாக ஸங்கர பாஷ்ய வாக்யமேயாகும். அவர்கள் மதத்தை அவர்கள் வாக்
யங்களைக் கொண்டே அநுவதிக்கிறார்.

†அத்வைதத்தின் பேரில் த்யான நியோகவாதி இரண்டு ஆக்ஷேபங்கள் சொன்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வ்ருத்தஸகலேதரவிகல்பவிமுகீகரணத்வாரேண வாக்யார்த்தாவகதி

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

மாய் ப்ரவ்ருத்திக்கிருக்கும் மற்ற எல்லா பேதங்களிலிருந்தும் நம்மைத்

சீந்தப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பூர்வபக்ஷி சொல்லுவதால் இந்த பாஷ்யஸ்லோக்தியில் விரோதமில்லை. § "ஸ்வபாவ"

அநுபந்தம்:—

ஞர். "ப்ரபஞ்சம் பொய், ப்ரஹ்ம மொன்றே ஸத்யம் அது இரண்டாம் பொருளற்றது" என்று ஸ்ருதி வாக்யங்களைக் கொண்டு வாக்யக ருத்தை யறிந்து விட்டால் பந்தம் தொலைந்து மோக்ஷம் ஸித்திக்கும் என்பது அத்வைத கொள்கை. ப்ரபஞ்சம் பொய்யானதும் ப்ரஹ்மத்தை த்யானம் செய் என்று விதிக்கும் வாக்யத்தை யனுஸரித்து அதனுலுண்டாகும் ஜ்ஞானத்தையே இடைவிடாமல் ஆவ்ருத்தி செய்து த்யானித்துக்கொண்டே யிருந்தால், அந்த த்யானவிதியை அனுஷ்டிப்பதனால் உண்டாகும் ப்ரபாவத்தால் தேஹம் விழும் காலத்தில் மறு தேஹம் வாராமல் மோக்ஷம் ஸித்திக்கிறதென்றும், அந்த அத்ருஷ்ட ஸக்தியால் அந்தக் காலத்தில் பலம் உண்டாகும் வரையில் முக்தியில்லை யென்றும், ஜீவன் முக்தி யென்பது கிடையா தென்றும் த்யான நியோக வாதி மதம். அத்வைத ஜ்ஞானம் ஸ்ருதி வாக்யத்தால் வந்தும் ஸரீரம் விடுகிறதில்லை, பந்தம் தொலைவதில்லை, ஆகையால் அத்வைத ஜ்ஞானம் வந்ததும் பந்தம் தொலைந்து ஜீவன் முக்தி ஸித்திக்கிற தென்று அத்வைதிகள் சொல்லுவது ப்ரத்யக்ஷத்தால் பாதிக்கப் படுவதால் அவர்கள் மதத்திற்கு ப்ரத்யக்ஷத்தின் விரோதம் உண்டு. இதைத்தவிர ஸ்ருதி விரோதமும் உண்டு. ஸ்ருதி வாக்யப் பொருளை யறிவது என்பது ஸ்ரவணம். ஸ்ருதி வாக்யப் பொருளை யறிந்தவுடன் பந்தம் தொலைவதாக ஸ்ருதி நினைத்தால் வாக்யப் பொருளின் அறிவை 'ஸ்ரோதவ்ய:' என்று விதித்து அதற்கு மேல் மநநத்தையும் நிதித்யாஸனத்தையும் விதிக்கலாமோ? இதனால் ஸாஸ்த்ர விரோதமும் கூறப்பட்டது. ஸாஸ்த்ர விரோதத்தைப் பரிகரிக்கும் வழியை அத்வைதி காட்டுகிறார். அனாதிகாலமாய் பேதவாஸனை யிருப்பதால் பேதம் பொய் என்று ஸ்ருதி வாக்யத்தைக் கேட்டதும் அது அஸம்பாவித மென்றும், தப்பென்றும் நமக்கு உண்டாகும் ஸம்ஸயாதிகளைப் போக்கி நிஸ்சயமான ஜ்ஞான முண்டாகும்படி செய்ய மநநமும் நிதித்யாஸனமும் வேண்டும். சில காலம் வாக்யப் பொருளை த்யானம் செய்தால்தான் ஸம்ஸய மில்லாத உறுதியான ஜ்ஞானம் ஏற்படும். ஸரியான வாக்ய ஜ்ஞானம் உண்டாவதற்கே இவ்விரண்டும் வேண்டும் என்று அவர்கள் ஸமாதானம்.

§ அத்வைத க்ரந்தங்களில் ஓரிடத்தில் ஸ்ரவணாதிகள் விதிக்கப்படுகிறதில்லை என்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஹேதுகூதத்தோஷாத் । ந வ ஜ்ஞாநஸாதநே வம்யநிவ்ருத்திந்ந ஹே

துத்வாத்தேஷாம் । ந ச ஜ்ஞாநமாத்ராத் பந்தநிவ்ருத்திர்ந த்ரு

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

திருப்பி உள்நோக்கும்படி செய்வதால், ஸ்ரவணம் முதலியன ஸ்ருதிவாக்யார்த்தம் நெஞ்சில் இறங்கும்படி செய்வதால் அவை வீணாகாது. கேவலம்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

என்று. 'ஸ்வபாவ ப்ரவ்ருத்த' என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு அநாதி காலமாய் ப்ரவ்ருத்தம் என்று பொருள். ‡ பிறகு ப்ரத்யக்ஷ விரோதத்தைப் பரிஹரிக்கிறார்—"ந ச ஜ்ஞானமாத்ராத்" என்று. எப்படி என்று கேழ்க்கக் கூறுகிறார்—"பந்தத்தின்"

அரும்பதம்:—

கிறார்கள். மற்றோரிடத்தில் ஸ்ரவணாதிகளும் விதிக்கப்படுகிறதென்கிறார்கள். விதியை ஒப்புக் கொண்டால் அந்த விதியின் ஆசரணத்தால் உண்டாகும் அத்ருஷ்டசக்தியை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டி வருமே, அதனால் தொலையும் பந்த மென்னும் ப்ரபஞ்சம் உண்மை யென்று ஏற்படுமே யென்று பயப்படுகிறார்கள். விதி உண்டென்றும், விதியில்லை யென்றும் இரண்டு விதமாக அவர்கள் சொல்லுவதால் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் "ஸ்ரவணம் முதலியதை விதிப்பது வீணுகுமே" என்று அவர்கள் விதி சொல்லுவதாக அனுவாதம் செய்வது தப்பல்ல வென்று இங்கே காட்டப் படுகிறது. இங்கே ஸ்ரீபாஷ்யத்திலுள்ள இரண்டு அனுவாத வாக்யங்களின் ஸ்தானத்தில் சங்கர பாஷ்யத்திலுள்ள வாக்யங்கள் பின்வருமாறு:— (i) ஆகையால் உள்ளபடி ப்ரஹ்மாத்ம விஷயமான ஜ்ஞானம் விதிக்கத்தக்க தல்ல." "அந்த விஷயத்தில் ஸ்ருதியிலுள்ள லிங், லோட், தவ்யங்களென்னும் விதிக்கும் விகுதிகள் கல்லில் ப்ரயோகிக்கப் பட்ட கத்தியின் கூர்மையைப் போல் மழுங்கி விதி சக்தியை இழக்கும்; ஏனெனில் ப்ரஹ்மத்தைத் தள்ளவும் முடியாது, செய்யவும் முடியாது" (ii) "ஆத்மாவைப் பார்க்க வேண்டும், கேழ்க்க வேண்டும், மனனம் பண்ண வேண்டும், த்யானம் பண்ண வேண்டும்" என்ற விதி (விதிச்சாயையான) ஸ்ருதி வசனங்களுக்கு என்ன ப்ரயோஜன மென்று கேட்டால், ஸ்வாபாவிக ப்ரவ்ருத்தி விஷயத்திலிருந்து புத்தியைத் திருப்புவதற்காக என்போம்

‡ 'ஸ்வபாவ ப்ரவ்ருத்த' என்ற இடத்தில் ஸ்வபாவ பதத்திற்கு ஸ்வபாவம் என்று பொருள் கொண்டால் நித்யமாகி விடும்; ஒரு நாளும் தொலையாமல் போம். 'ஸ்வபாவ ப்ரவ்ருத்த' என்பதற்கு அநாதி காலமாக ப்ரவ்ருத்திக்கும் என்று பொருள் கூறினால் அந்த தோஷம் இல்லை. பொய்யே யாயினும் இது அநாதி காலமாயிருக்கிறது என்ற கருத்து.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

𑌷𑍍𑌟𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌮𑍍, 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌕𑌾𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌿
𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃 । 𑌅𑌤 𑌏𑌵 𑌨 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌪𑌾𑌤𑌾𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌬𑌨𑍍𑌧
𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍, 𑌨 𑌹𑌿 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌰𑍂𑌪𑌸𑌰𑍍𑌪𑌭𑌯𑌨𑌿𑌵𑍃
𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌰𑌜𑍍𑌜𑍁𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑍇𑌣 𑌸𑌰𑍍𑌪𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌮𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 ।
𑌯𑌦𑌿 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌃 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌃, 𑌤𑌦𑌾 𑌹𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌾,
𑌸 𑌤𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌤𑌯𑌾 𑌨 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌃 । 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌬𑌨𑍍𑌧𑍋 𑌨

ஷ்டேதி வாச்யம், பந்தஸ்ய மித்யாரூபத்வேந ஜ்ஞாநோத்தரகாலம் ஸ்தி
த்யனுபபத்தே: ! அத ஏவ ந ஶரீரபாதாதூர்த்வமேவ பந்த
நிவ்ருத்திரிதி வக்தும் யுக்தம், ந ஹி மித்யாரூபஸர்ப்பபயநிவ்ரு
த்தி: ரஜ்ஜுயாதாத்ம்யஜ்ஞாநாதிரேகேண ஸர்ப்பவிநாஶமபேக்ஷதே !
யதி ஶரீரஸம்பந்த: பாரமார்த்திக:, ததா ஹி தத்விநாஶாபேக்ஷா,
ஸ து ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்ததயா ந பாரமார்த்திக: ! யஸ்ய து பந்தோ ந

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஜ்ஞானத்தால் பந்தம் தொலைவதை நாம் காணவில்லையேயென்று நீங்கள் ஆக்ஷேபிப்பதும் ஸரியல்ல. பந்தம் பொய்யானபடியால் ஜ்ஞானம் வந்தபிறகு அது நிற்கவே ந்யாயமில்லை. இந்தக் காரணத்தினாலேயே ஶரீரம் விழுந்த பிறகுதான் பந்தம் தொலையும் என்று சொல்லுவதும் அயுக்தம். கல்பிக்கப் பட்ட பொய் ஸர்ப்பத்தினிடமிருந்து பயம் தொலைவதற்கு பழுதையின் உண் மையின் அறிவைக்காட்டிலும் பாம்பைத் தடியால் அடித்துக் கொல்ல வேண்டுமென்ற அபேக்ஷையில்லையே. ஶரீரத்தின் ஸம்பந்தம் உண்மையா யிருந்தாலல்லவா அதைத் கொலைப்பதற்கு அபேக்ஷை யுண்டாகவேண்டும். அந்த ஶரீரம் ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேறானகையால் அது மெய்யாகாது.

ஸ்ருதப்ராகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

என்று. எப்படி பந்தத்தின் இருப்பு கூடாமற் போகும்? பந்தம் தொடர்ந்து இருந்து கொண்டிருக்கிறதே யென்கிற ஶங்கை 'எவனுக்கு பந்தம் உண்டோ' என்று தொடங்கி பின்னால் பரிஹரிக்கப் போகிறார். சொன்ன காரணத்தினாலேயே தேஹம் விழுந்து போவதை யபேக்ஷிக்க மாட்டாது என்று கூறுகிறார்— "அதனாலேயே" என்று. த்ருஷ்டாந்தத்தால் காட்டுகிறார்— "நஹி" என்று. த்ருஷ்டாந்தத்தில் காட்டிய அர்த்தத்தை வ்யதிரேக முறையாக ப்ரக்ருதமான தார்ஷ்டாந்திகத்தில் விவரித்துக் காட்டுகிறார்— "யதி" என்று. உண்மை யில்லை என்பதைக் கூறுகிறார்—"ஸ து"

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

நிவ்ருத்தி: தஸ்ய ஜ்ஞாநமேவ ந ஜாதமித்யவகம்யதே, ஜ்ஞாநகார்யா
தர்ஸநாத்! தஸ்மாத் ஸரீரஸ்திதிர்பவது வா மா வா வாக்யார்த்த
ஜ்ஞாந ஸமநந்தரம் முக்த ஏவாஸௌ! அதோ ந த்யாநநியோக

ஸ்ரீ பாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யாருக்கு பந்தம் தொலையவில்லையோ அவனுக்கு ஜ்ஞானமே பிறக்கவில்லை யென்று அறியவேண்டும். ஏனெனில்; அவனிடத்தில் ஜ்ஞானத்தின் கார்யம் காணவில்லையே. ஆகையால், ஸரீரம் நிற்கட்டும், நிற்காமல் போகட்டும்; அது எப்படிக்கிருந்தாலும் வாக்யார்த்த ஜ்ஞானம் வந்தவுடன் அந்த ஜ்ஞானம் வந்த வன் முக்தனே. ஆகையால் மோக்ஷம் த்யான நியோகத்தால் ஸாத்யமாகாது

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

என்று. விவாதத்திற்கு விஷயமாயிருக்கும் ப்ரபஞ்சம் பொய்-ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேருனதால், சிப்பியில் தோன்றும் வெள்ளி போல என்று தாத்பர்யம். ஜ்ஞானம் வந்ததற்குப் பிறகு பந்தம் அனுவர்த்தித்திருப்பதற்கு அனுபபந்தம் என்று சொன்னல் பந்தம் அனுவர்த்தித்திருக்கக் காண்கிறோமே என்று கேள்விக்கு கூறுகிறார். —"யாருக்கு" என்று. எவனுக்குத் தொலைய வில்லையோ அதாவது எவனுக்கு இன்னும் பந்தம் தொலையாததாகத் தோன்றுகிறதோ அவனுக்கு ஜ்ஞானமே பிறக்கவில்லை ஏனெனில் ஞானத்தின் கார்யத்தைக் காணோமே. காரண மில்லை யென்பதால் மட்டும் கார்ய மில்லாமை வ்யாபிக்கப் படாவிட்டாலும் காரணக் கூட்டம் என்கிற ஸாமக்ரியின் அபாவத்தால் கார்யாபாவம் வ்யாப்ய மாவதால் ப்ரமம் போவதற்கு தத்வ ஞானம் ஸாமக்ரியாதலால் ப்ரமம் தொலைவது ஏற்படாததால் தத்வ ஞானமும் இல்லை யென்று கல்பிக்கிறோம் ¶ ஆகையால் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விரோத மில்லை யென்று பொருள். ஞானம் பிறந்த பிறகு பந்தம் தொலைவதை முடிவு கட்டுகிறார்—"ஆகையால்" என்று. "ஸரீரத்தின் இருப்பு இருக்கட்டும் அல்லது போகட்டும்" என்று.

அநுபதம் :—

¶ ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானம் வந்தும் பந்தம் இருக்கிறதே என்று கேட்டால், யாருக்கு பந்தம் தொலைய வில்லையோ அவனுக்கு ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானமே சரியாகப் பிறக்க வில்லை யென்று பதில் சொல்லுகிறார்கள்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஸாயைர் ஸோக்ஷ் ஜதி நயாநவிஸோஷதயா ஸ்ருணவ்ஸ்ரிஃ, ஸுவி தா * ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ஸ்ரஹ்ம * தத்வமஸி * அயமாத்மா ஸ்ரஹ்மேதி தத்பதலக்ஷணைவ வஸ்துஸ்வரூபாயைந வியுத்பாதி ॥

ஸாத்யோ மோக்ஷ இதி நத்யாநவிஸோஷதயா ப்ரஹ்மணஸ்ஸித்திः, அபி து * ஸத்யம் ஜ்ஞாநமனந்தம் ப்ரஹ்ம * தத்வமஸி * அயமாத்மா ப்ரஹ்மேதி தத்பதலக்ஷணைவ பதஸமுதாயேந ஸித்யதீதி !!

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

த்யானவிதிக்கு ஸோஷமாக ப்ரஹ்மம் ஸித்திக்கமாட்டாது. "ப்ரஹ்மம் ஸத்யமும், ஜ்ஞானமும், அநந்தமுமாகும்." "அது நீ" "இந்த ஆத்மா ப்ரஹ்மம் என்கிற ப்ரஹ்மத்தையே போதிக்கும் வாக்யங்களால்தான் ப்ரஹ்மம் ஸித்திக்கிறது" என்று.

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கொஞ்சுத்திய தணியில் (தக்தபடத்தில்) தணி என்று தோற்ற மிருப்பது போல் ஸரீரத்தின் தோற்றம் அனுவர்த்திக்கட்டும் அல்லது போகட்டும் என்று பொருள். "இவன் முக்தனே" என்று. ஸம்ஸாரபந்தத்திற்கு வேர் அறுத்து விட்டபடியால் தக்தபடம் போலே கார்யகரமாகாது என்று தாத்பர்யம். பந்தம் தொலைவதற்கு நியோகத்தின் அபேக்ஷையில்லை ‡ என்பதை ஸாதிக்கும் ஹேதுக்களால் ப்ரஹ்மம் விதிக்கு ஸோஷமாக ஸித்திக்க முடியாது என்று எற்படுகிறது என்று கூறுகிறார்—"ஆனலோ" வென்று. ("ப்ரஹ்மத்தினிடமே தாத்பர்யமுடைய") என்று. பேதத்தை நிஷேதிப்பதில் தாத்பர்ய முள்ள வாக்யங்களால் நிர்விஸோஷமாக ப்ரஹ்மம் ஸித்திக்கிறதென்று அர்த்தம். அல்லது ஸித்தமான பொருளைச் சொல்லுவதில் நோக்குடைய வாக்யங்களாலேயே என்றும் அர்த்தம் சொல்லலாம் "ஸித்திக்கிறது" என்று. ப்ரஹ்மம் என்று தொக்கி நிற்பதாகக் கொள்ள வேணும்.

அரும்பதம் :—

‡ ப்ரஹ்மஜ்ஞானம் சரியாகப் பிறந்தவுடன் பந்தம் தொலைந்ததே யாகும். தேஹமிருந்தாலும் அவன் ஜீவன் முக்தனே யாவான். தேஹம் போன வுடனே த்யான விதியை அனுஷ்டித்த அத்ருஷ்டத்தால் பந்தம் அடியோடு தொலைகிறதென்று அத்வைதிகள் ஒப்புக் கொள்ளுகிறதில்லை. ஜ்ஞானம் பிறந்த வுடனே பந்தம் போய் விடுகிற தென்றும் த்யானத்ருஷ்டம் உண்டாகி அதனால் ஆகவேண்டிய கார்யம் ஒன்றுமில்லை யென்றும் அவர்கள் கொள்கை.

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

தத்ரயுக்தம் வாக்யார்த²ஜ்ஞாநமாத்ராத் பந்தநிவ்ருத்தியநுபப
த்தே:! யத்யபி மித்யாரூபோ பந்தோ ஜ்ஞாநபாத்ய:, ததாபி
பந்தஸ்யாபரோக்ஷத்வாத் ந பரோக்ஷரூபேண வாக்யார்த²ஜ்ஞா
நேந ஸ பாத்யதே! ப்ரத்யக்ஷாவபரோக்ஷஸர்ப்பப்ரதீதேள வர்த்த

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

[அத்வைதி செய்த பூர்வபக்ஷத்திற்கு த்யாக நியோக வாதி பதில் சொல்லுகிறார்.—] அது யுக்தமல்ல. ஏனெனில்; வாக்யார்த்த ஜ்ஞானத்தினால் மட்டும் பந்தம் தொலையுமென்பது உபபந்நமல்ல. பொய்யான பந்தம் ஜ்ஞானத்தினால் பாதிக்கத்தக்கதானாலும் பந்தம் நமக்கு ப்ரத்யக்ஷமாயிருப்பதால் பரோக்ஷமான வாக்யார்த்த ஜ்ஞானத்தினால் அது பாதிக்கப்படமாட்டாது. பழுதை முதலானதில் ப்ரத்யக்ஷமான ஸர்ப்பத்தின் தோற்றம் இருந்து

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

இதை த்யாக நியோகவாதி தூஷிக்கிறான்—"அது அயுக்தம் என்று ஆரம்பித்து". ஏனென்ற கேள்விக்கு கூறுகிறார்—"வாக்யார்த்த" என்று. ப்ரபஞ்சத்திற்கு மித்யாத்வத்தைச் சொல்லுபவர் ¶ ஜ்ஞானத்தினால் பந்தம் தொலைவதற்கு அனுபபத்தி எப்படிச் சொல்லுகிறார் என்று கேட்கக் கூறுகிறார்— "அப்படிக்கிருந்தாலும்" என்று. ஜ்ஞானத்தினால் தொலைதலை ஒப்புக்கொண்டாலும் அதற்கும் இதற்கும் வைஷம்யம் உண்டு என்று கூறுகிறார்— "அப்படிக் கிருந்தாலும்" என்று. காதின் வழியாய் கேட்கும் ஶாஸ்த்ர ஜ்ஞானமென்னும் பரோக்ஷ ஜ்ஞானம் ப்ரத்யக்ஷமான ப்ரபஞ்சப்ரமத்தை பாதிக்கமாட்டாதென்பதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் கூறுகிறார்—"கயிறு முதலியது" என்று. முதலியது என்கிற ஶப்தத்தினால் பூமியின் பிளப்பு முதலியது க்ரஹிக்கப்படும். ஸர்ப்பத்திற்கு எதிர்த்தட்டான ஜ்ஞானம் என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு கயிற்றின் ஜ்ஞானம் என்று அர்த்தம். அதனால் பயம் போகாவிட்டால் நம்பிக்கை யுள்ள

அநுபதம்—

¶ இவ்விரண்டு வாதிகளுக்கும் ப்ரபஞ்சம் பொய், ப்ரஹ்ம மொன்றே உண்மை, ஜீவன் ப்ரஹ்மமே தான்.

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

ஸாநாயாம் நாயம் ஸர்வத்ர ரஜ்ஜுரேஷ்டத்வாவோவதெஸ்ஜநித
வரோகஷஸவபுவிவரீதஜ்ஞாநநிவர்த்தநேந ஸர்பநிவ்ருத்திஸ்புநாஸ்
ஸுவோவதெஸஸ்ய து ஸர்பநிவ்ருத்திஹேதுத்வம் வஸ்துயாதாத்ம்ய
வரோகஷநிமித்தநிவ்ருத்திஹேதுத்வெந. ததா ஹி ரஜ்ஜுஸர்பஸ்ய
நஸர்யாஸ் வராவ்ருத்தேஃ புருஷஸ்ய நாயம் ஸர்பஸ் ரஜ்ஜுரேஷ
த்தயாவோவதெஸோந தத்வஸ்து யாதாத்ம்யதர்ஸநே ப்ரவ்ருத்தஸ்ததெவ

மாநாயாம் நாயம் ஸர்போ ரஜ்ஜுரேஷேத்யாப்தோபதேஸஜநித
பரோகஷ ஸர்ப்பவிபரீதஜ்ஞாநமாத்ரேண பயாநிவ்ருத்தி தர்ஸநாத்!
ஆப்தோபதேஸஸ்ய து பயநிவ்ருத்தி ஹேதுத்வம் வஸ்து யாதாத்ம்யாப
ரோகஷநிமித்தப்ரல்ருத்திஹேதுத்வேந! ததா ஹி ரஜ்ஜுஸர்ப்பதர்ஸ
நபயாத் பராவ்ருத்தஃ புருஷோ நாயம் ஸர்போ ரஜ்ஜுரேஷே
த்தயாப்தோபதேஸோந தத்வஸ்து யாதாத்ம்யதர்ஸநே ப்ரவ்ருத்தஸ்ததேவ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கொண்டே யிருக்கையில் "இது ஸர்ப்பமல்ல; இது கயிறுதான்" என்று ஆப்த ருடைய உபதேசத்தினால் ஸர்ப்பத்திற்கு விரோதமான பரோகஷ ஜ்ஞானமுண் டாவதால் மட்டும் பயம் நீங்குவதைக் காணவில்லை, ஆப்தோபதேஸம் பயத் தைத் தொலைக்கக் காரணமாவதற்கு வஸ்துவின் உண்மையை ப்ரத்யகஷமாய்க் கண்டு கொள்வதற்கு நிமித்தமான ஒரு ப்ரவ்ருத்தியை உண்டு பண்ணித்தான் பிறகு அதைச் செய்யவேண்டும். அதெங்ஙனேயென்றால்; பழுதைப் பாம் பைப் பார்த்து பயத்தினால் திரும்பின புருஷன் "இது பாம்பல்ல; பழுதை தான்" என்று ஆப்தர் சொல்லும் உபதேசத்தைக் கேட்டு அந்தப் பொரு ளின் உண்மையை நேரில் பார்ப்பதற்கு ப்ரவ்ருத்தித்து, அந்த வஸ்துவையே ப்ரத்யகஷத்தால் பார்த்து பிறகு பயத்திலிருந்து நீங்குகிறான். ஆப்த வாக்கி

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஆப்தருடைய உபதேஸ வாக்யம் வீணுகுமே என்று கேட்கக்கூறுகிறார்— "ஆப்த ருடைய உபதேசத்தின்" என்று. இதனால் முதல் ஸூத்ரத்தில் 'ப்ரபலமான ப்ர மாணத்தால் பாதிக்கப் பட்டு விட்டதால் பயம் முதலிய கார்யம் போய் விடுகிறது' என்கிற பாஷ்ய பங்க்தியின் அர்த்தம் தெளிவாகிறது. நம்பிக்கை யுள்ள ஆப்தரின் உபதேஸம், பயம் முதலிய கார்யத்தைத் தொலைப்பது கயிறு என்கிற வஸ்துவின் உண்மையைக் கண்ணால் கண்டு அபரோகஷமாகத் தெரிந்து கொள்வதற்குக் காரண மான ப்ரவ்ருத்தியை த்வாரமாக வைத்துக் கொண்டுதான் என்றல்லவோ அந்த பாஷ்ய பங்க்தியின் பொருள். இந்த அர்த்தத்தை த்ருஷ்டாந்தத்தில் விளக்குகிறார்— "ததா ஹி" என்று. அபரோகஷமான ஜ்ஞானமே அபரோகஷமான ப்ரபஞ்ச

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ப்ரத்யக்ஷேண த்ருஷ்ட்வா பயாந்நிவர்த்ததே ! ந ச ஸப்த ஏவ ப்ரத்யக்ஷ
ஜ்ஞாநம் ஜநயதீதி வக்தும் யுக்தம், தஸ்யாநிந்த்ரியத்வாத் ! ஜ்ஞாந
ஸாமக்ரீஷ்விந்த்ரியாண்யேவ ஹ்யபரோக்ஷஜ்ஞாதாநி ந சாஸ்யாநபிஜ்ஞம்
ஹிதபலகர்மாநுஷ்டாநம்ருதிதகஷாயஸ்ய ஸ்ரவணமநநநிதித்யா
ஸந விமுகீக்ருதபாஹ்ய விஷயஸ்ய புருஷஸ்ய வாக்யமேவாப
ரோக்ஷஜ்ஞாநம் ஜநயதி ! நிவ்ருத்தப்ரதிபந்தே தத்பரேபி புருஷே

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யமான ஸப்தமே ப்ரத்யக்ஷமான ஜ்ஞானத்தை யுண்டுபண்ணுகிறதென்று சொல்லுவது யுக்தமல்ல. ஏனென்றால்; சப்த ரூபமான அந்த வாக்யம் இந்த்ரியமல்ல. ஜ்ஞானத்தை யுண்டுபண்ணும் ஸாமக்ரிகளில் இந்த்ரியங்கள் தான் ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்தை ஸாதிக்கும். கர்மத்தினால் கிடைக்கக்கூடிய பலங்களை உத்தேசிக்காமலும், விரும்பாமலும், விஹிதமான கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதினால் பாப மலங்களைப் போக்கி ச்ரவணம், மனனம், நிதித்யாஸம் முதலியவைகளால் பாஹ்ய விஷயங்களில் பராங்முகனாகி அவற்றைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்காத புருஷனுக்கு மஹா வாக்யமே அபரோக்ஷமான ஜ்ஞானத்தை யுண்டுபண்ணுமென்று சொல்லவொண்ணாது. ஏனென்றால்; ப்ரதிபந்தங்கள் நீங்கி ப்ரஹ்மபரனாகவே யிருக்கும் புருஷனுக்குக் கூட ஜ்ஞா

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ப்ரமத்திற்கு விரோதியாகட்டும். வேதமென்னும் சப்தம் அபரோக்ஷமான ஜ்ஞானத்தை யுண்டு பண்ணு மென்று எதிரி சொல்லும் பதிலை ஆக்ஷேபித்துக் கூறுகிறார் — "ந ச" என்றும் ஹேதுவைக் கூறுகிறார் — "அதீன்" என்றும் வ்யாப்தியை விளக்கிக் காட்டுகிறார் — "ஜ்ஞான" என்றும். இந்த்ரிய மல்லாவிட்டாலும் வெளிச்சம் முதலியதற்கு அபரோக்ஷ ஜ்ஞானத்தை யுண்டுபண்ணும் தன்மையைக் கண்டிருக்கிறோமே யென்று ஹேதுவிற்கு வ்யபிசார தோஷம். இந்த்ரியத்தையே ப்ரதானமாக வுடைய காரணக் கூட்ட மென்னும் ஸாமக்ரி

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஜ்ஞாநஸாமக்ரீவிஶேஷாணாமிந்த்ரியாதீநாம் ஸ்வவிஷயநியமாதிக்ரமா
தர்ஶநேந ததயோகாத் ! ந ச த்யாநஸ்ய வாக்யார்த்தஜ்ஞாநோபா
யதா, இதரேதராஶ்ரயத்வாத் ! வாக்யார்த்தஜ்ஞாநே ஜாதே தத்விஷய

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

னத்தையுண்டுபண்ணும் ஸாதநங்களில் சிலதான இந்திரியம் முதலியவைகள் தங்கள் தங்களுக்கு ஏற்பட்ட விஷயங்களில் தான் ப்ரஸரிக்கக் கூடும் என்கிற நியமத்தை தாண்டுவதைக் காண்கிலோம். த்யானமென்பது வாக்யார்த்த ஜ்ஞானத்தைக் குறித்து ஸாதனமாகுமென்று சொல்லவொண்ணாது. ஏனெனில்; அப்படிச்சொன்னால் "வாக்யார்த்த ஜ்ஞானம் உண்டானால் அத

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யில் சோதனதால் என்று இங்கே தாத்பர்யம். 'ஜ்ஞானஸாமக்ரிகளுள்' என்கிற பாஷ்ய பதத்திலுள் இது ஸூசிக்கப் பட்டது. பரிகரங்களோடு கூடிய ஜ்ஞான ஸாமக்ரிகளான இந்திரியம், லிங்கம், ஶப்தம், உபமானம், அனுபபத்தி, அனுபலப்தி முதலியவற்றில் என்று அர்த்தம். † "இந்த்ரியங்களே" என்று வெளிச்சம் முதலியதனுல் ஸஹகரிக்கப்பட்ட என்று சேர்த்துக் கொள்ள வேணும். இந்திரியம் மட்டுமே யோகிக்கு மறைத்திருப்பது முதலியதைக் காட்டுகிறதே அப்படியே நாம் சொல்லும் உத்தமாதிகாரிக்கு ஶ்ருதிவாக்யமே ப்ரஹ்ம விஷயமாக அபரோக்ஷமான ஜ்ஞானத்தையுண்டுபண்ணு மென்று எதிரி சொல்லுவதை ஆக்ஷேபித்துப் பரிஹரிக்கிறார்—"ந ச" என்று. 'அஸ்ய' என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு இந்த புருஷனுக்கு என்று பொருள்.

அநுபதம்:—

† ப்ரமாணங்கள் 6 என்று சொல்லுவர். ப்ரத்யக்ஷம், அனுமானம், ஶப்தம், உபமானம், அர்த்தாபத்தி, அனுபலப்தி (அபாவம்) என்று. அவ்வாறையும் இங்கே கூறுகிறார். இந்திரிய மென்று ப்ரத்யக்ஷத்தையும், லிங்கம் என்று அனுமானத்தையும், ஸத்ருஶம் என்ற உபமானத்தையும், அனுபபத்தி என்று அர்த்தாபத்தியையும் மேலே குறித்திருக்கிறது. இங்கே ஜ்ஞான ஸாமக்ரியையைப் பற்றிப் பேசுவதால் ப்ரத்யக்ஷத்திற்குக் காரணமான இந்திரியத்தையும், அனுமிதிக்குக் காரணமான ஹேது என்னும் லிங்கத்தையும், உபமானத்திற்குக் காரணமான ஒற்றுமை என்னும் ஸாத்ருஶ்யத்தையும், அர்த்தாபத்திக்குக் காரணமான அனுபபத்தியையும், ப்ரமாணங்களின் பெயர்களாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறது

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

யாகம், யாகை நிவ்ருத்தை வாக்யார்த²ஜ்ஞானமிதி ! ந ச யாக

த்யாகம், த்யாகே நிர்வ்ருத்தே வாக்யார்த்தஜ்ஞானமிதி ! ந ச த்யாக

ஸ்ரீ பாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஞல் அறியப்படும் பொருள் விஷயமாக த்யானம் விதிக்கும். த்யானம் விதித்தால் அதனால் வாக்யார்த்த ஜ்ஞானம் உண்டாகும் " என்று இப்படி

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஹேதுவைக் கூறுகிறார்—" நீங்கின " என்று. " அநபிஸம்ஹித " என்று தொடங்கிய இரண்டு பதங்களையும் திருவுள்ளத்தில் வைத்துக் கொண்டு இரண்டு விசேஷணங்களைக் கூறுகிறார்—"ப்ரதிபந்தம் நீங்கி ப்ரஹ்மபரனாகவே இருப்பவனிடம்" என்று. 'ஸ்வ விஷய நியமத்தை அதிக்ரமிப்பதைக் காணுமையால்' என்கிற பாஷ்ய பதத்தில் விஷய என்கிற ஸப்தத்திற்கு ஸாத்யம் என்று பொருள். தன்னுலே ஸாதிக்கப்படும் ஜ்ஞானத்தை அதிக்ரமிக்கக் காணுதலால் என்று பொருள். ¶ ஸப்தத்தினுல் ஸாதிக்கபடும் ஜ்ஞானம் பரோக்ஷமே. ஸப்தமோ வென்றுல் தனக்கு ஸாத்யமான பரோக்ஷஜ்ஞானத்தைத் தாண்ட மாட்டாது என்று பொருள். மனமென்பது பரோக்ஷம், அபரோக்ஷம் ஆகிய இரண்டு ஜ்ஞானங்களுக்கும் பொதுவான காரணமாகையாலும், வேத ஸப்தமோ வென்றுல் அனுமானத்தில் ஹேதுவான லிங்கத்தைப் போல பரோக்ஷ ஜ்ஞானத்தை மட்டும் உண்டுபண்ண ஸமர்த்தமாதலாலும்,

---

அநுபதம்:—

¶ அந்தந்த ப்ரமாணம் அதற்கு விஷயமும் ஸாத்யமுமானதைத் தான் விளக்கும். காது பார்க்காது. கண் கேட்க்காது. அது போல் ஸப்த ப்ரமாணம் (ஆப்த வாக்யம்) ப்ரத்யக்ஷத்தை உண்டு பண்ண மாட்டாது. த்யான நியோகம் என்னும் த்யானுத்ருஷ்டத்தால் ஏற்படும் அத்ருஷ்ட ஸக்தியால் ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி அபரோக்ஷமான அனுபவம் உண்டாகுமே யல்லாது, அச்வைதிகள் சொல்லுவது போல் ஸப்தத்தாலே மட்டும் ப்ரஹ்மாபரோக்ஷ ஜ்ஞானம் உண்டாகா தென்று இந்த வாதியின் ஸக்ஷி. இந்தச் ஸக்ஷி நமக்கும் இஷ்டம். நமக்கும் அவர்களுக்கும் சில பொதுவான கொள்கைகள் உண்டு: (i) ஜீவன் முக்தியை ஒப்பாதது; (ii) ஸாப்தாபரோக்ஷத்தை ஒப்பாதது; (iii) மோக்ஷத்திற்கு ஒரு ப்ரகாரத்தில் த்யான ஜன்யமான அத்ருஷ்டத்தைக் காரணமாக ஒப்புக் கொள்ளுவது. இந்த மூன்று அம்சத்தையும் த்யான நியோக வாதி ஒப்புக் கொள்ளுவதாலும் இம்மூன்றையும் கொண்டே அத்வைத மதத்தை ப்ரதிவதனம் செய்யக்கூடுமாதலாலும், அத்வைத மதத்தைக் காட்டிலும் இந்த மதம் ஸ்ரேஷ்ட மென்று திருவுள்ளம் பற்றி இந்த மதத்தைக் கொண்டு அத்வைத மதத்தை ப்ரதிவதநம் செய்யப் பட்டது.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வாக்யாயஂ ஜ்ஞாநியொஜிஜ்ஞ விஷயக்வம், தயா ஸதி த்யாநஸ்ய வாக்யா

வாக்யார்த்தஜ்ஞாநயோர்பிந்நவிஷயத்வம், ததா ஸதி த்யாநஸ்ய வாக்யா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

அந்யோந்யாஸ்ரயம் வரும். த்யானத்திற்கு விஷயம் வேறு, வாக்யார்த்த

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யோகியின் மனஸோடு ஸாம்யமில்லை யென்று பொருள். * நல்லது—ஸப்தத் திலுலேயும் அபரோக்ஷமான ஜ்ஞானம் பிறக்கிறதே. 'பத்தாவது பேர்வழி நீயாவாய்' என்கிற வாக்யத்திலுல் பத்தாவது பேர்வழி நான் என்று அபரோக்ஷ ஜ்ஞானம் பிறப்பதைக் காண்கிறோமே என்று கேழ்க்கக் கூறுகிறார்—அப்படிக் கில்லை. பத்தாவது நீ என்று உபதேஸம் கிடைத்த பிறகு வேகமாக வரும் ப்ரத்ய க்ஷத்திற்கு உள்ள ஸாமக்ரியால் உண்டாகும் ஜ்ஞான்த்தால் முன் உண்டான பரோக்ஷ ஜ்ஞானச்சோடு பேதத்தை க்ரஹிக்க முடியாமலிருப்பதால் ப்ரத்யக்ஷத் தன்மையை ஆரோபமே செய்யப் படுகிறது. ‡ உபதேஸத்திற்கு முன்பே ஒன்பது பேர்களே

அநுபதம்—

* ப்ரதிபந்தகமான பாபங்கள் தொலைத்து வெளி விஷயங்களில் மனம் செல்லா மல் உள்ளேயே நோக்கும் மன துடையவன் யோகி. அவன் மனத்திலுல் மட்டும் அறிபவன். மனமெனும் கருவி இந்த்ரிய ஜ்ஞானமான ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும், பரோக்ஷ ஜ்ஞானமான அனுமானம் முதலியதற்கும் பொதுவானது. ஆகையால் யோகியின் மனது ப்ரத்யக்ஷம், பரோக்ஷம் இரண்டிற்கும் காரணமாகலாம். அனுமானத்தைப் போல ஆப்த வாக்ய மென்னும் ஸப்தமும் பரோக்ஷ ஜ்ஞானத்தை மட்டுந்தான் உண்டு பண்ணும். ஆகையால் ஸப்தம் யோகி மனஸுக்கு ஸமமாகாது.

‡ 'தஸமஸ்த்வமஸி' என்கிற உபதேஸ வாக்யம் "பத்தாவது பேர்வழி நான் தான் என்று தன் விஷயமான பத்தாமவன் என்னும் அபரோக்ஷ ஜ்ஞானத்தை உண்டு பண் ணுவதாக அத்வைதிகள் கதை சொல்லுவர். இதற்கு பதில் 10 சிறுவர்கள் சேர்ந்து ஆறு தாண்டினார்கள். 10-ப் பேரும் அக்கரை போய்ச் சேர்ந்தார்கள். 10-ப்பேரும் க்ஷேமமாய் அக்கரை சேர்ந்தோமா என்று பார்க்க வ்யக்திகளைக் கணக்கிட ஆரம்பித் தார்கள். ஒவ்வொருவனும் தன்னை விட்டு விட்டு பாக்கி 9-பேர்களே மட்டும் எண் ணினான். 10-வது மனிதனைக் காணோமே என்று எல்லோரும் அழுதார்கள். அங்கே வந்தவன் ஏன் அழுகின்றீர்கள் என்று கேட்டு அழுகைக்குக் காரணத்தைத் தெரிந்து கொண்டு 9-பேர்களைத் தொட்டுத் தொட்டு ஒன்றுவன், இரண்டாவன் என்று உரக்க எண்ணி 10-வது பேர் வழியைத் தொட்டி (காணுமற் போனதாக நினைத்த) "10-வன் நீ தான்" என்று சொன்னான். அப்படியே ஒவ்வொருவருக்கும் தொட்டுக் காண்பித்து

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

யது ஜ்ஞாநோபாயதா நஸ்யாத் நஹ்யந்யஜ்ஞாநஜ்ஞேயவ்யதிரேகே

ர்த்தஜ்ஞாநோபாயதா நஸ்யாத் ! நஹ்யங்யத்யாநமந்யேளங்முக்யமுத்பா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயம் வேறு என்று இவ்விரண்டிற்கும் விஷய பேதம்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

எண்ணின எண்ணிக்கையிலுள் உண்டான ஸம்ஸ்காரத்தின் பலத்தால் தாமதமே யில்லாமல் உடனே பத்தாவது என்ன என்கிற அபேக்ஷா புத்தி † உண்டாகிறது. எப்

அரும்பதம் :—

நீ 10-வதாவாய் என்று உபதேசித்தார். இந்த உபதேச வாக்யத்தால் தான் பத்தாமவன் என்று எல்லோருக்கும் அபரோக்ஷம் உண்டாகிற தென்று சொல்லுவர். தன்னைக் குறித்து தான் பத்தாவன் என்கிற உபதேசத்தைக் கேட்டு தானே பத்தாவது ஆளென்று ஓர் ஜ்ஞானம் உண்டாவதுண்டு. ஆனால் அந்த ஜ்ஞானத்தில் தான் என்னும் தன் ஸ்வரூபம் மட்டும் அபரோக்ஷம் (ஸ்வயம் ப்ரகாசம்), 10-வது என்பது அபரோக்ஷமல்ல. 1, 2, 3 என்று எண்ணுகையில் 2-வது, 3-வது என்கிற அபேக்ஷா புத்திகளில் கலப்போடு கூடிய மனதில் 10-வது என்ன என்கிற அபேக்ஷையைத் தீர்த்து இன்னது தான் பத்தாவது என்று தெரிந்து சொள்ளும் அறிவிற்கு இந்த வாக்யம் காரணமாகும். 10-வது என்று உண்டாகும் ஜ்ஞானம் அபரோக்ஷ மல்ல. "இது குடம்" என்று ஒருவர் பேசி குடத்தைக் காட்டும் பொழுது அதைக் கேள்க்கிறவனுக்கு குடத்தைப் பார்ப்பதனால் ப்ரத்யக்ஷம் ஏற்படுமே யல்லாது வாக்யத்தைக் கேட்பதனால் ப்ரத்யக்ஷம் ஏற்படுவதில்லை. குடத்தில் கண்ணைச் செலுத்துவதற்கு மட்டும் வாக்யம் காரணமாகும். ஒரே ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானம் இரண்டு ப்ரமாணங்களால் ஏற்படாது. அதிலேமேலாக ஜ்ஞானம் ஏற்படுவதில் இரண்டு ப்ரமாணங்களையும் பிரித்து எதனால் எந்த அம்சம் ஸித்திக்கிற தென்று நாம் சோதிக்கிறதில்லை. 10-வது என்னும் ஜ்ஞானத்தை அபரோக்ஷம் என்று நினைப்பதும் பேசுவதும் ப்ராந்தியே. இரண்டு ஜ்ஞானங்களையும் சோதித்துப் பிரிக்காததின் குற்றம். இந்த த்ருஷ்டாந்தமே ஸித்திக்காததால் இதைக் கொண்டு ப்ரஹ்மம் நீ என்று சொல்லும் வாக்யத்தைக் கேட்பதனால் தானே ப்ரஹ்மம் என்று அபேத ப்ரத்யக்ஷம் உண்டாவதாக பிறர் கூறி சொல்லுவது பயன் படாது.

† 10-வது ஆளைக் காணுமே என்று அழுது கொண்டிருந்தார்கள். 1-வன், 2-வன் என்று எண்ணி வந்து, 9 எண்ணி முடிந்ததும் 10-வன் யார் என்கிற, அபேக்ஷாபுத்தி (அறிய ஆசை) தீவ்ரமாயிருக்கிறதே. "நீ தான் பத்தாவன்" என்று காட்டிய தும் அபேக்ஷை பூர்ணமாகி, வேகமாக, நான் என்று தன் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய ஸ்வ

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

உயதி। ஜ்ஞாதாயஷ்டூதிவஹதிரூவவ்ய யூாநவ்ய வாக்யாயஷ்

கயதி ! ஜ்ஞாதார்த்தஸ்ம்ருதிலந்தநிரூபஸ்ய த்யாநஸ்ய வாக்யார்த்த

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

சொல்ல வொண்ணுது. அப்படிக்காணுல் த்யானம் வாக்யார்த்த ஜ்ஞாநத்தைக் குறித்து உபாயமாகமாட்டாது. ஒருபொருளின் விஷயமான த்யானம் வேறொரு பொருளில் ப்ராவண்யத்தை யுண்டுபண்ண மாட்டாதல்லவா ? அறியப்பட்ட விஷயத்தை இடைவிடாமல் தொடர்ச்சி

சுதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

படி இது குடம் என்று சொன்ன பொழுது குடத்தைப் பார்ப்பவனுக்கு அபரோக்ஷ ஜ்ஞானமானது கண் என்கிற இந்த்ரியத்தால் ஏற்படுகிறதே யொழிய இது படம் என்கிற வாக்யத்தால் ஏற்படுகிற தில்லையோ. வாக்யமோ அபரோக்ஷ ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணமான கண்ணின் வ்யாபாரத்திற்குக் காரணம் மட்டும் ஆகுமோ. அப்படியே பத்தாவது நீயாவாய் என்கிற வாக்யம் பத்தாவது நான் என்கிற அறிவுக்குக் காரணமான முன் வாஸனையோடு கூடிய அபேக்ஷிக்கப்படும் பத்தாவது வஸ்துவின் அறிதலுக்கு ஹேது வாகுமே யல்லாது அபரோக்ஷமான அனுபவத்திற்கு ஹேதுவாகாது. அந்தந்தப் பொருள் காணப்படுவதற்குவேண்டிய ஸாமக்ரியை முன்னிட்டுக் கொண்டு வரும் உபதேஸ வாக்யம் அதற்கு வேண்டிய ஸாமக்ரியாக மாட்டாது. "விவாதத்திலுள்ள ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானம் வாக்யத்தால் பிறப்பதல்ல-ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானமான படியாலே. 'நீ பத்தாவது' என்கிற வாக்யத்தைக் கேட்காதவனுக்கு ‡ 'பத்தாவது நான்' என்று உண்டாகும் அறிவைப் போல." "விவாதத்திலுள்ள வாக்யம் ப்ரத்யக்ஷமான அறிவை யுண்டு பண்ணுவ

அரும்பதம்:—

யம் ப்ரகாஸ ஜ்ஞானமும் 10-வன் என்ற ஸாப்த ஜ்ஞானமும் சேர்ந்து உண்டாவ தில் இரண்டையும் சாதாரணமாகப் பகுத்துப் பிரிக்கிற தில்லை.

‡ அவர்கள் சொல்லும் அனுமானத்திற்கு எதிர்த்தட்டாக இது ஓர் ப்ரத்யனுமானம். ஆனல் இது அவர்கள் அனுமானத்தைப் போலப் பழுதாகாது. அவர்கள் சொன்ன த்ருஷ்டாந்தம் நாம் ஒப்புக் கொள்ளாதது. அது அஸித்தம். இந்த த்ருஷ்டாந்தம் எல்லோரும் ஒப்புக் கொள்ளுவது. தாங்களாகச் சிறிது நேரம் திண்டாடி விட்டு, தன்னை விட்டு எண்ணினேமே என்பதைத் தானுகவே தெரிந்து கொண்டு, தான் 10-வன் என்று அறியும் போது அந்த ஜ்ஞானம் ஸாப்தத்தால் உண்டானதாகச் சொல்ல இடமில்லையே, அது தானுக உண்டான அபரோக்ஷ மென்றுதானே சொல்ல வேண்டும். இந்த த்ருஷ்டாந்தத்தை அவர்கள் ஆக்ஷேபிக்க முடியாது.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஜ்ஞானவ தேவுகூவேஜுநீயே । யெயஷ்ரவ்விஷயஜ்ஞானஸ்ய ஹே

ஜ்ஞானபூர்வகத்வமவர்ஜநீயம் ! த்யேயப்ரஹ்மவிஷயஜ்ஞாநஸ்ய ஹே

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யாய் நிஜைந்துகொண்டேயிருப்பது என்கிற த்யானம் வாக்யார்த்த ஜ்ஞா னத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டே வாவேண்டுமேயொழிய வேறு வழியால் வராது. ஏனென்றால்; த்யானம் செய்யப்படவேண்டிய ப்ரஹ்மத்தின் விஷ யமான ஜ்ஞானம்வேத ஸமூஹத்தின் அர்த்தத்தாலல்லது வேறு காரணத்தால்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தல்ல—வாக்யமான படியாலே. ப்ரத்யக்ஷமான அறிவை உண்டு பண்ணுகிறதில்லை யென்று ஒப்புக் கொள்ளப் படும் மற்ற வாக்யங்களைப் போல." (இப்படிக்கு இரண்டு அனுமானங்கள்). இப்படி அதி வேகமாக ஜ்ஞானகாரணங்கள் வேலை செய் வதால் பொருளின் உண்மையான தன்மையை நேரில் புலன்களால் அறிந்து தெளிந்து கொள்ளும்படி செய்வதற்கு வாக்யம் ஹேதுவாவதால் வாக்யத்தால் அப ரோக்ஷமான அறிவு ஏற்படுகிறதென்று சொல்ல இயலாது என்று பாஷ்ய தாத்பர் யம். வாக்யத்தால் ஏற்படும் "பத்தாவது நான்" என்கிற அறிவில் அந்த ஜ்ஞானத் திற்கு விஶேஷ்யமான 'நான்' என்னும் பொருள் ப்ரத்யக்ஷமாய் இருக்கும் காரணத்தி னால் மட்டும் அதோடு விஶிஷ்டமான மொத்த அறிவில் உள்ளடங்கிய விஶேஷணம் ஸமூஹத்திற்கும் ப்ரத்யக்ஷத்வம் ஏற்படுவதாகக் கூறி சொல்லக் கூடாது. நான் என் னும் பொருளோடு சேர்ந்து அனுபவத்திற்கு வருகிற எல்லாவற்றிற்கும் அபரோக்ஷத் தன்மை யுண்டென்கிற நியமமில்லை. ஸுகமும் துக்கமும் இப்பொழுது வருவதனால் முன்பு செய்திருந்ததாக அனுமிக்கப் படும் நல்வினை தீவினைகளை யுடைய புருஷ னுக்கு "நான் புண்யம் செய்தவன்" "நான் பாபம் செய்தவன்" என்கிற அறிவு உண்டாகும் பொழுது 'நான்' என்பதோடு கூட அனுபவிக்கப் படும் புண்யத்திற்கும் பாபத்திற்கும் ப்ரத்யக்ஷத்வம் கிடையாதே. * ஒரு தர்மத்திற்கு ஆஶ்ரயமான தர்மீ ப்ரத்யக்ஷமாவதால் மட்டும் அதோடு சேர்ந்துள்ள தர்மமும் ப்ரத்யக்ஷமாக வேண்டு மென்றால், மலையில் நெருப்பு உண்டு என்று புகை கண்ணுக்குத் தெரிவதால் அனுமிக் கப்படும் நெருப்புக்கும் ப்ரத்யக்ஷத்வம் வரத்தெரியும். இதெல்லாம் "ஸ்வவிஷய

அநுபதம்:—

* புண்யம், பாபம் இரண்டும் அத்ருஷ்டம். அவை ஈஶ்வராணுடைய ப்ரீதி, கோ பங்கள். ஈஶ்வரனே புலன்களுக்கு எட்டாதவன். அவனுடைய திருவுள்ளங்கள் நம் அறிவிற்கு எட்டாதவையே. ஸுகதுக்க பலன்களைக் கொண்டு நாம் புண்ய பாபங்களைச் செய்திருப்பதை ஊஹிக்க வேண்டும் அவை ப்ரத்யக்ஷமல்ல.

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

கூஞ்ஞாவாஸம்ஹவாஜ் । நச யூ்ஞாநநிமித்தம் ஜ்ஞாநம் வாக்யாந்தராஜந்யம்,

த்வந்தராஸம்பவாத் । நச த்யானமூலம் ஜ்ஞாநம் வாக்யாந்தராஜந்யம்,

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஸம்பவியாது. த்யானத்திற்குக் காரணமான ஜ்ஞானம் வேறுவாக்யத்தால் உண்

சீநதப்பாகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

நியமாதிக்ரமேண ததயோகாத் ' என்கிற பாஷ்ய வாக்யத்திற்கு அபிப்ராயம். * இப்படிக்கு ஸ்ப்தத்திற்கு அபரோக்ஷமான ஜ்ஞானத்தை யுண்டு பண்ண ஸாமர்த்யம் இல்லை யென்று தூஷிக்கப் பட்டது. இதற்கு மேல் ஒரு வாக்யத்தின் (அதாவது 'தத்த்வமஸி' என்னும் மஹா வாக்யத்தின்) பொருளை அறிவதற்கு த்யானம் உபாயமாகும் என்று சொல்லுவதை அந்யோந்யாஸ்ரய தோஷத்தைக் கொண்டு தூஷிக்கிறார் —"நச" என்று தொடங்கி. அந்யோந்யாஸ்ரய தோஷத்தைப்பரிஹரிப்பதற்காக த்யானம் தொடங்குவதற்கு முன்னிருந்த ஜ்ஞானம் வேறொன்றைப் பற்றியது, பின்னுலுண்டாகும் ஜ்ஞானம் வேறொன்றைப் பற்றியது என்று இரண்டுக்கும் விஷயம் வேறு என்று சொல்லுவது அயுக்தம் ‡ என்று கூறுகிறார்—"நச த்யான" என்று. ஏனென்று கேழ்க்கக் கூறுகிறார்— "அப்படியானால்" என்று. ஏன் உபாயமாகாது என்று கேழ்க்கக் கூறுகிறார்—"நஹ்யந்ய த்யாநம்" என்று. இரண்டிற்கும்

அநுபதம்:—

* அத்தத்த ப்ரமாணம் அதற்கு ஏற்பட்ட எல்லையைத் தாண்ட முடியாது.

‡ 'தத்த்வமஸி' என்கிற வாக்யத்தைக் கேட்டு அதன் பொருளைத் தெரிந்து கொண்டவுடனே ஸம்ஸார பந்தம் போக வில்லையே என்று கேட்டால், ஒரு தடவை கேட்டது போதாது; கேட்டதைப் பல தடவை ஒபாஸ்ருத்தி செய்து கொண்டு வந்தால் அந்த த்யான பலத்தால் ஒரு கால விசேஷத்தில் அந்த வாக்யத்தின் பொருள் திடீரென்று நெஞ்சில் அநுபவத்திற்கு வந்து, உடனே பந்தம் தொலையும் என்கிறார்கள். இதில் அந்யோந்யாஸ்ரய தோஷம் உண்டு. 'த்யானம்' என்பது என்ன? ஐக்யவாக்யத்தின் பொருளைத் திரும்பவும் திரும்பவும் இடைவிடாமல் நினைப்பது தானே: வாக்யத்தின் பொருளை அறிந்து தானே அதை த்யானம் செய்ய வேண்டும். த்யானத்திற்கு முன்பே வாக்யத்தின் பொருள் தெரிய வேண்டும், வாக்யத்தின் பொருளை நன்முய் உணர த்யானம் வேண்டும் என்று இப்படி அந்யோந்யாஸ்ரய தோஷம் வரும். முதலில் அறியப்படும் வாக்யப்பொருள் வேறு; பிறகு கடைசியில் பந்தத்தைத் தொலைக்கும் அறிவான வாக்யப் பொருள் வேறு; என்று பரிஹாரம் சொல்ல முடியாது. முன்பும் பின்பும் நினைக்கப்படும் வாக்யம் 'தத்த்வமஸி' என்கிற ஒரே வாக்யந்தானே: எத்தனை தடவை ஆவர்த்தி செய்தாலும் அந்த வாக்யத்திற்கு விஷயம் ஒன்று தானே

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

நிவர்தகஜ்ஞாநம் தத்த்வமஸ்யாதிவாக்யஜந்யமிதியுக்தம் ! த்யாநமூல
மிதம் வாக்யாந்தரஜந்யம் ஜ்ஞாநம் தத்த்வமஸ்யாதிவாக்யஜந்யஜ்ஞாநேநைக
விஷயம், பிந்நவிஷயம் வா ! ஏகவிஷயத்வே ததேவேதரேதராஸ்ரய

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

டாகிறதென்றும் பந்தத்தைப் போக்கடிக்கும் ஜ்ஞானம் 'தத் த்வமஸி' முதலிய மஹாவாக்யங்களால் உண்டாகிறதென்றும் சொல்லுவது யுக்தமல்ல. வேறு ஸ்ருதி வாக்யத்தால் உண்டாகிற ஜ்ஞானம் த்யானத்திற்குக் காரணமாகும் என்று நீங்கள் சொல்லும் ஞானம் 'தத் த்வமஸி' முதலிய மஹா வாக்யத்தால் ஏற்படும் ஜ்ஞானத்தோடு ஒரே விஷயமானதா அல்லது வேறு விஷயமானதா?

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

விஷயம் ஒன்றே யானாலும் ப்ரபஞ்சப்ரமத்தை மூடிவாகத் தொலைக்கும் வாக்யார்த்த ஜ்ஞானத்திற்கு த்யானத்தின் அபேக்ஷை யிருக்கலாம். த்யானத்திற்கு வாக்யார்த்த ஜ்ஞானத்தின் அபேக்ஷை யுண்டென்று எப்படிச்சொல்லலாம் என்று கேள்க்கக் கூறுகிறார்— "அர்த்தம் தெரிந்த" என்று. த்யானத்திற்குக் காரணமான ஜ்ஞானம் வேறொரு காரணத்தால் ஏற்படுவது. பின்னால் உண்டாகப் போகிற வாக்ய ஜந்ய ஜ்ஞானத்தால் அது ஏற்படுவதல்ல என்று இப்படி த்யானத்திற்கும் வாக்யார்த்த ஜ்ஞானத்திற்கும் காரணங்கள் வெவ்வேறாயிருப்பதால் அந்யோந்யாஸ்ரய தோஷம் பரிஹரிக்கப் பட்டதாகும் என்று பூர்வபக்ஷி சொல்லக்கூடியதை ஸங்கித்து இரண்டிற்கும் காரணம் வேறு வேறு என்று சொல்ல இயலாதென்கிறார்—"நியேய" என்று. "ஹேயத்வந்தராஸம்பவாத்" என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு ப்ரஹ்மம் ப்ரத்யக்ஷம் மூகிலிய ப்ரமாணங்களுக்கு விஷயமாகாததால் என்று பொருள். அதைப் பரிஹரிப்பதற்காக இரண்டுவாக்யமும் வெவ்வேறு என்று சொல்லுவார்களோ வென்று ஸங்கித்து அப்படிச் சொல்லுவது அயுக்தம் என்று கூறுகிறார்— "ந ச" என்று. விகல்பித்து தூஷிக்கிறார்—"த்யான ஸமம்" என்று. "இரண்டிற்கும் விஷயம் ஒன்றேயென்றால் முன் சொன்ன அந்யோந்யாஸ்ரய தோஷமே என்று". வேறு வாக்யத்தால் ஜ்ஞானம் உத்பத்தியாகுமென்றால் அதுவும் 'தத்த்வமஸி' வாக்யத்தால் உண்டாகும் ஜ்ஞானத்திற்கு ஸத்ருஸமான விஷய முள்ளதாயிருக்கவேண்டியதால் அந்த ஜ்ஞானத்திற்கும் த்யானத்தின் அபேக்ஷை வேண்டும், த்யானத்திற்கும் வாக்யார்த்த ஜ்ஞானத்தின் அபேக்ஷை வேண்டும் என்று இப்படி ஒன்றை யொன்று ஆஸ்ரயிக்கும் தோஷம் வருமென்று தாத்பர்யம். இரண்டு வாக்யங்களுக்கும் விஷயம்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

கூழி । ஹிஜவிஷ்யகே யூாநேந கதள நூவ்யாவாஹநாவம்ஹவ: ।
கிம் வ, யூாநஹ்ய யெயயூாத்ராஹ்யநேகவ்ய வம்ஹாவெகூஷகூாஞ்ஷ்ய வ
ஹ்ரு வ்ராஹெத்தகூவிஷயவாகூாயஜ்ஞாநொ தத்தள ஹ்ரூஷ்டஆரொண
நொவயொம ஹதி வாகூாயஜ்ஞாநஸாத்ராஹவிஹ்ராநிவ்ருத்திம் வதத:
ஸ்ரவணமநநிதித்யாஸநவிதீநாமாநர்த்தக்யமேவ யதோ வாக்யாதா

த்வம் ! பிந்நவிஷயத்வே த்யாநேந தத்தளங்முக்யாபாதநாஸம்பவ: !
கிம் ச, த்யாநய த்யேயஸ்த்யாத்ராத்யநேகப்ரபஞ்சாபேக்ஷத்வாந்நிஷ்ப்ரப
ஞ்சப்ரஹ்மாத்மைகத்வவிஷயவாக்யார்த்தஜ்ஞாநோத்பத்தௌ த்ருஷ்டத்வா
ரேண நோபயோக இதி வாக்யார்த்தஜ்ஞாநமாத்ராதவித்யாநிவ்ருத்திம் வதத:
ஸ்ரவணமநநிதித்யாஸனவிதீநாமாநர்த்தக்யமேவ யதோ வாக்பாதா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

என்று உங்களைக் கேட்போம். ஒரே விஷயமென்றால் அன்யோன்யாச்ரய தோஷம். இரண்டும் வெவ்வேறு விஷயமென்றால், த்யானத்தினால் மஹா வாக்யத்தின் ஜ்ஞானம் ஸரஸமாய் நெஞ்சிற் படும்படி செய்யும் என்பது அஸம்பாவிதம். மேலும், த்யானம் என்பது த்யானம் செய்யப்படும் பொருள். த்யானம் செய்பவன் முதலிய அனேக பேதங்களை அபேக்ஷித்திருப்பதால், ப்ரபஞ்சம் நீங்கி ப்ரஹ்மமும் ஆத்மாவும் ஒன்று என்னும் ஐக்யத்தை விஷயீகரிக்கும் வாக்யார்த்த ஜ்ஞானம் உண்டாவதில் த்ருஷ்டமான வழியாக உபயோகப்படக்கூடியதல்லவாகையால் வாக்யார்த்த ஜ்ஞானத்தினால் மட்டும் அவித்யை அடியோடு நிவ்ருத்தியாகும் என்று சொல்லுகிறவருக்கு ச்ரவணம், மனனம், நிதித்யாஸனம் இவைகளை விதிக்கும் சாஸ்த்ரம்

ச்ரீருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

வேறு என்று சொல்லும் சுருதியிலுள்ள தூஷணத்தைக் கூறுகிறார்— "வேறு" என்று. த்யாநம் என்பது வாக்யார்த்த ஜ்ஞானத்திற்கு விரோதியே யாகும் என்று கூறுகிறார்— "மேலும்" என்று. "த்யாநம் செய்கிறவன் முதலிய" என்கிற பாஷ்ய பதத்தில், 'முதலிய' என்கிற பதத்திற்கு சாந்தி முதலிய குணங்கள் என்று பொருள். (த்ருஷ்ட முறையாக) அத்ருஷ்ட வழியாக உபயோகப்படுவதை அத்வைதிகள் இதனால் தொலைக்கப் பட வேண்டிய ப்ரபஞ்ச மென்கிற பேத வாஸனை ஸத்யம் என்று ஏற்பட்டு விடுமோ வென்று பயந்து விட்டு விட்டார்கள் என்று த்யாந நியோகவாதியின் அபிப்ராயம். கேவலம் வாக்யார்த்த ஜ்ஞானத்தால் மட்டும் அஜ்ஞானம் தொலையும் என்பதை நிரஸித்ததால் ஜீவன்முக்தி பென்று அவர்கள் சொல்லுவதும் நிரஸிக்கப் பட்ட தாகும் என்று கூறுகிறார்— "யாது கார

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வரோக்ஷ ஜ்ஞாநாஸம்பவாத்வாக்யார்த்தஜ்ஞாநேநாவித்யா நிவர்த்
தே, யத ஏவ ஜீவந்முக்திரபி தூரோத்ஸாரிதா । கா யெயம் ஜீவ
ந்முக்திः । ஸஶரீரஸ்யைவ மோக்ஷ இதி சேத், மாதா மே வந்த்யேதி
வதஸங்கதார்த்தம் வசः, யதஸ்ஸஶரீரத்வம் பந்தः, அசரீரத்வமேவமோக்ஷ
இதி த்வயைவ ஸ்ருதிபிருபபாதிதம் ! அத ஸஶரீரத்வப்ரதி

ஸ்ரீ பாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கள் வீணேயாகும். இப்படி ப்ரத்யக்ஷஞானம் வாக்யத்திலிருந்து உண்டா
வது அஸம்பாவிதமாகையால் வாக்யார்த்த ஞானத்தினால் அவித்யை நிவ்ருத்
திக்கமாட்டாது என்கிற காரணத்தினாலேயே ஜீவன்முக்தி யென்பதும் வெகு
தூரம் தள்ளுபட்டு ஓடிப்போம். நீங்கள் சொல்லும் ஜீவன்முக்தி யென்பது
என்ன ? ஸரீரத்தோடு இருப்பவனுக்கே மோக்ஷம் அதுவாகும் என்பீரோ,
என் தாயார் மலடி என்பதைப்போல் உம்முடைய பேச்சு அஸங்கதமாகும்.
எனென்றால்; ஸரீரத்தோடு கூடியிருப்பது பந்தமென்றும், ஸரீரமில்லாம
லிருப்பதே தோஷமென்றும் உம்மாலேயே ஸ்ருதிகளைக்கொண்டு உபபாதிக்
கப்பட்டிருக்கிறது. ஸரீரத்தோடு இருப்பதாகத் தோன்றிக்கொண்டே

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ணம் பற்றி" என்று. "வெகுதூரம் வெரட்டப் பட்டது" என்கிற பாஷ்ய பதத்
திற்கு வாக்யத்தினால் அபரோக்ஷ ஜ்ஞானம் ஒருக்கால் ஏற்படுமானாலும் அதைப்
போன்ற பரஸ்பர விரோதத்தினால் ஜீவன்முக்தி நிரஸ்தமாகும். வாக்யத்திலிருந்து
அபரோக்ஷ ஜ்ஞானம் பிறப்பது ஸம்பவிக்காதாகையால் வெகு தூரம் தள்ளி விடப்
பட்டதாகும் என்று தாத்பர்யம். "இது என்ன" என்று. இம் என்கிற வாக்ய
ஸ்பத்திற்கு பரிஹாஸமான நிந்தையில் தாத்பர்யம். அல்லது ஒரு விகல்பத்தில்
அபிப்ராயம் கொண்டு கேள்வியாகவும் கொள்ளலாம். இந்த ஜீவன்முக்தியின் ஸ்வ
ரூபம் எப்படி யென்று ஸங்கித்துக் கேழ்க்கிறார்—"ஸரீரத்தோடு" என்று. ஒன்
றுக் கொன்று விரோத மிருப்பதைக் காட்டுகிறார்—"என் தாயார்" என்று. விரோ
தத்தை உபபாதிக்கிறார்—"யத:" என்று. இந்த விரோதத்தைப் பரிஹரிப்பதற்
காக அவர்கள் சொல்லக் கூடியதை ஸங்கிக்கிறார்—"அத" என்று. ஸரீரத்தோடு

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

ஹாஹெ வத³ஸாதே⁴ யஷ்யாயம் ப்ரதிஹாஹோ மியேதி ப்ரதயஃ, தஸ்ய ஸஶரீரத்வநிவ்ருத்திரிதி। ந மியேதி ப்ரதயெந ஸஶரீரத்வம் நிவ்ருத்தம் ஹெது கரணம் ஸஶரீரத்வநிமி³த்தத்வாத், ஸஜீவதோபி முக்திஸ்ஸஶரீரத்வமித்யாப்ரதிபாஸநிவ்ருத்திரேவெதி கோயம் ஜீவந்முக்தி

பாஸே வர்த்தமாநே யஸ்யாயம் ப்ரதிபாஸோ மித்யேதி ப்ரத்யயः, தஸ்ய ஸஶரீரத்வநிவ்ருத்திரிதி! ந மித்யேதி ப்ரத்யயே ஸஶரீரத்வம் நிவ்ருத்தம் ஹேத்வாதி³கம் ஸஶரீரஸ்ய முக்திः, அஜீவதோபி முக்திஸ்ஸஶரீரத்வமித்யாப்ரதிபாஸநிவ்ருத்திரேவேதி கோயம் ஜீவந்முக்தி

ஸ்ரீ பாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யிருக்கையில் அப்படித் தோன்றுவது பொய் யென்கிற எண்ணம் எவனுக்கு உண்டாகிறதோ அவனுக்கு ஸஶரீரத்வம் போய்விட்டதென்று சொல்லுகிறேமென்றால்; அது கூடாது. பொய் யென்கிற எண்ணத்தினால் ஸஶரீரத்வமே போய்விடுகிறதென்றால் ஶரீரமிருப்பவனுக்கு முக்தி யென்பது எப்படிக் கூடும்? உயிரில்லாதவனுக்குக்கூட ஶரீரம் இருப்பதென்கிற பொய்த் தோற்றத்தின் நிவ்ருத்தியே முக்தியாகுமாதலால் உயிரோடிருப்பவனுக்கு முக்தியென்று ஜீவன்முக்தி சொல்லுவதில் என்ன விசேஷம்? ஶரீரத்தோ

சீநுதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

இருக்கும் நிலைமை போகும் என்று சொல்வதற்கு ஸஶரீரத்வத்தின் வேறாகுதல் போம் என்று ஜீவன்முக்தி வாதியின் அபிப்ராயம். அதை தூஷிக்கிறார்—"இல்லை" என்று, ஶரீரம் ஸத்ய மென்று அவர்கள் ஒப்புக் கொள்ளாததால் அது அழிந்து போய்த் தொலைத்தது என்று அவர்கள் சொல்லுவதில்லை. ஆகையால் அதன் தோற்றம் தொலையு மென்றுவது அதன் தோற்றம் உண்மை என்கிற அபிமானம் தொலையு மென்றுவது அவர்கள் சொல்ல வேணும் என்று அபிப்ராயப் பட்டு முதல் பக்ஷத்தை விவரித்துக் கூறி அதனால் அவர்களுக்கு இஷ்டம் ஸித்திக்காது என்று தூஷிக்கிறார்—"அப்பா!" என்று. "ஸஶரீரத்வம்" என்கிற பாஷ்யத்தில் பதத்திற்ஶரீர மிருப்பது போல் தோற்றம் என்று பொருள். ஏனென்றால் அடுத்த வாக்யத்தில் தோற்றம் என்கிற ஶப்தத்தையே ப்ரயோகிக்கிறார்—"ஶரீரமுள்ளவனுக்கு முக்தி எப்படிக் கூடும்" என்று. ஶரீரமுள்ளவனுக்கு முக்தி எப்படிச் சொல்லக் கூடும் என்று பொருள். அதையே உபபாதிக்கிறார்—'உயிரில்லாதவனுக்கு" என்று "மித்யாப்ரதிபாஸம்" என்கிற பாஷ்ய ஶப்தத்திற்கு ப்ராந்திஜ்ஞானம் என்று தாத்பர்யம். உயிரோடிருப்பவனுக்கும், இல்லாதவனுக்கும் முக்திகளுக்கு பேத மில்லாததால் ஶரீரமுள்ளவனுக்கு முக்தி யுண்டு என்று சொல்ல இயலாது என்று தாத்பர்யம். இரண்டாவது பக்ஷத்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ரிதி விமோஷ: । அத ஸஶரீரத்வப்ரதிபாஸோ வாயிதோஷி
யஸ்ய ஶ்வம்ஜ்ஞாநவந்நவதுதே, ஸ ஜீவந்முக்த இதி சேத்,
ந । ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தஸகலவஸ்துவிஷயத்வாத் பாதகஜ்ஞாநஸ்ய
காரணஸ்தாவித்யாகர்மாதிதோஷஸ்ஸஶரீரத்வப்ரதிபாஸோ ஸஹ

ரிதி விமோஷ:! அத ஸஶரீரத்வப்ரதிபாஸோ பாதிதோபி
யஸ்ய த்விசந்த்ரஜ்ஞாநவதநுவர்த்ததே, ஸ ஜீவந்முக்த இதி சேத்,
ந! ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தஸகலவஸ்துவிஷயத்வாத் பாதகஜ்ஞாநஸ்ய
காரணஸ்தாவித்யாகர்மாதிதோஷஸ்ஸஶரீரத்வப்ரதிபாஸோ ஸஹ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

டிருப்பதாகத் தோற்றம் பாதிக்கப்பட்டுப்போனலும் இரட்டைச் சந்திரன் என்கிற ப்ரமஜ்ஞானம்போல் யாருக்குப் பின்பும் தொடர்ந்து வருகிறதோ அவன் ஜீவன்முக்தனுவான் என்று நீங்கள் சொன்னல் அதுவும் ஸரியல்ல. ஏனென்றல்; மஹா வாக்யத்தாலுண்டாகும் பாதகஜ்ஞானம் ப்ரஹ்மம் தவிர மற்றெல்ல வஸ்துக்களையும் பாதித்து விடவேண்டும். (ப்ரமமான தோற்றத்திற்கு) காரணமான அவித்யை, கர்மம் முதலிய தோஷம் ஸரீரத்தின் தோற்றத்தோடு கூட அந்த பாதகஜ்ஞானத்தாலேயே பாதிக்கப்பட்டு விடுவதால்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தை ஸங்கிக்கிறார்—"அத" என்று. இங்கே முன்பு பாஷ்யத்தில் ஸரீரமிருப்பதின் தோற்றம் இருக்கையில் என்று தொடங்கிய க்ரந்தத்தின் தாத்பர்யம் பாஷ்யகாரரால் விவரித்ததாகிறது. தூஷிக்கிறார்—"இல்லை" என்று. ஏனென்று கேள்க்கக் கூறுகிறார்—"ப்ரஹ்மம்" என்று. "அவித்யா கர்மாதி" என்கிற பாஷ்ய பதத்தில் ஆதி பதத்தால் வாஸனை யென்பது க்ரஹிக்கப் படுகிறது. அதனலேயே பாதிக்கப்படும் என்கிற பாஷ்ய பதங்களுக்கு பாதக ஜ்ஞானத்தால் பாதிக்கப் படும் என்று பொருள். இரட்டைச் சந்திரன் தோற்றம் முதலியதில் ஸாதிக்கபடுவதற்கும் மறுபடியும் தோற்றம் என்கிற பாதிதாநுவ்ருத்தி காணப்படுகிறதே என்று எதிரி சொல்லுவதை ஸங்கித்து பதில் கூறுகிறார்—"இரட்டைச் சந்திரன் முதலிய விடத்தில்" என்று. ரஜ்ஜு என்னும் பழுதைக்கயிறு கயிறே தான் என்று உண்மை தெரிவதால் சிப்பியில் வெள்ளி யென்கிற ப்ராந்தி தொலையாதே யென்று தாத்பர்யம். முதல் ஸூத்ரத்தில் 'பாதிதாநுவ்ருத்தி' என்னும் கருத்தை நிராகரிக்கும் பொழுது தோஷம் வாஸ்தவமான படியால் அது ஜ்ஞானத்தால் பாதிக்கப் படமாட்டாதாகையால் ப்ராந்தி அனுவர்த்திக்கிறது என்று கூறப்பட்டது. இங்கோ வென்றல், சந்த்ரன் ஒன்றே யென்கிற பாதக ஜ்ஞானத்திற்கு கண்ணிலுள்ள தோஷம் விஷயமாகாததால் அது பாதிக்கப் படாததால் சந்த்ரனிரண்டு என்கிற ப்ராந்தி

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

தெதெவ வாயித உதி வாயிதாநுவ்ருத்திநு ஸுயதெ வதுஸுழி।

தேஸைவ பாதித இதி பாதிதாநுவ்ருத்திர்ந ஸுக்யதே வக்தும் !

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பாதிக்கப்பட்டதற்கும் பின் தொடர்ச்சி என்கிற பாதிதாநுவ்ருத்தி சொல்லக்கூடியதல்ல. சந்திரன் இரண்டு என்கிற ப்ராந்தி ஜ்ஞானத்தில் அந்தத்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஜ்ஞானம் தொடர்ந்துவருகிறது என்று கூறப்படுகிறது என்று பேதம். பழைய மாயாவாதியும் எல்லாம் மித்யை பென்பதைச் சொல்லுவதால் இப்படி பேதம் கூறப்பட்டது. ¶ ஜீவன்முக்தி பென்பதற்கு ஸ்ருதியின் விரோதத்தைக் காட்டுகிறார்—

அநுபதம்—

¶ பழைய மாயாவாதி என்பவர் இங்கே த்யானநிஷ்டாவாதி. அவர் தேஹமும் தொலையும்போதுதான் ஸம்ஸாரம்தொலையும் என்கிறார். தத்த்வமஸி வாக்யத்தின் பொருளின் ஜ்ஞானம் வந்ததும் முக்தி வருவதாக அவர் சொல்லுகிறதில்லை. அவர் மதப்படி வாக்யார்த்த ஜ்ஞானம் வந்தபிறகு அதை தேஹத்தின் முடிவுவரை த்யானம் செய்து கொண்டே யிருக்க வேண்டும். த்யானவிதிக்ய யனுஸரித்து த்யானம் செய்வதனால் தேஹத்தை விடும்பொழுது ஓர் அத்ருஷ்ட முண்டாகி அதுபர்யந்தம் ஐக்யவாக்கியத்தை ஆவ்ருத்தி செய்ததால் உண்டாகும் ஐக்யஜ்ஞானம் அந்த அத்ருஷ்ட பலத்தினால் ஐக்ய ஸாக்ஷாத்காரமாக ஏற்படுகிறது. அந்த ஸாக்ஷாத்காரம் வந்ததும் ப்ரபஞ்சம் பாதிக்கப் பட்டுத் தொலைகிறது. முதல் ஸூத்ரத்தில் ஸ்ரீபாஷ்ய காரர் பாதிதத்திற்கு அநுவ்ருத்தி கூடாதென்று தூஷித்த ப்ரகாரம் வேறு; இங்கே அதையே பழைய மாயாவாதி தூஷிக்கும் ப்ரகாரம் வேறு. கண்ணிலுள்ள தோஷ தோஷத்தால் சந்திரன் இரண்டென்று கலக்கம் உண்டாகும். சந்திரன் ஒருவனே இரட்டையல்ல என்று நம்பிக்கையுள்ள ஆப்தர் சொன்னலும் சந்திரன் இரண்டு என்கிற கலக்கம் போக வில்லையே என்று அத்வைதிகள் தங்களுக்கு அநுகூலமாக காட்டும் த்ருஷ்டாந்தம். கண்ணிலுள்ள தோஷம் ஸத்யமாகையால் இந்த தோஷம் உள்ளளவும் இரட்டைச் சந்திரன் என்கிற பொய்த் தோற்றம் அநுவர்த்திக்கலாம்; உங்களுக்கு ப்ரபஞ்சம் பொய்யாயிற்றே; அது எப்படித் தொலையாமல் நிற்கலாம் என்று நாம் முன்பே தூஷித்தோம். ப்ரபஞ்சம் பொய்யென்று இந்த வாதியும் சொல்லுவதால் இது விஷயத்தில் நம்மைப் போல் இவர் தூஷிக்கமுடியவில்லை. கண்தோஷம் ஸத்யமானதால் என்று இவர் பேசமுடிய வில்லை. ஆகையால் இவர் வேறு விதமாக தூஷிக்கிறார். அதெப்படி ?— ''சந்திரன் இரண்டு'' என்று ப்ராந்தியான தோற்றம். அந்தப் பொய்த் தோற்றத்திற்கு மூல காரணம் கண்ணிலுள்ள வ்யாதி அந்த வ்யாதி

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

[illegible]

த்விசந்த்ராதேள தது தத்ப்ரதிபாஸஹேதுபூதகதோஷஸ்ய பாதக ஜ்ஞாநபூதசந்த்ரைகத்வஜ்ஞாநாவிஷயத்வேநாபாதிதத்வாத் த்விசந்த்ரப்ரதி பாஸாநுவ்ருத்திர்யுக்தா ! கிஞ்ச, * தஸ்ய தாவதேவ சிரம் யாவந்ந விமோக்ஷ்யே அத ஸம்பத்ஸ்யே இதி ஸத்வித்யா நிஷ்டஸ்ய ஸரீரபாதமாத்ர மபேக்ஷதே மோக்ஷ இதி வதந்தீயம் ஸ்ருதிः ஜீவந்முக்திம் வாரயதி ! ஸைஷா ஜீவந்முக்திராபஸ்தம்பேநாபி நிரஸ்தா * வேதாநிமம் லோக

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தோற்றத்திற்குக் காரணமான கண்ணின் காசகாமாலாதி தோஷம் சந்த்ரன் ஒருவனே என்கிற பாதக ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாகாததால் அதனால் பாதிக்கப்படுகிறதில்லையாதலால் சந்திரன் இரண்டு என்கிற ப்ராந்தியான தோற்றம் அநுவர்த்திப்பதென்பது யுக்தமாகும். மேலும், "ஸத்வித்யா நிஷ்டனுக்கு ப்ரஹ்மஸம்பத்தி வருவதற்கு ஸரீரத்திலிருந்து விடுதலையாவது மட்டும்தான் தாமதம்" என்கிற ஸ்ருதி அவனுக்கு மோக்ஷம் கிடைப்பதற்கு ஸரீரம் கீழேவிழ வேண்டியதொன்றுதான் அபேக்ஷை யென்று சொல்லுகிற இந்த ஸ்ருதி ஜீவன்முக்தி பக்ஷத்தை அடியோடு தள்ளிவிடுகிறது. நீங்கள்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

"மேலும்" என்று ஸ்ம்ருதி விரோதத்தைக் கூறுகிறார்—"இந்த ஜீவன்முக்தி" என்று. ஆபஸ்தம்பஸூத்ரவசனத்தில் வேதங்களே யென்கிற ஸப்தத்திற்கு தர்மார்த்த காமங்களுக்கு ஸாதனமான வைதிக கர்மங்களே யென்று பொருள். அவற்றின் பலத்தை ஆபஸ்தம்ப ஸூத்ரத்தில் சொல்லுகிறார்— "இந்த லோகத்

அநுபதம் :—

தோஷம் பின்பு ஆப்தர்கள் சந்திரன் ஒன்றே என்று சொல்லும் வாக்யத்தால் ஏற்படும் ஞானத்திற்கு விஷயமாவதில்லை. பின்புள்ள ஸரியான ஜ்ஞானத்தில் விஷயமாகாததை அதனால் பாதிக்க முடியாது.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ऽऽ-ஊ வரிதஞ்ஜ்யாத்தாநஸிஹ்ஹெஷு। வ-ஒ கேஷ்ஒவ்ராவணம் தவ்ரா ஹ

'மமுஞ்ச பரித்யஜ்யாத்மாநமந்விச்சேத்! புத்தே கேஷமப்ராபணம் தச்சா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

சொல்லும் ஜீவன்முக்தி; ஆபஸ்தம்பராலும் பின்வருமாறு நிரூபிக்கப்பட்டது "வேதங்களையும் இந்த லோகத்தையும் அந்தப் பரலோகத்தையும் தள்ளி விட்டு ஆத்மாவை மட்டும் தேடவேண்டும். ஜ்ஞானம் வந்தவுடனே முக்தி

ஸ்ரீருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தையும் அந்த லோகத்தையும்" என்று. "புத்தே" என்னும் அந்த ஸூத்ர பதத்திற்கு வாக்யார்த்த ஜ்ஞானம் பிறந்தவுடன் என்று அர்த்தம். "கேஷமப்ராபணம்" என்கிற பதத்திற்கு மோக்ஷம் என்று அர்த்தம். "அந்த ஸாஸ்த்ரங்களுக்கு விருத்தம்" என்கிற ஆபஸ்தம்பர் வாக்யத்தில் ஸாஸ்த்ரங்களோடு என்கிற பன்மைக்கு வாக்யார்த்த ஜ்ஞானத்திற்குப் பிறகு உபாஸனத்தை விதிக்கும் வேதாந்த வாக்யங்களோடும், "ஆயுஷ் காலம் முழுவதும் அவன் இப்படியே ஆவ்ருத்தி செய்து கொண்டு" என்று பரமபத ப்ரயாணம் வரையில் உபாஸனத்தின் அனுவ்ருத்தியைச் சொல்லும் ஸாஸ்த்ரங்களோடும், மோக்ஷம் இந்த ஸரீரம் விழுந்து விடுவதை மட்டும் அபேக்ஷித்திருக்கும் என்பதைச் சொல்லும் வாக்யங்களோடும் "அந்த ஸுஷும்ணா நாடியால் மேலே கிளம்புகிறவன் அம்ருதத்வத்தை யடைகிறான்" என்று ஒரு குறிப்பிட்ட நாடி வழியாக வெளிக் கிளம்ப வேண்டியதைச் சொல்லும் ஸாஸ்த்ரங்களோடும், அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தால் ஒரு குறிப்பிட்ட தேஸத்தை யடைவதைச் சொல்லும் வாக்யங்களோடும் இப்படி அநேக ஸாஸ்த்ரங்களோடு விரோதம் வருமென்று பொருள். § "விப்ரதிஷித்தம்" என்கிற ஸூத்ரபதத்திற்கு விரோஷமாய்

அநுபதம்:—

§ இங்கே பாஷ்யத்தில் ஜீவன்முக்திக்கு ஸ்ருதி விரோதமும் ப்ரத்யக்ஷ விரோதமும் உண்டென்று காட்டுவது போல் ஆபஸ்தம்பர் முதலில் அநேக ஸ்ருதிகளுக்கு விருத்தம் என்பதைக் கூறிப் பிறகு ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விருத்தமென்றும் கூறுகிறார். 'விப்ரதிஷேதம்' ஸமமான பலத்தை யுடைய ப்ரமாணங்களுக்குள் விரோதத்தைச் சொல்லும். இங்கே சில ஸ்ருதிகள் ஜீவன் முக்தியையும் பல ஸ்ருதிகள் ஜீவன் முக்தி இல்லை யென்பதையும் சொல்லுகிறபடியால் அநேக ஸ்ருதிகளை யனுஸரித்து அதற்கு விரோத மன்னியில் ஜீவன் முக்தியைச் சொல்லும் சில ஸ்ருதிகளுக்குப் பொருள் கொள்ளவேண்டுமென்பதைக் காட்ட ஆபஸ்தம்பர் ஸூத்ரத்தில் 'ஸாஸ்த்ரங்களோடு விரோதிப்பதால்' என்று பன்மையினால் காட்டப்பட்டது. வாக்யத்தின் பொருளே யறிந்த பிறகும் அதைமனனமும் த்யானமும் செய்ய வேண்டுமென்றும், தேஹம் விழும் வரையில், ஆயுள் முழுவதும் அதை இடைவிடா

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

ஹெவீஉ திஷிஜழி। ஊஜெ வெஸ கூஷிஉ ராவ்ணிஹெவ ந
ஊஃவிஷவமஹெத। ஹதெந வரம வ்யாவ்யாதிதி। சுநெந ஜாந

ஸ்த்ரைர்விப்ரதிஷித்தம்! புத்தே சேத் கூஷமப்ராபணமிஹைவ ந
துக்கமுபலபேத! ஏதேன பரம் வ்யாக்யாதமிதி! அநேந ஜ்ஞாந

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யென்னும் கூஷமம் ஸித்திக்குமென்பர் சிலர்— அது அனேக வேத ஸாஸ்த்ரங்களோடு விரோதிக்கும். ஜ்ஞானம் வந்தவுடனே மோகூஷம் வந்துவிடுவதாலல், இங்கேயே துக்கத்தின் அனுபவம் நமக்கு இல்லாதிருக்கவேண்டுமே.

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ப்ரதிஷேதிக்கப் பட்டது. ஸமான பலங்களான ப்ரமாணங்களால் தகையப் படுகிற தென்பதல்ல. ஆனல் ப்ரபலமான ப்ரமாணங்களால் அடிக்கப் படும். ப்ராபல்யம் என்பது அநேகம் சேர்ந்தால் பலம் அதிகம் என்கிற ந்யாயத்தினல் என்று தாத்பர்யம். ப்ரத்யகூ விரோதத்தையும், ஆபஸ்தம்ப மஹரிஷியின் ஸூத்ர மென்கிற ஸ்ம்ருதியே கூறுவதைக் காட்டுகிறார்—"ஜ்ஞானம் வந்த பொழது" என்று. இதனல் மற்றதும் வ்யாக்யானம் செய்யப் பட்டதாகும் என்கிற ஆபஸ்தம்ப வாக்யத்தில் "இந்தப்படி ஸாஸ்த்ரங்களுக்கும் ப்ரத்யகூங்களுக்கும் (ஜீவன்முக்தி யென்பது) விருத்தமாயிருப்பதால்" ஔடுலோமி மதத்தை யனுஸரித்துச் சொல்லப்பட்ட மற்றதும் அடியோடு தள்ளப்பட்டதாகும் என்று பொருள். அல்லது எப்படி இங்கே துக்கத்தின் அனுபவமிருக்கிறதோ அப்படியே மூக்தியிலும் துக்கானுபவம் வரும் என்று அர்த்தம் கொள்ளலாம். அல்லது எப்படி துக்க நிவ்ருத்தி காணப்படுவதில்லையோ அப்படியே ஸுகத்தின் நிவ்ருத்தியும் காணப்படுவதில்லை யென்று அர்த்தம் கொள்ளலாம். ஜீவன்முக்தியை நிரஸிப்பதற்காக உதாஹரிக்கப் பட்ட ஆபஸ்தம்ப வசனத்தால் வாக்யார்த்த ஞானத்தால் மட்டும் மோகூஷம் ஸித்திக்கும் என்கிற பகூமும் நிரஸிக்கப் பட்டதாகும் என்று கூறுகிறார்—"இதனல்" என்று. ஜீவன்முக்தியின் நிரஸனத்தை முடிவு செய்கிறார்—"ஆகையால்" என்று. ஜீவன்முக்தியை நிராஸம் செய்வதால் தன் மதம் ஸ்திரமாக ஸித்திக்கும் என்பதைக் கூறுகிறார்—"ஆகையால்" என்று. வாக்யார்த்த ஜ்ஞானத்தால் மட்டும் மோகூஷம் ஸித்திக்கும் என்று

அரும்பதம்:—

மல் த்யானம் செய்ய வேண்டுமென்றும், ஞானம் வந்த பிறகும் மோகூஷம் கிடைக்க ஸரீரம் விழும் வரையில் தாமத முண்டென்றும், ப்ரஹ்மகாடி வழியாய் வெளிப் பட்டால்தான் மோகூஷம் கிடைக்கு மென்றும், அர்ச்சிராதி மார்கத்தால்தான் மோகூஷம் கிடைக்குமென்றும் அநேக ஸ்ருதிகள் ஜீவன்முக்தி பகூத்திற்கு விருத்தம்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

சாத்ரான்மோக்ஷஸ்ய நிரஸ்தஃ। கதஸ்கலஹேதுநிவ்ருத்திரூபா சாக்ஷிஜீவ தோ ந ஸம்பவதி, தஸ்மாத்ஜ்ஞாநநியோகேந ப்ரஹ்மாபரோக்ஷஜ்ஞாநஸ லேநைவ பந்தநிவ்ருத்திஃ। ந ச நியோகஸாத்யத்வே மோக்ஷஸ்யாநித்ய த்வப்ரஸக்திஃ—ப்ரதிபந்தநிவ்ருத்திமாத்ரஸ்யைவ ஸாத்யத்வாத்। கிஞ்ச,

மாத்ராந்மோக்ஷஸ்ய நிரஸ்தஃ! அதஸ்கலஹேதுநிவ்ருத்திரூபா முக்திர்ஜீவ தோ ந ஸம்பவதி, தஸ்மாத் த்யாநநியோகேந ப்ரஹ்மாபரோக்ஷஜ்ஞாநஸ லேநைவ பந்தநிவ்ருத்திஃ! ந ச நியோகஸாத்யத்வே மோக்ஷஸ்யாநித்ய த்வப்ரஸக்திஃ—ப்ரதிபந்தநிவ்ருத்திமாத்ரஸ்யைவ ஸாத்யத்வாத்! கிஞ்ச

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

இதனால் அவர்கள் சொல்லும் மற்ற பக்ஷங்களும் நிரஸ்தமாகும்" என்று தர்மஸூத்ரத்தில் ஆபஸ்தம்பர் வார்த்தை. இதனால் ஞானத்தினால் மட்டும் உடனே மோக்ஷம் கிடைத்துவிடுகிறதென்கிற பக்ஷம் நிரஸ்தமாகிவிடும். ஆகையால் எல்லா பேதங்களும் நீங்கிப்போவதென்று நீங்கள் சொல்லும் யுக்தி உயிரோடிருப்பவனுக்கு ஸம்பவிக்கமாட்டாது. ஆகையால் ப்ரஹ்மத் தின் ஸாக்ஷாத்கார ரூபமான ஞானத்தை பலமாகவுடைய த்யான நியோகத் தினால்தான் பந்தம் தொலையும், நியோகத்தினால் மோக்ஷம் ஸாதிக்கப்படுகிற தென்று சொன்னால், மோக்ஷத்திற்கு அநித்யத்வம் வரமாட்டாது. ஏனென் றால்; ப்ரதிபந்தத்தின் அழிவு மட்டும் தானே ஸாதிக்கப்படுகிறதென்று சொல்லுகிறோம். மேலும், நியோகத்தினால் ஸாக்ஷாத்தாக பந்தம் தொலைக்

சீருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

சொல்லும் வாதியால் கூறப்பட்ட ஆக்ஷேப பரிஹாரம் எமக்கும் உள்ளதுதான் என்று கூறுகிறார்—"ந ச நியோக" என்று. ப்ரபஞ்சம் 'நியோக' மென்னும் விதியினால் (அத்ருஷ்டத்தால்) தொலையு மென்றால் ப்ரபஞ்சம் உண்மையாக ஆகுமே என்று ஸங் கித்துக் கூறுகிறார்—"மேலும்" என்று. த்யாநநியோக பக்ஷத்திற்கு வரும் அநுப பத்தியைப் பரிஹரிப்பதில் நோக்காகையால் "மேலும்" என்கிற ஸப்தம் ப்ரயோகிக் கப் பட்டது. நியோகத்திற்கு ப்ரபஞ்சத்தைத் தொலைக்கும் ஸக்தி, ஜ்ஞான மூலமாக ஏற்படுவதால் தொலைக்கப்படும் ப்ரபஞ்சம் ஸத்யமாகாது என்று தாத்பர்யம். †

அநுபதம்—

† இந்த வாதிக்கும் அத்வைதிக்குப் போல ப்ரபஞ்சம் பொய்யானதால் அது ஐக்ய ஸாக்ஷாத்காரத்தால் தொலையக் கூடியதே.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ந நியொமெந ஸாக்ஷாஸ் ஸாஸ்த்ரவ்ருத்திஃ க்ரியதெ, கிந்து நிஷ்ப்ரபஞ்ச ஜ்ஞாநைகரஸப்ரஹ்மாபரோக்ஷ்யஜ்ஞாநெந! நியொகஸ்து ததாபரோ க்ஷ்யஜ்ஞாநம் ஜநயதி! கதம் நியொகஸ்ய ஜ்ஞாநொத்பத்திஹெதுத்வமிதி செத் கதம் வா பவதொঽநிஸம்ஹிதபலாநாம் கர்மணாம் வெதநொத்பத்தி

ந நியோகேந ஸாக்ஷாத் பந்தநிவ்ருத்திः க்ரியதே, கிந்து நிஷ்ப்ரபஞ்ச ஜ்ஞாநைகரஸப்ரஹ்மாபரோக்ஷ்யஜ்ஞாநேந! நியோகஸ்து ததாபரோ க்ஷ்யஜ்ஞாநம் ஜநயதி! கதம் நியோகஸ்ய ஜ்ஞாநோத்பத்திஹேதுத்வமிதி சேத் கதம் வா பவதோঽநபிஸம்ஹிதபலாநாம் கர்மணாம் வேதநோத்பத்தி

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கப்படுகிறதென்று நாங்கள் சொல்லவில்லை, ப்ரபஞ்சமற்றுப்போய் கேவலம் ஞானமொன்றையே ரஸமாகவுடைய ப்ரஹ்மத்தின் ஸாக்ஷாத்கார ஞானத்தி னால்தானே ப்ரதிபந்தம் தொலைகிறதென்கிறோம். நியோகமோ வென்றால் அந்தப்ரஹ்மத்தின் அபரோக்ஷமான ஞானத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. எப்படி நியோகம் அந்த ஞானத்தை யுண்டுபண்ணக் காரணமாகும் என்று நீங்கள் கேள்ப்பீர்களேயானால், பலத்தை யுத்தேசிக்காத கர்மங்களின் அனுஷ் டானம் ப்ரஹ்மஞானம் உத்பந்நமாவதற்குக் காரணமாகும் என்று நீங்கள்

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

நியோகம் ஜ்ஞானத்தை யுண்டு பண்ணும் விஷயத்தில் எப்படி உபகரிக்கிறது என்று தெரிய விருப்பத்தினால் கேட்கிறார்—"எப்படி" என்று. ஜ்ஞானம் ஏற்படுவதில் த்ருஷ்டமான முறையால் நியோகத்தினால் யாதொரு உபகாரமும் ஸம்பவிக்க மாட் டாது அதனால் எப்படி உபகாரம் என்பதற்கு பதில் சொல்லித் தீரவேண்டும் என்று தாத்பர்யம். ஒரு பதில் கேள்வியால் பரிஹாரம் செய்கிறார்—"கதம்வா" என்று. "வேதநோத்பத்திஹேதுத்வம்" என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு இச்சையின் மூலமாக அறிவை யுண்டு பண்ணுவதற்குக் காரணமாகுதல் என்று பொருள். "அறிய விரும்பு கிறார்கள்" என்கிற ச்ருதிவாக்யமல்லவோ உதாஹரிக்கப்படப் போகிறது. *

அநுபதம் :—

* "ப்ரயோஜனத்தை அபேக்ஷிக்காத வேதாநுவசநத்தாலும், யக்ஞத்தாலும், தாநத்தாலும், தபஸினாலும், ப்ரஹ்மத்தை அறிய விரும்புகிறார்கள்" என்று ச்ருதி. யக்ஞம் முதலிய ஸாதனங்கள் அறிவதற்கு ஆசையுண்டாவதைக் குறித்து ஸாதனமே யல்லாத அறிவிற்கு ஸாதன மல்ல வென்று அத்வைதிகள் கூறி. அத்ருஷ்ட ஶக்தி யால் மனதை சுத்தப் படுத்தி யக்ஞம் முதலியதை மனதில் ப்ரஹ்மத்தை யறிய

ஶ்ரீபாஷ்யம் :—

ஹேதுத்வம் மதோ நைர்மல்யத்வாரேணேதி சேத் மமாபி ததைவ! மம து நிர்மலே மநஸி ஶாஸ்த்ரேண ஜ்ஞாநமுத்பாத்யதே! தவ து நியோ கேந மநஸி நிர்மலே ஜ்ஞாநஸாமக்ரீ வக்தவ்யேதி சேத், த்யாநநியோக

ஶ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

எப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள் என்று நாம் கேட்போம். மனதை மலமறக் கழுவி நிர்மலமாக்குவதன் மூலமாய் என்று நீங்கள் பதில் சொன்னால் அப் படியேதான் எங்களுக்கும் என்று சொல்லுகிறோம். "நிர்மலமாகச் செய்யப் பட்ட மனதில் ஶாஸ்திரத்தினால் ஞானம் உண்டுபண்ணப்படுகிறது என்று எங்கள் கொள்கை, உங்களுக்கோவென்றால் நியோகத்தினால் மனது நிர்மல மான பிறகு ப்ரஹ்மஞானம் உண்டாவதற்கு ஸாமக்ரியை நீங்கள் புதிதாகச் சொல்லவேணும்" என்று நீங்கள் சொல்வீர்களேயானால், த்யானநியோ

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பரிஹாரத்தை ஸங்கிக்கிறார்—"மனஸ—" என்று. அது இருவருக்கும் ஸமம் என் பதைக் கூறுகிறார்—"எனக்கும்" என்று. மறுபடியும் ஸங்கிக்கிறார்—"எனக்கோ வென்றால்" என்று. மனதோ பொதுவான காரணம். அது இருந்த போதிலும் அஸாதாரணமான ஒரு காரணத்தின் அபேக்ஷையுண்டு. அது எனக்கு இருக்கிறது. உமக்கு அந்தக் காரணம் எது என்று நீர் சொல்ல வேணும் என்று நீர் கேட்டால் என்று அர்த்தம். வைஶேஷிகர் முதலிய வாதிகள் ஒப்புக்கொள்ளும் மானஸ ப்ரத்ய க்ஷத்தில் போலவும் மிகவும் உத்தமமான அத்ருஷ்டத்தோடு சேர்ந்த மனதை மட் டும் காரணமாக வுடைய "அதை யெல்லாம் தர்ம வீர்யத்தால் உள்ளது உள்ளபடி நீ நன்றாய்ப் பார்ப்பாய்" * முதலிய வசனங்களால் ஸித்திக்கும் யோகி ப்ரத்யக்ஷத்

அநுபதம் :—

ஆசையை யுண்டுபண்ணும் என்கிறார்கள். அது போலவே த்யான விதியை அனுஷ் டிப்பதால் உண்டாகும் அத்ருஷ்ட ஶக்தியால் மனது நிர்மலமாகி ஐக்யத்தின் ஸாக்ஷாத் காரம் உண்டாகலா மென்று இந்த வாதியின் கக்ஷி. இந்த ஸ்ருதியில் "விவிதிஷந்தி" என்பதற்கு அறிய விரும்புகிறார்கள் என்று பொருள்.

* இது ராமாயணத்தில் வால்மீகிக்கு ப்ரஹ்மா யோகி ப்ரத்யக்ஷத்தை அனுக்ர ஹித்த ஸ்லோகம்.

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

நிர்மலம் மந ஏவ ஸாதனமிதி ப்ரூம: । கேநாவகம்யத இதி சேத் பவதோ வா கர்மபிர்மநோ நிர்மலம் பவதி, நிர்மலே மநஸி ச்ரவண மநநநிதித்யாஸைஸ்ஸகலேதரவிஷயவிமுகஸ்யைவ ஸாஸ்த்ரம் நிவ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கத்தால் நிர்மலமாகச் செய்யப்பட்ட மனது ப்ரஹ்ம ஞானத்தை யுண்டுபண் ணுவதற்கு ஸாதனம் என்று நாங்கள் பதில் கூறுவோம். இது எங்கே யிருந்து தெரிகிறது என்று எங்களைக்கேட்டால் "கர்மங்களால் மனது நிர் மலமாகிறது, நிர்மலமான மனதில் ச்ரவணம், மநநம், நிதித்யாஸநம் இவைக ளால் மற்ற எல்லா விஷயங்களையும் கண்ணெடுத்து பார்க்காதவனுக்கு ஸாஸ்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தில் போலவும் மனதே அஸாதாரண காரணமாகும் என்று பரிஹரிக்கிறார்—"தத்யா நம்" என்று. வெறும் மனது மட்டும் ஸாதாரண காரணமானாலும் மிகவும் நிர்மல மான ஒரு உயர்ந்த மனது அஸாதாரண காரணமாவது யுக்தம் என்று தாத்பர்யம். இது எந்த ப்ரமாணத்தால் ஏற்படுகிறது என்று கேட்கிறார்—"எதனால்" என்று. இதை யறிவிக்கும் ப்ரமாணத்தின் ஸ்வாரஸ்யம் தன் பக்ஷத்தில் அதிகம் என்கிற வைஷம்யத்தைக் காட்டுவதற்காக ப்ரஸ்நம் பண்ணுகிறார்—"உமக்குத் தான் எப் படி" என்று. விரும்பி த்யானம் செய்வதால் விஷயங்களிலிருந்து விரக்தமான மனதை யுடையவனுக்கு ஸாஸ்த்ரத்தினால் த்வைதத்தைத் தொலைக்கும் ஞானம் உண் டாகும் விஷயத்தில் ப்ரமாண மென்று எதிரி நினைக்கும் ச்ருதி வாக்யங்களை எடுத்து ஸங்கிக்கிறார்—"அறிய விரும்புகிறார்கள்" என்று தொடங்கி. "ப்ரஹ்மத்தை யறிகி றான், ப்ரஹ்மமாகவே யாகிறான்" என்கிற ச்ருதி வாக்யத்தில் அறிகிறான் என்கிற ஸப்தத்திற்கு வாக்யார்த்த ஞானத்தில் தாத்பர்யம் என்று எதிரியான அத்வைதியின் அபிப்ராயம். மனஸு ஞானத்திற்கு ஸாதனம் என்பதற்கு ப்ரமாணத்தைக் காட்டு கிறார்—"எனக்கும்" என்று. "கண்ணுல்,க்ரஹிக்கப்படவில்லை" என்று தொடங்கிய ச்ருதி வாக்கியம் "மனதே ஸாதனம்" என்று ஸ்வரஸமாகத் தெரிவிக்கிறது. "ப்ரஹ் மத்தை யறிகிறான்" என்று தொடங்கிய ச்ருதி வாக்யத்தில் அறிவைச் சொல்லும் வேதந ஸப்தமானது வாக்யார்த்த ஞானத்தைச் சொல்லுவதாக ஸ்வரஸமாக ஏற்படாது. வேறு ச்ருதிகளோடு சேர்ந்து ஒரே அர்த்தமாகப் பொருள்கொள்ளு வதாலும் வாக்யார்த்த ஞானத்தைச் சொல்லுவதாக ஏற்படாது. ஏனென்றால் வாக் யார்த்த ஞானம் மோக்ஷோபாயம் என்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லும் வேறு ச்ருதி யில்லாமையால் என்று அபிப்ராயம். ப்ரபஞ்சம் பொய் என்று சொல்லும் கச்யபின்

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

தமேதமாத்மானம் வேதானுவசனேன ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி யஜ்ஞேன தா
நேன தபஸாநாஶகேன * ஏதமேவ விதித்வா முனிர்ப்ராஹ்மணோ நிர்வேதமாயாத்யேவ
ர்த்தகஜ்ஞாநமுத்பாதயதீதி கோவகம்யதே * விவிதிஷந்தி யஜ்ஞேந தா
நேந தபஸாநாஶகேந * ஸ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய: *

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

த்ரம் ப்ரபஞ்ச நிவர்த்தகமான ஞானத்தை யுண்டுபண்ணுகிறதென்று எந்த ப்ரமாணத்தால் தெரிகிறதென்று நாம் உங்களைக் கேட்போம். "ஆசையற்ற யஞ்யத்தாலும், ஆசையற்ற தானத்தாலும், ஆசையற்ற தபஸாலும், ப்ரஹ்மத்தை யறிய விரும்புகிறார்கள்," "கேட்கப்படவேண்டும், மநநம் செய்யப்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பேரில் வரும் எல்லா ஆக்ஷேபங்களும் அதற்குச் சொல்லும் பரிஹாரங்களும் இவ்விரண்டு வாதிகளுக்கும் ‡ ஏகரூபம். பரோக்ஷமான, (ப்ரத்யக்ஷ மல்லாததும் காதினால் கேட்பதுமான) ஞானம் ப்ரத்யக்ஷமான ப்ரமத்தை (ப்ரஹ்மத்தியை) ப்போக்கும் ஶக்தி யுடைய தென்று ஒப்புக் கொள்வதும், * ஶாஸ்த்ரத்திற்கும் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும் விரோதம் வருவதும் ¶ ஶ்ருதியின் ஸ்வாரஸ்யம் குறைவதும் § உங்கள்பக்ஷத்தில் அதிகமான தூஷணம் என்று இவ்விரண்டு பக்ஷங்களுக்குள் வைஷம்யத்தைக் காட்டுவதற்காக அது எப்படி

அரும்பதம்:—

‡ அத்வைதிக்கும், ஞான நியோகவாதிக்கும்.

* ப்ரஹ்மமே நீ என்று கேட்டவுடன் ஒன்றே என்கிற ஞாக்ஷாத்காரம் வருவதில்லை. ப்ரபஞ்சத்தின் தோற்றம் ப்ரத்யக்ஷம். பழுதை பாம்பாகத் தோன்றுவது கிட்ட நெருங்கி நேரில் பழுதை யென்ற காக்ஷியால்தான் போகும். ஒருவர் சொல்லுவதைக் கேட்டுமட்டும் போகாது. அத்வைதிகள் கக்ஷியில் உள்ள இந்த அஸ்வாரஸ்யம் ஞான நியோகவாதி மதத்தில் இல்லை.

¶ ப்ரஹ்மமே நீ என்று கேட்டதும் ஜீவன்முக்தனாகி விடுவதாக ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுவதாக அத்வைதிகள் கக்ஷி. அது ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு நேர் விரோதமாயிருப்பதால் அவர்கள் மதப்படி ஶாஸ்த்ரத்திற்கும் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும் விரோதமாகிறது.

§ 'ப்ரஹ்மத்தை யறிகிறான்' என்னும் ஶ்ருதியில் அறிவை ஸாக்ஷாத்காரம் என்று கொள்ளுவது ஸ்வரஸம். கேள்வி ஞானத்தை மட்டும் பொருளாகக் கொள்ளக் கூடாது. இப்படி ஶ்ருதி ஸ்வாரஸ்யமும் அவர்களுக்கு குறைவு.

ஶ்ரீபாஷ்யம் :—

ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவதீத்யாதிபிஶ்ஶாஸ்த்ரைரிதி சேத், மமாபி * ஶ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய: * ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம் ந சக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே நாபி வாசா * மநஸா து விஶுத்தேந * ஹ்ருதாமநீஷா மநஸாபிக்லுப்த இத்யாதிபிஶ்ஶாஸ்த்ரைர்த்யாந நியோகேந மநோ நிர்மலம் பவதி, நிர்மலஞ்ச மநோ ப்ரஹ்மாபரோக்ஷஜ்ஞாநம் ஜநய

ஶ்ரீ பாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

படவேண்டும், விரும்பி த்யானம் செய்யப்படவேண்டும்," "ப்ரஹ்மத்தை யறிகிறான், ப்ரஹ்மமே யாகிறான்" முதலிய ஶாஸ்த்ரங்களால் உங்கள் கொள்கை யேற்படுகிறது என்று நீங்கள் சொன்னால், "கேட்கப்படவேண்டும், மநநம் செய்யப்படவேண்டும், விரும்பி த்யானம் செய்யப்படவேண்டும்," "ப்ரஹ்மத்தை யுபாஸிப்பவன் எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்டதை யடைகிறான்," "கண்ணால் க்ரஹிக்கப்படுகிறதில்லை, வாக்கிற்கும் எட்டுகிறதில்லை, விஶுத்தமான மனஸினாலோ வென்றால் அது க்ரஹிக்கப்படும், மநதை வஶப்படுத்தின புத்தியால் அறியப்படும்." முதலிய ஶாஸ்த்ரங்களால் த்யாந நியோகத்தால் மநம் நிர்மலமாகுமென்றும், நிர்மலமான மனது ப்ரஹ்மத்தின்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

அது எப்படி என்று பதில் கேள்வி கேட்கிற வழியாய் அந்தந்த ஶங்கைகளைப் பரிஹரித்தார். பாஷ்யத்தில் "இதி" என்கிற பதம் ஒரு வாக்யத்தோடு மட்டும் ஒட்டுவதல்ல. த்யாநநியோகவாதி முதல் முதல் இது வரையிலும் சொல்லிவந்த ப்ரகரண மூழுவதோடும் அதை ஒட்டிக் கொள்ளவேணும். ப்ரஹ்மம் உபாஸிக்கத் தக்கதல்ல என்று நிஷேதத்தைக் காட்டும் ஶ்ருதியைக் கொண்டு ஶங்கிக்கிறார்— "இதுவல்ல" என்று. பரிஹரிக்கிறார்— "அப்படிக்கில்லை" என்று. அந்த ஶ்ருதி வாக்யத்திற்கு இப்படி அர்த்தம் நிர்வஹிப்பது யுக்தமல்ல வென்று பொருள். உபாஸிக்கக் கூடாதென்ற நிஷேதம் காணப் படுகிறதே யென்று கேள்க்கக் கூறுகிறார்—"இங்கே இல்லை" என்று. பின் அதற்கு என்ன அர்த்தம் என்று கேள்க்கக் கூறுகிறார்—"ஆநலோ" என்று. ப்ரஹ்மம் ஜகத்தைக் காட்டிலும் வேறு ரூப முடையது என்பதை இந்த ஶ்ருதி ப்ரதிபாதிப்பதாகச் சொல்லுவது எப்படி என்று கேள்க்கக் கூறுகிறார்—"இதுவாக எதை" என்று. "இதுவாக எதை உபா

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

தீத்யவகம்யத இதி நிரவத்யம் ।* நேதம் யதிதமுபாஸத இத்யுபா
ஸ்யத்வம் ப்ரதிஷித்தமிதி சேத் ! நைவம், நாத்ர ப்ரஹ்மண உபாஸ்ய
த்வம் ப்ரதிஷித்யதே, அபி து ப்ரஹ்மணோ ஜகத்வைரூப்யம் ப்ரதி
பாத்யதே ! யதிதம் ஜகதுபாஸதே ப்ராணிந:, நேதம் ப்ரஹ்ம !
ததேவ ப்ரஹ்மத்வம் வித்தி, யத்வாசாநப்யுதிதம் யேந வாகப்யுத்யத

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

அபரோக்ஷமான ஞானத்தை யுண்டுபண்ணும் என்பது எங்களுக்கு ஹித்திக் கிறபடியால் எங்கள் கொள்கை தோஷமற்றதே. "இது என்று ஜநங்கள் உபாஸிக்கும் இந்த வஸ்து ப்ரஹ்மமல்ல" என்று ப்ரஹ்மத்திற்கு உபாஸ்யத்வம் நிஷேதிக்கப்படுகிறதே யென்று நீங்கள் ஆக்ஷேபித்தால், அந்த ஸ்ருதிக்கு அது பொருளல்லவென்று பதில் சொல்லுவோம். ப்ரஹ்மத்தின் உபாஸநம் இங்கே இந்த ஸ்ருதியில் நிஷேதிக்கப்படவில்லை. ஆனால் ப்ரஹ்மம் ஜகத்தைப்போலல்லாமல் வேற்றுமையுடையது என்பதுதான் இந்த ஸ்ருதியில் தாற்பரியம். ஜநங்கள் இந்த ஜகத்தின் பொருள்களை யுபாஸிக்கிறார்களே ! அந்த இதெல்லாம் ப்ரஹ்மமல்ல. எது வாக்கினால் சொல்லமுடியாதோ, எதனால் வாக்கு சொல்லப்படுகிறதோ, அதையேதான் ப்ரஹ்ம

சீநுதப்ராகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஸிக்கிறார்களோ" என்ற ஸ்ருதியில் இதுவாக என்கிற அம்ஸத்தை நிஷேதிப்பதில் அதற்கு தாத்பர்யம் என்று பாவம். "மனதை ப்ரஹ்ம மென்று உபாஸிக்கக் கடவன்" முதலிய ஸ்ருதி வாக்யங்களால் விதிக்கப்படும் ப்ரதீகோபாஸனங்களில் உபாஸ்யங்கள் பரிச்சின்ன விஷயங்களல்லவா? இது ப்ரஹ்மமாகாது. ஆனால் பரிச்சின்னமல்லாத அதுவே பரப்ரஹ்மமாகும் என்று பொருள். இதனால் "அது தெரிந்ததைக் காட்டிலும் வேறு" முதலிய ஸ்ருதி வாக்யமும் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் ஜகத்தின் ரூபம் வேறுனது என்று வ்யாக்யானம் செய்ததாகிறது "எது வாக்கினால் சொல்லப் படுவதல்லவோ" என்கிற ஸ்ருதிவாக்யத்தில் 'சொல்லப் படாததல்லவோ' என்பதற்கு சொல்லுவதற்கு ஸக்யமல்லாதபடி அபரிச்சின்னம் என்று பொருள். 'அப்படிக் கொள்ளாவிட்டால்' என்கிற பாஷ்ய பதத்தால் அதே ச்ருதி வாக்யத்தில்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

இதி வாக்யார்த்த: ! அந்யதா தத்தேவ ப்ரஹ்மச்வம் வித்தீதி விருத்யதே, த்யாநவிதிவையர்த்த்யஞ்ச ஸ்யாத் ! அதோ ப்ரஹ்மஸாக்ஷாத்காரபலே நத்யாநநியோகேகைவாபரமார்த்தபூதஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய த்ர ஷ்ட்ருத்ருச்யாதி ப்ரபஞ்சரூபபந்தஸ்ய நிவ்ருத்தி: !!

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

மென்று நீ யறியவேண்டும். இப்படிப் பொருள் கொள்ளாவிட்டால் அதையே ப்ரஹ்மமென்று நீ யறி என்று சொல்லியிருப்பது நிஷேதிக்கும். த்யாநத்தை விதிக்கும் வாக்யங்களும் வ்யர்த்தமாகத் தெரியும். ஆகையால் ப்ரஹ்ம ஸாக்ஷாத் காரத்தை பலமாகவுடைய த்யாநநியோகத்தினால் பார்க்கிறவன், பார்க்கிறது, முதலிய அனேக பேதங்களையுடைய ப்ரபஞ்சம் என்கிற பொய்யான பந்தம் முழுவதும் நிவர்த்திக்கும்.

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

அதையே ப்ரஹ்மமென்று நீ அறி (உபாஸனம் செய்) என்று கூறுவதோடு விரோதம் கூறப்பட்டது. † "த்யானத்தை விதித்திருப்பது வீணாகும்" என்கிற பாஷ்ய பதங்களால் த்யானத்தை விதிக்கும் வேறு வாக்யத்தோடு விரோதம் கூறப்பட்டது. ¶ தன் பக்ஷத்தை முடிவு செய்கிறார்—"ஆகையால்" என்று.

அநுபதம்:—

† "எது வாக்கினால் பேசப்படாததோ, எதனால் வாக்கெல்லாம் பேசப்படுகிறதோ, அதையே ப்ரஹ்மமென்று நீ அறி; இது என்று எதை உபாஸிக்கிறார்களோ அந்த இதை (ப்ரஹ்மமாக) நினையாதே" என்கிற கேநோபநிஷத்து வாக்யம் இங்கே விஷயம். ப்ரஹ்மத்தை அறி என்று ப்ரஹ்ம ஞானத்தை இதே வாக்யத்தில் விதித்திருப்பதால் இந்த வாக்யத்திலேயே உள்ள விரோதத்தை இங்கே கூறப்பட்டது.

¶ ப்ரஹ்மத்தை த்யானம் பண்ண வேண்டுமென்று வேறு ச்ருதிவாக்யங்களோடு உபாஸனம் கூடாதென்ற அத்வைதிகளின் கொள்கைக்கு விரோதத்தை இங்கே காட்டப்படுகிறது.

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

யதபி கைஶ்சித்துக்தம், பேதாபேதயோர் விரோதோ நவித்யத
இதி! ததயுக்தம், ந ஹி ஸ்ரீதோஷ்ணதம: ப்ரகாஶாதிவத்பேதாபேதா
வேகஸ்மிந் வஸ்துநி ஸங்கச்சேதே! அதோச்யேத, ஸர்வம் ஹி வஸ்து ஜாதம்

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

(பேதாபேதவாதத்தை அனுவாதம் செய்து த்யானநியோகவாதி அதை தூஷித்து தன் வாதத்தை முடிக்கிறார்.) பேதாபேதங்களுக்கு பரஸ்பர விரோதம் காண்கிறதில்லை யென்று சிலர் சொல்லுவது யுக்தமல்ல. ஸ்ரீதோஷ்ணங்களைப்போலவும், இருட்டு வெளிச்சங்களைப்போலவும் பேதாபேதங்கள் ஒரு வஸ்துவில் பொருந்தமாட்டாது. பின்னருமாறு நீங்கள்

சந்ரதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பிறகு இந்த த்யானநியோகவாதியே பாஸ்கரருடைய மதத்தை தூஷிப்பதற்காக பேதத்திற்கும் அபேதத்திற்கும் விரோதமில்லை; இரண்டையும் கொள்ளலாம் என்று அவர் சொல்லும் பக்ஷத்தை அனுவாதம்செய்கிறார்—"யதபி" என்று தொடங்கி. ‡ முதலில் சுருக்கமாய் தூஷிக்கிறார்—"அது அயுக்தம்" என்று. விரோதம் இரண்டு விதம். நியதமாய் வேறு வேறு ஆதாரமான வஸ்துக்களிலே ஆஸ்ரயித்திருப்பதென்றும் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்கக் கூடாமை யென்றும் இருவகை யாகும். 'ஆகி' என்கிற பாஷ்ய ஸப்தத்தினால் தருமும், நெருப்பு இவைகளைப் போல அழிக்கப்படுவதும் அழிப்பதுமான விரோதம் க்ரஹிக்கப் படும். அதுபோல பேதத்திற்கும் அபேதத்திற்கும் விரோதம் இருக்கிறதே என்று கூறுகிறார்—"ந ஹி" என்று. பிறகு † பேதாபேதவாதத்தை விஸ்தாரமாக விவரிக்கிறார்—"இப்படிச் சொல்லுவீரோ" என்று சொல்லப் போவதற்கு உபயோகமான அர்த்தத்தை ஸிகூசித்துக் காட்டுகிறார்—"எல்லாப் பொருளும்" என்று. ஸ்ரீதோஷ்ணம் முதலியவைகளிலும் விரோதம் அனுபவத்தைப் பொருத்தது என்று தாத்பர்யம். அதனால் என்ன என்று கேட்கக் கூறுகிறார்—"எல்லாம்" என்று. பிறகும், அபிக்ரமும் எப்படி

அநுபந்தம்:—

‡ பாஸ்கரருடைய பாஷ்யத்தில் அவர் த்யானநியோகவாதியை தூஷிக்கிறார் இங்கே பாஸ்கரருடைய கக்ஷியை த்யாகநியோகவாதி தூஷிப்பதாக வைக்கப் பட்டிருக்கிறது.

† பேதாபேதங்களுக்கு விரோதமில்லை யென்றும் ஒரே வஸ்து மற்றொன்றோடு

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ப்ரதீதிவ்யவஸ்தாப்யம்! ஸர்வஞ்ச பிந்நாபிந்நம் ப்ரதீயதே, காரணாத்மநா ஜாத்யாத்மநா சாபிந்நம் கார்யாத்மநா வ்யக்த்யாத்மநா ச பிந்நம் சாயாதபாதிஷு விரோதஸ்ஸஹாநவஸ்தானலக்ஷணோ பிந்நாதாரஸ்வரூபஸ்ய, கார்யகாரணயோர்ஜாதிவ்யக்த்யோஸ்ச ததுபயமபி நோபலப்ய

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கக்ஷி சொல்லுகிறீர்கள். உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களெயெல்லாம் அவை யெப்படி யெப்படிக் காணப்படுகின்றனவோ அப்படித்தானே தீர்மானம் செய்ய வேண்டும். எல்லாம் வேறுயும் வேறல்லாததாயும் காணப்படுகிறது, காரணத்தைக்கொண்டும் பார்த்தால் வேறல்லாததாயும், கார்யரூபத்தைக்கொண்டும், வ்யக்திரூபத்தைக்கொண்டும் பார்த்தால் வேறு வேறுயும் காணப்படுகிறது. நிழல், வெய்யில் முதலியதில் ஒன்றேடொன்று கூடியிருக்கமாட்டாமையென்றும், வேறு வேறு ஆதாரங்களில்தான் இருக்கக் கூடிய தன்மையென்றும் விரோதம் உள்ளது. கார்ய காரணங்களிலும், ஜாதி வ்யக்திகளிலும் அவ்வி

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யாகும் என்று கேட்கக் கூறுகிறார்—"காரணாநபத்தால்" என்று. முன் சொன்ன இரண்டு விதமான விரோதங்களும் காணுமிடத்தைப் போலல்லாமல் விலக்ஷணமாயிருப்பதைக் காட்டுவதற்காகக் கூறுகிறார்—"நிழல்" என்று. அதனாலென்ன என்று கேட்கக் கூறுகிறார் "கார்யம்" என்று. விரோத மில்லாமலே காணப்படுவதைக் காட்டுகிறார்—"பின்னேன்னேனில்" என்று. காணப்படுவதை அபிநயத்தால் சுட்

அநுபதம்—

ஒன்றுயும் வேறுயும் இருக்கலாமென்றும் பேசுவதே விரோதமாகையால் இத்தனை சுருக்கமாக தூஷித்ததே போதும். "பேதாபேத வாதத்தை ஒரு பொருட்டாக எண்ணி அதை விருத்தமான பேச்சென்று சொல்லக்கூட நாம் வெட்கப்படுகிறோம்" என்று ந்யாயஸித்தாஞ்சனம். அப்படியிருந்தும் அதையும் விஸ்தாரமாக அனுவாதம் செய்து மேலே தூஷிக்கிறார்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

தே । த்ருத்ருஷ்டவிபரீதவிருத்தோபயரூபம் வஸ்து த்ரிவிதம், யதா த்ருஷ்டம் வடாதிவம்ஸோ மௌளிஃ கண்டஸ்ஸோ மௌளிரிதி, ந தைகரூப்யம் கிஞ்சித்வி வஸ்துன்யேகத்ர த்ருஷ்டவ்யம் । ந ச த்ருஷ்டாத்ருஷ்டநாதிவத்விஹோ ஹேதோர்வஸ்தூ த்ருஷ்டத ஏவ நாவஸ்து விரோதஃ, த்ருஷ்டவஸ்து மாத்ரஸ்யாதத்நாவஸ்தித்வைவ வடாதிகுடத்வம்ஸவத்வாத்ருஷ்டநா வஸ்துநாஸ் । ந சாஹிஸ்வ ஹிஸ்வ ச வஸ்துனோரேகஸ்மின் ஹ்ரஸ்வ

தே! ப்ரத்யுத ஏகமேவ வஸ்து த்விரூபம் ப்ரதீயதே, யதா ம்ருத்கடம் கடஃ கண்டோ கௌஃ முண்டோ கௌரிதி, ந சைகரூபம் கிஞ்சித்வி வஸ்து லோகே த்ருஷ்டசரம்! ந ச த்ருஷ்டாத்ருஷ்டநாதிவதபேதோ பேதோபமர்த்தீ த்ருஷ்யத இதி ந வஸ்துவிரோதஃ, ம்ருத்ஸ்வவர்ண கவாஸ்வாத்யாத்மநாவஸ்தித்வைவ கடமகுடகண்டபட பாத்யாத்மநா சா வஸ்தாநாத்! ந சாபிந்நஸ்ய பிந்நஸ்ய ச வஸ்துனோரபேதோ பேதஸ்ச

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ரண்டு விரோத காரணங்களும் காணப்படவில்லை. பின் என்னெனில்; ஒரே வஸ்து இரண்டு ரூபமாகக் காணப்படுகிறது. அதெப்படியென்றால்; இந்தக் குடம் மண், இது குறைக் கொம்பு மாடு, கொம்பில்லாத மாடு இது, என்பது போல. உலகத்தில் ஒரு வஸ்துவும் ஒரே ரூபமாயிருப்பதை நாம் கண்டதில்லை. வைக்கோல் முதலியதை அக்னி சத்ருவாய்க் கொளுத்தி விடுவது போல அபேதம் பேதத்திற்கு சத்ருவாகி அதை அழிக்கிறதென்பதைக் காணுகதால், பேதாபேதங்களுக்கு ஸஹஜ விரோதமில்லை. மண், பொன், மாடு, குதிரை முதலிய ஜாதி ரூபமாய் இருக்கும் பொருளே குடம், கிரீடம், குறைக் கொம்பு மாடு, படவா என்கிற குதிரை என்கிற வ்யக்தி ரூபமாகவும் சேர்ந்து

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

டிக் காட்டிக் காட்டுகிறார்—"எப்படி" என்று. இரண்டு வகையாயில்லாத வஸ்துவைக் காணும் என்று கூறுகிறார்—"ந ச" என்று. அழிக்கப் படுவதும், அழிப்பதும் என்கிற மூன்றுவகை விரோத ப்ரகாரமும் இல்லை என்கிறார்—"துரும்பு முதலியதற்கு இல்லை" என்று. வஸ்து விரோத மென்கிற பாஷ்ய ஸ்தத்தினால் அழிக்கப் படுவதும், அழிப்பதும் என்கிற ப்ரகாரமாயுள்ள விரோதத்தில் திருவுள்ளம். அப்படிக் கொத்த விரோதம் இல்லை என்பதை விளக்குகிறார்—"மண் பொன்" என்று. ஜாதி என்னும் வகுப்பைப் பற்றியது அபேதம். வ்யக்தி யென்னும் ப்ரத்யேக வஸ்துவைப்பற்றியது பேதம். இப்படிக்கு இருக்கையில் எப்படி ஒன்றுக்கே பேதமும் அபேதமும் என்று சொல்லலாம் என்று ஸங்கை வர, ஜாதி வ்யக்தி இவை

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஸக ஸவாகார ஈதீஸ்வராஜ்ஞா, ப்ர தீதத்வாதைகரூப்யஞ்சேத் ப்ர
தீதத்வாதேவ பிந்நாபிந்நத்வமிதி த்வைரூப்யமப்யுபகம்யகாம் ! ந
ஹி விஷ்பாரிதாக்ஷ: புருஷோ கடஸாவகண்டமுண்டாதிஷ்ட
வஸ்துஷ்டபலப்யமாநேஷ்ட இயம் ம்ருதயம் கட: இதம் கோத்வமியம்

ஸ்ரீ பாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கூடியிருப்பதால் பேதாபேதங்களுக்கு வஸ்து விரோதமில்லை. வேறல்லாத தாயும், வேறுயும் இருக்கும் வஸ்துவிற்கு அபேதம் அல்லது பேதம் என்கிற ஒரே ஆகாரந்தான் இருக்கவேண்டும் என்று ஈஸ்வராஜ்ஞையில்லை. புலப்படும் ப்ரதிதியைக்கொண்டு ஒரே ரூபந்தான் என்று நீங்கள் சொன்னால், புலப்படுகிலைக் கொண்டே வேறு, ஒன்று, என்று இரண்டு ரூபமும் ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டுமென்று நாங்கள் சொல்லுவோம். கண்களை நன்றாய்த்திறந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு புருஷன் குடம், வாணய், குறைக்கொம்பு மாடு, கொம்பில்லாத மாடு முதலிய வஸ்துக்கள் காணப்படும் பொழுது இது மண், இது குடம் என்றும், இது துஷ்ட ஜாதி, இது ஒரு குறிப்பிட்ட மாடென்கிற

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

களுக்குள் ஒன்றைக் கொன்று பேதமும் அபேதமும் உண்டு என்பதை உபபாதிக்கிறார்—"நச" என்று. "அபிந்நஸ்ய" என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு ஜாதியினுடைய என்று பொருள். 'பிந்நஸ்ய' என்கிற பதத்திற்கு வ்யக்தியினுடைய என்று பொருள். ஜாதி என்கிற மொத்த வகுப்பிற்கு அபேதம்தான் ஆகாரம்; தனி வஸ்து என்கிற வ்யக்திக்கு பேதம்தான் ஆகாரம் என்று ஈஸ்வராஜ்ஞையால் சொல்லுகிறீர்களா? ப்ரமாணத்தையும் தர்க்கத்தையும் அநாதரித்து ஹடமாக ஒரு பொருளைக் கொள்ளுவது ந்யாயமல்லவே என்று தாத்பர்யம். அனுபவத்தின் பலத்தினால்தான் அப்படிச் சொல்லுகிறோம் என்று சொல்லுவரோ என்று ஸங்கிக்கிறார்—''காணப்படுவதால்'' என்று. அப்படியே தன் மதத்தை ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டுமென்று கூறுகிறார்—"காணப்படுவதனாலேயே" என்று. நீ சொல்லும் அனுபவ பலத்தினாலேயே என்று ஏவகாரத்தின் பொருள் (இரண்டுவித ரூபங்கூட) என்று. கூட என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு அநிஷ்டமாயிருப்பினும் என்று தாத்பர்யம். காணப்படுவதையே உபபாதிக்கிறார்-''இல்லையே'' என்று. இது ஜாதி, இது வ்யக்தி என்று பிரித்தாலல்லவோ இதில் அபேதம் இதில் பேதம் என்று சொல்லுவது யுக்தமாகும். அப்படிப் பிரிக்கப் படுவ

ஶ்ரீபாஷ்யம் :—

வ்யக்திரிதி விவேக்தும் ஶக்நோதி, அபிது ம்ருதயம் கட: கண்டோகள
ரித்யேவ ப்ரத்யேதி ! அநுவ்ருத்திபுத்திபோத்யம் காரணமாக்ருதிஶ்ச
வ்யாவ்ருத்திபுத்திபோத்யம் கார்யம் வ்யக்திஶ்சேதி விவிநக்தீதி சேத் ! நை

ஶ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

வ்யக்தியென்றும் ஜாதி வ்யக்திகளைப் பிரித்து அறிய ஶக்தியுடையனவதில்லை. பின்னென் ? என்றால் இந்தக் குடம் மண் என்றும், இந்த மாடு குறைக்கொம்புள்ளது என்றும்தான் அறிகிறான். அனேக வஸ்துக்களில் தொடர்ந்து வருகிறது என்கிற அறிவினால் அறியப்படுவது காரணமும் ஆகாரமும் ஆகும்; ஒன்றைக் காட்டிலும் ஒன்று வேறு வேறு என்கிற அறிவினால் அறியப்படுவது கார்யமும் வ்யக்தியும் ஆகுமென்று பிரித்துத் தெரிந்து கொள்ளுகிறான் என்றால், அப்படியும் சொல்ல முடியாது. பிரிக்கக்கூடிய ஆகாரம் புலப்படு

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தில்லையே என்று பொருள். ஆனால் எப்படித் தோன்றுகிறது என்று கேட்கக் கூறுகிறார்—" ஆனால் " என்று. ஒரே வஸ்து ஜாதிஸ்வரூபத்தாலும், வ்யக்திஸ்வரூபத்தாலும் ஒன்றாகவும் வேறாகவும் க்ரஹிக்கப் படுகிறது என்று அர்த்தம். மண் இந்தக் குடம் என்கிற விடத்தில் உடையது என்கிற அர்த்தத்தைச்சொல்லும் மதுப் முதலிய ப்ரத்யயத்தை யபேக்ஷிக்காமல் ஒன்றோடொன்று ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதாக ஒரே விபக்தியாய் ஸமானாதிகரணமாய் க்ரஹிக்கப் படுவது பேதாபேத வாதத்திற்கு ஸாதகமான யுக்தி என்று சொல்லியதாகும். ¶ தொடர்ந்து ஒரே ஜாதியான பல பொருள்களில் காணப்படுகை என்கிற அனுவ்ருத்தியினாலும், ஒன்று மற்றொன்றைக் காட்டிலும் வேறு என்கிற வ்யாவ்ருத்தியினாலும் பிரித்துக் கொள்ளலாமே என்று ஶங்கிக்கிறார்—" அனுவ்ருத்தி " என்று. பரிஹரிக்கிறார்—" இப்படி

அநுபதம் :—

¶ " இக்குடம் மண் " என்று மண்ணையும் குடத்தையும் ஒன்றாக (ஸமானாதிகரணமாக, ஒரே வேற்றுமையாக) ப்பேசுகிறோம் " மண்ணால் கூடியது குடம் ". என்று பேசாமல் மண்தான் குடம் என்று கார்ய காரணங்களை ஒரு பொருளாகப் பேசுகிறோம். அவ்விரண்டும் அபிந்நம் (வேறல்ல) என்பதற்கு இப்படிக்கொத்த பேச்சு ஒரு யுக்தி.

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

வம், விவிக்தாகாராநுபலப்தே: ! ந ஹி ஸ-ஸூக்ஷ்மமபி நிரீக்ஷமா. ணேரிதமநுவர்த்தமாநமிதஞ்ச வ்யாவர்த்தமாநமிதி புரோவஸ்திதே வ ஸ்துந்யாகாரபேத உபலப்யதே யதா ஸம்ப்ரதிபந்நைக்ய கா

வம் விவிக்தாகாராநுபலப்தே: ! ந ஹி ஸ-ஸூக்ஷ்மமபி நிரீக்ஷமா ணேரிதமநுவர்த்தமாநமிதஞ்ச வ்யாவர்த்தமாநமிதி புரோவஸ்திதே வ ஸ்துந்யாகாரபேத உபலப்யதே யதா ஸம்ப்ரதிபந்நைக்ய கா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கிறதில்லையாதலால், எவ்வளவு ஸூக்ஷ்மமாய் உற்றுப்பார்த்தாலும், இது தொடர்ந்துவருகிற அம்சம், இது வேறுயிருக்கும் தனிஅம்சம் என்று கண்முன்னிருக்கும் வஸ்துவில் வேறு வேறு ஆகாரம் (அம்சம்) புலப்படுகிறதில்லையே ஒரே வஸ்துவென்று ஒப்புக்கொள்ளப்படும் கார்யத்திலும், வ்யக்தியிலும் எப்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யில்லை" என்று. பிரித்து வேறு வேறான ஆகாரம் காணப் படாததை விவரிக்கிறார்— "அணுவளவு கூட இல்லை" என்று. பிரிக்கப்பட்ட ஆகாரம் காணப்பட்டாலல்லவோ இந்த அம்ஸத்தில் அதுவ்ருத்தி என்னும் ஒற்றுமை புத்தியால் அறியப் படுவதென்றும், இன்ன அம்ஸத்தில் வ்யாவ்ருத்தி என்னும் வேற்றுமை புத்தியால் அறியப்படுகிற தென்றும் அறியக் கூடும் என்று அர்த்தம். "ஆகார பேதம்" என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு "அம்ஸபேதம்" என்று பொருள். அப்படிக் காயின் எப்படி அனுபவம்? என்று கேட்கக் கூடுகிறார்—"எப்படி நாமிருவரும் ஒப்புக் கொள்ளும்" என்று. "விஸேஷம்" என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு "வ்யக்தி" என்று பொருள். எப்படி கார்யமான வஸ்து ஒன்றே யென்பதும் வ்யக்தி என்னும் குறிப்பிட்ட வஸ்து ஒன்றே யென்றும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதோ, அப்படியே கார்ய காரணங்களுக்குள்ளும் ஜாதிவ்யக்திகளுக்குள்ளும் ஒன்றே யென்கிற புத்தி உண்டாகிற தென்று பொருள். ஒன்றே என்னும் புத்தி என்கிற ஏகத்வ புத்திக்கு ஏகம் என்கிற ஸப்தத்தோடு கூடவே பல பொருள்களில் சேர்ந்து வரும் எண்ணம் என்று பொருள். இதனால் பிரியாமல் சேர்ந்தே அனுபவத்திற்கு வருகிறது என்கிற ஸஹோபலம்பநியமமும் ஒரு வகுப்பைச் சேர்ந்த ஒரு பொருளே முதல்முதலில் பார்ப்ப தென்கிற ப்ரதம பிண்ட க்ரஹணத்தில் இரண்டும் பிரிக்கக் கூடாமல் அபேதமாய் க்ரஹிக்கப்படுவதும் சொல்லியதாகிறது. § எனென்றால் பிரித்துத் தெரிந்துகொள்ள அஸக்

அநுபதம்:—

§ ஆடு என்கிற ஜாதியிலுள்ள ஒவ்வொரு ஆட்டைப் பார்க்கையிலும் ஆடு என்னும் தனித்தனிப் பொருளும் ஆட்டு ஜாதி (ஆட்டு உருவம்) என்கிற ஜாதியும் கூடவே

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

ரெ வீஸெஷே ஸைகத்வபுத்திருபஜாயதே, ததைவ ஸகார
ணே ஸஸாமாந்யே ஸைகத்வபுத்திரவிஸிஷ்டோபஜாயதே ஏவ

ர்யே விஸேஷே ஸைகத்வபுத்திருபஜாயதே, ததைவ ஸகார
ணே ஸஸாமாந்யே ஸைகத்வபுத்திரவிஸிஷ்டோபஜாயதே ஏவ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

படி ஒன்றே யென்கிற புத்தி உண்டாகிறதோ அப்படியே காரணத்தோடு கூடியதும், ஜாதியோடு கூடியதுமான பொருளிலும் ஒன்றேயென்கிற புத்தி துல்யமாகவே உண்டாகிறது. இப்படியே தேஸத்தாலும், காலத்தாலும், ஆகா

சதுஷ்பாகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தனுகிறான் என்று ஜாதித்திருப்பதால். இப்படி ஜாதி வ்யக்திகளுக்குள் ஒன்றுக் கொன்று பேதமும் அபேதமும் கூறப்பட்டது. பிறகு பிண்டங்கள் என்கிற தனித் தனி வஸ்துக்களுக்குள் ஒன்றுக்கொன்று பேதமும் அபேதமும் கூறப்படுகிறது—"இப்படியே" என்று. தேஸத்தாலும் காலத்தாலும் வேற்றுமையிருப்பது ஸ்பஷ்டம். கருமையாயிருப்பது குறைக் கொம்பாயிருப்பது முதலியது உருவ வேற்றுமை. "அத்யந்த பேதம்" என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு அபேதத்திற்கு ஒருக்காலும் இடங்கொடாத வேற்றுமை என்று பொருள். இங்கே ஒரு ஆக்ஷேபம் வரக் கூடுமென்று ஸங்கிக்கிறார்—"பின் இப்படிச் சொல்லுவீரோ" என்று. தேகமும் ஆத்மாவும் 'ஸத்' என்கிற ஆகாரத்தினாலும் ஒரு த்ரவ்யம் என்கிற ஆகாரத்தினாலும் ஒன்றென்று சொல்லக் கூடிய போதிலும் தேகம் என்கிற ஆகாரத்தினாலும், ஆத்மா வென்கிற ஆகாரத்தினாலும் அவற்றுக்குள் ஒன்றுக்கொன்று ஐக்யம் சொல்லுவது அப்ராமாணிகமாதலால் அவ்விரண்டுக்குள் பேதாபேதம் சொல்லுவது அநிஷ்டமாயிற்றே யென்று தாத்பர்யம். † பரிஹரிக்கிறார்—"அந்தக்ககஷி" என்று.

அநுபதம்:—

புலப்படுகின்றன. இப்படிச் சேர்ந்தே புலப்படுவது ஸஹோபலம்ப நியமம். ஒரே ஜாதி யென்பதால் அனேக ஆடுகள் ஒன்றாகும் (அபின்னமாகும்); தனித்தனி உருப்படி என்று பேசுவதால் வெவ்வேறாகும். ஆடு என்னும் பொருளே முதன் முதலில் பார்க்குங் காலத்தில் ஆடு என்னும் தனிப்பொருள் மட்டுமே தோன்றும்; அப்பொழுது ஆட்டு ஜாதியைச் சேர்ந்த ஓர் பொது உருவத்தோடு கூடியதாக ஆடு தோன்றுவதில்லை. முதன் முதலில் ஆட்டைப் பார்ப்பதை 'ப்ரதம பிண்ட க்ரஹணம்' என்பர். அந்த அறிவில் ஜாதியேது வ்யக்தியேது என்று பிரித்து க்ரஹணமில்லை. பிரிக்காமல் ஒன்றாகவே க்ரஹணம்.

† தேஹமும் ஆத்மாவும் அத்யந்தம் வேறுபட்டதென்று பேதாபேத வாதி

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

தேவ தேஸத: காலதஸ்சாகாரதஸ்சாத்யந்தவிலக்ஷணேஷ்வபி வஸ்துஷு தத்தேவேதமிதி ப்ரத்யபிஜ்ஞா ஜாயதே। அதோ த்வ்யாத்மகமேவ வஸ்து ப்ரதீயத இதி கார்யகாரணயோர்ஜாதிவ்யக்த்யோஸ்சாத்யந்தபேதோப பாதநம் ப்ரதீதிபராஹதம்। அதோச்யேத, ம்ருதயம் கட: கண்டோ கௌரிதிவத்தேவோஹம் மநுஷ்யோஹமிதி ஸாமாநாதிகரண்யே

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ரத்தாலும் அடியோடு வேற்றுமையுடைய வஸ்துக்களிலும் அதுவே இது என் கிற ப்ரத்யபிஜ்ஞாரூபமான அறிவு உண்டாகிறது. ஆகையால் இரண்டு வித மாகவே வஸ்து புலப்படுகிறது என்கிற காரணத்தால் கார்யகாரணங்களுக் குள்ளும் ஜாதிவ்யக்திகளுக்குள்ளும் அடியோடு பேதம் சொல்லுவது அனுப வத்திற்கு விருத்தம். நீங்கள் ஒருக்கால் பின்வருமாறு சொல்லுவீர்களோ ? "இந்தக் குடம் மண்" "மாடு குறைக்கொம்பு" என்கிற வாக்யங்களிற் போல "தேவன் நான்" "மனுஷ்யன் நான்" என்று ஸாமாநாதிகரணமான வாக்யத்தில் இரண்டும் ஒரே வேற்றுமையில் வ்யவஹரிக்கப்படுவதால் ஐக்யம் தோன்றுவதால் ஆத்மாவிற்கும் ஸரீரத்திற்கும் பேதாபேதம் வரத்தெரியுமே.

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பாதிக்கப் படாத ஸாமாநாதிகரண்யம் பேதாபேதத்தை ஸாதிக்கும்; ஒருக்காலும் பாதிக்கப் படாத பேதாபேதந்தான் தத்வம் என்று இதையறியாதவனுல் இவ்வாக்ஷே பம் செய்யப் பட்டது என்று அர்த்தம். அதை உபபாதிக்கிறார்—"ததாஹி" என்று. பரிஹாரத்தை விளக்குவதற்கு உபயோகமான வர்த்தத்தை ஸிக்ஷித்துக் கொடுக்கி

அநுபதம்:—

யான பாஸ்கரர் உள்பட எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். அவ்விரண்டுக் குள் பேதாபேதம் உண்மையாகவே உண்டு என்று சொன்னுல் தேஹாத்மாவுக்கும் ஆத் மாவுக்கும் அபேதமும் உண்மையாகி விடுமே; இது பாஸ்கராருக்கும் அநிஷ்டமா மிற்றே என்று ஆக்ஷேபம்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

நைக்யவ தீதேராத்மஸரீரயோரபி விஹாவிஹக்வம் வ்யாக்ருத ஹேதும் ஹேதுமத்பாவவாதநம் நிஜவதநநிஹ்நவேந தவஹ்ராவ்ய யத ஹி, தத்ஹேதுகாக்ருதிஹேதுஹேது வாயந வாதோநாயிகரணே தத்யபுர்யாத்ருவவையவிவஹிதத்வ । தயாஹி, கவாயித வவ வ்ருத்யஃ வவபுத்ராயம் வ்யவஹ்ராவயதி தெவாஹ்யாத்ராஹி சாநஹ்ரு ஆத்மயாத்ருதொவதொஹ்ரவெபுஃ வ சாணைவபுராயபு சாதொந ராஜ்ரு வவபுராஹிவ ரு ஜிவஹ்ராத்மஸரீரயோரபேதம் வாய

நைக்யப்ரதீதேராத்மஸரீரயோரபி பிந்நாபிந்நத்வம் ஸ்யாத் ! அத இதம் பேதாபேதாப்யாதாநம் நிஜஸதாநிஹ்நிதஹ்ரு தவஹ்ரஜ்வாலாயத இதி, ததிதமநாகலிதபேதா பேதஸாதாநஸாமாநாதிகரண்ய ததர்த்தயாதாத்ம்யாவபோதவிலஸிதம் ! ததாஹி, அபாதித ஏவ ப்ரத்யய: ஸர்வத்ரார்த்தம் வ்யவஸ்தாபயதி தேவாத்யாத்மாபி மாநஸ்து ஆத்மயாதாத்ம்யகோசரஸ்ஸர்வை: ப்ரமாணைர்பாத்ய மாநோ ராஜ்ரு ஸர்ப்பாதிபுத்திவந்நாத்மஸரீரயோரபேதம் ஸாத

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஆகையால் நீங்கள் இப்படி பேதாபேதத்தை யுபபாதிப்பது தன் வீட்டிலேயே அக்நிஜ்வாலையை வைத்துக்கொண்டதுபோல ஆகுமே. இப்படி நீங்கள் ஆக்ஷேபிப்பது பேதாபேதத்தை ஸாதிக்கும் ஸாமாநாதிகரண்யத்தையும் அதன் உண்மையான அர்த்தத்தையும் தெரிந்துகொள்ளாமல் உங்கள் அக்ஞானத்தின் ப்ரகாஸமேயாகும். எப்படியென்றால்; அதை விவரிப்போம். எந்தத் தோற்றம் அல்லது அறிவு பாதிக்கப்படுகிறதில்லையோ அதுதான் எங்கும் ஒரு விஷயத்தைத் தீர்மானம் செய்துகொடுக்க வல்லது. தேவன் முதலிய ஸரீரம் ஆத்மா வென்கிற அபிமானம் ஆத்மாவின் உண்மையை விளக்கும் எல்லாப்ரமாணங்களாலேயும் பழுதையைப் பாம்பு என்கிற புத்தி போல் பாதிக்கப்படுவதால் அது ஆத்மாவிற்கும் ஸரீரத்திற்கும் அபேதத்தை ஸாதிக்கமாட்டாது "குறைக்கொம்புள்ளது மாடு" "கொம்பில்லாதது மாடு" என்கிற ஒரே வேற்றுமையான ஸாமாநாதிகரண்யத்திற்கு ஒன்றை

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ரூர்—"பாதிக்கப்படாத" என்று. அதனால் என்ன என்று கேட்கக் கூறுகி ரூர்—"தேவர் முதலிய" என்று. ஜாதி வ்யக்திகளுக்கும் அப்படியே சொல்லும் படி வருமே என்று கேட்கக் கூறுகிரூர்—"குறைக் கோம்பு" என்று. இப்படி லௌகிகமான பொருள்களுக்குள் பேதாபேதம் கூறப்பட்டது. அதை அவலம்பித்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

யதி। வம்ஹொ மளஉுஂஹொமெளரிதி வாசோநாயிகுரணுவு ந கெநஹிஸ் கூவிஹாயொ ஹுஸ்ரூதெ, தஹ்ஹாஸுாதி ப்ரஹ்மஂஹ:। கத வாவ ஜீவொவி ப்ரஹ்மணொ நாத்யந்தபிந்ந:, கவி து ப்ரஹ்மாஂஸகெந

யதி ! கண்டோ கௌர்முண்டோகௌரிதி ஸாமாநாதிகரண்யஸ்ய ந கேநசித் க்வசித்பாதோ த்ருஸ்யதே, தஸ்மாந்நாதி ப்ரஸங்க: ! அத ஏவ ஜீவோபி ப்ரஹ்மணோ நாத்யந்தபிந்ந:, அபி து ப்ரஹ்மாம்ஸத்வேந

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

லும் எவ்விடத்திலும் பேதம் காணப்படுகிறதில்லை. ஆகையால் நீங்கள் சொல்லுகிறபடி அதிப்ரஸங்கம் வராது. இந்தக்காரணத்தாலேதான் ஜீவனும் ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் அடியோடு வேறல்ல, பின்னென்னென்றால்; ப்ரஹ்மத்தின் அம்ஸமாக விருக்கையாலே வேறும் வேறல்லாதவனுமாவான். பேதம் அபேதம் என்ற அவ்விரண்டிற்குள் அபேதம்தான் ஸ்வாபாவிகம். பேதமோவென்றால் ஔபாதிகமே. இது எப்படித் தெரி

சீருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

துக் கொண்டு வேதத்தால் ஸித்திக்கும் ஜீவ ப்ரஹ்மங்களென்னும் பொருள்களுக்குள்ளும் பேதாபேதம் உண்டு என்று கூறுகிறார்—''இக்காரணத்தாலேயே'' என்று. ''அத:'' என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு ''பேதாபேதங்களுக்கு விரோதமில்லாததால்'' என்று அர்த்தம். ''ப்ரஹ்மத்திற்கு அம்ஸமாயிருப்பதால்'' என்கிற பாஷ்ய பதத்தால் ''அம்ஸோ நாநாவ்யபதேஸாத்'' என்கிற ஸூத்ரம் ஜ்ஞாபிக்கப் படுகிறது. ¶ அசித்துக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் பேதா பேதங்கள் ஸ்வபாவ ஸித்த மென்று பாஸ்கரர், யாதவ ப்ரகாஸர் இருவர்களுக்கும் அபிமதம். சித்துக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் பேதாபேதங்கள் ஸ்வபாவ ஸித்தம் என்று யாதவர் மதம். பாஸ்கரர் மதம் அப்படி.

அநுபதம்—

¶ ''அம்ஸோ நாநாவ்யபதேஸாத் அந்யதாச அபி தாஸகிதவாதித்வம் அதீயதே ஏகே'' என்று இரண்டாவது அத்யாயம் 3-ம் பாதத்தில் கடைசி அதிகரணமான அம்ஸாதிகரணத்தில் முதல் ஸூத்ரம். 'நாநா' என்பதற்கு பேதம் என்று பொருள். 'நாநாவ்யபதேஸம்' என்பது ஸ்ருதிகளில் ஜீவப்ரஹ்மங்கள் வேறு வேறு என்று பேதப் பேச்சு இருப்பதைச் சொல்லுகிறது. 'அந்யதாச' என்பதற்கு வேறு விதமாயும் என்று பொருள். அதனால் பேதமில்லாமல் அபேதமான ஒன்றைப் பேசுகிற ஸ்ருதிகளைச் சொல்லுகிறது. ''தத்த்வமஸி'' முதலிய வாக்யங்கள் அபேதப் பேச்சு ஸ்ருதிகள்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஹிஸாஹிஸஃ। தத்ராஹெஷ வனவ வ்யாஹாவிகஃ, ஹெஷஹ்வளவாயிகஃ। கயஃவமஸ்ய உகி வெக। * தத்ஸிவி, நாநெ்யாதொஸ்தி ஶ்ரஷ்டா, அய மாத்மா ப்ரஹ்மேத்யாதிபி: ஸ்ருதிபி:, ப்ரஹ்ம மே த்யாவா ப்ருதிவீ இதி ப்ரக்ருத்ய ப்ரஹ்ம தாஸா ப்ரஹ்ம தாஸா ப்ரஹ்மே மே கிதவா உத! ஸ்த்ரீபும் ஸௌ ப்ரஹ்மணே ஜாதௌ ஸ்த்ரியோ ப்ரஹ்மோத வா புமாநித்யாதர்வ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கிறது என்று கேட்டால் "நீ அதுவாக விருக்கிறாய்" "இதைக்காட்டிலும் பார்க்கிறவன் வேறொருவனில்லை" "இந்த ஆத்மா ப்ரஹ்மம்" முதலிய ஸ்ருதிகளாலும், "ப்ரஹ்மமே இந்த ஆகாஸமும் பூமியும்" என்று தொடங்கி "ப்ரஹ்மம் மீன்பிடிக்கும் செம்படவர்கள், ப்ரஹ்மம் அடிமைகள், ப்ரஹ்மம் இந்த சூதாடிகளும் ஆகும். பெண்ணும் ஆணும் ப்ரஹ்மத்தினிடமிருந்து பிறந்தவை. ப்ரஹ்மம் பெண்களுமாகும், ஆணுமாகும்" என்று அதர்வண வேதத்தின் ஸம்ஹிதோபநிஷத்தில் ப்ரஹ்மஸூக்தத்தில் அபேதம் சொல்லப்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யல்லவாகையால் ‡ அந்த வேற்றுமையைக் காட்டுவதற்காகக் கூறுகிறார்—"அதில்" என்று, "எப்படி" என்று. பேதாபேதம் அவர்களுக்குள் உண்டு என்பதற்கும் அவ்விரண்டுக்குள் அபேதம் மட்டும் ஸ்வாபாவிக மென்பதற்கும் என்ன ப்ரமாணம் என்று அர்த்தம். அபேதம் ஸ்வாபாவிகமாகையால் அதுவே முக்யமா யிருப்பதைப் பற்றி முதலில் முன் சொன்ன அம்ஸ ஸூத்ரத்தில்—"அங்யதா ச" என்கிற ஸூத்ராம்ஸத்திற்கு விஷயமான உபநிஷத்து வாக்யத்தை எடுக்கிறார்—"தத்த்வமஸி" என்று. "தாஸுகிதவ" என்று தொடங்கிய ஸூத்ரபாதத்தின் விஷய வாக்யத்தைக் கூறுகிறார்—"இவை யெல்லாம் ப்ரஹ்மம்" என்று. "நாநாவ்யபதேஸாத்" என்

அநுபந்தம்:—

‡ பாஸ்கரர் மதத்தில் ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் பேதம் ஔபாதிகம். ஒரு உபாதியை முன்னிட்டது; "அபேதம்" ஸ்வபாவமாயுள்ளது.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ணிகாநாம் ஸம்ஹிதோவநிஷதி ப்ரஹ்மஸ்ஹக்தே, அபேதஸ்ரவணாச்ச *
நித்யோ நித்யாநாஞ்சேதநஸ்சேதநாநாமேகோ பஹூநாம் யோ வித
தாதி காமாந், ஜ்ஞாஜ்ஞௌத்வாவஜாவீஸநீஸௌ, க்ரியாகுணைராத்மகு
ணைஸ்ச தேஷாம் ஸம்யோகஹேதுரபரோபி த்ருஷ்ட:, ப்ரதாநக்ஷே
த்ரஜ்ஞபதிர்குணேஸ:, ஸம்ஸாரமோக்ஷஸ்திதிபந்தஹேது: *
ஸ காரணம் கரணாதிபாதிப: தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்த்யநஸ்ந

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

படுவதாலும், "எவன் நித்யர்களுக்குள் நித்யனோ, எவன் சேதனர்களுக்குள் சேதனனோ, அனேகர்களுக்குத்தான் ஒருவனுயிருந்து எவன் அவரவாபீஷ்டங்களைச் செய்து கொடுக்கிறனோ," "தெரிந்தவனும் தெரியாதவனுமான இரண்டு பிறப்பிலியான (ஆத்மாக்கள்) ஈஸனென்றும், அநீஸனென்றும் பெயருடையவர்கள்." "அவர்களுக்கு (ஜீவாத்மாக்களுக்கு) ஸம்ஸார காரணமான ப்ரக்ருத்தி குணங்களோடும், மோக்ஷ ஹேதுக்களான ஆத்ம குணங்களோடும் சேர்த்துவைக்கும் வேறொரு புருஷனும் காணப்படுகிறான்" "ப்ரக்ருதிக்கும் க்ஷேத்ரஜ்ஞனை ஜீவர்களுக்கும் தலைவனும் குணங்களையெல்லாம் தன்வசப்படுத்தினவனும்," "ஸம்ஸாரம், மோக்ஷம், ஸ்திதி, பந்தம் இவைகளுக்குக் காரணமானவன்" "அவன் காரணம், காரணங்கள் என்கிற இந்த்ரியங்களுக்கு அதிபதியான ஜீவனுக்கு அதிபதி." "அவ்விருவர்களில் ஒருவன் கர்மபலத்தை ருசியென்று அனுபவிக்கிறன். மற்றொருவன் ஆஸ்

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கிற ஸப்த பதத்தால் க்ரஹிக்கப்படும் விஷய வாக்யத்தைக் கூறுகிறார்—"நித்தியர்களுக்குள் நித்யன்" என்று. "க்ரியா குணங்களாலேயும், ஆத்ம குணங்களாலேயும்" என்று. க்ரியாகுணம் என்கிற வசனத்திலுள்ள பதத்திற்கு ஸம்ஸாரத்திற்கு காரணமான குணங்களென்றும் ஆத்மகுணங்கள் என்கிற பதத்திற்கு மோக்ஷ ஹேதுக்களான குணங்களென்றும் பொருள். ஸம்ஸாரத்தோடும், மோக்ஷத்தோடும் சேர்த்து வைக்கும் குணங்கள் என்று தாத்பர்யம். இங்கே பேதம் ஒரு உபாதியை முன்னிட்ட

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

ஈநெயீ ஈலிவாகஸீதி * ய ஆத்மநி திஷ்டந், ப்ராஜ்ஞேநாத்மநா ஸம்பரி
ஷ்வக்தோ ந பாஹ்யம் கிஞ்ச ந வேத, ப்ராஜ்ஞேநாத்மநாந்வாரூட: உத்ஸ
ர்ஜ்யாதி, தமேவம் விதித்வாதிம்ருத்யுமேதீத்யாதிபிர்பேதஸ்ரவணாச்ச
ஜீவபரயோர் பேதாபேதாவவஸ்யாஸ்ரயணீயௌ, தத்ப்ரஹ்ம வேத
ப்ரஹ்மைவ பவதீத்யாதிபிர்மோக்ஷதஸாயாம் ஜீவஸ்ய ப்ரஹ்மஸ்வரூபா
பத்திவ்யபதேசாத், யத்ர த்வஸ்ய ஸர்வமாத்மைவாபூத்தத்கேந கம்ப
ஸ்யேதிதி ததாநீம் பேதேநேஸ்வரதர்ஸநநிஷேதா ச்சாபேதஸ்வாபாவிக

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

வாதநம் செய்யாமல் ஸாக்ஷியாகப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான்,'' ''எவன் ஆத்மாவில் இருந்துகொண்டு ப்ராக்ஞனை பரமாத்மாவினால் நன்றாகக் கட்டியணைக்கப்பட்டு புறமொன்றையும் அறிகிறானில்லை.'' ''ப்ராக்ஞனை பரமாத்மாவினால் கட்டியணைக்கப்பட்டு தேஹத்தைவிட்டுக் கிளம்பிப்போகிறான்.'' ''அவனே இப்படியறிந்து ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டுகிறான்.'' இவை முதலிய ஸ்ருதிகளால் பேதமும் அறியப்படுவதால் ஜீவ பரமாத்மாக்களுக்கு பேதம் அபேதம் இரண்டும் அவஸ்யம் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். அவ்விரண்டிற் குள் ''ப்ரஹ்மத்தை யறிகிறான், ப்ரஹ்மமே யாகிறான்,'' முதலிய ஸ்ருதி களால் மோக்ஷ தசையில் ஜீவனுக்கு ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாகுதல் சொல்லப்படுவ தாலும், ''எந்த தசையில் இவனுக்கு (முக்தனுக்கு) எல்லாம் ஆத்மாவாகவே யாகிறதோ அந்த தசையில் எதைக்கொண்டு எதைப்பார்ப்பான்'' என்று அந்த மோக்ஷ தசையில் ஈஸ்வரனை வேறுகப்பார்ப்பதை நிஷேதிப்பதாலும்

சந்தப்பாகசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தென்று (ஸ்வாபாவிகமல்ல வென்று) எப்படித் தெரிகிறது என்று கேட்கக் கூடாது—''ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாகவே மோக்ஷதசையில் ஆவதாக ஸ்ருதி சொல்லுவதும் ஜீவ ப்ரஹ்மங்களுக்குள் பேதத்தை ஸ்ருதி நிஷேதம் செய்வதும், அபேதம் ஸ்வாபா விகம் என்பதற்கு ப்ரமாணம் என்று பொருள். முக்தி தசையில் பேதம் இல்லை

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

உதயவதி। நநு ச, லொகே ஸவயுங் கரோது ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபஸ்சிதேதி ஸஹ ஸ்ருத்யா ததாநீமபி வெதி: ப்ரதீயதெ, ஸக்ஷயதி ச, ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜம் ப்ரகரணாதஸந்நிஹித்வாச்ச, பொகமாத்ரஸாம்யலிங்காச்செதி। நைததெவம் நாநெயாதொஷாத்

இத்யவகம்யதே! நநு ச, லோகெ ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபஸ்சிதேதி ஸஹ ஸ்ருத்யா ததாநீமபி வேத: ப்ரதீயதே, வக்ஷ்யதி ச, ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜம் ப்ரகரணாதஸந்நிஹித்வாச்ச, போகமாத்ரஸாம்யலிங்காச்சேதி! நைததேவம் நாநோதோஷாத்

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

அபேதம் ஸ்வாபாவிகம் என்று விளங்குகிறது. "அவன் எல்லா அபீஷ்டங்களையும் விபஸ்சித்தான ப்ரஹ்மத்தோடு கூட அனுபவிக்கிறான்" என்கிற ஸ்ருதியில் "கூட" என்கிற பதத்தால் அந்த மோக்ஷ காலத்தில்கூட பேதம் உள்ளதாகத் தெரியவருகிறதே, ஸூத்ரகாரரும் "ப்ரகரணத்தாலும், அருகேயில்லாமையாலும், ஜகத் வ்யாபாரம் தவிர்ந்ததுதான் முக்தைஸ்வர்யம்" "ஆநந்தானுபவம் மட்டில்தான் ப்ரஹ்மத்தோடு ஸாம்யம் என்று காண்பதாலும்" என்று மேலே சொல்லப்போகிறாரே என்று நீங்கள் ஆக்ஷேபித்தால் நீங்கள்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யென்று நிஷேதித்திருப்பதாலேயே பேதம் உபாதியைப் பற்றிய தென்று தானுகவே ஸித்திக்கிறது. முக்தியில் பேதத்தை ஸ்ருதி சொல்லுவதைக் காட்டிக் கொண்டு ஆக்ஷேபிக்கிறார்—"நல்லது" என்று. அந்த தைத்திரீய ஸ்ருதியில் "ஸஹ" என்கிற பதம் போக்தாக்களின் சேர்க்கையைச் சொல்லுகிறது எனறு ஆக்ஷேபிக்கிறவரின் அபிப்ராயம். போக்யங்களின் சேர்க்கையைச் சொல்லுகிறது என்று சொல்லிப் பரிஹரிக்கிறார் *—"இது வல்ல" என்று. முக்தியில் பேதம் காணப்படுகிறது

அநுபதம்:—

* "விபஸ்சித்தான ப்ரஹ்மத்தோடு கூட எல்லாக் காமங்களையும் அடைகிறான், அனுபவிக்கிறான்" என்று ஸ்ருதியில் ப்ரஹ்மமும் முக்தனும் சேர்ந்து அனுபவிப்பதாகப் பொருள் கொண்டால் போக்தாக்களின் ஸாஹித்யம்; அப்பொழுது முக்தி தசையில் ப்ரஹ்மம் வேறு ஜீவன் வேறு என்று நிஸ்சயமாய் ஏற்பட்டு விடும்; "ப்ரஹ்மத்தையும் எல்லாக் காமங்களையும் சேர்த்து அனுபவிக்கிறான்" என்று அனுபவிக்கப் படும் போக்யங்களின் சேர்க்கையைச் சொன்னால் அனுபவிக்கிறவர்களுக்குள் பேதம் ஏற்படாது என்று அவர்கள் எண்ணம்.

ஶ்ரீபாஷ்யம் :—

ஷ்டேத்யாதிஶ்ருதி ஶதைராத்மபேத ப்ரதிஷேதாத் ! ஸோஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபஶ்சிதேதி, ஸர்வை: காமை ஸ்ஸஹப்ரஹ்மாஶ்நுதே, ஸர்வகுணாந்விதம் ப்ரஹ்மாஶ்நுத இத்யுக்தம் பவதி, அந்யதா ப்ரஹ்மணஸ்ஸஹேத்யப்ராதான்யம் ப்ரஹ்மண: ப்ரஸ

ஶ்ரீ பாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

சொல்லுகிறபடி யில்லை யென்று பதில் கூறுவோம். ஏனென்றால் ''இவனே (ப்ரஹ்மத்தை) க்காட்டிலும் வேறு பார்ப்பவனில்லை'' முதலிய நூற்றுக் கணக்கான ஶ்ருதிகளால் ஆத்மாக்களில் பேதத்தை நிஷேதித்திருக்கிறது. ''முக்தனான அவன் ஸர்வஜ்ஞனான ப்ரஹ்மத்தோடு கூட எல்லாக் கல்யாண குணங்களையும் அனுபவிக்கிறான்'' என்கிற ஶ்ருதியால் எல்லா குணங்களோடு கூட ப்ரஹ்மத்தை அனுபவிக்கிறான், அதாவது எல்லா குணங்களோடு கூடிய ப்ரஹ்மத்தை யனுபவிக்கிறான் என்று உரைக்கப்படுகிறது என்று நாம் பொருள் சொல்லுவோம். இப்படிக் கொள்ளாவிடில் ப்ரஹ்மத்தோடு கூட என்று நீங்கள் சொல்லுகிறபடி யென்று பொருள் கொண்டால் ப்ரஹ்மத்

ஶ்ரீநதப்ரகாஶிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

என்பதைப் பரிஹரிப்பவராக முக்தியில் பேதம் சொல்லுவது ஶ்ருதிக்கு விருத்தம் என்பதைக் காட்டுகிறார்—''நாந்ய:'' என்று. பேதம் இருப்பதாகத் தோன்றும் ஶ்ருதியை எடுத்துப் பரிஹரிக்கிறார்—''ஸோஶ்நுதே'' என்று. ஸோஶ்நுத என்கிற ஶ்ருதி வாக்யத்தால் சொன்னதாகும் என்று ஶ்ருதியின் அன்வயத்தைக் காட்டுகிறார்—ப்ரஹ்மத்தோடு கூட குணங்களை அனுபவிக்கிறான் என்பதற்கு குணங்களையும் அனுபவிக்கிறான் என்று பொருள். ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் தான் வேறாக இருந்து அனுபவிக்கிறானா? அல்லது அதுவாகவே யிருந்தா? என்று தெரிந்து கொள்ள அபேக்ஷிக்கும் போது அதை வேறொரு வாக்யத்தால் தெரிந்து கொள்ள வேணும். ஆகையால் இந்த வாக்யத்தில் பேதம் ஏற்படுகிறதில்லை என்று தாத்பர்யம். இதை உபபாதிக்கிறார் — ''அப்படியில்லையானால்'' என்று. ப்ரஹ்மத்தோடு கூட என்கிற விடத்தில் ''கூட'' என்கிற ஸப்தத்தினால் ப்ரஹ்மத்திற்குத் தோன்றும் அப்ராதான்யம் வேறு போக்தாக்கள் இருந்தால் அவர்களை யுத்தேஶித்து அப்ராதான்யம் வருவது தோஷமாகும். போக்யங்களான தன் குணங்களை யுத்தேஶித்து அப்ராதான்யம் சொல்லுகையில் தோஷமில்லை என்று பாவம். எதிரியால் உதா

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

ஜைத। ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜமித்யத்ர ப்ரகரணாத் ஸந்நிதானாச்ச ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜமித்யுக்தாவபி ப்ரகரணாந்தராத் வாக்யாந்தராச்ச ஸம்பத்யாவிர்பாவ: ஸ்வேந ரூபேண। அதோ நிர்தோஷத்வாதய: கல்யாணகுணயோகாச்ச। தஸ்மாதுபபந்நோ வாக்யஸ்ய ப்ரகரணஸ்ய ச ஸமந்வய:। ஜீவாநாம் வாஸ்தவ: ஸ்வபாவ:, ஸ ஏவ ஸ்வாபாவிக:, ஜைஸ்து ஜீவாநாம் பாரமார்திகோ பாஸ்மாத் ப்ரஹ்மண: பாரஸ்பர்யேண ஸம்பந்த:

ஜ்யேத! ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜமித்யத்ர முக்தஸ்ய பேதேநாவஸ்தாநே ஸத்யைச்வர்யஸ்யாநுதாரணாங்கோ வக்ஷ்யதே, அந்யதா ஸம்பத்யா விர்பாவ: ஸ்வேந ரூபத்தாத் இத்யாதிபிர்விரோதாத்! தஸ்மாதுபேத ஏவ ஸ்வாபாவிக:, பேதஸ்து ஜீவாநாம் பாரமார்திகோ பாஸ்மாத் ப்ரஹ்மண: பாரஸ்பர்யம் ச

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

திற்கு அப்ராதான்யம் வரும். "ஜகத் வ்யாபாரம் நீங்கலாக" என்கிற ஸூத்ரத்தில் முக்தனை ஆத்மா ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேறுக முக்தி தசையில் நின்றால் அவனுக்கு ப்ரஹ்மத்தைப்போல் ஜகத் ஸ்ருஷ்டி முதலிய ஐச்வர்யம் இல்லாமற்போய் ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் அவனுக்கு ஐச்வர்யக் குறைவுவரத் தெரியுமே யென்று சொல்லப்போகிறார். அந்த ஸூத்ரத்திற்கு இப்படிப் பொருள் சொல்லாவிட்டால் ப்ரஹ்மத்தோடு ஸம்பந்தனுகி முக்தன் தன் ஸ்வரூபத்தோடு ப்ரகாசிக்கிறான். ஏனென்றால் "ஸ்வேந (தன்னுடைய தான ரூபத்தோடு) என்று ச்ருதியில் சொல்லியிருப்பதனாலே," என்கிற ஸூத்ரத்தோடும் மற்ற ஸூத்ரங்களோடும் விரோதம் வரும். ஆகையால் அபேதம் தான் ஸ்வபாவ ஸித்தமாகும். ஜீவன்களுக்கு பரப்ரஹ்மத்தினிடத்திலிருந்தும், தங்களுக்குள்ளேயே ஒன்றோடொன்றுக்கும் புலப்படும். பேதமோவென்றால் புத்தி, இந்த்ரியம், தேஹம் இவைகளின் உபாதியால்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஹரிக்கப்பட்ட ஜகத் வ்யாபார ஸூத்ரத்திற்கு தனக்கு அபிமதமான அர்த்தத்தைக் கூறுகிறார்—"ஜகத்" என்று. ப்ரஹ்மத்திற்கும் முக்தனை ஆத்மாவுக்கும் பேதம் சொன்னால் ஜகத் வ்யாபாரம் முக்தனுக்கு இல்லாமற்போகத் தெரியுமாதலால் பேதமில்லை என்று ஸூத்ரத்தின் பொருள் என்று அர்த்தம். அதை உபபாதிக்கிறார் — "அப்படிக்கில்லா விடில்" என்று. அபேதம் ஸ்வபாவஸித்தம் என்கிற உபபாதநத்தை முடிக்கிறார் — "ஆகையால்" என்று. முக்தி தசையில் பேதத்தை ச்ருதி நிஷேதிப்பதால் ஜீவ ப்ரஹ்ம பேதம் ஔபாதிக மென்று தானே கிடைக்கிறது என்று ஏவகாரத்தின் தாத்பர்யம். ஸம்ஸார தசையில் பேதம் இருப்பதற்கு என்ன உபாதி என்று கேட்கக் கூறுகிறார்—"பேதமோ" என்று. "து" என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு ஔபாதிகத்வம் என்கிற வேற்றுமையைக் காட்டுவதில் நோக்கு. பதங்களையைக் காட்டுவ தென்றும் கொள்ளலாம். ப்ரஹ்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வைஜீம் தியதெஹோவாயிகூர்தஃ। யதூவி வஹூ நிரவயவம் வவ்ரு மதம்வ, கயாவ்யாகாஸ இவ வடாதிநா வைஜ்யாத்ய்வாயி வம்யொமஃ வைஜ்யாத்ய்வாயிவம்யொமாஸ் வஹுணி ஹெத உதீதரெதராஸ்ரய கூவம், உவாயெஹுதம்யொமஸ்ய ச கர்மக்ருதத்வாத், தத வ வாஹஸ்ய

புத்தீந்த்ரியதேஹோபாதிக்ருத: ! யத்யபி ப்ரஹ்ம நிரவயவம் ஸர்வ கதஞ்ச, ததாப்யாகாஸ இவ கடாதிநா புத்யாத்யுபாதிஸம்யோக: புத்யாத்யுபாதிஸம்யோகாத் ப்ரஹ்மணி பேத இதீதரேதராஸ்ரய த்வம், உபாதேஸ்தத்ஸம்யோகஸ்ய ச கர்மக்ருதத்வாத், தத் ப்ரவாஹஸ்ய

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

செய்விக்கப்படுகிறது. ப்ரஹ்மம் அவயவங்களற்றதாயும், ஸர்வவ்யாபியாயு மிருந்தாலும் படம் முதலியதுகளால் (நிரவயவமும் விபுவுமான ஆகாஸம் பிரி வுடையதாயிருப்பதுபோல புத்தி முதலிய உபாதியால் ப்ரஹ்மத்தினிடமும் பேதம் ஸம்பவிப்பதில் தடையில்லை. ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் பேதம் விந்தித் தால் புத்தி முதலிய உபாதியின் சேர்க்கை வரும்: புத்தி முதலிய உபாதியின் சேர்க்கை வந்தால் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் பேதம் ஸித்திக்கும் என்று அந் யோன்யாஸ்ரய தோஷம் வருமென்று நீங்கள் ஆக்ஷேபிக்கத் தக்கதல்ல. ஏனென்றால், உபாதியும் அதன் சேர்க்கையும் கர்மத்தால் வருவதாலும், அவைகளின் ப்ரவாஹம் அநாதியானதாலும் அந்யோன்யாஸ்ரய தோஷம்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

மம் விபுவாயும் அவயவம் (பாகம்) இல்லாமலும் இருப்பதால் ஜீவனுக்கு இருக்கும் உபாதி ப்ரஹ்மத்தினிடமே இருக்குமாதலால் அது ஸம்பந்தப் படாத இடமே யில் லாததால் ஜீவனென்றும் ஈஸ்வரனென்றும் பேதமே ஸம்பவிக்காது என்று ஆக்ஷே பம் வரக் கூறுகிறார்— "இருந்தாலும்" என்று. ஒன்றையொன்று ஆச்ரயிப்பது என்கிற தோஷம் வருமோவென்று ஸங்கித்துக் கூறுகிறார்—"ந ச" என்று. ஈஸ் வரனென்னும் அம்சத்தில் கர்மத்தால் ஏற்படும் புத்தி முதலிய உபாதியின் ஸம்பந்தம் இல்லையாகையால் அதில் உபாதி ஸம்பந்தம் பேதத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு இருக் கும். ப்ரவாஹத்தால் அநாதி என்று பரிஹாரம் கூறுகிறார்—"உபாதியினுடைய" என்று. உபாதி, அதன் ஸம்யோகம், கர்மம இவைகளெல்லாம் ப்ரவாஹத்தால் அநாதி என்பதும், அப்படி அநாதியாயிருப்பதால் அந்யோன்யாஸ்ரய தோஷம் பரி ஹரிக்கப்படுமென்பதும் எப்படிச் சொல்லுவது என்று ஸங்கை வர அதை விவரணம் செய்கிறார்—"இப்படிச் சொன்னதாதும்" என்று: (அதோடு சேர்ந்தவனிட மிருந்து கர்ம என்று). ஜீவத்வமாவது கர்ம வஸ்யத்வம் தானே. உபாதியால் ஜீவத் வம் வருகிறது. ஜீவத்வத்தால் வேறு ஒரு உபாதி வருகிறது என்று இப்படி அநாதி

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வாநாதிக்வாத் । வததூக்தம் பவதி । வ்ருவுகேஷுஸம்வஸ்யாஜீவாத் ஸ்வஸம்பத்த ஏவோபாதிருத்பத்யதே, தத்யுக்தாத்கர்ம, ஏவம் பீஜாங்குர ந்யாயேந கர்மோபாதி ஸமபந்தஸ்யாநாதித்வாந்ந தோஷ இதி ! அதோ ஜீவாநாம் பரஸ்பரம் ப்ரஹ்மணஸாபேத ஏவ ஸ்வாபாவிக:, பேதஸ்த்வௌபாதிக: ! உபாதீநாம் புந: பரஸ்பரம் ப்ரஹ்மண

சாநாதித்வாத் ! ஏததுக்தம் பவதி ! பூர்வகர்மஸம்பத்காஜ்ஜீவாத் ஸ்வஸம்பத்த ஏவோபாதிருத்பத்யதே, தத்யுக்தாத்கர்ம, ஏவம் பீஜாங்குர ந்யாயேந கர்மோபாதி ஸமபந்தஸ்யாநாதித்வாந்ந தோஷ இதி ! அதோ ஜீவாநாம் பரஸ்பரம் ப்ரஹ்மணஸாபேத ஏவ ஸ்வாபாவிக:, பேதஸ்த்வௌபாதிக: ! உபாதீநாம் புந: பரஸ்பரம் ப்ரஹ்மண

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

வாராது. இதனால் ஏற்படுவது என்னவென்றால்: பூர்வ கர்மத்தோடு கூடிய ஜீவனிடமிருந்து அவனோடு கூடியதாகவே உபாதி உண்டாகிறது. அந்த உபாதியோடுகூடிய ஜீவனிடமிருந்து கர்மம் உண்டாகிறது; என்று இப்படி பீஜாங்குரம் என்கிற விதை முளை ந்யாயத்தால் கர்மம் உபாதிஸம்பந்தம்: இவைகள் அநாதியாயிருப்பதால், அந்யோந்யாஸ்ரய தோஷம் இல்லை. ஆகையால் ஜீவர்களுக்கு தங்களுக்குள் ஒன்றோடொன்றுக்கும் ப்ரஹ்மத்தோடு கூடவும் அபேதம்தான் ஸ்வாபாவிகம். பேதமோ ஔபாதிகம். உபாதிகளுக்குள்ளோவென்றால் தங்களுக்குள் ஒன்றோடொன்றுக்கும் ப்ரஹ்மத்தினை

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யாகுமென்று பொருள். ‡ பலிக்கும் அர்த்தத்தைக் கூறுகிறார்—“ஆகையால்,” என்று. அசேதநாம்ஸத்தில் வைஷம்யத்தைக் கூறுகிறார்—“உபாதிகளுக்கோ” வென்று. “புந:” என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு “து” என்கிற பதத்தின் அர்த்தம்.

அநுபதம்:—

‡ இங்கே பீஜாங்குர ந்யாயம். விதை முந்தியதோ, மூளை முந்தியதோ; இவ்விரண்டில் எது முதல் முதலில் ஏற்பட்டது என்று சொல்ல முடியாது. அநாதி காலமாய் ஒன்றிற்குப் பின் ஒன்று தொடர்ந்து வந்து கொண்டே இருக்கிறது. இப்படி காரண காரியங்கள் தொடர்ந்து வருவது எது முந்தி, எது பிந்தி என்று சொல்ல முடியாது.

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

ஸாஹேஷ ஹேஹோவி ஷ்வாஹாவிகஃ, உவாயீநாகீவாயஷ்ஹராஹா வாகு, தஹஷ்வமசேகநவஷ்டாநாஷ்ட। கதோ ஜீவ கசீஷாந்ரஷ்ஷ வம் ஷ்ரஹ்மணோ பிந்நாபிந்நஸ்வபாவா வஷோபாதய உத்பத்யந்த இதி।

கதோ ராவ்யதே—கசிதீயஷ விஹாநாஹ்வ வஷ்யாந விஷயவிபி வாஸம் வேஹாஞ்வாக்யஜாதஸ்தி வேஹாஞ்வாக்யைரபேஹஃ ப்ரதீயதே।

சாபேதவத் பேதோபி ஸ்வாபாவிகஃ, உபாதீநா முபாத்யந்தராபா வாத், ததப்யுபகமேநவஸ்தாநா ச்ச! அதோ ஜீவகர்மாநுரூ பம் ப்ரஹ்மணோ பிந்நாபிந்நஸ்வபாவா ஏவோபாதய உத்பத்யந்த இதி!!

அத்ரோச்யதே—அத்விதீயஸச்சிதாநந்தப்ரஹ்மத்யாநவிஷயவிதி பரம் வேதாந்தவாக்யஜாதமிதி வேதாந்தவாக்யைரபேதஃ ப்ரதீயதே!

ஸ்ரீ பாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

டும் அபேதத்தைப்போல் பேதமும் ஸ்வாபாவிகம். ஏனென்றால்; உபாதி களுக்கு வேறு உபாதி இல்லாததாலும் உபாதிக்கு வேறு உபாதி ஒப்புக் கொண்டால் அநவஸ்தைதோஷம் வருமாதலாலும் இப்படித்தான் சொல்ல வேண்டும். ஆகையால் ஜீவனுடைய கர்மத்திற்குத்தக்கபடி ப்ரஹ்மத்தோடு வேறும் வேறல்லாததுமான ஸ்வபாவத்தை யுடைய உபாதிகள் உண்டாகின் றன.

இப்படி பேதாபேதவாதி சொல்லும் விஷயத்தில் நாம் (த்யாநநியோக வாதி) பதில் கூறுவோம். இரண்டாவது பொருளாயும், ஸத்தாயும், சித்தா யும் உள்ள ப்ரஹ்மத்தை த்யாநம் செய்யவேண்டும் என்பதை விதிப்பதில் வேதாந்த வாக்யக் கூட்டத்திற்கு நோக்கிருப்பதால் வேதாந்த வாக்யங்களைக்

சீருதப்ராகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

வைஷம்யத்திற்கு இரண்டு காரணங்கள் கூறுகிறார்—"உபாதிகளுக்கு" என்று. பிந்நாபிந்நம் என்கிற பக்ஷத்தை முடிவு செய்கிறார்—"ஆகையால் ஜீவனுடைய கர்மம்" என்று.

இதற்கு மேல் பேதாபேதம் என்கிற பக்ஷத்தை த்யாநநியோகவாதி தூஷிக்கி றார்-"இதுவிஷயத்தில் பதில் கூறுகிறோம்" என்று தொடங்கி. முன்பு "வேறு சிலர் சொல்லுவதும்" என்று தொடங்கிய பேதா பேத பக்ஷ வாதியின் ஆக்ஷேபத்திற்கு இடங்கொடுத்த தன் வாக்யத்தை த்யாகநியோகவாதி எடுத்துக் காட்டுகிறார்— "அத்விதீய" என்று தொடங்கி. அது விஷயமாக பேதாபேத வாதி எடுத்துக்கூறிய

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

ஹெஹாவலம்பிபிஃ கர்மஶாஸ்த்ரைஃ ப்ரத்யக்ஷாதிபிஶ்ச பேதஃ ப்ரதீயதே
ஹெஹாஹெஹயொஃ வரஸ்பரவிரொதாத் அநாத்யவித்யாமூலதயாவி
ஹெஹ்ப்ரதீத்யுபபத்தேரபேத ஏவ பரமார்த்த இத்யுக்தம் ! தத்ர
யதுக்தம் — பேதாபேதயொருபயொரபி ப்ரதீதிஸித்தத்வாந்ந
விரொத இதி ! ததயுக்தம், கஸ்மாச்சித் கஸ்யசித் விலக்ஷணத்வம் ஹி
தஸ்மாத்தஸ்ய பேதஃ, தத்விபரீதத்வம் சாபேதஃ ! தயொஸ்ததாபாவா

பேதாவலம்பிபிஃ கர்மஶாஸ்த்ரைஃ ப்ரத்யக்ஷாதிபிஶ்ச பேதஃ ப்ரதீயதே
பேதாபேதயொஃ பரஸ்பரவிரோதாத் அநாத்யவித்யாமூலதயாபி
பேதப்ரதீத்யுபபத்தேரபேத ஏவ பரமார்த்த இத்யுக்தம் ! தத்ர
யதுக்தம் — பேதாபேதயொருபயொரபி ப்ரதீதிஸித்தத்வாந்ந
விரோத இதி ! ததயுக்தம், கஸ்மாச்சித் கஸ்யசித் விலக்ஷணத்வம் ஹி
தஸ்மாத்தஸ்ய பேதஃ, தத்விபரீதத்வம் சாபேதஃ ! தயொஸ்ததாபாவா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கொண்டே அபேதம் விதிக்கிறது. பேதத்தை அவலம்பித்திருக்கும் கர்ம விதி ஶாஸ்த்ரங்களாலும், ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களாலும் பேதம் புலப்படுகிறது. பேதாபேதங்கள் ஒன்றுக்கொன்று விருத்தமாகையாலும், பேதம் தோன்றுவது அநாதியான அவித்யையின் மூலமாய் இருக்கலா மென்று சொல்லக்கூடுமானதாலும், அபேதந்தான் உண்மை என்று முன்பே சொல்லப்பட்டது. அந்த விஷயத்தில் நீங்கள் பேதா பேதங்களிரண்டும் அனுபவத்தினால் விதிக்கப்படுவதால் அவைகளுக்குள் விரோதமில்லை யென்று சொன்னது யுக்தமல்ல. ஒரு பொருளைக் காட்டிலும் மற்றொரு பொருள் அடியோடு விலக்ஷணமாயிருப்பதல்லவா ஒரு வஸ்துவிலிருந்து இன் னொரு வஸ்துவிற்கு பேதமாகும். அதற்கு விபரீதமாயிருந்தால் அது

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஆக்ஷேபத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறார்—"அது விஷயத்தில் சொன்னீரே" என்று. பேதாபேதங்கள் காணப்படுகின்றன என்று சொல்லுவதை தூஷிக்கப்போகிறவராய் முதலில் அவைகளுக்குள் உள்ள விரோதத்தை விளக்குவதற்காக பேதாபேதங்க ளின் ஸ்வரூபத்தை உரைக்கிறார்—"ஒருவஸ்துவிலிருந்து" என்று. விலக்ஷணத் வம் என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு வேறுக விருத்தல் என்று பொருள். "இது இதுவா காது" "இது இதுவாகும்" என்றல்லவோ பேதத்தையும் அபேதத்தையும் பற்றி க்ரஹணம் ஏற்படுவது. அதனாலென்னவென்று கேட்கக் கூறுகிறார்—"அவிவரீ டீன்" என்று. பேதாபேதம் என்று ஒரு தர்மத்திற்குப் பெயர் என்று சொல்ல

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

தயாஹாவஸ்ரூபயொரெகத்ர ஸம்பவொந்நதிः கொ ஹ்ரவீதி। கா
ரணாத்மநா ஜாத்யாத்மநா சாபேஹः, கார்யாத்மநா வ்யக்த்யாத்மநாவ
பேஹः இத்யாகார பேதாதவிரோத இதி சேத், ந, விகல்பாஸஹ
த்வாத், ஆகாரபேதாதவிரோதம் வததः கிமேகஸ்மிந்நாகாரே பேதः,

ததாபாவரூபயோரேகத்ர ஸம்பவமநுபபத்தः கோ ப்ரவீதி! கா
ரணத்மநா ஜாத்யாத்மநா சாபேதः கார்யாத்மநா வ்யக்த்யாத்மநா ச
பேதः இத்யாகார பேதாதவிரோத இதி சேத், ந, விகல்பாஸஹ
த்வாத், ஆகாரபேதாதவிரோதம் வததः கிமேகஸ்மிந்நாகாரே பேதः,

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

அபேதமாகும். ஒருவிதமாயிருப்பது, அப்படியில்லாமலிருப்பது, என்று இரண்டு வேறு வேறு ரூபங்களை யுடைய பேதாபேதங்கள் ஒரே பொருளில் ஸம்பவிக்கலாமென்று உன்மத்தரல்லாத யாவர் தான் சொல்லுவர்? காரண ரூபத்தாலும் ஜாதி ரூபத்தாலும் அபேதம்; கார்ய ரூபத்தாலும் வயக்தி ரூபத்தாலும் பேதம்; என்று ஆகார பேதத்தைக் கொண்டு விரோதத்தைப் பரிஹரிக்கிறேமென்றீரேயானால் அதுவும் கூடாது. அது அப்படியா இப்படியா வென்று நாங்கள் விகல்பித்துக் கேட்பதற்கு நீங்கள் பதில் சொல்ல முடியாது. ஆகார பேதத்தினால் விரோதம் வராது என்று சொல்லுகிற உமக்கு ஒரு ஆகாரத்தில் (பொருளில்) பே

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

இயலாது. உலகத்திலுள்ள ப்ரஸித்தியை ஒட்டி பேதாபேதம் என்கிற ஸப்தத்திற்கு அர்த்தத்தைக் கொள்ளுவோமானால் பாவத்திற்கும் அபாவத்திற்கும் விரோதம் விலக்கக் கூடாமல் வந்தே தீரும் என்று அர்த்தம். மேலும் இதனால், ஓரிடத்திலும் விரோதம் இல்லை என்று சொல்லுவது ஸக்ய மல்ல, மூன்று விதமாய் விரோதங்கள் காணப்படுவதால். பாவத்திற்கும் அபாவத்திற்கும் (உண்டு என்பதற்கும் இல்லை என்பதற்கும்) விரோதம் இல்லை யென்று நீர் சொன்னால் பிந்நாபிந்நத்வம் உண்டு என்று நீர் சொல்லுவதற்கும் அது இல்லை என்று உம்முடைய எதிரி சொல்லுவதற்கும் பரஸ்பரவிரோத மில்லாமல் போக வேண்டிவரும். எதிரி (அதாவது பேதாபேதவாதி) இரண்டு வஸ்துக்களுக்குள் பேதாபேதம் சொல்லுவதை ஆகார பேதத்தால் விரோத மில்லாமல் ஒட்டி ஸமர்த்திக்கலாம் என்று சொன்ன கக்ஷியை அனுவதிக்கிறார்—"காரணஸ்வரூபத்தால்" என்று. விகல்பித்து தூஷிக்கிறார்—"இல்லை" என்று தொடங்கி. (ஒரு ஆகாரத்தில் என்று) ஆகாரம் என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு பதார்த்தம் என்ற பொருள். (முதல் பக்ஷத்தில் என்று) எதிரி சொன்ன கக்ஷியில் ஜாதிக்கும் வ்யக்திக்கும் ஒன்றுக்குள் ஒன்று பேதம் உண்டு என்கிறாரா?

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஸுகாராதுரேவாலோஹ உதயலிவ்ராயஃ, உதாகாரஉயயொதிவஷ்ட மதாவ்ஹாவவீதி। வ்ருவுவுவ்ஹிந்து ஸுவ்வ வ்யக்திமதொ லோஹஃ, ஜாதி மதஸ்ராலோஹ உதி நெகவ்ய உராதுகுதா। ஜாதிவ்யக்திரிதிரெக ரெவ வஸ்திகிரெஷ, தலுபுராகாரலோஹஉவிரொயஃ வரிதுத்துவ்ராஷ। வாகவ்ஹிம்ஸ விலக்ஷணக்வதத்விவயபுயள விரூஹாவிதுரூத்து। அதீ யெதஷ ஸுவ ஸுநொநுவிலக்ஷணாகாரஉயரவ கிவளம் ச தது

ஆகாராந்தரேசாபேத இத்யபிப்ராயः, உதாகாரத்வயயோகிவஸ்து கதாவுபாவபீதி! பூர்வஸ்மிந் கல்பே வ்யக்திகதோ பேத: ஜாதி கதஸ்சாபேத இதி நைகஸ்ய தத்வ்யாத்மகதா! ஜாதிர்வ்யக்திரிதி சைக மேவ வஸ்த்விதி சேத், தர்ஹ்யாகார பேதாதவிரோத: பரித்யக்தஸ்யாத்! ஏகஸ்மிம்ஸ்ச விலக்ஷணத்வதத்விபர்யயள விருத்தாவித்யுக்தம்! த்விதீ யேது கல்பே அந்யோந்யவிலக்ஷணமாகாரவத்யமப்ரதிபந்நம் ச ததா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தம், மற்றொரு ஆகாரத்தில் (பொருளில்) அபேதம் என்று அபிப்ராயமா? அல்லது, இரண்டு ஆகாரங்களையுடைய ஒரு வஸ்துவில் இரண்டும் இருக்கிற தென்று தாத்பர்யமா? முதல் கக்ஷியைச்சொன்னால், பேதம் வ்யக்தியிலுள்ள தென்றும் அபேதம் ஜாதியிலுள்ளதென்றும் ஏற்படுவதால், ஒரு பொரு ளுக்கே பேதா பேதங்களென்னும் இரண்டு முள்ளதென்று ஏற்படாது. ஜாதி வ்யக்தி என்கிற இரண்டும் ஒரே வஸ்துதான் என்று சொன்னால், ஆகார பேதத்தைக்கொண்டு விரோதத்திற்கு பரிஹாரம் சொன்ன கக்ஷியை விட்டு விட்டதாகும். ஒரே பொருளில் வேற்றுமையும், வேற்றுமை யல்லாமையும் விருத்தமாகும் என்று முன்பே சொன்னோம். இரண்டாவது கக்ஷியில் ஒன் றுக்கொன்று வேற்றுமையுள்ள இரண்டு ஆகாரங்கள்; அவ்விரண்டிற்கும் ஆஸ்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

அல்லது அபேத முண்டு என்கிறாரா? அல்லது பேதாபேதம் (இரண்டும்) உண்டென் கிறாரா என்று மூன்று விதமாக விகல்பித்து முதல் கோடியை தூஷிக்கிறார்—"வ்யக் தியிலுள்ள" என்று. இரண்டாவது கோடியை அனுவதிக்கிறார்—"ஜாதி" என்று. தூஷிக்கிறார்—"அப்படிக்கானால்" என்று. விரோதம் இருக்கவே யிருக்கும் என்று பொருள். மூன்றுவது கோடியை தூஷிக்கிறார்—"ஒருபொருளில்" என்று. ஜாதி வ்யக்தியாகும், வ்யக்தியாக மாட்டாது என்று சொல்லும் பொழுது ஆகும், ஆகாது என்பதற்குள் விரோதம் நிற்கவே நிற்கும் என்று தாத்பர்யம். ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் கண் டோக்தமாக மூன் கூறிய மூன்று விகல்பங்களுள் இரண்டாவது கோடியை தூஷிக்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஸ்ரயஹ்ருதம் வஸ்த்விதி, த்ருதீயாப்யுபகமேபி த்ர்யாணாமந்யோந்ய
வைலக்ஷண்யமேவோபபாதிதம் ஸ்யாத், நபுநரபேத: ! ஆகார
த்வய நிர்ஹ்யமாணவிரோதம் ததாஸ்ரயபூதே வஸ்துநி பிந்நா
பிந்நத்வமிதிசேத், ஸ்வஸ்மாத்விலக்ஷணம் ஸ்வாஸ்ரயமாகாரத்வயம் ஸ்வஸ்
மிந்விரு

ஸ்ரீ பாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ரயமான கண்ணுக்குப் புலப்படாத மூன்றுவது வஸ்து ஒன்று என்று இப்படி ஓர் மூன்றுவது பொருளை ஒப்புக்கொண்டாலும், இம் மூன்று பொருள்களுக்கும் ஒன்றுக்கொன்று வேற்றுமை (பேதம்) மட்டும் நிரூபிக்கப்பட்டதாகுமேயொழிய அபேதம் நிரூபிதமாகாது. இரண்டாகாரங்களை ஒப்புக்கொள்வதால் நிர்வஹிக்கப்படும் அவிரோதம் அதற்கு ஆஸ்ரயமான வஸ்துவில் வேற்றுமையும், வேற்றுமை யின்மையும் ஆகும் என்று சொல்லுவீரேயானால்

சீந்தப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கிறார்—"இரண்டாவது கோடியிலோ வென்றால்" என்று. இந்த கோடியில் ஜாதி, வ்யக்தி இரண்டையும் தவிர வேறு மூன்றுவது பொருள் காணப்படுகிறதில்லை என்கிற ஒரு தூஷணம் அதிகம். "அப்ரஸித்தம்ச" என்கிற பாஷ்ய பதங்களால் இந்த அபிப்ராயம் ஏற்படுகிறது. 'மூன்றுவது பொருள்' ஏற்படுகிறது என்று அவர்கள் ஒப்புக் கொண்டாலும் அதிலுள்ள தூஷணத்தைக் கூறுகிறார்—"மூன்றவது பொருளை ஒப்புக்கொண்டாலும்" என்று: 'நபுந:' என்று. அப்படிக்கில்லையாயின் மூன்று பொருளென்பதே ஏற்படாது என்று பாவம். பிறகு மூன்றுவது பொருளில் இரண்டு ஆகார பேதங்களால் பேதா பேத மிரண்டையும் நிர்வஹிக்கலாம் என்று அவிரோதத்தைச் சொல்லுவதை வென்று ஸூசிக்கிறார்—"ஆகாரத்வயம்" என்று இந்த இரண்டு ஆகாரங்களும் அவைகளுக்கு ஆஸ்ரயமான பொருளிலிருந்து வேறு? அல்லது வேறல்லாததா? (ஒன்று?) அல்லது வேறும் ஒன்றுமா (பின்னுபின்னமா) என்கிற விகல்பங்களைத் திருவுள்ளம் பற்றி முதல் கோடியை தூஷிக்கிறார்—"தன்னைக் காட்டிலும்" என்று. இங்கே பாஷ்யத்தில் மூன்று "ஸ்வ" ஸப்தங்களும் ஆச்ரயமான வஸ்துவைச் சொல்லும். பேதா பேதங்கள் ஒரே பொருளில் ஆச்ரயித்திருக்க முடியாது என்றல்லவோ விரோதம் காட்டுகிறோம். அவிரோதத்தை நிர்வஹிப்பதற்காக நீர் சொல்லும் இரண்டு ஆகாரத்தை முன்னிட்ட பேதமோ பேதா பேதங்களுக்கு ஆச்ரயமான பொருளல்ல. ஆகையால் அது அவிரோதத்தை ஸமர்த்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஊயதி உயஸாவெஸுநிவுாஹகம் கயம் ஸவெஸு। கவிலகூஷணஞ்ஞ
கயுஞ்ஞாழி। கூகாரஉய திஉதொஸு உயாதிகூவாஹுவமதி நிவுா
ஹகாஞ்ஞாவெகூஷயாzநவஸ்தா வ்யாஸு। ந உ ஸம்ப்ரதிபந்நைக்யவ்ய

த்ததர்மத்வயஸமாவேஸுநிர்வாஹகம் கதம் பவேத்! அவிலகூஷணந்து
கதந்தராம்! ஆகாரத்வயதத்வதோஸ்ச த்வ்யாத்மகத்வாப்யுபகமே நிர்வா
ஹகாந்தராபேகூஷயாzநவஸ்தா ஸ்யாத்! ந ச ஸம்ப்ரதிபந்நைக்யவ்ய

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஆஸ்ரயமான தன்னைக் காட்டிலும் வேறுனதும், தன்னை ஆஸ்ரயித்ததுமான இரண்டு ஆகாரங்கள் அந்த ஆஸ்ரயத்தில் இரண்டு விருத்தமான தர்மங்கள் ஒன்றுகக்கூடியிருப்பதற்கு எப்படி ஸமாதானத்தை நிர்வஹிக்கும். ஆஸ்ரயப் பொருளில் உள்ள இரண்டு ஆகாரங்களும் ஆஸ்ரயப் பொருளிலும் வேறல் லாமல் ஒன்றுகவே இருந்துவிட்டால் விரோத பரிஹாரம் செய்வதற்கு

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

திக்க மாட்டாது. நெருப்பில் உள்ள சிவப்பு வர்ணமும் ஜ்வலிக்கும் ப்ரகாசமும் என்கிற இரண்டு ஆகார பேதம் நெருப்பிற்கு குளிர்ச்சி, உஷ்ணம் என்கிற இரண்டு விருத்த தர்மங்கள் சேர்ந்து இருக்கலாம் என்று வாதிப்பதிலுள்ள விரோதத்தை நிர்வஹிக்க மாட்டாதே என்று தாத்பர்யம். இரண்டாவது கோடியை தூஷிக்கிறார்— "அவிலகூஷணம்" என்று. மூன்பு இரண்டு ஆகார பேதம் இருந்தாலும் அந்த பேதம் இரண்டு விருத்தமான தர்மங்கள் சேர்ந்திருப்பதை ஸமர்த்திக்க மாட்டா தென்று கூறப்பட்டது இங்கேயோ வென்றால் இரண்டு ஆகாரபேதம் என்பதே கிடையாதாகையால் விருத்த தர்மங்களின் சேர்க்கை அடியோடு ஒட்டமாட்டாது என்கிற அபிப்ராயத்தால் "கதந்தராம்" என்று கூறப்பட்டது. மூன்றுவது கோ டியை தூஷிக்கிறார்—"ஆகாரத்வயம், அவ்விரண்டுக்கும் ஆச்ரயமான பொருள் ஆகிய இவைகளுக்குள்" என்று. நீங்கள் சொல்லும் இரண்டு ஆகாரமும் அவை களுக்கு ஆச்ரயமான வஸ்துவோடு வேறும், ஒன்றும் ஆகும் என்பதை நிர்வஹிப்ப தற்காக இன்னமும் வேறிரண்டு ஆகார பேதத்தை யபேக்ஷிக்க வேண்டும். அதற் கும் அதனுடைய ஆச்ரயமான வஸ்துவோடு பேதாபேதம் சொன்னால் அவற்றுக்குள் அவிரோதத்தை ஸமர்த்திக்க இன்னும் வேறிரண்டு ஆகாரம் தேட வேண்டும் என்று இப்படி அநவஸ்தா தோஷம் வரும் என்று அர்த்தம். இதற்கு மேல் ப்ரத்யக்ஷமாய் ஏற்படும் அனுபவத்தை இது கூடாது, இது அநுபபந்நம் என்று ஆக்ஷேபிப்பரோ என்று த்ருஷ்டமான விஷயத்தில் அனுபபத்தி கொள்ளவே கூடாது என்னும் ந்யாய பலத்தைக் கொண்டு கூறி சொல்லுவரோ வென்று ஸங்கித்து பேதாபேதங்களிரண் டும் ஒரே இடத்தில் காணப்படுகின்றன என்று அந்த வாதி சொல்லும் அனுபவத்தை இல்லை என்று தூஷிக்கிறார்—"ந ச" என்று. அதற்கு ஹேதுவைக் கூறுகிறார்—

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

க்ரிப்ரதீதிவத் ஸஸாமாந்யேபி வஸ்துந்யேகரூபா ப்ரதீதிரூப
ஜாயதே। யத இதமித்தமிதி ஸர்வத்ர ப்ரகாரப்ரகாரிதயைவ
ஸர்வா ப்ரதீதி:। தத்ர ப்ரகாராம்ஸோ ஜாதி:, ப்ரகார்யம்ஸோ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

அஸாத்யம் என்பதற்குக் கேட்கவேண்டுமோ. இரண்டு ஆகாரங்கள், அவற்றிற்கு ஆஸ்ரயமான பொருள், ஆகிய இவை யெல்லாம் இருவிதமாயி ருக்கலாம் என்று ஒப்புக்கொண்டால் விரோதத்தை நிர்வஹிப்பதற்கு வேறொன்றைக் கல்பித்துத் தீரவேண்டியபடியால் அநவஸ்தை வரும். ஒரே வ்யக்தி தான் உளது என்று நாம் எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளுமிடத்து ஒன்றே என்கிற அனுபவம் எப்படி வருகிறதோ பல பொருள்களுக்குப் பொதுவான ஜாதி என்னும் ஸாமான்ய தர்மத்தோடு கூடிய வஸ்துவில் அதேமாதிரியான அனுபவம் வருவதில்லையே. ஏனெனில் எல்லாவிடத்திலும் இந்தப் பொருள் இன்ன ப்ரகாரமாக இருக்கிறதென்று, ப்ரகாரம், ப்ரகாரத்தையுடைய பொருள் என்றபடி தானே எல்லா அனுபவமும் உண்டாகிறது. அந்த அனுபவத்தில் (பல வஸ்துக்களுக்குப் பொதுவான) ப்ரகாரம் என்னும் அம்ஸம் ஜாதி, ப்ரகாரமுடைய பொருள் என்னும் அம்ஸம் வ்யக்தி, என்று அனுபவம்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

"யத:" என்று. அந்த அனுபவத்தில் ப்ரகாரத்தையும் ப்ரகாரியையும் பிரித்துக் காட்டுகிறார்—"அங்கே" என்று. இதனால் பின் சொல்லுவதெல்லாம் பரிஹரிக்கப் பட்டதாகும். அதாவது—(i) மதப் ப்ரத்யயம் அதன் அர்த்தத்தையுடைய மற்ற ப்ரத்யயங்கள் இவை யொன்றையும் அபேக்ஷிக்காமலே ஜாதி வ்யக்திகளே ஒரே வேற்றுமையாக ப்ரயோகிக்கிறதென்கிற ஸாமாந்யாதிகரணம்; (ii) ஜாதி வ்யக்திகளிரண்டும் சேர்ந்தே காணப்படுகிற தென்கிற நியமம்; (iii) ஒரே ஸப்தத்தால் இரண்டும் சேர்ந்து சொல்லப்படுகிறது என்பது; (iv) முதல் முதலில் ஒரு கோவ்யக்தியைப் பார்க்கிறதென்கிற ப்ரதம பிண்ட க்ரஹணத்தில் ஜாதியும் வ்யக்தியும் வேற்றுமையில்லாமல் தெரிவதென்பது. இந்த நான்கு காரணங்களும் (பேதாபேத வாதியால்) அபேத ஸாதகமாகச் சொல்லப்படுவது. இதற்குப் பரிஹாரம் மதப்பின் அர்த்தத்தையுடைய ப்ரத்யயத்தின் அபேக்ஷை யில்லாமல் ஒரே வேற்றுமையாக ப்ரயோகம் வருவதற்குக் காரணம் பிரித்தால் நிலையற்றதாகும்படியான விஸ்லேஷணத்தின்மை. அதாவது அப்ருதக் ஸித்தவிஸ்லேஷணமாகுகை. பிரித்தால் நிலையற்றிருப்பது என்னும் அப்ருதக் ஸித்தி, ப்ரகாரத்திற்கும் ப்ரகாரிக்கும் நீங்காத ஸம்பந்தம் இருப்பதனால் உப

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வ்யக்திரிதி நைவாகாரா ப்ரதீதிः। அத ஏவ ஜீவஸ்யாபி ப்ரஹ்ம

வ்யக்திரிதி நைவாகாரா ப்ரதீதி: ! அத ஏவ ஜீவஸ்யாபி ப்ரஹ்ம

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

வருவதால் ஒரே ஆகாரமாகப் புலப்படுவதென்பதில்லை. இந்தக் காரணத்தி னாலேயே ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்தோடு பேதம், அபேதம், இரண்டும் ஸம்ப

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பந்தமாகும். ஆகையால் ப்ரகாரம் ப்ரகாரி என்கிற ஸம்பந்தத்தினால் ஏற்படுகிற பேதத் திற்கு விரோதமாக அபேதத்தைக் கல்பிக்க இடமில்லை. ப்ரகாரம் ப்ரகாரி யென் கிற பிரியாத ஸம்பந்தத்தான் இரண்டும் சேர்ந்தே காணப் படுகிற தென்கிற நியமத் திற்குக் காரணமாகும். "இந்த மாடு ஒன்று" என்கிற அறிவும் "கோலுடைய வன் ஒருவன்" என்னும் அறிவைப் போல் விசேஷ்யம் ஒன்றே என்பதைக் காட்டு வதே யல்லாது விசேஷணமும் விசேஷ்யமும் வேற்றுமை யில்லாமல் ஒன்றே யென்பதைக் காட்டுவதல்ல. ஒரே ஜாதியான வஸ்துக்களில் முதல் முதலில் ஒரு வஸ்துவைப் பார்ப்பதிலும் ப்ரகாரம் ப்ரகாரி யென்ற ஸம்பந்த மிருப்பதால் வேறுகவே அறிவு ஏற்படுகிறது. மேலும் சேர்ந்தே பார்க்கப்படுகிறது என்கிற ஸஹோபலம்ப நியமத்தில் சேர்ந்து என்கிற ஸஹத்வம் பொருள்களின் பேதத்தையே ஸாதிக்கும். இரண்டு பொருள்களைத்தானே கூடயிருப்பதாகச் சொல்லலாம். சேர்ந்தே காணப்படுவது என்கிற நியமம் வேறு வேறு என்று ஒப்புக் கொள்ளப் படும் பொருள்களிலும் வேறில்லாமல் ஒன்றே யென்று ஒப்புக் கொள்ளப் படும் பொருளிலும் காணப்படாததால் அஸாதாரண அநைகாந்திகத்வம் என்கிற தோஷம் வருவதால் பேதம் அபேதம் இரண்டையும் சேர்த்து ஸாதிக்க மாட்டாது. வேறு வேறு இரண்டு பொருள்களிலும் வேறில்லாத பொருள்களிலும் காணப்படாத ஒன் றிற்கு (அதாவது ஸஹோபலம்ப நியமத்திற்கு) பேதாபேதங்களிரண்டையும் ஸாதிக் கும திறத்தை ஒப்புக் கொண்டால் நித்யமான பொருள்களிலும் அநித்யமான பொ ருள்களிலும் காணப்படாத கந்தவத்வம் என்னும் "மண மூடைமை" பூமிக்கு நித்யத்வம் அநித்யத்வம் இரண்டையும் ஸாதிக்க வல்லதாகச் சொல்லும்படிவரும். மேலும் ஸாத நம் நியதமாயிருப்பது ஸாத்யம் நியதமாயிருப்பதற்குக் காரணமாகுமாகையால் நியம மாய்க் கூடியேயிருப்பது பேதத்தின் நியமத்திற்கே காரணமாகும். இந்த விடத்தில் ஜாதியிருக்கிறது, இந்த விடத்தில் வ்யக்தி யிருக்கிறது என்று இடத்தின் பேதத்தைக் காணுமலிருப்பதற்குக் காரணம் ஜாதி யென்பது வ்யக்தி யென்னும் பொருளில் முழுவ தும் வ்யபித்திருத்தலேயாம். அப்படி வ்யக்தியை வ்யாபித்திருப்பது கூடவே காணப்ப டுதல் என்கிற ஸஹோபலம்ப நியமத்திற்குள்ளடங்கியது. தேசத்திலும் காலத்திலும் சேர்ந்தே காணப்படுகிறது என்னும் நியமந்தான் ஸஹோபலம்பநியமமென்பது. ஆகை யால்தேசத்தாலும் காலத்தாலும் பிரியாமல் ஒன்றைக் கொன்று ஸம்பந்தப் பட்டிருப் பதால்தான் கூடவே காணப்படுகிறது என்கிற ஸஹோபலம்ப நியமம் ஏற்படுகிறது.

ஸ்ரீ பாஷ்யம் :—

ணை ஹிஞாஹிஞகூம் ந வஂஹவதி । தஷாஂ ஹைஷவ்யாநந்யாவிஜ
ஸாவூஷி ஷ்வகூவாஂநாஂவிஂயாஂ ஷ்வ வஸவ ஹைஷவ தூயஃ । நஞெகூம்
ஷ்வ்ருண வஸவாஜூகூம், தந் ஷ்வாஸ்ய ஜந்ஜாராரணாஂயொ தொஷாஃ
வ்ராஂவ்ஷ்வாஃ । ததஸ்ய * யஷ்வவ்ஜூஸ்வவ்விஜ * வஸஷ ஆத்மாவ

ணை பிந்நாபிந்நத்வம் ந ஸம்பவதி ! தஸ்மாதபேதஸ்யாநந்யதாஸித்த
ஸாஸ்த்ரமூலத்வாதநாத்யவித்யாமூல ஏவ பேதப்ரத்யய: ! நந்வேவம்
ப்ரஹ்மண ஏவாஜ்ஞத்வம், தந்மூலாஸ்ச ஜந்மஜராமரணாதயோ தோஷா:,
ப்ராதுஷ்யு: ! ததஸ்ச * யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித் * ஏஷ ஆத்மாப

ஸ்ரீ பாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

விக்கமாட்டாது. ஆகையால் அபேதம் (உலகத்தில் ஒரே வஸ்துதான் உளது என்கிற ஐக்யம்) வேறு ஒரு விதத்திலும் போக்குக் காட்டித் தள்ளி விடக்கூடாமல் ப்ரமாணமென்றே கட்டாயம் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டிய வேத ஸாஸ்த்ரமென்னும் ப்ரமாணத்தால் ஸித்திப்பதால் பேதத் தோற்றமெல்லாம் அனாதியான அவித்யையால் அக்ஞானத்தால் கல்பிக்கப்படுவதேயென்று ஏற் படுகிறது. இப்படிக் கஷி பேசினால் ப்ரஹ்மத்திற்கே அக்ஞானத்தன்மையும் அதனால் உண்டாகும் பிறப்பு, கிழத்தனம், இறப்பு முதலிய தோஷங்களும் வந்துவிடுமே, இவையெல்லாம் வந்துவிட்டால் "எவன் ஸர்வக்ஞனே (எல் லாவற்றையும் பொதுவில் அறிபவனே)" "எவன் ஸர்வ வித்தோ (எவன் எல் லாவற்றையும் குறிப்பிட்டு நன்கு அறிந்தவனே)" "இவன் பாபமற்றவன்

சந்தப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

மேலும் பூர்வபக்ஷியாகிய பேதாபேத வாதி சொல்லும் கக்ஷியாகிய ஜாதிவ்யக்திகளின் ஸஹோபலம்ப நியமமே ஸித்திக்கமாட்டாது. எனென்றால் சிப்பியைப் பார்த்து இது வெள்ளியென்கிற ப்ராந்தித்தோற்றம் உண்டாகும்பொழுது சிப்பித் தன்மை யென்கிற ஜாதியின் தோற்றம் இல்லாமலேயே அந்தத் தோற்றத்திற்கு ஆதாரமான சிப்பி யென் னும் வ்யக்தி புலப்படுகிறது. ஆகையால் ஸஹோபலம்ப நியமம் ஐக்யத்தை ஸாதிக்க மாட்டாது. லௌகிகமான பொருளில் பேதாபேதங்கள் விருத்தமாகும் என்று நிரூ பித்ததை ஆதாரமாகக்கொண்டு வேதஸித்தமான வைதிகப் பொருளிலும் அப்படியே பேதாபேதங்கள் விருத்தமாகும் என்பதை காட்டுகிறார்—"ஆகையாலேயே" என்று. பேதாபேதங்கள் ஒன்றுக்கொன்று விருத்தமாகையால் அவையிரண்டும் ஒரேபொரு ளில் இருப்பது ஒட்டாது என்று தாத்பர்யம். பேதாபேதங்கள் இரண்டையும் சொல் லும் பக்ஷத்தை நிராகரித்ததையே ஆதாரமாகக்கொண்டு அபேதம் ஒன்று மட்டுமே வாஸ்தவமென்று கூறுகிறார்—"ஆகையால்" என்று. அப்படிச் சொன்னால் ப்ரஹ்மத் திற்கே ஜீவர்களின் தோஷங்களில் ஸம்பந்தம் வருமேயென்று ஆக்ஷேபிக்கிறார்— "அப்படியானால்" என்று. அந்த தோஷங்கள் பொய்யாகும் என்று சொல்லிப் பரி

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஹதவாவெதயரீநி ஸாஸ்த்ராணி வாயெயுரநு। நெவம், அஜ்ஞா நாதிதோஷாணாமபரமார்த்தத்வாத்। பவதஸ்தூபாதிப்ரஹ்மவ்யதி ரிக்தம் வஸ்த்வந்தரமநுப்யுபகச்சதோ ப்ரஹ்மண்யேவோபாதிஸம்ஸர்க ஸ்தத்க்ருதாஸ்ச ஜீவத்வாஜ்ஞத்வாதயோ தோஷாः பரமார்த்த ஏவ பவேயுः। நஹி ப்ரஹ்மணி நிரவயவே அச்சேத்யே ஸம்பத்யமாநா உபாதயஸ்தச்சித்வா பித்வா வா ஸம்பத்யந்தே, அபி து ப்ரஹ்மஸ்வரூபே

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

(அபஹதபாப்மா)" முதலிய ஸாஸ்த்ரவாக்யங்கள் பாதிக்கப்படுமே என்று நீங்கள் ஆக்ஷேபித்தீரேயானால் நீங்கள் சொல்லுகிறபடி ஆக்ஷேபத்திற்கு இடம் வராது என்போம். ஏனென்றால், அக்ஞானம் முதலிய தோஷங்கள் உண்மையாய் உள்ளனவல்லவே (மித்யை தானே). உங்கள் மதத்திலோ வென்றால் உபாதி, ப்ரஹ்மம், இவ்விரண்டைத்தவிர வேறு வஸ்துவை நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ளாததால் உபாதியின் சேர்க்கையும் அதனால் விளையும் ஜீவத்தன்மை, அக்ஞானத்தன்மை முதலிய தோஷங்கள் உண்மையாகவே வரும். ப்ரஹ்மமானது பிரிவற்ற அகண்டமான நிரவயவப் பொருளாதலால், சேதித்துப் பிரிக்கத்தகாத அந்த ப்ரஹ்மத்தில் ஸம்பந்திக்கும் உபாதிகள் ப்ரஹ்மத்தைப் பிளந்தாவது, பிரித்து வகுத்தாவது சேர்க்கையடைய

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஹரிக்கிறார்-'அப்படியில்லை' என்று. எதிரிசொன்ன தோஷம் அவர் கக்ஷிக்குத் தான் வரும் என்று காட்டுகிறார்—"உமக்கோ" வென்று. அதை நிரூபிக்கிறார்—"நஹி" என்று. கைவிரல் முதலிய அவயவத்தைச் சேதிப்பது போல ப்ரஹ்மத்தைச் சேதிக்க (துண்டு படுத்த) முடியாது. அதற்கு காரணம் ப்ரஹ்மத்திற்கு அவயவங்களில்லாமை தான். "பித்வா" என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு துண்டிக்க படாமலிருந்தாலும் கைகால் முதலிய அவயவங்களைப் போல அதற்குத் தனித்தனியே நியதமாய் ஏற்பட்டுள்ள ப்ரதேஸ பேதத்தினாலே யென்று தாத்பர்யம். ப்ரதேஸ பேதத்தாலாவது சேதிப்பதாலாவது ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் உபாதிகள் ஸம்பந்திக்க யோக்யமல்ல.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஸம்யஞ்ஜ தஸ்மிந்நேவ ஸ்வகார்யாணி கூர்வந்தி । யதி மந்வீத உபா
த்யுபஹிதம் ப்ரஹ்ம ஜீவ: ஸ சாணுபரிமாண: அணுத்வஞ்சாவச்சேத
கஸ்ய மநஸோ(அ)ணுத்வாத் । ஸ சாவச்சேதோ(அ)நாதி: । ஏவமு
பாத்யுபஹிதேம்ஸே ஸம்பத்யமாநா தோஷா அநுபஹிதே பரே
ப்ரஹ்மணி ந ஸம்பத்யந்த இதி । அயம் ப்ரஷ்டவ்ய: கிமுபாதிநாச்சி

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

இயலாது. பின் என்னவாகுமென்றால் அகண்டமாய் ஒன்றான ப்ரஹ்மத்தோடேயே ஸம்பந்தித்து அந்த ஸ்வரூபத்திலேயே அந்த உபாதிகள் தங்கள் தங்கள் காரியங்களைச் செய்து தீரும். உபாதியோடு கலந்ததென்னும் அவஸ்தையையுடைய ப்ரஹ்மம் ஜீவனெனப்படும். அந்த ஜீவன் அணுமாத்ரமான பரிமாணத்தையுடையவன். அவனுடைய அணுத்வமும் அவனை ப்ரஹ்மத்திலிருந்து பிரித்து வரையறுத்துப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் மனஸின் அணுபரிமாணத்தால் ஏற்படுவது. மனது ஜீவனைப் பிடித்துக்கொண்டு அவனுக்கு அவச்சேதகமாய் இருப்பதென்பது அநாதிகாலமாய் உள்ளது. இந்தக்ரமத்தில் உபாதியினால் பிடிக்கப்பட்டுள்ள ஜீவனென்னும் அம்ஸத்தில் ஸம்பந்திக்கும் தோஷங்கள் உபாதி கலக்காத பரப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஒட்டமாட்டா, என்ற இந்த வாதி நினைப்பதையோஸல் அவரைப் பின்வருமாறு கேட்போம். அணுபரிமாணமாய் இருப்பதாக நீங்கள் சொல்லும் ஜீவன் உபாதியினால் விளக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தின் ஓர் ஏகதேச கண்டமா, அல்லது

சீநதப்பாகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஏனென்றால்; ப்ரஹ்மம், நிரவயவமும், அச்சேத்யமுமாகும். நிரவயவமும், அச்சேத்யமுமானதும் ஆகாசத்தைப் போல் உபாதி ஸம்பந்தத்தையுடைய அம்சம், அதன் ஸம்பந்தம் இல்லாத அம்சம் என்கிற அம்ச பேதத்தைக் கொண்டு ஸதோஷத்வத்தையும் நிர்தோஷத்வத்தையும் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் வகுத்துப் பொருத்தச்செய்யலாமே யென்ற சங்கிக்கிறார்—"அவர் இப்படி நினைத்தால்" என்று. "உபாதியின் ஸம்பந்தத்தால் ஒடுக்கப்படுவது ஜீவத்தன்மை; ஜீவத்தன்மையால் உபாதியின் ஸம்பந்தம். கர்மத்தினால் ஜீவத்தன்மை; ஜீவத்தன்மையால் கர்மம்;" என்று இப்படி அந்யோந்யாச்ரய தோஷம் வாக்கூடியதைப் பரிஹரிப்பதற்காக 'அநாதி' யென்று

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

ஹொ ஸ்வரூபஸொரூபாவிஸேஷொ ஜீவஃ, உதாஹ்ருத வாக்யாந்தரே
ஷொபாயிகஸம்யுக்தொ ப்ரஹ்மஸ்வரூபஃ, உதொபாயி
கஸம்யுக்தம் ப்ரஹ்மஸ்வரூபம், கயொபாயி கஸம்யுக்தம் சேதநாந்தரம்,
கயொபாயிகயொஸ்தி। கஸ்சேத்ய்வாத் ப்ரஹ்மணஃ ப்ரதமஃ கல்பொ ந
கல்பதே, ஆதிமத்வஞ்ச ஜீவஸ்ய ஸ்யாத், ஏகஸ்ய தொ த்வைதீகரணம்

நிர்விசேஷப்ரஹ்மஸ்வரூபோ ஜீவஃ, உதாச்சிந்ந ஸ்வரூப
போபாதி ஸம்யுக்தோ ப்ரஹ்மப்ரதேஸவிஸேஷஃ, உதோபாதி
ஸம்யுக்தம் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம், அதோபாதி ஸம்யுக்தம் சேதநாந்தரம்,
அதோபாதிரேவதி! அச்சேத்யத்வாத் ப்ரஹ்மணஃ ப்ரதமஃ கல்பொ ந
கல்பதே, ஆதிமத்வஞ்ச ஜீவஸ்ய ஸ்யாத், ஏகஸ்ய தொ த்வைதீகரணம்

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ப்ரஹ்மத்தை விளக்காமலே உபாதியோடு சேர்க்கையுள்ள, அணுவான, ஓர் குறிப்பிட்ட ப்ரஹ்மப்ரதேஸமா, அல்லது உபாதியோடு ஸம்பந்தித்த ப்ரஹ்மஸ்வரூபமா, அல்லது உபாதியோடு ஸம்பந்தப்பட்ட வேறு சேதனனா, அல்லது உபாதியே தானா? ப்ரஹ்மம் சேதித்துப் பிளக்கத்தகாததால் முதல் கக்ஷி ஒவ்வாது. அந்தக் கக்ஷியைச் சொன்னால் ஜீவன் அனுபாகாமல் ஆகியுள்ளவனுவான். ஒன்றாயிருக்கிற பொருளே இரண்டு பொருளாகப்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கூறினார். † அதை தூஷிப்பதற்காகக் கூறுகிறார்—"இவரை கேள்க்க வேணும்" என்று. விகல்பிக்கிறார்—"இப்படியா; அப்படியா" என்று. 'அணு' என்கிற ஸப்தத்திற்கு ஸூக்ஷ்மம் என்று பொருள் சொல்லக் கூடுமாதலால் மூன்றாவது விகல்பத்திற்கு இடம் வருகிறது. நாலாவது ஐந்தாவது விகல்பங்கள் அவ்விரண்டையும் விட்டால் வேறு கதி கிடையாது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் கூறப்பட்டனவே யொழிய எதிரி அப்படிச் சொல்லுகிறார் என்கிற காரணத்தாலல்ல. ப்ரஹ்மம் என்னும் சப்தம் ஜீவனிடத்திலும் ஔபசாரிகமாக ப்ரயோகிப்பதால் நான்காவது விகல்பம் ஏற்படுகிறது. உபாதிக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் பேதாபேதத்தை ஒப்புக் கொள்வதால் ஐந்தாவது விகல்பம் ஏற்படுகிறது. முதல் விகல்பத்தை தூஷிக்கிறார்—"சேதிக்கக் கூடாமையால்" என்று. வேறு தூஷணத்தைக் கூறுகிறார்—"ஆதிமத்வம்" என்று. அதை உபபாதிக்கிறார்—"ஒன்றன" என்று. இரண்டாவது

அநுபதம்:—

† இங்கும் பீஜாங்குரந்யாயம்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஹி சேதனம் ! த்விதீயே து கல்பே ப்ரஹ்மண ஏவ ப்ரதேஸவிஸேஷே உபாதிஸம்பந்தாதேளபாதிகாஸ்ஸர்வே தோஷாஸ்தஸ்யைவ ஸ்யுः; உபாதேள கச்சத்யுபாதிநா ஸ்வஸம்யுக்தப்ரஹ்மப்ரதேஸாகர்ஷணயோகாதநுக்ஷணமுபாதி ஸம்யுக்த ப்ரஹ்மப்ரதேஸ பேதாத் க்ஷணேக்ஷணே பந்தமோக்ஷெள ச ஸ்யாதாம், ஆகர்ஷணேசாச்சிந்நத்வாத் க்ருத்ஸ்நஸ்ய ப்ரஹ்மண ஆகர்ஷணம் ஸ்யாத் ! நிரம்ஸஸ்ய வ்யாபிந ஆகர்ஷணம் ந ஸம்பவதீதி சேத், தர்ஹி உபாதிரேவ கச்சதீதி பூர்வோக்த ஏவ தோஷஸ்ஸ்யாத் ! அச்சிந்நப்ரஹ்மப்ரதே

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பிளப்பதல்லவோ சேதிப்பதென்பது. இரண்டாவது கல்பியில் ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஓர் குறிப்பிட்ட பிரதேசத்திலேயே உபாதி ஒட்டுவதால் உபாதியின் சம்பந்தத்தை நிமித்தமாகக் கொண்டுவரும் ஔபாதிகமான தோஷமெல்லாம் ப்ரஹ்மத்திற்கே வந்துவிடும்; உபாதி நடந்து செல்லுகையில் உபாதியால் தன்னோடு முன் சேர்ந்திருந்த ப்ரஹ்மப்ரதேசத்தையும்கூட இழுத்துக் கொண்டு போவது ஒவ்வொரு க்ஷணமும் உபாதியோடு ஸம்பந்தப்பட்ட ப்ரஹ்மப்ரதேசம் வேறு வேறுவதால் க்ஷணத்திற்கு க்ஷணம் பந்தமும், மோக்ஷமும் வரவேண்டி வரும்; உபாதி செல்லுகையில் கூட இழுத்துக் கொண்டுபோகலாம் என்றால் ப்ரஹ்மம் பாகமில்லாத, பிரிக்கக்கூடாத, சேதிக்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

விகல்பத்தை தூஷிக்கிறார் —"த்விதீயேது" என்று வேறு தூஷணம் கூறுகிறார்— "உபாதியில்" என்று. இழுக்கிறது என்று சொல்லுவதைத் தவிர வேறு பரிஹாரம் ஒட்டாதாகையால் அதை சங்கிக்கிறார்—"இழுத்தும் விஷயத்தில்" என்று. அது ஒட்டாததால் அதை ஒப்புக் கொள்ளுகிறதில்லை யென்று சொல்லுவரோ வென்று சங்கித்து முன் சொன்ன தூஷணத்தால் நிரஸிக்கிறார்—"நிரம்சமான பொருளு

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஸோஷ்ண ஸர்வோபாதிஸம்ஸர்கே ஸர்வேஷாஞ்ச ஜீவானாம் ப்ரஹ்மண ஏவ ப்ரதேஸத்வேநைகத்வேந ப்ரதிஸந்தானம் ஸ்யாத் ! ப்ரதேச பேதாதப்ரதிஸந்தாநே சைகஸ்யாபி ஸ்வோபாதேள கச்சதி ப்ரதி ஸந்தாநம் ஸ்யாத் ! ப்ரதேஸ பேதாதப்ரதிஸந்தாநே சைகஸ்யாபி ஸ்வோபாதேள கச்சதி ப்ரதிஸந்தாநம் ந ஸ்யாத் ! த்ருதீயே து கல்பே ப்ரஹ்மஸ்வரூபஸ்யைவோபாதிஸம்பந்தேந ஜீவத்வாபாதாத்

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கக்கூடாத பொருளானதால் முழுப்ரஹ்மத்தையும் இழுத்துக்கொண்டு போக வேண்டி வரும். அவயவமில்லாததும், ஸர்வவ்யாபியான விபுப்பொருளு மான ப்ரஹ்மத்தை இழுத்துப்போவது ஸம்பவிக்காது என்பீரேயானால், உபாதியே செல்லுவதினால் முன் சொன்ன தோஷமே வரும். பிளக்கக்கூ டாத ப்ரஹ்மப்ரதேசங்களில் எல்லா உபாதிகளும் ஸம்பந்திக்கும்போது எல் லாஜீவர்களும் ப்ரஹ்மத்தின் ப்ரதேசம் என்கிற ஆகாரத்தால் எல்லோரும் ஒன்றே பென்கிற ஐக்ய அறிவு உண்டாகவேண்டும். ப்ரஹ்மத்தின் ப்ரதே சம் வேறாகி விட்டதால் ஐக்ய அறிவு உண்டாகிறதில்லை என்பீரே யானால் ஒரு ஜீவனுக்குக்கூட தன் உபாதி வேறேரிடம் செல்லுகையில் முன் னினைப்பில்லாமற்போகும். மூன்றுவது கக்ஷியில் உபாதி ஸம்பந்தத்தால் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமே ஜீவத்தன்மை வரவேண்டி வருவதால் ஜீவனைக்காட்டிலும்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

டைய" என்று. வேறு தூஷணம் கூறுகிறார்—"அச்சிந்ந" என்று. அதை இப் படிப் பரிஹரிப்பரோ வென்று ஸங்கித்துக் கூறுகிறார்—"இடபேதத்தால்" என்று. மூன்றுவது விகல்பத்தை தூஷிக்கிறார்—"த்ருதீயேது" என்று. (உபாதி ஸம்பந்தப் படாத ப்ரஹ்மமே ஸித்திக்காது) என்று. ப்ரஹ்மம் நிர்தோஷ மென்றும், மங்கள குணமுடைய தென்றும் சொல்லும் ஸ்ருதிகள் உபாதி ஸம்பந்தப் படாத ப்ரஹ்மத் தைப் பற்றியன என்று பூர்வ பக்ஷி ஒப்புக் கொள்ளுகிறார். ஜீவேச்வரபேதம் இல்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

𑌤𑌦𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑍁𑌪𑌹𑌿𑌤𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌦𑍇𑌹𑍇𑌷𑍍𑌵𑍇𑌕 𑌏𑌵 𑌜𑍀𑌵𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍, 𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑍇 𑌤𑍁 𑌕𑌲𑍍𑌪𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯 𑌏𑌵 𑌜𑍀𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌜𑍀𑌵𑌭𑍇𑌦𑌸𑍍𑌯𑍌𑌪𑌾𑌧𑌿𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍। 𑌚𑌰𑌮𑍇 𑌚𑌾𑌰𑍍𑌵𑌾𑌕𑌪𑌕𑍍𑌷 𑌏𑌵 𑌪𑌰𑌿𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍। 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌭𑍇𑌦𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌬𑌲𑍇𑌨 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍇𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌮𑍂𑌲𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍। 𑌅𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌪𑌰𑌤𑌯𑍈𑌵 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑍇𑌽𑌪𑌿

தததிரிக்தாநுபஹிதப்ரஹ்மஸித்திஸ்ஸ்யாத், ஸர்வேஷு ச தேஹேஷ்வேக ஏவ ஜீவஸ்ஸ்யாத், துரீயே து கல்பே ப்ரஹ்மணோऽந்ய ஏவ ஜீவ இதி ஜீவபேதஸ்யௌபாதிகத்வம் பரித்யக்தம் ஸ்யாத்! சரமே சார்வாகபக்ஷ ஏவ பரிக்ருஹீதஸ்ஸ்யாத்! தஸ்மாதபேதஶாஸ்த்ரபலேந க்ருத்ஸ்நஸ்ய பேதஸ்யாவித்யாமூலத்வமேவாப்யுபகந்தவ்யம்! அத: ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திப்ரயோஜநபரதயைவ ஶாஸ்த்ரஸ்ய ப்ராமாண்யேபி

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

வேருக உபாதி ஸம்பந்தமற்ற சுத்தப்ராஹ்மமே ஸித்திக்காமற் போகும். எல்லா தேஹங்களிலும் ஒரு ஜீவனே இருக்கவேண்டி வரும். நான்காவது கக்ஷியில் ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் ஜீவன் வேருகவே யாவதால் ஜீவபேதம் ஸ்வாபாவிகமல்லாமல் ஔபாதிகமே யென்கிற உங்கள் கக்ஷி விடப்பட்டதாகும். கடைசிக்கக்ஷியில் சார்வாகரின் (நாஸ்திக) பக்ஷமே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதாகும். ஆகையால் அபேதத்தை (ஐக்யத்தை)ச் சொல்லும் வேதாந்த ஶாஸ்த்ர பலத்தைக் கொண்டு பேதம் என்பது முழுவதும் அஜ்ஞான மூலமேதான் என்று ஒப்புக்கொண்டு தீரவேண்டும். ஆகையால் ஒரு செய்கையைச் செய்யென்ருவது, செய்யாதேயென்ருவது சொல்லும் வேத வாக்யங்களுக்

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு —

லாமற் போகும்படி வரும் என்றும்; ஜீவர்களுக்குள் ஒருவர்க் கொருவர் பேதமில்லாமற் போகும்படி வருமென்றும் தாத்பர்யம். நான்காவது ஐந்தாவது விகல்பங்களை தூஷிக்கிருர்—"துரீயேது" என்று தொடங்கி. (கடைசி பக்ஷத்தில்) என்று. அசித்தான உபாதியே சேதன மென்று சொல்லுவதால் அதற்கு சேதனமான ப்ரஹ்மத்தோடு ஐக்யம் ஒட்டாது என்று அபிப்ராயம். பேதா பேதக்கக்ஷியின் பேரில் தூஷணத்தை முடித்து விட்டுத் தம் மதம் ஸித்திப்பதை த்யானநியோகவாதி கூறுகிருர்,—"ஆகையால்" என்று. த்யாந விதிக்கு சேஷமாக ப்ரஹ்மம் ஸித்திக்கிறது என்கிற பக்ஷத்தை முடிக்கிருர்—"ஆகையால்" என்று.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :

யாநவிதிஶேஷதயா வேதாந்தவாக்யாநாம் ப்ரஹ்மஸ்வரூபே ப்ராமாண்யமுபபந்நமிதி ॥

தத்வ்யாக்யாதம், யாநவிதிஶேஷத்வே வேதாந்தவாக்யாநாம் ப்ரஹ்மஸ்வரூபே ப்ராமாண்யாயோகாத் । வ்யாக்யாதம் ஹ்யேதத் । ப்ரஹ்மஸ்வரூபவிஶேஷணீ வாக்யாநி கிம் யாநவிதிநைகவாக்யதயா ।

த்யாநவிதிஶேஷதயா வேதாந்தவாக்யாநாம் ப்ரஹ்மஸ்வரூபே ப்ராமாண்யமுபபந்நமிதி ॥

தத்வ்யாக்யாதம், த்யாநவிதிஶேஷத்வே வேதாந்தவாக்யாநாம் ப்ரமாத்ர்யத்வே ப்ராமாண்யாயோகாத் ! ஏதத்வ்யாக்யாதம் பவதி ! ப்ரஹ்மஸ்வரூபவிஶேஷணீ வாக்யாநி கிம் த்யாநவிதிநைகவாக்யதயா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

சுருக்கான் ப்ராமாண்யம் உண்டு என்பது உண்மையே யாயினும், த்யான விதிக்கு ஶேஷமாக வேதாந்தவாக்யங்கள் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தின் விஷயத்தில் ப்ரமாணமாவது உசிதமே.—(இப்படி த்யானநியோகவாதி பேசி முடித்த கக்ஷிக்கு இவ்வதிகரண பூர்வபக்ஷியான மீமாம்ஸகர் பதில் கூறுகிறார்.) அதுவும் அயுக்தம். வேதாந்த வாக்யங்கள் ப்ரஹ்மத்யான விதிக்கு ஶேஷமாஞலும், அந்த வாக்யங்கள் சொல்லும் பொருள்கள் உண்மையென்று ப்ராமாண்யம் ஸித்திக்காது. நாம் சுருக்கி சொல்லுவது பின்வருமாறு—ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தின் விஷயமான வாக்யங்கள் த்யான விதியோடு ஒரே வாக்யமாகச் சேர்ந்து ப்ரஹ்மஸ்வ

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

த்யாநநியோகவாதியின் பக்ஷத்தை இவ்வதிகரணத்தின் பூர்வ பக்ஷியாகிய மீமாம்ஸகர் தூஷிக்கிறார்—"அதுவும் யுக்தமல்ல" வென்று. நிஷ்ப்ரபஞ்சிகரண விதியைச் சொல்லும் வாதம் மட்டும் அநுபபந்நமல்ல. இந்த த்யாநநியோக வாதமும் அநுபபந்நந்தான் என்று பாஷ்யத்திலுள்ள அபி சப்தத்தின் தாத்பர்யம். ஏனென்று கேழ்க்கக் கூறுகிறார்—"நீயாந" என்று. ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும் வேதாந்த வாக்யங்கள் த்யான விதிக்கு ஶேஷமாயிருப்பதனால் அந்த வாக்யங்களில் சொல்லும் அர்த்தங்கள் ஸத்யம் என்பதில் அந்த வாக்யங்களுக்கு தாத்பர்யமிருக்க முடியாது. விதிக்கு ஶேஷமாயிருக்கும் தன்மையைத் தவிர்ந்தாவது, ஸ்வதந்த்ரமாயாவது ப்ரஹ்ம விஷயத்தில் ப்ரமாணமாகலாமே யென்று கேழ்வி வரக் கூறுகிறார்—"ஏததுக்தம்" என்று. தூஷிப்பதற்காக விகல்பிக்கிறார்—"ப்ரஹ்ம ஸ்வரூப"

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

தாமாவபந்நாநி ப்ரஹ்மஸ்வரூபே ப்ராமாண்யம் ப்ரதிபத்யந்தே, உத ஸ்வ
தந்த்ராண்யேவ। ஏகவாக்யத்வே த்யாநவிதிபரத்வேந ப்ரஹ்மஸ்வ
ரூபே தாத்பர்யம் நஸம்பவதி பிந்நவாக்யத்வே ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி
ப்ரயோஜநவிரஹாதநவபோதகத்வமேவ। ந ச வாச்யம் த்யாநம்

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ரூப விஷயத்தில் ப்ராமாண்யத்தை அடைகின்றனவா, அல்லது ஸ்வதந்திர மாகவே (தனிவாக்யமாகவே யிருந்து) ப்ராமாண்யமடைகின்றனவா. ஒரே வாக்யமாகி ப்ரமாணமாகின்றன என்று சொன்னால் அந்த ஒரே மொத்தவாக்யம் த்யானத்தை விதிப்பதிலேயே நோக்குடையதாதலால், ப்ரஹ்மஸ்வரூப விஷயத்தில் அதற்கு உட் கருத்து (தாத்பரியம்) சொல்லமுடியாது. வேறு தனி வாக்யமாகவே நிற்கின்றன வென்றால் ப்ரவ்ருத்தியைச் சொல்லுவது, நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுவது என்கிற ப்ரயோஜன மில்லாமையால் அந்த

சீருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

என்று, முதல் கல்பத்தை தூஷிக்கிறார்—"ஏக" என்று ஏக வாக்யத்வம் என்ற பாஷ்ய பதத்திற்கு அநேக வாக்யங்கள் சேர்ந்த ஒரு மஹா வாக்யத்தின் ஒருமை என்று அர்த்தம். † இரண்டாவது விகல்பத்தை தூஷிக்கிறார்—"பிந்ந" என்று.

அநுபதம்—

† பல வாக்யங்களைச் சேர்த்து ஒரே வாக்யமாகச் செய்து பொருள் கொள்வது உண்டு. அப்பல வாக்யங்கள் சேர்ந்த ஓர் பெரும் வாக்யத்தை மஹா வாக்யம் என்று சொல்லுவர். இப்படி பல வாக்யங்களைச் சேர்த்து ஒன்று பிடித்து அர்த்தம் கொள்ளுவதில் வாக்யைகவாக்யத்வம் என்றும் சொல்லுவர். ஓரோர் வித்யைகளில் ப்ரதிபாதிக்கப் பட்டிருக்கும் ப்ரஹ்ம குணங்களையும் ப்ரஹ்மோபாஸனத்தின் விதி யையும் சேர்த்து அந்த வித்யா ப்ரகரணம் முழுவதையும் ஓர் மஹா வாக்யமாகக் கொள்ளுவர். அந்தந்த வித்யைப்படி உபாஸிப்பவர்களுக்கு அந்த வித்யா ப்ரகரண வாக்யங்கள் முழுவதையும் ஒரே பெரும் வாக்யமாக அன்வயித்துக் கொண்டு அதில் சொல்லப் பட்டிருக்கும் குணங்களோடும் ப்ரகாரங்களோடும் கூடியதாக புத்திக் குக் கொண்டு வந்து அப்படியே விஶிஷ்டமாக உபாஸிக்க வேணும்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

நாமஸ்ம்ருதிலக்ஷணரூபம், தச்ச ஸ்மர்த்தவ்யைகரூபணீயமிதி த்யாநவிதேः ஸ்மர்த்தவ்ய விஶேஷாகாங்க்ஷாயாம் * இதம் ஸர்வம் யதயமாத்மா * ப்ரஹ்மஸர்வாநுபூः * ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்மேத்யா

நாம ஸ்ம்ருதிலக்ஷணரூபம், தச்ச ஸ்மர்த்தவ்யைகரூபணீயமிதி த்யாநவிதேः ஸ்மர்த்தவ்ய விஶேஷாகாங்க்ஷாயாம் * இதம் ஸர்வம் யதய மாத்மா * ப்ரஹ்மஸர்வாநுபூः * ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்மேத்யா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

வாக்யங்கள் தங்கள் பொருளை அறிவிக்கவே முடியாது. "த்யானம் என்பது நினைப்பின் தொடர்ச்சியாகும். அந்த நினைப்புத் தொடர்ச்சிக்கு நினைக்கப்படும் பொருளின் ப்ரகாரத்தின் அறிவினுல்தான் ஸாத்யமாகக்கூடுமாகையால் த்யான விதிக்கு தொடர்ச்சியாய் நினைக்கப்படவேண்டிய வஸ்து இன்னதென்கிற அவஸ்தை பிறக்கவே "காணப்படும் பொருளான உலகமெல்லாம் இந்த ஆத்மாவே" "ப்ரஹ்மம் எல்லாவற்றையும் அனுபவிப்பது" "ப்ரஹ்மம் ஸத்யம், ஞானம், அனந்தம் முதலிய வாக்யங்கள் ஸ்வரூபத்தையும் அதன் ப்ரகார விஶேஷங்களையும் தெரிவித்து, த்யான விதி வாக்யத்தோடு

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

"அநவபோதகத்வம் என்கிற அறிவிக்க மாட்டாமை என்ற தோஷம் ஏற்படுவது கஷ்டப்பட்டு ஸாதிக்க வேண்டிய ஸாஸ்த்ர ஶ்ரவணம் முதலியதில் ஒரு ப்ரயோஜனமின்றியில் ப்ரவ்ருத்தி யேற்படுவது கூடாததால். ¶ ஒரே வாக்யம் என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் த்யான விதிக்கு ஶேஷமாக ப்ரஹ்மம் ஸித்திக்கலாமே யென்று ஶங்கித்துக் கூறுகிறார்—"நைவாத்யம்" என்று. ஏனென்று கேட்கக் கூறுகிறார்—"த்யாநவிதியின்" என்று. "பெயரை ப்ரஹ்மம் என்று உபாஸிக்கக் கடவன்" முதலிய

அநுபந்தம்:—

¶ ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும் வாக்யத்தைத் தனி வாக்யமாகக் கொண்டாலும் அதற்கு தன் அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கும் சக்தியிருக்கையில் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் எப்படி அதற்கு தன் பொருளை யறிவிக்கும் ஸாமர்த்யம் இல்லை என்று ஸாதிக்கப் பட்டது என்று கேள்வி வரும். தன் பொருளை அறிவிக்கமாட்டாமை என்பதற்கு ஓர் ப்ரயோஜன முள்ள பொருளை யறிவிக்கமாட்டாமை என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளம் என்று அர்த்தம். கஷ்டப்பட்டு குரு முக வாஸம் செய்து ப்ரஹ்மசர்யாதி வ்ரதங்களை யனுஷ்டித்து குருக்களிடம் ஶ்ரவணம் செய்யும் வேதங்கள் ப்ரயோஜனமில்லாத ஒரு பொருளைச் சொல்லுவதில் என்ன பயன்? கஷ்டப்பட்டு அறியப்படும் வேத

ஶ்ரீ பாஷ்யம் :—

தீநி ஸமர்ப்பயந்தி தேநைகவாக்யதாமாபந்நாந்யர்த்தஸ்தாவே ப்ரமா
ணமிதி, த்யாநவிதே: ஸ்மர்த்தவ்யவிஶேஷாபேக்ஷத்வேபி * நாமப்ர
ஹ்மேத்யாதி த்ருஷ்டிவிதிவதஸத்யேநாப்யர்த்தவிஶேஷேண த்யாநநிர்வ்ரு
த்யுபபத்தே: த்யேயஸத்யத்வாநபேக்ஷணத் ! அதோ வேதாந்த
வாக்யாநாம் ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திப்ரயோஜநவிதுரத்வாத் த்யாநவிதிஶே
ஷத்வேபி த்யேயவிஶேஷஸ்வரூப ஸமர்ப்பணமாத்ர பர்யவஸா

ஶ்ரீ பாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஓம் வாக்யமாகி சொல்லும் பொருளின் உண்மையில் ப்ரமாணமாகின்றன" என்னும் நீங்கள் சுருதி சொல்ல இயலாது. ஏனென்றால் த்யான விதிக்கு நினைக்கவேண்டிய வஸ்து விசேஷத்தைப்பற்றி அறிவின் அபேக்ஷை உண்டேயாயினும் "நாமத்தை (பெயரை) ப்ரஹ்மமென்று உபாஸிக்கக் கடவன்" முதலிய த்ருஷ்டி விதி வாக்யத்தைப் போல அஸத்யமாயிருக்கும் பொருளைப் பற்றிக் கூட த்யானம் விதிக்கக்கூடுமாகையால் த்யானம் செய்யவேண்டிய பொருளின் உண்மை அபேக்ஷிதமல்ல. ஆகையால் வேதாந்த வாக்யங்களுக்கு செய், செய்யாதே என்று உபதேசிக்கும் ப்ரயோஜனமில்லாமையாலும், அவை த்யான விதிக்கு சேஷமானாலும், த்யானம் செய்யவேண்டிய ஓர்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ப்ரஹ்ம த்ருஷ்டியை விதிக்கும் வாக்யங்களில் விஶேஷ்யம் ஸத்யமாயிருந்தாலும் விஶேஷணம் அஸத்யமாயிருப்பதால் விஶிஷ்டம் அஸத்ய மென்பதை விலக்க முடியாது. இங்கும் அப்படியேதான் என்று அர்த்தம். கூறிய அர்த்தங்களை ஸங்க்ரஹித்து

அநுபதம்:—

வாக்யத்தின் பொருள்கள் ப்ரயோஜனமுள்ளதாகவே இருந்து தீரவேண்டும். இல்லாவிடில் வீணையாகும். ஸ்வரூப வாக்யங்கள் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளைச் சொல்லாததால் அவை பொருளற்றன என்று மீமாம்ஸகர் ஆக்ஷேபம்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

நாஸ, ஸ்வாதம்த்ர்யேவி பாலாதுராத்யுபச்சம்தநவாக்யவத் ஜ்ஞாநமாத்ரேணவ புருஷார்த்தபர்யம்தாஸித்தேஸ்ச பரிஷ்பம்நவஸ்து ஸத்யதாகோசரத்வாபாவாத் ப்ரஹ்மணஸ்ஸாஸ்த்ரப்ரமாணகத்வம் ந ஸம்பவ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

குறிப்பிட்ட பொருளை அறிவிப்பதோடு நின்றுவிடுவதாலும், ஸ்வதந்திரமான தனி வாக்யமானாலும், குழந்தைகளுக்கும் ஆதுரர்களுக்கும் ஆசைவார்த்தை பேசுவதுபோல் சொல்லும் பொருள் உண்மையல்லாவிடினும், இன்பவார்த்தையைக் கேட்பதனாலேமட்டும் ஸுகத்தையுண்டாக்கி அந்தப்ரயோஜனத்தினாலேயே புருஷார்த்தத்தன்மையை அடையக்கூடுமாதலாலும், (கார்யமல்லாத) ஸித்தப்பொருளின் உண்மை விஷயத்தில் தாத்பர்யமில்லாததால் ப்ரஹ்மம் வேதாந்த வாக்யங்களான ஸாஸ்த்ரப்ரமாணத்தால் அறிவிக்கப்படுகிற

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பூர்வபக்ஷத்தை உபஸம்ஹாரம் செய்கிறார்— "ஆகையால்" என்று. இங்கே ஒரு ஆக்ஷேபம். முதல் ஸூத்ரத்தில் விதிக்கு ஸேஷமாக ப்ரஹ்மவிஷயத்தில் வேதாந்த வாக்யங்களுக்கு ப்ராமாண்யத்தை ஸமர்த்தித்திருக்க இந்த அதிகரணத்தின் பூர்வபக்ஷத்தில் விதிக்கு ஸேஷமாக ப்ரஹ்ம விஷயத்தில் ப்ராமாண்யத்தின் ஸித்தியை ப்ரதிக்ஷேபம் செய்வது எப்படி ஒட்டும்? இதற்குப் பரிஹாரம் பின் வருமாறு. அந்த அதிகரணத்தில் ப்ரஹ்மம் அடையப்படும் பலமாக ஸித்திப்பதைச் சொல்லப்பட்டது. பலமாக ஸித்திக்கும் பொருளுக்கு ஸத்யத்தன்மை யில்லாவிட்டால் பலமாக ஸித்திப்பதாக பூர்வபக்ஷியான மீமாம்ஸகர் ஒப்புக் கொள்ளும் ஸ்வர்க்கம் முதலியதும் அஸத்யமாய்ப் போக வேண்டி வருமாதலால் பல மென்று சொல்லப்படும் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸத்யத்வம் ஸித்திப்பதால் பலமாக ப்ரஹ்மம் ஸித்திப்பதை ஸமர்த்தித்தது நன்றுதான். இங்கோ வென்றால் த்யான விதிக்குக்கர்மமாக அதாவது த்யானம் செய்யப்பட வேண்டிய பொருளாக ப்ரஹ்மம் ஸித்திப்பதை பூர்வபக்ஷி மறுக்கிறார். பலமாக ப்ரஹ்மம் ஸித்திப்பதை இங்கே ஆக்ஷேபிக்க வில்லை. ஆகையால் விரோதமில்லை. ‡

அநுபதம் :—

‡ "ஸ்வர்க்கத்தை விரும்புகிறவன் ஜ்யோதிஷ்டோம யாகத்தைச் செய்ய வேண்டும்" என்றும், ஸ்வர்க்கத்தின் ஸ்வரூபம் எப்படிப்பட்ட தென்றும், வேதவாக்யங்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

தீதி ப்ராவ்ருத் ॥

தத்ர ப்ரதிபத்யந்தே (தத்து ஸமன்வயாதிதி) ஸமன்வய: ஸம்யகன்வய: !

தீதி ப்ராப்தம் !!

தத்ர ப்ரதிபத்யந்தே (தத்து ஸமன்வயாதிதி) ஸமன்வய: ஸம்யகன்வய: !

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தென்பது ஸம்பவிக்கமாட்டாது என்று இப்படிப் பூர்வபக்ஷம் வந்தது.

அதுவிஷயத்தில் ஸித்தாந்தம் அறிவிக்கப்படுகிறது (" அது, ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸாஸ்த்ரயோநித்வம் உளதே. ப்ரஹ்மம் வேதாந்த ஸாஸ்த்ரங்களோடு நன்றாய், ப்ரயோஜனமாய், தாத்பர்யமாய் அன்வயிப்பதால் " என்று). நன்றாய் (ஸம்யக்) அன்வயிப்பது ஸமன்வயம். அதாவது புருஷார்த்தமாக

சேதநப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

இப்படி உபன்யாஸம் செய்யப்பட்ட பூர்வபக்ஷத்தைத் திருவுள்ளத்தில் கொண்டு ஸூத்ரகாரரால் இந்த ஸூத்ரம் செய்தருளப் பட்டது என்று கூறுகிறார்—" அந்த விஷயத்தில் " என்று. " ப்ரதிபத்யதே " என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு ஸித்தாந்தம் ஏற்படுகிறது என்றாவது அறியப்படுகிறது என்றாவது பொருள். ஸமன்வயம் என்கிற ஸூத்ர ஸப்தத்தை விஸ்தாரமாக வ்யாக்யானம் செய்கிறார்—" ஸமன்வய " என்று. எதற்கு எதோடு அன்வயம் என்று அபேக்ஷை யுண்டாக அதைப் பூரணம் செய்வதற்காக வாக்யத்தின் அர்த்தத்தை யோஜனை செய்கிறார்—

அநுபதம்:—

கள் சொல்லுகிற விடங்களில் மீமாம்ஸகரும் ஸ்வர்க்கம் என்பது ஒரு செய்கையாக இல்லா விடினும், அதைச் சொல்லும் வாக்யங்கள் ப்ராமாண்ய முடையன என்றும், அந்த வாக்யங்களில் சொல்லப்படும் ஸ்வர்க்க பலம் ஸத்ய மென்றும் ஒப்புகிறார்கள். யாக மென்னும் செய்கைக்கு ஸூக்ஷ்மமாக பலம் என்று சொல்லப்படும் ஸ்வர்க்கம் உண்மை யென்று ஸித்திப்பது போல உபாஸனத்திற்கு பலமாக அடையப்படும் ப்ரஹ்மமும் ஸத்யமாகலாம் என்று முதல் அதிகரணத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஸாதிக்கப் பட்டது. இங்கே உபாஸநம் என்னும் த்யானத்திற்கு விஷயமாக ப்ரஹ்மம் ஸத்யமாக ஸித்திக்காது என்று மீமாம்ஸகர் ஆக்ஷேபம். அதனால் முன் அதிகரணத்தில் பாஷ்யத்தில் ஸமர்த்திக்கப் பட்டதற்கு விரோதமாக மறுபடியும் இங்கே மீமாம்ஸகர் எப்படி ஆக்ஷேபிக்கலாம் என்கிற கேள்விக்கு இடமில்லை.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வாக்யஸ்யாயமர்தஸ்ய ஸர்வஸ்ய: வாக்யஸ்ய ஸ்ருதிஸ்ம்ருதி
வ்யாகாதிப்யாநந்தஸ்வரூபே ப்ரஹ்மணி ஸமந்வயாத், தத்,

புருஷார்த்தயாந்வய இத்யர்த்த: ! பரமபுருஷார்த்தபூதஸ்யாந
வதிகாதிசயாநந்தஸ்வரூபஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ஜிஜ்ஞாஸ்யதயாந்வயாத், தத்,

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

அந்வயிப்பது என்று பொருள். எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்ட புருஷார்த்தமும், உயர்வற உயர்ந்த, எல்லையற்ற ஆனந்தஸ்வரூபமான குணமான ப்ரஹ்மம் வேதாந்தங்களோடு (சொல்லப்படும் பொருளாக) அந்வயிப்பதால், அது,

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

"பரம" என்று. "அநவதிக" என்கிற பாஷ்யபதம் எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்ட பரம புருஷார்த்தம் என்பதை விளக்குகிறது. புருஷனுக்கு அர்த்திக்கப்படுவதுதானே புருஷார்த்தத்தின் தன்மை. ஆனந்த ரூபமாகையால் புருஷார்த்தமாகும். அவ்வானந்தம் எல்லையில்லாமலும் நிரதிசயமாயும் இருப்பதால் பரம புருஷார்த்தமாகும் என்று பொருள். தான் ஸ்வயம் அணுகூலமல்லாததாயிருந்தாலும் ஸுகத்தை ஸாதித்துக் கொடுப்பது புருஷார்த்தமாகுமாதலால் அதைக் காட்டிலும் வைலக்ஷண்யம் அநவதிகாதிசய ஆனந்தஸ்வரூபம் என்னும் பதத்தால் லித்திக்கிறது. தத் † என்கிற ஸூத்ர பதத்தை வ்யாக்யானம் செய்கிறார்—"ஶாஸ்த்ர ப்ரமாணகத்வம்"

அநுபதம்—

§ பரம: என்கிற ஶப்தத்தை "பரோ மா அஸ்மாத்" என்று பிரித்துப் பொருளுரைப்பர். "மா" என்பதற்கு இல்லை என்று பொருள். "அஸ்மாத்" என்பதற்கு குறிப்பிட்ட ஒரு பொருளைக் காட்டிலும் என்று பொருள். "பர:" என்பதற்கு மேற்பட்டது என்று பொருள். தன்னிலும் மிக்கது இல்லாதது என்பது பரம ஶப்தத்தின் பொருள். "ஸம்" என்பதற்கு நன்றாய் என்று பொருள். "ஸமந்வயாத்" என்பதற்கு நன்றாய் ஒட்டுவதால் என்று பொருள். நன்றாய் என்பதற்கு ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான பரம புருஷார்த்தமாக என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் உரை.

† "தத்" "அது" என்னும் ஸூத்ரபதம் முன் ஸூத்ரத்திலுள்ள ஶாஸ்த்ரயோநித்வம் என்பதைப் பராமர்ஶிக்கிறதென்று நம் விதாந்த பொருள். "தத்" என்பது ஶாஸ்த்ரயோநித்வம். அத்வைத பாஷ்யத்தில் "தத்" என்பது ப்ரஹ்மம். மத்வ பாஷ்யத்தில் தத் என்பது விஷ்ணு. ப்ரஹ்மத்திலுடைய ஶாஸ்த்ரயோநித்வம் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஶாஸ்த்ரத்தோடு ஸமந்வயத்தால் லித்திக்கிறது என்று நம் ஸூத்ரப் பொருள்.

ஸ்ரீ பாஷ்யம் :—

ஶாஸ்த்ரேண ஹேதுத்வே வசநாத்தேஷாமப்ரமாணகத்வம் । நிரஸ்த தோஷ

ஶாஸ்த்ரப்ரமாணகத்வம் ஸித்யத்யேவேத்யர்த்த: । நிரஸ்தாகிலதோஷ

ஸ்ரீ பாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஶாஸ்த்ரப்ரமாணத்தால் அறிவிக்கப்படுவதென்பது ஸித்திக்கவே ஸித்திக்கும் என்று பொருள். எல்லா தோஷங்களையும் நீக்குவதாயும் தனக்கு மேற்

தீபப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

என்று. பூர்வ பக்ஷத்தைத் தள்ளும் "து" என்கிற ஸூத்ரபதத்தால் கிடைக்கும் பொருளைக் கூறுகிறார்—"ஸித்தீக்கவே ஸித்திக்கும்" என்று. தத்வமஸி முதலிய ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை யுபதேசிப்பதில் நோக்குள்ள வாக்யங்களின் அர்த்தத்தை யறிந்து கொள்ளுவதலுலேயே அவித்யை தொலையுமென்றும், அந்த வழியாக அந்த வேதாந்த வாக்யம் ப்ரயோஜன முள்ளதாக பர்யவஸிக்கும் என்றும் கக்ஷி சொல்லும் மிருஷா வாதி யென்னும் அக்வைதிக்கு த்யான விதி அடியோடு வீணாப் போகும். ஏனென்றால், த்யான விதி ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை யுபதேஸிக்கும் வேதாந்த வாக்யங்களின் அர்த்தத்தைத் தெரிந்து கொள்வதற்காக உபகாரம் செய்யும் என்கிற கக்ஷி முன்பே தூஷிக்கப்பட்டது. மீமாம்ஸகருடைய கக்ஷியில் ப்ரஹ்மமே ஸித்திக்காமற் போகிறது. இந்த இரண்டு வித தோஷங்களும் அணுகாத ஓர் ப்ரகாரமாக வேதாந்த வாக்யங்களுக்கு ப்ரஹ்ம விஷயத்தில் ப்ராமாண்யத்தை உபபாதிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றி முதலில் ப்ரஹ்மம் ஸ்வயமாகவே எல்லோருக்கும் எல்லாப்ரகாரங்களாலும் போக்யமாயிருப்பதால் புருஷார்த்தமாவதில் உயர்த்தியை யுடைய தென்பதையும் விதி நிஷேதங்களால் கட்டளை யிடப்படும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் தக்கரூபமாகையால் அவைகளுக்கு புருஷார்த்தமாகும் தன்மையே யில்லை யென்பதையும் அபிப்ராயத்திற் கொண்டு 'ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ரூப மில்லாத வேதாந்த வாக்யங்களுக்கு புருஷார்த்தத்தில் முடிவு இல்லை என்று கக்ஷி சொல்லி அதன் மூலமாக ஆபாதம் செய்யும் அப்ராமாண்யத்தின் ஸங்கையை'‡ ப் பரிஹரிக்கிறார்—"நிரஸ்த" என்று. "ராஜகுல வாஸி" என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு ராஜ குலத்தில் பிறந்தவன் என்றுவது ராஜ குலத்திற்கு அந்தரங்கன் என்றுவது அர்த்தம். "கௌலேயகா:" என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு ஶ்வாக்கள் என்று அர்த்தம். ஶ்வாக்களைக் கொண்டு ஜீவனம் செய்யும் ம்லேச்சர்கள் என்றுவது லக்ஷணையால் அர்த்தம் கொள்ளலாம். வாக்யங்களின் கணம்என்பதின் ஸ்தானத்தில் த்ருஷ்டாந்தத்தில் ராஜகுல வாஸியான புருஷனை பாஷ்யத்தில் நிர்தேஸம்செய்திருந்தாலும் த்ருஷ்டாந்த தார்ஷ்டாந்திகங்களைச்சேர்த்துப் பொருளை ஆலோ

அநுபதம்:—

‡ இது மீமாம்ஸகரான இவ்வதிகரண பூர்வ பக்ஷி செய்த ஸங்கை.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

நிரதிஶயாநந்தஸ்வரூபதயா பரமப்ராப்யம் ப்ரஹ்ம போதயந் வேதாந்த வாக்யகணः ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி பரதாவிரஹாந்ந ப்ரயோஜனபர்யவஸா யீதி ப்ருவாணோ ராஜகுலவாஸிநः புருஷஸ்ய கௌலேயக குலாநநுப்ரவேஶேந ப்ரயோஜநஶூந்யதாம் ப்ரூதே ! ஏத

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பட்டதில்லாத ஆனந்தஸ்வரூபமாக ஸர்வோத்க்ருஷ்ட ப்ராப்யமான ப்ரஹ்மத்தைத் தெரிவிக்கும் வேதாந்த வாக்ய ஸமூஹம் 'செய்' 'செய்யாதே' என்று பேசாததால் ப்ரயோஜனமுடையதாகாது என்று சொல்லுகிறவர் ராஜகுலத்தில் வஸிக்கும் புருஷனுக்கு கௌலேயக குலத்தில் (நாய்க்குலத்தில் அல்லது ஸ்வபசகுலத்தில்) ப்ரவேசமில்லாததால் ப்ரயோஜன ஶூந்யன் என்று பேசுகிறவனுவான். அதாவது—அனுஷ்டியான கர்மம் என்கிற அவித்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

சில செய்யுங்கால் வாக்யங்களின் அர்த்தத்தை யறியும் புருஷனுடைய ஸ்தானத்தில் தான் அந்த நிர்தேஶம்செய்யப் பட்டதாகக் கொள்ள வேண்டும். ஸ்வயமாக எல்லையில்லாத புருஷார்த்தத்தை விளக்குவதில் நோக்குடைய வாக்யத்தை ப்ரயோஜன மற்றது என்று சொல்லுவது அனுசித மென்று தாத்பர்யம். எல்லையில்லாத ஆனந்த ரூபமாயிருப்பதால் ப்ரஹ்மம் உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகும் என்று எப்படிச் சொல்லலாம். ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் புருஷார்த்தத்தன்மையுடைய தல்லவென்று எப்படிச் சொல்லலாம். ஸ்வரூபத்தைச்சொல்லுவதில் நோக்குடையவாக்கியம் புருஷார்த்தத்தில் முடிவுடையதாக எங்கே காணப்படுகிறது. அப்படிக்கிருந்தால் த்யான விதி எப்படி ஸாபல்யத்தை யடையும் § என்று இப்படிக்கேள்விகள் வரக் கூறுகிறார்—"ஏததுக்தம்"

அநுபதம்—

§ ப்ரஹ்மம் ஆனந்த ஸ்வரூப மென்று சொல்லும் ஸ்வரூப வாக்யங்களைக் கொண்டு ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி அறிந்து கொண்டாலே போதுமென்றால், அதை த்யானம் செய்து மோக்ஷமடையலா மென்னும் த்யான விதி வாக்யங்கள் வீணாதோ என்று ஆக்ஷேபம்.

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

உக்தம் பவதி, அநாதிகர்மரூபாவித்யாவேஷ்டநதிரோஹிதபராவ
ரதத்வயாதாத்ம்ய ஸ்வஸ்வரூபாவபோதாநாம் தேவாஸுரகந்தர்வஸித்த
வித்யாதரகிந்நரகிம்புருஷ யக்ஷராக்ஷஸபிசாசமநுஜபசு
குலிரீஸ்ருபவ்ருக்ஷகுல்மலதாதூர்வாதீநாம் ஸ்த்ரீபும்நபும்ஸக
பேதபிந்நாநாம் க்ஷேத்ரஜ்ஞாநாம் வ்யவஸ்திததாரகபோஷகபோக்ய
விசேஷாணாம் முக்தாநாம் ஸ்வஸ்யசாவிசேஷேணநுபவஸம்பவே

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யையால் மூடப்பட்டிருப்பதால் உயர்ந்த தத்வம், கீழ்ப்பட்ட தத்வம் இவற்றின் உண்மையையும், தன் ஸ்வரூபத்தின் உண்மையையும் அறிவதற்கில்லாமல் மறைக்கப்பட்ட ஞானமுடைய தேவர், அசுரர், கந்தர்வர், சித்தர், வித்யாதரர், கின்னரர், கிம்புருஷர், யக்ஷர், ராக்ஷஸர், பிசாசர், மனுஷ்யர், மிருகங்கள், பக்ஷிகள், ஊர்வன, வ்ருக்ஷங்கள், செடிகள், கொடிகள், புற்கள் முதலிய ஆண், பெண், அலி முதலிய வேற்றுமை உள்ளவரும் தங்கள் தங்களுக்கு வ்யவஸ்திதமான தாரக போஷக போக்ய விசேஷங்களை யுடையவருமான ஸரீரமுடைய பத்த ஜீவர்களுக்கும், முக்தர்களுக்கும், தனக்கும் ஈஷத்தேனும் தாரதம்யமில்லாமல் எல்லோருக்கும் ஏக ரூபமாக அனுபவிக்க

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

என்று. புருஷார்த்தத்தன்மை ப்ரஹ்மத்திற்கு அதிகம் என்பதைக்கூறுகிறார்-"அநாதி" என்று தொடங்கி. கர்மங்களாலே ப்ரஹ்மத்தின் அனுபவம் தடுக்கப் படுவதால் ஸம்ஸாரிகளுக்கு ப்ரஹ்மத்தின் புருஷார்த்தத்தன்மையின் ஞானம் இல்லாமலிருக்கிறதே யொழிய ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் அந்த ஆனந்தத் தன்மை யில்லாமையாலல்ல என்கிற அபிப்ராயத்தால் அஜ்ஞ கர்ம * என்று ஸாதித்தார். தேவர் அசுரர் முதலிய வேறு

அநுபதம்:—

* அரோசக வியாதி உள்ளவனுக்கு ஷட்ரஸ அன்னமும் விஷமாயிருக்கும்;

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஸ்வரூபரூபகுணவிபவசேஷ்டிதைரநவதிகாதிஸயாநந்தஜநகம்
பரம் ப்ரஹ்மாஸ்தீதிபோதயதேவ வாக்யம் ப்ரயோஜநபர்யவஸாயி,
ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திநிஷ்டகந்து யாவத்புருஷார்த்தாந்வயபோதம் ந ப்ரயோ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யோக்யமாயிருக்கையில் ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபவம், செய்கை இவை களால் எல்லையற்றதும், நிரதிஸயமுமான ஆனந்தத்தை யுண்டுபண்ணும் பரப்ரஹ்மம் என்று ஒரு பொருள் உளது என்று தெரிவிக்கும் வாக்யம் அப் படித் தெரிவிக்கும் க்ஷணத்திலேயே ப்ரயோஜனமுடையதாகும். ப்ரவ்ருத் தியையும் நிவ்ருத்தியையும் அறிவிக்கும் வாக்யமோவென்றால், புருஷார்த்த மான பொருளைத்தான் இந்த வாக்யம் அறிவிக்கிறது என்கிற ஞான முண்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

வேறு ஜீவராசிகளை எடுத்து ஸாதித்தது அவர்களுக்குத் தனித்தனியே இன்ன இன்னபடி தான் போக்யங்கள் உண்டு என்கிற வ்யவஸ்தையைக் காட்டுவதற்காக, ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு யோக்யமாயிருந்தால் அது புலப்படாததால் அது இல்லை யென்று ஸங்கை வரக் கூடியதைப் போக்குவதற்காக "அனுபவம் ஸம்பவிக்கும் பொழுது ‡" என்று கூறப்பட்டது. ப்ரஹ்மத்தின் விஷயமான ஞானமே அனுகூல மாயிருப்பது

அநுபவம் :—

அது அன்னத்தின் தோஷமல்ல கர்மத்தால் புத்தி மலினமாயிருப்பவருக்கு ஷட் ரஸ ப்ரஹ்மம் ருசிக்காது; அது ப்ரஹ்மத்தின் தோஷமல்ல.

‡ கண்ணுக்குத்தெரிய யோக்யமான வஸ்து காணப் படாவிட்டால் அத்தவஸ்து இல்லை யென்று சொல்லலாம். காணயோக்யமான பொருளின் காணப்படாமை அதன் அபாவத்தை ஸாதிக்கும். அதை யோக்யாநுபலப்தி என்பர். ஸர்வ வ்யாப்தமான ப்ரஹ்மம் பரமானந்தத் தன்மையதாயிருந்தால் நமக்கு அப்படி நிரதிஸயானந்தமாய் அநுபவத்திற்கு வர வேண்டுமே; வர வில்லையே; ஆகையால் அப்படிப்பட்ட ஆனந் தத்தன்மையில்லை என்று சங்கை. கர்ம அசுத்தி அடியோடு அறும் மோக்ஷாவஸ்தை யில்தான் ப்ரஹ்மத்தின் பூர்ணானந்தம் அனுபவ யோக்யம். கர்மத்தால் ஸங்குசித ஞானருக்கு யோக்யமல்ல. இங்கே திவலை திவலை மட்டும் இணிப்புத் தெரிகிறது.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஜந வர்ர்யவஸாயி। வனவ ஸுகம் ஸுஹ்ருகுயம் ப்ராவ்ருத உதயவெ

ஜநபர்யஸாயி ! ஏவம்பூதம் ப்ரஹ்ம கதம் ப்ராப்யத இத்யபே

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

டாகிறவரையில் ப்ரயோஜனமுடைய தாகாது. இப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மம் எந்த உபாயத்தால் அடையப்படும் என்கிற அபேக்ஷை பிறக்கவே "ப்ரஹ்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

அந்த வஸ்துவே அனுகூலமாயிருந்தாலல்லது லம்பவிக்காதே. ஆகையால் எல்லே யில்லாததும் அதற்கு மேற்பட்டதில்லாததுமான ஆநந்தத்தை யுண்டு பண்ணுவதா கக் கூறியபடியால் ப்ரஹ்மத்திற்கும் எல்லே யில்லாமலும் எல்லா வற்றிற்கும் மேற் பட்டும் அனுகூலத்தன்மை ஸித்திக்கிறபடியால் அது ஆனந்த ஸ்வரூப மென்பதும் உபபாதிக்கப் பட்டதாகிறது. "ஸ்வரூப" மென்று தொடங்கிய பாஷ்யபதங்க ளால் ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் போக்யம் என்று கூறப் பட்டதாகும். அதனால் புரு ஷார்த்தத்தில் மேன்மை ஸித்திக்கும். "ப்ரவ்ருத்தி" என்று தொடங்கிய பாஷ்ய பதங்களால் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி இவ்விரண்டுக்கும் புருஷார்த்தத்தன்மை யில்லே யென்பது புலப்பட்டது. அவைகள் ஆசைப்பட்ட ஸ்வல்ப ஸுகத்திற்கு ஸாதகமா குமென்று அவைகளே அநுஷ்டிக்க வேண்டியிருப்பதாலும் அவ்வநுஷ்டானமும் துக்கரூபமாயிருப்பதால் ஸ்வயம் போக்யமாகாததாலும் அவை புருஷார்த்தமல்ல. த்யானம் முதலிய விதிகள் வீணுகுமே என்கிற ஆக்ஷேபத்தைப் பரிஹரிக்கிறார்— "இப்படிக் கொத்த ப்ரஹ்மம்" என்று. ப்ரஹ்ம விஷயமான பரோக்ஷ § ஞானம் கூட ஸுகரூபமாயிருப்பதால் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை போதிப்பிக்கும் வாக்யங்கள் புரு ஷார்த்தமாக முடிவனதான். ப்ரஹ்மத்தின் அபரோக்ஷாநுபவத்தை விரும்புகிற வனுக்கு அதற்கு உபாயம் இன்னதென்று தெரியப்படுத்துவதால், அவ்வுபாயமான ‡ த்யானத்தை விதிக்கும் வாக்யங்களும் ப்ரயோஜன மற்றனவல்ல. இவ்வர்த்தத்தை

அநுபந்தம்:—

§ ப்ரஹ்மத்தின் நினைப்பே ஸுகமாயிருப்பதால் அது ஸ்வயம் ஸுகரூபமாக இருந்தே தீரவேண்டும். கேள்வியால் உண்டாகும் அறிவு பரோக்ஷ ஞானம். ப்ரஹ் மத்தைப் பற்றிச் சொல்லும் ஸ்ம்ருதிகள் பரோக்ஷமான அறிவைக் கொடுக்கும். ப்ரத் யக்ஷமல்லாத அபரோக்ஷ அறிவுகூட ஸுகத்தையளிக்கிறது.

‡ த்யான விதிகள் த்யானம் செய்தால் பகவான் ப்ரஸன்னராகி அவர் ப்ரஸாதத் தால் அவர் தர்ஶன மென்னும் அபரோக்ஷ அநுபவம் கிடைக்கும் என்று சொல்லு கின்றன. பரோக்ஷ ஞான மே ஸுகமாயிருக்கிற பொழுது அபரோக்ஷமான பார மார்த்திகாநுபவம் கிடைத்தால் அது மிகவும் ஸுகமாயிருக்கு மென்று கைமுத்யத்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

கஷாயாம் * ஸவஸவிஷாவைதீ வாரம் * ஸூதாநமேவ லொகமுபாஸீத
தீவெதநாதிஸப்தைருபாஸநம் ப்ரஹ்மப்ராப்த்யுபாயதயா விதீ
யதே ! யதா, ஸ்வவேஸ்மநி நிதிரஸ்தீதி வாக்யேந நிதிஸத்பாவம் ஜ்ஞாத்வா

கஷாயாம் * ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம், ஆத்மாநமேவ லோகமுபாஸீதே
திவேதநாதிஸப்தைருபாஸநம் ப்ரஹ்மப்ராப்த்யுபாயதயா விதீ
யதே ! யதா, ஸ்வவேஸ்மநி நிதிரஸ்தீதி வாக்யேந நிதிஸத்பாவம் ஜ்ஞாத்வா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

மத்தை உபாஸிப்பவன் ஸர்வோத்க்ருஷ்ட புருஷார்த்தத்தை யடைகிறான். பரமாத்மாவையே அனுபவிக்கவேண்டிய லோகமாக உபாஸிக்கக் கடவன்" என்று வேதனம் முதலிய ஸப்தங்களால் உபாஸனம் செய்வது ப்ரஹ்மத்தையடைய உபாயம் என்று விதிக்கப்படுகிறது. எப்படி தன் வீட்டிலேயே த்ரவ்யப் புதையல் இருக்கிறது என்கிற வாக்யத்தைக் கேட்டே புதையலிருப்பதைத் தெரிந்துகொண்டு அதனாலே ஸந்தோஷமடைந்தபிறகு அதைத்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

த்ருஷ்டாந்தத்தால் விளக்குகிறார்—"எப்படி" என்று. இவ்வாறு பரோக்ஷமான ஞானத்தை யுண்டாக்கும் புருஷார்த்தத்தில் பர்யவஸித்தாலும் ஒரு பல விஶேஷத்தில் அபேக்ஷையினால் த்யானத்தில் ப்ரவ்ருத்தி உண்டாகலாம். எப்படி "தர்ஶம் பூர்ணமாஸம் என்கிற இரண்டு † (ஸமூதாயங்களை)க் கொண்டும் ஸ்வர்கத்தில் ஆசையுள்ளவன் யாகம் செய்ய வேண்டும்" "ஸ்வர்கத்தில் ஆசையுள்ளவன் ஜ்யோதிஷ்டோமத்தால் தேவதாராதநம் செய்ய வேண்டும்" "ஸ்வர்கத்தில் ஆசையுள்ளவன் அக்நி ஹோத்ரத்தை ஹோமம் செய்ய வேண்டும்" முதலிய விதி வாக்யங்களில் தர்ஶபூர்ண மாஸம் முதலிய ஸாதநங்களில் ஒன்றொன்றே ஸ்வர்கத்திற்கு ஸாதனமானாலும் அதிக பலத்தின் அபேக்ஷையினால் ஒன்றோடு கூட மற்றொன்றையும் ஆரம்பிப்பதும், ஒரே ஸாதன கர்மத்தைத் திரும்பத் திரும்ப ஆவ்ருத்தி செய்து அனுஷ்டிப்

அநுபதம்:—

தால் அறியலாம். அந்த அபரோக்ஷாநுபவத்தை யடையும் உபாயத்தை த்யான விதிகள் அறிவிப்பதால் அவை எப்படி நிஷ்ப்ரயோஜனமாகும்.

† "தர்ஶம்" என்பது மூன்று யாகங்கள் சேர்ந்த ஸமூதாயம்: (i) ஆக்நேயம், (ii) ஐந்த்ர ததி, (iii) ஐந்த்ரபயஸ்; அப்படியே பூர்ண மாஸம் என்பது (i) ஸான்மாய்யம், (ii) ஐந்த்ரததி, (iii) ஐந்த்ர பயஸ் என்கிற மூன்று சேர்ந்த ஸமூதாயம்.

ஸ்ரீ பாஷ்யம் :—

தூவஹஸு வஸ்ரா தேஹ்வாஹாநே வ வ்ரயததே, யதா வ கஸ்சித்ராஜ

த்ருப்தஸ்ஸந், பஸ்சாத் ததுபாதாநே ச ப்ரயததே, யதா ச கஸ்சித்ராஜ

ஸ்ரீ பாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தேடி அடைவதற்கும் ப்ரயத்னம் செய்கிறானே; எப்படி குழந்தையாக விளை

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பதம் யுக்தமாகிறதோ; எப்படி பிள்ளை பிறந்த ஸமாசாரத்தைக் கேட்டதினால் ஸந்தோஷம் உண்டாயிருந்தாலும், பிறகு அக்குழந்தையின் முகத்தை நேரில் பார்க்கும் ஸுகத்தில் ஆஸையால் போய்ப் பார்ப்பதில் ப்ரவ்ருத்தி எப்படி யுக்தமோ, அப்படியே இங்கும் கூடும் என்று அபிப்ராயம். ‡ இங்கே நிதித்ருஷ்டாந்தம், இராஜகுமாரத்ருஷ்டாந்தம் என்கிற இரண்டு த்ருஷ்டாந்தங்கள் சித்து, அசித்து என்கிற பிரிவை நோக்கிக் கூறப்பட்டன. இரண்டிலும் உள்ள போக்யத்வம் ப்ரஹ்மத்திற்கு உண்டு என்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக அவ்விரண்டும் கூறப்பட்டன. ‘பூமிக்குள்ளிருக்கும் தங்கக்கனியை அந்த க்ஷேத்ரத்தை யறியாதார் மேலே நடந்து கொண்டே யிருந்தாலும் எப்படி அறிய மாட்டார்களோ’ ¶ என்றல்லவா ஸ்ருதி கூறுவது. நிதியிருக்கிறது என்கிற வாக்யத்திற்கு புருஷார்த்தத் தன்மையுண்டு ‡ என்பதைக் காட்டுகிறார் —“ த்ருப்தி யுடையவனுகி ” என்று. “அறியாத சிறு குழந்தைகள்” பகவானுக்கு

அநுபதம்—

‡ தர்ஸ பூர்ணமாஸங்கள் இரண்டையும் செய்தால் ஸ்வர்க்கம் கிடைக்கும் என்றும், ஜ்யோதிஷ்டோமயாகத்தைச் செய்தால் ஸ்வர்க்கம் கிடைக்கும் என்றும் விதிகள் உண்டு. எல்லாவற்றையும் செய்தால் அதிகமான ஸ்வர்க்க ஸுகம் கிடைக்குமென்று எல்லாவற்றையும் செய்யலாம். மேலும் மேலும் அதிகமான ஸ்வர்க்க ஸுகத்தை யடைய ஒன்றொன்றையும் பல ஆவ்ருத்திகள் அனுஷ்டிக்கலாம். பலயாகங்களை அனுஷ்டிக்கவாவது, சேர்ந்து அனுஷ்டிக்கவாவது, ஆவ்ருத்தி செய்யவாவது ஓர் விதி வாக்யம் இல்லை. ஆயினும் அதிக ஸுகத்தை அபேக்ஷிக்கிறவர் அப்படிச் செய்யலாம். ஆனந்தமய ப்ரஹ்மத்தை த்யானம்செய்தால் அதை மோக்ஷத்தில் ஸாக்ஷாத்காய் அனுபவிக்கலா மென்று த்யாக விதி சொல்லுவதைக் கேட்டு அந்த ஆனந்த ப்ரஹ்மானுபவ ஸுகத்தை அபேக்ஷிப்பவர் த்யான விதியை அனுஷ்டிக்க என்ன தடை ?.

¶ சாந்தோக்யத்தில் தஹரவித்யையில் இந்த ஸ்ருதி உளது.

‡ ஹ்ருதய மென்னும் குஹையில் பரமாத்மா வென்னும் ஸுகநிதி உள்ளேயிருக்கிறது, என்பதைக் கேட்டு அதை உள்ளே தேடிப் பார்ப்பது உசிதம். “ ஸோன் வேஷ்டவ்ய:” என்கிற ஸ்ருதி அந்த ஆனந்த ஸுகநிதியை ஹ்ருதயத்திற்குள் தேடிப் பிடியுங்கள் என்று சொல்லுகிறது.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :

கஸ்சிதோ வாயுகீர்வாஸகேதா நரேந்த்ரஸ்ய நாஜ்ஞாவிஜ்ஞாத
முராஸ்ஸ ஷோ நஷ்ட இதி ராஜ்ஞாவிஜ்ஞாதஸ்வயஞ்ராஜ்ஞாதவிதரூஃ

குமாரோ பாலகரீடாஸக்தோ நரேந்த்ரபவநாந்நிஷ்க்ராந்தோ மா
ர்காத் ப்ரஷ்டோ நஷ்ட இதி ராஜ்ஞாவிஜ்ஞாத: ஸ்வயஞ்சாஜ்ஞாதபித்ருக:

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யாட்டில் லோலனுய் ராஜக்ருஹத்திலிருந்து ஒரு ராஜகுமாரன் வெளியே போய், மார்க்கம் தழுவிப்போய், அகப்படாமல்காணுமல் நஷ்டனுனன் என்று ராஜாவால் நினைக்கப்பட்டு தானும் தன் பிதா இன்னுரென்றுதெரியாமல் ஓர்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

நான் புத்திரனும், அடிமையும், ஸிஷ்யனுமாவேன்" "மாதா பிதா ப்ராதா" "ப்ராணிகளுக்கு எவன் மாறுதலில்லாத பிதாவோ" "ஜகத்திற்கு அவன் ஒருவன் பரமேஸ்வரனுனன்" "எல்லோருக்கும் ராஜாதி ராஜன்" இது முதலிய ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளை யனுஸரித்து ஸர்வவிதமான போக்யத்வமும் உண்டு என்பதைக் காட்டுவதற்காக ராஜகுமாரன் என்கிற பதத்தை பாஷ்யத்தில் ப்ரயோகித்து பகவானே ராஜாவென்றும் சேதனர்களைப் புத்திரர்களென்றும் வர்ணிக்கப்பட்டது. இங்கே குசலவர்களுடைய ஸமாதியைக் கண்டு கொள்ள வேண்டும். * "பாலகரீடாஸக்த:" என்கிற பாஷ்ய பதத்தினுலே சேதனர்களுக்கு புற விஷயங்களில் ப்ராவண்யம் உள்ளதை ஸூசிக்கப் பட்டது. "நரேந்த்ர பவனத்திலிருந்து வெளியே போய்" என்கிற பாஷ்ய பதங்களால் பகவானுடைய ஸந்நிதியிலிருந்து வெளிப்பட்டிருப்பதும் பரம பதம் கிடையாமலிருப்பதும் விளக்கப்பட்டது. "மார்க்கத்திலிருந்தும் தழுவி" என்கிற பாஷ்ய பதங்களால் கர்மம் ஞானம் முதலிய உபாயங்களின் அந்வயம் இல்லையென்று வெளியாக்கப்பட்டது. த்விஜோத்தமரால் வளர்க்கப்பட்டு என்ற பதங்களால் பகவானுடைய ஞானம் உண்டாவதற்கு யோக்யதை ஸித்திப்பதற்குக் காரணமான அத்யயனம் முதலியதை ஸம்பாதித்துக்கொடுக்கும் ஆசார்ய ஸம்பந்தம் காட்டப்படுகிறது. பதினறு வயதுள்ளவன் என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்குத் தான் அனுபவிக்க யோக்ய

அநுபதம்:—

* வேடுவச்சேரியில் வேடுவரால் வளர்க்கப்பட்ட ராஜகுமாரத்ருஷ்டாந்தத்தைச் சொல்லுவர். வால்மீகி ஒரு கால் வேடராக மிருந்தா ரென்பர். வால்மீகியின் ஆச்ரமத்தில் வளர்ந்தவர்கள் குசலவர்கள். ஸ்ரீராமன் தன் பிதா வென்று அவர்கள் அறியார். அவர்களே ஸர்வேஸ்வரனும் பிதாவுமான ஸ்ரீராகவனிடம் சேர்ப்பிப்பதை நினைத்து இந்த த்ருஷ்டாந்தம் பணிக்கப் பட்டதாகச் சொல்லலாம் என்ற ஸ்வாரஸ்யத்தை ஸ்ரீஸுதர்ஸன ஸூரி விளக்கியருளுகிறார்.

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

கேநசித்விஜவர்யேண வர்திதோதிகதவேதஸாஸ்த்ர: ஷோடஸவர்ஷஸ்ஸ
ர்வகல்யாணகுணகரஸ்திஷ்டந், பிதா தே ஸர்வலோகாதிபதி: காம
பீர்யௌதார்யவாத்ஸல்யஸௌஸீல்யஸௌர்யவீர்ய பராக்ரமாதி குணஸம்

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

த்விஜஸ்ரேஷ்டரால் வளர்க்கப்பட்டு வேத ஸாஸ்த்ரங்களைக் கற்று பதினாறு வயதுள்ள யுவாவாய் ஸகல கல்யாண குணங்களோடும் கூடியிருப்பவனைப் பார்த்து காம்பீர்யம், ஔதார்யம், வாத்ஸல்யம், ஸௌஸீல்யம், ஸௌர்யம், வீர்யம், பராக்ரமம் முதலிய குணங்களோடு ஸம்பந்நரும், ஸகல லோகாதி

சீநதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

மான வயஸ்ஸும் தன்னைப் பிறர் அனுபவிக்க யோக்யமான வயஸ்ஸும் உள்ளவன் என்று தாத்பர்யம். ஸர்வ கல்யாண குணகரன் என்கிற பாஷ்ய பதத்தினால் "ஞான மயனும், நிர்தோஷனும், இருக்கும் இவ்வாத்மா கேவலம் ஸுகரூபம்" இது முதலிய ப்ரமாணங்களால் கூறப்பட்டுள்ள பகவத்ப்ரியமான குணக்களால் நிறைந்திருப்பது ஸூசிக்கப்படுகிறது. உன் தகப்பனார் என்று தொடங்கிய பாஷ்ய பதங்களால் பகவானுடைய குணகணங்கள் ஸூசிக்கப் பட்டன. காம்பீர்யம் முதலிய குணங்கள் உபாஸகன் விஷயத்தில் ஸௌலப்யத் திற்கு உபயுக்தமானவை. ஸௌர்யம் முதலியவை பரத்வத்தில் சேர்ந்தன. காம் பீர்யம் என்பது கொடுப்பதை பெற்றுக்கொள்கிறவனுடைய தாழ்மையையும் கொடுக் கப்படும் பொருளின் பெருமையையும் கவனிக்காதிருத்தல். ஔதார்யம் என்பது கொடுப்பவன் கொள்பவன் என்கிற பேத புத்தி யில்லாமலே ப்ராப்தத்தைச் செய் தோம் என்ற நினைவுடைமை. தன்னையும் தன்னதாகியவற்றையும் முழுவதும் கொடுத்த பின்னரும் "ருணம் ப்ரவிருத்தமிவ மே" "வாங்கினகடன் வட்டி பெரு கிச் சுமந்ததுபோல்" என்றுள்ள இருப்பையும் சொல்லலாம். வாத்ஸல்யம் என்பது தோஷங்களில் கூட குணமென்னும் புத்தி. தாய்க்கு வத்ஸத்தினிடம்போலே. ஸௌஸீல்யம் என்பது பெரியோர் தாழ்ந்தவரோடு கூட மிக நெருக்கமாய் ஸம்ஸ்லே ஷிக்கும் ஸ்வபாவம். அந்த ஸ்வபாவத்தோடு கூடியிருப்பது ஸௌஸீல்யமென்னும் குணம். ஸௌர்யமென்பது ஸத்ருக்களின் நடுவில் தன் ஸொந்த வீட்டில் நுழை வதுபோல் நுழைந்துசெல்லும் ஸாமர்த்யம். "ஸுரம் பீரும் கலிம் ஜடம்" என் கிற ஸ்லோகத்தில் போல ஸௌர்யமென்பது பயப்படும் தன்மைக்கு எதிர்தட்டா னது. வீர்யம் என்பது சோராமை. பராக்ரமம் என்பது பிறரை அடக்கும் விச ரமம். இங்கே கூறப்படாவிட்டாலும் தைர்யமென்னும் குணத்தையும் சேர்த்துக்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வஸ்ஸ்வாமேவ நஷ்டம் புத்ரம் தித்ருக்ஷு: புரவரே திஷ்டதீதி கேநசித்பியுக்ததமேந ப்ரயுக்தம் வாக்யம் ஸ்ருணோதி சேத், ததா நீமேவாஹந்தாவத் ஜீவத: புத்ரோ மத்பிதாச ஸர்வஸம்பத்ஸம்ருத்த இதி நிரதிஸயஹர்ஷஸமந்விதோ பவதி, ராஜா ச ஸ்வபுத்ரம் ஜீவந்தம

பந்ஸ்த்வாமேவ நஷ்டம் புத்ரம் தித்ருக்ஷு: புரவரே திஷ்டதீதி கேநசித்பியுக்ததமேந ப்ரயுக்தம் வாக்யம் ஸ்ருணோதி சேத், ததா நீமேவாஹந்தாவத் ஜீவத: புத்ரோ மத்பிதாச ஸர்வஸம்பத்ஸம்ருத்த இதி நிரதிஸயஹர்ஷஸமந்விதோ பவதி, ராஜா ச ஸ்வபுத்ரம் ஜீவந்தம

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பதியுமான உன்னுடைய பிதா காணுமற்போன புத்ரனுகிய உன்னைக்காண ஆவலோடி உயர்ந்த தன்னுடைய புரத்தில் எதிர்பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறார் என்று ஒரு பூஜ்யதமமான பெரியோரால் உச்சரிக்கப்பட்ட வாக்யத்தைக் கேட்டானேயானால் தக்ஷணமே "ஆஹா நான் ஜீவத்பித்ருகன்; ஸஜீவாபிருக்கும் பிதாவின் புத்ரன்; என் பிதா ஸர்வ ஸம்பத்துக்களாலும் ஸம்ருத்தர் என்று நிரதிஸயமான ஸந்தோஷத்தோடு ஸமந்விதனுகிறானே: ராஜாவும்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

கொள்ளவேண்டும். அந்தக் குணம் ஸத்ருக்கள் எதிர்க்குங்கால் அவர்களே தருணமாக நினைப்பது. தித்ருக்ஷு: என்கிற பாஷ்யபதத்தினுல் 'அம்மஹாராத்மா அரிது அரிது' என்று கூறும் பகவானுடைய அபிப்ராயத்தை ஸூசிக்கிறது. "புரவரே" என்கிற பாஷ்ய பதத்தினுல் ப்ரஹ்மபுரமென்கிற ஸரீரத்திற்குள் அந்தர்யாமியாயிருக்கும் ஸ்திதியையாவது ஸ்ரீவைகுண்டமென்னும் த்ரிபாத் விபூதியின் ஸம்பந்தத்தையாவது கொள்ளலாம். அபியுக்ததமன் என்னும் ஸப்தம் பகவத் ஞானத்தைக் கொடுக்கும் குருவைச் சொல்லுகிறது. "யாரோ ஒரு" எனகிற பாஷ்ய பதத்திற்கு அந்த குருவின் அருமையைக் காட்டுவதில் நோக்கு. வேதாத்யயனம் முதலியதைச் செய்துவைக்கும் குருவே ப்ரஹ்மஞானத்தையும் உபதேசித்தால் அப்பொழுது "அபியுக்ததமன்" என்கிற பாஷ்ய ஸப்தம் முதலில் சொல்லிய த்விஜ வர்யனையே சொல்லும். அப்படிக்கில்லையானுல் ப்ரஹ்மஞானத்தை யுபதேசிக்கும் குருவைமட்டும் சொல்லும். இங்கே "கேநசித்" என்கிற பதங்களால் முன் சொன்னவரா லேயா வேறொருவரா லேயோ வென்னும் தாத்பர்யம் க்ரஹிக்கலாம். 'கேட்பானேயானுல்' என்கிற பாஷ்ய பதங்களால் பகவத் ஞானம் துர்லபம் என்பது காட்டப்படுகிறது. நிரதிஸயமான ஸந்தோஷத்தோடு கூடியவனுகிறான் என்கிற பாஷ்ய பதங்களால் வாக்யமே புருஷார்த்தமாக (ஆநந்தமாக) ஆகும் என்று காட்டப்பட்டது. "ராஜா ச" என்கிற பாஷ்ய பதங்களால் உபாஸகனையே சுருஷ்டாந்தத்தில் ராஜாவின்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ரோகமதிமநோஹரதர்ஶநம் விதிதஸகலவேத்யம் ஸ்ருத்வாऽவாப்த
ஸமஸ்தபுருஷார்த்தோ பவதி, பஶ்சாத் தாவுபௌ ஸங்கச்சேதே

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தன் புத்திரன் ஜீவந்தனும், அரோகனும், மனதை அபகரிக்கும்படியான அதிக லாவண்யத்தை யுடையவனும், கற்கவேண்டியவைகளை யெல்லாம் கற்றவனும் இருக்கிறான் என்பதைக் கேட்டு அவாப்த ஸமஸ்த புருஷார்த்தனாக ஆகிறானே; பிறகு அவனைக் கொணர்வதற்கு ப்ரயத்னம் செய்கிறானே; பிறகு அவ்விருவரும் இன்பமாகக் கூடுகிறார்களே" : அதுபோல, ஸித்த வஸ்து

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஸ்தானத்தில் வைத்ததாகவும் சொல்லலாம். இதனால் பகவானிடத்தில் எல்லா பாவங்களாலும் போக்யத்வம் நிறைந்திருப்பதால் குணவானான புத்ரனிடத்திலுள்ள போக்யத்வமும் பகவானிடத்தில் உண்டு என்று காட்டப்படுகிறது. பகவானுடைய ஞானம் பரோக்ஷமல்லவே. "அவாப்தஸமஸ்தபுருஷார்த்தனாய் ஆகிறான்" என்கிற பாஷ்ய பதங்களால் வாக்யமே ப்ரயோஜனத்தை யுண்டுபண்ணும் என்பது விளக்கப்பட்டது. "ராஜா ச" என்று தொடங்கிய பாஷ்ய க்ரந்தத்திற்கு மேலாகத்தெரியும் அர்த்தமும் விருத்தமல்ல த்யானவிதி வீணாகாது என்பது இரண்டு த்ருஷ்டாந்தங்களாலும் ஸித்திக்கும் என்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக "பிறகு அவனைக் கொணர்வதற்கு ப்ரயத்னம் செய்கிறான்" என்றும் "பிறகு அவ்விருவரும் சேருகிறார்கள்" என்றும் கூறப்பட்டது. இங்கே முன்பே 'பொருளை விரும்புகிறவன் அரசனிடம் போக வேண்டும்,' 'அக்நிமந்தமாயிருப்பவன் தண்ணீர் குடிக்கக் கூடாது' முதலிய வாக்யங்களை உதாஹரித்திருப்பதாலும், நித்த்ருஷ்டாந்தத்தைக் கூறுவதாலும் இவ்வர்த்தம் தானாகவே ஸித்திக்கிறது. ¶ க்ரியையைக் காட்டிலும் வேறான கார்யத்தை (ப்ரயோஜனத்தை) சொல்லுவதினால் வாக்யம் ப்ரயோஜனமுடையதாக ஆகிறதென்று சொல்லுகிறீரா, அல்லது ஒரு செய்கையால் ஏற்படும் ப்ரயோஜனத்

அநுபதம்—

¶ முன்பு உதாஹரித்த இந்த வாக்யங்கள் லௌகிக வாக்யங்கள். அந்த வாக்யங்களை யநுஸரித்து ப்ரவர்த்திப்பதும், நிவர்த்திப்பதும் (விலக்குவதும்) ப்ரயோஜனமாவதைக் காண்கிறோம். அதுபோலவே இப்போது ஸாதித்த நித்யருஷ்டாந்தமான லௌகிக வாக்யத்திலும் அதையநுஸரித்த ப்ரவர்த்தியால் ப்ரயோஜனத்தைக் காண்கிறோம்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

வெதியவு நஃ வரிநிஷ்ஷவஸு தொவரவ்ஸு வாக்யஸ்ய தஜ்ஜ்ஞாந
ஸாதெ ணாவி வுரு ஷாயஃ வாக்யஸ்ய வாயவாநாஸு வாயாதராத்யுப

சேதி யத்புந: பரிநிஷ்பந்நவஸ்து கோசரஸ்ய வாக்யஸ்ய தத்ஜ்ஞான
மாத்ரேணபி புருஷார்த்தபர்யவஸாநாத் பாலாதுராத்யுப

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

வைச் சொல்லும் வாக்யம் அப்பொருளின் விஷயத்தைப்பற்றி அறிவை யுண்டாக்குவதால் மட்டுமே பாலர்களுக்கும் ஆதுரர்களுக்கும் இச்சகம் பேசும் ஆசை வார்த்தைபோல் கொஞ்சம் புருஷார்த்தத்தில் பர்யவஸிக்கக் கூடுமாத

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தையோ அதைக்காட்டிலும் வேறான ஒன்றையோ பலமாகச் சொல்லுவதால் அதில் ப்ரவ்ருத்தியை யுண்டுபண்ணும் வாக்யத்திற்குத்தான ப்ரயோஜனமுடைய தன்மை என்று சொல்லுகிறீரா? முதல் கக்ஷி ஒவ்வாது. ஏனென்றால் "த்ரவ்யத்தை விரும்பு மவன் அரசனை சேவிக்கவேண்டும்" முதலிய வாக்யங்கள் ப்ரயோஜனமுடையன வாயிருக்கின்றன. இரண்டாவது கக்ஷியும் ஒவ்வாது. நிதியை (சுரங்கத்தை) யுடைய பூமியின் ப்ரதேசங்களுடைய லக்ஷணங்களைச் சொல்லும் சாஸ்த்ரங்களும் ரத்நங்களின் குணதோஷங்களின் பரீக்ஷணத்தைச் சொல்லும் சாஸ்த்ரங்களும் ப்ரயோஜனமுடையதாக விருக்கின்றன. * அந்த சாஸ்த்ரங்கள் விஷயத்தில் சுரங்கத்தைவெட்டி எடுக்கவேண்டுமென்றும், ரத்நங்களை தரித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றும் விதிப்பதில் நோக்குண்டென்றும் அந்த வாக்யங்களில் கட்டளைகளை கற்பிக்க ஸாத்யமில்லை. ஏனென்றால் நம்முடைய ஆசையினாலேயே சுரங்கத்தை வெட்டி யெடுப்பதும் ரத்நங்களை தரித்துக்கொள்ளுவதும் ஸம்பவிக்குமாகையால் அந்த வ்யாபாரங்களை ஒருவரும் கட்டளை யிடத் தேவையில்லை. மேலும் வெட்டி எடுக்கும் ப்ரகாரமும் தரிக்கும ப்ரகாரமும் உலக வழக்கத்காலேயே தெரிந்த விஷயமாகையால் அதற்கு சாஸ்த்ரம் தேவையில்லை. வேறு ப்ரமாணங்களால் தெரியக்கூடாத விஷயத்தில்தான் சாஸ்த்ரம் ப்ரயோஜனமுள்ளதாகும். தோஷமுள்ள ரத்நங்களைத் தள்ளவேண்டியதும், அதனால் நேரிடக்கூடும் அநர்த்தத்தை விலக்குவதில் ஆசையாலேயே ஸம்பவிக்கக்கூடியது. வாக்யங்களோ வென்றால் நிதி யிருப்பதையும் ரத்நங்களுக்கு

அநுபதம்:—

* ஸுகமளிக்கும் நல்ல வஸ்துக்களின் ஸ்வரூபத்தை அறிவிக்கும் சாஸ்த்ரங்கள் ப்ரயோஜனமுள்ளனவே. "செய்பவேண்டிய க்ரியைபைச் சொல்லாமல் முன்பேயுள்ள ஸித்தப்பொருளைச் சொல்லும் வாக்யம்" பகூடும். "தான் சொல்லும் ஸித்தப்பொருளின் ஸத்யத்வத்தில் தாத்பர்யம் உடையது" என்பது ஸாத்யம்,

ஸ்ரீ பாஷ்யம் :—

ஸ்ஂஉ நீவாகூ₃வளாயூ₃வஹ்லாவெ வ்ரா₃ணூ₃தி₃தி தஉவஸு, கூயூ₃வஹ்லா வாஹாவெ நிஶ்சிதெ ஜ்ஞாதொவ்யூ₃꞉ வாக்யஸ்யாயூ₃ய ந ஹவதி। வாயாதா₃ராதீ₃நாமேவ்யூ₃வஹ்லாவஹ்ரார்த்₂யா ஹாஷாயூ₃ர்த₃த்தி꞉। தெ

ச்சந்தஸவாக்யவந்நார்த்தஸத்பாவே ப்ராமாண்யமிதி ததஸத், அர்த்தஸத்பா
வாபாவே நிஶ்சிதே ஜ்ஞாதோப்யர்த்த꞉ புருஷார்த்தாய ந பவதி !
பாலாதுராதீநாமப்யர்த்தஸத்பாவப்ராந்த்யா ஹர்ஷாத்யுத்பத்தி꞉ ! தே

ஸ்ரீ பாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

லால் பாலாதுரர்களுக்கு ஆசை காட்டும் வாக்யம் போல பேசும் பொருளின் உண்மையில் ப்ராமாண்யம் இல்லை என்று நீங்கள் கக்ஷி சொன்னீர்களே; அது சரியல்ல. சொல்லப்படும் பொருள் உண்மையல்ல என்பது நிச்சயமாக ஏற் படுகையில் வாக்யத்தால் அறிவிக்கப்பட்ட பொருள் புருஷார்த்தத்தின் பொ ருட்டாகமாட்டாது. பாலர்களுக்கும் ஆதுரர்களுக்கும் ஆசையாகச் சொல் லும் பொருள் உண்மையாயிருக்கலாம் என்கிற ப்ராந்தியினால்தான் ஸந்தோ

சந்த்ரப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

குணங்கள் அல்லது தோஷங்களிருப்பதையும் மட்டும் தெரிவிப்பதோடு நிற்கும். ஆகையால் ப்ரவ்ருத்தியை யுண்டுபண்ணும் கட்டளையை யிட்டால்தான் ஶாஸ்த்ர (வாக்ய)ங்கள் ப்ரயோஜனமுடையதாகும் என்கிற நியமம் பக்நமாகும். பிறகு பூர்வ பக்ஷியால் சொல்லப்பட்டதை அநுவாதம் செய்கிறார்-"யத்புந꞉" என்று. வேதாந்த வாக்யங்களுக்கு அவை சொல்லும் பொருள்களின் உண்மையில் ப்ராமாண்யம் இல்லை யென்பது ப்ரதிக்ஞை. அதை ஸாதிப்பதற்கு "அவற்றால் சொல்லப்படும் பொருள்கள் உண்மையாயில்லாவிடினும், புருஷார்த்தம் (ப்ரயோஜனம்) உள்ளதால்" என்பதை ஹேதுவாகச் சொல்லவேண்டும். அதை தூஷிக்கிறார்—"அது தப்பு" என்று. ஏனென்று கேள்க்கக் கூறுகிறார்.—"சொல்லப் டும் விஷயங்கள் உண்மை யில்லை யென்று நிச்சயம் ஏற்படுகிற பொழுது அந்த வாக்யத்தால் அறிவிக்கப் பட்ட (பொய்) பொருள் புருஷார்த்தமாகாது" என்ற இந்த பாஷ்ய வாக்யம் பக்ஷத்தைப் பற்றியது. (அல்லது) பக்ஷம் த்ருஷ்டாந்தம் இரண்டுக்கும் பொது வென்றும் கொள்ளலாம். ¶ இந்த வாக்யத்தில் ஹேது உள்ளடங்கி இருக்கிறது. "சொல்லப்

அநுபதம்:—

¶ "ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றி [அது ஆனந்த மயம், பேரின்பம்] என்று உப தேசிக்கும் வேதாந்த வாக்யங்கள்" பக்ஷம். அந்த வாக்யங்களில் சொல்லப்படும் விஷயங்கள் ஸத்யமல்லாவிடினும் கேட்கும் போது தத்காலத்தில் ஒரு ஸுகத்தைக்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஷாஶேவ தஸ்மிந்நேவ ஜ்ஞாநே வித்யடாநே யத்யர்த்தாபாவநிஶ்சயோ ஜா

ஷாமேவ தஸ்மிந்நேவ ஜ்ஞாநே வித்யடாநே யத்யர்த்தாபாவநிஶ்சயோ ஜா

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ஷம் முதலியது உண்டாகிறது. அவர்களுக்கே அந்த வாக்யப் பொருளின் அறிவு இருக்கையிலேயே அந்தப் பொருள் உண்மையல்ல என்கிற நிச்சயம்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு –

படும் பொருள்கள் உண்மையல்லவென்று நிச்சயம் இருக்கிறபொழுது புருஷார்த்தத் தன்மையில்லாமையால்" என்று ஹேதுவை ஸூசிப்பதாக அர்த்தம். சொல்லப் படும் பொருள் இல்லாமற் போனாலும், புருஷார்த்தம் காணப்படுகிறது என்று ஸங்கித்தால் அங்கே பொருளில்லை யென்கிற நிச்சயம் கிடையா தென்பது உபாதி

அநுபதம் :—

கொடுப்பதால் அந்த வாக்யங்கள் ஏதோ அல்ப ப்ரயோஜனங்களுடையதாகலாம். ஆயினும், அந்த அல்ப க்ஷணிக ஸுகத்தால் அந்த ஸ்வரூபவாக்யங்களால் சொல்லப் படும் பொருள் ஸத்யமாகாது. அழகாய் விசித்ரமாய் எழுதப் பட்ட ஓர் பொய்க் கதையைப் படிப்பதால் இன்பமுண்டாவதால் மட்டும் அக்கதை உண்மையாகாது. அது போல ப்ரஹ்மம் ஆனந்தரூபமென்றும் சொல்லும் வாக்யக் கதைகள் தத்காலத்தில் ஸுகத்தைக் கொடுப்பது போலிருந்தாலும் அவை சொல்லும் விஷயம் ப்ரமாணமாகாது. ஒரு குழந்தைக்கு பொய்யாக ஏதோ ஒரு ஸந்தோஷத்தை ஆசை வார்த்தையாகச் சொன்னால் அதைக் கேட்டு அக்குழந்தை ஸந்தோஷப் படலாம். ஆயினும் அது ஸத்யமாகாது. இப்படி ஆக்ஷேபம் வருகையில் அதற்குப் பதில் :— குழந்தையை ஏமாற்றி ஸந்தோஷமுண்டாக்கப் பொய் சொன்னாலும் அது பொய்யென்று தெரிந்தவுடன் ஸந்தோஷம் ஓடிப் போம். அது புருஷார்த்தமேயாகாது. கேட்ட போது ஸந்தோஷத்தைக் கொடுத்த விஷயம் பொய்யென்று தெரிந்து பாதிக்கப்படும் இடங்களில் அப்ராமாண்யம் வருமே யொழிய பாதிக்கப்படாத விடங்களில் இன்பத்தையளிக்கும் வேத வாக்யங்கள் அப்ரமாணமாகாது. ப்ரஹ்மம் பேரின்பம், பேரின்பத்தை யளிக்கும், என்று ஸ்ருதி வாக்யம் அறிவிப்பதற்கு பாதமில்லை. மீமாம்ஸகரைப் பார்த்து ஸ்வர்க்க ஸுகத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்கள் குழந்தையை ஏமாற்றும் வாக்யம் போல் பொய்யாகாதோ என்று நம்முடைய கேள்வி. வேத ஶாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுவது பொய்யாகுமோ ? என்று அவர்கள் பதில். வேதாந்த ஶாஸ்த்ரங்கள் பொய்யாகுமா என்று அவர்கள் பதிலையே நாம் திருப்புவோம். இந்த பாஷ்ய வாக்யம் பக்ஷத்தைப் பற்றியதாகக் கொள்ளலாம். அதாவது ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும் வேதாந்தவாக்யத்தைப்பற்றியதாகச் சொல்லலாம் என்று ஒரு யோஜனை.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

யெத ! ததஸ்துதாநீமேவ ஹர்ஷாதயோ நிவர்தேரந் ! ஔபநிஷ
தேஷ்வபி வாக்யேஷு ப்ரஹ்மாஸ்தித்வ தாத்பர்யாபாவ நிஶ்சயே ப்ரஹ்ம

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பிறந்ததேயாயின் உடனே தத்க்ஷணமே ஸந்தோஷம் முதலியது ஒடிப்போம். உபநிஷத்வாக்யங்களுக்கு ப்ரஹ்மம் உளதென்பதில் தாத்பர்யமே கிடையாது என்று நிச்சயம் ஏற்பட்டால் அப்பொழுது ப்ரஹ்மத்தைப்பற்றிய (இன்ப

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யாகும் * என்று கூறுகிறார். "குழந்தைகளுக்கும், ஆதரர்களுக்கும்" என்றதை உபபாதிக்கிறார்—"அவர்களுக்கே" என்று. அதனால் என்ன வென்று கேட்க ஸ்ப க்ஷத்தில் காட்டிய அர்த்தத்தை பக்ஷத்தில் ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டுகிறார்—"ஔபநிஷ

அநுபதம்:—

அல்லது பக்ஷம் த்ருஷ்டாந்தம் இரண்டையும் பற்றியது என்று சொல்லலாம் என்று மற்றொரு யோஜனை. குழந்தைகளுக்கும் ஆதரர்களுக்கும் ஆசை வார்த்தை காட்டும் பொய்வாக்யங்கள் த்ருஷ்டாந்தம், "சொல்லும் பொருள் பொய் என்று நிஶ்சயம் ஏற்பட்டால் அந்த வாக்யம் புருஷார்த்த முடையதாகாது என்று பாஷ்ய வாக்யம்". "சொல்லும் பொருள் பொய் யென்று நிஶ்சயமாய் ஏற்படுகிற படியால்" என்பது இங்கே ஹேது.

* "சொல்லும் பொருள் பொய்யாயிருந்தாலும் ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய வேதாந்த வாக்யம் ப்ராமாண்யமுள்ள தல்ல. சொல்லும் பொருள் பொய் யானாலும் ஏதோ ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக் கூடுமாதலால் "குழந்தைகளுக்கும் ஆதரர்களுக்கும் ஆசைகாட்டி ஸந்தோஷம் உண்டாக்கும் பொய் வாக்யம் போல." என்று அவர்கள் அனுமானம். இந்த அனுமானத்தில் உபாதி என்னும் தோஷம் உண்டு என்கிறார். மீமாம்ஸகரான பூர்வ பக்ஷி சொல்லும் இந்த அனுமானத்தில் "பொய் யென்று நிஶ்சயம் இருப்பது" என்பது உபாதி. உபாதி என்பது ஹேது இருக்கும் இடம் மூலவதிலும் இராது. வாத்ய மிருக்குமிடமெல்லாம் அது இருக் கும். அது இருக்குமிடமெல்லாம் ஸாத்யமும் இருக்கும். இந்த அனுமானத்தில் ஹேதுவிற்கு ஸ்வரூபாஸித்தி தோஷமும் உண்டு. ஸந்தோஷ முண்டாக்கப் பொய் யைப் பேசும் வாக்யத்தில் பொய் யென்ற நிஶ்சயம் விரைவில் ஏற்பட்டு விடுமாத லால் அங்கே புருஷார்த்தமே யில்லை.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஜ்ஞாநே ஸத்யபி புருஷார்த்தபர்யவஸாநம் ந ஸ்யாத் ! அத: கூதி: *

ஜ்ஞாநே ஸத்யபி புருஷார்த்தபர்யவஸாநம் ந ஸ்யாத் ! அத:

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

மான) அறிவை உண்டாக்கினபோதிலும், புருஷார்த்தத்தில் (ப்ரயோஜனத்தில்) பர்யவஸானம் இராதென்று சொல்லக்கூடும். ஆகையால் "எதிலிருந்து

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தமான வாக்யங்களிலும்" என்று. பாலர்களையும் ஆதுரர்களையும் ஆசை காட்டி ஆவர்ஜனம் செய்வதற்காக ப்ரயோகிக்கும் வாக்யங்களிற்போல சொல்லப்படும் பொருள் இருக்கலாமோ வென்கிற ப்ராந்தியினால் புருஷார்த்தமாகலாமே என்று கக்ஷி சொன்னால் "பாலுக்குடி கஷாயத்தைக் குடி, தலைமயிர் வளரும்" "மணலில் புரண்டாயேயானால் பல்முளைக்காது" முதலிய ப்ரவ்ருத்தியையும் நிவ்ருத்தியையும் சொல்லும் வாக்யங்களைப்போல் "ஸ்வர்க்கத்தை விரும்புகிறவன் யாகம் செய்யக்கடவன்" "களஞ்சம் என்னும் விஷம் பூசின அம்பினால் கொல்லப்பட்ட ம்ருகத்தின் மாமிசத்தை சாப்பிடக் கூடாது" முதலிய வைதிக வாக்யங்களிலும் சொல்லும் பொருள் உண்மையாயிருக்கலாமென்கிற ப்ராந்தியால் ஏன் புருஷார்த்தமாகக் கூடாதென்று நாங்கள் மீமாம்ஸகனைக் கேள்க்கும்படி வரும். எங்கள் கேள்விக்கு ஸமாதானமாக "வேதவாக்யம் அபௌருஷேயமாதலால் ஏமாற்றவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தினால் ப்ரவ்ருத்திக்கும் லௌகிக வாக்யத்தைப்போல ப்ரமத்தை உண்டுபண்ணி புருஷார்த்தமாகுமென்று சொல்லுவது அயுக்தம். அப்படிக்காயின் வேதமென்னும் ஸாஸ்த்ரம், நிரூபகர்களால் அறியவேண்டியபடியாலும்; நிரூபகர்களுக்கு தம்முடைய புத்ரர் ஸிஷ்யர் முதலியவர்களுக்கு ப்ரமத்தைச் சொல்லும் அந்த வேத வாக்யங்களே அத்யாபநம் முதலியது செய்வதில் ப்ரவ்ருத்தி உபபந்நமாகாதே" என்று நீர் சொன்னால் அபௌருஷேயத்வமும், அத்யாபனம் முதலியதில் ப்ரவ்ருத்தி வீணுப்போவதும் வேதாந்த வாக்யங்களிலும் ஸமானந்தானே யென்று நாம் பதில் கூறுவோம். கர்மத்தை விதிக்கும் வாக்யங்கள் தேஹாத்மத்தைக் காட்டிலும் வேறான ஒரு ஸ்திரமான ஆத்மாவின் ஞானத்தை அபேக்ஷிப்பதால் வேதாந்த வாக்யங்கள் கர்மவிதிகளுக்கு ஸேஷமாயிருப்பதைக்கொண்டு கர்மஸேஷமாக வேதாந்தங்களை அத்யாபகம் செய்வதில் ப்ரவ்ருத்தி உபபந்நமாகலாம் என்று நீர் கக்ஷி சொன்னால்— அது கூடாது. தேஹாத்மபேதம் இல்லையானாலும், அந்த பேதம் இருக்கலாமோ வென்கிற ப்ராந்திக்கு காரணமாகலாமே யென்கிற சங்கை வருங்கால் அந்த வழியாக ஆவர்ஜனம் செய்கிறது என்று சொல்லுவது ஒட்டாதாகையால் கர்மவிதிக்கு ஸேஷமாக அத்யாபகம் முதலியது ஸம்பவிக்கமாட்டாது. அநுகூலதர்க்கங்களால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்ட நிர்தோஷமான ச்ருதிகளால் ஸித்தமான தேஹாத்ம பேதம் வாஸ்தவம்

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

யதோர் வா இமானி பூதானி ஜாயந்த இத்யாதி வாக்யம் நிகில தோஷ

யதோ வா இமானி பூதானி ஜாயந்த இத்யாதி வாக்யம் நிகில தோஷ

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

இந்த பூதங்களெல்லாம் பிறக்கின்றனவோ" என்று தொடங்கிய வாக்யங்கள் ஸர்வ ஜகத்திற்கும் ஏககாரணமாயும், ஸகல தோஷங்களையும் அடியோடு

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

தான் என்று சொல்லுவதேயாலும் அந்த யுக்தி புருஷார்த்தமான பரமாத்மா உண்மையாகவே ப்ரதிபாதிக்கப் படுகிறான் என்பதிலும் தாத்பர்யம். தேஹாத்ம பேதத்தை ஸாதிக்கும் மற்ற ஹேதுக்களும் இதோடு பொருந்துவதால் ப்ரமமூலம் என்கிற நிச்சயமில்லை என்று சொல்லுவதேயாலும் "அந்த பேதத்தை ஸாதிக்கும் வேறு ஹேதுவினாலேயே தேஹாத்மபேதம் ஸித்தமாவதால் அதற்காக வேதாந்த வாக்யங்களின் அபேக்ஷையில்லாததால் கர்மவித்திக்கு மோக்ஷமாக வேதாந்தங்களை அத்யயனம் முதலியது செய்வது ஒட்டாது. இவ்வாறாக ஸாஸ்த்ரங்கள் நிரூபகரான வித்வான்களால் அதிகரிக்கப்படவேண்டியதால் ஒருக்கால் அவை சொல்லும் பொருள் உண்மையாயிருக்கலாமோ வென்கிற ப்ராந்தியினால் புருஷார்த்தமாகலாமென்று சொல்லுவது அநுபபந்நம் ‡ என்கிற ஸித்தாந்தக்கக்ஷியை மூதலிப்பதற்காக ப்ரவ்ருத்தியைச் சொல்லும் வாக்யங்கள் ப்ரதிபந்திகளாகும்" என்கிற அபிப்ராயத்தால் "ஔபநிஷதேவ்யபி" என்று தொடங்கிய பாஷ்ய வாக்யம் ப்ரவ்ருத்தித்தது (பூர்வபக்ஷியால்) சொல்லப்பட்ட ஹேது விபரீதத்தில் முடியும் என்பதை விளக்கிக் கொண்டு அதிகரணத்தின் அர்த்தத்தை முடிக்கிறார்—"ஆதையால்" என்று. காரண வாக்யங்களின் அர்த்தத்தைக் கூறுகிறார்—"நிகில" என்று. நிகில என்கிற பாஷ்ய ஸப்தம் பூர்வபக்ஷிகள் நித்யமென்று நினைக்கும் ஆகாஸம் முதலியதுகளும் கார்யந்தான் என்பதை அறிவிப்பதற்காக. 'ஏக' என்கிற பாஷ்ய ஸப்தம் நிமித்தோபாதாந காரணங்கள் ஒன்றே யென்பதைக் காட்டுவதற்காக. "யதோ வா இமானி" என்கிற வாக்யத்தில் சோதக வாக்யத்தின் அர்த்தமும் உள்ளடங்கியிருக்கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால்கூறுகிறார். இங்கே நிகில என்கிற பாஷ்ய ஸப்தத்தினால் ஹிதஹித்துக்களில்முறை

அநுபபதம்:—

‡ நீண்ட காலம் குருகுலவாஸம் செய்து வேதங்களையும் அங்கங்களையும் குருமுகமாக ஓதி க்ரஹிக்கப்படும் வேதவித்யை அறிவிக்கும் ஸ்வர்க்காதி பலங்கள் பொய்யாகுமோவென்று ஸங்கிக்கலாகாது என்று மீமாம்ஸகர்கள் கர்மவிதிகளின் ப்ராமாண்யத்தை ஸமர்த்திக்கும் யுக்தி, வேதாந்த வாக்யங்களின் ப்ராமாண்யத்தையும் ஸமர்த்திக்கும்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

மஸ்ய வாவஸ்ருʼ வதʼ ஸங்கல்பமாத்ராதʼ ஸமுத்திஷ்ட²ந்தி கல்யாணகுணாகராதி
வயிகாதிʼயாநந்தʼ ப்ரஹ்மாஸ்தீதி போத⁴யதீதி ஸித்தʼ ॥

கந்தம் ஸார்வஜ்ஞ்யஸத்யஸங்கல்பத்வாத்யநந்தகல்யாணகுணகரமந
வதிகாதிʼயாநந்தம் ப்ரஹ்மாஸ்தீதி போதயதீதி ஸித்தம் !!

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

போக்குவதாயும், ஸர்வக்ஞத்வம், ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம் முதலிய ஸகல கல் யாணகுணக்கடலாயும், எல்லையற்ற நிரதிஸய ஆனந்தமுமான ப்ரஹ்மம் இருக்கிறது என்று அறிவிக்கிறது என்பது ஸித்தம்.

ஸுதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யே யிருக்கும் க்லேச கர்மாதிகளும், ஜந்மாதிகளும் சொல்லப்படுகின்றன. பந்தம் என்கிற பாஷ்ய பதத்திற்கு "ஒரு காலத்தில் தோஷஸம்பந்தத்திற்குயோக்யனாகலாம்" என்பதை விலக்குவதால் எப்பொழுதும் தோஷப்ராப்யநீசத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. ஜகத்காரணத்வத்திற்கு உபயோகியான குணங்களைக் கூறுகிறார்—"ஸார்வக்ஞ்ய" என்று. இந்த அதிகரணத்தால் ஸித்திக்கும் அர்த்தத்தைக் கூறுகிறார்—"அநவ தி க" என்று. (போதயதி) என்று அத்யயனம் செய்விப்பது முதலியது உபபந்ந வதற்காக புருஷார்த்தமாவது அபேக்ஷிக்கப்படுவதாலும் விவேகிகளான பரீக்ஷகர்க ளால் அதிகரிக்கப்பட வேண்டிய சாஸ்த்ரம் அதில் சொல்லப்படும் பொருள்கள் உண்மையில் இல்லை யென்கிற நிச்சயமிருந்தால் புருஷார்த்தமாவது அநுபபந்த மாகையாலும் அது 'வேதத்தின் அத்யாபனம், அத்யயனம்' உபபந்நமாவதற்காக ப்ரவ்ருத்தியைச் சொல்லும் பொருளில் விதிவாக்யங்களைப்போல், § சொல்லும் பொருள் உண்மையில் ப்ராமாண்யத்தை அவச்யம் அங்கீகரிக்க வேண்டியதால்,

---

அநுபதம்:—

§ மீமாம்ஸகருக்குபதில் சொல்லுகிறோம். வேதத்தின் அத்யாபனம் விதிக்கப் பட்டிருப்பது வீண்போகாமலிருப்பதற்காக வேத வாக்யங்கள் அறிவிக்கும் அர்த்தம் ப்ரயோஜநமுடையதாயிருக்க வேண்டும். யாக கர்மங்களே வேத வாக்யங்கள் விதிக் கின்றன. அந்த யாக கர்மங்களுக்கு ப்ரயோஜனமாகச் சொல்லப்பட்ட அந்த யாக விதிகள் ப்ரயோஜந மற்றதாகும். அந்த வேத வாக்யங்களைத் தெரிந்து கொள்வ தற்காக விதிக்கப்படும் அத்யயனமும் அத்யாபனமும் வீணாகும். ஆகையால் அத்யய னமும் அத்யாபனமும் வீண்போகாமலிருப்பதற்காக யாகத்திற்குப் பலமாகச் சொல் லப்படும் ஸ்வர்க்கலோகம் வீண் பொய்யான ஆசை வார்த்தையல்ல. ஸ்வர்க்கம் பொய்யென்ற பாதஜ்ஞானம் உண்டாகிறதில்லை யாகையாலும் வேதஶாஸ்த்ரம் சொல்லுவது உண்மையாயிருக்க வேண்டுமென்கிற நம்பிக்கையாலும் ஸ்வர்க்க பலத்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

"மூன்கூறியலக்ஷணமுடைய ப்ரஹ்மத்தை 'யதோ வா' இமாநி என்ற ஸ்ருதி வாக்யம் தாத்பர்யத்தோடு ப்ரதி பாதிக்கிறது" என்று அர்த்தம்.

ப்ரஹ்மவிசார ஸாஸ்த்ரத்தின் ஆரம்பத்தை செய்ய ந்யாயமில்லை யென்று ஆக்ஷேபம் வர அதை ஸமர்த்தனம் செய்வதற்காக ஏற்பட்ட சதுஸ்ஸூத்ரி என்கிற இந்த முதல் நான்கு ஸூத்ரங்களும் அத்வைதிகள் பக்ஷத்திற்கு ஒட்டாது. ஏனெனில்; இந்த சாஸ்த்ரத்திற்கு விஷயமும் ப்ரயோஜனமும் அவர்கள் மதத்தில் ஒட்டவ தாதலால். இந்த ஸாஸ்த்ரம் அவர்கள் மதப்படி ஆரம்பிக்கவே கூடாதபோகும் இதை விளக்குவோம்: இந்த சாஸ்த்ரத்திற்கு விஷயம் ப்ரஹ்மமா? அல்லது பேதம் பொய் யென்பதா? அல்லது ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்று என்பதா? முதல் கக்ஷி ஒவ்வாது. ஏனெனில்; ப்ரஹ்மம் அறிவுக்கு விஷயமென்று அவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிற தில்லை. அறிவுக்கு விஷயமானால் குடம் முதலியதைப் போல ஞானரூபமில்லாமல் ப்ரஹ்மம் ஜடப்பொருளாக வேண்டிவரும் என்று அவர்களே ஆபத்தி கொடுத்திருக்கிறார்கள். உண்மையில் அறிவுக்கு விஷயமாவதில்லை; கேவலம் லோக வ்யவஹாரத்தால் மட்டும் அறிவுக்கு விஷயமாகும் என்று சொல்லுகிறோம் என்றால்; குடம் அறிவுக்கு விஷயமாவது எப்படி வ்யாவஹாரிகமோ அப்படியே ப்ரஹ்மம் அறிவுக்கு விஷயமாவதும் வ்யாவஹாரிகம் என்று நீங்கள் சொல்லுகிற படியால் குடத்தைப் போலவே ப்ரஹ்மமும் ஜடமாகட்டுமே என்று நாங்கள் கொடுக்கும் ஆபத்தியைத் தடுக்க முடியாது. ப்ரஹ்மம் வாஸ்தவமாக அறிவுக்கு விஷயமாகும் தன்மை யென்கிற வேத்யத்வத்தை யுடையதல்ல என்பதை நீங்கள் ஸாதிக்க உபயோகப்படுத்தும் அனுமானத்தில் குடத்தை வ்யதிரேக த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுவது ஒட்டாது. ஏனென்றால்; குடத்தினிடத்தில் உண்மையில் அறிவுக்கு விஷயமாவதில்லை என்பது இல்லை யென்று சொல்ல வொண்ணாது. அதை விளக்குவோம்: அநுபூதி (அறிவுஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மம்) வாஸ்தவத்தில் அறியக் கூடும் விஷயமல்ல. தானே அநுபூதியாய் (அறிவாய்) இருப்பதால். எதெது வாஸ்தவத்தில் அறியப்படுவதற்கு விஷயமாகுமோ அதது அநுபூதியாகமாட்டாது. (அறிவு ஸ்வரூபமல்லாத ஜடப் பொருளாகும்.) குடத்தைப் போல இவ்வாறு ப்ரயோகிக்கும் அனுமானத்தில் அநுபூதித் தன்மை யில்லாத குடம் என்கிற வ்யதிரேக த்ருஷ்டாந்தத்தில் நீங்கள் ஸாதிக்க விரும்புகிற ஸாத்யத்தின் இல்லாமை இருக்கமாட்டாமற் போகுமே. குடம் என்பது உங்கள் மதத்தில் வாஸ்தவத்தில் அறிவுக்கு விஷயமாகும் பொருளல்லவே. ப்ரஹ்மம் என்னும் அநுபூதி அறிவிற்கு விஷயமானால் அநுபூதி யல்லாமல் ஜடமாகட்டுமே என்று நாங்கள் கேழ்க்கும் கக்ஷியை ‡ ஆதரிக்காமல் விட்டுவிடுகி

அநுபந்தம்:—

தைச் சொல்லும் யாக விதிவாக்யங்கள் ஸப்ரயோஜனமாகி அந்தக்காரணத்தால் ப்ரமாணமாகும் என்று மீமாம்ஸகர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இந்த யுக்தி யெல்லாம் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும் வேதாந்த வாக்யங்களுக்கும் ஸமானம் என்பது ஸித்தாந்தக் கக்ஷி.

‡ இங்கே கக்ஷி என்பது 'தர்க்கம்" அதாவது "நெருப்பில்லை யென்பாயேல் புகையும் இல்லாமற்போம்" என்கிற ஆபத்தி (ப்ரஸங்கம்).

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

மேரும்; அந்தக் கக்ஷியை விட்டுவிட்டு ப்ரஹ்மம் அறிவிற்கு விஷயமாகலாம் என்று அங்கீகாரம் செய்கிறோம் என்று நீங்கள் சொன்னாலும் ப்ரஹ்மம் ஸாஸ்த்ரத்திற்கு விஷயமாவது உங்கள் மதத்தில் ஒட்டாது. ப்ரத்யக்ஷம் யாதொரு தர்மம், ப்ரகாரம், விசேஷம் முதலியதும் இல்லாத கேவலம் ஸத்தை மட்டும் (அதாவது ஸந்மாத்ரத்தை) க்ரஹிச்சும் என்று சொல்லும் உங்கள் மதத்தில் ஸாஸ்த்ரம் வீணாக வேண்டிவரும். ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய மற்ற ப்ரமாணங்களால் க்ரஹிக்கப்படாத விஷயங்களிலல்லவோ ஸாஸ்த்ரம் ப்ரயோஜன முள்ளதாகும். பேசம் மித்யை என்பதுதான் சாஸ்த்ரத்திற்கு விஷயம்என்கிற இரண்டாவது கக்ஷியும் ஒவ்வாது. காணப்படுவதெல்லாம் பொய் என்று காணப்படுதல் என்கிற ஹேதுவினாலேயே பேதமெல்லாம் மித்யை என்று மித்யாத்பாதமாநத்தால் ஸாதிக்கிறோமென்று விருதகூறும் உங்கள் மதத்தில் ஸாஸ்த்ரம் வீணேயாகும். புலன்களால் காணப்படும் பொருள்களே நமக்கு க்ரஹணம் செய்விக்கும் ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களுக்கு விரோதமாகக் காணப்படும் பொருள்கள் பொய்யென்று சொல்லுகிற ப்ரபஞ்ச மித்யாத்வம் என்பதை 'ஸோர்யன்தான் யாகத்தில் பசுவைக்கட்டும் பூபஸ்தம்பம்' என்கிற வேத வாக்யத்தில் எப்படி ஸோர்யனுக்கும் பூபஸ்தம்பத்திற்கும் அவ்விரண்டையும் வேறுவேறுக க்ரஹணம் செய்யும் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விரோதமாக அபேதமென்கிற ஐக்யத்தை ஸாஸ்த்ரம் ப்ரதிபாதிக்க வல்லதல்லவோ அப்படியே பரத்யக்ஷத்தால் உண்மையென்று ஸித்திக்கும் ப்ரபஞ்சத்தை அந்த மூலப்ரமாணத்திற்கு விரோதமாக பொய்யென்று ஸாஸ்த்ரம் ஸாதிக்க வல்லமையற்றதால் ஸாஸ்த்ரத்திற்கு விஷயமேயில்லை யென்று நிர்விஷயத்வம் † வரும். ப்ராப்தமல்லாத விஷயத்திலல்லவா சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணமாகும். ப்ராப்தி யென்பது ப்ரமாணாந்தரங்களால் ஸாதிக்கப்படுவதற்கு விஷயமாவது என்று மட்டுமல்ல; ப்ரமாணாந்தரத்தால் பாதிப்பதற்கும் உட்படாததும் ப்ராப்தம் என்கிற பதத்தில் சேர்த்த பொருளென்றல்லவா அந்த ந்யாயத்தின் நிஷ்கர்ஷம். முன் கூஷணத்தில் பார்த்த தீபத்தின் சுடர் வேறு; இப்பொழுது பார்க்கும் சுடர் வேறு என்கிற சுடர்பேத அநுமாநத்தைப்போல் இது ஆகாது என்று அதற்கும் இந்த விஷயத்திற்கும் உள்ள மூன்று விதமான வைஷம்யம் முன்பே விஸ்தரித்துக் காட்டியிருக்கின்றோம். வேறு ப்ரமாணங்களோடு விரோதிக்காமை ஒரு தாத்பர்ய அடையாளம். ஆகையால் ப்ர

அநுபதம்—

† ப்ரஹ்மம் ஸாஸ்த்ரத்தால் அறியப்படுமென்று சொன்னால், அறியப்படும் குடம் முதலியதைப்போல ப்ரஹ்மமும் பொய்யென்று ஏற்படும். ஆகையால் ப்ரஹ்மம் ஸாஸ்த்ரத்தினால் அறிவிக்கப்படும் விஷயம் என்னும் பேச்சை விட்டுவிட்டு ப்ரபஞ்சம் பொய்யென்பது மட்டும்தான் இந்த வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தினால் அறிவிக்கப்படும் விஷயமென்று ஸங்கரபாஷ்யத்தில் இந்த அதிகரணத்தில் கூறப்பட்டது. ப்ரபஞ்சம் பொய்யென்று ஸாஸ்த்ரம் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விரோதமாக அறிவிக்க ஸமர்த்தமல்ல. ப்ரத்யக்ஷத்தால் ஸாதிக்கப்படும் ஓர் விஷயத்தை ப்ரமாணமாக அறிவிக்க ஸாஸ்த்ரத்திற்கு அதிகாரமில்லை. ப்ரபஞ்சம் பொய்யென்னும் கக்ஷி ப்ரத்யக்ஷத்தால் பாதிக்கப்படுகிறது ஆகையால் ப்ரபஞ்சம் பொய்யென்பது ஸாஸ்த்ரத்திற்கு விஷயம் என்று சொல்ல இயலாது.

சீருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

மாணந்தரத்தோடு விரோதிக்கும் விஷயத்தில் வேதத்திற்கு தாத்பர்யத்தைச் சொல்லுவது கூடாதென்பதும் முன்பே காட்டியிருக்கிறோம். ஆகையால் ப்ரத்யக்ஷ ஸித்தமான பேதம் மித்யையென்பது ஸாஸ்த்ரத்தால் ஏற்படும் விஷயமாகலாம் என்றும் சொல்லும் இரண்டாம் கக்ஷி அயுக்தம். ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஐக்யம் ஸாஸ்த்ரத்தால் ப்ரதி பாதிக்கப்படும் விஷயமாகும் என்று சொல்லும் மூன்றாவது கக்ஷியும் ஒட்டாது. அப்படிச்சொன்னால் ப்ரஹ்மத்திற்கு உங்களுக்கு அநிஷ்டமான வேத்யத்வம் வரும். ஸாஸ்த்ரத்தினால் உங்கள் மதப்படி ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கல்லவா ஐக்யம் சொல்லப்படுகிறது. கடத்திற்கும் படத்திற்கும் ஸாஸ்த்ரத்தால் ஐக்யம் உங்கள் மதத்தில் சொல்லப்பட வில்லையே. ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்று என்று ஸாஸ்த்ரம் சொல்லும் பொழுது ப்ரஹ்மம் என்கிற ஸப்தத்தினால் ப்ரஹ்மம் என்னும் வஸ்துவை நமக்குத் தெரிவிக்காவிட்டால் அதற்கும் ஜீவனுக்கும் ஐக்யம் எப்படிச் சொல்லக்கூடும்? ஜீவன் ஒருவனேயென்று சொன்னால் ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஐக்யம் ஸித்திக்க மாட்டாதல்லவா? கடம் ஒன்று என்று சொன்னால் கடத்திற்கும் படத்திற்கும் எப்படி ஐக்யம் ஸித்தியாதோ அப்படித்தானே இதுவும். ஐக்யத்தை உபதேசிக்கும் "இந்த ஆத்மா ப்ரஹ்மம்" முதலிய ஸ்ருதிவாக்யங்களில் மட்டும் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸப்தத்தினால் அறியப்படும் தன்மையை ஸ்வீகரித்து ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியது என்று சொல்லுவீரேயானால், முக்யமாகவே ப்ரஹ்மம் ஸாஸ்த்ரத்தினால் ப்ரதிபாதிக்கக்கூடும் என்று ஏன் நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ளலாகாது? நீங்கள் அதை ஒப்புக்கொள்ளாததற்கு பலம் "எல்லா வேதங்களும் எதன் ஸ்வரூபத்தை கூறுகின்றனவோ" என்று தொடங்கி "விஷ்ணுவின் எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்ட அந்த பதத்தை" முதலிய ஸ்ருதிகளுக்கு அஸ்வாரஸ்யம் ஏற்படுவதுதான். இன்னமும் உங்களை கேட்கிறோம்: உபதேசிக்கப்படுகிற ஐக்யம் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறன்று அல்லது வேறு? வேறல்ல வென்றால் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே ஸாஸ்த்ரத்தால் அறிவிக்கப் படுகிறது என்கிற பக்ஷமே அது. அப்படி ஒப்புக் கொண்டால் ஸாஸ்த்ரோபதேசமும் வ்யர்த்தமாகுமென்றும் தோஷமும் மற்ற தோஷங்களும் வரும். ஸ்வரூபம் மட்டும் தெரிக்கத்தானே. ஐக்யமென்பது ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறு என்று சொன்னால் அப்படி வேறான ஐக்யம் பரமார்த்தமா அல்லது மித்யையா? ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறான ஐக்யமென்பது ஸத்யமானால் உங்களுடைய நிர்விசேஷாத்வைவாதத்திற்கு பங்கம் வரும். ஐக்யம் பரமார்த்த மல்ல வென்றால், எப்படி தீப ஜ்வாலைகளின் ஐக்யமும் தேஹாத்மாக்களின் ஐக்யமும் பொய்யென்று சொல்லும் பொழுது ஜ்வாலைகளின் பேதமும் தேஹாத்மாக்களின் பேதமும் ஸத்யமாகுமோ அப்படியே ஜீவப்ரஹ்ம பேதமும் பரமார்த்தமாக வேண்டி வரும். இன்னமும் உங்களைக் கேட்போம். ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு ஐக்யமென்று சொல்லுவது அந்தக்கரணத்திற்கும் ஞானத்திற்கும் ஐக்யமா, அல்லது ஞானத்திலால் அவச்சிந்நமான அந்தக்கரணத்திற்கும் ஞானத்திற்கும் ஐக்யமா? அல்லது அந்தக்கரணத்தினால் அவச்சிந்நமான ஞானத்திற்கும் கேவல ஞானத்திற்கும் ஐக்யமா? கூடப் பொருளுக்கும் அஜ—த்திற்கும் ஐக்யம் ஸம்பவியாதாகையால் முதலாவது கக்ஷி ஒவ்வாது. விஸிஷ்டத்தோடு ஐக்யத்தை ஒப்புக் கொண்டால் விசேஷணமாகவோ விசேஷ்யமாகவோ அந்த விஸிஷ்டத்திற்குள் சேர்ந்த அந்தக்கரணத்திற்கும் ஞானத்தோடு ஐக்யம்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

வரத்தெரியுமாகையால் இரண்டாவது மூன்றாவது கக்ஷிகளும் ஒவ்வா. 'அக்கக் காரணமும் ஞானமும் மூன்றையே ஜடமும் அஜடமுமாகையாலும் ஸத்யமும் பொய் யுமாகையாலும் அவ்விரண்டிற்கும் ஐக்யம் ஒட்டாதென்று முன்பே சொன்னோம். அந்தக்காரணத்தினால் உபலக்ஷிதமான அறிவோடு ஐக்யத்தை ப்ரதிபாதிப்பது ஸாஸ்த் ரத்திற்கு விஷயம் என்று சொல்லுவீரேயானால் அத்தக்காரணத்தால் உபலக்ஷிக்கப் பட்ட அறிவுக்கு எத்தோடு ஐக்யம் உபதேசிக்கப்படுவதாகச் சொல்லுகிறீர்கள். தன் னோடு தானே ஐக்யம் என்றும், அல்லது வேறொரு அறிவோடு என்றும்? தன்னோடு தானே என்றால் உபதேசம் வீணேயாகும். எந்தப் பொருளும் அது தன்னைக் காட்டிலும் வேறல்லவென்ற உபதேசிக்க வேண்டிய தில்லையே. தனக்கே தன்னைக் காட்டிலும் வேற்றுமை ஸம்பவிக்கக் கூடுமா? வேறொரு அறிவோடு ஐக்யம் உபதேசிக் கப்படுகிறதென்றால் வாஸ்தவத்திலேயே வேறான அறிவோடா அல்லது வாஸ்தவத் தில் வேறல்லாத அறிவோடா? முதல் கக்ஷியை நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ளாததாலும் அது ஒட்டாதாகையாலும் நீங்கள் சொல்லமுடியாது. வாஸ்தவத்தில் வேறல்லாத அறிவோடு என்ற இரண்டாவது கக்ஷியைச் சொன்னால் பேதத்திற்கு க்ரஹணம் இருக்கிறதா இல்லையா? இல்லை யென்றால் ஐக்யத்தை யுபதேசிப்பது வீணேயாகும். பேதத்திற்கு க்ரஹணம் உண்டு என்றால் பேதம் பொய்யென்று உபதேசிப்பது தானே ஐக்யோபதேசம். பேதம் பொய்யென்பது அனுமானத்தாலேயே ஸித்திக்கிறதென்று உங்கள் கொள்கையாகலால் ஸாஸ்த்ரத்திற்கு விஷயமே யில்லாமற்போம். "பே தம் ஸத்யமானால் அது கக்ஷிக்கு விஷயமாக ந்யாயமில்லையே" என்று இது போன்ற தர்க்கத்தை பக்கபலமாக வுடைய ஸாஸ்த்ரம் பேதம் பொய்யென்று காட்டுவதில் ப்ரமாணம் என்று சொல்லக்கூடுமாதலால் ஸாஸ்த்ரம் விஷயமில்லாமற் போகாது என்று நீங்கள் சொன்னால், அதுகூடாது. தர்மம் என்றால் அதற்கு ஹிம்ஸாரூபத்வம் கூடாதே யென்கிற தர்க்கத்தைப் பக்கபலமாகவுடைய "எல்லாப்ராணிகளையும் ஹிம் ஸிக்கக் கூடாது" என்கிற ஸாஸ்த்ரத்தைக்கொண்டு பசுவின் ஹிம்ஸை அதர்மமாகு மென்று ப்ரதிபாதிப்பது எப்படிக்கூடாதோ அப்படியே ஸாஸ்த்ரத்தால் ஸித்திக் கும் பேதத்தின் பொய்மையை ஸாஸ்த்ரமே ப்ரதிபாதிப்பது கூடாதாகையாலும் தன் னோடு ஸம்பந்தப்பட்ட வஸ்துக்களின் பேதத்தால் வேறுவேறுயிருக்கும் ஸம்யோகம் இச்சை முதலியவற்றுக்குள் ஒன்றுக்கொன்று பேதமிருப்பது போல அறிவுகளுக் கும் ஒன்றுக்கொன்று பேதம் ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களால் ஸித்திப்பதால் அதற்கு விரோதமாக அத்யந்தம் அஸங்கதமாய் பல அறிவுகளுக்குள் காணப்படும் பேதம் மித்யையென்று ஸாஸ்த்ரம் ப்ரதிபாதிக்கவல்லதல்லவாகையாலும், அக்கால த்தில் (தூக்கத்தில்) இவன் இதோ இந்த நான் இருக்கிறேன் என்று இப்பொ ழுது தன்னை யறிவதுபோல அறிவதும் பேசுவதும் இல்லையே; "தூங்குகிற வன் எப்பொழுது ஸ்வப்நம் ஒன்றையும் காணவில்லையோ!" "ப்ராணன்களிட மிருந்து தேவர்களும் தேவர்களிடமிருந்து லோகங்களும்" இது முதலிய ஸாஸ்த் ரங்களாலும், ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களாலும், காலம் விஷயம் ஆச்ரயம் இவை மூன்றைக் கொண்டும் அறிவுகளுக்குள் ஒன்றுக்கொன்று பேதம் ஸித் திக்கிறது. (இங்கே உதாஹரித்த மூன்றாவது ச்ருதிவாக்யத்தில்) 'தேவர்' என் கிற பதத்திற்கு இந்திரியங்களென்றும், லோகங்கள் என்கிற பதத்திற்கு ஆலோகநமான காட்சி அறிவுகளும் பொருள். இப்படிக் கொத்த வேதவாக்யங்க

சந்தப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ளாலும், ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களாலும், காலத்தைக் கொண்டும், விஷயத்தைக் கொண்டும், அறிகிறவனென்னும் ஆச்ரயத்தைக் கொண்டு, அறிவுகள் ஒன்றுக்கொன்று வேற்றுமையுடைய பல பல வென்பது திண்ணம். மேற் சொன்ன மூன்றுவது ஸ்ருதியில், சொல்லும் ஞானபேதம் அந்தக்கரணத்தின் வ்ருத்தி ஞான பேதங்களைப் பற்றியது, என்று சொல்வீரேயானால்; ஸ்வப்ந விஷயமான அந்த ஸ்ருதிக்கு வ்ருத்திஞானந்தான் விஷயம் என்று ஏற்பட்டால் ஸ்வரூபஞானத்தின் ஐக்யம் ஸித்திக்கலாம், ஸ்வரூபஞானத்தின் ஐக்யம் ஸித்தித்தால் ஞானங்களின் பேதத்தைச் சொல்லும் அந்த ஸ்ருதி வ்ருத்திஞானத்தின் விஷயமாகலாம் என்று இப்படி அந்யோன்யாஸ்ரய தோஷம் வருமாதலாலும்; அறிகிறவன், அறியப்படுவது என்கிற இரண்டு ஆகாரங்களோடு விசிஷ்டமாய்த் தோன்றுகிற ஞானம் அந்தக்கரணத்தின் ஒரு செய்கையானால் மூன்றுபடிகளும் தாண்டின ஞானம் என்பது முயல் கொம்பைப்போல் இல்லாத பொருளாகுமாகையால் அந்த ஞானங்களின்பேதம் பொய் என்று ப்ரதிபாதிப்பது முயற்கொம்புகளின் ஞானம் பொய் யென்று ப்ரதிபாதிப்பது போலாகுமாகையால் ஶாஸ்த்ரத்திற்கு விஷயம் ஸித்தியாது. அனுபவிக்கப் படுவதாக எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளும் ஞானங்களுக்கே ஒன்றுக்கொன்றுள்ள பேதம் பொய்யென்பதை ஶாஸ்த்ரம் ப்ரதிபாதிக்க வல்லமையுள்ளதல்ல. எனென்றால் அப்படிச் சொல்லுவது ஶாஸ்த்ரத்திற்கு விருத்தம்; ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும் விருத்தம். யாகத்தில் பஶுக்களை ஹிம்ஸிப்பது அதர்மமென்று சொல்லுவது அதை விதிக்கும் ஶாஸ்த்ர விருத்தமாகையால், ஒரு ப்ராணியையும் ஹிம்ஸிக்கக் கூடாதென்கிற பொதுவான ஶாஸ்த்ரம் யாகத்தில் பஶுஹிம்ஸையை அதர்மமென்று போதிக்க ஶக்தமல்ல. யாகத்திலுள்ள யூபஸ்தம்பம் ஸூர்யனை யென்று சொல்லும் வேதவாக்யம் ப்ரத்யக்ஷத்தோடு விரோதிப்பதால் அவ்விரண்டின் ஐக்யத்தை போதிக்கவல்லதல்ல. இவ்விரண்டு சந்தர்ப்பங்களைப்போல் இங்கேயும் ஶாஸ்த்ரத்திற்கும் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும் விரோதம் வருவதால் ஶாஸ்த்ரத்தாலும் ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் ஸித்திக்கும் ஞானபேதத்தைப் பொய்யென்று ஶாஸ்த்ரம் ஸாதிக்கவல்லதல்ல. ஆகையால் ஶாஸ்த்ரத்திற்கு விஷயமே இல்லாமல் போவதால் உங்கள் மதத்தில் இந்த ஶாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதல்ல. அப்படியே ஶாஸ்த்ரத்திற்கு ப்ரயோஜனமும் உங்களுக்கு ஒட்டமாட்டாது. எங்களனையென்றால்; ஶாஸ்த்ரத்திற்கு இரண்டுவிதமாய் ப்ரயோஜனம் சொல்லலாம். ஒரு பலத்தை ஸாதித்துக்கொடுக்க உபாயமாகிறது என்கிற அவாந்தரப்ரயோஜனம் ஒன்று, அதனால் ஸாதிக்கப்படும் பரமப்ரயோஜனம் ஒன்று. ஆக இருவிதம். அதில் ஸம்ஸாரபந்தத்தைத் தொலைக்கும் ஞானம் ஸித்திப்பது அவாந்தர ப்ரயோஜனம். மோக்ஷம் முக்யப்ரயோஜனம். இப்பொழுது உண்டாகும் வேதார்த்தவாக்யத்தால் ஏற்படும் ஞானம் பந்தத்தைப் போக்கக்கூடியதல்ல வென்பது நீங்களும் ஒப்புக்கொள்ளும் விஷயம். வஸிஷ்டர், பராஶரர், க்ருஷ்ணத்வைபாயனர் முதலியவர்களுக்குக்கூட பிறக்காத ஞானம் மற்றவர்களுக்குப் பிறக்கலாம் என்று சொல்லுவது அடியோடு ஸம்பாவிதமல்ல. அவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட ஞானம் உண்டாயிற்றென்று சொல்லுவீரேயானால், பேதத்தின் தோற்றமே உண்டாகக்கூடாது. அது (அவர்களுக்கு) இனி தொலைந்துபோகும் என்று சொன்னால் அதனாலேயே அவர்களைக் காட்டிலும் வேறல்லாத மற்றெல்லோருக்கும் பேதத்தின தோற்றம் தொலைந்து போய்விடுமென்று சொல்லக்கூடுமாதலால் இந்த ஶாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்க வேண்டியதில்லை

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

யென்றே வரும் ப்ரபஞ்சம் உண்மையானபடியாலேயே அது ஞானத்தால் தொலைக்கக்கூடியதல்ல. அதனால் ப்ரபஞ்சத்தைத் தொலைக்கக்கூடிய ஸாமர்த்திய முள்ள ஸாஸ்த்ர ஞானம் அஜ்ஞாந்கர ப்ரயோஜனமாகாது. ஆகையால் அந்த அஜ்ஞாந ப்ரயோஜனத்திற்காக ஸாஸ்த்ரத்தை ஆரம்பிக்கலாமென்று சொல்லமுடியாது. நீங்கள் சொல்லும் முக்ய ப்ரயோஜனமும் ஸித்தியாது. ஏனென்றால் ஞாதாவுக்கும் ஜ்ஞேயத்திற்கும் பேதம் உண்மையாகையால் அது தொலைவது அஸம்பாவிதம். மேலும் உங்களைக் கேட்போம்: ஸாஸ்த்ரத்தை ஸ்ரவணம் செய்ய அதிகாரம் கேவல சைதன்யத்திற்கு மட்டுமா? அல்லது அறிகிறவன் என்கிற ஞாதாவிற்கா? கேவல சைதன்யத்திற்கு அதிகாரம் என்கிற முதல் கக்ஷி ஒவ்வாது. கேவலமான அறிவிற்கு கேட்கும் தன்மை ஸம்பவியாது. ஞாதாவுக்கு அதிகாரம் என்கிற இரண்டாவது கக்ஷியும் கூடாது. அறிகிறவனுக்கு தானுக ஸித்திப்பீவது (ஞானம்) புருஷார்த்தமாகாதாகையால் ஸாஸ்த்ர ஸ்ரவணம் முதலியதில் அவனுக்கு ப்ரவ்ருத்தி ஸம்பவிக்கமாட்டாதே. எவனுக்கு ஸுகம் உண்டாவதும் துக்கம் விலகுவதும் புருஷார்த்தமாகும்? அஹம் அர்த்தத்திற்குத்தானே (நானென்று தோன்றும் பொருளுக்குத்தானே) ஸுகமும் துக்கத்தின் நிவ்ருத்தியும் புருஷார்த்தமென்று சொல்லலாம். நான் துக்கமற்றவனும் ஸுகியாகவும் ஆகக்கடவேன் என்றல்லவோ நமக்குத் தோற்றம் ஏற்படுகிறது. புருஷார்த்தத்தோடு கூடிய அந்த அஹமர்த்தத்திற்கு (நானென்னும் பொருளுக்கு) நாஸம் வருவது எப்படிப் புருஷார்த்தமாகும்? வேறெதைப் புருஷார்த்தத்தான் அர்த்திக்கும் புருஷனேயில்லாமற் போனபோது புருஷார்த்தமாகும்? பின்வருமாறு நீங்கள் எங்களை ஒருக்கால் கேட்கக்கூடும். அது எப்படியெனில்;—உங்கள் பக்ஷத்தில் (அதாவது ஸித்தாந்தி பக்ஷத்தில்) பத்தனுக்கு ஸம்ஸாரிக்கு ஸாஸ்த்ரத்தில் அதிகாரமா அல்லது முக்தனுக்கா? பத்தனுக்கு என்றால்: பத்தத்தன்மைபோய் பத்தன் நாஸமடைவது அவனுக்குப் புருஷார்த்தமாகாதாகையால் பத்தத் தன்மையைத்தொலைக்கும் ஸாஸ்த்ர ஸ்ரவணத்தில் அவனுக்கு ப்ரவ்ருத்தியுண்டாகாது. தேஹம் முதலிய உபாதியோடு கூடிய பத்தனுக்கு அந்த ரூபம் தொலைவது அவனுடைய ஸொந்த நாஸத்தானேயாகும். முக்தனுக்கு அதிகாரமென்றால் அவனுக்கு ஸாஸ்த்ரத்தின் அபேக்ஷையில்லாததால் அவனுக்கு அநதிகாரமே யாகும். வர்தேதியான தேஹத்தை உபாதியாயுடைய ஆகாரம் நாஸமடைவது அபுருஷார்த்தமல்ல. ஏனென்றால்; துக்கத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்ட ஸ்வாபாவிகமான ஆத்மஸ்வரூபம் அழியாமல் அப்படியே நிற்பதால் என்று நீங்கள் (ஸித்தாந்திகள்) ஸமாதானம் சொல்வீர்களேயானால் அப்படிக்காயின் அறியும் தன்மையும், மனமென்கிற உபாதியின் மூலமாக ஏற்படுகிறபடியால் அது போனாலும் சைதன்ய ஸ்வரூபம் நிற்கிறபடியால் புருஷார்த்தமில்லையென்று நீங்கள் கக்ஷி சொல்ல வொண்ணுது. (இதற்குப்பதில்) இப்படி நீங்கள் சொல்லும் வாதம் ஸரியல்லவென்று ஸித்தாந்திகளான நாங்கள் மறுதளிக்கிறோம். சைதன்ய ஸ்வரூபத்தில் வாஸ்தவமான ஞாத்ருத்வத்தை நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ளாததாலும் ஞாத்ருத்வத்தை சைதன்யத்தினிடத்தில் ஆரோபணம் செய்கிறோம் என்று சொல்லுவதற்கு அந்த ஞாத்ருத்வம் வேறோரிடத்தில் ஸத்யமாக இருக்கவேண்டியது அவஸ்யமாகையாலும் அப்படி வேறொரு ஞாதா சைதன்யத்திற்கு தர்மமாக இல்லாமையாலும், உங்கள் கக்ஷி அயுக்தம். சைதன்யம் என்கிற அறிவுதான் ஆத்மஸ்வரூ

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

பமென்றும், அறிகிறவனுடைய ஞாதா அந்த சைதன்ய ஸ்வரூபத்திற்கு தர்மமென்றும், சொல்லுகிற பக்ஷத்தில்தான் நீங்கள் சொல்லும் ப்ரதிபந்திக்கக்கூடியேயாகும். நான் ஸுகீ, துக்கீ என்று சொல்லுமிடங்களில் ஸுகமும் துக்கமும் நான் என்னும் அஹமர்த்தமான பொருளுக்கு தர்மமாவதுபோல நான் அறிகிறேன் என்று சொல்லுமிடத்திலும் அறிவு நான் என்னும் அஹமர்த்தத்திற்கு தர்மமாகவும் அஹமர்த்தம் தர்மியாகவும் அனுபவிக்கப்படுவதை ஒருவரும் மறுக்கவொண்ணாது. ஸுகத்திற்கும் துக்கத்தின் நிவருத்திக்கும் ஆஸ்ரயமான அந்த நான் என்னும் பொருளின் நாமரூப அபுருஷார்த்தந்தான் ஆகும். ஆஸ்ரயமான தர்மி நஷ்டித்துப் போனால் ஸுகம் தொலைவது யாருக்குப் புருஷார்த்தமாகும்? ஜடமான ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தத்தால் பத்தத்திற்கு உள்ளாவது அந்த உபாதியை முன்னிட்டு ஔபாதிகமான துக்கத்தை விலக்கிறபடியால் நான் அழுக்காயிருக்கிறேன் என்று நினைப்புள்ளவனுக்கு அழுக்கைப் போக்குவது புருஷார்த்தமாவது போல பந்தத்தால் ஏற்படும் ஔபாதிக துக்க நிவ்ருத்தியும் புருஷார்த்தமாகாமற் போகாது. மிகவும் ப்ரீதிக்குப் பாத்ரமான தர்மியான ஆத்மஸ்வரூபம் அப்படியே ஸ்திரமாய் நிற்கிறபடியாலும், அநிஷ்டமான பந்தம் தொலைவது இஷ்டமான படியாலும் அது புருஷார்த்தம். 'லோகாநுபவத்தால் அஹமர்த்தமே ஸ்வரூப மென்று நீங்கள் சொல்லுகிறீர்களா? அல்லது விவேகிகளான ஸாஸ்த்ரக்ஞரின் அனுபவத்தால் அப்படிச் சொல்லுகிறீர்களா? லோகாநுபவத்தால் சொல்லுகிறோமென்றால், நான் பருத்தவன், நான் இளைத்தவன், என்று லோகநிருஷ்டியால் அனுபவம் ஏற்படுவதால் பெருத்தல் சிறுத்தலோடு கூடிய தேஹம் தொலைவது அபுருஷார்த்தமாகவேண்டி வரும். நிரூபகர்களின் அனுபவத்தைக் கொண்டு சொல்லுகிறோமென்றால், ஸ்தூலத்தன்மை, இளைத்ததன்மை இவைகள் எப்படி ஆத்மாவினிடத்தில ப்ரமத்தால் ஆரோபிக்கப் படுகின்றனவோ அப்படியே நான்என்னும் ப்ரதீதிக்கு விஷயமாகும் ஞாதாவும் ஆத்மாவினிடம் ஆரோபிக்கப் படுகிறவனே யாதலாலும் அவன் ஆத்ம ஸ்வரூபனல்லாதாலும் நான் என்னும் பொருள் தொலைவது அபுருஷார்த்தமல்ல" என்று நீங்கள் சொல்லுவதாகச் சொன்னால் அது ஒவ்வாது. என்னுடைய கை, என்னுடைய கால் என்று உலகப் பார்வையால்கூட நான் என்னும் பொருள் தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறு என்று விளங்குவதாலும், நான் என்னும் பொருள்தான் ஆத்மா வென்னும் விஷயத்தில் ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளையும் ஸூத்ரங்களையும் முன்பே காட்டியிருப்பதால் நிரூபகரான ஸாஸ்த்ரக்ஞருடைய அனுபவத்தாலும் அஹமர்த்தமே ஸ்வரூபம்என்று ஏற்படுகிற படியாலும், தேஹம்தொலைவதற்கும் அஹமர்த்தம் தொலைவதற்கும் யாதொரு விதத்திலும் ஸாம்யமில்லாததாலும் அஹமர்த்தம் தொலைவது அபுருஷார்த்தம், அதாவது 'விரும்பக்கூடாதது' என்னும் சுருதியை நீங்கள் தடுக்க முடியாது. ஆகையால் உங்கள் மதத்தில் இந்த ஸாஸ்த்ரத்திற்கு விஷயமும் ப்ரயோஜனமும் இல்லாமற் போவதால் மிருஷா வாதிகளான (மித்யாத்வவாதிகளான) உங்கள் பக்ஷத்தில் இந்த ஸாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதல்ல வென்று நாங்கள் சொல்லும் தோஷம் அப்படியே நிற்கிறது. எது நித்யம் எது அநித்யம் என்று பகுத்தறிதலான நித்யாநித்யவஸ்து விவேக மென்பது இந்த ஸாஸ்த்ரம் ஆரம்பித்த பிறகு ஸித்திக்க வேண்டியதாதலாலும், இந்த ஸாஸ்த்ரத்தை யாரம்பிப்பதற்கு முந்தி அதிகாரத்திற்கு வேண்டிய பூர்வ வ்ருத்தம் ஆகாதாகையாலும், முதல் ஸூத்ரத்தில் "அத" என்கிற முதல் பதத்திற்கு அத்வைதிகள் சொல்லும்

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

அர்த்தம் ஒட்டாதென்று முன்பே காட்டியுள்ளோம். வேதாந்தம் தவிர மற்ற ஸாஸ்த்ரங்களால் ஏற்படும் நித்யாநித்யவஸ்துவிவேகம் வேதாந்தத்தோடு விரோதிப்பதாலும் அந்த ஸாஸ்த்ராந்தரங்களிலேயே மோக்ஷோபாயத்தை யுபதேஸித்திருப்பதால் அதைத் தேடுவதற்காக அந்த ஸாஸ்த்ரத்தைவிட்டு வெளியேபோவதற்கு ஆகாங்க்ஷை பிறவாததால் அங்கே சொல்லியிருக்கும் நித்யாநித்ய விவேகம் வேதாந்தங்கள் மூலமாக ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்ய ஹேதுவாகமாட்டாமையாலும், நித்யாநித்ய வஸ்துக்களின் விஷயமாய் மேலாகயேற்படும் ஆபாத ப்ரதீதி (மேல்பொருள்) கர்மகாண்டம் ப்ரஹ்மகாண்டம் இரண்டிற்கும் பொதுவானபடியால், அந்த ஆபாத ப்ரதீதி, நியகமாய் ப்ரஹ்மவிசாரத்தையே செய்யும்படி செய்யுமென்று சொல்லக்கூடாமையாலும் இதிஹாஸ புராணங்களில் ஸம்ஸாரம், விபரீதஜ்ஞானம் இவைகள் நீங்கினஞானம் ஏற்படாததாலும், அவைகளில் ஏற்படும் நித்யத்வாநித்யத்வங்களின் ப்ரதீதி தர்மார்த்த காமங்கள் என்கிற த்ரிவர்கங்களில் வைராக்யத்தையுண்டு பண்ணப்போதாமையால் ப்ரஹ்ம விசாரத்தைக் குறித்து ஹேதுவாகாதபடியாலும் முதல் ஸூத்ரத்தில் இரண்டாவதாகிய "அத:" என்கிற பதத்திற்கு அவர்கள் சொல்லும் பொருளும் உபபந்நமல்ல. பொதுவாக எது நித்யமோ அது க்ரஹிக்கத்தக்கது, எது அநித்யமோ அது தள்ளத்தக்கது; என்கிற ஸாமான்ய விவேகந்தான் நித்யாநித்ய விவேகம் † என்று நீங்கள் உத்ப்ரேக்ஷிப்பதும் அயுக்தம். வேதாந்தங்களில் நித்யமான புருஷார்த்தத்தை ப்ரதிபாதிப்பதைக் காண்கிறபடியால் வேதாந்தம் ஆரம்பிக்கத்தக்கது; வேதாந்தங்களை ஆரம்பித்தால் அவைகளில் நித்யமான புருஷார்த்தத்தின் ப்ரதிபாதனம் காணப்படும் என்று அந்யோந்யாஸ்ரயம் வருமாகையாலும், ஸாஸ்த்ராந்தரங்களிலும் நித்யமான புருஷார்த்தம் இருக்கலாம் என்று ஸம்பாவனை செய்யக்கூடுமாதலால் நித்யாநித்ய வஸ்து விவேகம் ப்ரஹ்ம விசாரத்திலேயே மூட்டி விடும் என்று சொல்லக் காரணமில்லையாகையாலும் ஸாஸ்த்ராந்தரங்களில் நித்ய புருஷார்த்தம் கிடையாதென்பதும், வேதாந்தங்களில் நித்ய புருஷார்த்தம் உண்டென்னும் நிச்சயமும் இந்த ஸாரீரக ஸாஸ்த்ரத்தில் தர்க்கபாதம் என்கிற இரண்டாவது அத்யாயத்தின் இரண்டாவது பாதத்தை ஸேவித்த பிறகுதான் ஏற்படக்கூடுமாதலாலும், முன் சொன்னதுபோல அந்யோந்யாஸ்ரய தோஷம் வருகையாலும், வேதாந்தங்களில் நித்யபுருஷார்த்த முண்டென்றும், மற்ற ஸாஸ்த்ரங்களில் அது இல்லையென்றும் குருவின் உபதேஸத்தைக் கொண்டு தெரிந்து கொள்ளலாம் என்றும்; ப்ரஹ்மத்தை யுபாஸிப்பதையும் குரு வசனத்தாலேயே தெரிந்து கொள்ளக்கூடுமாதலால் இந்த ஸாரீரக மீமாம்ஸையின் அபேக்ஷையில்லாமற் போவதால் இந்த ஸாஸ்த்ரத்தை யாரம்பிக்கக்கூடாதென்று ஏற்படத்தெரியும். ஜீவப்ரஹ்மைக்யங்களின் ஐக்யம் ஸாஸ்த்ரத்திற்கு விஷயம் என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் ப்ரஹ்ம ஜிக்ஞாஸை என்கிற ஸூத்ர பதம் ஒட்டுவதில்லை. அந்த ஸப்தத்தால் ப்ரஹ்மத்திற்கல்லவா அறிய விரும்பப்படும் தன்மையும் விசாரிக்கப் படவேண்டிய தன்மையும் சொல்லப்படுகிறது. அந்த ஸப்தத்தால்

அரும்பதம்:—

† இந்த கக்ஷி வாசஸ்பதிமிஸ்ரர் பாமதியில் கூறியது.

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு —

ஜீவப்ரஹ்மங்களின் ஐக்யம் விசாரிக்கப்பட வேண்டியதாக ஏற்படுகிற தில்லையே எப்படி தர்மஜிக்ஞாஸை என்கிற பதம தர்மத்திற்கு மட்டும் ஜிக்ஞாஸ்யத்வத்தைச் சொல்லுகிறதோ கர்மா தர்மங்களின் ஐக்யத்தின் ஜிக்ஞாஸ்யத்வத்தை எப்படி சொல்லமாட்டாதோ அந்தப்ரகாரமாகத்தானே ப்ரஹ்மஜிக்ஞாஸை என்கிற பதமும் பொருள் கொடுக்கும். யாதொரு விசேஷமும் இல்லாத நிர்விசேஷ வஸ்துவிற்கு லக்ஷணம் சொல்லுவது என்பதே ஓட்டாது. விசேஷண முறையாக லக்ஷணம் சொன்னால் வஸ்து ஸவிசேஷமாக வேண்டிவருமாதலாலும், உபலக்ஷண முறையாக லக்ஷணத்தைக் கூறவந்தால் முன் தெரிந்த ஆகாரத்தைக் காட்டிலும் வேறுனதும், உபலக்ஷணத்தால் தெரிவிக்கப்பட வேண்டியதுமான வேறு ஆகாரமே யில்லாததாலும், உபலக்ஷணம் வ்யர்த்தமாகுமானபடியாலும், புதிதாய் ஞாபிக்கப்படுகிற வேறு ஆகாரத்தை ஒப்புக் கொண்டால் வஸ்து ஸவிசேஷமாக வேண்டுமாகையாலும் உபலக்ஷணபக்ஷமும் உங்களுக்குக் கூடிவராது. ஸ்வரூபம் மட்டுமே உபலக்ஷணத்தால் அறிவிக்கப்படும் வஸ்துவென்று சொல்வீரேயானால் அந்த ஸ்வரூபம் முன்பே அறியப் பட்டதா அல்லது அறியப்படவில்லையா? முன்பே அறியப்பட்ட தென்றால் உபலக்ஷணம் வ்யர்த்தமாகும். முன்பே அறியப்படவில்லையென்றால் வஸ்து ஸ்வயம்ப்ரகாச மல்லாமற் போம். அதை உபலக்ஷணத்தால் காட்டுவதும் முக்யமாகாது. கழனியான தன்மை யென்கிற ஆகாரத்தால் முன்பே அறியப்பட்ட கழனிக்கு தேவதத்தனுக்கு ஸொந்தம் கொக்கு உட்கார்ந்திருப்பதால் ஞாபிக்கப்படுவதல்லவோ உபலக்ஷ்யத்வமாகும். முன்பு தெரியாத விஷயமான ப்ரபஞ்சமில்லாமை (ப்ரபஞ்ச மித்யத்வம்) உபலக்ஷணத்தால் உபலக்ஷிக்கப்படுகிற புது ஆகாரம் என்பீரேயானால்; ப்ரபஞ்ச மித்யத்வம் என்பது ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறுனால் அத்தோடு கூடிய ஸ்வரூபம் ஸவிசேஷமாக வேண்டிவரும். ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறன்று என்றால்; ஸ்வரூபம் முன்பே தெரிந்து விட்டபடியால் உபலக்ஷணம் வீணாகும். இன்னமும் உங்களைக்கேட்போம், ஜகத்காரணத்வத்தை ப்ரஹ்மத்திற்கு லக்ஷணமாகச் சொல்லுவதினால் ப்ரபஞ்சத்தின் வ்யாவருத்தி எப்படி ஸித்திக்கும்? காரணத்வமாவது காரணமான ப்ரஹ்மமும் கார்யமான ஜகத்தின் பொய்யான கல்பனைக்கு ஆதாரமாவதே யாதலால் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஆரோபிக்கப்படுகிற பொய்யான ப்ரபஞ்சத்தைக் காட்டிலும் கல்பனையான தோற்றத்திற்கு ஆதாரமான ப்ரஹ்மம் ஸத்யம் ஆகுமாதலால் வ்யாவருத்தி ஸித்திக்கும் என்று சொல்வீரேயானால் அது ஒவ்வாது. கடம் முதலியதற்கு அதிஷ்டானமான மண்ணைப்போல ஜகத்திற்கு அதிஷ்டானமான ப்ரஹ்மமும் பொய்யாக வேண்டிவருதலால் ப்ரஹ்மத்திற்கே வ்யாவருத்தி வந்துதீரும். கடம் முதலியதற்குக் காரணமான மண் முதலியது அதற்குங் காரணமான வேறு வஸ்துவில் கல்பிக்கப்படுவதால் மண் முதலியது பொய்யாகிறது; காலதரயத்திலும் இருக்கும் எல்லாக் கார்யங்களுக்கும் அதிஷ்டானமான ப்ரஹ்மம் வேறொரு பொருளில் ப்ரமத்தால் கல்பிக்கப் படுகிறது என்று சொல்வது அஸாத்யமானபடியால் அது பொய்யாகாது என்று நீங்கள் பதில் சொன்னால் அதுவும் ஒவ்வாது. "இது ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னே ஸத் தென்னும் ப்ரஹ்மமாகவே யிருந்தது." என்கிற ச்ருதியில் இது என்று சொல்லப்படும் கார்யத்தைப்பற்றிமட்டும் அதிஷ்டானம் என்று ஏற்படுவதால் ப்ரஹ்மம்கூட வேறொரு காரணத்தில் ஆரோபிக்கப்படுகிறது என்று சொல்வதற்கு யாதொரு விரோதமும் இல்லாததாலும் பீஜாங்குரந்யாயத்தால் ப்ரஹ்மத்திற்கு எற்படும் அநாதித்வத்தை

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ப்ரவாஹத்திலே அகாதி யென்ற உபபத்தி சொல்லக்கூடுமாதலாலும், உங்கள் பரிஹாரம் நிற்கமாட்டாது. எல்லாக் கார்யங்களுக்கும் காரணமான ப்ரஹ்மத்திற்கு வேறு காரணமிருக்கலாம் என்பது ஸ்ருதியால் நிஷேதிக்கப்படுவதால் ப்ரஹ்மத்திற்கு கார்யத்வமே கிடையாது என்று ஏற்பட்டு அதற்கு ஸத்யத்வம் ஸித்திப்பதால் ப்ரபஞ்சத்தின் வ்யாவ்ருத்தி ஏற்படுவதற்குத் தடையில்லை யென்று நீங்கள் மேல்கோடி சொன்னால் அப்படியாயின் கார்யத்வம் இல்லை என்பதைக் கொண்டே ஜகத்தின் வ்யாவ்ருத்தி ஸித்திக்கையில் காரணத்வத்தைச் சொல்லுவது வ்யர்த்தமாவதால் கார்யத்வம் இல்லை யென்கிற ஸ்ருதியே லக்ஷணவாக்யமாக உதாஹரிக்கப் படவேண்டுமே. யொழிய "யதோ வா இமானி" யென்கிற காரணவாக்யத்தை லக்ஷணமாக உதாஹரிக்க முடியாது என்று பதில் சொல்லுவோம். கார்யத்வம் இல்லை யென்கிற ஸ்ருதியையே லக்ஷண வாக்யமாகச் சொல்லி விடுகிறோம் என்றால், அப்படியாயின் 'அவர் காரணமும் கரணங்களுக்கு அதிபரான ஜீவர்களுக்கு அதிபருமாவார். அவருக்கு வேறொரு உத்பாதகனுவது அதிபனுவது கிடையாது' என்கிற கார்யத்வ நிஷேதமான ஸ்ருதி 'கரணாதிபர்களுக்கு அதிபர்' என்று சொல்லப்படும் ஈஸ்வரனைச் சொல்லுவதால் லக்ஷிக்கப் படுகிறவஸ்து நிர்விஶேஷமான ப்ரஹ்மமாக இருக்கவேண்டு மென்கிற உங்கள் அபிமதம் ஸித்திக்காமற்போம். மேலும் விசாரிப்போம். ஜகத்காரணத்வம் என்கிற குறிப்பிட்ட லக்ஷணம் லக்ஷிக்கப்படுகிற பொருளில் நிர்விஶேஷத்வத்திற்கு விரோதியாகும். எனென்றால்; ஜகத்காரணத்வம் உண்டென்று சொல்லும்பொழுது ஸர்வக்ஞத்வம் முதலிய குணங்கள் அந்தப்பொருளுக்கு இருக்க வேண்டி வரும். 'காரணத்வத்திற்கு உபயுக்தமான ஸர்வக்ஞத்வம் முதலியதும் யாதொரு தர்மமுமில்லாத ப்ரஹ்மம் என்னும் வஸ்துமாத்ரத்திற்கு' என்று நீங்கள் சொல்லுதல் அது கூடாது. ஸர்வக்ஞத்வம் என்னும் குணத்தால் ப்ரஹ்ம மென்னும் வஸ்துமாத்ரம் உபலக்ஷிக்கப்பட்டு விடுவதால் ஸர்வஶக்தித்வம் முதலிய குணங்களையும் வேறு உபலக்ஷணமாக நீங்கள் சொல்லுவது வ்யர்த்தமாகும். மரத்தின் கோயிலுல் சந்த்ரனை உபலக்ஷண முறையாகக் காட்டியபிறகு உப்பரிகையின் உச்சியை அதற்கே வேறு உபலக்ஷணமாகச் சொல்லுவதில் என்ன ப்ரயோஜனம். மேலும், ஸர்வக்ஞத்வம் என்னும் குணத்தால் நிர்விஶேஷமான பொருளை யுபலக்ஷிக்கிறோம் என்று நீங்கள் சொல்லுவது அத்யந்த விருத்தம். தன்னையே (ஸர்வக்ஞத்வத்தையே) ஒரு விஶேஷ தர்மமாக வுடைய ஆஶ்ரயமான ப்ரஹ்ம மென்னும் பொருளைத்தானே அது நிர்விஶேஷமென்று காட்டும் என்பது எப்படி ஸம்பவிக்கும்? அந்த ஸர்வக்ஞத்வ குணமே உபலக்ஷிக்கப்படும் ப்ரஹ்மமென்னும் பொருளில் ஸர்வஶக்தித்வம் முதலிய வேறு தர்ம விஶேஷங்கள் இல்லை யென்று ஒருக்காலும் விளக்க ஸமர்த்தமாகாது. இந்தக் காரணங்களால் லக்ஷண ஸூத்ரமாகிய இரண்டாவது ஸூத்ரமும் ப்ரஹ்மம் நிர்விஶேஷம் என்னும் கக்ஷிக்கு விருத்தம். மூன்றாவது ஸூத்ரமும் உங்களுக்கு ஒட்டாது. நிர்விஶேஷமான ப்ரஹ்மமும் ஶாஸ்த்ரத்திற்கு தாத்பர்யமானால் ஜகத் காரணத்திற்கு வேண்டிய ஸர்வக்ஞத்வம் முதலியதை மூன்றாவது ஸூத்ரம் ஸமர்த்தனம் செய்வதாகச் சொல்லும் உங்கள் பாஷ்யம் எப்படி நிர்விஶேஷ வஸ்துவில் தாத்பர்யத்தை ஸாதிக்க உபயோகப்படும்? ப்ராஸங்கிகமாகக் கூட ஸர்வக்ஞத்தை ஸமர்த்திப்பதாகச் சொல்லுவது உங்கள் கொள்கையான நிர்விஶேஷித்வத்திற்கு விரோதிப்பதால் அனுசிதந்தானே. 'மேலும், ருக் வேதம் முதலிய ஶாஸ்த்ரம் அதில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் விஷயங்களைக் காட்டிலும் அதிக விஷயமான ஞான

க்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

முடைய் ஒருவனைக் காரணமாகவுடையது. எனெனில்; அந்த ஶாஸ்த்ரம் வாக்ய மாகையாலே' யென்று நீங்கள் சொல்லும் அனுமானமும் ஸங்கதமல்ல. எப்படி யென்றால், அதிக விஷயமான ஞானமுடையவனைக்கர்த்தாவாக வுடையது என்பது உங்களுக்கு ஸாத்யமா? அல்லது அப்படிக்கொத்தவரை வக்தாவாகவுடையது என்பது ஸாத்யமா? அல்லது அப்படிக்கொத்தவரால் உச்சரிக்கப்படுவது என்பது சாத் யமா? முதல் பக்ஷத்தைச் சொன்னால் த்ருஷ்டாந்தத்தில் ஸாத்யமே யில்லை யென்கிற தோஷம். எனென்றால்; ஆகாஶத்திற்கு குணமான ஶப்தம் காளிதாஸன் முதலிய காவ்ய கர்த்தாக்களை உபாதான காரணமாக உடையதல்லவே. இரண்டா வது கக்ஷியும் ஒவ்வாது; அதை நீங்கள் சொன்னால் வேதத்திற்குப் பௌருஷேயத் வம் வருமாகையால். மூன்றாவது கக்ஷியும் ஒவ்வாது: வ்யபிசார தோஷம் வருவ தால். வேதவாக்யத்தையாவது வேறு வாக்யத்தையாவது உச்சரிக்கும் பாலர் முதலியவர்களுக்கு அந்த வாக்யங்களைக்காட்டிலும் அதிக விஷயமான ஞானம் இல்லையே. மூன்றாவது ஸூத்ரத்திற்கு ப்ரஹ்மம் ஶாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமாக வுடையது என்ற உங்கள் வ்யாக்யானம் ப்ரஹ்மம் அனுபவத்திற்கு வரு வதை ஒப்புக் கொள்ளாமல் மறுக்கும் உங்கள் மதத்திற்கு ஒட்டாது. மூன் ஸூத்ர மான ஶாஸ்த்ரயோநி ஸூத்ரத்தில் ப்ரஹ்மத்தை கண்டோக்தமாகத் குறிப்பிடாத தால் நான்காவது ஸூத்ரத்திலுள்ள "அது" என்னும் பதத்திற்கு ப்ரஹ்மம் பொரு ளென்று ப்ரஹ்மத்தின் பராமர்ஶத்தைச் சொல்வது ஸ்வரஸ மல்ல. ப்ரபஞ்ச ப்ர மத்தை நிவர்த்திக்கும் வாக்யார்த்தஞானத்தை யுண்டுபண்ணுவதால் வேதாந்த வாக் யங்களுக்கு ப்ரயோஜன ஸித்தி யேற்படும் என்று ஸமன்வய ஸூத்ரத்திற்கு நீங்கள் பொருள் சொல்லுவது ஒட்டாது. எனெனில்; கேவலம் வாக்யார்த்த ஞானத்தால் மட் டும் பந்தம் நிவ்ருத்திக்கும் என்று சொல்லுவது ஶாஸ்த்ரத்தாலும் ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் பாதிக்கப்படுகிறது. வாக்யார்த்தஞானம் வந்தபிறகும் பந்தம் தொடர்ந்து தோன்றுவது பாதிதாநுவ்ருத்தியால் என்று நீங்கள் சொல்லும் அந்யதாஸித்தியை முன்பே தூஷி த்தோம். மேலும் ப்ரமம் நிவ்ருத்தியாகிறதென்று நீங்கள் சொல்லுவது யாருக்கு? கேவல சைதன்யத்திற்கா? அல்லது சேதனனான ஞாதாவுக்கா? கேவல சைதன்ய த்திற்கு ப்ரமம் வந்து நிவர்த்திக்கிறதென்று சொல்ல வொண்ணாது. அது சைதன்ய மென்னும் குணமில்லாத அசேதனமாகையால் ப்ராந்திக்கு ஆஶ்ரயமாகமாட்டாது. அறிவுடைய சேதனனல்லவா ப்ராந்திக்கு ஆஶ்ரயமாவான். ஜடத்தன்மைதான் ப்ரபஞ்சத்திற்கு ஆஶ்ரயமாகாததற்குக் காரணமாகும் என்று நீங்கள் சொன்னால் அது வும் கூடாது. நீங்கள் ஜடமென்று சொல்லும் ஞாதாவிடத்தில் ப்ரமத்திற்கு ஆஶ்ர யமாகாமை யில்லாததினாலே ஸாத்யமான ப்ரமத்திற்கு ஆஶ்ரயமாகாமையோடு ஸம மான வ்யாப்தி யில்லாமையால் ஜடத்வம் அதற்கு காரணமென்று சொல்ல இய லாது. சேதனனுக்கு ப்ரமம் நிவ்ருத்திப்பது உங்கள் பக்ஷத்தில் புருஷார்த்தமா காது. நிவர்த்திக்கப் படவேண்டிய பொருள்களில் ஞாதாவும் சேர்ந்தவனாகையால் அவனைக் குறித்து தன்னுடைய நாஶம் அபுருஷார்த்தந்தானேயாகும். ராஜாவுக்கு சன் ஶத்ருக்களின் நிவ்ருத்தி புருஷார்த்தமாவது போல ஞானஸ்வரூபனான ஆத்மா வுக்கு ஞாதாவின் நிவ்ருத்தி புருஷார்த்தமாகும் என்று நீங்கள் சொன்னால், அது ஸரி யல்ல. ஞாதாவே ஆத்மாவாகையாலும் ஞாதாவுக்கு தர்மமாகத் தோன்றுகிற ஞானத் திற்கு இச்சைத்வேஷ முதலிய தர்மங்களைப் போல ஆத்மஸ்வரூபமாகமாட்டாதாத

சுருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

லாலும், ஆத்மதர்மமான ஞானமே ஆத்மா வென்று சொன்னாலும் அந்த ஞானம் புருஷார்த்தத்தை அர்த்திக்க மாட்டாதாகையால் அதற்கு புருஷார்த்தத்தை உடையது என்கிற ஸம்பந்தம் ஒட்டாதாகையாலும் ஞானத்திற்கு ஞாதாவின் நிவ்ருத்தி புருஷார்த்தம் என்பது ஸம்பவிக்காது. புருஷனால் அர்த்திக்கப்படுவதல்லவா புருஷார்த்தமாகும். ஞானம் ஆத்மாவாகு மென்றும், புருஷார்த்தத்தை யடைவதாகு மென்றும் ஒப்புக் கொண்டாலும் ஞானத்தை யபேக்ஷித்து ஞாதாவின் நிவ்ருத்தி புருஷார்த்தமாகு மென்பது அயுக்தம். ஏனெனில்; ஞானத்தைக் குறித்து ஞாதா தக்கம் தக்க காரணங்கள் இவைகளுக்குள் ஒன்று ஆகமாட்டானே. ஸுக துக்கங்களை யனுபவிக்கும் போக்தாவைக் குறித்து ஸுகமும் அதன் காரணங்களும் துக்க நிவ்ருத்தியும் தக்க ஹேதுக்களின் நிவ்ருத்தியும் அல்லவா புருஷார்த்தமாகும். ஞானத்திற்கு ஞாதா துக்கரூபனல்லவே; துக்கத்தை யுண்டு பண்ணுகிறவனுமல்லவே. ஞானம் துக்கத்திற்கு போக்தா வென்பது அஸம்பாவிதமாயிற்றே. ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளே போதிப்பதால் ஸாஸ்த்ரம் ப்ரயோஜன முடையதாகு மென்கிற கக்ஷித்யான நியோகவாதச்சை எதிர்க்கும் பொழுது உம்மாலேயே நிரஸிக்கப் பட்டது. ஆகையால் ஸாஸ்த்ரத்திற்கு நீங்கள் சொல்லுகிறபடி ப்ரயோஜனத் தன்மை ஒட்டமாட்டாது.

யாதவப்ரகாசரைச் சேர்ந்தவர்கள் தாபத்ரயங்களால் அடிபடுவதை அறிந்து கொண்டபிறகு அதை சமனம் செய்வதற்கு சமனம் செய்யக் கூடிய உபாயத்தில் புருஷனுடைய ப்ரவ்ருத்தி உண்டாகும் என்கிற காரணத்தாலேயே ப்ரஹ்மம் ஒன்றே விசாரிக்கப்பட வேண்டும். ப்ரதானம் முதலியவை விரும்பி யறியத்தக்கவையல்ல என்று முதல் ஸூத்ரத்தின் அர்த்தத்தை வர்ணிக்கிறார்கள். ப்ரஹ்மம் ஜிஞ்ஞாஸ்ய மாகட்டும். அதனால் ப்ரதானம் முதலியதற்கு ஜிஞ்ஞாஸ்யத்வம் இல்லை யென்பது ஏற்படாது. ஏனெனில்; அவைகளுக்குள் ஒன்று தான் ப்ரஹ்ம சப்தத்தின் பொருளாகும். ஸாஸ்த்ரத்தினால் ப்ரஹ்ம மென்னும் ஒரு பொருளை அனுவாதம் செய்து அதன் ஞானம் விதிக்கப்படுகிறது. ஒரே வாக்யத்தால் ஒரே பொருளை அனுவதித்தல், விதித்தல் என்கிற இரண்டு கார்யமும் செய்யப்படுவ தென்பது கூடாது அனுவாதமென்பது வேறு ப்ரமாணத்தை அபேக்ஷிக்கும். பல வாதிகளால் என்னென்ன தத்வப்ரகாரங்கள் காரணப்பொருளாக ஊஹிக்கக் கூடியதோ, ப்ரமாணந்தரங்களைக்கொண்டு அவை யெல்லாம் கல்பிக்கப் பட்டிருப்பதால் அவற்றைக் காட்டிலும் வேறுதத்வம் காரணமாயிருக்கலாம் என்று உத்ப்ரேக்ஷிப்பது அஸாத்யம். ஆகையால் அவர்கள் சொல்லியிருக்கும் பொருள்களில் ஒன்றை அறிய வேண்டுமென்று விதிப்பதற்காக ஸாஸ்த்ரத்தால் அனுவாதம் செய்யப்படுகிறது என்கிற சங்கையைப் பரிஹரிப்பதற்காக ஜன்மாதி ஸூத்ரம் ப்ரவ்ருத்தித்தது. கேவலம் ஸத்தாக மட்டும் இருக்கும் ஸ்வரூப முடையதும் அனேக சக்திகளோடு கூடியதும் ஒன்றேயாயும் இரண்டாவதில்லாததுமாயும் இருப்பதான ப்ரஹ்மத்தினிடமிருந்து சிதசித் ப்ரபஞ்சம் மூழுவதற்கும் ஜன்மஸ்திதிலயங்கள் ப்ரதிபாதிக்கப்பட வேண்டும். ஆகையால் இப்படிப்பட்ட தத்வம் மற்ற வாதிகளால் ஊஹிக்கப் படாததால் அவர்களால் கல்பிக்கப்பட்ட காரணப்பொருள்களில் ஒன்று ப்ரஹ்ம சப்தத்தின் அர்த்தம் என்று சொல்லுவது அயுக்தம் என்று ஜன்மாதி ஸூத்ரத்தின் அர்த்தத்தைக் கூறினார்கள். இப்படிக்காணால் வேறு ப்ரமாணத்தால் ப்ரஹ்மம் ஸித்தியாததால் அதை எப்படி சாஸ்த்

சந்தப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ரம் அனுவாதம் செய்யும் என்று ஸங்கை வர அதற்குப் பரிஹாரமாக "ஸாஸ்த்ரயோ நித்வாத்" என்று ஸூத்ரகாரர் கூறுகிறார். உபநிஷத்துகளுக்குள்ளேயே ஒரு வாக்யத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப் பட்டதை இன்னொரு வாக்யத்தால் அனுவாதம் செய்வது யுக்தமே. வேறு ப்ரமாணங்களால் முன்பு ஒருக்காலும் முகர்ந்து பார்க்கப் படாத வஸ்துவை ப்ரதிபாதனம் செய்யும் ஸாமர்த்ய முடையது என்பது வேதசப்தத்தின் மஹிமை யென்று ஸூத்ரதாத்பர்யத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். அப்படிக்கிருந்தாலும் ஸித்தமான பொருளில் ஸப்தத்திற்கு வ்யுத்பத்தியில்லாததாலும், ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளே போதிக்காத வாக்யத்திற்கு ப்ரயோஜனமில்லாததாலும், ப்ரஹ்மம் ஸாஸ்த்ர ப்ரதிபாத்யமாகாது என்பதைப்பரிஹரிப்பதில் நோக்குடையது ஸமன்வய ஸூத்ரம் என்று வ்யாக்யானம் செய்கிறார்கள். இப்படி அர்த்தம் சொல்லும் அவர்கள் பக்ஷத்தில் முதல் ஸூத்ரத்தில் மூன்று விதமான தர்க்கங்களால் அடிபடுவதின் ஞானம் "அத" என்கிற முதல் ஸப்தத்தால் சொல்லப்படுகிற பூர்வ வ்ருத்தம் என்பதை முன்பே ப்ரதிக்ஷேபம் செய்தோம். 'ப்ரத்யக்ஷம் முதலியதால் அப்படித் தெரிவதினால்' என்று நீங்கள் சொல்ல விரும்பினால் தர்க்கத்தில் தவறுவதற்குப் பரிஹாரம் ஆயுர்வேதம் முதலியதால் ஸித்திக்கக் கூடுமே—ஸ்வர்க்கம் முதலியதும் தாபத்ரயங்களுக்குள் சேர்ந்ததாகு மென்கிற ஞானம் ஸாங்க்ய ஸாஸ்த்ரம் முதலிய வேதாந்தங்களைக் காட்டிலும் வேறான ஸாஸ்த்ரத்திலிருந்து ஏற்படுகிற தென்றால்; 'மோக்ஷத்தின் உபாயமும் அந்த ஸாங்க்யாதி ஸாஸ்த்ரங்களிலேயே ஸுலபமாகக் காண்பதால் வேதாந்தங்களின் அபேக்ஷையில்லாமற் போகுமாதலாலும், வேதத்தால் ஸ்வர்காதிகளும் தாபத்ரயங்களில் சேர்ந்தது என்கிற ஞானம் ஏற்படுகிறதென்று சொல்லுவதே யாஞல் கர்ம விசாரத்தின அபேக்ஷை அப்படிக்கொத்த ஞானம் ஏறபடுவதற்கு அவஸ்யமான படியால், கர்ம விசாரம் அவஸ்யமான பூர்வ வ்ருத்தம் என்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டி வருமானபடியாலும்' என்கிற காரணங்களைக் காட்டி முன்பு ப்ரதிக்ஷேபம் செய்திருக்கிறோம். ப்ரதானம் முதலியது ஜிக்ஞாஸ்யமல்ல வென்று காட்டுவதில் முதல் ஸூத்ரத்திற்கு நோக்கு என்று சொல்லுவதையும் முன்பே நிரஸித்தோம். ஸ்ருதிக்கு விரோத மில்லாத அம்ஸங்களில் ஸாங்க்யம் முதலிய ஸாஸ்த்ரங்கள் உங்களால் அங்கீகரிக்கப்படுவதாலும், ஸ்ருதிக்கு விருத்தமான அம்ஸங்களில் அந்த ஸாஸ்த்ரங்களுக்கு அப்ராமாண்யம் பூர்வ மீமாம்ஸையிலுள்ள விரோதாதிகரணந்யாயத்தால் ஏற்படுவதாலும், அந்த ஸாஸ்த்ரங்களில் சொல்லும் ப்ரமேயங்கள் நல்லனவல்ல வென்று தர்க்க பாதத்தில் காட்டப் போகிற படியாலும், வேதாந்த வாக்யங்கள் ப்ரதாநம் முதலியதை காரணமாக ப்ரதிபாதிக்க வில்லை யென்பதை ஈக்ஷத்யதிகரணம் முதலியதில் சொல்லப்போவதாலும், செய்ததையே மறுபடியும் ஸூத்ரம் செய்கிற தென்கிற தோஷம் வருமாதலாலும், ப்ரதானம் முதலியதின் ஜிக்ஞாஸ்யத்வத்தை முதல் ஸூத்ரம் நிஷேதிக்கிறது என்று வ்யாக்யானம் செய்யக் கூடாதென்று முன்பு நாம் நிரஸனம் செய்த ப்ரகாரம். மற்றவாதிகளால் சொல்லப்படும் ப்ரகாரமல்லாமல் அதற்கெல்லாம் விலக்ஷணமாக உபநிஷத்து ப்ரதிபாத்யமான காரணப் பொருள் இருப்பதால் மற்ற வாதிகளால் கல்பிக்கப்பட்ட ப்ரதானம் முதலிய தத்வங்களில் ஒன்றைக் காரணத்தைச் சொல்லும் ப்ரஹ்ம ஸப்தம் போதிக்கலாம் என்கிற ஸங்கையை நிராஸம் செய்வது ஜன்மாதி ஸூத்ரத்தின் கார்யம் என்று சொல்லுவது அயுக்தம். ஏனெனில்; ஸ்ருஷ்டி கர்த்ருத்வம் முதலிய விஸேஷண பேதங்களால் விஸேஷ்யமான

ச்ருதப்ரகாசிகை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு—

ப்ரஹ்மமும் பிந்நமாகுமோ வென்கிற ஸங்கையைப் பரிஹரிக்காவிட்டால் அத்விதீய மான ஒரு வஸ்து ஸமஸ்த ஜகத்துக்கும் காரணமாகும் என்று ப்ரதிபாதிப்பது ஒட் டாமற் போகும். புறச்சமயிகள் கல்பிக்கும் தத்வங்களைக் காட்டிலும் வேதாந்தங் களால் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் தத்வத்திற்குள்ள வைலக்ஷண்யம் சித சித் ப்ர பஞ்சத்திற்கு அத்விதீயமான காரணப் பொருளாவதிலுலே யென்றல்லவோ நீங்கள் சொல்லுவது. வேதாந்தங்களால் அறியப்பட வேண்டிய தத்வத்திற்கு நீங்கள் சொல்லுகிறபடி ப்ரக்ருதி முதலியதைக் காட்டிலும் உள்ள வைல க்ஷண்யம் ஈக்ஷத்யதிகரணம் முதலியவைகளில் சொல்லும் ந்யாயங்களின் உதவி யில்லாமல் ஸித்திக்க மாட்டாது. இந்த ஜந்மாதி ஸூத்ரத்தில் பின்னல் அந்த அதிகரணங்களில் சொல்லப்போகிற ந்யாயங்களைத்தவிர வேறு ஒரு ந்யாயத்தையும் இங்கே சொல்லாததாலும் மேலதிகரணங்களில் சொல்லப்போகிற பூர்வபக்ஷ யுக்திகளுக்கு அங்கே சொல்லப்போகிற ந்யாயங்களின் உதவி யில்லாமல் பரிஹாரம் செய்வது அஶக்யமாகையாலும், இந்த ஜந்மாத்யதிகரணத்தில் ப்ரதாநா திகளின் காரணத்வத்தை ஸூத்ரகாரர் நிரஸிக்கிறார் என்று சொல்ல வொண்ணாது; பின்னல் சொல்லப் போகிற ந்யாயங்களே உபஜீவித்து இங்கே ப்ரதாநாதி தத்வங் களைக் காரணப் பொருளான ப்ரஹ்மமல்ல வென்று நிரஸிக்கிறார் என்று சொன்னல். அந்த அதிகரணங்களிலேயே வேதாந்த ப்ரதிபாத்யமான காரணப் பொருளுக்கு ப்ரதா நாதிகளைக் காட்டிலும் வைலக்ஷண்யமும், ப்ரதாநாதிகள் ஜிக்ஞாஸ்யமல்ல வெனறும் ஸித்திப்பதால் செய்ததையே செய்கிறதென்கிற க்ருதகரத்வமென்னும் தோஷம்வரும். ஒரு வேதாந்த வாக்யத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஒரு பொருளே வேறு வேதாந்த வாக்யத்தால் அநுவாதம் செய்வது ஸம்பவிக்கலாம் என்பதை ஶாஸ்த்ர யோந்யதிகரணம் ஸாதிக்கிறது என்று சொல்லுவதும் அயுக்தம். ஏனென்றால் அதுவும் க்ருதகரமே. (செய்ததையே திருப்பி செய்வதாகும்). "அக்நிஹோத் ரத்தை ஹோமம் செய்கிறான்" என்கிற ஶ்ருதிவாக்யத்தால் விதிக்கப்பட்ட ஹோமம் "தயிரைக் கொண்டு ஹோமம் செய்கிறான்" என்கிற வேறு ஶ்ருதி வாக்யத்தால் அநுவாதம் செய்யப்படுகிறது என்பது மூன் காண்ட மாகிய கர்ம காண்டத்திலேயே ப்ரஸித்தம். ஆக்நேயம் முதலிய ஆயாகங்கள் அவைகளுக்குள்ள உத்பத்தி வாக்யத்தால் விதிக்கப்பட்டதை "யவன் இப்படி அறிந்து (வித்வானாக) பௌர்ணமாஸீ என்பதை யஜனம் செய்கிறானே, எவன் இப் படி யறிந்து அமாவாஸ்யையை யஜனம் செய்கிறானே" என்கிற ஶ்ருதிவாக்யங்கள் அனுவாதம் செய்கின்றன வென்பது அங்கங்கே பூர்வ மீமாம்ஸா ஶாஸ்த்ரத்தில் ப்ர ஸித்தம். ஆகையால் வேறுவேறு வாக்யங்களால் விதிப்பதும், அனுவாதம் செய்வதும் ஸம்பவிக்கலாம் என்பதை இங்கே சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. ஸமந்வய ஸூத்ரம் வேதாந்தங்களுக்கு ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ரூபமான ஆகார மில் லா விடினும், வேதாந்த ஶாஸ்த்ரங்களான வாக்யங்கள் ப்ரயோஜன முள்ளவைதான் என்பதை ப்ரதிபாதிப்பதில் நோக்குடையது என்று நீங்கள் வர்ணிப்பது எங்களுக்கு இஷ்டமே. ஆனால், அந்த ஸமந்வய ஸூத்ரத்திற்கு ஸித்தமான பொருள்களில் ஶப் தத்திற்கு வ்யுத்பத்தி உண்டு என்பதை ப்ரதிபாதிப்பதிலும் நோக்குண்டு என்று நீங் கள் சொல்லுவது அயுக்தம். ஏனென்றால், ஸித்தமான பொருள்களில் ஶப்தத்திற்கு வ்யுத்பத்தி, முதல் ஸூத்ரத்தாலேயே ஸமர்த்திக்கப்பட்டுவிட்டது. அந்த ஸூத்

ரத்தில் அதை ஸமர்த்திக்காமல் நீங்கள் சொல்லுகிறபடி அர்த்தம் சொன்னால் அந்த ஸூத்ரம் வ்யர்த்தமாகு மென்பதை முன்பே உபபாதகம் செய்தோம். ஸித்தமான பொருளொன்றிலும் ஸப்தத்திற்கு ஸக்தியில்லை யென்று சொல்லும் கக்ஷியை நிரஸித்து ஸப்தத்திற்கு ஸித்தமான பொருளில் ஸக்தியை ஸமர்த்திக்காவிட்டால் ஸித்தமான மற்றப் பொருள்களைக் காட்டிலும் வைலக்ஷண்யம், ஸித்தமான பொருளே விதானம் செய்து பிறகு அநுவாதம் செய்வது, ஸித்தமான பொருளே ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாவது முதலிய விஷயங்களை நிரூபணம் செய்வதற்கு இடமேயில்லாமற்போகுமாதலால் ஜைமாதி ஸூத்ரம் தொடங்கிய மூன்று ஸூத்ரங்கள் கிளம்புவதற்கு ஸித்தமான பொருள்களில் ஸப்தத்திற்கு வ்யுத்பத்தி முன்பே நிரூபிக்கப் பட்டிருக்க வேண்டியது அவஸ்யமாகையாலும், நீங்கள் சொல்லுகிறபடி பின்னால் நான்காவது அதிகரணத்தில் ஸாதிக்கப் போகும் ஸித்தே வ்யுத்பத்தியை யுபஜீவித்து முன்னதிகரணங்கள் கிளம்புகின்றன வென்று சொன்னால் அறிவு ஸஹஜமாய் ஏற்படக் கூடிய க்ரமத்திற்கு அழகாய் ஒவ்வாதாகையாலும், முதல் சூத்ரத்தில் அவஸ்யமாய் அபேக்ஷிக்கப்படும் ஸித்தே வ்யுத்பத்தியை விதிப்பதை விட்டு விட்டு அபேக்ஷிக்கப்படாத அர்த்தத்தை விதிப்பதாகச் சொல்லுவது கூடாதாகையாலும் நீங்கள் வர்ணிக்கும் ஸூத்ர வ்யாக்யானக்ரமம் அழகல்ல. ஆகையால் நான்கு ஸூத்ரங்களுக்கும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரால் ஸாதிக்கப்பட்ட அர்த்தங்களே விளக்குவதில் நோக்கு என்பதுதான் உசிதம்.

ஸமந்வயாதிகரணம்

முற்றிற்று.

கூரகுலாதிபர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸமந்வயாதிகரணச்சுருக்கம்.

இந்த அதிகரணத்தோடு முகவுரை என்கிற பேடிகை முடிகிறது. மூன்று பேடிகைகள் அடங்கிய இந்த முதல் பாதத்தில் முதல் நான்கு ஸூத்ரங்கள் முகவுரை என்னும் முதல் பேடிகை. ப்ரக்ருதமான வேதாந்த மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரத்தின் ஆரம்பத்தை ஆக்ஷேப நிரஸந பூர்வகமாக விளக்கிக் கச்செய்யும் ப்ரயோஜனத்தை யுடையது உபோத்காதம் என்னும் முதல் பேடிகை. வேதாந்த வாக்யங்களைக்கொண்டு ப்ரஹ்மஸ்வரூபாதிகளைப்பற்றி விசாரிக்கக் கோரித் தொடங்கப்படும் இந்த ஸாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதல்ல; கர்மகாண்டத்தைப்போல் வேதாந்த வாக்யங்கள் பயனைக் கொடுக்கும் ஒரு கார்யத்தைச் செய் என்றுவது, நிங்கை விளைவிக்கக்கூடிய தீய செய்கைகளை விலக்கென்றுவது உபதேசிக்காததால் அவை சொல்லும் பொருளில் அவற்றிற்கு ப்ராமாண்யம் இல்லாததால் என்று இப்படி பூர்வ மீமாம்ஸகர் எனப் பெயர் கொண்ட ஓர் பூர்வபக்ஷி செய்யும் ஆக்ஷேபத்தை நிரஸித்து வேதாந்த வாக்யங்கள் பரம ப்ரயோஜனமான ப்ரஹ்மமென்னும் ஆனந்தப்பொருளையும் அதன் ஸ்வபாவம் ஸம்பந்தம் முதலியதையும் விளக்கிக்கொண்டு தாம் சொல்லும் பொருளில் பூர்ணமான தாத்பர்ய ப்ராமாண்யமும் உடையன; ஆகையால் வேதாந்த வாக்யங்களைக்கொண்டு ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றி விசாரிக்கும் இந்த ஸாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்க யோக்யமானதே யென்பதை இந்த ஸமந்வயாதிகரணத்தில் ஸாதிப்பதால் இவ்வதிகரணம் இந்த முகவுரை பேடிகையில் நன்ருய்ச் சேரும். வேதாந்த வாக்யங்களுக்கெல்லாம் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் தாத்பர்யமாக ஒட்டுவதென்னும் ஸமந்வயத்தை இங்கே ஸமர்த்திப்பதால் இந்த ஸமந்வயாத்யாயத்தில் இவ்வதிகரணம் ஸங்கதமென்பது திண்ணம். ஸமந்வயாத்யாயத்தில் ஸமந்வயாதிகரணம் நன்ருய் ஸங்கதமே, ஸமர்விதமே. "இந்த ஜகத்தின் ஜந்மம் ஸ்திதி முதலியவைகள் எதிலிருந்து, எதனால், லித்திக்கின்றனவோ" என்னும் ப்ரஹ்மலக்ஷணத்தைப் பணிக்கும் வேதாந்தவாக்யம் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் தாத்பர்யத்தோடு ப்ராமாண்யமுள்ளதே யென்பதை இங்கே ஸமர்த்திப்பதால் இம் முதல் பாதத்தில் இவ்வதிகரணம் ஸங்கதியுடைத்து. வேதாந்தத்திலுள்ள ஜகத் காரணத்தைப்பற்றிய லக்ஷண வாக்யம் ப்ரஹ்மத்திற்குப் பொருந்தாது என்னும் ஆக்ஷேபங்களைப்

பரிஹரீத்து ப்ரஹ்மத்திற்கு அந்த லக்ஷணம் பொருந்தும் என்று ஸமர்த்திப் பது இந்த முதல் பாதத்தின் கார்யம். இதற்கு முன் அதிகரணமான ஸாஸ்த்ர யோநித்வாதிகரணத்தில் ப்ரஹ்மம் வேதாந்த ஸாஸ்த்ரத்தால் அறி விக்கப்படுவதில் யாதொரு தடையுமில்லை யென்று ஸாதித்தார். ஸாஸ்த்ரம் தவிர மற்றப்ரமாணங்களாலேயே காரணப்பொருள் அறிவிக்கப்படுகிறதென் றும், அதைத் தெரிந்துகொள்ள ஸாஸ்த்ரம் வேண்டாம் என்றும் அபூர்வமல் லாத பொருளை ஸாஸ்த்ரம் அறிவிக்க ஸக்தியற்றது என்றும், அங்கே ஆக்ஷே பங்கள் செய்யப்பட்டு வேறு ப்ரமாணமான அனுமானம் முதலியதால் ப்ரஹ் மம் விளக்கிக்காதென்று காட்டி ஸாஸ்த்ரம் ப்ரஹ்மம் என்ற காரணப் பொருளை அபூர்வமாக அறிவிப்பதால், ஸாஸ்த்ரம் ப்ரஹ்மவிஷயத்தில் ப்ரமா ணமே, ப்ரஹ்மத்தை ஸாஸ்த்ரத்தைக்கொண்டுதான் அறியவேண்டும் என்று ஸாதிக்கப்பட்டது. அங்கே செய்யப்பட்ட தீர்மானத்தின்பேரில் இங்கே மற்றோர் காரணத்தையிட்டு ஆக்ஷேபம் செய்யப்படுகிறது. முன் அதிகர ணத்தோடு இந்த ஸங்கதியை ஆக்ஷேப ஸங்கதி யென்பர். ஒரு பொருளில் வேத வாக்யங்களுக்கு தாத்பர்யம் உண்டோ இல்லையோ வென்று கண்டு பிடிக்க தாத்பர்ய லிங்கங்கள் என்ற சில அடையாளங்கள் உண்டு. மற்றொரு ப்ரமாணத்தாலும் அறிவிக்கப்படாத அபூர்வ விஷயமாயிருப்பது அபூர்வத் வம் என்கிற ஓர் தாத்பர்ய அடையாளம். சொல்லும்பொருள் ப்ரயோஜனம் உடையதாயிருப்பது பலம் என்று பெயரையுடைய மற்றோர் தாத்பர்ய அடை யாளம். முன்னதிகரணத்தில் அபூர்வத்வம் என்னும் அடையாளம் விளக்கப் பட்டது. இங்கே ப்ரயோஜனமுடைமை என்னும் தாத்பர்ய அடையாளம் காட்டப்படுகிறது. இவ்வழியாலும் முன்னதிகரணத்தோடு இவ்வதிகரணம் ஸங்கதம்.

இங்கே ஆக்ஷேபிக்கும் பூர்வபக்ஷி குமாரிலபட்டருடைய பூர்வ மீமாம்ஸா க்ரந்தங்களை யனுசரித்த மீமாம்ஸகர். அவர் ப்ரபஞ்சம் பொய் யல்ல, மெய்யேயென்றும், ஆத்மாக்கள் பல வென்றும் ஒப்புகிறவர். ஆனால் வேதத்திலுள்ள கர்மவிதிகள், கர்ம நிஷேதங்கள் ஆகிய ஆக்ஞா பாகங்கள் தான் தாம் சொல்லும் பொருளில் ஸ்வயமாய், ஸ்வதந்த்ரமாய் முழுக்கருத் தடைய ப்ரமாணமென்றும், ப்ரம்மமென்னும் முன்பேயுள்ள ஒரு வஸ்துப் பொருளைப்பற்றி கதைகள் பேசும் வேதாந்த வாக்யங்கள் ப்ரஹ்ம விஷயத் தில் உட் கருத்துள்ள ப்ரமாணமல்ல வென்றும், இல்லாததைச்சொல்லிக் குழந்தைகளுக்கு ஆசை காட்டி தாத்காலிக இன்பத்தைக்கொடுக்கும் வாக் யங்கள் சொல்ப சந்தோஷத்தைக் கொடுத்தாலும், சொல்லும் பொருளில் ஸத்யப்ரமாணமாக எப்படி ஆகவில்லையோ அப்படியே வேதாந்த வாக்யங்க ளும் சொல்லும் பொருளில் உண்மைக் கருத்தில்லாமலே ஆசை வார்த்தை யாகப் பேசலாமென்றும், வேதங்களில் வேதாந்த பாகங்கள் பயனற்ற ஊஷர பூமியென்றும் வாதிக்கிறார். "அபௌருஷேயமான வேதவாக்யமோ, அல்

லது நம்முடைய லௌகிக வாக்யமோ, ஓர் ப்ரயோஜனமுள்ள கார்யத்தைச் செய்யென்றுவது, தீங்கை விலக்கும் அபாயச்செய்கையைச் செய்யாதே யென்றுவது கட்டளையிட்டால்தான் அதை ஶாஸ்த்ரமென்னும் கட்டளை யென்று சொல்லலாம்." என்று குமாரிலர் ஶ்லோகம். ஶாஸனம் செய்தால் தானே ஶாஸ்த்ரம் எனக் கூடும். பயனுடைய நற்செய்கையின் ப்ரவ்ருத்தியையாவது தீய செய்கையின் நிவ்ருத்தியையாவது பேசும் ஶாஸ்த்ரபாகந்தான் ப்ரயோஜனமுடையதும் ஸ்வயம் ப்ராமாண்யமுடையதுமாகும். நற்செய்கையில் ப்ரவ்ருத்தியைக் கட்டளையிடும் விதிவாக்யங்கள் ஸ்வர்க்காதி ஸுகத்தை யடையும் உபாயத்தை யறிவிக்கின்றன. தீய செய்கைகளை விலக்கும் நிஷேத வாக்யங்கள் துக்கம் அணுகாமைக்கு உபாயத்தை யறிவிக்கின்றன. ஸுகமும் துக்கநிவ்ருத்தியும்தானே ப்ரயோஜனமாகும். கர்மகாண்டத்தில் விதி (சோதனை) யென்றும், மந்த்ரமென்றும், அர்த்தவாதமென்றும், மூன்று பாகங்கள் உண்டு. சோதனை யென்பது இதைச்செய், இதைச்செய்யாதே என்று கட்டளையிடும் வாக்யங்களை உட்கொள்ளும். இந்த வாக்யங்கள் நேராக ப்ரயோஜனமுடைய பொருளை விளக்குவதால் ஸ்வயமாய், ஸ்வதந்த்ரமாய் ப்ராமாண்யமுடையன. விதிக்கப்படும் யாக ஹோமங்களில் தேவதையை யுத்தேசித்து ஹவிஸ்ஸை ஸமர்ப்பிக்கும் போது தேவதாஸ்வரூபத்தை த்யானிக்கவேண்டிய ப்ரகாரத்தை விளக்கிக்கொண்டும், அனுஷ்டிக்கப்படவேண்டிய செய்கையின் ப்ரகாரத்தை ப்ரகாசப்படுத்திக்கொண்டும் மந்த்ரங்கள் விதி வாக்யத்தோடு ஒரே வாக்யமாகச் சேர்ந்து அதற்கு சேஷமாக ப்ரயோஜனமுடையனவாகின்றன. விதிக்கு சேஷமாக (உபகாரமாக) அதோடு அவையும் ஒரே வாக்யமாகி மந்த்ரங்களுக்கு ப்ராமாண்யம். ஸ்வதந்த்ரமாக மந்த்ரங்கள் ஸாமான்யமாய் ப்ரமாணமல்ல. அர்த்தவாதங்கள் விதிக்கும் யாகத்தையோ உத்தேஶ்ய தேவதையையோ புகழ்ந்து பேசும், அல்லது அவரிப்படிச்செய்தார், இவரிப்படிச்செய்தார் என்று கதைகளைப்பேசி விதி வாக்யத்தில் விதிக்கப்படும் செய்கை நல்லதென்று மெச்சுவதையோ விலக்கப்படும் செய்கையை நிந்திப்பதையோ காட்டும். அர்த்தவாதங்கள் பேசும் புகழ்களும் நிந்தைகளும் சொல்லும் கதைகளும் அப்படியே உண்மை யென்று கொள்ளலாகாது. விதி வாக்யம் விதிக்கும் செய்கையைத் துதிப்பதாக மட்டும் பொதுவில் ஒரு கருத்தை மாத்திரம் கொண்டு அது 'நல்லது' 'உயர்ந்தது' என்னும் ஓர் பதப்பொருளை மட்டும் அந்த அர்த்தவாதவாக்யங்களெல்லாம் பெற்று விதி வாக்யத்தோடு ஒரு வாக்யமாகி (பதைகவாக்யமாகி) விதியைத் துதிப்பது என்கிற ஒரு பொருளை மட்டும் வஹித்து கொஞ்சம் ப்ரயோஜனமுடையதாகி விதிக்கு சேஷமாகச் சிறிது மணம் பெறும். விதிக்கட்டளைகளல்லாமல் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றிக் கதைசொல்லும் வேதாந்த வாக்யங்கள் அர்த்தவாத வாக்யங்களே. பூர்வ காண்டத்திலுள்ள அர்த்தவாதங்களைப்போலவே இந்த வேதாந்த அர்த்தவாதங்களுக்கும் சொல்லும் பொருளில் தாத்பர்யமும் ப்ராமாண்யமுமில்லை. கட்டளை ரூப மல்லாததால் ப்ரயோஜனமும் இல்லை. ப்ரத்

யக்ஞம் என்னும் ப்ரமாணம் யாதொரு ப்ரயத்ந மன்னியில் அனுயாஸமாக நமக்குப் பொருள்களைக் காட்டுகிறது. ப்ரத்யக்ஷ அறிவிற்கு யாதொரு ச்ரமம் வேண்டியதில்லையாதலால் அந்த அறிவு ப்ரமாணமாவதற்கு அறிவிக்கப்படும் பொருள் ப்ரயோஜனமுடையதாயிருக்கவேண்டும் என்கிற நிர்பந்தமில்லை. கல்லையும் மண்ணையும் காட்டும் ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரயோஜனமில்லாவிடினும் ப்ரமாணமே. வேதஸாஸ்த்ரத்தை எத்தனையோ ஸ்ரமப்பட்டு நீண்ட காலம் குருகுல வாஸம் செய்து பல கஷ்ட நியமங்களோடு வேதங்களையும் அங்கங்களையும் கசடறக்கற்று அறியவேண்டியிருக்கிறது. அப்படிக் கஷ்டப்பட்டு அறியப்படும் வேதஸாஸ்த்ரம் ப்ரயோஜனமுள்ள பொருளை யறிவிக்கும் இடங்களில்தான் ப்ரமாணமென்று ஒப்பலாம். ஸுகப்ராப்தி தக்க நிவ்ருத்தி என்னும் ப்ரயோஜனங்களை யறிவிக்கும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ரூபமான வேத வாக்யங்கள் ப்ரமாணமாகுமேயல்லாது ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளை யறிவிக்காமல் ப்ரஹ்மமென்னும் ஓர் பொருளைப்பற்றிக் கதைபேசும் அர்த்தவாதங்கள் சொல்லும் பொருளெல்லாம் உண்மையாகாது என்று இப்படி அவர்கள் ஆக்ஷேபம்.

அவர்கள் சொல்லும் ஆக்ஷேப யுக்திகளின் சங்கிலித்தொடர் பின் வருமாறு—வெகுகாலம் கஷ்டப்பட்டு க்ரஹிக்கப்படும் வேத வாக்யங்களான ஸாஸ்த்ரம் ப்ரமாணமாவதற்கு "ப்ரயோஜனமுடைமை" இன்றியமையாதது. ப்ரயோஜனமுடையதாவதற்கு ப்ரவ்ருத்தியையாவது நிவ்ருத்தியையாவது சொல்லும் வாக்யமாக இருக்கவேண்டும். வேதாந்தங்களோ ப்ரஹ்மமென்று ஏதோ முன்பே உள்ளதாகச்சொல்லும் ஸித்தப்பொருளின் ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வபாவத்தையும் பற்றி கர்மகாண்ட அர்த்தவாதங்களைப்போல் கதை சொல்லுகின்றன. ப்ரஹ்மமென்பது ஸாத்யமான ஒரு கார்யமல்ல. அதைச் செய்யவும் முடியாது, விலக்கவும் முடியாது. ஆகையால் அது ப்ரவ்ருத்தியைச் சொல்லும் விதியோடாவது நிவ்ருத்தியைச் சொல்லும் நிஷேதத்தோடாவது வாக்கியப் பொருளாக ஸாக்ஷாத்தாக அன்வயிக்கக் கூடியதல்ல. இதற்கு முன்பு முதல் அதிகரணத்தில் ஸித்தமான ப்ரஹ்மமென்னும் வஸ்துவை ஸுபம் அறிவிக்க ஸக்தியுடைய தென்று நிரூபிக்கப் பட்டது. வேண்டிய மட்டும் அதைப் பேசட்டும், அறிவிக்கட்டும். அதனால் என்ன ப்ரயோஜனம். ஒரு செய்கையைச் செய்தல்லவோ ப்ரயோஜன மடையலாம். முன்பேயுள்ள ஒரு பொருளைப்பற்றிக் கதை கேட்டதால் என்ன ப்ரயோஜனம் ஸித்தித்து விடும். ப்ரஹ்மஸ்வரூப வாக்யங்கள் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ரூப மில்லாததால் அந்த வாக்யங்களுக்கு ஸப்ரயோஜனத்வமில்லை—ஆகையால் சொல்லும் பொருளில் உண்மையான தாத்பர்யமில்லை. ஆகையால் ப்ரஹ்ம விஷயத்தில் ப்ராமாண்ய மில்லை. ஆகையால் ப்ரஹ்ம மென்பது வேதாந்த ஸாஸ்த்ரத்தைக்கொண்டு விரும்பி யறியத்தக்கது என்று சொன்ன ஜிக்ஞாஸ்யத்வம் ஸித்திக்காது. இப்படி வரும் ஆக்ஷேபத்தை இந்த ஸூத்ரம் பரிஹரிக்கிறது.

ஸூத்ரத்தின் பதப்பொருள்— "அது (முன் ப்ரஹ்மத்திற்குச்சொன்ன ஸாஸ்த்ரயோநித்வம்) (ப்ரஹ்மத்திற்கு) உள்ளவே யுள்ளவே யுள்ளது; ஏனெனில் (ப்ரஹ்மம் நன்றாக ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமான ஸர்வோத்க்ருஷ்ட ஆனந்தமாக வேதாந்த வாக்யங்களோடு) (நேர் தாத்பர்யப்பொருளாக) அந்வயிப்பதாலே" தத் என்னும் முதற் பதம் நம் மதத்தில் "முன் ஸூத்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட சாஸ்த்ரயோநித்வம்" என்பதைக் குறிக்கிறது.—"ப்ரஹ்மம் ஸாஸ்த்ர மூலமாய் அறியப்பட யோக்யம்" என்று முன் ஸூத்ரத்தில் ஸாதிக்கப்பட்டது. ஸங்கரபாஷ்யத்தில் இவ்வதிகரணத்தில் முதல் வாக்யம்—"எப்படி ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸாஸ்த்ர ப்ரமாணகத்வம் சொல்லக்கூடும்?" என்று. அதன் வ்யாக்யானமான பாமதியில் 'ப்ரஹ்மத்தின் ஸாஸ்த்ரப்ரமாணகத்வம் முன் ஸூத்ரத்தில் ப்ரதிக்ஞையாக மட்டும் பேசப்பட்டது. அதை இந்த ஸூத்ரத்தால் ஸாதிப்பதற்காகத் தொடங்குகிறார்' என்று முதல் வாக்யம். 'ப்ரதிக்ஞை செய்யப்பட்ட ஸாஸ்த்ர ப்ராமாண்யத்தை இந்த ஸூத்ரத்தால் உபபாதிக்கிறார்' என்று மற்றோர் வ்யாக்யானம். சங்கர பாஷ்யத்தில் இவ்வதிகரணத்தில் ஸித்தாந்தத்தில் முதல் யோஜனை முடியுமிடத்தில் 'ஆகையால் ப்ரஹ்மத்திற்கு சாஸ்த்ர ப்ரமாணகத்வம் ஸித்தம்' என்று நிகமனம். இதனால் "தத்" என்னும் பகூஷ பதம் ஸாஸ்த்ர யோநித்வத்தைக் குறிக்கிறதென்பது ஸ்வரஸப்பொருளென்று தெளிவாகிறது. ஆயினும் அவர்கள் ஸூத்ரத்தின் பொருளுரையில் "தத்" என்பதற்கு 'ப்ரஹ்மம்' என்று பொருளுரைக்கிறார்கள். க்ரியை ரூபமல்லாத ஸித்தப்ரஹ்மம் விதி நிஷேதங்களுக்கு யோக்யமல்லாததால் அதைப்பேசும் வேதாந்த வாக்யங்களுக்குப் பேசும் பொருளில் தாத்பர்யமில்லை, ப்ராமாண்யமில்லை யென்ற ஆக்ஷேபத்தை 'து' என்கிற இரண்டாவது பதம் தள்ளுகிறது—"இல்லை என்பது ஒவ்வாது, ப்ராமாண்யம் உள்ளவே யுள்ளது" என்று அதன் பொருள். "ஸம்" என்பதற்கு 'நன்றாக' என்று பொருள். நன்றாக, அழகாக, நேராக, மற்றொன்றுக்கும் ஸோஷமல்லாமல் ஸ்வதந்த்ரமாக, ஸாக்ஷாத்காக, ப்ரஹ்மம் வேதாந்தவாக்யங்களின் தாத்பர்யப்பொருளாக அந்வயிக்கிறது. என்ன நன்மை? என்ன அழகு? க்ரியா ரூபமான தர்மத்தை விதிக்கும் வாக்யங்களைக் கேட்டபிறகு எத்தனையோ கஷ்டப்பட்டு எத்தனையோ த்ரவ்யம் செலவழித்து யாகத்ரவ்யங்களைச் சேர்த்து நம் ஸ்வரூபத்திற்கு அனுகூலமல்லாத, நஸ்வரமான அல்ப ஸ்வர்க்காதி ஸுகத்தை ப்ரயோஜனமாகப் பெறலாம். வேதாந்த வாக்யங்களோவென்றால், ப்ரஹ்மம் என்னும் ஆனந்தகனப்பொருள் நம் மனதிற்குள்ளேயே கோயில்கொண்டு, நமக்குப் பேரின்பத்தை அளிப்பதற்கே கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு, நம்மை அடைக்கலங்கொண்டு நம் ரக்ஷண பரத்தை ஏற்றுக்கொள்ள நம்முடைய அபேக்ஷையையும் இசைவையும் ப்ரதீக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கிறது என்றும், நிஜத்தமாத்ரத்திலே துக்கங்களைப்போக்கி இன்பத்தைத்தரும் இனிய உதார புருஷனென்றும், தஞ்சமாகிய தந்தை தாயொடு தானுமாய் அவையல்லனுமாவான்

என்றும், காணுமற் போன குழந்தை எப்பொழுது வருவானே, கிடைப்பானே என்று ஆவலுடன் காத்திருக்கும் பிதாவைப் போல் நம் வரவை எதிர்பார்த் திருக்கிறானென்றும், ப்ரஹ்மஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை அறிவிக்கும் வேதாந்த வாக்யங்கள் ப்ரஹ்மத்தை ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமான பரமானந்தப்பொருளாக வும் ஜகத்காரணமான ஜகதீச்வரப் பொருளாகவும் விளக்குகின்றன. அதன் நிஜப்பே ஸுகரூபம். "அவனை ஸ்மரிப்பதில் என்ன ஆயாஸம்? நினைத்த போதே ஸுகத்தை யளிக்குமே," என்றூர் ப்ரஹ்லாதர் தம்முடைய தோழ ரான குழந்தைகளுக்கு. அவரை அர்ச்சிப்பதற்கு த்ரவ்யச்செலவு உண்டோ? "'புரிவது புகை பூவே" "அக்ரீதை: அர்ச்யபாவாத்" என்று அப்பாசு ஸங்க்ரஹமாக ரத்னவளி. விலைக்குவாங்காத பொருள்களைக்கொண்டு பூர்ண மாய் அர்ச்சிக்கலாம். கஷ்டப்பட்டு பட்டினிகள் கிடந்து எத்தனையோ பொருட்செலவுசெய்து யாகத்தைச் செய்து ஸ்வர்க்கம் என்னும் அல்ப ஸுகத்தை யடையும் உபாயத்தை யறிவிக்கும் கர்மகாண்ட வாக்யங்கள் சொல்லும் பொருளில் ஸத்யமான ப்ராமாண்ய முடையன, அவை சிறந்த ப்ரயோஜனத்தை நமக்கு அறிவிக்கின்றன என்று மீமாம்ஸகரான உங்கள் கக்ஷி—மலையைக்கெல்லி எலியைப் பிடிக்கிறீர்கள்—அபாஸ்ரமப்பட்டு எத் தனையோ காலங்கழித்து அல்ப ப்ரயோஜனமே கிடைக்கும். அதுவும் அஸ் திரம், துக்க மிஸ்ரம். "ஸம்பாசலம்," மின்னின்னிலையில. 'பஹுளதுக்கம்' எத்தனையோ கஷ்டத்தால் ஸாத்யம், 'அநர்த்த ஹேது:' கிடைக்கும் ஸுக மும் உண்மையில் அநர்த்தமே யாகும். அல்பமும் அஸ்திரமும் அநர்த்தமு மான ஸுகத்தைக் கஷ்டப்பட்டு அடையும் உபாயத்தை அறிவிக்கும் வேத வாக்யங்களுக்கு ப்ரயோஜனத்தோடு அன்வயமுண்டென்றும், அதனால் சொல் லும் பொருளில் தாத்பர்யமும் ப்ராமாண்யமும் உண்டென்றும் சொல்லு கிறீர்கள். ஞான மாத்ரத்தால் ஸந்துஷ்டமாகி எல்லையற்ற ஆனந்தமான தன்மையை யனுபவித்து ஆனந்திக்கும்படி அருளும் அத்யுதாரமான ஆனந்த மய ப்ரஹ்மத்தை அறிவிக்கும் வாக்யங்கள் ப்ரயோஜன பர்யவஸாயி யல்ல வென்றும், சொல்லும் பொருளில் அந்த வாக்யங்களுக்கு உண்மையான தாத் பர்யம் இல்லை யென்றும் பேசுகிறீர்கள். யாதொரு ச்ரமமும் இல்லாமல் சுல பமாய் அடையக்கூடியதாயும் நினைப்பே ஆனந்தமாயும், அடையவேண்டிய பரம புருஷார்த்தமாயும், ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாயும், வேதாந்த வாக்யங்க ளால் அறிவிக்கப்படும் ப்ரஹ்மம் அந்த வாக்யங்களோடு உட்கருத்தாக அன்வ யிக்காமற் போமோ? "நன்றூய் ப்ரயோஜனமாக அன்வயிக்கிறது" என்று "ஸமன்வயாத்" என்னும் ஹேதுவுக்குப் பொருள். "உன் வீட்டில் நிதி யிருக்கிறது" என்று ஓர் உண்மையான ஆப்தர் சொல்லும் வாக்யம் செய்கை ரூபமல்லாவிடினும் ப்ரயோஜனமுடையதல்லவோ? அதிக ச்ரமப் படாமல் தன் வீட்டிலிருந்தே ஓர் நிதியை அடையும்படி செய்யவில்லையோ? "உனக்கு ஆண்பிள்ளை பிறந்திருக்கிறது" என்று ஒருவர் தெரிவிக்கும் வாக் யம் ப்ரயோஜனமுடையதல்லவோ? இன்பத்தையளிக்காதோ? ப்ரயோ

ஜனத்தைப் பயக்கும் ஓர் பொருளை ஒருவாக்யம் விளக்கினால் அந்த வாக்கியம் ஒரு செய்கையைச் செய்யச் சொல்லாவிடினும், முன்புள்ள விஷயப்பொருளைச் சொன்னலும், அது புருஷார்த்தத்தை பயப்பதே. கொள்ளக் குறைவிலனும், வேண்டிதெல்லாம் தருமவனுமான ஜகத் பிதாவான பொருளை யல்லவோ வேதாந்தவாக்யங்கள் அறிவிக்கின்றன. காட்டில் தவறிப்போன ராஜகுமாரன் வேடுவச்சேரியில் வளர்ந்து பின்பு சில காருணிகர் 'உன் தகப்பனார் சக்ரவர்த்தி; உன்னைக்காணுமல் ஆவலுடன் உன் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்' என்று அவனுக்கு அறிவித்தால் யாதொரு ச்ரமமும் படாமல் அவன் தகப்பனிருக்குமிடம் சென்றவளவிலேயே பிதாவின் ஸகல போகங்களையும் தானும் கூட அனுபவிப்பான். ப்ரஹ்மத்தோடு தனக்கு முன்பே புத்ர ஸம்பந்தம் இருந்தும், அதையறியாமலிருந்தவனுக்கு அந்த ஸம்பந்தத்தையறிவிக்கும் தார்மிகர் வாக்கியத்தினாலேயே அவனுக்கு மஹத்தான ப்ரயோஜனம் ஸித்திக்கிறது. ஸம்பந்தத்தின் அறிவே ஸுகத்தைக் கொடுத்து அனாயாஸமாக இருவரின் பிரியமான இன்பச் சேர்க்கைக்கு ஸாதனமும் ஆகிறது.

ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் முதலில் மீமாம்ஸகர் பூர்வ பக்ஷத்தை சுருக்கமாகக் காட்டி அதற்கு ஸித்தாந்தி சொல்லும் பரிஹாரத்தையும் சுருக்கமாகக் காட்டப்பட்டது. ஸூத்ரத்தின் பொருளையும் முதலில் ஸாதிக்கப்பட்டது. மேலே மீமாம்ஸகர் பூர்வபக்ஷத்தை மறுபடியும் விஸ்தரித்து ஓரோர் வாதமாகப் பல வாதங்களைக் காட்டி கடைசியில் மீமாம்ஸகரைக்கொண்டு அவர் பூர்வபக்ஷத்தைப் பேசச்செய்து அதன்பேரில் ஸித்தாந்தத்தை மறுபடியும் ஸாதித்து அதிகரணத்தைப் பூர்த்தி செய்யப்படுகிறது. மேலே பலவாதங்கள் வரப்போவதால் அதிகரணார்த்தம் நெஞ்சில் முதலிலேயே தெளிவதற்காக இவ் வதிகரணத்தில் மீமாம்ஸகர் பூர்வபக்ஷத்தையும் ஸித்தாந்தத்தையும் முதலிலேயே ஒருதரம் சுருக்கமாகக் காட்டப்பட்டது.

இங்கேயுள்ள வாதக்ரமங்களைப் பத்து வாதபாகங்களாகப் பிரிக்கலாம்:—

(i) (முதல் வாதம்) மீமாம்ஸகர் பூர்வபக்ஷம். ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ரூபமல்லாததால் விஷயப்பொருளான ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் வேதாந்தங்களுக்கு தாத்பர்யமில்லை, ப்ராமாண்யமில்லை என்று தீர்மானம் பேசப்படுகிறது.

(ii) நிஷ்ப்ரபஞ்சீகரண நியோகவாதம். ஓர் செய்கையைச் செய்யும்படி சொன்னல்தான் வேதாந்தங்களுக்கு ப்ரஹ்மஸ்வரூப விஷயத்தில் ப்ராமாண்யம் கொள்ளலாம் என்று மீமாம்ஸகர் சொல்லும் பூர்வபக்ஷக் கக்ஷியை ஒப்புக்கொண்டு வேதாந்தங்கள் ப்ரஹ்மவிஷயமான ஓர் செய்கையைக் கட்டளை யிடுகின்றன; ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர மற்ற ப்ரபஞ்சம் முழுவதையும் இல்லை யென்ற நிணைப்பின் த்யானத்தை நீண்டகாலம் செய்து ப்ரபஞ்சத்தை சூன்யமாக்கும்படி வேதாந்தங்கள் ஓர் விதிக் கட்டளையிடுகிறதாகப் பொருள் கொள்

ளுகிறோம்; அக்கட்டளைப்படி த்யானம் (பாவனை) செய்துகொண்டேவந்தால் ப்ரபஞ்சம் தொலைந்து ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தோடு ஒன்றுகி ஸாஸ்வதமான பரிபூர்ணானந்தத்தையடையலாம். இந்தவாதி அத்வைதிகளைப்போல ஜகத்து பொய்யென்றும், ப்ரஹ்மம் ஒன்றே ஸத்யமென்றும், ப்ரஹ்மமாகவே ஆவதுதான் முடிவு என்றும் சுருதி சொல்லுகிறவர். இவரைப் பழைய மாயாவாதிகளில் ஒருவர் என்று சொல்லுவர். மீமாம்ஸகர் விதிவாக்யமாய் இருந்தால்தான் வேத வாக்யங்களுக்கு ப்ராமாண்யம் ஏற்படும் என்று சொல்லும் சுருதியை ஒப்புக் கொண்டு ப்ரபஞ்சத்தை நிஷ்ப்ரபஞ்சமாய்ச் செய்யவேண்டும் என்று ஓர் விதியை வேதாந்தங்களிலிருந்து ஏற்படுத்திக்கொண்டு அந்த வழியாக அத்விதிய ப்ரஹ்மவிஷயத்தில் வேதாந்தங்களுக்கு தாதபர்யத்தையும் ப்ராமாண்யத்தையும் ஸ்தாபித்திருக்கிறார்கள்.

(iii) நிஷ்ப்ரபஞ்சீகரண நியோகவாதத்தை மீமாம்ஸகர் எதிர்த்து அதை நிரஸிக்கிறார்.

(iv) அதற்குமேல் த்யானநியோகவாதி என்னும் மற்றோர் பழைய மாயாவாதியின் வாதம் கிளம்புகிறது: அவரும் ப்ரபஞ்சம் பொய்யென்றும், ப்ரஹ்மம் ஒன்றே ஸத்யமென்றும் சொல்லுகிறார். ஆனால் அவர் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ரூபமல்லாவிடில் வேதவாக்யங்கள் ஸ்வதந்த்ரமாக ப்ரமாணமாக மாட்டா என்பதை ஒப்புக்கொண்டு ப்ரஹ்மத்யானத்தை வேதாந்தங்கள் விதித்துக் கட்டளையிடுகின்றனவென்றும், அந்த த்யானவிதியை அனுஷ்டித்து அதனால் உண்டாகும் அத்ருஷ்டபக்தியால் பந்தங்கள் தொலைந்து மோக்ஷம் வித்திக்கும் என்கிறார்கள். ஸங்கர பாஷ்யத்தில் மூன்றுவது அத்யாயத்தில் உபயலிங்காதிகரணத்தில் நிஷ்ப்ரபஞ்சீகரண நியோகவாதத்தை விஸ்தாரமாகக் காட்டி, அதை நிரஸித்துளது. த்யானநியோகவாதத்தை இந்த ஸமன்வயாதிகரணத்தில் ஓர் பூர்வபக்ஷமாக விஸ்தாரமாகக் காட்டி, அதைப் பரிஹரித்துத் தம்முடைய அத்வைத பக்ஷத்தை ஸ்தாபித்திருக்கிறார். வேதாந்தங்கள் முக்தமான பரப்ரஹ்மத்தின் த்யானத்தை விதிப்பதாக அத்வைதத்தில் ஒப்புகிறதில்லை. விதியை ஒப்புக்கொண்டால் அந்த விதியை அனுஷ்டிப்பதால் ஓர் அத்ருஷ்ட பக்தி உண்டாவதை ஒப்புக்கொண்டே தீரவேண்டும். அத்ருஷ்ட பக்தியை ஒப்புக்கொண்டால் அதனால் நீங்கும் பந்தமாகிய ப்ரபஞ்சம் ஸத்யமென்று ஏற்பட்டுவிடும். ஸேது தர்ஸனத்தால் பாபம் தொலைவது அத்ருஷ்ட பக்தியாலே. அத்ருஷ்ட பக்தியால் தொலையும் பாபங்கள் மித்யையல்ல தத்வ ஜ்ஞானத்தால் மட்டும் தொலைவதாயிருந்தால், ப்ரபஞ்சம் பழுதைப் பாம்பைப்போலே பொய்யாகலாம். அத்ருஷ்டத்தை ஒப்புக்கொண்டால் அதனால் தொலையும் ஸம்ஸாரம் பொய்யாகாமல் ஸத்யமாகுமேயன்று பயந்து அவர்கள் ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானத்தைப் பற்றி விதியை ஒப்புகிறதில்லை. ஸங்கர பாஷ்யத்தில் இவ்வதிகரணத்தில் ஸ்தங்களுக்கு ஸித்தப் பொருளை ஸ்வதந்த்ரமாய்க் காட்டும் பக்தியில்லை என்று ப்ரபாகர

மீமாம்ஸகர் ஆக்ஷேபிப்பதையும் பூர்வபக்ஷமாகக் காட்டி அதைப் பரிஹரிக்கப்பட்டுளது. ஸித்தப் பொருளின் ஸத்தங்களுக்கு வ்யூத்பத்தியை ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் முதல் அதிகரணத்திலேயே ஸமர்த்திக்கப்பட்டுளது. ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ரூபமல்லாத வேத வாக்யங்களுக்கு ப்ரயோஜனமில்லை யென்றும், அதனால் அந்த வாக்யங்களுக்கு அவை சொல்லும் பொருளில் தாத்பர்யமும் ப்ராமாண்யமும் இல்லையென்றும், அந்த பாஷ்யத்தில் இவ்வதிகரணத்தில் விஸ்தாரமாகக் காட்டப்பட்டுப் பரிஹரிக்கப்பட்டது. மீமாம்ஸகருடைய அந்த பூர்வபக்ஷத்தைப் பற்றிய ஆக்ஷேபங்களும், ஸமாதானங்களும் அனேகமாய் இரண்டு பாஷ்யங்களிலும் ஏக ரூபம். த்யானநியோகவாதியின் வாதம் ஸ்ரீசங்கருடைய அத்வைத வாதத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததென்றும், அவர்கள் யுக்திகள் பேரில் ஸங்கர பாஷ்யத்தில் கூறப்பட்ட யுக்திகள் ஸாரமல்லவென்றும் திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் த்யானநியோக வாதத்தை முதலில் உபன்யஸித்து அதற்குமேல் ஸங்கர பாஷ்யத்தில் கூறிய அத்வைத யுக்திகளைக்கொண்டு ஆக்ஷேபங்களைக் காட்டி அந்த ஆக்ஷேபங்களை த்யானநியோகவாதியைக் கொண்டு பரிஹரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ப்ரஹ்ம த்யானத்தை விதிக்கும் வேதாந்த வாக்யங்களுக்கு ப்ரஹ்ம விஷயத்தில் தாத்பர்யமும் ப்ராமாண்யமும் உண்டென்று த்யானநியோகவாதி ஸாதிப்பது 4-வது வாத பாகம்.

(v) த்யானநியோகவாதி பக்ஷத்தின் பேரில் இவ்வதிகரணத்தில் ஸங்கர பாஷ்யத்தில் கூறப்பட்ட அத்வைத யுக்திகளைக்கொண்டு ஆக்ஷேபித்து அத்வைதத்தைத் தீர்மானிப்பது 5-வது வாத பாகம்.

(vi) த்யாநநியோகவாதியின் பேரில் ஸங்கர பாஷ்யத்தில் கூறப்பட்ட ஆக்ஷேபங்களைப் பரிஹரித்து நவீனமான அத்வைதத்தை நிரஸிப்பது 6-வது வாத பாகம்.

(vii) பேதாபேதவாதி தன்னுடைய வாதத்தைப் பேசுகிறார். பாஸ்கரும் யாதவப்ரகாஸரும் பேதாபேதவாதிகள்.

(viii) அவர்கள் பேதாபேதவாதத்தை த்யாநநியோகவாதி நிரஸித்துத் தம் வாதத்தைத் தீர்மானிக்கிறார்.

(ix) த்யாநநியோகவாதத்தை இந்த அதிகரணத்தின் பூர்வபக்ஷியாகிய மீமாம்ஸகர் நிரஸித்துத் தம்முடைய பூர்வபக்ஷத்தைத் தீர்மானிக்கிறார்.

(x) மீமாம்ஸகர் பூர்வபக்ஷத்தை நிரஸித்து ஸித்தாந்தம் ஸ்தாபிக்கப்படுகிறது.

இங்கே வாதிக்கும் பூர்வபக்ஷிகள் 5 பேர்:—(1) பூர்வ மீமாம்ஸகர், (2) நிஷ்ப்ரபஞ்சீகரணநியோகவாதி, (3) த்யானநியோகவாதி, (4) நவீன அத்வைதவாதி, ஆதாவது ஸ்ரீஸங்கரர் அத்வைதம், (5) பேதாபேதவாதி. யாதவ ப்ரகாஸர், பாஸ்கரர் ஆகிய இருவரும் பேதாபேதவாதிகள். இருவர் வாதத்தையும் சேர்த்து ஒரு வாதமாக பேதாபேதவாதம் இங்கே உபன்யஸிக்கப்பட்டது.

I. இவ்வதிகரணத்தின் பிரதான பூர்வபக்ஷியாகிய பூர்வ மீமாம்ஸகருடைய மேல் கக்ஷி. முன்பு ஸித்தாந்தி உரைத்த பரிஹாரத்தையும் ஆக்ஷேபித்து அதற்கு மேல் கக்ஷி சொல்லுகிறார். முன்பு ஸித்தாந்தி ஒரு கக்ஷி சொன்னார். அதாவது— "ப்ரயோஜனமுள்ளதைத்தான் ப்ரமாணம் அறிவிக்கவேண்டுமென்று நிர்பந்தமில்லை. 'ப்ரயோஜனமுடைமை' ப்ரமாண்யத்திற்கு இன்றியமையாததல்ல. நமக்கு ப்ரயோஜனமற்றதும் ப்ரதிகூலமுமான தூர்கந்தம் முதலியதையும் ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணம் அறிவிக்கிறதே; கல்லோலமும் மண்ணையும் காட்டும் ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணம் ப்ரயோஜனமான பொருளைக் காட்டாவிடினும் ப்ரமாணந்தானே. ஸப்தமென்னும் ப்ரமாணம் எதை அபூர்வமாக உரைக்கிறதோ, உரைக்கப்படும் அப்பொருள் ப்ரயோஜனமுள்ளதல்லாவிடினும் அதை உரைக்கும் ஸப்தம் அது விஷயத்தில் ஏன் ப்ரமாணமாகாது? மற்ற ப்ரமாணங்களால் அறியாததை அறிவித்தால்தான் ஸப்தம் ப்ரமாணமாகும் என்பதை ஒப்புகிறோம். ப்ரஹ்மம் மற்ற ப்ரமாணங்களால் அறியக்கூடியதல்லவென்று முன்பே காட்டினோம். ஆகையால் ப்ரஹ்மம் நீங்கள் சொல்லுகிறபடி ப்ரயோஜனமற்றதாயினும் அதைத் தெரிவிக்கும் ஸாஸ்த்ர வாக்யம் ஏன் ப்ரமாணமாகக்கூடாது?" ஸித்தாந்தியின் இந்தக் கக்ஷியின் பேரில் பூர்வ மீமாம்ஸகர் சொன்ன பதிலாவது—"ப்ரத்யக்ஷ அறிவு நாம் ப்ரமப்படாமல், தானே யுண்டாகிறது, வேண்டாமென்றாலும் நிர்பந்தமாய் உண்டாகிறது. ஸாஸ்த்ரத்தை எத்தனையோ கஷ்டப்பட்டுத்தானே அறியவேண்டியிருக்கிறது. ப்ரயோஜனமில்லாததைக் கஷ்டப்பட்டு அறிவரோ. ப்ரயோஜனமுள்ள ஒரு பொருளைத் தெரிவித்தால்தான் ஸாஸ்த்ரத்தை அதன் விஷயத்தில் ப்ரமாணமென்று ஒப்பக்கூடும்." பூர்வ மீமாம்ஸகரின் இந்தக் கக்ஷியை ஸித்தாந்தி ஒப்புக்கொண்டார். அப்படி ஒப்புக்கொண்டதை ஆகாரமாக வைத்துக்கொண்டு அதற்கு மேல் பூர்வ மீமாம்ஸகர் கக்ஷி சொல்லுகிறார். ப்ரயோஜனத்தைக் கொடுக்கும் ஒரு காரியத்தைச் செய் என்றாலது தீங்கை விளைவிக்கும் ஒரு காரியத்தைச் செய்யாதே என்றாலது அறிவிக்கும் வாக்யங்கள்தான் ஸ்வயமாக ப்ரயோஜனமுடையனவாகும். ஸ்வர்க்கத்தைக் கொடுக்கும் ப்ரயோஜனமுள்ள யாகமென்னும் ஒரு காரியத்தை ஒரு வேத வாக்கியம் கட்டளையிட்டால் அக்கட்டளைக்கு ஸௌகர்யமாக அந்த யாகமென்னும் செய்கையை நிறைவேற்ற அவசியம் வேண்டிய தான்யம் பசு முதலிய யாக த்ரவ்யங்களையும் யாக ஹோமத்திற்கு உத்தேச்யமான ஹோம தேவதையையும் அவையெல்லாம் முன்பேயுள்ள ஸித்தப் பொருளாக இருந்தாலும் யாக விதிக்கு ஸௌகர்யமாக (உபயோகமாக) அப்பொருள்களை வேத வாக்யங்கள் அறிவிக்கலாம். அப்படி யாகவிதிகளுக்கு ஸௌகர்யமாக ப்ரஹ்மத்தை ஸாஸ்த்ரம் அறிவிப்பது உங்களுக்கு இஷ்டமில்லை. ஸ்வயமாக மற்றொன்றுக்கு ஸௌகர்யமில்லாமல் ப்ரஹ்மத்தை ஸாஸ்த்ரம் அறிவிக்கவேண்டுமென்று நீங்கள் ஆசைப்படுகிறீர்கள். வேதத்தில் தேவதைகளைப் பற்றி கதைகள் சொல்லும் பாகங்கள் அர்த்த வாதங்கள். உபநிஷத்துக்களும் ப்ரஹ்மமென்னும் ஓர் தேவதை

யைப் பற்றி கதை சொல்லும் அர்த்தவாதங்களே. அர்த்தவாதங்கள் விதிக் கட்டளைகளில் நமக்கு ருசி உண்டாவதற்காக அவ்விதி காரியத்தையோ அதற்கு ஸம்பந்தப்பட்ட தேவதையையோ ஸ்தோத்ரம் செய்து அது நல்ல தென்று புகழ்ச்சியை மட்டும் காட்டும். அர்த்தவாத வாக்யங்கள் சொல் லும் ஸ்தோத்ரப் பொருள்களெல்லாம் உண்மையென்பதில்லை. விதிக்கப் பட்ட செய்கையில் ருசியை உண்டாக்க, இல்லாததையெல்லாம் சொல்லித் தருவதுண்டு. அர்த்தவாத வாக்யங்களுக்கு அவை சொல்லும் பொருள் களிலெல்லாம் உண்மையான ப்ராமாண்யம் இல்லையென்று முன்பே பூர்வ மீமாம்ஸையில் அர்த்தவாதாதிகரணத்தில் நிர்மானிக்கப்பட்டது. ஒரு ஸந் தோஷ ஸமாசாரத்தைச் சொல்லும்பொழுது அந்த ஸமாசாரத்தைப் பற்றி ஏற்படும் அறிவுதானே இன்பமாயிருக்கிறது. ஸமாசாரம் பொய்யானாலும் அந்தப் பொய்யைத் கேட்டதினால் உண்டாகும் அறிவும் தத்காலத்திற்கு இன்பமாக இருக்குமே. இன்பமான அறிவு ஏற்படுவதனால் உள்ள ப்ரயோஜ னத்தால், பொய்யைச் சொல்லும் வாக்யம் ப்ரமாணமாய் விடுமோ! முன்பே உள்ளதான ஒரு பொருளைப் பற்றிச் சொல்லும் கதை கேட்கையில் இன்பமா யிருந்தாலும், அது உண்மையாயிருக்கவேண்டுமென்று நிர்பந்தமில்லை. ஸ்வர்க் கம் முதலிய பலன்களைக் கொடுக்கும் காரியங்களைச் செய்யும்படி விதித்தால் அந்த விதியை அனுஷ்டிப்பதால் ப்ரயோஜனம் வருவது நிச்சயம். இன்ப மாகச் சொல்லும் கதைகளான வாக்யங்கள் தத்காலம் இன்பமென்னும் ப்ர யோஜனத்தைக் கொடுத்தாலும் சொல்லும் கதையெல்லாம் உண்மையாயிருக் கவேண்டுமென்கிற நிர்பந்தமில்லை. குழந்தைகளை ஏமாற்றி ஆசை காட்டுவ தற்காக உண்மையல்லாத சங்கதிகளையும் சொல்லி இன்பமென்னும் ப்ரயோஜ னத்தை யுண்டாக்கிவிடலாம். ஆகையால் ப்ரயோஜனத்தைக் கொஞ்சம் கொடுப்பதனால் மட்டும் விதித்தப் பொருளைப் பற்றி இன்பமாய்ப் பேசும் வாக் யங்கள் ப்ரமாணமாகமாட்டாது. ப்ரவ்ருத்தியைச் சொல்லும் வாக்யங்களோ வென்றால் ப்ரயோஜனமுள்ள ஒரு காரியத்தைச் செய்து அதனால் அத்ருஷ்டத் தை ஸம்பாதித்துக் கொடுத்து ஸ்வர்க்கம் முதலிய பலன்களை அடையச் செய் யும். ஆகையால் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ரூபமல்லாத வேதாந்த வாக்யங்கள் அவை சொல்லும் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபாதி விஷயங்களில் உண்மையான ப்ரமாண மாகமாட்டா. ஆகையால் விதிகளல்லாத வேதாந்த வாக்யங்களைக் கொண்டு ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபாதிகளை உண்மையாக அறிவதாக நினைத்து இந்த வேதாந்த வாக்யப் பொருள் விசார ஸாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதல்ல.

II. நிஷ்ப்ரபஞ்சீகரண நியோக வாதம்:— இந்த வாதி ஓர் அத்வைத வேதாந்தி. ஜகன் மாயா வாதம் (பழைய மாயா வாதம்) என்று இரண்டு வாதங்கள் உண்டு. அதில் ஒன்று இந்த நிஷ்ப்ரபஞ்சீகரண நியோக வாதம். இதை கௌட மீமாம்ஸகர் வாதம் என்பர். ஸாலிகாநாதர் என்பவர் இயற்றிய 'ப்ரகரண பஞ்சிகை' முதலிய க்ரந்தங்களில் இந்த வாதம் ஆஸ்ரயிக்கப்பட்டி

ருக்கிறதென்பர். மற்றொரு பழைய மாயா வாதம் த்யானநியோகவாதம் எனப்படும். அந்த வாதத்தை மண்டனமிஸ்ரர் தம் க்ரந்தங்களில் விளக்கியிருக்கிறார். இவ்விரண்டு வாதிகளும் ஓர் செய்கையை விதித்தால்தான் வேதாந்த வாக்யங்கள் சொல்லும் விஷயத்தின் ப்ராமாண்யம் ஸ்வயமாக ஏற்படக்கூடும் என்று மீமாம்ஸகர் சொல்லும் நிர்பந்தத்தை ஒப்புக்கொண்டு வேதாந்தங்கள் ப்ரஹ்ம விஷயத்தில் ஓரோர் விதமாய் விதிகளைப் பேசுகின்றதென்று காட்டி அந்த வகையில் வேதாந்தங்களுக்கு ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபாதி விஷயங்களில் ப்ராமாண்யத்தை ஸாதிக்கிறார்கள். நிஷ்ப்ரபஞ்சீகரண நியோக வாதத்தை ஸ்ரீ ஸங்கரர் தம் பாஷ்யத்தில் உபயலிங்காதிகரணத்தில் விரிவாக உபன்யஸித்து நிராகரித்திருக்கிறார். ஸ்ரீ பாஷ்யாதி ஸித்தாந்த க்ரந்தங்களிலும் அந்த வாதத்தை நிரஸிக்கும் ப்ரகாரம் ஸ்ரீ ஸங்கர பாஷ்யத்தின் க்ரமத்தைப் போன்றதே. தத்வமுக்தாகலாபத்திலும், ஸர்வார்த்த ஸித்தியிலும் மற்ற க்ரந்தங்களிலும் பின் வருமாறு இந்த வாதம் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டது. "ஆகாயத்தில் விசித்ர வர்ணங்களான மாட மாளிகைகளும் நகரங்களும் வெறுந் தோற்றமாகத் தோன்றுவதுண்டு. ஆகாயம் அந்த வெறுந் தோற்றமான கந்தர்வ நகரங்களோடு கூடியது (அவற்றோடு ஸத்விதீயம்) என்று காணுகிறவு ஏற்படுவதுபோல வெறுந் தோற்றமான நம் புத்திமாத்ர கல்பித ப்ரபஞ்சமாகிய இரண்டாவது பொருளோடு கூடியதாக ஆகாயம்போல எங்கும் பரந்ததும் உருவமற்றதுமான ப்ரஹ்மம் தோன்றுகிறது. ப்ரபஞ்சத்தோடு ஸத்விதீயமாகத் தோன்றும் ப்ரஹ்மத்தை, ப்ரபஞ்சமென்னும் தோற்றத்தைத் தள்ளி, நிஷ்ப்ரபஞ்சமாக (ப்ரபஞ்சமற்றதாக)ச் செய்," என்று வேதாந்தங்கள் மொத்தமாகச் சேர்ந்து ஓர் விதியை நமக்கு அறிவிப்பதாகப் பொருள் கொள்ளுகிறோம். ப்ரஹ்மத்தை ப்ரபஞ்ச சூன்யமாகச் செய்யவேண்டும் என்னும் இந்த அறிவை ஓயாமல் பாவனை செய்து ஆவ்ருத்தி செய்துகொண்டே வந்தால் ப்ரபஞ்சத்தின் தோற்றம் மெள்ளமெள்ள அகன்று கடைசியில் அடியோடுநசித்து ப்ரபஞ்சமற்றதாக அத்விதீயமாக ப்ரஹ்ம ஸ்திதி ஸித்திக்கும். வேதாந்தங்கள் உபதேசிக்கும் இந்த விதியை நாம் ஸர்வ காலமும் பாவனை செய்து அனுஷ்டித்துக்கொண்டே வந்தால் அந்த விதியை அனுஷ்டிப்பதால் ஓர் அத்ருஷ்ட மூண்டாகிஅந்த அத்ருஷ்டத்தின் சக்தியால் ப்ரபஞ்சம் அடியோடு தொலைந்து அத்விதீய ப்ரஹ்மமாயிருப்பது என்னும் மோக்ஷ ஸ்திதி ஸித்திக்கும். "ப்ரபஞ்சத்தோடு கூடியதாகத் தோன்றும் ப்ரஹ்மத்தை ப்ரபஞ்சமற்றதாக (ப்ரபஞ்ச சூன்ய கேவல ப்ரஹ்மமாக)ச் செய்" என்கிற விதியை வேதாந்தங்களிலிருந்து கல்பிக்கும் வழியைக் காட்டுகிறார்கள். அப்படி ஸாக்ஷாத்தாக ஒரு விதி வேதாந்தங்களில் காணப்படாவிட்டாலும், "த்ருஷ்டியைக் காட்டிலும் வேறான த்ருஷ்டா என்பவனைப் பாராதே. அறிவைக் காட்டிலும் வேறான அறிகிறவனை நினையாதே" என்ற வேதாந்த வாக்யத்திற்கு நிஷ்ப்ரபஞ்சீகரண விதியில் தாத்பர்யம் கொள்ளவேணும். "அறிவு ஒன்றுதான் ஸத்யம், மற்றதெல்லாம் அஸத்யம்" என்கிறார் ஸ்ரீ பராசரர். அறிவு ஸ்வரூபமான ப்ரஹ்

மத்தைக் காட்டிலும் வேறொன்றையும் பாராதே என்று இந்த க்ரியா ரூபவாக்யத்திற்குப் பொருள். "அறிவு ஸ்வரூபமாக ப்ரஹ்மத்தைப் பார்; அறிவைத் தவிர வேறான அறிகிறவன் என்னும் ஜ்ஞாதாவையும், அறியப்படும் ப்ரபஞ்சத்தையும் பாராமல் சூன்யமாக்கு" என்று இந்த வேதாந்த வாக்யத்திற்குப் பொருள் சொல்லுகிறார்கள். "நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந" (இங்கே பேதம் ஒன்றுமில்லை); "நேதி நேதி" (இது இல்லை இது இல்லை) முதலிய ப்ரபஞ்ச நிஷேத ச்ருதிகளிலிருந்தும் இப்படி ப்ரபஞ்சத்தை இல்லாமற் செய்யும் நிஷ்ப்ரபஞ்சீகரணக் கட்டளையைக் கொள்ளுகிறோம் என்கிறார்கள். நியோகம் என பதற்கு இரண்டு பொருள் உண்டு. கட்டளை செய்யும் விதி ஒன்று. அச் செய்கையை அனுஷ்டிப்பதால் உண்டாகும் அபூர்வம், அத்ருஷ்டம் என்னும் (பலம் கொடுக்கும்) சக்தி இரண்டு. இவ்விரண்டு அர்த்தங்களிலும் இந்த சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்படுகிறது. ஸந்தர்ப்பத்திற்குத் தக்கபடி இவ்விரண்டு பொருள்களில் ஒன்றை இந்த சப்தத்தின் பொருளாகக் கொள்ளவேணும். நியோகமென்னும் விதிக் கட்டளைக்கு ஐந்து அம்சங்கள் உண்டு. ஓர் கட்டளை வாக்யத்தை யறிந்ததும் நான் இதில் சொல்லும் ஓர் ப்ரயோஜனத்தையுத்தேசித்து இந்தச் செய்கையைச் சொல்லும்படி ஏவப்படுகிறேன் என்று புத்தியுண்டாகும் ஓர் ப்ரயோஜனத்தை யுத்தேசித்து ஓர் கருமத்தை ஏவுவது நியோகம். யாகம் செய்யக் கடவன் என்று கேட்டவுடன் முதலில் எனக்கு ஒரு உத்திரவு உண்டாகிறது என்று ஓர் அறிவு உண்டாகும். நியோஜ்யனை (கட்டளையிடப்படுகிற) ஒருவனைக் குறித்து நியோகம் ஏற்படும். நியோகம் பிறக்கையிலேயே நியோஜ்யனும் அதற்கு அபேக்ஷிதனாக இருக்கவேணும். க்ரியை என்கிற செய்கையும், கர்த்தாவென்னும் செய்பவனும் பின்னல்தான் ஏற்படுகிறார்கள். முதலில் நியோகத்திற்கும் புருஷனுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் நியோஜ்ய ஸம்பந்தந்தான். அதை 'ப்ரைஷ ப்ரைஷ்ய' ஸம்பந்தம் என்பர். யஜமானன் உத்திரவு செய்கிறார், நான் இப்படி ஏவப்படுகிறேன் என்கிற அறிவு முதலில் உண்டாவது. பிறகு அந்தச் செய்கையைச் செய்யும்போது அவனே கர்த்தாவாகிறான். ஏவப்படுகிறவன் முதலில் நியோஜ்யன்; பின்பு கர்த்தா; பின்பு பலத்தை யனுபவிப்பவன். ஆக ஒருவனுக்கே மூன்று அவஸ்தைகளில் மூன்று பெயர்கள். நியோகமென்னும் விதிக் கட்டளைக்கு ஐந்து அங்கங்கள் வேண்டும்:—

(i) எந்தவ்யாபாரத்தில் (விஷயத்தில்) ஏவப்படுகிறான் என்கிற அபேக்ஷையால் கட்டளையிடப்படும் செய்கை அந்தக்கட்டளை யென்னும் நியோகத்திற்கு விஷயம். இது ஓர் அங்கம். யாகம் முதலிய செய்கைகள் நியோகத்திற்கு விஷயம். நியோகத்திற்கு விஷயமான யாகம் முதலிய செய்கை பலத்தை உண்டுபண்ணுவதற்கு ஸாதனமாவதால் அந்த முறையில் அதுவே காரணமும் ஆகும்.

(ii) எவன் கட்டளையிடப்படுகிறான்; யாரைக்குறித்து இந்தக் கட்டளை; என்று அபேக்ஷை வரும். இந்தக் கட்டளையைச் செய்யும்படி ஏவப்படுகிறவன் நியோஜ்யன்.

(iii) கட்டளையிடப்படுகிறவனுக்கு என்ன விசேஷணங்கள் இருக்க வேணும். இன்ன விசேஷணங்களையுடையவன் இந்த விதிக்கு அதிகாரி என்று கூட்டவேண்டும். ஸ்வர்க்கத்தை விரும்புகிறவன் ஓர் யாகத்தைச் செய்யக்கடவன் என்றால் அந்த ஸ்வர்க்கத்தில் விருப்பமுள்ளவனும் யாகத்தைச் செய்யவேண்டியதற்கு தகுந்த க்ருஹஸ்தனை முதலிய யோக்யதைகளும் அதிகாரமாகும். அதிகாரத்துக்கு வேண்டிய நியோஜ்ய விசேஷணங்கள் ஓர் அங்கம். அடைய ஆசைப்படும் பலம் இந்த நியோஜ்ய விசேஷணங்களில் சேரும்.

(iv) யாகத்தைச் செய்யவேண்டிய முறைகள் 'செய்யும்முறை' என்ற 'இதிகர்த்தவ்யதை யாகும்'.

(v) கட்டளையிடப்படும் செய்கையை (நியோகத்தை) அனுஷ்டிக்கிறவன் ப்ரயோக்தா (கர்த்தா) எனப்படுவன். நியோஜ்யனுக்கே இது ஒரு அவஸ்தை. ப்ரஹ்மம் குணமற்றது என்றும், ப்ரபஞ்சமாகிய இரண்டாவது பொருளற்றது என்றும் சொல்லுகிற ச்ருதிகள் ப்ரபஞ்சத்தை சூன்யமாக பாவனைசெய்து தொலைக்கும்படி செய்து அப்ரபஞ்சம் அடியோடு தோன்றுமல் செய்வதை நமக்கு மோக்ஷோபாயமாக அறிவிக்கின்றதென்றும், ப்ரஹ்மத்திற்கு குணங்களையும் விபூதிகளையும் சொல்லும் வாக்யங்களையெல்லாம், குணங்களையும் த்வைதத்தையும் நிஷேதிக்கும் வாக்யங்களோடு, ஒரே வாக்யமாகச் செய்து குணங்களையும் விபூதிகளையும் பாதித்து ப்ரபஞ்சத்தை சூன்யம் செய்வதை, ப்ரபஞ்சமற்ற கேவலப்ரஹ்மமாக நிற்கும் நிலையாகிய மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாக எல்லா வேதாந்தங்களும் சேர்ந்து ஒரே வாக்யமாக விதிக்கின்றன என்று இந்த வாதியின் கொள்கை. "மனோமயன் ப்ராண சரீரன் ப்ரஹ்மம்" என்றவிடத்தில் 'மனோமயன்' என்பதற்கு மனம் ஒன்றை மட்டும் உபாதியாய் உடையது, மற்றோர் உபாதியும் இல்லாதது என்று பொருள். ப்ராண சரீரம் என்பதற்கு ப்ராணன் ஒன்றை மட்டும் உபாதியாக உடையது; வேறு உபாதி ஒன்றுமற்றது என்று பொருள். மனோமயன் என்றதைக் கொண்டு ப்ராணனைத் தள்ளிவிடலாம். ப்ராணமயன் என்றதைக் கொண்டு மனதைத் தள்ளிவிடலாம். இப்படி ஒரோர் விசேஷணங்களைக் கொண்டு மற்றதெல்லாவற்றையும் தள்ளி நிர்குணம் அத்விதீயம் என்றதிலேயே நிலை நிற்கவேண்டும். இந்த நியோகத்திற்கு விஷயமென்ன? பலம் என்ன? என்கிற கேள்விகளுக்கு இரண்டு ப்ரகாரமாய் பதில் கூறுகிறார்கள். 'ப்ரபஞ்சத்தைத் தொலைத்தல் (இல்லை செய்தல்)' என்பது விஷயம், மோக்ஷம் பலம் என்று ஓர் பதிலின் ப்ரகாரம். ப்ரஹ்மஜ்ஞானம் விஷயம், ப்ரபஞ்சநிவ்ருத்தி

பலம் என்று மற்றோர் வழி. ஸ்வர்க்கத்தை விரும்புகிறவன் யாகத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும் என்பதுபோல மோக்ஷ பலத்தை விரும்புகிறவன் ப்ரபஞ்ச நிவ்ருத்தியைச் செய்யவேணும் என்று விதி. இது எப்படிக் கூடுமென்றால் இருட்டில் குடமிருந்தால் அக்குடத்தின் ஸ்வரூபம் முதலியது தெரியாது. அப்பொருளைப் பார்த்து ஸ்வரூபம் முதலியதை அறிவதற்காக அதை மறைக்கும் இருட்டைத் தொலைக்கவேண்டும். ப்ரஹ்மத்தை ப்ரபஞ்சம் மறைக்கிறதன்றோ! ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை யறியவிரும்புகிறவன் ப்ரபஞ்சமென்னும் இருட்டை தொலைக்கவேண்டியது தானே! மோக்ஷத்தில் ஆசை நியோஜ்யனை அதிகாரிக்கு விசேஷணம்.

III. முற்கூறிய வாதத்தை மீமாம்ஸகர் தூஷிக்கிறார். ப்ரபஞ்சத்தைத் தொலை என்று நீர் சொல்லும் விதியை ஸ்ருதிகளில் காணோம். அப்படி ஒரு விதியைக் கல்பிக்கிறோம் என்று நீர் சொல்லுவதும் இயலாது. விதிக்க வேண்டிய அங்கங்களும் நீர் ஆசைப்படும் விதிக்கு ஒட்டமாட்டாது. பல வித்யைகளில் பல விதிகளிருக்க எல்லா வேதாந்தங்களிலும் ஒரே விதி வாக்யந்தான் உளது என்று நீங்கள் சொல்லுவதும் ஒவ்வாது. நீங்கள் சொல்லும் நியோகத்திற்கு ப்ரஹ்மத்தை அறிவது என்கிற ப்ராஹ்ம ஜ்ஞானம் (செய்யவேண்டிய) விஷயம் என்று ஓர் பக்ஷம் சொல்லுகிறீர்கள் அந்தப் பக்ஷத்தில் ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானத்தை அனுஷ்டிப்பதன் மூலமாய் ஏற்படும் அத்ருஷ்டத்தின் பலத்தைக்கொண்டு ப்ரபஞ்சத்தைத் தொலைக்கலாம் என்று சொல்லுகிறீர்கள். ஶாஸ்த்ர விதிபை அனுஷ்டிப்பதால் உண்டாகும் அத்ருஷ்ட பலத்தால் ப்ரபஞ்சம் தொலையுமானால் ப்ரபஞ்சம் ஸத்யமாகிவிடும். இந்தப் பக்ஷம் மிகவும் தர்பலமாதலால் இதை அதிகமாய் ஆதரிக்காமல் ப்ரபஞ்சத்தின் நிவ்ருத்தி தான் விதிக்கு விஷயம் என்று உங்களுடைய முக்ய பக்ஷமென்று சொல்லுகிறீர்கள். ப்ரபஞ்ச நிவ்ருத்தியே விதிக்கு விஷயமானால் விதியினால் ஸாதிக்கப்படவேண்டிய நிஷ்ப்ரபஞ்ச ப்ரஹ்மத்தன்மையைச் சொல்ல முடியாது. ஸாதனமாகிய விஷயமும் ஸாத்யமும் ஒன்றாகிவிடுமே. ஸேதுவின் தர்சனத்தால் உண்டாகும் அத்ருஷ்டத்தால் தொலையும் பாபம் ஸத்யமாவது போல் உங்கள் நியோகத்தின் அனுஷ்டானத்தால் ஸாதிக்கப்படும் அத்ருஷ்ட ஶக்தியால் தொலையும் ப்ரபஞ்சமும் ஸத்யமாகும். உண்மையில் இல்லாததும் நம்முடைய ப்ராந்தியால் கல்பிக்கப்படுவதுமான பொருள் தத்வ ஜ்ஞானத்தால் (உண்மையறிவால்) தொலையக்கூடும். உங்களுக்கு ப்ரபஞ்சம் பொய்யானதால் அது உங்கள் நியோகாத்ருஷ்டத்தால் தொலையுமென்று சொல்ல முடியாது. உண்மையாயிருக்கும் ஸம்ஸார பந்தம் ஈஶ்வர ஸங்கல்பமென்னும் அத்ருஷ்டத்தால் நீங்கும் என்று சொன்னால் அது யுக்தமாகும். உங்கள் பக்ஷத்தில் யார் நியோஜ்யன்? ப்ரபஞ்சத்திற்குட்பட்ட ஜீவனா? அதற்கு அதீதமான ப்ரஹ்மமா? இரண்டிலொன்றைத் தானே சொல்ல வேணும். ஜீவன் நியோஜ்யன் என்பீரேல் ப்ரபஞ்ச நிவ்ருத்தியென்னும்

பலம் வருகையில் அதற்குட்பட்ட அவனும் தொலையவேண்டி வரும். ஜீவன் தன் நாசத்தைத் தானே தேடுவானா? ப்ரஹ்மம் நியோஜ்யமென்று சொல்ல முடியாது. ப்ரஹ்மம் ஸாஸ்த்ர விதிக் கட்டளைக்கு உட்பட்டதல்லவே! ப்ரஹ்லாதர், ஸுகர் முதலிய ஞானிகள் முக்தரான பொழுது தொலைந்து போன ப்ரபஞ்சம் மறுபடியும் எப்படித் தோன்றுகிறது? இந்த ஆக்ஷேபங்கள் இந்த வாதியின் பேரில் ஸங்கர பாஷ்யத்திலும் பணிக்கப்பட்டன. அவருடைய அத்வைதத்தின் பேரிலும் இதே ஆக்ஷேபங்கள் வருகின்றன. நிஷ்ப்ரபஞ்சோபாஸன நியோகவாதி ஓர் வழியாக ப்ரஹ்மத்தை ஓர் விதிவாக்யத்திற்கு விஷயமாக்கி வேதாந்தங்களுக்கு ப்ரஹ்ம விஷயத்தில் ப்ராமாண்யம் ஸமர்த்திப்பதாகப் பேசின சுக்ஷியை மீமாம்ஸகர் நிராகரித்துவிட்டார்.

IV. அதன் பேரில் த்யானநியோகவாதி கிளம்புகிறார். இந்த மதத்தை ஸங்கர பாஷ்யத்திற்கும் ப்ராசீனமான வ்ருத்திகாரர் மதம் என்று ஸங்கர பாஷ்யத்தின் ப்ராசீன வ்யாக்யானங்களில் பேசுகிறார்கள். இதை அத்வைத ஏகதேசி மதம் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். மண்டனமிச்ரர் க்ரந்தங்களில் இம்மதம் ஆதரிக்கப்பட்டுளது. "ஜீவ ப்ரஹ்மங்களுக்குள் பேதமில்லை, ஜீவன் ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிவிடுவது முக்தி, ப்ரபஞ்சம் ஸத்யமல்ல" என்ற இந்த அம்சங்கள் அத்வைதத்திற்கும் இந்த மதத்திற்கும் பொது. தத்த்வமஸி வாக்யத்தைக் கேட்டதும் உண்டாகும் ஜீவ ப்ரஹ்மங்களின் அபேத அறிவினால் மட்டும் மோக்ஷம் உடனே லபித்துவிடும் என்னும் அத்வைதக் சுக்ஷியை இந்த வாதி மறுதளிக்கிறார். தன்னைத் வேற்றுமையல்லாத ப்ரஹ்மத்தை தான்என்றே இடைவிடாமல் கடைசி வரையில் த்யானம் செய்துவந்தால் அந்த த்யானத்தினால் தேஹம் நீங்கும்போது உண்டாகும் அத்ருஷ்டத்தால் ஸம்ஸாரம் நீங்கி மோக்ஷம் லபிக்கும். இப்படிப்பட்ட த்யானத்தை "ஆத்மானன்றே (தான்என்றே) உபாஸிக்கக்கடவன்," "ஆத்மாவையே போக்ய மாக உபாஸிக்கக்கடவன்," "விஸ்தாரமான ஆத்மாவைத் தேடவேண்டும், அதை விரும்பி அறியவேண்டும்" முதலிய வேதாந்த விதி வாக்யங்கள் விதிக்கின்றன. இந்த வாக்யங்கள் விதிக்கும் த்யானத்தை ஆயுள்முழுதும் அனுஷ்டித்தால் அதனால் ஏற்படும் அத்ருஷ்ட மஹிமையால் ப்ரஹ்மத்தின் ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்பட்டு முக்தனாகிறான். ப்ரஹ்மத்தைத் தான்என்றே உபாஸிக்கும்படி இந்த த்யான விதிகள் சொல்லுவதைக் கேட்டு ப்ரஹ்மத்தின் தன்மையை நன்றாய் அறிய ஆசை உண்டாகும்போது "விக்ஞானம் ஆனந்தம் ப்ரஹ்ம" "ஸத்யம் ஞானமனந்தம் ப்ரஹ்ம" முதலிய ப்ரஹ்ம ஸ்வரூப வாக்யங்கள் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை நமக்கு உள்ளபடி தெரிவிக்கின்றன. ப்ரஹ்மத்யான விதியை அனுஷ்டிப்பதற்கு த்யானம் செய்யப்படும் பொருளின் ஸ்வரூபத்தை அவஸ்யம் அறியவேண்டும். இன்ன பொருள் என்று தெரியாமல் எப்படி த்யானம் செய்வது? விதியின் அனுஷ்டானத்திற்கு இன்றியமையாத லிங்கப் பொருள்களை விளக்கும் வேத வாக்யங்கள் அந்த லிங்கப் பொருள்கள்

விஷயத்தில் ப்ரமாணமென்று மீமாம்ஸகர்கள் ஒப்புகிறார்கள். "யூபத்தில் பசு வைக்கட்டுகிறான்" என்று சொல்லுமிடத்தில் யூபம் இன்ன மரத்தை செதுக்கி செய்யப்படுவது என்பதையுணர்த்தும் வாக்யங்கள் ப்ரமாணமே. நமக்கு உலகத்தில் தெரியாத யூபம் என்னும் வைதிகப் பொருளை உணர்த்தும் வேத வாக்யங்கள் ப்ரமாணமாவதுபோல இந்த த்யான விதிக்கு அவசியம் வேண்டியதும் நாம் உலகத்தில் அறியாததுமான ப்ரஹ்மமென்னும் பொருளின் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றி உணர்த்தும் வேதாந்த வாக்யங்கள் உண்மையான ப்ரமாணமே யென்று சொல்லுவதில் என்ன தடை? த்யான விதிக்கு ஸௌகர்யமாக ப்ரஹ்ம ஸ்வரூப வாக்யங்கள் உண்மையான ப்ரமாணமாகவே ப்ரஹ்மத்தை யறிவிக்கின்றன. உபாஸனம் த்யானம் என்னும் ஜ்ஞானம் விதிக்கத்தக்கதே. ப்ரஹ்மமென்னும் பொருளை இடை விடாமல் நினைத்துக்கொண்டேயிருக்கவேண்டும் என்னும் செய்கையை விதிவாக்யம் விதிக்கலாம். அது ஒரு புருஷன் தன் ப்ரயத்னத்தால் செய்யக்கூடிய வ்யாபாரமே. ப்ரத்யக்ஷத்தால் ஏற்படும் ஜ்ஞானம் விதிக்கத்தக்கதல்ல என்பது உண்மையே. அதற்கு நம் ப்ரயத்தினம் வேண்டியதில்லை. அத்வைதிகளும் ப்ரஹ்மத்தின் உபாஸனத்தை விதிக்கலாமென்று ஒப்புக் கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால் ப்ரஹ்ம விஷயமான தத்வ ஜ்ஞானம் விதிக்கு போக்யமல்ல என்கிறார்கள். ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும் வேத வாக்யங்களைக் கேட்டு அந்த வாக்யங்களின் பொருளாக ப்ரஹ்மஜ்ஞானம் தானேயுண்டாகும் என்கிறார்கள். ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தைக் கேட்கவேண்டும் என்று ஸ்ரவணத்தை விதிப்பதோடு நிற்காமல் கேட்ட பொருளை மனனம் செய்யவேண்டுமென்றும், நிதித்யாஸனம் செய்யவேண்டுமென்றும் ஸாஸ்த்ரம் விதிப்பதால் தத்வமஸி வாக்யத்தைக் கேட்டதும் தத்வ ஜ்ஞானம் பிறந்து உடனே இங்கேயே முக்தனாகி விடுகிறான் என்று அத்வைதிகள் சொல்வது ஒப்பத்தக்கதல்ல என்று இந்த வாதியின் கக்ஷி. வேதாந்தங்கள் விதிக்கும் ப்ரஹ்ம த்யானத்தை, அதாவது ஐக்ய த்யானத்தை, ஆயுள் முழுதும் அனுஷ்டித்து இந்த த்யான விதியை அனுஷ்டிப்பதால் ஏற்படும் அத்ருஷ்ட ஸக்தியின் மஹிமையால் ஐக்யத்தின் ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்பட்டு ப்ரஹ்மமாகிறான் என்று கக்ஷி. த்யான விதியை அனுஷ்டிப்பதால் உண்டாகும் அத்ருஷ்டம் ப்ரஹ்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை உண்டுபண்ணி அதன் மூலமாக அவித்யை என்னும் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குகிறது என்று இந்த வாதி சொல்லும் பக்ஷத்தை ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் அனுவாதம் செய்யப்பட்டது. இந்த வாதத்தில் த்யானம் செய்கிறவன் கர்த்தா; ஸாக்ஷாத்காரம் செய்யும் அவனே நியோஜ்யன் (விதிக்கப்படுகிறவன்) அவித்யை தொலைவதென்னும் பலம் அநுகாரி விசேஷணம்; ப்ரஹ்ம த்யானம் என்பது விஷயம், அதுவே ஸாதனம் (சாதனம்); செய்யும் முறை என்னும் அங்கங்கள் சமம், தமம் முதலியன. பலம் இன்னது என்பதைப் பற்றி மூன்று விதமாகச் சொல்லுகிறார்கள். (i) ப்ரஹ்மமேயாகுதல் (ii) அவித்யை தொலைதல் (iii) ஐக்ய ஸாக்ஷாத்காரம்.

V. தத்வமஸி வாக்யத்தைக் கேட்டு அதன் பொருளான ஐக்யத்தை அறிந்தவுடனே மூக்தி ஸித்திக்காதென்றும், தேகம் விழும் வரையில் அந்த ஐக்யத்தை இடைவிடாமல் த்யானம் செய்துகொண்டுவந்தால் அதனால் ஏற்படும் அத்ருஷ்ட ஸக்தியால் மோக்ஷம் ஸித்திக்கும் என்கிற பக்ஷத்தை ஆக்ஷேபித்து ஸங்கரரின் அத்வைதம் கிளம்புகிறது. தத்வமஸி வாக்யத்தைக் கேட்பதனால் ப்ரஹ்மமென்னும் ஒரே உண்மைப் பொருள்தானே என்று உணர்ந்த பின் த்வைதமென்னும் ஸம்ஸாரம் எப்படி நிற்கும்? ஒன்றேயாயுள்ள பொருள் தான் என்று அறிந்த பிறகு செய்யவேண்டியது யாதளது? இரண்டாவது பொருள் என்பதே பொய், பேதமென்பதே பொய், தான் ஒருவனேயுளன் என்று அறிந்தவன் அதன் பின் என்ன செய்யவேண்டும்? ஸாஸ்த்ரம் விதிக்கும் செய்கைகளை அனுஷ்டிப்பதால் உண்டாகும் அத்ருஷ்டத்தால் ஏற்படும் பயனெல்லாம் பரிமிதமும் ஸ்வரமுமாகும். மோக்ஷமோ, நித்யமென்று எல்லா வாதிகளும் ஒப்புகிறார்கள். அத்ருஷ்டத்தால் ஸாதிக்கப்படும் மனுஷ்ய கந்தர்வர்கள் முதலியவரின் ஆனந்தங்கள் ஏற்றத் தாழ்ச்சியுடைய தென்று ஆனந்த மீமாம்ஸையில் காண்கிறோம். நம் ப்ரமத்தால் தோன்றும் பழுதைப்பரம்பு பழுதை என்கிற உண்மையறிவினால் எப்படித் தானாகவே ஓடிப்போகுமோ அப்படியே அத்விதீய ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் நம் அக்ஞானத்தால் கல்பிக்கப்பட்டுத் தோன்றும் ப்ரபஞ்சம் ப்ரஹ்ம விஷயமான தத்வ ஜ்ஞானத்தால் தானே ஓடிப்போகும். பொய்யான ப்ரபஞ்சத்தைத்தொலைக்க அத்ருஷ்டம் எதற்கு? பழுதைப் பாம்பைத் தடிகொண்டடிக்கவேணுமோ! அதைத் தொலைக்க மந்த்ர சக்தி வேண்டுமோ? ஸ்வபாவமாகவே எல்லோரும் முக்தர் தான். கேவலம் நம் அக்ஞானத்தால்தான் ஸம்ஸாரமென்னும் ப்ராந்தி நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. தத்வ க்ஞானத்தால் அந்த ப்ரமம் நீங்கவே ஸ்வபாவமாயுள்ள ஸம்ஸாரமற்ற மோக்ஷத் தன்மை தானே ப்ரகாசிக்கும். மோக்ஷம் என்பது புதிதாக ஸாதிக்கப்படுவதல்ல. தத்வ க்ஞானத்தால் அக்ஞானம் நீங்கும் போதே அக்ஞானத்தால் மறைந்திருந்த நம்முடைய ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தன்மை தானே (ஸ்வயமாக) ப்ரகாசிக்கும். கண்ணுக்கு முன்னுள்ள குடத்தை ஒருவர் இக்குடத்தைப் பார் என்று சொன்ன பின்தான் அறியவேண்டுமோ! அறிவு ஏற்படுவதற்குவேண்டிய ஸாமக்ரியை இருந்தால் அறிவு தானே உண்டாகும். அறிவைக் கட்டளையிட அவசியமில்லை. வேதாந்தங்கள் ஸ்ரவணத்தையும், மனனத்தையும், த்யானத்தையும் செய்யவேண்டுமென்று விதிக்கும் கட்டளைகளைக் காண்கிறோமேயென்றால் அந்த வாக்யங்களுக்கு ஐக்ய அறிவை விதிப்பதில் தாத்பர்யமில்லை. ஆனால் அவற்றிற்கு என்ன தாத்பர்யமென்றால், ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை நமக்கு ப்ரகாசிக்க வொட்டாமல் தடை செய்யும் பேத வாஸனையைத் தொலைக்கவேண்டுமென்று தான் கருத்து. வெளியே நோக்கும் தன்மையில் பழகிய அறிவை வெளியே போகாமல் தடுத்தால் அறிவின் ஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மம் தானே ப்ரகாசிக்கும்.

அறிவே வடிவான ப்ரஹ்மம் அறியப்படக் கூடியதல்ல. 'அது ஸ்வயமாகவே ப்ரகாசிப்பது. அக்ஞானத்தைப் போக்கிவிட்டால் அதுதானே ப்ரகாசிக்கும். வேதாந்த சாஸ்த்ரமும் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை நேராக அறிவிக்கத்தக்கதல்ல. ப்ரபஞ்சம் பொய்யென்னும் விஷயத்தைத் தான் வேதாந்தங்கள் அறிவிக்கின்றன. ப்ரஹ்மம் அறிவிற்கு விஷயம் ஆகக்கூடாதது என்று சாஸ்த்ரங்கள் நமக்கு அறிவிக்கின்றன. தத்வஜ்ஞானம் பிறந்தவன் ஜீவன் முக்தனே. ப்ரபஞ்சம் பொய்யென்று அவனுக்கு நிச்சய ஜ்ஞானமிருப்பதால் தக்தபட்டை (எரிபட்ட துணியை)ப் போல ப்ரபஞ்சம் தோன்றினாலும் அதனால் ஒரு கார்யமும் உண்மையில் ஏற்படாது. நெருப்பில் எரிந்து போன வஸ்த்ரம் அதே உருவாகத் தோன்றினாலும் அதை எடுத்து உடுத்த முடியாது. ஜ்ஞானக்னியினால் தக்தமான ப்ரபஞ்சம் அதே உருவமாக மேலுக்குத் தோன்றினாலும் ஜ்ஞானிக்கு அதனால் யாதொரு அநர்த்தமும் விளையாது. 'தத்த்வமஸி' வாக்யத்தின் பொருளைத் தெரிந்து கொண்ட பின்னும் மேலுக்குத் தோன்றும் ப்ரபஞ்சம் உண்மை என்று ஒருவனுக்கு அனுபவத்திற்கு வருமாயின், அவனுக்கு அந்த வாக்யத்தின் அறிவு நன்றாக உண்டாகவில்லை யென்று சொல்லுவோம். ஐக்ய ஜ்ஞானம் வந்தவனுக்கு ஸம்ஸாரம் உண்மையல்லவென்று நிச்சயமாயிருப்பதால் அவன் அதைத் தொலைப்பதற்கு வேறு ஒன்றும் செய்ய வேண்டியதில்லை. இருட்டில் காலைச் சுற்றியிருக்கும் பழுதையைப் பாம்பென்று ப்ராந்தியிருப்பவன் பாம்பல்லவென்று தெரிந்த பிறகு பாம்பு என்கிற பயத்தை நீக்கச் செய்யவேண்டுவதென்ன? நம்மைச் சுற்றிக் கொண்டிருக்கும் ஸம்ஸாரப் பாம்பு பொய்யென்று உண்மையாக அறிந்தபின் மேலுக்கு என்ன தோன்றினாலும் அவையெல்லாம் பொய்யென்ற அறிவு இருப்பதால் அவன் ஜீவன் முக்தனேயாவான்.

VI. முன் சொன்ன அத்வைத பக்ஷத்தை எதிர்த்து த்யானநியோகவாதி கக்ஷி சொல்லுகிறார். 'ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றே. ஸம்ஸாரம் பொய்' என்று சொல்லும் ச்ருதி வாக்யங்களைக் கேட்ட பிறகும் ஸம்ஸாரம் தொலைகிறதில்லையென்று நாம் ப்ரத்யக்ஷமாய்க் காண்கிறோம். ஜீவன் முக்தியில்லை என்பது சாஸ்த்ர முகத்தாலும் ஏற்படுகிறது. 'தத்த்வமஸி' வாக்யத்தின் பொருளைக் கேட்ட பிறகும் அதை மனனம் செய்யவேண்டுமென்றும், ஆயுள் முழுதும் த்யானம் செய்யவேண்டுமென்றும், சரீரம் விழும் வரையிலும் மோக்ஷம் தாமதிக்குமென்றும், சரீர வியோக காலத்தில்தான் மோக்ஷம் கைகூடுமென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகின்றன. ப்ரத்யக்ஷத்தால் தோன்றும் ப்ரபஞ்சத்தை ப்ரத்யக்ஷம் போல் ஸ்பஷ்டமாய் ஏற்படும் ஐக்ய உணர்வுதான் பாதிக்கும். 'தத்த்வமஸி' முதலிய வேதாந்த வாக்யங்களால் ஏற்படும் ஐக்ய உணர்வு கேள்வியுணர்வுதான் ஆகும். அது ப்ரத்யக்ஷம் போன்ற உணர்வு ஆகாது. 'இங்கே குடம் இருக்கிறது' என்று எதிரில் உள்ள குடத்தைப் பற்றிப் பேசும் வாக்யத்தினால் குடத்தின் ப்ரத்யக்ஷம் உண்டாவதில்லை. குடம்

என்னும் ப்ரத்யக்ஷம் காக்ஷி உணர்வினால் தான் ஏற்படுகிறது. குடத்தைப் பார்த்தவனிருந்த ஒருவனுக்கு அதைக் காட்டுவதற்காக ஒருவன் ஒரு வாக்யத்தைப் பேசுகையில் கண் பார்வையால் ஏற்படும் காக்ஷியுணர்வும் 'குடத்தைப் பார்' என்கிற வாக்யத்தின் உணர்வும் ஒரே காலத்தில் சேர்ந்து அதிவேகமாய் உண்டாவதால் இரண்டு உணர்வுகளையும் நாம் கவனித்துப் பிரிக்கிறதில்லை. ஆயினும் இரண்டு உணர்வுகளும் வேறு தான் ஸப்தத்தால் ப்ரத்யக்ஷ உணர்வு ஏற்படுமென்று அத்வைதிகள் சொல்லுவதை இந்த வாதி ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. 'தத்த்வமஸி' வாக்யத்தைக் கேட்டதனால் உண்டாகும் ஐக்ய அறிவை இடைவிடாமல் ஆவ்ருத்தி செய்துகொண்டே வந்தால் ஆவ்ருத்தியென்னும் அந்த த்யானத்தினால் கடைசியில் உண்டாகும் அத்ருஷ்ட ஸக்தியால் த்யானம் செய்து வந்த ஐக்யத்தின் தெளிவான ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்பட்டு ஒரே ஸத்யப் பொருளான ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபனாகி முக்தனாகிறான் என்று இவர்கள் கொள்கை.

VII. இதன் பேரில் பேதாபேதவாதம் கிளம்புகிறது. பாஸ்கரர், யாதவப்ரகாசர் இருவரும் பேதாபேதவாதிகள். அந்த வாதத்தில் (1) ப்ரபஞ்சமென்னும் பேதம் ஸத்யம். தத்வ ஸாக்ஷாத்காரத்தால் மட்டும் அது நீங்காது. (2) ஜ்ஞானம், கர்மம் இரண்டும் சேர்ந்து மோக்ஷோபாயம். மோக்ஷ ஸாதனங்கள் இரண்டு, அந்த இரண்டு ஸாதனங்களுக்கும் இரண்டு ஸாத்யங்கள் உண்டு. ஜ்ஞானம் என்னும் ஸாதனம் ப்ரஹ்ம ப்ராப்திபைக் கொடுக்கும். ஜ்ஞானத்திற்கு அங்கமான நிஷ்காம கர்மானுஷ்டானம் ஸம்ஸாரமாகிய ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கும். ஸம்ஸாரத்தைத் தொலைப்பதற்கு கர்மானுஷ்டானம் இப்படி உபயோகப்படுவதால் அது மோக்ஷ ப்ராப்திக்கு ஸஹகரிக்கிறது. ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஜீவனுக்கும் அபேதம் (ஐக்யம்) ஸ்வாபாவிகம்; பேதம் தேஹம் என்னும் உபாதியைப் பற்றியது; ஆனால் அந்த உபாதி ஸத்யம். அசித்திற்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் பேதம், அபேதம் இரண்டும் உண்டென்று யாதவர், பாஸ்கரர் இருவரும் சொல்லுகிறார்கள். சித்துக்களுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் பேதம், அபேதம் இரண்டும் ஸ்வாபாவிகமென்று யாதவர் பக்ஷம்; அவற்றுள் அபேதம் ஸ்வாபாவிகம், பேதம் உபாதியைப் பற்றியது என்று பாஸ்கரர் பக்ஷம். 'கர்ம ஸமுச்சிதமான ஜ்ஞானத்தால் மோக்ஷம் என்று ச்ருதி சொல்லுவதால்'' என்கிற ஸ்ரீபாஷ்ய வாக்யம் பாஸ்கர பாஷ்யத்திலுள்ள வாக்யத்தை அப்படியே எடுத்தது.' முக்தியில் முக்தர்கள் ப்ரஹ்மத்தோடு ஒன்றாகவேயிருந்து ஈச்வரனுடைய ஸகல ஐச்வர்யங்களையும் அனுபவிக்கிறார்கள்; ஜகத் ஸ்ருஷ்டி வ்யாபாரம் முதலிய ஐச்வர்யங்களையும் ப்ரஹ்மத்தோடு ஒன்றாக முக்தர்களும் அனுபவிக்கிறார்கள் என்பது பாஸ்கருடைய முக்யக் கருத்தான பக்ஷம். மோக்ஷதசையில் முக்தர்கள் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறாக இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஜகத் ஸ்ருஷ்டி முதலிய ஐச்வர்யமில்லை என்கிற ஒரு பக்ஷமும் கடைசி அதிகரணத்தில்

ஸித்தங்களின் ஒரு பொருளாக பாஸ்கர பாஷ்யத்தில் காட்டியுளது. உப்பளத்தில் ஒரு குச்சியைப் போட்டால் அது முழுவதும் உப்பாக ஆகிவிடுவது போல தத்வ ஜ்ஞானமுள்ள ஜீவன் ப்ரஹ்மத்திற்குள் அழைந்ததும் ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிவிடுகிறான்; 'ப்ரஹ்மத்தையறிந்தவன் ப்ரஹ்மமாகவே யாகிறான்' என்று தாயான ச்ருதி உபதேசிப்பதால் அதன் தலையில் பாரத்தைப்போட்டு நாம் அப்படியே ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்; அது எப்படிக்கூடும் என்று கேள்க்கக் கூடாது. யாதவரும் பாஸ்கரும் மாயா வாதத்தை தூஷிப்பவர்கள். ஸங்கர பாஷ்யத்தில் ஆரம்பணாதிகரணத்தில் பேதாபேதவாதத்தைப் பூர்வபக்ஷமாகக் காட்டி தூஷிக்கப்பட்டது. ஒரே ப்ரஹ்மம் ப்ரஹ்மமாகவும், சித்துக்களாகவும், அசேதன ப்ரபஞ்சமாகவும் விரிந்திருக்கிறது. இவற்றுக்குள் பேதம் அபேதம் இரண்டும் உண்டென்று சுருதி சொல்லுகிறார்கள். சேதன சேதன ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் ப்ரஹ்மத்தோடு ஒன்றுமாகவேணும், வேறுமாகவேணும். ஒரே காரணத்திலிருந்து உண்டாகும் பல காரியங்கள் காரணத்தோடு ஒன்றென்னும்படி காரண ஸ்வரூபமாயிருப்பதைக் கொண்டு ஒன்று (அபின்னம்) என்றும், தங்கள் தங்கள் வ்யக்தி (தனிப்பொருள்) ஸ்வரூபத்தால் வெவ்வேறு என்றும், பேசக்கூடும். மண், குடம், வாணலி பொம்மை முதலிய மண் பொருள்கள் மண் என்னும் காரண ஸ்வரூபத்தால் ஒன்று என்றும், கார்யமாகிய தத்தம் தனி ஸ்வரூபத்தால் வேறு என்றும் பேசுகிறோம். மரத்தின் கிளைகள் ஒன்றோடொன்று வேறு; ஆனால் மரப் பொருள் ஒன்று. காரணத்தோடு ஒன்றென்கிற அம்சத்தால் ப்ரஹ்மத்தோடு ஒன்றாகி மோக்ஷம் லபித்திக்கும்; கார்யங்களாகப் பல என்கிற அம்சத்தால் ஸகல ஸம்ஸார வ்யாபாரங்களும் சாஸ்த்ரத்தின் கர்ம விதிகளும் மோக்ஷ விதிகளும் ஒட்டுகின்றன. காரண ப்ரஹ்மத்தை இடைவிடாமல் த்யானித்தால் அதோடு ஐக்யம் லபித்திக்கும். ஸங்கர பாஷ்யத்தில் இந்த அதிகரணத்தில் பேதாபேத மதத்தை எடுக்கவில்லை. ஆனால் அதன் வ்யாக்யானமான பஞ்ச பாதிகைக்கு வ்யாக்யானமான விவரண க்ரந்தத்தில் ஜீவர்கள் ப்ரஹ்மத்தோடு ஒன்றுமாவார், வேறுமாவார் என்கிற பேதாபேத வாதத்தை அனுவாதம் செய்து தூஷித்திருக்கிறது. ஜாதி வ்யக்திகளைப் போலும், குணகுணிகளைப்போலும், கார்ய காரணங்களைப் போலும் பேதம் அபேதம் இரண்டையும் கொள்ளலாமென்று அந்த வாதியின் பக்ஷத்தைக் காட்டியிருக்கிறது. "இந்தப் பக்ஷம் இன்னும் அதிகப் பாபமானது (பாபீயான்)" என்று விவரணகார் பணிப்பு. அத்வைத பக்ஷத்தில் ப்ரஹ்மத்திற்சே அஜ்ஞானத்தை ஒப்புவதால் அத்வைதம் பாபமான பக்ஷம் என்று பேதாபேதவாதி தூஷித்ததற்குப் பதிலாக "உங்கள் பக்ஷம் இன்னமும் அதிக பாபமானது" என்று விவரணகார் பதில். "அத ஏவ பாபீயாநயம் பக்ஷ:" என்று விவரண வாக்யம். வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரும் பேதாபேத வாதத்தைப் பற்றி அதே ப்ரகாரமாக "பாபீயாநயம் பக்ஷ:" என்று ஸாதித்தார்.

VIII. பேதாபேதவாதத்தை த்யானநியோகவாதி முகமாக நிரஸிக்கிறார். பல வ்யக்திகள் ஒரே ஜாதியாயிருப்பதால் ஒன்று; வேறு வேறு வ்யக்தியாயிருப்பதால் வேறு என்கிறார்கள். ஜாதியில் ஒற்றுமை, வ்யக்திகளில் வேற்றுமை என்றால் வேற்றுமை வ்யக்திகளிலும், ஒற்றுமை ஜாதியிலும் என்று வேறு வேறு பதார்த்தத்தில் தானே இரண்டும் ஏற்படுகிறது. ஒன்றிலேயே பேதம் அபேதம் இரண்டும் ஏற்படவில்லையே. ஜாதி வ்யக்தி இவை இரண்டிற்குள் பேதமா, அபேதமா, அல்லது இரண்டுமா? ஒன்றுக்கொன்று விருத்தமான பேதம், அபேதம் இரண்டும் ஒரே பொருளில் கூடியிருக்கலாம் என்று சொல்லும் ஓர் பக்ஷத்தை தூஷிப்பதற்கே வெட்கமாயிருக்கிறதென்று ந்யாயலிதாஞ்சனத்தில் ஸாதிக்கப்பட்டது. ப்ரஹ்மத்திற்கும் சேதனசேதன ப்ரபஞ்சத்திற்கும் பேதாபேதங்களைச் சொல்லுவதால் ஸாத்த ப்ரஹ்மம் என்பதே இல்லாமற் போகும். ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றுமாவார், வேறுமாவார் என்று சொல்லுகிறீர்கள். ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றென்பது ஸத்யமென்கிறீர்கள். அப்படியாயின் ப்ரஹ்மம் எப்படி ஜீவனுக்கு உபதேசிப்பது? தனக்குத் தானே ஒருவர் உபதேசித்துக்கொள்ளுவரோ? தானே குருவும் சிஷ்யரும் ஆவரோ? அத்வைத பக்ஷத்தில் அர்ஜுனனுக்கு கண்ணன் கீதையை உபதேசிப்பது என்பதே ஒட்டாது என்று கீதா பாஷ்யத்தில் விஸ்தாரமாக விளக்கப்பட்டது, இந்த ஆக்ஷேபத்தையே பேதாபேத வாதத்தின் பேரில் விவரணகார் பணித்திருக்கிறார். அதே தோஷம் அவருடைய அத்வைத பக்ஷத்தின் பேரிலும் வருகிறது. அப்படியே "ஒரு ஜீவன் ஜ்ஞானம் முற்றி முக்தனானால், உலகமே இல்லாமற் போகவேணும்; அல்லது எல்லா ஜீவர்களுக்கும் ஜ்ஞானம் முற்றி முக்தி வரும் வரையில் ஒருவரும் முக்தராகக் கூடாது, என்னும் ஆக்ஷேபங்களும் விவரணத்தில் பேதாபேதவாதத்தின் பேரில் கூறப்பட்டன. இந்த ஆக்ஷேபங்கள் அத்வைதத்தின் பேரிலும் உண்டு. முன்பு காட்டிய வழியாக த்யான விதிக்கு ஸௌகர்யமாக த்யானம் செய்யவேண்டிய பொருளைக் காட்டிலும் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூப வாக்யங்களுக்கு ப்ரஹ்ம ஸ்வரூப விஷயத்தில் ப்ராமாண்யம் உண்டு என்று த்யானநியோகவாதி தன்னுடைய பக்ஷத்தை நிகமனம் செய்கிறார்.

IX. மீமாம்ஸகரான இவ்வதிகரண பூர்வ பக்ஷி த்யானநியோகவாதத்தின் பேரில் கக்ஷி சொல்லுகிறார். ப்ரஹ்மத்தை த்யானம் செய்யும்படி விதித்திருக்கும் த்யானவிதியைக்கொண்டு த்யானம் செய்யவேண்டிய ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவத்தைப் பற்றிச் சொல்லியிருப்பதெல்லாம் ப்ரமாணமென்று கொள்வது யுக்தமல்ல, ஸ்மரிக்கவேண்டிய பொருளைப் பற்றி இன்ன ஆகாரத்தோடு ஸ்மரிக்கவேண்டுமென்று சொல்லவேண்டியது அவசியமே, ஆனால் இன்ன ஆகாரத்தோடு ஒன்றை த்யானம் செய்யென்று இல்லாததையும் த்யானிக்கச் சொல்வதுண்டு: 'மனதை ப்ரஹ்மமாக உபாஸிக்கக்கடவன்' என்று த்யான விதி உளது. மனது ப்ரஹ்மமென்பது உண்மையல்ல. அப்படி

யிருந்தும் ஸாஸ்த்ரம் சொல்லும் அந்த விதிப்படி மனதை ப்ரஹ்மமென்று உபாஸித்தால் கீர்த்தி முதலிய பலங்கள் அத்ருஷ்ட ரூபத்தியால் கிடைக்கும். ப்ரஹ்மத்தைப்பற்றி வர்ணிக்கும் கதைகளைக் கேட்ட மாத்திரத்தால் ஸந்தோஷமுண்டானாலும் அதைக் கொண்டு மட்டும் ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிய பேச்செல்லாம் உண்மையென்று நிஷ்சயிக்கமுடியாது.

X. 'வேதாந்த ஸாஸ்த்ரத்தால் ப்ரமாணமாக அறிவிக்கப்படுதல்' என்னும் 'ஸாஸ்த்ர யோநித்வம், ப்ரஹ்மத்திற்கு உள்ளதே; ஏனெனில் ப்ரஹ்மம் வேதாந்தவாக்யங்களோடு ஸ்வயம் நிகரற்ற ஸர்வோத்க்ருஷ்டப்ரயோஜனமாக அன்வயிக்கிறது. ஸூத்ரத்தில் 'அது' என்பது மூன் ஸூத்ரத்தில் சொன்ன 'ப்ரஹ்மத்தின் ஸாஸ்த்ர யோநித்வத்தை'க் குறிக்கிறது. ப்ரவ்ருத்தியும் நிவ்ருத்தியும் தான் ப்ரயோஜனமூல்லனவாக ஸாஸ்த்ரத்தோடு அன்வயிக்கும் என்று மீமாம்ஸகர் கூறி. ப்ரயோஜனமூள்ள பொருளாக ஸாஸ்த்ர வாக்யத் தோடு ஒரு பொருள் அன்வயித்தால்தான் அந்தப் பொருள் விஷயத்தில் ஸாஸ்த்ர வாக்யம் ப்ரமாணமாகும் என்பதை ஒப்புக் கொள்ளுகிறோம். கர்ம காண்டத்தில் யாகங்களைச் செய்தால் ஸ்வர்க்காதி பலங்கள் கிடைக்கும் என்று சொல்லும் வாக்யங்களில் யாகங்கள் ப்ரயோஜனமூள்ளதாயிருப்பதால் சொல்லும் பொருளில் அந்த வாக்யங்களுக்கு ஸாக்ஷாத்தாக ப்ராமாண்யமுண்டு என்று சொல்லுகிறீர்கள். யாகச் செய்கைகளைக் கேட்டு அறிந்தவுடனே ப்ரயோஜனம் கை கூடாது எத்தனையோ கஷ்டப்பட்டு யாகத்தைச் செய்து வெகு காலங்கழித்து இந்த தேஹம் நீங்கின பிறகு ஸ்வர்க்க பலம் கை கூடலாம், அப்படிக் கிடைக்கும் ஸ்வர்க்க பலமும் பரிமிதமும் நஸ்வரமுமானது, இப்படி சிர காலங்கழித்து எவ்வளவோ ச்ரமப்பட்டுச் செய்யும் செய்கைகளுக்கு மிக ஸ்வல்ப ப்ரயோஜனம் கிடைப்பதை அறிவிக்கும் வேத வாக்யங்கள் ஸாக்ஷாத்தாக ப்ரமாணமென்று சொல்லுகிற நீங்கள் மாதர பிதா ஸ்மரணம் ஸுஹ்ருத்தாயும், ஸ்வயம் ஆனந்தகனமாயும், எல்லையற்ற ஆனந்தகுணக் கடலாயும் இருந்துகொண்டு தமக்கு ஸமமாகவே நமக்கும் அவ்வானந்தத்தை யளித்து தானும் ஆனந்திக்கக் காத்துக்கொண்டிருப்பதாயும், இந்த ஸம்ஸாரக் காட்டிலிருந்து நம்மை மீட்டுத் தம் வீடு சேர்ப்பதற்கே கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருப்பதாயும் உள்ள ஸர்வ வித பந்துவுமான ஓர் ஈச்வரப் பொருளை நமக்கு அறிவிக்கும் ஸாஸ்த்ரம் ப்ரயோஜனமற்றது, ஆகையால் ப்ராமாண்ய மற்றது என்று நீங்கள் சொல்லுவது உசிதமோ? அத்யந்தம் காரித்ரியத்தால் வருந்திக்கொண்டிருந்த தருவனுக்கு உன் தகப்பனார் ராஜா? நீ ராஜபுத்ரன்; உனக்கு ராஜ போகங்களைக் கொடுத்துத் தம்மோடு கூடவே தம் வீட்டில் வைத்திருக்கவேண்டுமென்ற ஆசையுடன் உன் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்று சொல்லும் ஆப்த வாக்யம் ப்ரயோஜனமற்றதாகுமோ? ஸர்வேச்வரனே பிதா; தேவதேவனான ஹரி எல்லோருக்கும் பிதா என்று ஸாஸ்த்ரங்கள் பித்ருபுத்ராதி ஸம்பந்தங்களை அறிவிக்கின்றன.

'எல்லையற்ற நிரதிசயமான ஆனந்தத்தையுண்டுபண்ணும் பரப்ரஹ்மம் உளது என்னும் வாக்யமே ப்ரயோஜன பர்யவஸாயியாகும்' என்று ஸ்ரீ பாஷ்யம். குழந்தைப் பருவத்தில் காட்டில் தவறிப்போன ராஜகுமார தருஷ்டாந்தமும், 'உன் வீட்டில் புதையல் இருக்கிறது' என்று சொல்லும் நிதி வாக்ய தருஷ்டாந்தமும் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் இந்த அதிகரணத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்டன. பரம புருஷார்த்தமும் பரம ஸுலபமும் ஸர்வவித பந்துவுமான ப்ரஹ்மமென்னும் தத்வத்தை நமக்கு அறிவிக்கும் ஸாஸ்த்ர வாக்யங்கள் ப்ரயோஜனமுள்ள பொருளை அறிவிக்கவில்லையென்றும், ப்ரமாணமல்லவென்றும் குழந்தைகளை ஏமாற்றுவதற்குப் பொய்யாக ஆசை காட்டும் வாக்யங்களைப் போல்வனவென்றும், மீமாம்ஸகர்கள் சொல்லும் கக்ஷியை அனுவாதம் செய்கையில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரும் அதைப் பொறுக்கமாட்டாமல் மீமாம்ஸகர்கள் இப்படிப் பேசுவது "ராஜகுலத்தில் வளித்து ராஜ போகங்களை ராஜாவுடன் அனுபவிப்பவனுக்கு கைலேயக குலத்தில் ப்ரவேஸம் கிடைக்காததினால் அவன் ப்ரயோஜன சூந்யனாவான் என்பதைப் போன்றதேயாகும்" என்று அருளிச் செய்தார். கைலேயகமென்பது 'ஸ்வா'வைச் சொல்லும்; குலக்ரமாகதமான பாத்திய முறையையும் சொல்லும். கைலேயக குலமென்பதற்கு ஸ்வாவின் குலமென்றும், வேட்டைக்காக ஸ்வாக்களை வளர்க்கும் வேடுவர் குலமென்றும் பொருள் உரைக்கப்பட்டுளது. மீமாம்ஸகர்கள் கொண்டாடும் ஸ்வர்க்கபலம் இவ்விரண்டிற்கும் தூல்யமென்று ஸ்ரீ பாஷ்யகார் திருவுள்ளம். யாகங்களைச் செய்து ஸ்வர்க்கங்களை படைகிறவன் தேவதைகளுக்குப் பசு (உழைக்கும் ஜந்து) என்றும், அவனை அவர்கள் பக்ஷிக்கிறார்கள் என்றும் வேதம் சொல்லுகிறது. ப்ரஹ்ம வித்யை யில்லாதவன் பசுவுக்கு ஸமானம். வளர்க்கப்படும் ஸ்வாக்களுக்கு நல்ல உணவுகள் கொடுக்கப்பட்டாலும் அவற்றின் வ்ருத்தி ஊழிய வ்ருத்தியே. ஸேவையை ஸ்வவ்ருத்தி என்பர். ஸேவிக்கப்படும் தேவதைகள் இவரிடத்தில் உண்மையான ப்ரீதியில்லாமல் தங்களுக்கு வேண்டிய ஊழியத்தை மட்டும் வாங்கிக்கொண்டு புண்யம் ஒய்ந்த காலத்தில் இவனைக் கீழே தள்ளிவிடுகிறார்கள். ஈஸ்வரனே தான் ஸேஷியாகவிருந்தும் ஸேஷர்களான முக்தர்களைத் தம்முடைய ஆத்மாவைப்போல் அபிமானிப்பவர். ஒருக்காலும் அவன் பிரிவைப் பொருக்கமாட்டார். தன் வீட்டிலிருந்து அவனை கீழே ஸம்ஸாரத்திற்குத் திருப்பமாட்டார். "பிறை கொடுக்கிலும் போகவிடார்". கைலேயகனென்னும் பதத்தால் ராஜகுலம் இவனுக்கு வாஸ்தவத்தில் பிறவிக் குலமாயிருந்து ராஜ போகங்களை இவனுக்கு தாயப்ராப்தமான கைலேயகமாயிருந்தும் குல ப்ராப்தமான அந்த கைலேயக பாத்யத்தைத் தள்ளி கைலேய பதத்தின் மற்றோர் பொருளான ஸ்வாவின் குலத்தில் புஜிப்பதே பரம பாக்யமென்று நினைக்கிறானேயென்று பரிஹாஸத்திலும் திருவுள்ளம். குழந்தைப் பருவத்தில் தவறிப்போன ராஜகுமார தருஷ்டாந்தத்தை, ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் பிதாவாகிய ஈஸ்வரனும் ஜ்ஞானம் வந்த புத்ரனாகிய ஜீவனும் பரஸ்பரம் கூடி ஸமன்விதராகி இருவரும் பேரின்பமடைகிறார்

களென்று வெகு அழகாக ஸாதிக்கப்பட்டுள்ளது. ப்ரஹ்மமாகிய தகப்பனைப் பற்றிக் கேள்விப்படும் ஜீவனுகிய புத்ரன் தன்னுடைய ப்ரியமான பிதா ஸர்வேச்வரனென்று கேட்டு "நிரதிசயஹர்ஷ ஸமந்வித"னாக ஆகிறான்; ஆசார்யர்களால் இந்தப் புத்ரனுடைய அனுபவாகத்தைப் பற்றிக் கேட்ட பிதாவான ஈச்வரனும் "அவாப்த ஸமஸ்த புருஷார்த்தனாக ஆகிறான்; அதனைக் கொண்டதானே ப்ரயத்னம் செய்கிறான்; பிறகு அவ்விருவரும் அழகாக ஸங்கமத்தை யடைகிறார்கள்" என்று ஸாதிக்கிறார். இங்கே ஜீவன் நிரதிசய ஹர்ஷ ஸமன்விதனாகிறான் என்றதால் ஸ்ருத்ரத்தில் "ஸமன்வயாத்" என்பதற்கு அதிகாரியான ஜீவனுக்கு நிரதிசய ஸந்தோஷ ஸமன்வயம் ஏற்படுவதை அழகாக விளக்கப்படுகிறது. ஈச்வரனும் இச்சேர்க்கையால் அவாப்த ஸமஸ்த புருஷார்த்தனாகிறான் என்றதால் அவனுக்கும் உயர்ந்த ப்ரயோஜன லாபத்தை விளக்குகிறது. பிறகு இருவரும் அழகாகச் சேருகிறார்கள் என்றதால் ஜீவேச்வர்களுடைய ஸங்கமமென்னும் பரஸ்பர ஸமன்வயமும் ஸ்ருத்ர பதத்திற்கு அழகாகப் பொருள் கூடுவதையும் ஸ்ரீசிக்கிறார். இந்த ஸமன்வய அதிகாரத்தில் எல்லாம் அழகாக பரம ப்ரயோஜனத்துடன் அன்வயித்துக்கூடும் ரஸத்தை ஸ்ரீசிப்பதில் திருவுள்ளம். குழந்தைகளுக்கு ஆசை காட்டப் பொய்யாகச் சொல்லும் வார்த்தைகள் பொய்யென்று சிக்ரம் ஏற்பட்டுவிடுமாகையால் அந்த வார்த்தைகள் ப்ரயோஜனமுடையவை வென்று சொல்லவே முடியாது. அந்த த்ருஷ்டாந்தத்தைக் கொண்டு நமக்கு இனிமையாக ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்களும் அப்ரமாணமாகலாமென்று சொல்லமுடியாது. ஸாஸ்த்ரம் சொல்லும் இந்தப் பொருள்களுக்கு என்றைக்கும் பாதம் (ஸ்தாயம்) வருவதில்லை. ஸ்வர்க்காதி பலங்களைச் சொல்லும் வேத வாக்யங்களை எப்படி நம்புகிறீர்களோ, அப்படியே இந்த வேதாந்த வாக்யங்களையும் நம்புவதற்கு என்ன தடை. கர்ம காண்டங்களில் வாயு முதலிய தேவர்களைப் பற்றி சொல்லியிருக்கும் அர்த்த வாதங்கள் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாகாமல் வாயு தேவதை விஷயமான யாகத்தை திதிப்பதனால் மட்டும் ப்ரயோஜனமுடையனவாகின்றன; தம்மாலேயே ஸ்ப்ரயோஜனமாகவில்லை. ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும் வேதாந்த வாக்யங்கள் பரம புருஷார்த்தமான ஆனந்த ப்ரஹ்மத்தை யறிவிப்பதால் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமுடையனவானபடியால் கர்மகாண்ட அர்த்தவாதங்களைப் போல சொல்லும் பொருளில் தாத்பர்யமில்லையென்று சொல்லமுடியாது. ஆகையால் "எதிலிருந்து இதெல்லாம் உண்டாகிறதோ" என்கிற தைத்தீய லக்ஷண வாக்யம் ஸர்வ ஜகத்திற்கும் ஒரே காரணமாயும், தோஷலேசமற்றதாயும், ஸகல கல்யாண குண பரிபூர்ணமாயும், எல்லையற்ற ஆனந்தமுமான ப்ரஹ்மம் உளதென்று பூர்ண தாத்பர்யத்தோடு நிரூபிக்கிறதென்பது ஸித்தம் என்று இவ்வதிகரணம் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் நிகமனம் செய்யப்படுகிறது. "ஸ்வகலேக மருகீம் ஹரீகரம் ஸ்வகரீராவ்ருதாமிவ" என்று ஸுந்தர காண்டத்தில் அசோக வனத்தில் ஸிம்ஸுபா வ்ருக்ஷத்தடியில் ராக்ஷஸீகணங்களால் சூழப்பட்டு தன்னுடைய

ஸ்வந்த ராஜகுலமான பெருமாள் ஸந்நிதியைப் பிரிந்திருந்த பிராட்டியை வேட்டை நாய்க் கூட்டங்களால் சூழப்பட்டுத் தன் ஸ்வந்த ஜாதுகணமான மான் கூட்டத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்டு வருந்தும் மான் பேடுக்கு ஸமமாக வர்ணித்திருப்பதை எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு ஸ்வ குலமான ராஜகுல வாஸத்திற்கு எதிர்த்தட்டாக கௌலேயகங்களென்னும் ஸ்வாக்களின் கூட்டத்தின் நடுவில் வஸிப்பதின் நிகர்ஷத்தை அருளிச் செய்ததாகவும் நினைக்கலாம். பெருமாளுடைய ராஜகுலத்திலிருந்து நழுவி ராஜபோகங்களையும் இழந்து ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தால் சூழப்பட்ட 'லங்கை' என்னும் தேசச் சிறையில் அகப்பட்டு வருந்தும் ஜீவனை 'லங்காருத்தவிதேஹராஜதநயா ந்யாயேந லாலப்யதே' என்றபடி லங்கையில் சிறையிருந்த பிராட்டிக்கு ஒப்பிடுவதுண்டு. ஈதை சிறையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டு பெருமாளோடு ஸமன்விதமான தசைபோல ஜீவனும் ஸம்ஸாரச் சிறையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டு பெருமாளோடு ஸமன்வயத்தைப் பெற்று வாழவேண்டுமென்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளம். சிறையிலிருந்து விடுவிக்கும் ஈஸ்வரனும், விடுவிக்கப்பட்டுச் சேர்த்துக் கொள்ளப்படும் சேதனனும் ஆனந்த ஸமன்விதராகிறார்கள் என்பதையும் இந்த ஸமன்வயாதிகரணத்தில் எம்பெருமானாரால் அழகாக அருளிச் செய்யப்பட்டது.

ஸமந்வயாதிகரணச்சுருக்கம்
முற்றிற்று

கூரகுலாதிபர் திருவடிகளே சரணம்.